

Minh Hiểu Khê

Bong bóng mùa hè

nàng tiên cá
bong bóng

Công ty
Sách Bách Việt

Nhà xuất bản
Văn học

vh

Bong bóng mùa hè

Minh Hiếu Khê

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

Tập I - Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Tập II - Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[HẬU KÝ](#)

[Tập III - Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[VĨ THANH](#)

[HẬU KÝ](#)

Minh Hiểu Khê
Bong bóng mùa hè
Tập I - Chương 1
Tập I - Nàng Tiên Cá Bong Bóng

Trong đôi mắt chàng trai đó có làn sương mỏng long lanh thật dễ thương. Lần đầu nhìn thấy Lạc Hi, ý nghĩ đó thoáng vụt qua trong đầu Doãn Hạ Mạt. Nhưng hồi đó cô bé mới mười lăm tuổi. Hôm đó, tan học về, Doãn Hạ Mạt đẩy cổng bước vào sân. Cây anh đào đang độ nở hoa rực rỡ, ráng chiều đỏ rực xuyên qua những cánh hoa mềm mại mỏng manh, óng ánh nghiêng nghiêng chiếu xuống bậc đá xanh, trên

bạc đá có một túi đồ nhỏ nhỏ. Một chàng trai đang mài mê ngắm mây chiều, chiếc áo sơ mi trên người hằn đã cũ, trong gió nhẹ tà áo bay phất phơ.

Bầu trời rực rỡ ráng chiều.

Chàng trai đó đứng dưới gốc cây anh đào hoa nở rực, mái tóc như ngọc đen óng ánh, làn da mềm mại mỏng manh như men sứ. Làn gió thổi lướt qua, những cánh hoa nhỏ nhắn xinh xắn rụng lả tả, óng ánh như tuyết. Nghe thấy tiếng chân cô bé, chàng trai quay đầu lại.

Bữa tối, bố tuyên bố với cô bé và em trai: “Từ nay Lạc Hi sẽ sống với gia đình mình, là anh cả, các con sẽ phải yêu thương chăm sóc anh, hiểu chưa?”. Nụ cười trên gương mặt mập mạp của bố như rạng rỡ hơn, tay phải bố vỗ lên tay chàng trai đó.

“Vâng, Tiểu Trường sẽ chăm sóc anh trai thật tốt!”, Tiểu Trường vui thích hai má ửng hồng, đôi mắt sáng long lanh nhìn người anh trai đang ngồi ăn cùng bàn.

Hạ Mạt ngẩng đầu, từ khi chàng trai đó bước chân vào nhà, trong mắt bố hầu như chỉ có mỗi mình hăn. Bố không ngừng gấp thức ăn cho hăn, thậm chí bỏ vào bát hăn tất tần tật món cánh gà mà Tiểu Trường thích ăn, chẳng phần lại cho em nó lấy một miếng. Còn mẹ, so với mọi ngày mẹ có vẻ ưu tư hơn, chỉ cúi đầu bày biện mâm bát và quay vào bếp rất lâu mới thấy ra, không gấp thức ăn, chỉ lặng lẽ nhấm chút cơm nhạt.

“Tiểu Mạt?”

Trước ánh mắt bố, Hạ Mạt giả như hiếu kỳ hỏi: “Nếu là anh trai, lý ra anh ấy phải chăm lo cho con và Tiểu Trường mới đúng chứ...?”

“Trước đây Lạc Hi đã phải nếm trải rất nhiều khổ cực”, bố xót xa nhìn hăn, rồi quay ra nhìn cô bé, “vì thế, Tiểu Mạt, con nhất định phải cùng bố chăm lo cho anh trai thật tốt”.

Anh trai...

Hạ Mạt một lần nữa nhìn thăm dò đánh giá chàng trai đang ngồi cạnh bố. Hăn tên Lạc Hi, mười sáu tuổi, ở trường hoặc trên ti vi cô bé chưa bao giờ nhìn thấy thằng con trai nào đẹp hơn hăn. Làn da mịn như cánh hoa anh đào trong vườn nhà, con người đen như mã não, tóc bóng mượt như tơ, tuy

bộ quần áo trên người hơi cũ nhưng ở hăn vẫn toát lên nét kiêu sa của các bậc vương tử.

Lạc Hi cũng nhìn cô bé.

Đôi môi mỏng của hăn hình như thoáng nụ cười lạ lẫm, ánh mắt như thể đang nhìn cô bé nhưng lại như không, tựa có làn sương mờ bao phủ quanh người hăn, hăn không đoán ra được điều gì khiến cô bé kinh sợ.

Thoạt đầu nhìn thấy hăn, cô bé đã có ngay cái cảm giác kinh sợ này. Dưới cây hoa anh đào đang nở rộ, Lạc Hi đẹp tuyệt vời, một vẻ đẹp ma quái, hăn quá đẹp, còn trẻ mà đẹp như vậy chắc chắn là chuyện không hay.

Giữa những cánh hoa rụng bay.

Thoáng nghe thấy tiếng bước chân cô bé, chàng trai đang đứng dưới cây hoa anh đào từ từ quay đầu lại.

Đôi mắt đẹp đó.

Trong đáy mắt thoáng hiện làn sương mỏng long lanh.

Cô bé kinh hãi, trông hăn thật giống con yêu tinh biến hóa mê hoặc lòng người, hình như chính vì hăn biết mình đẹp nên cái đẹp càng thêm phần mãnh liệt, ma quái. Dưới cây anh đào, hăn quay lại nhìn cô bé, thoáng như khu vườn tràn ngập sương trắng ẩm ướt.

“Bố không nên bận tâm, con sẽ tự lo cho mình”.

Trên bàn ăn, Lạc Hi nói nhỏ với bố, thái độ khiêm tốn ôn hòa chẳng khác gì bộ dạng bọn học sinh dạng ưu khờ khạo ở trường, không chút giấu cợt, không chút tô điểm. Hạ Mạt sững người, chút hoài nghi nụ cười thoáng hiện trên khóe môi hăn vừa rồi chỉ là ảo giác của mình.

Trên gương mặt mập mạp của bố có điều gì đó bất an, bố liền nói: “Được, được, Tiểu Hi, con yên tâm, mọi thủ tục ở trường bố đã giải quyết xong, ngày mai là có thể đi học được rồi...”. Dường như vẫn chưa yên tâm, bố lại quay qua nói với Hạ Mạt: “À, Tiểu Mạt này...”.

Mẹ cũng trầm ngâm nhìn Hạ Mạt.

“Chị!”, Tiểu Trùng đang ăn cơm, ngây thơ khờ khạo hỏi, “Chị không thích anh Lạc Hi sao?”.

“Ăn đi, ăn xong học bài”. Hạ Mạt gắp một chiếc đùi gà trong đĩa bỏ vào bát Tiểu Trùng. Cô bé buông đũa, đôi mắt mở to trong veo nhìn bố nói: “Con

biết rồi, con sẽ giúp bố chăm sóc anh trai thật tốt”.

“Tiểu Mạt ngoan quá”.

Thân hình to béo của bố dựa vào lưng ghế, gương mặt tươi rói cười ha ha như thể chỉ đợi nghe được câu nói đó là chẳng còn gì phải lo nghĩ nữa.

Lạc Hi không nói tiếng nào, lặng lẽ húp canh, đôi mắt trong suốt pha chút dừng dừng lạnh lùng. Mẹ đứng dậy đi vào bếp, hết bữa cơm cũng chẳng thấy quay ra.

Ngày hôm sau, Lạc Hi tới trường của Hạ Mạt.

Đúng như Hạ Mạt dự đoán, cả trường ồn ào náo động hẳn. Một đồn mười, mười đồn trăm, đám học sinh nữ đỏ mặt chụm đầu truyền tai nhau. Trong hành lang, học sinh túm tụm từng nhóm thích thú bàn luận sôi nổi. Trong giờ học, vô số những mẫu giấy nhanh chóng truyền tay này qua tay khác. Hết tiết thứ tư của buổi sáng, gần như tất cả học sinh đều đã được biết tin lớp ba khối hai cấp cao trung có một học sinh nam đẹp như thiên thần vừa chuyển tới.

Khi thầy hướng dẫn lớp ba khối hai vừa mở cánh cửa lớp ra, giáo án của thầy suýt rơi xuống đất, bên ngoài đám học sinh các lớp khác tụ tập, chen nhay trước cửa, những cặp mắt mở to thích thú, hiếu kỳ ngó vào trong.

“Học sinh mới chuyển trường!”

“Học sinh mới chuyển trường!!”

“Học sinh mới chuyển trường!!!”

Không biết đứa nào cầm đầu, bọn học sinh đứng ngoài bắt đầu lên tiếng gào gọi, tất cả đều muốn xem xem thằng học sinh mới chuyển đến có đúng là đẹp như những lời đồn thổi không.

Cuối chiều.

Lá cây xanh thâm lạo xạo trong gió.

Trên không trung, những đám mây trắng mỏng manh, bồng bênh.

Hạ Mạt đeo cặp sau lưng, tay dắt Tiểu Trùng từ trong phòng học khối hai cấp cao trung bước ra. Hành lang ồn ào náo động tiếng gọi khiến cô bé phải ngoái đầu lại nhìn. Trời! Náo nhiệt quá ta, cứ như thể đang có siêu sao xuất hiện vậy.

“Học sinh mới chuyển trường...!”

“Ra đây...”

“Ra đây... Học sinh mới chuyển trường...!”

Tiểu Trùng cũng quay đầu nhìn về hướng hành lang lớp học, nó khoái chí nói: “Chị à, hình như các anh chị đó đang gọi anh Lạc Hi! Họ rất thích anh Lạc Hi đúng không?”

“...”

“Tiểu Trùng cũng rất thích anh Lạc Hi!”

“Vì cái gì?”

“Vì anh Lạc Hi rất xinh!”, Tiểu Trùng mắt sáng rực, vừa đi vừa nhảy, “Xem ra người cũng được đấy chứ!”

Hạ Mạt đón lấy cặp sách của Tiểu Trùng, nhìn nó vui vẻ nhảy chân sáo trước mặt, bất giác cô bé mỉm cười.

“Hắn có cái đẹp đó sao?”

“Ui cha...”

Tiếng kêu kinh ngạc từ hành lang vọng tới.

Rồi...

Là tiếng thở nhè nhẹ...

Rồi...

Sân trường yên lặng tới độ chỉ nghe thấy tiếng lá cây lao xao. Bầu trời xanh thẳm, mây trắng tinh khôi, ánh nắng rực rỡ như muôn vàn sợi tơ vàng, mọi hơi thở trong hành lang biến mất, tất cả nhịp tim như tiêu tan trong chớp mắt.

“Anh Lạc Hi đẹp quá!”, Tiểu Trùng lại sững sờ chạy quay lại, vội vàng khoác cặp sách lên sau lưng, nắm chặt tay Hạ Mạt, “Nhưng mà, cả thế giới này chỉ có chị của em mới là người đẹp nhất!”

Cô bé nhoén miệng cười.

Trên con đường chiều, học sinh tan học đổ ra đường tạo thành dòng người tấp nập, chị em Hạ Mạt dắt tay nhau biến thành hai điểm đen hòa trong dòng người.

“Chị này, không đợi anh Lạc Hi về cùng sao?”

“Sẽ có người đưa anh ấy về”. Hơn nữa, nhất định là có cả đồng con gái

đang hy vọng được đưa hân về.

Khi Hạ Mạt và Tiểu Trường ra khỏi cổng trường, chiếc xe màu đen dài hiệu Lincoln tiếng máy êm ru lặng lẽ chạy theo sau.

Chiếc xe luôn giữ khoảng cách với hai chị em chừng năm mét.

Ở trường, Lạc Hi trở thành nam học sinh được hoan nghênh nhiều nhất, trong lịch sử trường Thánh Huy, hân là một huyền thoại. Hầu như tất cả phái nữ, từ các cô giáo đến bọn nữ sinh, người nào người nấy đều chết mê chết mệt hân. Hân giống như chàng hoàng tử hoàn mỹ, dung mạo đẹp đẽ, khí chất khiêm tốn, bất luận nói chuyện với ai đi chăng nữa, hân luôn thể hiện là con người có tính cách ôn hòa, nhẹ nhàng. Cho dù có đứa con gái nào bị coi là xấu nhất mượn sách vở hân đi chăng nữa, hân cũng vẫn mỉm cười đối đãi như thể đó là một nàng công chúa.

Cái cười mỉm của Lạc Hi...

Giống như thứ vũ khí vô hình giết người trong truyền thuyết.

Tới nay, vẫn còn nhiều chuyện kể lại khác nhau liên quan đến nụ cười làm rung động, say đắm lòng người của Lạc Hi khi hân lặng lẽ bước ra ngoài lớp học giữa đám học sinh các cấp vây kín xung quanh trong ngày đầu tiên tới trường Thánh Huy.

Có người nói nụ cười của hân ấm áp, ấm ướt như gió xuân nhẹ nhàng thổi.

Có người nói nụ cười của hân thu hồn hút phách kèm theo chút ác ý, lạnh lùng.

Có người nói nụ cười của hân giống như đứa trẻ lạnh lùng, cô độc.

Có người nói nụ cười của hân lắng lơ đầy gợi cảm.

Rốt cuộc nụ cười của Lạc Hi thuộc phái nào? Các phái phải tiến hành những cuộc tranh luận gay gắt suốt gần mười ngày ngay trong sân trường BBS. Cuối cùng, phái cho nụ cười của Lạc Hi “ấm áp, ấm ướt” đã chiếm thế thượng phong, bởi những ngày tiếp theo, giống như một hoàng tử ưu

nhã cao quý, Lạc Hi nhanh chóng trở nên quen thuộc với đám học sinh. Hắn học giỏi, đối xử hòa nhã với mọi người, khiến không ai có thể dùng những từ ngữ “lạnh lùng”; “lãng lơ”; “ác ý” gì gì nữa để đánh giá hoặc gán ghép cho nụ cười của hắn.

Bảng điểm kỳ thi giữa kỳ được dán lên bảng thông báo ngoài sân trường. Học sinh vội vàng vây lấn, chen nhau dò tìm xem điểm của mình.

“Ui trời! Lạc Hi đứng đầu khối hai nè!”, một nữ sinh bụm miệng kêu.

“Gì mà phải kêu to vậy!”, đám nữ sinh liếc xéo con bé, “Lạc Hi của chúng ta tất nhiên là đỉnh rồi! Chuyện đương nhiên khỏi phải bàn bạc! Chuyện này chỉ nên sùng bái chứ không nên kinh ngạc!”

“Lạc Hi thật xuất sắc!”

“Không sai!”

“Lạc Hi thật hoàn mỹ!”

“Không sai!”

“Lạc Hi là của tất cả chúng ta, không đứa nào được tự tiện chiếm hữu anh ấy làm của riêng!”

“Không sai!”

Đám nữ sinh cảm động ôm chặt lấy nhau, cùng nhau tung hứng coi Lạc Hi giống như chàng hoàng tử xuất hiện trong các câu chuyện cổ tích, thần thoại, không thể để bất kỳ đứa con gái nào được độc chiếm. Chàng là của mọi người, là niềm mơ ước mộng tưởng của tất cả bọn con gái. Chính vì thế bọn con gái chỉ có thể ngưỡng mộ chàng từ xa, cấm tiệt không đứa nào được đơn thương độc mã tặng quà, viết thư tình hay có ý đồ thử hẹn hò chàng!

Nếu như đứa nào dám lén lút tiếp cận Lạc Hi...

Trừ phi đứa đó không muốn tiếp tục học tập, vui chơi ở trường này nữa!

Buổi chiều, hàng cây thủy sam hai bên đường thẳng tắp rậm rạp, tươi tốt; Hạ Mạt đang trên đường về nhà, tai đeo headphone, vừa đi vừa nghe nhạc. Hôm nay Tiểu Trùng đi học vẽ, buổi tối cô bé mới phải đón nó về.

Chiếc Lincoln thân dài màu đen chạy từ từ phía sau cô bé.

Cô bé dừng lại.

Chiếc Lincoln cũng chậm lại.

Quay người lại, cô bé lạnh lùng nhìn vào bên trong chiếc xe hào hoa đó. Chiếc Lincoln lặng lẽ chạy lại, người tài xế mặc bộ đồng phục màu trắng khuy vàng cung kính xuống xe, bước tới trước mặt cô bé, khom lưng cúi chào:

“Tiểu thư Doãn.”

“Bác Giang, bác về đi, không cần phải ngày nào cũng đi theo cháu như thế.”

“Xin lỗi, tiểu thư Doãn, đây là lệnh của Thiếu gia”, bác tài Giang nói một cách khó khăn, “Công việc của tôi là hằng ngày chuẩn bị xe cho cô sử dụng”.

“Cháu chưa bao giờ dùng xe của bác.”

“Là Thiếu gia nói thế này: Có thể cô không dùng xe, nhưng tôi vẫn phải phục vụ cô.”

“Cháu sẽ nói với anh ấy là ngày nào bác cũng tận tâm tận lực, anh ấy sẽ không phát hiện ra đâu”, Hạ Mạt cười cười, “Hôm nay Trân An ốm không đi học, bác về lo cho bạn ấy đi”. Trân Ân là con gái của bác tài Giang và là bạn học cùng lớp với cô bé, nhưng vì bố mình là tài xế phục vụ Hạ Mạt nên trong lớp Trân Ân rất ít nói chuyện với cô bé.

Bác tài Giang ngờ người nhìn: “Cám ơn cô..., tôi rất cảm kích nhưng Thiếu gia giao cho tôi công việc này, nên nhất định phải làm cho tốt”.

Hạ Mạt không biết phải làm sao, đang tính nói tiếp đột nhiên một dáng hình thân thuộc đập vào mắt cô bé từ bên kia đường.

Hàng cây thủy sam vươn thẳng lên những đám mây, bầu trời thăm thăm như càng được tôn cao thêm. Chút gió nhẹ thoang thoảng mùi hương dịu dịu. Lạc Hi đẹp lạnh lùng yên lặng đứng dưới gốc cây, trước mặt hẳn là một đứa con gái mập ú mặt đỏ lựng.

Con mập tay đang dâng cao hộp bánh ngọt được buộc cẩn thận bằng dây lụa màu phấn hồng, tay nó run lập cập, tiếng nói cũng run run: “Cái này là tôi... tôi... làm cho anh ăn... hy vọng... hy vọng anh sẽ thích...”

Lạc Hi ngạc nhiên nhìn.

Tay hẩn nhẹ nhàng tháo dây buộc.

Khóe môi nhếch lên.

Những ngón tay thon dài nhẹ nhàng nhón một miếng bánh bỏ vào mồm.

Nụ cười của hẩn dịu dàng, hiền hòa: “Cám ơn bạn, ngon lắm!”

Mặt con mập đỏ như, hai tay liên tục vặn vẹo không biết nên đặt vào đâu mới thích hợp. Nó nói trong nghệt thở: “Anh Lạc Hi... tôi... tôi yêu anh!”

Nói tới đây mặt nó đỏ bừng như máu trong người đang dồn hết lên mặt, toàn thân run bần bật.

Hàng cây thủy sam rậm rạp thẳng vút.

Gió nhẹ lướt trên lá cây.

Trên khuôn mặt đẹp tựa hoa anh đào, đôi mắt Lạc Hi long lanh thoáng chút cảm động. hẩn dịu dàng đưa tay nâng má con

mập lên, hơi cúi người, đặt lên má phải con mập một nụ hôn dịu dàng nhẹ như làn sương thoảng qua.

“Cám ơn”

Tiếng Lạc Hi cũng mềm mại tựa như làn sương mai.

Con mập đỡ dẫn ngơ ngác.

Một lúc lâu sau nó mới gào to, bỏ chạy nhe lên cơn điên. Dưới bầu trời xanh thẳm cao vợi vợi, nó chạy mỗi lúc một xa, vừa chạy vừa khoa chân múa tay kêu như sắp chết đến nơi.

Phía bên kia con đường.

Hạ Mạt thu ánh mắt lại, quay qua nói với bác tài Giang: “Thôi được, cháu không ép bác, nhưng sau này bác đừng gọi cháu là “cô”, là “tiểu thư” nữa. Cháu và Trân Ân là bạn học, làm như thế sẽ khiến bạn ấy ngại ngần khó xử”.

“Nhưng là Thiếu gia...”

“Cháu sẽ giải thích với anh ấy, không sao đâu”.

“Vâng, thưa cô Doãn”.

Bác tài Giang cung kính khom lưng cúi chào.

Hạ Mạt cũng gập người đáp lễ. Cô bé lại đeo headphone lên, tiếp tục thủng thẳng đi về.

Trời chiều dịu nhẹ, lá trên cành cây cao đung đưa, bầu trời qua những kẽ lá

xanh trong như gột. Lạc Hi bước phía trước, cô bé đi đằng sau, giữa hai đứa mà một con đường khá rộng, chiếc Lincoln chậm rãi đi sau cùng.

Bên đường có một thùng rác.

Lạc Hi thờ ơ quăng hộp bánh cùng dây lụa màu phấn hồng vào trong, rút cái khăn tay trong túi quần ra, cúi đầu cẩn thận lau sạch từng ngón tay một, sau rồi quăng luôn cái khăn vào thùng rác.

Hạ Mạt kinh ngạc.

Gió xuyên qua tán lá dây thủy sam cao vút rậm rạp.

Lạc Hi quay đầu.

Hắn từ từ quay đầu nhìn cô bé, khóe môi cong lên như nụ cười của lũ yêu tinh, hình như hắn đã biết trước cô bé ở đó, hắn nháy mắt với cô bé.

Cơm tối xong, bố cười vang ầm cả phòng khách, khuôn mặt đỏ lựng, lớp da bụng đập dềnh nhẫy múa. Những con số lóa mắt trên bảng điểm, lại có cả dấu đỏ to tướng của phòng giáo vụ đặc ý cộp lên hàng chữ “Hạng nhất khối”. Lạc Hi ngồi bên bố im lặng, khuôn mặt không hề tỏ ra kiêu ngạo như thể thành tích học tập xuất sắc của hắn chẳng qua chỉ là điều tự nhiên.

“Tiểu Hi à!”

Bố đập mạnh tay lên vai Lạc Hi, không biết nên thể hiện niềm sung sướng thế nào.

Lúc này, mẹ bê đĩa dưa lưới đã cắt thành từng miếng đi ra, Lạc Hi vội vàng đứng dậy, nhẹ nhàng đỡ lấy đĩa dưa trên tay mẹ. Mẹ thoáng sững người vội nói không cần. Lạc Hi vẫn kiên quyết bắt mẹ ngồi xuống nghỉ, hắn lấy một miếng dưa to nhất trong đĩa đặt vào tay mẹ. Mẹ lại sững người, thoáng vài giây nhìn hắn nghi hoặc. Lạc Hi lại lấy tiếp miếng dưa khác qua mời bố, lấy cả cho Hạ Mạt.

“Chà! Dưa ngọt quá!”, Hạ Mạt dựa vào người mẹ thân mật, cười rạng rỡ, nói, “Nhưng mẹ mới là người đảm đang nhất, lần nào mua trái cây cũng đều tươi ngon!”. Không hiểu sao lần nào nhìn thấy Lạc Hi, thần thái mẹ như có vẻ u ám trầm tư. Cô bé cũng không biết là mình có nên hỏi mẹ tại sao không, cô bé chỉ còn biết cố gắng làm sao cho mẹ vui lên.

Bấy giờ mẹ mới lấy lại được thần thái, quay qua cười với cô bé rồi lẳng

lặng cắn miếng dưa cầm trong tay.

“Các thầy cô giáo ở trường đều tốt với con chứ?”, bố vui vẻ hỏi Lạc Hi.

“Tốt lắm ạ”.

“Các bạn học cũng đối xử vui vẻ với con chứ?”.

“Rất tốt ạ”.

“Không có ai ăn hiếp, bắt nạt con chứ? Con có bị oan ức gì không?”.

“Không ạ”, Lạc Hi mỉm cười, “Con rất thích ở đây, mọi người trong nhà rất thương con, thầy cô và các bạn ở trường cũng rất tốt với con. Từ khi con sinh ra, đây là lần đầu tiên con cảm thấy hạnh phúc”.

Trong mắt bố như ươn ướt.

“Lạc Hi...”

Lạc Hi đắm đắm nhìn bố, mắt cũng hơi đỏ. “Con cảm ơn bố đã không bỏ rơi con, đem con về sống trong ngôi nhà này”.

“Sao lại nói vậy!”, bố vội nói, mồ hôi túa ra, “Con hiểu biết, lễ phép, bụng dạ lại hiền lành lương thiện, học hành giỏi giang, con là đứa con ưu tú nhất trên đời này!”.

Hạ Mạt cắn chặt môi.

Đáy mắt Lạc Hi long lanh ướt: “Nhưng... trước đây con...”

“Những chuyện đã qua đều đã qua rồi”.

Bố vỗ lên mu bàn tay hần, hiền từ cười với hần. Phòng khách tràn đầy không khí tình thương phu hiền tử hiếu, mẹ lại bắt đầu đắm chiêu. Hạ Mạt đứng dậy đi ra ngoài thay dép, không quay đầu lại, cô bé nói:

“Bố, mẹ, con đi đón Tiểu Trùng”.

“Đi đường cẩn thận nhé!”, bố có vẻ như không yên tâm, dặn dò.

“Vâng, con biết mà, cảm ơn bố”, Hạ Mạt kéo cửa, nghĩ ngợi một chút, cô bé quay đầu lại nói như thể vừa chợt nhớ ra, “À đúng rồi, bố ạ, Tiểu Trùng kỳ thi này cũng đứng đầu khối đó, còn nữa, tranh của Tiểu Trùng vừa mới đoạt giải nhất cuộc thi vẽ dành cho thiếu nhi toàn quốc. Có nên mua gì làm quà chúc mừng em nó một chút không ạ?”

“Vậy sao?”, bố ngạc nhiên, sung sướng nói, “Sao nó không kể cho bố mẹ nghe nhỉ?”.

“Tiểu Trùng lần nào thi cũng đứng đầu, vì thế cũng ngại nói”, Hạ Mạt mỉm

cười, mắt liếc xéo qua Lạc Hi, “Chỉ có điều, ở cuộc thi lần này tranh của Tiểu Trùng đã gây tiếng vang lớn nên con mới nghĩ là nên ăn mừng em”.

“Hay quá! Hay quá!”, bố không ghìm được sung sướng, “Con xem xem Tiểu Trùng thích gì thì mua cho em, Tiểu Trùng đúng là đứa con ngoan...”

“Vâng, con biết rồi”.

Hạ Mạt bước ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa, qua khe hở trước khi khép chặt lại cô bé để ý thấy nụ cười đó tuy vẫn còn được giữ trên gương mặt Lạc Hi nhưng những ngón tay hăn đã nắm chặt lại.

Cô bé huýt một tiếng sáo.

Tự dưng cô cảm thấy khoái chí vô cùng...

Đã sắp bước vào mùa hè, hằng năm cứ vào đầu tháng Sáu là có mấy ngày trời đột nhiên nóng như đổ lửa, ánh mặt trời chói chang như muốn tuyên bố mùa hè nóng bức đã tới. Trước những tiết buổi chiều, phòng học nào cũng yên ắng như tờ, đám học sinh bò dài trên bàn ghế, đứa thì tranh thủ chợp mắt, đứa thì cố gắng chống lại cái nóng bên ngoài cửa sổ cuộn cuộn ập vào. Sân trường không một bóng cây, ánh mặt trời chiếu xuống nóng rát, mặt đất bóng giầy tựa như tấm thép nướng. Vài ba học sinh người đầy mồ hôi đang cố nhanh chân chạy qua sân trường.

Trong yên tĩnh chờ đợi tiếng chuông báo vào tiết học.

Đột nhiên...

Tiếng gào khóc xem lẫn tiếng đánh đấm từ phía sân trường vọng tới.

Học sinh các lớp đang ngáp ngán ngáp dài vội vàng thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn.

Trên sân trường, mấy nữ sinh không hiểu vì lý do gì mặt mũi hăm hăm đang đánh một nữ sinh rất mập. Hình như bọn chúng từ phòng vệ sinh đuổi theo con bé chạy ra ngoài.

Trên mặt con mập hằn lên dấu tích những cái bạt tai, tóc bị kéo xõa xượi,

bộ đồng phục trên người cũng bị rách toạc, khoe môi rỉ máu, nước mắt nước mũi đầm đìa, vừa gào khóc vừa tránh những cú đá, cú đâm:

“Tao không hề bịa đặt! Những lời tao nói là thật!”

Một cái bạt tai thần sầu đập búp lên đầu con mập: “Cái đồ ăn cứt thối nhà mày! Có muốn giữ mặt không! Tự dừng đi khắp nơi nói láo lung tung, Lạc Hi mà lại đi hôn cái đồ con lợn này sao?”.

“Anh ấy đã hôn tao! Anh ấy đã hôn tao!”.

Con mập to mồm gào khóc, hình như đối với nó không được người ta tin còn đau hơn là bị đánh đập.

“Con heo điên! Đánh cho mày chết này...”

Những bàn tay, những nắm đấm cùng những cú đá như mưa trút ầm ầm trên người con mập.

“Lạc Hi! Lạc Hi...”

Con mập khóc lóc khổ sở ôm đầu tránh, đám nữ sinh vây đánh nó đông thế kia có mà trốn đằng trời, nó chỉ còn cách cố gắng loạng choạng lẩn qua lẩn lại giữa những cú đá tức tối của đám nữ sinh. Con mập to gan còn dám gọi cả tên Lạc Hi như càng chọc tức thêm đám nữ sinh, bọn chúng càng ra tay tàn ác hơn.

Học sinh chen nhau xem đám đánh nhau kín mít các cửa sổ phòng học, bọn chúng mồm năm miệng mười kinh hãi bàn luận.

“Gì thế? Lạc Hi lại có thể hôn con heo nái đó sao?”

“Quên đi! Không thể nào!”

“Cậu thử động não xem như thế liệu có được không! Là Lạc Hi đó! Nhất định là con mập đó phịa chuyện!”

“Chó chết! Tự dừng dám kể láo Lạc Hi của tụi mình!”

“Đánh chết nó đi! Đánh chết nó đi!”

Trên cửa sổ ác phòng học quanh sân trường, nữ sinh các lớp đều tức tối gào thét trợ uy, đúng thực là không sao chịu nổi chuyện chàng hoàng tử hoàn mỹ nhất trong mắt họ lại bị một con heo mập lăng nhục.

“Lạc Hi... ối ya...”

Con mập khóc gần như đứt hết cả hơi, nó khụy xuống sân trường, khóc lóc ôm đầu mặc niệm như thể đang hy vọng một phép lạ nào đó có thể xuất

hiện. Đột nhiên, hình như đúng là có phép lạ xuất hiện. Đám nữ sinh đang vây đánh con mập tự nhiên đứng im như bị điểm huyết.

Học sinh trong các ô cửa sổ cũng sững người.

Một ngày nắng gắt.

Ánh mặt trời chiếu trên mặt đất bỏng giãy, chói chang như đâm vào mắt.

Trên sân trường, Lạc Hi từ phía phòng học khối hai cấp cao trung đi tới. Thời tiết nóng như vậy mà Lạc Hi vẫn gọn gàng, tươi tắn không một giọt mồ hôi. Ánh mặt trời trong suốt như ngọc lưu ly, óng ánh lóa mắt đọng trên khóe môi ưu mỹ của hắn.

Hắn yên lặng đi tới.

Thế giới trở nên yên lặng.

Phảng phất như giọt băng trong làn sương mù từ từ tan ra.

“Lạc Hi...”

Con mập từ trong đám nữ sinh vây đánh bò ra ngoài, vừa khóc vừa gào tên hắn.

“Lạc Hi... bọn họ không tin là anh đã hôn tôi”. Con mập lết tới trước mặt Lạc Hi kể lể, bàn tay dơ bẩn túm chặt ống quần hắn, nước mắt lấm lem khiến khuôn mặt nó gần như thay đổi.

Lạc Hi ngồi xuống.

Hắn nhẹ nhàng đưa ngón tay nâng mặt con mập lên, nhìn kỹ vào hai gò má và cái miệng đầy vết thương, hắn lôi chiếc khăn tay sạch trong túi quần ra đặt vào lòng bàn tay con mập.

“Bạn bị thương rồi”.

Hắn nhìn con bé chăm chăm vẻ như thương xót.

Phút ngơ ngác!

Vô vàn những ngôi sao bay tán loạn trước mặt đám nữ sinh vây đánh con mập!

Nữ sinh trong các ô cửa sổ ngẩn người ngơ ngác!

“Lạc Hi... nói cho bọn họ biết... anh đã hôn tôi... không phải tôi phịa chuyện... anh thật sự đã hôn tôi... đi mà...”, con mập tóm chặt tay Lạc Hi sướng run.

Lạc Hi nhìn con mập.

Trong đôi mắt xuất hiện làn sương mong manh, thoáng như mơ màng lại như nghi hoặc.

“Nhưng mà, trước nay tôi chưa bao giờ thấy bạn”.

Hắn áy náy nói.

Rồi hắn đứng dậy, gật đầu đáp lễ chào con mập, bước đi, bóng dáng ửng ửng từ từ biến dần trong hành lang phòng học khối hai.

Con bé mập quỳ giữa sân trường chết trân, miệng há hốc ngơ ngê, nó không nói được tiếng nào, xem ra trò gây cười này thật nguy hiểm chết người.

“Đồ con heo chết giẫm! Cho mày nói láo này!”

Đám nữ sinh vây đánh con mập đặc ý vô cùng, đứa nào đứa nấy ánh mắt hung hãn lại bủa quanh con mập, không khí bạo lực có vẻ đã tăng đến cực điểm.

“Đánh chết nó đi!”

“Đồ láo toét! Đánh chết mày!”

“Đánh chết nó đi! Đánh chết nó đi!”

Đám nữ sinh trong ô cửa sổ các phòng học một lần nữa lại bắt đầu gào thét phần nộ, tiếng hét như đợt sóng dâng cao.

“Cứu tôi với...”

Con mập trốn quanh giữa những cú thụi và những cú đập, nó gào khóc không kịp thở, vậy mà đám nữ sinh vây quanh càng đánh càng hăng, hình như bọn chúng đã mất hết lý trí.

“Dừng tay”.

Một tiếng nói nhẹ nhàng phát ra.

Đám nữ sinh đương lúc đánh hăng tức tối nhìn xéo qua, phát hiện người vừa nói chính là Hạ Mạt học lớp hai khối một cấp cao trung.

“Chuyện liên can gì đến đồ rắm thối nhà mày!”, một nữ sinh tóc ngắn tức giận nói.

“Tiếng các người quá to quấy nhiễu giấc ngủ của tôi”, Hạ Mạt lạnh lùng nói, “Đương nhiên là có liên can”. Con bé mập thấy có người vì nó đứng ra, vội vàng đứng trốn sau lưng sùi sùi.

“Ê, mày thích dây vào à?”

Hạ Mạt mỉm cười, “Ai thèm đây”.

“Mày muốn chết à?”, nữ sinh tóc ngắn lên gân tính đập một phát.

“Chị hai...”, một nữ sinh khác vội vàng giữ chặt nó, nói nhỏ:

“Nó là Doãn Hạ Mạt đó! Không được đâu...”

“Doãn Hạ Mạt là cái thá gì! Hay!”

Mấy đứa nữ sinh khác sợ xanh mặt, cố gắng bịt chặt miệng nữ sinh tóc ngắn lại:

“Trời đất ạ, Doãn Hạ Mạt là người của Thiếu gia đó! Chị quên rồi sao?”

Thiếu... gia...

Thiếu gia!

Nữ sinh tóc ngắn.

Nó chỉ nghe nói đến bạn gái của Thiếu gia tên Doãn Hạ Mạt, còn người thế nào thì nó chưa từng tận mắt nhìn thấy. Nghe nói tình cảnh Thiếu gia dành cho Doãn Hạ Mạt trước nay rất thảm thiết, kẻ nào dám động đến Doãn Hạ Mạt, kẻ đó sẽ no đòn.

Những chuyện đó nó cũng đã được biết.

Nhưng...

Con bé kia chính là Doãn Hạ Mạt ư?

Dưới ánh nắng, nữ sinh kia với mái tóc dài, dày như rong biển uốn nhẹ, đôi mắt trong xanh như đại dương, nước da trắng như ngà, nhìn có vẻ uể oải dửng dưng. Con bé đang mỉm cười nhưng ánh mắt lại hờ hững vô cùng.

Thì ra nó chính là Doãn Hạ Mạt.

“Thiếu... thiếu gia thì đã làm sao?!”, nữ sinh tóc ngắn trong bụng cũng hơi chùn, tuy nhiên trước mặt đám đông lại không muốn xuống cờ, gân cổ hỏi:

“Thiếu gia mấy tháng nay không đến trường rồi còn gì! Đừng... nói Thiếu gia không có đây... kể... là... kể cả có Thiếu gia ở đây tao cũng...”

“Bảo vệ tới! Chạy mau!”

Xa xa nhìn thấy bóng bảo vệ nhà trường, đám nữ sinh hoảng hốt vội vã kéo nữ sinh tóc ngắn bỏ chạy.

Trong chớp mắt.

Sân trường chỉ còn lại Doãn Hạ Mạt và con mập mình đầy thương tích.

Doãn Hạ Mạt quay người định bỏ đi.

“Cám ơn bạn...”

Con mập lau nước mắt, hai tay ôm chặt chân phải Hạ Mạt buông ra. Hạ Mạt lúc đầu tính bỏ đi luôn, mặc kệ con mập, nhưng nhìn khuôn mặt thâm thẳm, nước mắt giàn giụa của nó, cô bé cũng cảm thấy tội tội. Hạ Mạt cúi xuống lượm chiếc khăn tay của Lạc Hi bỏ rơi dưới đất, đặt lại vào tay con mập, nói: “Lau mặt đi”.

Con mập ngơ nghe nhìn Hạ Mạt.

“Còn nữa”, Hạ Mạt thờ ơ nói, “hãy coi như đúng là đã được người ta hôn, nhưng cũng không nên đi rêu rao khoe khoang khắp nơi”.

Từ khi Lạc Hi về sống chung cùng nhà, hầu như mọi sự chú ý của bố dồn hết vào hần. Ngày nào bố cũng bảo mẹ nấu những món hần thích ăn, quan tâm đến tất cả mọi chuyện của hần ở trường ra sao, có gì phiền toái không. Thế nên cái “ưu tú” của Lạc Hi càng lúc càng làm cho bố khoái chí. Mẹ từ chỗ ban đầu không chấp nhận hần, dần dà thấy hần khiêm tốn, biết xử sự cũng đã chuyển dần sang thích hần, nụ cười trên gương mặt mẹ càng lúc càng nhiều. Tiểu Trùng thì khỏi nói, cả ngày lúc nào cũng bám theo sau hần, liên mồm gọi “anh Lạc Hi” này, “anh Lạc Hi” nọ.

Lạc Hi trở thành trung tâm của cả gia đình.

Có lẽ hần chính là nhân vật trời sinh ra đã mang ánh hào quang quanh người. Chỗ nào có hần xuất hiện, chỗ đó ánh hào quang rực rỡ lóa mắt khiến tất cả những người khác đều bị lu mờ, họ chỉ có thể được đứng trong những xó xỉnh chẳng ai thèm để ý tới.

Sáng sớm thứ Bảy, Hạ Mạt đang nằm trên giường, cô bé chưa muốn dậy, buồn bã thần thờ nhìn lên trần nhà. Cánh cửa phòng cách âm không được tốt lắm, cô bé nghe thấy tiếng bố mẹ ăn sáng xong đi khỏi nhà. Tiểu Trùng cũng đang chuẩn bị đồ vẽ để ra công viên vẽ cảnh thiên nhiên.

“Anh Lạc Hi”.

Tiếng Tiểu Trùng vọng lại, Hạ Mạt lật người, hơi nhú mào, cô bé không thích cái âm thanh mang đầy sự sùng kính đó.

Tiếng nói chuyện trong phòng khách.

“Tiểu Trùng, có chuyện gì cần anh giúp không?”

“Không đâu. Em...”

“Sao hả?”

“Em có vẽ một bức tranh muốn tặng anh Lạc Hi!”

...

“Chà... vẽ đẹp thật, trong mắt Tiểu Trùng anh đẹp cỡ này sao?”

“Anh Lạc Hi đẹp hơn tất cả những người trong tranh vẽ. Tiểu Trùng thích anh Lạc Hi, Tiểu Trùng muốn vẽ cho anh Lạc Hi thật nhiều thật nhiều tranh đẹp!”

Hình như có tiếng ôm hôn.

“Cám ơn Tiểu Trùng”.

“Anh Lạc Hi...”, tiếng Tiểu Trùng phấn khích, nghẹn ngào xen lẫn ngượng ngùng xấu hổ, “Anh Lạc Hi, anh ôm em, thơm em! Anh cũng thích em có đúng không?”

“Đúng rồi, Tiểu Trùng vừa ngoan vừa là người bạn tâm giao tri kỷ”.

Tiếng nói mềm mại, dịu dàng như làn sương trắng qua đêm đọng lại.

Một lúc sau, Tiểu Trùng cũng rời khỏi nhà, tiếng cửa đóng khoan khoái lạnh lạnh. Hạ Mạt nằm trên giường khép mi lại, thở dài.

Trong phòng khách có tiếng sột soạt.

Cô bé kinh ngạc, mở trừng mắt, lập tức vội vàng thay quần áo mở cửa đi ra ngoài.

Lạc Hi đang xem sách trong phòng hắt.

Nét mặt hắt thản nhiên, ngón tay nhẹ giở những trang sách, nhìn hắt đúng thật là chàng hoàng tử ưu nhã trong truyện cổ tích.

Hạ Mạt im lặng không nói tiếng nào đi thẳng vào phòng hắt, tới bên thùng rác, không có! Cô bé lạnh lùng nhìn hắt một cái rồi đi ra ngoài, đến chỗ thùng rác trong phòng khách, không có! Cô bé lại chui vào bếp, cô bước tới thùng rác.

Thùng đầy rác bẩn.

Một bức tranh dầu nhỏ vớt bên trong.

Bức tranh vẽ một chàng trai rất đẹp mặc bộ lễ phục màu trắng hào hoa, thanh bảo kiếm trong tay, nét mặt mang phong thái một chàng hoàng tử trong sáng, thiêng liêng, cao quý.

Chỉ có điều bề mặt bức tranh bị lá rau vấy ướm, lại có cả chút dấu bẩn do vỏ trứng dính vào.

Hạ Mạt đau lòng lôi bức tranh trong thùng rác ra, lấy giẻ cẩn thận từng ly từng tí lau sạch những thứ dính bẩn trên mặt bức tranh. Cô bé cẩn môi bước nhanh vào phòng Lạc Hi. Tới trước bàn học, cô bé giựt mạnh quyển sách hằn đang xem, liệng xuống đất!

Mặt bàn trống trơn.

Lạc Hi lẳng lẳng ngẩng đầu, hắt nhìn cô bé, ánh mắt lạnh tanh. Hạ Mạt cũng nhìn hắt, ánh mắt cũng lạnh tanh.

“Đây là bức tranh Tiểu Trùng vẽ tặng anh”.

Cô bé lạnh lùng nói.

Chàng trai xinh xắn trong bức tranh đang nhìn gương mặt lầm lỳ lạnh lùng của Lạc Hi mỉm cười.

“Thì đã sao?”, ngón tay Lạc Hi di nhẹ nhẹ mép bức tranh, động tác cực kỳ mềm mại như thể đang vuốt ve người tình, “Nếu đã là tặng cho tôi thì đương nhiên tôi muốn làm gì nó thì làm”.

“Tôi nói cho anh biết”, giọng Hạ Mạt lạnh tanh, “trong cái nhà này, anh mà không biết điều tôi sẽ đuổi anh đi ngay”.

“Ồ?”

Lạc Hi cười.

Nụ cười của hắt rất đẹp, phảng phất như hoa anh đào tháng Năm rực đỏ, đôi mắt cũng long lanh sáng rực.

“Tôi không tin em giỏi đến vậy”.

Hắt cười khẩy.

Hạ Mạt lạnh lùng nhìn hắt thăm dò, cô bé dẫn giọng: “Cũng có thể anh nán lại được trong cái nhà này vài tháng, đuổi được anh đi chắc phải tốn thêm chút công sức. Đáng tiếc, anh chưa đủ bản lĩnh, không phải là đối thủ của tôi”.

“Có lòng tin vậy sao?”

Lạc Hi càng cười càng đẹp.

“Muốn thử không?”, cô bé cũng nhếch môi nhìn hân cười khẩy.

Hân nhìn cô bé chăm chăm.

Cô bé nhìn hân chăm chăm.

Ánh mắt hai người họ trong không gian chột vụt sáng.

“Được, cho em thử đi”, Lạc Hi cười, nét dịu ngọt trên gương mặt hân giống như đang cùng người yêu hẹn hò, “Chờ một năm nữa thôi, em sẽ thấy hối hận vì đã đối xử với tôi thế này”.

Hạ Mạt điềm tĩnh trả lời: “Thế thì trong vòng một năm đó, anh nên biết điều một chút để bố mẹ và Tiểu Trường vui lòng. Còn có hối hận hay không là việc của tôi”.

Nói xong, cô bé quay người bỏ đi.

Minh Hiểu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 2

Trong phòng Lạc Hi, trên tường treo một bức tranh trong chiếc khung đóng khá tinh tế, ánh nắng chiếu vào, chàng hoàng tử tuần tú trong bức tranh có nụ cười ưu nhã cao quý. Lần nào từ ngoài bước vào phòng nhìn thấy bức tranh đó Tiểu Trùng đều vui sướng. Bố thấy hai con đối xử tốt với nhau như vậy trong lòng vô cùng phấn khởi, lúc nào cũng cười sáng khoái, ăn cơm nhiều hơn lúc trước, xem ra ngày càng mập thêm, càng giống ông Phật Di Lặc.

Mỗi lần bố hỏi đến tình hình ở trường của Lạc Hi, Hạ Mạt đều trả lời rất tốt.

Lạc Hi được mọi người rất hoan nghênh, Lạc Hi học hành giỏi giang, Lạc Hi rất lễ phép, Lạc Hi đoạt giải cuộc thi hùng biện, Lạc Hi được bình chọn là học sinh xuất sắc nhất.

Thế là bố lại nở ruột nở gan cười sung sướng, nhìn khuôn mặt rạng rỡ của bố, Hạ Mạt cũng vui không kém. Rốt cuộc, Lạc Hi là loại người gì đi nữa không quan trọng, chỉ cần hẳn có thể đem vui về đến cho gia đình cô bé, không làm tổn thương đến những người trong gia đình cô bé, thế là ổn.

Thế nhưng Lạc Hi lại đang thăm dò, thám thính phòng tuyến của cô bé.

Tranh vẽ của Tiểu Trùng đoạt giải nhất nhóm thiếu nhi trong cuộc triển lãm tranh toàn quốc, không những vinh dự mà lại được thưởng món tiền không nhỏ. Vốn dĩ Hạ Mạt tính dùng số tiền này mua cho Tiểu Trùng một bộ đồ vẽ tốt hơn, cô bé không thích dụng cụ của Tiểu Trùng trông có vẻ kém cỏi giữa đám trẻ cùng phòng vẽ.

Thế nhưng bố lại dùng số tiền đó mua một cây đàn guitar.

Đàn guitar tặng cho Lạc Hi.

Hôm đó, Lạc Hi chơi đàn gần như suốt đêm. Hắn cúi đầu, ngón tay thon dài gảy lên dây đàn, nụ cười trên môi dịu dàng ấm áp. Bố ngồi nghe trên ghế xích đu cười mãn nguyện. Tiểu Trường ngồi dưới chân Lạc Hi chống cằm thích thú nghe, mẹ cũng như đắm mình trong tiếng đàn.

Lạc Hi chơi đàn rất lâu rất lâu.

Đêm xuống, Doãn Hạ Mạt vào vườn tưới cây.

Sương đêm ướt bậc đá xanh, Lạc Hi dựa gốc anh đào đàn hát khúc nhạc không rõ tên. Cây anh đào đã qua kỳ hoa nở, cành lá rậm rạp tươi tốt nhẹ nhàng phản chiếu ánh trăng, ánh sáng mềm mại chiếu lên mái tóc đen huyền của hắn, chiếu lên cây đàn guitar trong tay hắn, ánh sáng màu bạc tinh khôi nhảy múa trên những dây đàn.

Nghe thấy tiếng chân cô bé.

Lạc Hi ngẩng đầu nhìn về phía cô bé, trong đôi mắt ẩn hiện làn sương yêu ma quỷ quái, người hắn gần như bị sương đêm ẩm ướt phủ trùm. Hắn ngạo nghễ hương cây guitar về phía cô bé, nói:

“Hận anh không?”

Hạ Mạt nắm chặt bình tưới nước trong tay, mặt không biểu hiện gì.

Ngón tay Lạc Hi gảy trên dây đàn một chuỗi hoàn luật hay một cách kỳ dị, nụ cười của hắn long lanh, yêu khí đột nhiên tan biến, bản tính khoe khoang trẻ con lộ giữa cặp lông mày. “Em muốn mua cho Tiểu Trường bộ đồ vẽ mới đúng không? Tiếc là, giờ này nó lại thành cây guitar của anh. Lại đây, tới hận anh đi, tới trả thù anh đi.”

Cô bé trợn mắt nhìn hắn.

Hả, thì ra hẳn đã biết trước cô bé muốn mua bộ đồ vẽ mới cho Tiểu Trùng, thế mà bố lại mua guitar cho hẳn? Là chuyện ngẫu nhiên hay là hẳn đòi bố mua cho?

Cắn chặt môi, cô bé nâng bình tưới trong tay lên cao.

Những dòng nước phun dồn dập ào ào tung tóe lên những nhánh hoa, bắn cả lên quần áo hẳn và chiếc guitar. Lạc Hi lên tiếng rửa, hẳn tức tối lấy vạt áo lau nước trên chiếc guitar. Hạ Mạt quay người đi tới những chậu hoa đặt ở góc vườn, vừa tưới vừa điềm tĩnh nói:

“Anh vẫn chưa đáng...”

Có chiếc guitar, Lạc Hi bỗng chốc giống như thiên thần được lắp thêm đôi cánh, vầng hào quang trên đầu hẳn càng lúc càng thêm chói lóa lóa mắt. Sau nghi thức chào cờ sáng thứ Hai hàng tuần, nhà trường bao giờ cũng dành một chút thời gian tổ chức hoạt động biểu diễn văn nghệ giải trí. Trước đây, các tiết mục biểu diễn chẳng qua chỉ là các lớp thay phiên nhau cử ra một vài học sinh lên múa hát hoặc ngâm thơ. Sau này dần biến thành sân khấu dành riêng cho Lạc Hi.

Mỗi lần Lạc Hi xuất hiện.

Từng sợi từng sợi ánh mặt trời.

Chim chóc nhảy múa trên những cành cây.

Cả thế giới lắng đọng.

Những ngón tay mượt mà của hẳn buông lên những dây đàn, âm thanh vang vọng, giọng hát mê hồn ca lên khúc nhạc. Dưới ánh mặt trời sắc vàng buổi sáng, mái tóc đen óng ánh của hẳn, làn da đẹp tựa hoa anh đào của hẳn, bờ môi mềm mại xinh tươi của hẳn, thậm chí bộ quần áo lật phật theo gió của hẳn, đôi mắt trắng của hẳn, tất cả đều đẹp rung động lòng người.

Tất cả học sinh quên thở.

Tất cả thầy cô giáo quên thở.

Như thể trong giây phút đó đang bước chân vào thế giới ma thuật, không còn nhớ gì.

Cho đến một ngày, ma thuật đó rốt cuộc cũng bị phá vỡ. Buổi sáng hôm đó,

khi Lạc Hi đang cất tiếng hát, một chiếc trực thăng xuất hiện trên bầu trời sân trường.

Tất cả học sinh và các thầy cô giáo kinh ngạc ngẩng đầu nhìn.

Chiếc trực thăng lửng lơ trên khoảng trời trường Thánh Huy, lượn qua lượn qua lượn lại càng lúc càng thấp, cánh trực thăng xoay vòng tạo ra những luồng gió mạnh. Và rồi chiếc trực thăng đáp xuống khoảng đất trống trong sân trường.

Tất cả mọi người trên sân trường đều quay người nhìn chiếc trực thăng đó.

Bầu trời xanh thẳm.

Mây trắng.

Cửa chiếc trực thăng bật mở.

Một cánh tay phi công mang găng da đặt lên tay vịn bằng vàng trên cánh cửa máy bay.

Các nữ sinh sững run, nước mắt lưng tròng đưa tay bịt miệng.

Trời đất ơi!

Họ biết đó là ai rồi!

Từ trong chiếc trực thăng một chàng trai bước ra, đầu đội chiếc mũ phi hành viên, mắt đeo kính đen, dáng người cao ráo thanh tú, chiếc cằm chẻ kiểu quý tộc châu Âu cao ngạo, tóc dài ngang vai được cột lại bằng dây lụa đen. Một người quản gia khắc khổ, tác phong cổ hủ, mặc quần áo kiểu Anh quốc cung kính theo sau chàng trai.

“Thiếu... gia...”

“Thiếu gia!”

“Thiếu gia...Thiếu gia...”

Đám nữ sinh trên sân trường bắt đầu gào lên! Họ không ghìm được nước mắt sung sướng trào ra nơi khóe mắt! Ba tháng trước Thiếu gia đi Mỹ, có tin là học kỳ này sẽ không quay về, nào ai hay, bọn họ không ngờ lại có thể nhìn thấy Thiếu gia!

Chàng trai vừa đi vừa tháo găng tay da, quản gia cung kính đón lấy. Chàng trai bỏ chiếc mũ phi hành viên và chiếc kính đen, quản gia theo bước đón lấy. Chàng trai cao ngạo tuấn tú như thần Mặt Trời Apollo, trái tim các nữ sinh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, giọng họ the thé gọi theo từng bước

chân của chàng trai đang đi về phía họ.

Như nước biển phân đôi, đám đông tự động dạt sang hai bên nhường đường cho chàng trai.

Đôi mắt ngạo mạn.

Đáy mắt ẩn hiện ánh sáng màu xanh ngọc.

Đi giữa đám đông, nét mặt chàng trai không hề biểu hiện gì cứ lặng lẽ tiến về phía trước; chẳng ai dám lên tiếng chào hỏi, tiếng gọi của các nữ sinh dâng lên trong lồng ngực nhưng chẳng ai dám bật thành tiếng.

Không khí trở nên ngột ngạt.

Hơi thở của chàng trai cao ngạo kề bên.

Chàng trai thẳng tiến tới trước mặt một nữ sinh.

Dừng lại.

Cúi đầu nhìn cô bé.

Ánh sáng xanh màu ngọc từ đáy mắt lóe sáng.

Giữa hàng trăm ánh mắt kinh ngạc thán phục của đám đông, chàng trai nhẹ cúi người kéo tay phải Doãn Hạ Mạt lên, đặt một nụ hôn lên mu bàn tay cô bé.

Nụ hôn lành lạnh.

Tay Doãn Hạ Mạt được nắm trong bàn tay lạnh giá của chàng trai, cô bé ngẩng đầu, nở nụ cười rạng rỡ.

Trường Thánh Huy trong giây phút này, mọi ánh mắt đều tập trung lên người Thiếu gia, ngay đến cả đám mây trắng tinh khôi, và cả ánh mặt trời đẹp long lanh cũng tụ họp nơi khoảng trời có Thiếu gia.

Không ai còn nhớ.

Trên sân khấu sân trường vẫn còn có một người đang hát.

Giọt sương mai.

Chiếc micro màu bạc.

Lạc Hi lặng lẽ đàn hát với chiếc guitar, tiếng hát mềm mại mê ly, bỗng bình trong thế giới vắng vẻ cô độc. Nếu có ai đó nhìn Lạc Hi chắc hẳn sẽ giật mình phát hiện ra khoảng khắc này hẳn đẹp một cách ma quái. Bởi vì, lúc này hẳn đang cảm thấy tổn thương vì không ai chú ý đến mình, thế nên cái đẹp của hân càng thêm phần ma quái, phình lên hung hăng hơn, dữ tợn

hơn.

Trên bàn ăn bày rất nhiều món ăn, mẹ tự tay nấu gần như tất tần tật những món sở trường của mình, thức ăn đủ dư tám, chín người ăn, thế nhưng mẹ vẫn không yên tâm, lúc nhìn bố, lúc lại ngó qua Hạ Mạt và Âu Thần.

Phòng ăn rất nhỏ.

Âu Thần im lặng ăn cơm, anh ăn rất ít. Trước sự yên lặng của anh, mọi người tự dưng cũng trở nên yên lặng. Lúc đầu bố còn cười nói vài tiếng chào đón, Âu Thần cũng lễ phép cười đáp lại. Sau đó, cái khí chất ngạo mạn tôn quý của anh và người quản gia đứng sau một cung hai kính khiến nụ cười của bố trở nên gượng gạo. Tiểu Trùng cúi đầu ăn cơm rất ngoan. Lạc Hi cũng lặng yên ăn cơm, hẩn lầm lỳ tới mức hình như Âu Thần vốn dĩ không tồn tại.

Không khí có vẻ kỳ dị.

Hạ Mạt gấp cánh gà bỏ vào bát Tiểu Trùng, nói: “Ăn nhiều lên, buổi tối không được về khuya nhé”.

“Vâng, cảm ơn chị!”

Tiểu Trùng ngẩng đầu nhìn cô bé cười.

Tự dưng sống lưng Âu Thần hơi cứng lại, anh từ từ buông đũa xuống, người quản gia sau lưng cung kính đưa chiếc khăn sạch ra phía trước, Âu Thần cầm chiếc khăn lau miệng.

“Ăn xong rồi à?”

Hạ Mạt nhìn, nói.

Âu Thần gật đầu.

“Không được đâu, anh ăn ít quá”. Cô bé gấp một chiếc cánh gà trong đĩa bỏ vào bát Âu Thần, “Ăn thêm chút nữa đi, đây là món tự tay mẹ nấu”.

Âu Thần nhìn cô bé.

Anh lại cầm đũa, từ từ ăn hết chiếc cánh gà, sau đó lấy khăn lau miệng,

đứng dậy nói: “Mời mọi người cứ tự nhiên”.

Bố, mẹ vội vàng đứng lên, bố áy náy nói: “Thiếu gia, cơm canh đạm bạc chả có gì, mời cậu...”

“Bữa tối nay đồ ăn nhiều quá.”

Âu Thần nhặt nhẽo nói, ánh mắt trù lên người Hạ Mạt. Anh quay người ra khỏi phòng ăn đi ra sân vườn, qua kính cửa sổ có thể nhìn thấy ánh trăng chiếu trên bóng Âu Thần đang chờ đợi. Bố, mẹ và Tiểu Trường đều nhìn sang Hạ Mạt. Cô bé ngồi ăn từ tốn như không có chuyện gì. Ăn xong cô bé mới buông bát đũa và đi ra ngoài.

Lạc Hi nhếch mép cười mỉa nhìn Hạ Mạt.

Ánh trăng qua những kẽ hở lá cây anh đào chiếu xuống sân, sáng trong như mặt nước. Bậc đá xanh lạnh lạnh, Âu Thần ngồi lên chiếc áo khoác của người quản gia, sợi dây lụa buộc trên mái tóc đen phất phơ trong gió đêm. Hình như anh đang suy nghĩ điều gì đó, cái kiểu hít thở lạnh lùng, xa cách khiến người ta khó lòng gần gũi.

Hạ Mạt ngồi xuống bên Âu Thần.

Hai người ngồi yên lặng bên gốc anh đào dưới trăng.

Hạ Mạt đưa tay vòng qua ôm lấy cánh tay Âu Thần, nghiêng đầu nhìn anh, đôi mắt dịu dàng ấm áp, “Sao đột nhiên lại quay về vậy? Không phải đã nói còn phải đợi hơn một tháng nữa sao?”

“Hắn là ai vậy?”

Âu Thần hạ thấp giọng hỏi.

Cô bé mở to mắt ngạc nhiên, một lúc mới hiểu ra Âu Thần hỏi cái gì.

“Bố nhận nuôi hắn từ cô nhi viện, tên là Lạc Hi.”

“Sẽ ở đây bao lâu?”

“Không biết. Bố rất yêu hắn, có lẽ sẽ ở lâu.”

Âu Thần nhìn Hạ Mạt chăm chăm.

“Em thích hắn?”

“Không.”

“Em ghét hắn?”

“Không.” Cô bé cười cười.

Nụ cười đó một lần nữa khiến sống lưng Âu Thần trở nên cứng ngắc.

“Tại sao không kể cho anh nghe?”

Tiếng Âu Thần lạnh lùng.

“Người chẳng có can hệ gì sao lại phải kể cho anh hay.” Cô bé cười, đôi mắt trong veo liếc xéo Âu Thần. “Này, anh không phải vì lý do đặc biệt là hẳn mới quay về đây chứ?” Đúng ra phải hơn một tháng nữa Âu Thần mới trở về, nhưng đột nhiên lại bay về, tối qua lúc nói chuyện điện thoại cũng đâu có nghe thấy anh nhắc tới chuyện này.

Trong bóng tối.

Âu Thần tự dưng đỏ mặt mất tự nhiên.

Không muốn tiếp tục vấn đề này, Hạ Mạt uể oải ngáp một cái, nũng nịu hỏi: “Lần này về có đem quà gì cho em không?”.

“Có.”

“Là gì vậy?” Hạ Mạt hiếu kỳ.

“Em nghĩ là gì nào?”

“Ồ... không nghĩ được...” Cô bé nghĩ ngợi, mắt chơm chớp, cười, nói: “Là dây chuyền đúng không? Hay quần áo? Lâu rồi anh không tặng em búp bê”.

“Nếu thích ngày mai anh sẽ cho người dẫn em đi mua.” Âu Thần âu yếm nhìn Hạ Mạt.

“Thôi khỏi.”

Cô bé lắc đầu. Quần áo, nữ trang đắt tiền Âu Thần tặng trước đây cô bé chẳng bao giờ dùng đến, những thứ xa hoa đắt tiền đó không thích hợp với cô bé. Chỉ là nếu không tỏ ra thích thú hiếu kỳ với những món quà đó thì anh sẽ không vui.

Một chiếc hộp màu xanh lục tinh xảo.

Bề mặt được khảm nạm đá quý màu xanh óng ánh.

Dưới ánh trăng.

Trong chiếc hộp có một sợi ren lụa viền hoa màu xanh, rất dài, đường nét hoa văn rất đẹp, gió thổi, sợi ren lụa nhẹ nhàng bay.

Hạ Mạt ngạc nhiên, hiếu kỳ quẩn sợi ren lụa giữa ngón tay, “Ồ, là ren lụa đây mà!”

“Thích không?”

“Nhưng cái này dùng để làm gì?”

Âu Thần lấy sợi ren lụa màu xanh trong tay cô bé, cúi người xuống, ngón tay vuốt qua mái tóc dài dày như rong biển của cô bé rồi quấn sợi ren màu xanh hoa văn hoa lệ đó lên mái tóc cô bé.

“Sau này, ngày nào em cũng buộc tóc bằng sợi ren này nhé.”

Âu Thần nói với Hạ Mạt.

Hạ Mạt ngạc nhiên nhìn: “Để làm gì?”

“Chỉ ở trước mặt anh em mới được xoa tóc nhé”. Ngón tay Âu Thần vuốt nhẹ lên má Hạ Mạt, tiếng nói rất nhỏ.

“Vâng, anh cũng tai ngược thật...” Hạ Mạt thở dài, “Tối nào cũng thế, bất kể muộn đến mấy cũng bắt em nghe điện thoại, ngày nào cũng bắt bác tài Giang đi theo em cách có vài bước chân. Giờ đến tóc cũng quản lý em sao?”

Cầm Âu Thần thoáng hiện nét ngạo nghễ.

“Em là của anh.”

Hạ Mạt ngược nhìn Âu Thần.

Thoáng chốc đã bốn năm rồi. Từ lần đầu tiên gặp Âu Thần, tới lúc anh yêu cô bé đã có biết bao nhiêu chuyện xảy ra, vậy mà Âu Thần hầu như chẳng có chút gì thay đổi. Vẫn hết như năm đó khi cô bé còn là con nít trong biệt thự nhà họ Âu, Âu Thần lúc đó mười bốn tuổi, anh tú, lạnh lùng và ngang ngược đang bắn cung trên thảm cỏ trong vườn hoa.

Không đợi cô bé trả lời, Âu Thần quay đầu nhìn Hạ Mạt. Trong ánh đêm, đáy mắt cô bé đầy tình cảm phức tạp, cô bé cứ nhìn như vậy khiến sống lưng Âu Thần dần dần lại trở nên cứng ngắc, nói cho cùng anh vẫn là kẻ lạnh lùng, ngang bướng, cố chấp.

“Sao vậy, chẳng lẽ đúng là em đã thích cái thằng Lạc Hi gì đó sao, vì thế...”

“Người em yêu là anh.”

Hạ Mạt cắt ngang, đôi mắt lặng lẽ.

Âu Thần nín thở, niềm khoan khoái thích thú rộn rạo trong lòng, thái độ ương ngạnh nhưng vẫn giữ trên môi khiến nụ cười mang tính trẻ con đặc biệt khác thường của Âu Thần. Trước nụ cười đó của Âu Thần, Hạ Mạt vốn

đang tức giận bất giác cũng không thể không cười trừ thỏa hiệp.

Cô bé thở dài dựa sát vai Âu Thần, nhẹ nhàng nói: “Em sẽ buộc sợi ren lụa đó hằng ngày... Nhưng, anh phải tin em, được không?”. Bằng không thì, cô bé sẽ không thở nổi trước sự ngang ngược và sự căng thẳng quá mức của Âu Thần.

Âu Thần đưa tay ôm trọn cô bé vào lòng.

Dưới ánh trăng sáng thuần khiết, bóng hai người nghiêng nghiêng trên bề mặt đá xanh lạnh lạnh.

Một lúc lâu.

Trong sắc đêm, Âu Thần hỏi nhỏ: “Hồi này có chuyện gì cần anh giúp đỡ xử lý không?”.

Hạ Mạt lắc đầu: “Không có”.

“...”

“À, đúng rồi, em có thể nhờ anh một việc được không?” Đột nhiên cô bé nghĩ ra.

“Được.”

“Sau này đừng đến nhà em nữa.”

Âu Thần đẩy cô bé ra, gương mặt trở nên lạnh lùng. Cô bé kéo cánh tay anh, nhìn nét mặt anh thay đổi, bất giác cô bé bật cười.

“Này, vừa nói đừng đến anh bộ dạng sao đã lại như cũ vậy, chưa gì đã giận.” Cô bé tinh nghịch nói: “Đã biết là em rất ghét anh như vậy mà”.

Âu Thần lạnh lùng nhìn cô bé.

“Anh cũng biết đấy, lần nào anh tới chơi, bố mẹ và Tiểu Trường đều rất gượng gạo lúng túng, không khí cũng vô cùng mất tự nhiên. Anh ý à, xuất hiện trong nhà em thật chẳng hợp chút nào... Sau này chúng mình có thể hẹn nhau ra ngoài chơi.”

Cô bé kề sát khuôn mặt Âu Thần, “Này, nếu anh mà nổi nóng, em cũng sẽ nóng theo đó”.

Giọng nói của cô bé nửa như pha trò nửa như uy hiếp.

Ánh trăng trong như nước.

Trong sắc đêm cảnh lá cây anh đào đung đưa.

Âu Thần đứng dậy nói với cô bé: “Anh có thể đáp ứng nhưng trong vòng

một tháng tới, ngày nào em cũng phải ăn trưa cùng anh. Anh sẽ bảo tài xế tới đón em”.

Nói đoạn, Âu Thần bước ra khỏi vườn.

Bên ngoài vườn, bác tài đã nổ máy, người quản gia đứng cạnh xe cung kính mở cửa cho Âu Thần.

Sắc đêm sẫm dần.

Hạ Mạt ngồi trên bệ đá ôm đầu gối ngẩn ngơ, dáng hình bé nhỏ xinh xắn in trên mặt đất bé tí teo, sợi ren lụa xanh trong tay cô bé bay bay.

Một dáng người đi đến, bóng người từ từ trùm lên người cô bé.

Hạ Mạt biết đó là Lạc Hi.

Bởi vì trên người hắt luôn mang mùi của sương.

“Hóa ra em với tôi cũng thuộc một loại người.”

Lạc Hi từ trên cao nhìn xuống, chút tà ý trong nụ cười, đẹp mà kỳ dị. Hạ Mạt không nhìn hắt, vẫn tiếp tục ngây người như thế lúc này ngồi ngây người là thú vui lớn nhất của cô bé.

Rất lâu sau cô bé mới lạnh nhạt nói: “Không sai, vì thế tránh xa tôi ra một chút”.

Trên đường, trong màn đêm, chiếc Bentley màu đen lao vun vút.

“Thiếu gia, cậu có nói cho tiểu thư Doãn sợi ren lụa đó chính tay cậu đan mất một tuần không!” Quản gia Thẩm ngồi đằng trước quay đầu lại, gương mặt khổ sở trông rất giống con gà mái, khác hẳn với bộ dạng xuất hiện trước mặt người ngoài.

Âu Thần trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Cậu không thể như thế được, Thiếu gia à, yêu một người con gái thì phải thể hiện cho rõ, phải bày tỏ rõ cho cô ấy nghe, dùng những lời ngọt ngào lay động cô ấy. Cậu lúc nào cũng mặt lạnh thế kia, biết bao nhiêu tâm tư suy nghĩ về tiểu thư Doãn như thế mà không nói ra cho cô ấy hay, tiểu thư Doãn làm sao có thể hiểu được chứ?!” Quản gia Thẩm vẫn nói lời thôi dãi dòng, “Cái kim cài ngực bằng đá quý lần trước cũng chính tay cậu chế tác chạm khắc, nhưng mà Tiểu thư Doãn chẳng đeo lấy một ngày, sao cậu lại...”.

Trong mắt Âu Thần thoáng vẻ không vui.

Quản gia Thẩm ho khan, ủa đột im lặng.

Kính cửa xe từ từ hạ xuống, gió đêm thổi vào, ngón tay Âu Thần đưa lên chống thái dương. Đôi mắt của cô bé giống như nước biển khẽ lay động, lúc thì nũng nịu, lúc thì dịu dàng, lúc lại lạnh lùng. Cô bé lúc nào cũng xinh đẹp đáng yêu, nhất là những khi xoa mái tóc dài.

Vì thế, cô bé cần phải cột tóc lại.

Âu Thần khép chặt mi.

Quản gia Thẩm ngồi đằng trước tự nhiên rùng mình.

Bãi đỗ xe trước cổng trường Thánh Huy đồ đầy xe xin với đủ các nhãn hiệu nổi tiếng. Từ khi Âu Thần trở về, những công tử, tiểu thư các gia đình khá giả lúc trước rất ít khi lên lớp, chỉ ở nhà tiếp thu những bài học tinh anh giờ cũng đua nhau tới trường. Trường Thánh Huy lúc này biến thành một học viện quý tộc giống như trong phim hoạt hình. Ngày ngày, ánh mắt học sinh các gia đình gia cảnh tầm tầm đều hướng về đám công tử, tiểu thư quần áo diêm dúa phô trương, xa xỉ lãng phí mà thấy hoa hết cả mắt.

Nhưng để được tôn xưng là “Thiếu gia” trong trường Thánh Huy này chỉ có một mình Âu Thần.

Đám công tử, tiểu thư nhà giàu khác ngày nào cũng theo sau Âu Thần, cũng ăn cơm trong căng tin nhà trường, cũng đọc sách trong thư viện trường, luyện kiếm trong phòng tập của trường, bơi trong bể bơi trong trường. Trong cái đám công tử, tiểu thư rầm rộ ấy chỉ có một người có thể gần gũi, thân mật được với Thiếu gia.

Đó là Doãn Hạ Mạt.

Chỉ có cô bé mới có thể sánh vai đi bên cạnh Thiếu gia, nghe anh ta nói chuyện, giúp anh ta lấy quần áo. Tất nhiên vì cô bé là bạn gái của Thiếu gia, từ bốn năm trước, Thiếu gia mười bốn tuổi đã tuyên bố vị trí đặc biệt này của cô bé.

“Thiếu gia cái con khỉ gì!”

Trên sân trường, mấy nữ sinh bịt miệng cứng đờ người, kinh hãi dúm lại với nhau nhìn chĩ cả của chúng bị mấy nhóc vệ sĩ đánh. Lẽ ra bọn con gái phải xông vào hỗ trợ cho con bé kia nhưng lại không dám. Nữ sinh tóc ngắn mặt mũi sưng vù, trông còn thảm hại hơn con mập bị nó đánh hôm trước, thế mà con bé tóc ngắn vẫn liều mạng đánh trả, mồm miệng không ngừng chửi rủa loạn xạ.

“Tao chửi con bạn gái nó thì đã sao?! Lần sau tao mà nhìn thấy Doãn Hạ Mạt tao sẽ đập chết nó!... Đánh tao không chết, sau này tao sẽ cho chúng mày chết hết!”. Con bé tóc ngắn tức tối chửi, một nhóc vệ sĩ tóm tóc nó, tát lấy tát để lên mặt con bé, miệng con bé bật máu.

Một thằng con trai thanh tú vẩy tay.

Đám vệ sĩ vội vàng chạy lại.

Thằng con trai thanh tú đó nói: “Bịt miệng nó lại”.

“Vâng!”

Mấy miếng băng dính lớn đập mạnh vào miệng con bé tóc ngắn, nó ra sức giãy giụa, nét mặt căm hờn, con bé lại tiếp tục bị đánh, tiếng chửi rủa không thoát ra được. Bọn học sinh đứng nhìn từ xa, nghe nói nguyên nhân con bé tóc ngắn bị đánh là do nó dám bắt nạt bạn gái của Thiếu gia, thế nên chả đứa nào dám đến gần.

“Nó đâu có bắt nạt tôi.”

Một giọng nói lạnh lùng phát ra.

Đám học sinh nhìn lại, phát hiện không biết từ bao giờ Thiếu gia đã đi đến, Hạ Mạt đứng bên cạnh, người quản gia và mấy công tử, tiểu thư đứng đằng sau. Đám học sinh không dám ngáng trước mặt Thiếu gia, lập tức dãn ra nhường đường. Thằng con trai thanh tú nhìn thấy Thiếu gia vội vàng chạy lại, mặt vẫn còn hầm hầm tức tối nói:

“Anh, cái con láo toét này lúc trước dám bắt nạt chị Doãn!”

Đôi mắt Âu Thần lúc đó lạnh lùng.

“Nó đâu có bắt nạt tôi”, Hạ Mạt lặp lại một lần nữa.

“Nhưng em nghe nói...”. Thằng con trai thanh tú hơi cuống.

“Cậu nghe lầm rồi.”

Hạ Mạt không thèm để ý tới hăn, cô bé đi tới chỗ con bé tóc ngắn, mấy nhóc vệ sĩ mặt hầm hầm hung dữ, không thấy cô bé nói gì, bọn họ không biết nên phản ứng thế nào. Cô bé ngồi xuống, kéo “xoẹt” miếng băng dính ra khỏi mặt con bé tóc ngắn, bình tĩnh nhìn vào đôi mắt đang căm hờn của con bé tóc ngắn kia.

“Bạn đi đi.”

Cô bé nói với con bé tóc ngắn.

“Doãn Hạ Mạt! Tao sẽ giết chết mày!”. Con bé tóc ngắn miệng dính đầy máu, ánh mắt đầy căm hờn, bị áp bức và lăng nhục khiến nó tức phát run, toàn thân run lấy bầy.

Doãn Hạ Mạt cười.

“Này, những người đánh bạn đâu phải là tôi.” Cô bé nhếch môi, nụ cười nhạt nhẽo, “Đừng nên giống lũ chó cắn bừa. Người ta đánh bạn là vì bạn mắc nợ Thiếu gia, chả liên quan đến tôi. Trên thế gian này có người tốt với bạn, có người hại bạn, những người lấy lòng bạn không dám cứu bạn, tôi cứu bạn, bạn nên cảm ơn tôi thế mới phải”.

Con bé tóc ngắn ngơ ngắc không biết nói gì.

Doãn Hạ Mạt đứng dậy quay lại bên Âu Thần, thằng con trai gương mặt thanh tú cũng đang ngăn người nhìn cô bé không biết phải làm sao. Cô bé không nói gì, cầm lấy ngón tay Âu Thần lắc lắc. Âu Thần nắm lấy tay cô bé, thừa biết cô bé đã không còn kiên nhẫn.

“Anh.” Thằng con trai thanh tú đôi chút lo lắng do dự.

Tiếng Âu Thần lạnh lùng xa lạ: “Tổng Nhã Dân, sau này hãy gọi tên tôi, tôi không có anh em với cậu”.

Đằng sau có tiếng cười khúc khích, đám công tử, tiểu thư kia nhìn Nhã Dân bằng con mắt khinh rẻ, nhà họ Tống là loại có máu mặt trong giới chính trị, đáng tiếc, với Thiếu gia, cái kiểu thể hiện này chưa chắc được hoan nghênh.

Nhã Dân mặt đỏ bừng nói: “Xin lỗi, anh... à không, Thiếu gia, có phải tôi đã gây tổn thất cho cậu...”

Âu Thần vỗ nhẹ vai hăn.

Khi đó Nhã Dân mới thở phào nhẹ nhõm.

“Chị Doãn, tôi là Nhã Dân học khối một cấp sơ trung, Thiếu gia là bậc đàn anh tôi sùng kính nhất, sau này chị Doãn cũng sẽ là người chị trong trường tôi sùng kính nhất!” Nụ cười trên gương mặt hân ngây thơ trong sáng biết bao.

Đằng kia, con bé tóc ngắn đưa chân đạp mấy đứa con gái cùng lớp đang vây chặt nó, la hét chửi nhát gan vô dụng, nó gào to về phía sau Doãn Hạ Mạt đang bỏ đi:

“Doãn Hạ Mạt!”

Doãn Hạ Mạt quay đầu.

“Tên tao là Phương Cẩm Hoa! Mà hãy nhớ lấy! Sau này tao sẽ trút những đòn đau nhức nhối ngay hôm nay trả lại hết cho mày!” Nó gào to khản cả tiếng.

Hạ Mạt chẳng còn hứng thú đâu mà nhìn nó.

Âu Thần chau mày.

Nhưng từ hôm đó trở đi, Hạ Mạt không còn thấy con bé tên Phương Cẩm Hoa ấy ở trường nữa. Có tin đồn nó đã chuyển trường, cũng có tin đồn nó bị nhà trường đuổi học, tin đồn nhiều nhất là Thiếu gia đã dùng đến chiêu gì đó khiến Phương Cẩm Hoa không thể xuất hiện trước mặt Doãn Hạ Mạt nữa.

Thiếu gia trở lại trường Thánh Huy làm cho tiếng tăm của Lạc Hi ít nhiều bị ảnh hưởng. Cái đẹp của Lạc Hi, cái dịu dàng ấm áp của Lạc Hi ở Thiếu gia không có. Nhưng sự tôn quý và cuộc sống của Thiếu gia thì Lạc Hi khó mà với tới. Các nữ sinh có thể đến gần Lạc Hi, còn như Thiếu gia thì chả có cách nào tiếp cận nổi. Thiếu gia giống như một ngôi sao xa xăm nhất trong màn đêm đen tỏa ánh sáng giá lạnh. Ngôi sao ấy càng khiến người ta mãi miết chăm chú hướng về nó nhiều hơn vì họ thừa biết họ không thể với tới được. Và thế là trong ảo tưởng của các nữ sinh, Lạc Hi trở thành cái đẹp có thể có quyền được mơ mộng.

Đáng tiếc, điều họ mơ mộng ấy chả mấy chốc bị đốn chặt tàn nhẫn.

Khi chuyện xảy ra, Doãn Hạ Mạt đang dựa người vào chiếc Lincoln, tai đeo headphone nghe nhạc, chiếc khăn cầm trong tay, cô bé nhìn theo Âu Thần đang chạy bộ quanh hồ.

Tất cả mọi chuyện sau này cô bé mới được nghe kể lại.

Nghe nói hôm đó, sau khi nghi thức chào cờ kết thúc, như thường lệ, Lạc Hi lên sân khấu biểu diễn đệm đàn guitar và hát, bọn học sinh phía dưới say mê đắm chìm thưởng thức. Đột nhiên một người trong đám đông đi ra bước lên sân khấu, trợn mắt kinh ngạc nhìn Lạc Hi.

“Mày là Lạc Hi?”

“Không phải mày đang ngồi tù sao? Được thả lúc nào vậy?”

Người đó kinh ngạc hỏi.

Hai câu hỏi này.

Hai câu hỏi này qua chiếc micro trên sân khấu được phóng to hơn, âm âm khuếch đại qua những thùng loa xung quanh sân trường.

Phút chốc dưới sân khấu trở nên ồn ào hỗn độn.

Thì ra Lạc Hi xuất thân từ cô nhi viện, hình như mẹ của hắn là kỹ nữ, vì quá nghèo mà bỏ rơi hắn. Từ nhỏ hắn được nhiều người nhận nuôi nhưng đều bị trả lại cô nhi viện vì hắn có những hành vi không đàng hoàng. Lần đó hắn được nhà họ Tống có tiếng trong giới chính trị nhận nuôi, thế nhưng hắn lại ăn cắp trang sức của Tống phu nhân, bị cảnh sát bắt giam.

Học sinh trường Thánh Huy đều kinh hãi.

Thậm chí có mấy nữ sinh còn ngất luôn.

Đám nữ sinh không sao chịu nổi chàng hoàng tử ưu tú trong trái tim mình lại có lý lịch như nhớp đến vậy.

Mặt trời chiếu xuyên qua tấm kính, chiếu vào trong căng tin. Tuy được gọi là căng tin nhà trường, nhưng ở đây được bày trí rất đẹp và sạch sẽ, đồ ăn cũng rất ngon.

Hạ Mạt cúi đầu buồn bã lật cuốn tạp chí.

Âu Thần lặng lẽ uống trà.

Ánh mắt đám công tử, tiểu thư đổ dồn nhìn Nhã Dân.

“Trông thằng đó đâu có giống thế đâu, đúng không?” Mặt Nhã Dân vẻ như đau khổ. “Hồi nó mới đến nhà tôi, tôi rất thích nó, cả ngày chạy theo nó gọi ‘anh trai’ này ‘anh trai’ nọ. Bố mẹ tôi cũng rất yêu hắn. Nhưng sau đó chúng tôi bắt đầu phát hiện ra mọi thứ ở hắn đều là giả dối. Hắn đâu có yêu

thương gì gia đình tôi, quần áo mới mẹ tôi mua cho hăn, hăn đều cắt vụn ra rồi quăng vào thùng rác.”

“Ôi trời...”

Một tràng giọng kéo dài.

Hạ Mạt bất chợt chau mày.

“Sau này chúng tôi phát hiện ra hăn lấy cắp đồ! Lúc đầu là một vài món đồ cũ nhỏ nhỏ, chiếc bút hàng hiệu của bố tôi, tiếp đó là đồ trang sức đắt tiền của mẹ tôi, lại còn mò mẫm chôm luôn cả tiền tiêu vặt của tôi.” Nhã Dân sắc mặt buồn bã nói: “Lúc đầu mẹ tính đem trả hăn về cô nhi viện xong lại thôi vì còn thương hại hăn. Vậy mà hăn không biết điều, vẫn là kẻ xấu xa bại hoại, hăn lấy cắp sợi dây chuyền cưới của mẹ tôi!”

“Hả...”

Tiếng kêu kinh ngạc to hơn.

“Với mẹ tôi, sợi dây chuyền cưới rất quan trọng, không còn cách nào khác, mẹ tôi đành phải mời cảnh sát tới điều tra. Rốt cuộc Lạc Hi bị bắt nhốt trong tù dành cho trẻ vị thành niên.” Nhã Dân vò đầu, “Tôi đã quá mất bình tĩnh, lẽ ra không nên nói chuyện của Lạc Hi trước mặt mọi người trong trường. Lúc đó tôi quá kinh ngạc vì vẫn cứ nghĩ là hăn đang bị nhốt trong tù cơ. Ai ngờ lại gặp hăn ở đây”.

Nghe Nhã Dân nói xong, đám công tử, tiểu thư vội vàng mồm năm miệng mười sôi nổi bàn tán:

“Này, nghe nói bọn người lớn lên trong cô nhi viện lòng dạ rất đen tối!”

“Bọn nó vốn dĩ là thứ rác rưởi mới bị nhốt tống vào cô nhi viện.”

“Tiếc thật đấy, thằng Lạc Hi đó nhìn đẹp như chàng hoàng tử trong truyện tranh không ngờ lại tởm đến thế. Chả trách mẹ tớ hay bảo không muốn tớ kết giao với loại người này. Sợ muốn chết luôn!”

“Thằng đó nhìn đâu có giống vậy!”

“Nếu vừa mới gặp mà biết là thằng trộm cắp thì ai còn nhận nuôi nó làm gì? Bọn cùng đình khi muốn leo lên trên chúng thường giả như ngoan ngoan, ưu tú. Trái Đất vốn là như vậy.”

“Có lý!”

Ngón tay Doãn Hạ Mạt nắm chặt lại trên trang giấy, cô bé chau mày, gập

cuốn tạp chí lại, thu dọn đồ dùng của mình. Khi Hạ Mạt đứng lên, bọn công tử, tiểu thư đang bàn luận sôi nổi đều ngưng lại, ngơ ngác nhìn cô bé.

“Các cậu cứ tiếp tục đi, tôi có chuyện đi trước.”

Cô bé kéo ghế, bỏ đi.

Âu Thần kéo mạnh tay Hạ Mạt lại. Anh đứng dậy nhìn Hạ Mạt chăm chăm, đôi mắt xanh như muốn nói mình rất khó chịu, “Bọn họ nói về Lạc Hi, không liên quan gì đến em”.

“Em đâu có liên quan gì đến hắn.” Cô bé cười nhạt, “Chỉ là đến giờ em phải đi làm thêm”.

“Anh đưa em đi.”

“Không cần, con nhè nghèo tới quán ăn nhanh làm thêm mà đi ngồi xe xịn không hay cho lắm.” Cô bé nhẹ nhàng gỡ tay Âu Thần ra, không quay đầu lại bước ra khỏi căng tin trường. Ngoài đường trời rực nắng.

Âu Thần dõi theo cô bé.

Chẳng bao lâu sau anh cũng lạnh lùng bỏ đi.

Để lại đám công tử, tiểu thư lúng túng nhìn nhau.

Màn đêm buông xuống, khi những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời, Hạ Mạt trở về nhà. Cô bé mang theo một túi cánh gà chiên để mọi người cùng ăn, nhưng vừa bước vào phòng khách, ngay lập tức cô bé cảm nhận thấy không khí ngột ngạt trong nhà. Bố đang hút thuốc không ngơi, thân hình mập mạp đi đi lại lại trước màn hình ti vi. Mẹ ngồi trầm ngâm im lặng trên sofa. Tiểu Trùng vừa nhìn thấy Hạ Mạt về vội vàng úp mặt quay lưng lại với cô bé, quần áo trên người lấm lem như vừa mới đánh nhau.

“Có chuyện gì vậy?”

Cô bé đặt túi cánh gà lên bàn, thầm đoán những nguyên nhân xảy ra chuyện.

Mẹ nhìn Hạ Mạt.

Bố cũng không nói gì hít mạnh hơi thuốc.

Hạ Mạt đến bên Tiểu Trường, quay mặt nó lại, một vết tím đen to tướng trên trán, mắt cũng bị sưng húp, chỗ tím trên mắt trũng xuống.

“Em đánh nhau hả?!”

Hạ Mạt vừa lo lắng vừa tức giận, đưa tay lên thiếu chút nữa bạt Tiểu Trường một cái. Tiểu Trường rụt cổ lại nhìn chị, nước mắt tuôn trào. Hạ Mạt đau lòng nghiêng răng thu tay lại, giọng tức tối hỏi:

“Sao lại đánh nhau?!”

Tiểu Trường đột nhiên lại cảm thấy quá tủi thân, nó khóc càng to hơn:

“Bọn chúng nói anh Lạc Hi là thằng ăn cắp... hu hu... em thích anh Lạc Hi... anh Lạc Hi không phải là thằng ăn cắp... bọn chúng đều là lũ xấu xa... anh Lạc Hi là người tốt... anh Lạc Hi không phải là kẻ trộm...”

Hạ Mạt nhú mày, nổi chua xót ghen ghét đổ ụp trào lên trong lòng, tiếng khóc của Tiểu Trường khiến Hạ Mạt đau thắt lòng, cô bé không chịu nổi ôm chặt Tiểu Trường vào lòng, nhẹ nhàng nựng nó:

“Ngoan nào, Tiểu Trường không khóc... đó là những đứa xấu xa, em đừng để ý đến chúng... chỉ có lũ xấu xa mới đi nói xấu người khác, em không nên tức giận... Ngoan nào, không khóc.. em còn khóc... còn khóc nữa... chị sẽ khóc theo đó...”. Nhìn nước mắt ầm ứ của Tiểu Trường, mắt Hạ Mạt cũng đỏ lên. Từ nhỏ tới lớn, cô bé vẫn thường đau lòng nhất là những lúc đứa em trai yêu thương duy nhất này gặp phải chuyện không hay.

Tiểu Trường dùng tay quệt qua quệt lại nước mắt trên mặt, nó ngẩng đầu lên:

“Chị, anh Lạc Hi không phải là kẻ trộm...”

“Ừ, anh ấy không phải là kẻ trộm, đương nhiên là chị phải tin Tiểu Trường rồi...”

Hạ Mạt dịu dàng giúp Tiểu Trường lau nước mắt.

Bố nhìn hai chị em lặng lẽ thở dài, khuôn mặt mập mạp của bố âm u ảm đạm, rồi đi đi lại lại trong phòng khách đốt hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác.

Muôn vàn vì sao lấp lánh.

Trong vườn, dưới gốc cây anh đào.

Lạc Hi ôm gối ngồi trên bệ đá xanh, trông hảnh như đứa trẻ lạc đường lặng

lẽ cô độc, gió đêm thổi tung mái tóc đen như ngọc.

Tiếng Lạc Hi thảng thốt như sương đêm:

“Em vui chứ?”

Hạ Mạt ngồi xuống, chuyển chậu cây lô hội qua chỗ có ánh sáng mặt trời, cây lô hội gặp ánh nắng mới có thể phát triển tươi tốt. Cô bé cố hết sức di chuyển chậu cây, tưới nước cho tới khi mặt đất ướt đầm. Xong xuôi, cô quay qua tưới cho cây hoa nguyệt quế.

“Bọn chúng bảo tôi là thằng ăn cắp, em có thể đuổi tôi đi khỏi nơi này được rồi đấy. Nhất định là em khoái chí lắm, đúng không?”

Bóng Lạc Hi nhòa trong đêm đen.

Hạ Mạt tưới hết cây trong vườn, cô bé vươn vai vắn người, ngáp nhẹ một cái, quay vào trong nhà.

Học sinh trường Thánh Huy đều cho là Lạc Hi sẽ không xuất hiện nữa, nhưng, hắn vẫn đến trường, lên lớp đều đặn. Nụ cười trên môi Lạc Hi vẫn dịu dàng ấm áp. Đôi mắt vẫn đen lấp lánh, ánh mắt vẫn trong suốt lay động lòng người như thế.

Học sinh trong trường từ xa nhìn hắn thăm dò.

Lạ kỳ, giữa những lời đánh giá bình phẩm rợp trời đất, giữa những cái chỉ chỉ trỏ trỏ không thiện ý, Lạc Hi vẫn đẹp tinh khiết như chàng hoàng tử mang khí chất thiêng liêng trong vương quốc thần tiên, hình như con người hắn không thể khinh mạn được.

Dần dà, bắt đầu có người nghi ngờ chuyện ăn cắp kia chỉ là bịa đặt.

Lạc Hi xem ra đúng là chẳng giống vậy chút nào.

Hơn nữa cũng chẳng có gì để làm căn cứ xác thực.

Bọn nữ sinh lại bắt đầu gần gũi Lạc Hi thăm dò, cẩn thận từng ly từng tý nói chuyện với hắn. Là vì mọi chuyện đều không xác định được nên không khí trong trường có phần căng thẳng.

Sáng thứ Sáu.

Bất ngờ trên bảng thông báo ngoài sân trường có dán một mẫu báo đã ngả màu, trên mẫu báo đó có in một phần tin xã hội được người nào đó dùng bút mực đỏ đánh dấu khoanh tròn. Một năm trước, cảnh sát đã bắt giam một thiếu niên tên Lạc Hi vì nghi ngờ có liên can đến vụ trộm nhà dân, người phụ nữ họ Tống trong ảnh đã tự nhận trách nhiệm bản thân lơ là sơ ý tạo cơ hội cho tên trộm.

Học sinh trường Thánh Huy đứng chờ người, ngờ ngàng kinh ngạc.

Đám học sinh bu lại đông như kiến trước bảng thông báo, đứa nào đứa nấy ngây ngô há hốc mồm. Tới khi một người từ đám đông bước ra, đưa tay xé mẫu báo, vò nát vứt xuống đất!

Người đó là Lạc Hi.

Lạc Hi lạnh lùng nhìn những người đứng trước mặt, ánh mắt hằn sắc lạnh, giấu cợt thách thức, làn sương mù ma quái bao trùm lên toàn thân hắn.

Học sinh trường Thánh Huy ngơ ngác trong thoáng giây.

Thế rồi không hiểu đứa nào đầu tiên gào lên, tiếng sau to hơn tiếng trước...

“Thằng trộm cắp!”

“Lạc Hi! Thằng trộm cắp! Thằng ăn trộm! Lạc Hi!”

“Thằng ăn trộm! Cút đi đi!...”

“Thằng ăn trộm!...”

Học sinh trường Thánh Huy chìm trong không khí phẫn nộ, trước bảng thông báo bọn họ vung những nắm đấm bao vây Lạc Hi.

Minh Hiểu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 3

Lạc Hi đã đánh người.

Một nam sinh xộc vào lớp hai khối một cấp cao trung, kích động tuyên bố tin hắn vừa mới xem đánh nhau về. Lạc Hi đã đánh nhau với đám học sinh chửi hắn là thằng ăn trộm, đòn ra khá mạnh làm mấy đứa bị thương. Sau đó Lạc Hi cùng mấy học sinh đánh nhau bị thầy giáo giữ lại đưa lên phòng Giám thị. Ở đó hắn đánh luôn cả thầy Trưởng ban Giám thị.

“Sao thế?!”

Bọn học sinh trong lớp hãi hùng.

Nam sinh kia lắc đầu chán nản, lúc đó hắn chỉ chen tới bên cửa sổ phòng Giám thị chứ không vào được bên trong nên không rõ tại sao Lạc Hi tự đứng lại quai một đám vào cầm thầy Trưởng ban Giám thị. Một học sinh đứng cạnh hắn thì thầm rằng thầy Trưởng ban Giám thị khi ấy hỏi gì đó có vẻ giống như đang phát âm hai từ “kỹ nữ”.

Hạ Mạt ngồi gần cuối lớp.

Cô bé đang ôn lại bài, tai đeo headphone để tiếng nhạc át tiếng ồn ào trong lớp học đi một chút. Cô bé cúi đầu đọc, trên trang sách những hàng những chữ chi chít, thời tiết quá nóng nực, những con chữ mờ mịt lòng bùng bay loạn xạ trước mắt cô bé.

Tự dưng Hạ Mạt cảm thấy phiền toái.

Bọn học sinh trong lớp kinh hãi bàn tán, Lạc Hi ngụy trang quá khéo, trước đây họ vẫn luôn cho rằng Lạc Hi xuất thân lương thiện, mọi thứ ở hắn đều xuất sắc, có nghĩ cũng nghĩ không ra hắn là tên lưu manh chuyên trộm cắp. Một vài nữ sinh định biện hộ cho Lạc Hi, họ cho rằng có khi Lạc Hi bị oan, chưa chừng hắn bị học sinh khác đánh thì có. Nhưng đám học sinh lập tức nhao nhao giễu cợt họ, chửi mấy đứa con gái đó ngu si mê muội, Lạc Hi là

đồ rác rưởi trộm cắp, tội danh đã được xác nhận. Mấy đứa con gái đó gục lên bàn khóc âm ỉ.

Hạ Mạt dán mắt vào bài học.

Tiếng nhạc âm âm, trong lớp học những âm thanh ồn ào đan xen nhau, ánh mắt cô bé càng lúc càng thờ ơ. Rốt cuộc Hạ Mạt cũng bỏ tai nghe ra, gấp sách “bụp” một cái rồi đứng lên.

Đúng lúc đó, cửa phòng học bị đẩy ra.

Tất cả học sinh trong lớp ngoái nhìn, một bé trai chạy vào, mặt đỏ phừng phừng giống như đang chịu sự uất ức nhưng vẫn rất đáng yêu. Bọn họ đều nhận ra đó là Tiểu Trường, em trai của Hạ Mạt.

“Chị!”

Tiểu Trường chạy như bay tới trước mặt Hạ Mạt, mắt rưng rưng, nó đang cố gắng ghìm không cho nước mắt chảy ra.

“Sao thế?”

Cô bé hỏi vội.

“Bố... bố đang ở trên phòng Giám thị...”

Tiểu Trường nấc lên nghẹn ngào.

Phút chốc Hạ Mạt cứng đờ người.

Đám học sinh hiếu kỳ vây kín hành lang phòng Giám thị, đứa thì áp mặt lên kính cửa sổ, đứa thì ghé tai sát những kẽ hở, vừa nghe trộm nhìn trộm, vừa thích thú cùng nhau bàn tán. Những âm thanh khắc nghiệt từ trong phòng Giám thị truyền tới, tiếng thước quất, tiếng tay đập lên mặt bàn gầm lên giận dữ khiến học sinh đứng ngoài nghe phát khiếp, nhưng lại sung sướng vô cùng.

Đột nhiên, sau lưng họ bị gạt mạnh sang hai bên.

“Làm gì thế!”

Bọn học sinh đứng vây đằng trước tức tối đẩy lại, vị trí đứng lúc này bọn họ chen mãi mới được, không dễ để kẻ khác lấn át.

“Tránh ra!”

Tiếng một nữ sinh.

Đám học sinh đứng phía trước vội quay đầu lại, có đứa kêu nhỏ đó là bạn gái của Thiệu gia, hình như tên Doãn Hạ Mạt. Lập tức đám học sinh gượng

gạo nhường đường cho cô bé. Tuy bị cô bé coi không ra thể thống gì, nhưng vì Thiếu gia đành phải nể mặt.

Hạ Mạt đẩy cửa phòng Giám thị.

Cô bé đứng trước cửa.

Tiểu Trùng đứng bên cạnh, nắm tay cô bé.

Phòng Giám thị bừa bộn như vừa bị cơn cuồng phong cuốn qua, giấy tờ bay loạn xạ, giáo án, khung kính, chậu hoa, bằng khen tứ tung dưới sàn. Một thầy giáo nghiêm giọng nạt nộ bọn học sinh đánh nhau đang nhút nhát nép mình nơi góc phòng. Thầy Trưởng ban Giám thị ngồi sau bàn làm việc đang ngửa đầu bịt mũi trông cực kỳ thảm thương, máu chảy từng giọt xuống bộ comple của thầy.

Ánh mặt trời rọi vào.

Lạc Hi mình đầy thương tích, chiếc áo sơ mi của hắn bị kéo rách lúc đánh nhau, miệng sưng húp, một vết máu nhỏ đã khô. Nhưng nhìn hắn vẫn đẹp lòng lòng lay động lòng người. Mái tóc như ngọc đen óng ánh trong ánh nắng mặt trời. Tuy nhiên nét mặt hắn đã mất đi vẻ dịu dàng lúc trước, khóe miệng dính đầy máu cong lên đầy khiêu khích giễu cợt. Một thầy giáo đang trách mắng răn dạy lũ học sinh đánh nhau, thỉnh thoảng lại trợn mắt tức tối nhìn về phía hắn, tuy nhiên họ không dùng thước đánh vào đầu hắn giống như cách họ đang giáo dục mấy đứa học sinh đánh nhau kia.

Bởi vì có một người đang đứng bảo hộ trước mặt hắn.

Hạ Mạt nhìn thấy bố.

Giống con gà mẹ bảo vệ gà con, bố đứng chắn trước mặt Lạc Hi không ngừng khom người nói lời xin lỗi từng thầy giáo, khuôn mặt mập mạp ướm đầm mồ hôi. Một thầy giáo không thèm để ý, bố cũng làm như không biết, cứ thế liên tục cúi gập người, nụ cười chực sẵn trên gương mặt.

...

“Xin tha lỗi, Tiểu Hi cháu nó quá mạnh động”.

“Xin tha lỗi, thầy chủ nhiệm, về nhà nhất định tôi sẽ giáo dục Tiểu Hi, sau này cháu nó sẽ không đánh nhau nữa ạ”.

“Xin tha lỗi, tôi sẽ bồi thường đầy đủ tiền thuốc men cho những học sinh bị thương”.

“Xin tha lỗi, nhưng Tiểu Hi nhà chúng tôi nhất quyết không lấy trộm đồ, đó nhất định là sự hiểu lầm”.

...

Hạ Mạt nhìn bố cúi gập người tất bật xoay quanh như chong chóng, cô bé mím chặt môi, bàn tay lạnh dần, lòng đau như có vô vàn mũi kim châm.

“Tôi có nói Lạc Hi là thằng ăn cắp sao?”

Thầy Trưởng ban Giám thị hằm hằm nạt nộ, tay đập mạnh lên mặt bàn.

Bố giật thót mình.

“Tờ báo trước đây đã được dán lên bảng thông báo, chuyện quá khứ đã quá rõ ràng! Lạc Hi không những không biết đường mà hối cải, ngược lại còn dám đánh nhau, thái độ này là gì vậy?! Đưa nó lên ban Giám thị hỏi rõ sự việc thì nó đánh luôn cả thầy!”

“Xin tha lỗi... xin tha lỗi...”

“Xin tha lỗi thì được ích gì?! Ông có biết nó không? Hình như ông cũng vừa mới nhận nuôi nó thì phải! Tại sao khi khai hồ sơ lý lịch ông không viết nó từng đi ăn trộm! Vậy là trong chuyện này ông đã lừa dối nhà trường!”

Bố ngó người kinh hãi nhìn thầy Trưởng ban Giám thị.

Lạc Hi lạnh lùng đứng giữa phòng Giám thị, ánh nắng có vẻ lạnh lẽo, khoe môi ngạo nghễ mĩa mai của Lạc Hi từ từ biến thành băng giá.

Mồ hôi trên gương mặt bố nhỏ xuống mặt đất, mặt bố chuyển sang trắng bệch, bố lắp ba lắp bắp: “Nhưng, Tiểu Hi nhà chúng tôi đúng là không lấy trộm đồ... Nó không phải là đứa ăn cắp... Xin... xin các thầy điều tra cho... Xin nhà trường đừng để học sinh nói lung tung... Tiểu Hi không phải là đứa ăn cắp...”

“Điều tra là việc của cảnh sát!”, thầy Trưởng ban Giám thị đập bàn, “Chúng tôi chỉ phụ trách quản giáo học sinh!”.

“Nhưng...”

Bố luống cuống gạt mồ hôi trên trán không biết phải làm thế nào, càng lúc càng lắp bắp.

“Tiểu... Tiểu Hi nhà tôi... không... không phải là... không ăn cắp”.

“Bố!”

Hạ Mạt hít thật sâu, bước nhanh tới. Bố quay đầu lại nhìn cô bé, vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

“Tiểu Mạt, họ nói Tiểu Hi...”

Cô bé bước tới trước mặt bố, kiễng chân, đưa khăn giấy lau mồ hôi trên mặt bố, cô bé mỉm cười, nói: “Vâng, con biết rồi. Bố, bố về trước đi, việc ở đây giao lại cho con xử lý được không?”.

Bố nhìn Hạ Mạt không yên tâm.

“Tiểu Mạt...”

Hạ Mạt mỉm cười, đôi mắt tràn đầy niềm tin và kiên định: “Bố, tình hình ở trường con rõ hơn bố. Bố về trước đi. Bố yên tâm, con biết cách giải quyết được chuyện này”.

Nói xong cô bé quay người về phía Tiểu Trùng đang đứng ở cửa, nói:

“Em về nhà cùng bố nhé”.

Tiểu Trùng không cần nghĩ ngợi gì gật đầu, trong lòng nó, những lời chị nói nhất định là đúng nhất.

Tiểu Trùng và bố rời phòng Giám thị.

Phòng Giám thị trong ngoài hoàn toàn yên lặng.

Các thầy giáo, mấy thằng học sinh đánh nhau, thầy Trưởng ban Giám thị ngăn người nhìn Hạ Mạt, tất cả học sinh tụ tập ngoài hành lang cũng đều ngăn người nhìn Hạ Mạt. Chỉ có Lạc Hi quay đầu lạnh lùng nhìn Hạ Mạt đứng cạnh thăm dò.

Cô bé nở một nụ cười.

Nhưng lại không lên tiếng.

Trong đôi mắt trắng đen phân biệt rõ ràng, ánh mắt tĩnh lặng, lạnh lẽo nhìn thầy Trưởng ban Giám thị, cái thần khí kỳ dị trong đôi mắt ấy khiến thầy quên búng đang định nói gì. Mọi người đều cảm thấy kỳ lạ, không biết cô bé sẽ làm thế nào “giải quyết được chuyện này”.

Một lúc lâu sau.

Đoán chừng bố và Tiểu Trùng đã đi xa.

Hạ Mạt thẳng người, ánh mắt lạnh tanh, nụ cười trên gương mặt cô bé bất ngờ biến mất. Cô bé lạnh lùng đưa tay kéo tay phải của Lạc Hi, không nói một lời, cô bé lôi Lạc Hi bước nhanh về phía cửa bỏ ra ngoài.

“Này! Em đứng lại!”

Thầy Trưởng ban Giám thị cảm thấy mình như đang bị bồn cọt.

Hạ Mạt quay đầu lại.

Cô bé cười nhạt, ánh mắt vô cùng lạnh nhạt, “Sự thực không làm sáng tỏ được lại đi dung túng học sinh chửi người khác là kẻ ăn cắp, đó là cách vốn dĩ xưa nay thầy vẫn quản giáo học sinh chẳng? Thầy không đủ năng lực điều tra rõ sự thực thì để em đi điều tra cho. Chỉ là, nếu như thầy mà sai, tới lúc đó hy vọng thầy có thể vẫn đứng trên tinh thần giáo dục mà xin lỗi Lạc Hi”.

Hạ Mạt cúi gập người chào thầy Trưởng ban Giám thị.

Sau đó, cô bé kéo tay Lạc Hi qua cửa phòng Giám thị bỏ đi.

Yên lặng.

Yên lặng kỳ lạ.

Lặng yên như tờ.

Không ai dám thở.

Hạ Mạt kéo tay Lạc Hi.

Cô bé cứ kéo tay Lạc Hi như vậy mà bỏ đi.

Tay hai người nắm chặt lấy nhau, Lạc Hi bị Hạ Mạt kéo đi, ánh mắt cổ quái nhìn cô bé. Cô bé không nhìn hắn, chỉ nắm chặt tay hắn kéo đi thật nhanh qua đám đông đang vô cùng ngạc nhiên kinh hãi.

Sau nhiều năm, chuyện kể lại liên quan tới sự kiện này có nhiều kiểu.

Có người nói lúc đó ánh mặt trời rực rỡ xoay quanh người họ.

Có người nói Hạ Mạt kéo Lạc Hi đi thẳng ra ngoài cổng trường.

Có người nói bắt đầu từ ngày hôm đó, trường Thánh Huy ra quy định mới:

Không cho phép học sinh nắm tay nhau trong trường.

Nhà họ Âu.

Bể bơi trong nhà sóng gợn lóng lánh.

Quản gia Thấm cung kính cầm khăn bông đứng bên bể bơi, người hầu nữ yên lặng đứng đằng xa. Bữa điểm tâm trình bày tinh tế đẹp mắt đặt trên chiếc bàn tròn chạm hoa màu trắng. Mặt nước bể xanh trong dập dờn đung đưa, chàng trai nét mặt ưu tư đang bơi, những tia nước trong vắt bắn tung tóe quanh thân hình rắn chắc, nước da mịn màng, mái tóc đen ướt lòa xòa trên trán và sau gáy anh.

Điện thoại treo trên tường trong phòng bể bơi reo vang.

Quản gia Thấm nhận điện thoại, nói xong gác máy đi tới bên bể bơi, cúi người nói với chàng trai trong bể:

“Thiếu gia, tiểu thư Doãn tới”.

Nói rồi quản gia Thấm sung sướng nghĩ rằng sẽ lại được thấy Thiếu gia vui lên. Lần nào Doãn Hạ Mạt chủ động tới tìm Thiếu gia cũng vậy, tuy Thiếu gia vẫn giữ vẻ ngoài lạnh nhạt khác người nhưng đôi mắt lại không giấu nổi niềm vui kiểu trẻ con.

Nhưng lần này.

Quản gia Thấm rất ngạc nhiên thấy đôi mắt của Thiếu gia hôm nay lại chớp chớp, nét mặt khó coi, quai hàm bạnh ra. Thiếu gia nhảy lại xuống bể bơi lặn một hơi xuống đáy, bọt nước bắn tứ tung, rất lâu Thiếu gia mới nổi lên.

Khi Doãn Hạ Mạt bước vào phòng bể bơi, Âu Thần mới từ dưới nước lên, chiếc quần bơi màu đen, nước đọng từng giọt từng giọt trên da thịt trắng ngần, nước từ mái tóc đen rỏ tong tỏng. Âu Thần không lau nước trên người, ngồi bên thành bể ngoái đầu nhìn cô bé, không nói gì lại quay đầu nhìn làn nước trong.

Âu Thần ngoắc tay.

Quản gia vội vàng bảo người hầu gái đi chỗ khác, còn mình cung kính đặt chiếc khăn tắm cạnh Âu Thần rồi cũng lặng lẽ lui.

Mặt nước phản chiếu lên tường và trần nhà.

Ánh sáng lóng lánh.

Hạ Mạt đến bên Âu Thần, cúi người lấy chiếc khăn tắm, giũ ra. Cô bé ngồi xuống quần chiếc khăn quanh người Âu Thần. Âu Thần trầm ngâm không nói, hình như đang giận. Cô bé đưa khăn lau những giọt nước trên người Âu Thần, rồi đưa lên đầu mạnh tay lau tóc rối tung.

“Này!”

Giọng Âu Thần buồn bã xuyên qua chiếc khăn bông.

“Này cái gì!”, cô bé lau tóc Âu Thần rất mạnh như đang lau con chó con, “Lại đổi em gì vậy, mặt xấu hoắc, nếu anh không thích nhìn em, sau này em sẽ không tới tìm anh nữa!”

Âu Thần giật mạnh chiếc khăn.

Quăng nó xuống thành bể, nheo mắt, ánh mắt xanh thẫm, anh nhìn cô bé chăm chăm, hàm dưới thít chặt.

Hạ Mạt dụi trán, “Anh đã biết cả rồi đúng không?”

Ánh mắt Âu Thần lạnh lùng.

Từ khi tận mắt nhìn thấy Lạc Hi ở nhà Hạ Mạt, Âu Thần đã có cảm giác bất ổn, hơi thở nguy hiểm phát tán quanh người Lạc Hi. Tuy Hạ Mạt đã nói chẳng để ý tới Lạc Hi, nhưng, Âu Thần vẫn không yên tâm. Vì cái thằng Lạc Hi đó, ở căng tin trường cô bé đã gỡ tay Âu Thần ra; vì cái thằng Lạc Hi đó, cô bé tính cách lý lợm thờ ơ lại dùng cảm xuất đầu lộ diện ở phòng Giảo thị.

Hạ Mạt hít một hơi sâu, nhặt lại chiếc khăn giúp Âu Thần lau tóc. Lần này động tác nhẹ nhàng mềm mại hơn rất nhiều, cô bé vừa lau vừa nói nhỏ: “Thế nào, anh có giúp em không?”

Âu Thần lạnh lùng hỏi: “Rốt cuộc Lạc Hi có quan hệ gì với em?”

“Anh ta được bố nhận làm con nuôi, là người anh Tiểu Trường yêu thích”.

“Chỉ thế sao?”

Cô bé lườm Âu Thần.

“Không vậy thì còn thế nào nữa?”

Hạ Mạt bỏ chiếc khăn xuống đưa tay vuốt tóc Âu Thần, tóc cũng đã gần khô. Cô bé lại dùng ngón tay nhẹ nhàng chải tóc Âu Thần. Hạ Mạt bật cười, hỏi:

“Lại ghen rồi chứ gì?”

Được cô bé chải tóc nhẹ nhàng êm ái, tức giận trong lòng Âu Thần cũng dịu xuống. Nét mặt hơi mất tự nhiên, Âu Thần ho một tiếng, quay mặt lại, nói:

“Em đã nắm tay Lạc Hi”.

Nụ cười biến mất, Hạ Mạt nhặt chiếc khăn lau hai tay mình thật mạnh.

“Như thế này đã được chưa?”

Hạ Mạt liếc xéo Âu Thần, cười.

Âu Thần quay mặt đi chỗ khác thả lỏng người, không còn căng thẳng nữa.

Hạ Mạt ôm chặt cánh tay Âu Thần kéo anh quay lại, lườm yêu một cái, nói:

“Xin anh giúp cho sau này có giận thì giận có lý một chút, được không? Bằng không một ngày nào đó em nổi cáu thật, em sẽ không thèm để ý đến anh nữa đâu, thật đấy!”

“VẬY SAO?”

“Chứ còn”, Hạ Mạt ôm cánh tay Âu Thần đung đưa nũng nịu, “Được rồi, nói nhanh đi cuối cùng thì anh có giúp em không?”

“Anh đã cho người đến sở cảnh sát dò hỏi, người này cũng đã làm quen với gia đình họ Tống. Chắc chỉ độ tối nay hoặc ngày mai em có thể gặp bà Tống thôi”, Âu Thần dừng dừng nói.

“Vâng!”

Ánh mắt Hạ Mạt sáng rực lên.

Âu Thần nhặt nhẹo nói: “Chưa nắm được bằng chứng xác thực mà em đã dám khẳng định trước mặt nhiều người như thế, nếu anh quyết định không giúp em, em sẽ thu xếp thế nào?”

Cô bé tươi cười như bông hoa đang nở rộ: “Biết làm sao được, nhưng em chắc chắn anh sẽ giúp em!”

Âu Thần lườm Hạ Mạt.

“Cảm ơn anh!”, Hạ Mạt sung sướng lắc mạnh cánh tay Âu Thần.

Âu Thần nhìn xuống mặt nước sóng gợn lăn tăn, lặng yên hồi lâu, rồi hạ giọng: “Sau này đừng có mà gần gũi cái thằng tiểu tử Lạc Hi nữa nhé. Bằng không...”

“...”

“Hạ Mạt, em là của anh”.

Âu Thần hôn lên trán Hạ Mạt, đôi môi giá lạnh.

Buổi tối.

Tiểu Trùng vừa ăn cơm vừa lo lắng nhìn bố, lại nhìn sang chị Hạ Mạt. Bố không giữ được kiên nhẫn hỏi chị hết câu này đến câu khác: Ở trường họ định giải quyết thế nào? Lạc Hi tiếp tục đi học có vấn đề gì không? Chị Hạ Mạt cười như chẳng có chuyện gì an ủi bố, chị bảo chờ sau đây, chờ một hai ngày nữa mọi chuyện sẽ được giải quyết ổn thỏa. Nghe chị nói, Tiểu Trùng cảm thấy yên tâm hơn nhiều, nó ngoan ngoãn gắp chiếc cánh gà vào bát anh Lạc Hi, hình như anh Lạc Hi cũng thích ăn cánh gà, hy vọng anh Lạc Hi ăn đồ ăn ngon sẽ không còn buồn vì chuyện hồi sáng nữa.

Lạc Hi lặng lẽ u uất cầm guitar trên sofa trong phòng khách đi vào phòng mình. Bố, mẹ và Tiểu Trùng nhìn nhau lúng túng không biết phải làm sao, chỉ có Hạ Mạt vẫn tiếp tục ăn.

Sau bữa cơm tối.

Tiểu Trùng giúp mẹ thu dọn mâm bát.

Bố bảo Hạ Mạt ra vườn với bố.

Bầu trời không trăng, chỉ có hàng ngàn vì sao lấp lánh.

Cây anh đào tươi tốt rậm rạp.

Hạ Mạt ôm gối ngồi trên bệ đá dưới gốc cây, yên lặng nhìn bầu trời tuyệt đẹp nghe bố nói chuyện. Từ khi Lạc Hi về sống trong nhà, đã lâu lắm rồi cô bé không ngồi cùng bố nói chuyện như thế này.

“Tiểu Hi không phải là đứa trộm cắp”.

Bố nói với cô bé, tình cảm phức tạp thể hiện trên gương mặt.

“Dạ”.

Cô bé yên lặng nhìn những vì sao trên bầu trời đêm, những vì sao nhấp nháy, chúng đúng là chẳng có gì phải phiền lòng.

“Tiểu Mạt à, bố biết con không thích Tiểu Hi lắm, nhưng... con hãy tin là Tiểu Hi nó tuyệt đối không phải là đứa trộm cắp”.

“Tại sao ạ?”

“Bố và mẹ đẻ của Tiểu Hi là bạn học hồi cấp hai”, bố nhớ lại, tiếng nói

chậm rãi, “cô ấy là nữ sinh xuất sắc nhất trong lớp, xinh đẹp, học giỏi, tính tình rất hay, đối xử với bạn bè trong lớp nhiệt tình, mọi người trong lớp đều quý mến cô ấy”.

“Bố đã yêu thầm mẹ của Lạc Hi?”. Chính xác, tất nhiên là phải như vậy, bố và mẹ là bạn học thời trung học, vì thế mẹ biết rõ tình yêu đầu đời của bố, nên khi Lạc Hi đến sống cùng mẹ rất hay để ý hẳn.

“Hồi đó hầu như tất cả bọn con trai trong lớp đều thầm yêu cô ấy”, bố ngượng ngùng, “hồi đó bố béo lắm, còn béo hơn cả bây giờ, bọn con gái trong lớp đều không thích nói chuyện với bố, chỉ có cô ấy lần nào gặp bố cũng gật đầu mỉm cười. Lần đó điểm thi của bố rất kém khiến thành tích của lớp bị kéo xuống, cô giáo rất tức giận, bắt bố ra ngoài hành lang đứng phạt. Ngoài hành lang bố đứng khóc mãi, lũ bạn học đùa nào cũng chọc ghẹo, cười bố. Cô ấy tới đưa khăn tay cho bố lau nước mắt, còn đưa vở cho bố chép lại bài”.

Hạ Mạt ngạc nhiên phát hiện mắt bố hơi đỏ.

“Nhưng lúc đó bố lại không nói gì với cô ấy, bố không dám nói chuyện với cô ấy, một cô gái như vậy bố làm sao xứng được... Sau đó một thời gian tự dưng cô ấy biến mất, không thấy đến trường nữa... Tiểu Mạt à, bố thật vô dụng, chẳng bao giờ dám nói chuyện với cô ấy, có thể cô ấy không nhớ tới người bạn này...”

“Bố...”

Hạ Mạt tỳ nhẹ lên vai bố.

“Gặp Lạc Hi ở cô nhi viện, phát hiện ra nó là con của cô ấy, hai mẹ con khuôn mặt giống hệt nhau”, giọng bố hơi run, “Con của cô ấy không thể là đứa trộm cắp được, chuyện đó tuyệt đối không thể”.

“Vâng, con tin bố”. Cô bé gật mạnh đầu.

Rất lâu sau đó, bố mới lấy lại được bình tĩnh, đưa tay xoa mặt, vẫn còn chút bối rối: “Xin lỗi con, Tiểu Mạt, bố không nên kể những chuyện này”.

“Tại sao lại không nên?”, cô bé dựa vào vai bố, “Bố kể những chuyện trước đây cho Tiểu Mạt nghe là bố đã coi Tiểu Mạt như người bạn tốt rồi, bố tin nhiệm Tiểu Mạt, Tiểu Mạt rất vui”. Cô bé ngừng lại, ngẩng đầu nhìn bố, ánh mắt trong veo, “Bố, bố yên tâm, có con sẽ không ai có thể hiếp đáp

được Lạc Hi, con sẽ bảo vệ anh ấy”.

Bố cười yên lòng.

Bàn tay múp míp vỗ vai Hạ Mạt.

Bầu trời đêm tuyệt đẹp.

Sao lấp lánh như những viên đá quý.

Dưới gốc cây anh đào.

Hạ Mạt âu yếm dựa vào ngực bố nói nhỏ nhẹ, âm thanh bỗng bình trong gió đêm: “Bố, bố có biết tại sao con không thích Lạc Hi không?”

Bố nhìn cô bé nghi hoặc dò hỏi.

Cô bé đỏ mặt, “Từ khi Lạc Hi về sống chung, bố chỉ quan tâm tới Lạc Hi, cứ như là bố quên mất con và Tiểu Trùng... Bố, con và Tiểu Trùng rất yêu bố, thích bố cười với chúng con, thích bố hỏi chuyện chúng con ở trường...”

Bố lúng túng: “Tiểu Mạt...”

Cô bé ngẩng đầu, nhoẻn miệng cười.

Nụ cười rất đẹp, đôi mắt tĩnh lặng như mặt nước, mái tóc dài dày dày như rong biển buộc cao, sợi ren lụa nhảy múa theo gió đêm.

“Bố...”

“Xin lỗi con, Hạ Mạt”, bố đưa tay vuốt mặt, “Là vì trước đây Lạc Hi phải chịu nhiều khổ cực nên bố muốn chăm sóc nó nhiều hơn... bố đâu có không quan tâm tới con và Tiểu Trùng, trong lòng bố, con và Tiểu Trùng rất ngoan, rất hiểu biết... là bố đã sai... sau này”.

“Vâng! Cảm ơn bố...”

Cô bé nhắm mắt hạnh phúc, dựa vào lòng bố sâu hơn.

Tiếng lá cây anh đào xào xạc trong gió.

Đột nhiên trong lòng bố, Hạ Mạt ngồi thẳng lại.

Cô bé quay đầu.

Dưới ánh sao đêm nhạt nhòa có bóng một chàng trai tuần tú. Không biết hẳn đứng trong vườn từ lúc nào, mái tóc như ngọc đen bị gió đêm thổi rối tung trước trán, ánh mắt lạnh lẽo như sương lạnh buổi sớm.

Bố đi rồi.

Trong vườn chỉ còn cô bé và Lạc Hi.

Hạ Mạt bắt chéo hai tay sau gáy từ từ ngả người lên bậc đá xanh. Trên cao, cành lá chi chít xào xạc, ánh sao len qua kẽ lá. Cô bé thỏa thuê hít thở, đôi mắt nhắm nghiền, người duỗi thẳng.

Lạc Hi đứng nhìn cô bé rất lâu, hần nhếch môi rồi cũng nằm xuống bệ đá cạnh Hạ Mạt. Hần gối đầu lên cánh tay, lặng lẽ nhìn bầu trời sao qua kẽ lá anh đào.

Hai người yên lặng nằm dưới ánh sao đẹp tuyệt vời.

Lạc Hi hỏi cô bé giọng lạnh tanh: “Tại sao ở phòng Giám thị lại cứu anh?”

Cô bé không nói, hơi thở cực nhẹ.

“Không phải em rất ghét anh sao?”, hần tiếp tục hỏi.

Cô bé như chuẩn bị trợn mắt.

“Thà rằng em ghét anh còn hơn, đâu cần em phải thương hại anh”. Hần mím chặt môi, đôi mắt được ánh sao chiếu vào toát lên vẻ quật cường nhưng cô độc kinh người.

Cô bé cười khẩy, ánh mắt vẫn nhắm nghiền: “Dựa vào đâu bảo em thương hại anh? Vì anh bị người ta đổ cho là thằng ăn cắp hay là vì anh xuất thân từ cô nhi viện?”

Cổ họng Lạc Hi nghẹn cứng.

Hạ Mạt thản nhiên nói như đang trong giấc mộng: “Em cũng từng sống ở cô nhi viện”.

Lạc Hi kinh ngạc.

Hần dán chặt mắt vào cô bé.

Cô bé thoáng cười khẩy, hàng lông mi rung nhẹ, khuôn mặt xinh xắn sáng trong dưới ánh sao.

“Anh bị người ta gọi là thằng ăn cắp đúng không? Em không những đã từng bị người ta gọi là ăn cắp mà còn bị người ta kêu là dĩ non”.

Lạc Hi nắm chặt tay, “Mày...”

Lạc Hi lúc ấy tức tối đỏ bừng mặt.

Cô bé hít thở, “Theo bố kể, mẹ đẻ của anh giống như một tiên nữ. Còn như... mẹ đẻ của em thì chính xác là gái điếm thực thụ...”

Mặt Lạc Hi đanh lại.

Cô bé ngồi dậy ôm đầu gối, thân hình thu lại nhỏ xíu, ánh mắt u uất nhìn

bầu trời sao vời vợi xa xăm. Một lúc sau, cô bé quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Lạc Hi, “Thế cho nên anh dựa vào đâu nói người ta phải thương hại anh?”

Lạc Hi chết trân.

Một lúc sau hắc mị lớn tiếng cười muốn đứt hơi như thể vừa được nghe chuyện tiểu lâm hay nhất trên đời này. Hắc mị cười tới độ nước mắt tràn ra long lanh trong màn đêm.

Hạ Mạt không để ý tới hắc mị, giọng lạnh như dao cắt: “Trong cô nhi viện em đã gặp nhiều đứa trẻ giỏi che đậy giống hệt anh, làm như mình hoàn mỹ không tỳ vết, rất ưu tú, lễ phép, trước mặt những gia đình muốn tìm nhận con nuôi, chúng đều tỏ ra mình là một thiên thần, tất cả chỉ vì muốn có thể mãi mãi rời bỏ cô nhi viện”.

Cô bé thờ ơ nhìn hắc mị, “Bụng dạ anh cũng chả khác gì bọn trẻ đó, sớm đã lạnh lùng tới mức không tin tưởng vào bất kỳ tình cảm ấm áp dịu dàng nào. Ai đó có đối xử tốt với anh, bề ngoài anh mỉm cười tỏ ra cảm kích, nhưng bụng lại hẹp hòi quăng tất tần tật mọi sự quan tâm vào thùng rác”.

Nụ cười Lạc Hi đẹp như hoa anh đào đỏ rực, “Còn em?”

Nụ cười của Lạc Hi tụ lại trên người Hạ Mạt, nụ cười đẹp mê hồn, ánh mắt long lanh mê hoặc, “Em có gì khác tôi? À, em diễn kịch còn đỉnh hơn đúng không? Trước mặt cái thằng Thiếu gia gì đó, em dịu dàng đáng yêu, giả nai nũng nịu. Ai biết em mang bộ dạng nào, chỉ e là em còn lạnh lùng hơn cả tôi!”

“Không sai”.

Hạ Mạt hất cằm vênh váo nhìn Lạc Hi.

“Em đâu có ngu như anh, rõ ràng muốn được nhiều người yêu thương nhưng lại giả vờ như mình không thèm. Không muốn quay về cô nhi viện chứ gì? Nếu cố ở lại cho được, anh mà tính toán bố, mẹ và Tiểu Trùng có lợi gì, thì cũng phải tính cả em vào đó anh mới có nhiều cơ hội hơn. Anh biết thừa người ghét anh nhất là em, tại sao lại ngang nhiên chọc tức em, chả nhẽ anh ngu đến thế sao?”

Mắt cô bé xoe tròn, nụ cười khiêu khích quỷ quái, “À hiểu rồi, chắc là cũng đắc tội với cái thằng Tống Nhã Dân đó chứ gì? Thằng đó cũng không thích anh quá ưu tú, bỏ xa nó quá mức, khiến nó bị lu mờ. Anh nên biết thu bớt

kiếm lại. Sao hả, ăn quả đắng rồi chứ gì, bị nó gọi là thằng ăn cắp lại còn bị tống vào tù”.

Cây anh đào dưới ánh sao.

Gương mặt thiếu nữ đầy khiêu khích thăm đánh giá chàng trai. Chàng trai mắt không rời gương mặt thiếu nữ, đôi mắt đẹp long lanh, ánh mắt kỳ dị. Bóng hai người đổ xiên trên bậc đá xanh.

Hai người ngồi sát bên nhau.

Hơi thở người này dường như đọng trên môi người kia.

Hạ Mạt đột ngột đứng lên nhảy xuống bậc đá, phúi bụi trên người, cô bé quay người đi vào nhà. Lạc Hi dưới gốc cây anh đào nhìn theo cô bé, ánh mắt kỳ dị.

Hạ Mạt bước tới bên cửa.

Dừng lại.

“Chuyện lần này em sẽ giúp anh giải quyết”. Ngừng một lát, cô bé mở cửa bước vào, lạnh lùng nói tiếp: “Nhưng sau này anh nhớ phải trả nợ đấy”.

Tối thứ Bảy, rất khuya Hạ Mạt mới về đến nhà. Cô bé đi thẳng tới phòng Lạc Hi, mở cửa quăng chiếc băng ghi âm lên bàn hần.

Cô bé bảo Lạc Hi.

Chuyện lần này hần thích giải quyết thế nào thì tùy.

Chủ nhật, Lạc Hi ngồi trước bàn học, chiếc băng ghi âm trên tay. Hần ngồi như vậy suốt cả buổi sáng. Tiểu Trường mấy lần thò đầu vào phòng ngó nghiêng, lo lắng sợ anh Lạc Hi buồn chuyện ở trường mà sinh bệnh.

Hạ Mạt bắt Tiểu Trường về phòng vẽ tranh.

Cô bé khép cửa phòng Lạc Hi để hần một mình yên tĩnh suy nghĩ.

Buổi chiều.

Lạc Hi rời khỏi nhà.

Quanh đi quẩn lại đã tới giờ chào cờ.

Trên sân trường, hầu như tất cả học sinh trường Thánh Huy đều đang ghé tai nhau thì thào to nhỏ: “Lạc Hi chắc chắn không xuất hiện nữa đâu”; “Lạc Hi nhất định đã bị nhà trường đuổi học rồi”. Đứa cười nhạt, đứa mĩa mai giễu cợt. Cũng có đứa buồn rầu tiếc rẻ. Đột nhiên một học sinh chỉ tay lên sân khấu trước sân trường, mồm há hốc lưỡi cứng đờ không thốt lên lời!

Sáng sớm.

Trong làn sương mờ.

Nắng vàng nhạt xuyên qua những đám mây rọi tới, những tia sáng óng ánh, một chàng trai môi đỏ như hoa anh đào trông tựa một thiên sứ cô độc bị lãng quên giữa nhân gian đang gặp bất trắc.

Lạc Hi...

Nước mắt xúc động bất giác lăn trên má đám nữ sinh trường Thánh Huy.

Giây phút này chúng sẵn lòng tha thứ cho Lạc Hi dù hẳn đã từng làm những chuyện xấu xa bỉ ổi. Cái cô độc của Lạc Hi, cái đẹp của Lạc Hi như con dao sắc nhọn hằn thù đâm vào trái tim họ.

Lạc Hi bước tới giữa sân khấu.

Những ngón tay thon dài nhẹ nhàng cầm lấy chiếc micro màu bạc.

Rồi...

Hắn nhìn xuống phía bên phải dưới sân khấu.

Mọi người nhìn theo ánh mắt Lạc Hi.

Chỉ có Tổng Nhã Dân một mình đang bứt rứt lúng túng dưới sân khấu, gương mặt hắn in rõ những dấu vết hoảng hồn sau một trận chiến. Sau hồi đắn đo do dự, hắn đỏ mặt xấu hổ bước lên sân khấu. Tổng Nhã Dân bước tới bên Lạc Hi, gương mặt thanh tú nho nhã đỏ lựng, hắn cúi đầu cầm chiếc micro hướng về toàn thể học sinh trường Thánh Huy dưới sân khấu nói rằng sự việc năm ngoái giữa gia đình hắn và Lạc Hi chỉ là sự hiểu lầm.

Cả trường ồ rộ lên.

Tổng Nhã Dân xấu hổ vội vàng giải thích, là vì mấy ngày nay mọi người âm ỉ, bàn tán xôn xao chuyện Lạc Hi ăn cắp khiến hấn day dứt, áy náy nên phải chạy tới đồn cảnh sát hỏi cho rõ ngọn ngành sự việc trước kia. Kết quả phát hiện Lạc Hi tuyệt nhiên không lấy cắp đồ, sợi dây chuyền năm đó là do một người giúp việc đã lấy trộm. Lạc Hi cũng chưa bị giam ngày nào. Mọi chuyện là do hấn hiểu lầm. Tổng Nhã Dân cầu xin Lạc Hi hãy tha thứ, hấn bằng lòng chấp nhận bất kỳ sự trừng phạt nào mà mọi người trong trường Thánh Huy dành cho hấn.

Tất cả thầy cô giáo cùng toàn thể học sinh trường Thánh Huy ngó ngời.

Lạc Hi như cười mà như không, tay phải đưa ra ôm lấy vai Nhã Dân như ôm người anh em.

Tổng Nhã Dân cúi đầu khóc.

Đám đông dưới sân trường ồn ào, Doãn Hạ Mạt chỉ như một điểm đen nhỏ bé đứng trong hàng lớp hai khối một cấp cao trung, cô bé nhìn Lạc Hi trên sân khấu xa xa.

So với suy tính của cô bé, sự việc được giải quyết đơn giản hơn nhiều.

Lúc đầu cô bé nghĩ rằng việc gặp mặt, nói chuyện với bà Tổng sẽ khó khăn. Trong suy nghĩ của cô bé những nhân vật trong giới chính trị đều rất khó chịu và nham hiểm. Nhưng sau khi biết được mục đích của cô bé, bà nhận lời nán lại trong phòng khách, rồi nước mắt hồ thẹn bảo Lạc Hi không lấy trộm đồ. Bà Tổng kể cho Doãn Hạ Mạt nghe bà và chồng nhận nuôi Lạc Hi vì họ thật sự rất thích cậu bé, họ chưa gặp đứa bé nào đáng yêu và thông minh như Lạc Hi. Thực sự là bà rất muốn nuôi dưỡng Lạc Hi như đứa con mình đẻ ra.

Sau khi về sống trong gia đình họ Tổng, quả thực Lạc Hi thể hiện là một đứa con cực kỳ xuất sắc, bạn bè vợ chồng họ cũng rất thích Lạc Hi. Thế nhưng con đẻ của vợ chồng họ là Tổng Nhã Dân càng ngày lại càng không vui, ngày nào cũng trầm ngâm u sầu. Bà Tổng tính để Nhã Dân và Lạc Hi hòa nhập coi nhau như anh em ruột, nhưng tình hình càng trở nên tệ hại. Trong nhà nhiều thứ lặt vặt bắt đầu biến mất, Nhã Dân hể cứ mở mồm y như đổ cho Lạc Hi lấy trộm. Thế rồi bà Tổng vô tình phát hiện những món đồ bị mất tuyệt đối không phải do Lạc Hi lấy trộm. Bà Tổng đau khổ cười

ngượng nhận mình là người có lỗi, bà rất yêu quý Lạc Hi, nhưng Nhã Dân mới chính là đứa con bà dứt ruột sinh ra, bà lo tâm lý của Nhã Dân đến một lúc nào đó bị tổn thương vô phương cứu chữa. Rốt cuộc bà đã giả như mình là kẻ không may may thấu tình buộc Lạc Hi phải quay trở lại cô nhi viện.

Doãn Hạ Mạt hỏi bà Tống sao lại báo cảnh sát tới bắt Lạc Hi.

Bà Tống nói bà đâu có báo cảnh sát, khi cảnh sát và đám phóng viên chạy tới bà cũng chỉ nói có vậy. Sau đó bà đã tới đồn cảnh sát xin hủy đơn kiện Lạc Hi. Bà Tống rớt nước mắt nói mình đã có lỗi với Lạc Hi, bà không ngờ chuyện này vẫn đeo đẳng tiếp tục làm hại Lạc Hi.

Bà Tống không ngờ rằng.

Tất cả những lời bà nói đã bị Doãn Hạ Mạt ghi âm lại.

Trường Thánh Huy đầu giờ sáng.

Trên sân trường, học sinh vẫn chìm đắm, chưa sao dứt ra khỏi chấn động vừa rồi.

Đúng lúc này.

Từ phía bên kia sân khấu, một đợt chấn động khác tiếp tục ập tới.

Lạc Hi và Tống Nhã Dân đang đứng trên sân khấu vội quay đầu lại nhìn, hai đứa lập tức cứng đờ. Người đang đi tới chính là bà Tống. Bà Tống ngang qua trước mặt đám học sinh đi thẳng lên sân khấu, ôm chầm lấy Lạc Hi. Bà quay lưng về phía học sinh nên mọi người dưới sân trường không nhìn được mặt bà, chỉ thấy vai bà run lên nhè nhẹ, Lạc Hi trong vòng tay bà Tống, từ từ, nhắm mắt lại. Tống Nhã Dân quay mặt đi.

Một lúc lâu.

Bà Tống dang hai tay cùng lúc ôm cả Lạc Hi và Nhã Dân vào lòng.

Hạ Mạt mỉm cười.

Ánh mặt trời chiếu vào đôi mắt sáng trong veo của cô bé.

Buổi chiều tan học về nhà, Tiểu Trường đẩy cổng, vui sướng như con chim

nhỏ nhảy ngót chạy tọt vào sân, Hạ Mạt xách cặp của em bước chầm chậm.
“Anh Lạc Hi! Anh Lạc Hi!”

Tiểu Trùng vừa khóc vừa cười bổ nhào vào ngực Lạc Hi, mạnh tới nỗi Lạc Hi đứng không vững lùi ra sau mấy bước, đầu đập mạn vào cành anh đào phía sau. Hạ Mạt không nhịn được, cười trộm. Lạc Hi ôm đầu khẽ kêu đau, thoáng phát hiện cô bé đang cười mình, tức tối lừ một cái.

“Mọi người đều đã tin anh rồi! Anh Lạc Hi! Tiểu Trùng yêu anh Lạc Hi! Tiểu Trùng biết anh không làm điều xấu!”, Tiểu Trùng khóc nức nở, nước mắt tuôn rơi lấm lem hết cả mặt.

“Cái thằng nhóc này làm bẩn hết quần áo người ta rồi”, Lạc Hi cố tình quay mặt, đẩy Tiểu Trùng ra. Lạc Hi nhìn bộ dạng lúng túng xấu hổ của Tiểu Trùng vừa cười vừa đưa tay xoa đầu thằng bé, “Nhanh đi rửa mặt cho sạch rồi lại đây chơi”.

“Vâng!”

Tiểu Trùng cười tươi như hoa, sung sướng chạy như bay vào trong nhà. Dưới cây hoa anh đào, Lạc Hi dựa lưng vào một cành cây, hẩn nhìn Hạ Mạt, khoe môi nhếch lên, nụ cười cổ quái. Cô bé bước tới cửa nán lại quan sát hẩn, nói:

“Ê, có chuyện gì muốn nói thì nói nhanh đi”.

Đôi mắt hẩn vụt sáng nhưng nụ cười lại đầy ác ý, “Doãn Hạ Mạt, em thật vô liêm sỉ ghi âm lén lời người ta”.

Cô bé không giữ bình tĩnh dộp lại:

“Lạc Hi, cái mồm anh lên cương như thế cũng rất vô liêm sỉ đó. Muốn cảm ơn em thì cứ thoải mái buông lòng mà cảm ơn có tốt hơn không, việc gì phải nói những lời vô ích vậy. Cái băng ghi âm đó là để cho anh dùng chứ em đâu có dùng. Nếu anh sử dụng cái thứ vô liêm sỉ đó thì anh mới chính là loại vô liêm sỉ, không ngờ em lại bị anh kéo theo vào”.

Đôi mắt cô bé xoe tròn, vừa cười vừa nói: “Nhưng suy cho cùng anh cũng không đến nỗi ngu. Nếu anh mà đưa cái băng ấy công khai cho bàn dân thiên hạ nghe, nhất định Tống Nhã Dân sẽ hận anh suốt đời. Được nhe ngày hôm nay, sau này nhất định cho tiền anh cũng không dám trêu tức em”.

Lạc Hi nhìn cô bé chằm chằm, “Lẽ nào em thực sự không lo lắng đến việc

anh sẽ cho mọi người nghe băng ghi âm?”

Cô bé không nói gì.

Chỉ nguýt cười hắn.

Lá cây anh đào xào xạc, cái kiểu nguýt cười ấy của cô bé bất giác khiến đáy lòng Lạc Hi bị một cú va mạnh. Hắn quay đầu đi, tới khi nhìn lại, cô bé đã gần vào tới trong nhà.

“Gượm đã!”

Lạc Hi gọi cô bé lại.

Hạ Mạt dừng chân.

“Cảm ơn”.

Lạc Hi nói, âm thanh thờ ơ vô cảm nhất nhưng trong đó lại phảng phất sự run rẩy yếu đuối khiến cái phòng tuyến băng lạnh trong lòng Hạ Mạt đột nhiên đổ sụp, cô bé cắn nhẹ môi.

Minh Hiểu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 4

Trong trường Thánh Huy, ánh hào quang của Lạc Hi dần dần phục hồi, còn rực rỡ hơn cả lúc trước, nghiêm nhiên có xu thế vượt trội hơn cả Thiếu gia. Trước đây, trong mắt bọn con gái hẳn cũng chỉ gọi là học sinh xuất sắc có tính cách dịu dàng dễ gần. Thế nhưng sau sự kiện “ăn trộm”, hẳn như chàng hoàng tử vô tội bị treo trên cây thánh giá ném trái đắng cay, trong nụ cười mềm mại dịu dàng hình như lờ mờ lộ ra một chút yếu đuối.

Bởi vì trong lúc cần đến nhất lại chẳng đứa nào dám đứng bên hẳn – người đang bị hiểu lầm – bọn con gái đứa nào cũng tự trách bản thân không thể tha thứ được.

Bọn con gái thề.

Bắt đầu từ ngày hôm nay bọn chúng sẽ phải quan tâm nhiều hơn, yêu thương nhiều hơn, đùm bọc bảo vệ Lạc Hi yêu dấu của mình!

Thế là ngày nào cũng vậy, Hạ Mạt và Tiểu Trường tan học về luôn thấy đủ thứ quà tặng cho Lạc Hi bày đầy trước cổng nhà, những bức thư không đề địa chỉ đầy ắp trong hòm thư. Thậm chí có một cô bé trông rất xinh xắn ngày nào cũng nép trong ngõ chỗ ngã rẽ góc đường. Cứ hễ bị Hạ Mạt bắt gặp, lần nào cô bé cũng đỏ mặt xấu hổ quay người bỏ chạy. Bối biết chuyện, cười cho rằng Lạc Hi được hoan nghênh tiếp đón như vậy chắc chắn sau này có thể trở thành minh tinh.

Mấy ngày gần đây, Hạ Mạt có cảm giác Tiểu Trường hình như có tâm sự, lúc ăn cơm toàn gấp huyệt đồ ăn, ngồi vẽ thì tần ngần tần ngần trước tranh, cô bé gọi mấy tiếng nó cũng chẳng nghe thấy. Cô bé vặn hỏi, Tiểu Trường mới thắc thỏm nói, mấy ngày nữa sinh nhật mẹ, vẫn chưa biết nên mua gì tặng

mẹ. Những lần trước Tiểu Trùng đều tặng mẹ tranh nó vẽ, năm nay mẹ đã bốn mươi, ngoài tranh vẽ, nó còn muốn tặng mẹ cái gì đó thật đặc biệt.

“Tiểu Trùng ngoan quá”, Hạ Mạt an ủi Tiểu Trùng, “Quà gì em tặng mẹ cũng thích. Chị còn một ít tiền làm thêm được, em muốn mua gì tặng mẹ cứ bảo chị mua, vậy là ổn rồi”.

Tiểu Trùng gật đầu.

Hai hôm sau, vào buổi tối, Hạ Mạt đang tưới hoa trong vườn, Lạc Hi ngồi dưới gốc cây anh đào ôm chiếc guitar trong lòng vừa đàn vừa hát, Tiểu Trùng tay cầm tờ báo reo hò thích thú chạy tới.

“Chị! Anh Lạc Hi!”

Tờ báo có dòng đề tựa rất bắt mắt, đài truyền hình xây dựng game show mới có tên gọi Super star, mọi người bất kể lớn bé đều có thể đăng ký tham gia biểu diễn hát bài hát tự chọn. Các tiết mục dự thi sẽ được một số ngôi sao đang hot làm ban giám khảo đánh giá. Khi nào một người trong ban giám khảo đánh cái búa trong tay họ vào thanh la đồng, người tham gia thi đấu phải dừng cuộc chơi. Đài truyền hình sẽ phát tiền thưởng dựa theo thời gian hát tính bằng giây của các tuyển thủ tham gia thi đấu, mỗi giây được thưởng mười đồng. Sau đó trong số những tuyển thủ tham gia thi đấu, người có thời gian hát dài nhất sẽ được chọn là người thắng cuộc, có thể được tham gia thi tuần tiếp sau, ngoài ra còn được thưởng thêm năm nghìn đồng.

“Anh chị tham gia được không?” Tiểu Trùng thích thú la lớn. “Anh Lạc Hi hát hay như vậy, mình nhất định sẽ thắng! Hơn nữa kỳ phát sóng đầu tiên trùng phóc ngày sinh nhật mẹ! Chị, anh Lạc Hi và em hát trên ti vi cho mẹ nghe, nhất định mẹ sẽ vui lắm!”

Hạ Mạt đưa tay bóp trán.

Cô bé nghĩ cách làm thế nào có thể từ chối được Tiểu Trùng mà không làm nó thất vọng đây?

“Anh không đi.”

Lạc Hi lạnh lùng nói.

Hạ Mạt sững người mắt tròn xoe, hẳn có thể từ chối nhưng không nên nói

thằng quá đáng như vậy. Lạc Hi lạnh lùng nhìn cô bé, môi cong lên, nụ cười hơi ác ý, rồi hần đứng lên, quay đầu bỏ vào nhà.

Tiểu Trùng cúi đầu.

Hạ Mạt có thể nhìn thấy những giọt nước mắt trong khóe mắt Tiểu Trùng như muốn tràn ra, thằng bé đang cố gắng ghìm lại.

“Tiểu Trùng, mình có thể tặng mẹ cái khác mà... À, nước hoa được không... hay dây chuyền...” Cô bé tuy cảm thấy cách suy nghĩ tham gia game show trên truyền hình rất kỳ cục, nhưng nhìn bộ dạng thất vọng của Tiểu Trùng, cô bé cũng thấy khó xử.

Tiểu Trùng cúi đầu không nói gì.

Một giọt nước mắt nhẹ rơi xuống mặt đất.

Hạ Mạt vội ôm lấy Tiểu Trùng, “Ngoan nào, không khóc... em thật sự rất muốn tham gia phải không?”.

Tiểu Trùng gật đầu.

“Thôi được”, cô bé mím môi, “chị sẽ đi cùng em! Nhưng chị em mình đều không biết hát, rất có thể khi ghi tên đã bị loại rồi, tới lúc đó em không được thất vọng nhé?”.

“Chị...”

Tiểu Trùng lau nước mắt, ngả vào ngực Hạ Mạt, dụi đầu vào người chị.

Hạ Mạt cúi đầu chắc mẫm đài truyền hình chắc chắn không thể cho qua cái kiểu hát gà hát vịt của hai chị em để tham gia thi đấu phát hình trực tiếp. Ai biết đâu, buổi phát sóng trực tiếp vào thứ Bảy này là buổi đầu tiên, khán giả lại chưa hiểu rõ về chương trình mới này, số lượng người tham gia đăng ký quá ít.

Lần đầu đối diện nhân viên làm công tác sơ tuyển của đài truyền hình.

Hạ Mạt và Tiểu Trùng hát bài hát của trường.

Giọng hát trẻ con non nớt.

Nhân viên đài truyền hình hình như chả có tí hứng thú với giọng hát của hai chị em, mọi người đứng tản ra nhìn hai chị em đánh giá, họ rỉ tai nhau: “Xinh quá đi thôi!”, “Dễ thương quá!”...

Đội Hạ Mạt và Tiểu Trùng hát xong.

Một cô nhân viên nhà đài trông hòa nhã bảo Hạ Mạt là hai chị em đã lọt

qua vòng sơ tuyến, tối thứ Bảy này có thể tham gia thu hình. Hạ Mạt chao đảo như thể bị người ta thui cho một đấm, sao vàng bay đầy trước mặt. Tiểu Trường khoái chí nhảy căng lên.

Về nhà, đến tận bữa tối, Hạ Mạt vẫn trong tình trạng lâng lâng mù tịt không hay biết gì, cô bé cứ ngẩn ngơ nhìn vào bát cơm thấy cơm hôm nay sao mà nhạt nhẽo chả có mùi vị gì. Tuy nhiên Hạ Mạt không để ý tới việc rốt cuộc sẽ hát được bao nhiêu giây, có trở thành người thắng cuộc không, cái chính là cô bé không muốn mất mặt vì bộ mặt ngốc nghếch, quê kệch sẽ được phát sóng trực tiếp trên truyền hình. Cô bé chờ đợi rất lâu, không nhận ra này giờ bố mẹ cũng đang nhìn mình lo lắng, ngay đến Lạc Hi cũng phải liếc Hạ Mạt vài lần, chỉ có mỗi Tiểu Trường vẫn vui vẻ ăn cơm.

Ăn cơm xong.

“Này!...”

Hạ Mạt giật giọng gọi Lạc Hi đang chuẩn bị bỏ đi. Cô bé làm ra vẻ bình tĩnh nhưng hai má lại đỏ bừng lên.

Buổi tối.

Trăng vàng tròn vành vạnh.

Dưới cây anh đào.

“Muốn anh dạy hai đứa hát sao?”

Lạc Hi nửa cười nửa như không nhìn Hạ Mạt, cố tình ra vẻ sao cho Hạ Mạt phải tức lên mới khoái. Không chịu nổi ánh mắt khiêu khích đó, Hạ Mạt tính quay người bỏ đi nhưng lý trí lại khiến cô bé đứng im trước mặt hắn.

“Thì cứ tính là đền ơn em đã giúp anh lần trước.” Cô bé thản nhiên nói.

“Cái gì? Việc gì anh lại phải đền ơn em?” Lạc Hi uể oải dựa vào gốc anh đào, nụ cười tuyệt đẹp, “Là lúc đầu anh đòi hỏi em giúp đỡ hay sao? Anh nhớ hình như đâu phải thế”.

Cô bé lừ mắt.

“Đương nhiên anh có thể dạy hai đứa hát.” Lạc Hi nhẹ nhàng buông tay trên những dây đàn guitar đang ôm trong lòng, “Nhưng em nhớ là em nợ anh đấy nhé, sau này phải trả bằng được”.

Hạ Mạt tròn mắt nhìn hắn. Tên tiểu tử này quá đáng quá, hẳn lúc nào cũng thích vậy. Lạc Hi nhìn điệu bộ tức giận của Hạ Mạt mỉm cười hỏi:

“Em muốn hát bài gì?”

“Thì hát bài thường ngày anh vẫn thích hát, nghe hay hay.”

Suốt buổi tối đó.

Dưới gốc anh đào, Lạc Hi gảy đàn.

Hạ Mạt và Tiểu Trùng tập hát hết lượt này đến lượt khác.

...

Chú mèo đen trên mái nhà kêu meo meo

Sữa bò trong nồi chuẩn bị sôi trào

Mặt trời trên cao chiếu sáng

Tôi lười biếng ngủ vùi trong đống gối

Mẹ la tôi là đồ mèo lười

Mặt trời đã lên cao ba sào chiếu tới đuôi

Chú mèo trên mái nhà nhảy vọt đi

Quẩn quanh bên người mẹ kêu ầm ỹ

Tôi bịt tai hét to một tiếng

Sữa trào sôi

Mẹ vội quay vào bếp

Tình tình đang đang, tình tính tình tính,

Mọi thứ đều loạn xạ bát nháo

...

Trăng tròn vành vạnh treo trên bầu trời đêm, lời ca vui vẻ nghịch ngợm khiến lá cây anh đào cũng phải phì cười. Hát mãi, hát mãi, cổ họng Hạ Mạt bắt đầu khô rát, Tiểu Trùng cũng bắt đầu đứt hơi.

“Bọn em hát thế nào?”

Hạ Mạt ngồi nghỉ trên bệ đá xanh lau mồ hôi, có phần lo lắng hỏi.

Lạc Hi bỏ cây guitar xuống, xoay tròn cổ tay mấy vòng rồi nắn bóp mười ngón tay, hắng nhìn cô bé lại nhìn qua Tiểu Trùng đang căng thẳng, hắng bảo: “Muốn nghe lời nói thật không?”.

Lạc Hi bật cười.

Thời gian nhanh như tên bắn.

Chớp mắt đã đến tối thứ Bảy.

Phòng hóa trang sau trường quay đài truyền hình, tất cả thí sinh tham dự cuộc thi đều đang khẩn trương chuẩn bị. Người thì hóa trang, người thì uống nước nhấp hóng, có người tranh thủ chỗ trống luyện nhảy múa, có người liên tục kiểm tra trang phục của mình xem có sơ suất gì không. Nhạc từ phòng phát sóng trực tiếp đã bắt đầu, không khí náo nhiệt hẳn lên. Nhân viên của đài hoàn tất công tác chuẩn bị cho mọi người theo thứ tự lên sân khấu.

Trong góc phòng hóa trang.

“Chị... chị...” Tiểu Trùng dựa sát vai Hạ Mạt nhìn những người tham gia cuộc thi trong phòng đều là người lớn, giọng Tiểu Trùng hơi run, “Chị có căng thẳng không?...”

Hạ Mạt nhắm mắt nghe lại bài hát dự thi qua headphone.

Trong phòng phát sóng trực tiếp phát ra âm thanh chói tai “Keng...”, lại một tuyến thủ bị tiếng thanh la của ban giám khảo loại bỏ, tiếng cười vang rộn trong trường quay, MC đọc to kết quả thời gian hát là 20 giây.

Tiểu Trùng ép chặt hơn vào người Hạ Mạt. “Chị... chị cảm giác... mình có thể hát được bao nhiêu giây?”

Lúc này, một nhân viên của đài truyền hình thò đầu vào la lớn: “Số sáu vào trường quay! Số bảy chuẩn bị! Nhanh lên! Nhanh lên!”.

Hạ Mạt đứng dậy tháo headphone xuống, vắn vẹo khởi động người, từ từ lau mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay rồi kéo Tiểu Trùng với bộ mặt trắng bệch căng thẳng đang ngồi trên ghế xuống. hai tay Hạ Mạt nắm chặt vai Tiểu Trùng, đôi mắt nhìn chăm chăm vào mắt em trai, “Nhớ này, sau khi lên sân khấu, em phải coi tất cả mọi người ở đó đều là những người đã chết!”.

Tiểu Trùng há hốc mồm, “Em... em... em sợ người chết...”

Hạ Mạt hít sâu, dụi trán, “Em đã bảo mẹ xem ti vi chưa?”

“Em nói rồi.”

Cô bé trầm ngâm không nói gì.

“Em sợ mẹ quên xem ti vi nên ... em đã hẹn giờ bật ti vi đúng vào lúc phát sóng chương trình...” Tiểu Trường nói, bộ dạng gần như sắp khóc.

“Số bảy lên sân khấu! Số tám chuẩn bị! Nhanh! Nhanh! Nhanh!!”

“Em yên tâm, có chị đây, không vấn đề gì!” Cô bé nhoẻn miệng cười trấn tĩnh, “Lên sân khấu rồi em coi tất cả mọi thứ ở đó như món củ cải trắng trên mâm nhé, biết chưa?”

Tiểu Trường gật đầu mạnh.

Hạ Mạt nắm tay Tiểu Trường bước ra ngoài, không hiểu sao đầu ngón chân cô bé lại ngoắc vào chân ghế, cô bé vướng ngã kêu lên một tiếng thảm hại: “Ồi...!”. Tiểu Trường sợ hãi nhìn nhưng vẫn thấy thần sắc chị bình tĩnh thản nhiên như không.

Trường quay phát sóng trực tiếp.

Đèn trên trần sáng rực chói mắt, sân khấu màu hoa hồng nhưng bố trí cực kỳ hoa lệ, khói trắng từ bốn phía phun ra không ngừng. Trên những hàng ghế khán giả vòng quanh sân khấu, người nào cũng cầm những vật phát sáng huỳnh quang. Ba vị giám khảo ngồi chính diện trước sân khấu, người ngồi giữa chính là nữ ca sĩ nổi tiếng Hoa Mĩ Phụng. Hoa Mĩ Phụng mặc chiếc xường xám dài màu bạc sáng óng ánh, cổ đeo dây chuyền kim cương lấp lánh, mái tóc cắt ngắn, gương mặt đẹp mặn mà diễm lệ, tay cầm chiếc búa nhỏ đang lắc lư, hình như chiếc búa đó vừa gõ báo hiệu thí sinh lúc này phải rời sân khấu. Hai vị giám khảo còn lại là hai nam ca sĩ Hạ Mạt không rõ tên đang thì thầm gì đó với Hoa Mĩ Phụng.

Hai MC vui vẻ kể tung người hứng:

“Ai dà, tuyển thủ vừa rồi nhảy múa rất đẹp, rất điêu luyện!”

“Đúng vậy, đúng vậy, tiếc là anh ta không cẩn thận để vấp ngã, nhưng không sao, luyện tập thêm chút nữa là có thể tiếp tục tham gia kỳ thi tới.”

“Đúng! Chương trình Super star của chúng tôi nồng nhiệt hoan nghênh chào đón các bạn khán giả tích cực tham gia!”

“Bạn... chính là đại minh tinh!”

Hai MC thể hiện điệu bộ sành sỏi, mục đích khếch trương quảng cáo cho chương trình.

“Cho tới lúc này, trong số những thí sinh đã thi, người có thời gian hát dài nhất là số ba với 58 giây.”

“Liệu có ai có thể phá vỡ kỷ lục này chăng?”

“Tiếp theo đây là nhóm hai chị em dễ thương họ Doãn sẽ biểu diễn tiếp tục chương trình!”

“Vâng! Hai chị em sẽ hát bài *Chú mèo đen và sữa bò*!”

“Ồ! Một bài hát có cái tên thật vui nhộn.”

“Không sai, đôi song ca hai chị em đáng yêu này không biết có thể khiến cho mọi người kinh ngạc không nào?!”

“Nào, chúng ta hãy cho một tràng vỗ tay đón chào hai chị em họ Doãn!”

Nhạc nổi lên, khói trắng từ bốn phía sân khấu bay tản ra, một cô bé xinh đẹp nắm tay một chú bé dễ thương xuất hiện, đèn tối dần chỉ còn ánh sáng đèn chói lòa tụ lại chiếu lên người hai chị em. Cô chị mặc bộ lễ phục màu đen kiểu con trai, mái tóc dài dày như rong biển được quấn lại bằng sợi ren lụa màu xanh, đôi mắt sáng như mặt biển dưới nắng mặt trời. Cậu em cũng mặc bộ lễ phục màu đen, đôi mắt to, trong ống kính quay cận cảnh có thể thấy rõ cậu bé có vẻ run run đang chớp mắt, nhưng rất đáng yêu.

Nhà họ Doãn.

Đột nhiên ti vi vụt sáng, có tiếng nói và tiếng nhạc từ ti vi phát ra. Trong phòng khách, bố ngồi trên ghế xích đu hút thuốc, mẹ đang lau nhà, hai người cùng kinh ngạc ngoái lại nhìn.

Trong ti vi, trên sân khấu trang trí tuyệt đẹp, trong ánh sáng chói lòa, hai chị em đáng yêu như hai thiên thần tay trong tay đối diện trước ống kính nói: “Hôm nay là sinh nhật mẹ, chúng con xin kính dâng bài hát này tặng mẹ. Chúng con kính chúc mẹ sinh nhật vui vẻ!”.

Trên sân khấu, Hạ Mạt đưa tay ra hiệu cho người phụ trách âm thanh.

Tiếng nhạc đột nhiên dừng lại.

Khán giả dưới sân khấu và ban giám khảo ngạc nhiên!

Đúng lúc này, trên gương mặt Hạ Mạt và Tiểu Trường, nụ cười nghịch ngợm bùng nổ, hai chị em vỗ tay một cái rồi nghiêng mình bước đan chéo nhau, nhẹ nhàng nhảy những bước chân rộn ràng vui nhộn.

Hey!

Hey!

Yoo!

Yoo!

Nhạc lại nổi lên, tiết tấu biến thành nhịp điệu hát nói mạnh, sôi nổi của phong cách nhạc R&B. Hạ Mạt và Tiểu Trường nhảy những bước nhảy hoạt bát dí dỏm, mở đầu bài hát bằng những tiếng “hey”, “yoo”.

Trên màn hình tinh thể lỏng, đồng hồ đếm giây bắt đầu hoạt động.

...

Chú mèo đen trên mái nhà kêu meo meo

Sữa bò trong nồi chuẩn bị sôi trào

Mặt trời trên cao chiếu sáng

Tôi lười biếng ngủ vùi trong đống gối

Mẹ la tôi là đồ mèo lười

Mặt trời đã lên cao ba sào chiếu tới đuôi

Chú mèo trên mái nhà nhảy vọt đi

Quẩn quanh bên người mẹ kêu ầm ỹ

Tôi bịt tai hét to một tiếng

Sữa trào sôi

Mẹ vội quay vào bếp

Tinh tinh đang đang, tình tính tinh tinh,

Mọi thứ đều loạn xạ bát nháo

...

Hạ Mạt và Tiểu Trường vừa nhảy vừa thả lỏng người theo điệu nhạc, nghịch ngợm đáng yêu thể hiện những điệu bộ đỏng dắn, thể hiện đủ kiểu mặt mô phỏng cho đoạn một của bài hát, Tiểu Trường làm vẻ nũng nịu sắm vai đứa con, Hạ Mạt ra bộ đóng vai bà mẹ khó chịu, lời bài hát hoạt kê gây cười, hai chị em biểu diễn rất nhí nhảnh đáng yêu. Khán giả trong trường quay không thể không đưa que sáng huỳnh quang lên đung đưa cổ vũ cho hai chị em.

Con số thời gian hiện trên màn hình tinh thể lỏng tăng vùn vụt.

“45 giây!”

“46 giây!”

“47 giây!”

...

Tất cả đèn của trường quay đều tập trung ánh sáng lên sân khấu, trong góc khuất dưới hàng ghế khán giả, ẩn giấu dáng hình của một chàng trai, không ai để ý hắn. So với suy nghĩ của hắn, cô bé thông minh hơn nhiều, Lạc Hi mỉm cười, việc cô bé biến tấu cách hát sang hát nói kiểu R&B tuy hơi khôi hài, nhưng lại rất linh hoạt khiến mọi người thích thú, hơn nữa lại có thể dựa vào những tiếng “hey”, “yoo” để kéo dài thêm thời gian.

Lạc Hi chăm chăm nhìn Hạ Mạt.

Giữa vô số những que phát sáng huỳnh quang, cô bé mười lăm tuổi với gương mặt có nụ cười rực rỡ nhất, đôi mắt trong sáng, những bước nhảy non nớt nhưng vui nhộn so với cô bé thường ngày luôn lầm lỳ, lạnh lùng, thờ ơ hình như là hai người khác biệt, là hai vật thể cơ bản không tồn tại chung cùng một thế giới.

Chỉ có điều, hai người họ cùng muốn thể hiện bài hát này mà thôi.

Đột nhiên Lạc Hi có cảm giác.

Hình như Hạ Mạt bắt đầu căng thẳng, người đang cứng lại.

Dưới ánh sáng đèn tụ quang nóng rát.

Bàn tay Hạ Mạt bắt đầu từ từ đổ mồ hôi lạnh.

Khi luyện tập, cô bé bảo Tiểu Trường chỉ phụ trách phần hát nói, còn phần hát theo nhạc để mình tự hát cũng được. Hạ Mạt rất tự tin khi nói vậy với Tiểu Trường.

Cô bé là chị.

Chị là để em dựa vào, chị không thể hoang mang hoảng hốt, không thể căng thẳng mất bình tĩnh. Nhưng, nhịp đập trái tim cô bé bắt đầu rối loạn, đầu óc bắt đầu ong ong, lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh, trước mặt hình như xuất hiện những ngôi sao vàng đang chuyển động, bên tai chỉ nghe thấy những âm thanh vù vù. Tiểu Trường hát nói đã đến câu cuối cùng của bài hát.

Hạ Mạt cắn răng.

Cô bé nhắm mắt lại, cố gắng để mình quên đi mọi tạp niệm trong đầu, mở miệng, tiếng hát đã trong cổ họng. Nhưng, cô bé không nghe thấy gì.

Âm nhạc đã tắt.

Rất đột ngột.

Yên tĩnh quá, trường quay phát sóng trực tiếp lúc này trở nên quá yên tĩnh, người phụ trách âm thanh tay chân luống cuống kiểm tra máy móc. Khán giả đưa mắt nhìn nhau, ban giám khảo cũng đưa mắt nhìn nhau.

Phòng đọc sách biệt thự họ Âu.

“Thiếu gia!”

Thẩm quản gia cung kính gõ cửa bước vào, Âu Thần đang kiểm tra tư liệu văn bản máy tính, Thẩm quản gia tới bên Âu Thần nói nhỏ mấy câu. Âu Thần nhú mày, đứng dậy, vớ chiếc điều khiển ti vi, trên màn hình tinh thể lỏng cực lớn lúc này xuất hiện hình ảnh cô bé thân thương.

Trên sân khấu màu hồng nhung hoa lệ, đèn treo thủy tinh rực rỡ, cô bé đứng trơ trọi dưới ánh đèn công suất lớn, tay chân lóng ngóng, hình như cô bé đang cố gắng giả vờ bình tĩnh, nhưng đôi môi lại càng lúc càng nhợt nhạt.

Hạ Mạt không nghe thấy tiếng nhạc, cô bé ngây người đứng dưới ánh đèn tụ quang chói mắt, đầu óc trống rỗng, không nghĩ được gì, ca từ và thi luật quên hết sạch. Đã tự nhủ mình không được hoảng loạn, cô bé không thể hoảng loạn, nhưng lại càng lúc càng hoảng loạn đến phát sợ. Giống hệt như năm đó, lúc lên bảy, đứng chờ dẫn trên sân khấu nhìn mẹ từ từ ngã xuống, máu trong miệng trong mũi mẹ trào ra, còn toàn thân cô bé cứng đờ lạnh ngắt như một tảng băng.

Trên màn hình tinh thể lỏng cuộc thi tại trường quay phát sóng trực tiếp.

Con số thời gian vẫn tiếp tục nhảy tăng lên.

“52 giây!”

“52 giây!”

“54 giây!”

...

Trong trường quay vẫn không có tiếng nhạc, khán giả bắt đầu nhốn nháo, tiếng bàn luận mỗi lúc một to. Một giám khảo nam lắc đầu cầm cái búa đồng nhỏ của mình lên đưa về phía cái la đồng.

...

Mãi mãi không lớn có lẽ hay hơn
Mãi mãi trong vòng tay ấm áp của mẹ
Mẹ là ánh mặt trời
Con là hoa hướng dương trên bậu cửa sổ
Mãi mãi trong vòng tay của mẹ

...

Tiếng hát tràn đầy sức hút, say đắm lòng người, trong sáng, thuần khiết, non nớt, con trẻ.

Tiếng hát từ hàng ghế khán giả vọng tới.

Ngay sát bên tai từng khán giả, không micro, tiếng hát không nhạc đệm, như tiếng sấm đột ngột trên bầu trời giữa đêm khuya kéo theo chớp giạt kinh hãi chạm tới tận đáy tim từng người. Hoa Mĩ Phụng giật lấy chiếc la đồng nhỏ khiến cái búa của vị giám khảo nam kia đập hụt vào khoảng trống.

Một chàng trai từ hàng ghế khán giả đứng dậy.

Đèn treo tụ quang phía trên đột nhiên phát sáng, trong cột sáng rực rỡ ấy, chàng trai có đôi mắt sáng như sao, làn da đẹp tựa hoa anh đào.

Chàng trai vừa hát vừa đi lên sân khấu.

Chàng trai mỉm cười cúi xuống xoa đầu Tiểu Trùng đang ngỡ ngác ngạc nhiên, rồi đưa tay trái ôm qua vai Hạ Mạt, cô bé ngỡ ngàng quay đầu nhìn chàng trai. Chàng trai đứng chính giữa sân khấu, bên trái nắm tay Hạ Mạt, bên phải nắm tay Tiểu Trùng, cậu cất tiếng hát tuyệt vời.

...

Mãi mãi không lớn có lẽ hay hơn
Mãi mãi trong vòng tay ấm áp của mẹ
Mẹ là ánh mặt trời
Con là hoa hướng dương hạnh phúc
Mỗi ngày mỗi ngày lớn lên
Mỗi ngày mỗi ngày nở hoa
Con là hoa hướng dương trên bậu cửa sổ
Không sợ khó khăn
Không sợ khô héo

*Mãi mãi không lớn có lẽ hay hơn
Mãi mãi trong vòng tay ấm áp của mẹ*

...

Lúc này, người phụ trách âm thanh cũng đã điều chỉnh lại được âm thanh, trường quay phát sóng trực tiếp lại tiếp tục những âm thanh vui nhộn. Hạ Mạt hít thở sâu, cố gắng lấy lại bình tĩnh, thân người bắt đầu đung đưa theo tiết tấu điệu nhạc.

Hey!

Hey!

Yoo!

Yoo!

Tiểu Trùng cũng lập tức hiểu ý, cùng chị cất tiếng:

Hey!

Hey!

Yoo!

Yoo!

Lạc Hi hát điệu nhạc chính của bài hát.

Bên cạnh Lạc Hi, Hạ Mạt và Tiểu Trùng vừa nhảy những bước nghịch ngợm ngộ nghĩnh vừa thể hiện những động tác hài hước gây cười, hát nói theo những lời còn lại trong bài hát.

...

Trong bếp mọi thứ đều rối tung

Hình như chú mèo đen đụng đổ chiếc nồi

Hình như sữa làm chú mèo bỏng

Chú mèo đen gào meo meo

Nhảy phóc lên mái hiên chuồn đi mất

Mẹ tắt bếp vội vàng như chong chóng

Làm lại bữa sáng sợ tôi trễ giờ

Không làm lại bữa sáng lại sợ bụng tôi kêu reo reo

Tôi vui trong đống gối lười biếng ngủ.

Ha ha

Tôi thích nhất là được ngủ nướng

...

Trong trường quay phát sóng trực tiếp, tiếng vỗ tay ầm ầm như thủy triều dâng, khán giả vui thích reo hò khen hay, hai người dẫn chương trình ngấn người nhìn, hai giám khảo nam trên hàng ghế giám khảo bắt đầu vỗ tay, ca sĩ Hoa Mĩ Phụng đặt chiếc búa đồng nhỏ xuống rồi tựa lưng vào ghế.

Con số trên màn hình tinh thể lỏng không ngừng tăng lên.

“136 giây!”

“137 giây!”

“138 giây!”

...

Phòng khách nhà họ Doãn.

Mẹ đứng ngăn người trước màn hình ti vi, bố đứng sau lưng mẹ. Trên màn hình ti vi, Lạc Hi cùng Tiểu Mạt và Tiểu Trùng đứng trước ban giám khảo và khán giả cúi người chào, rồi ba đứa cùng nắm chặt micro, nói to:

“Mẹ, chúc mẹ sinh nhật vui vẻ!”

Phòng đọc sách biệt thự nhà họ Âu.

Âu Thần ngồi trong chiếc ghế da màu đen chăm chăm nhìn Hạ Mạt trên màn hình tinh thể lỏng.

Cô bé và Lạc Hi đang nắm tay nhau rất chặt.

Mắt Âu Thần cau có, đáy mắt phảng phất ánh xanh âm u, anh đưa điều khiển tắt ti vi.

Đêm khuya.

Dưới gốc cây anh đào trong vườn, bố mẹ đã về phòng sau khi tham dự bữa tiệc nho nhỏ chúc mừng thành công của ba đứa, Tiểu Trùng vẫn trong trạng thái ngây ngất chiến thắng, nó lại leo lên bậc đá xanh vừa hát vừa nhảy khiến lũ chim đang mệt mỏi buồn ngủ trên cây anh đào phải đập cánh bỏ đi.

Đến khi Tiểu Trùng mệt, nằm gối đầu lên chân Hạ Mạt ngủ say thì trời đã rất khuya, rất khuya.

Sương đêm nhè nhẹ.

Ánh trăng nhàn nhạt.

Hai lon bia đột nhiên xuất hiện trong tay Lạc Hi. Hắn bật nắp lon, ngửa cổ uống một hơi, hết bia hắn móc ngón tay bật nắp lon kia đưa ra trước mặt Hạ Mạt.

Hắn khiêu khích hỏi:

“Uống không?”

Hạ Mạt đón lấy. Cô bé bắt đầu uống, uống hết, cô bé giơ vỏ lon ra lắc lắc, bên trong chỉ còn chút bọt.

Cô bé khiêu khích hỏi:

“Còn không?”

Lạc Hi như một ảo thuật gia nháy mắt xuất hiện trên tay một lon rồi lại một lon như thể đằng sau hắn có máy bán bia tự động. Cô bé không hỏi hắn bia ở đâu ra, hắn cũng chẳng hỏi tại sao cô bé lại biết uống bia. Cô bé không hỏi hắn sao lại xuất hiện ở trường quay phát sóng trực tiếp trong đài truyền hình, hắn cũng chẳng hỏi cô bé tại sao đang hát tự dừng lại căng thẳng, cứng đờ người như thế.

Cây anh đào dưới ánh trăng.

Hắn và cô bé uống hết không biết đã bao nhiêu lon bia.

Hai đứa ngà ngà say.

Đôi mắt cô bé càng lúc càng sáng, hai má hắn càng lúc càng đỏ rực, chút men bia xông lên ngà ngà say, cô bé và hắn không hẹn mà cùng cười. Tiếng cười lúc đầu hơi gượng gạo, sau càng cười càng thấy thích thú càng thấy hay hay, hai đứa cười một chập tới khi Tiểu Trùng khó chịu vặn vẹo trong lòng, Hạ Mạt ngà ngà say đưa tay ra dấu yên lặng.

Ngón tay cô bé thuần khiết như ánh trăng.

Làn môi kiều diễm ướm át.

Tự dừng Lạc Hi cảm giác lá trên cây anh đào đang nhốn nháo xào xạc trong gió đêm, những ngôi sao đang lấp lánh trong ánh mắt, làn sương mù đang nhẹ nhàng uốn lượn nhảy múa trước mặt.

Cô bé nâng lon bia trong tay, đôi mắt lơ đãng:

“Lạc Hi, hoan nghênh anh đã đến sống trong ngôi nhà này.”

Lạc Hi ngạc nhiên.

Cô bé khẽ cụng nhẹ vào lon bia màu xanh trong tay hắn, “cạch”, âm thanh rất nhỏ, vô cùng trong trẻo giữa màn đêm tĩnh mịch.

Lạc Hi mỉm cười, “Vì chuyện tối nay mà em quyết định không ghét anh nữa sao?”.

Cô bé tiếp tục uống bia, đôi mắt vẫn sáng như sao, “Anh biết không, trước nay em chưa bao giờ thực sự ghét anh... chỉ là, anh lúc nào cũng khiến em phải suy nghĩ đến nó... Em đã cố gắng không muốn nghĩ đến chuyện đó... này... có phải anh cũng ghét em không...?”.

Cô bé đã say thực sự.

Trong sân, ánh trăng sáng như gương, trái tim Lạc Hi đột nhiên đập mạnh, một cảm giác là lạ không rõ, rất có thể là mùi thơm thanh khiết của lá cây anh đào thoang thoảng khiến hai đứa xích gần nhau hơn. Đôi mắt cô bé say nhập nhòa, cơ thể hắn thăm dẫm mùi bia thơm, chỉ cần cúi nhẹ đầu môi môi hắn sẽ chạm nhẹ lên môi cô bé.

Đầu óc hắn trống rỗng một khoảng không.

Lạc Hi hơi cúi đầu.

Hơi thở hừng hực, nóng bỏng của hắn nhẹ nhàng phả trên bờ môi cô bé. Ấm nóng, có mùi của men bia, làn môi cô bé trông sao mềm mại đến thế, như ánh trăng sáng chiếu trên cây hoa anh đào, giống như hình ảnh cỏ cây hoa lá trong vườn. Càng lúc càng gần. Hắn và bờ môi cô bé chỉ còn cách nhau mỏng manh một chiếc lá, có thể nghe thấy nhịp tim thổn thức của nhau đang run bần bật. Hắn cúi thấp đầu. Đôi mắt cô bé đột nhiên trợn to hết sức, tiếp đó là một tiếng “phịch”, không một tín hiệu báo trước, cô bé đổ gục xuống, ngủ luôn trên bệ đá.

Khắp trường Thánh Huy chấn động.

Học sinh trường Thánh Huy chẳng bao giờ nghĩ tới chuyện bên cạnh mình sẽ xuất hiện một minh tinh! Cậu học sinh Lạc Hi được mọi người trong trường cực kỳ yêu quý hâm mộ và cô bạn Doãn Hạ Mạt – bạn gái cực kỳ nổi tiếng của Thiếu gia – đã cùng xuất hiện trên ti vi và họ đã chiến thắng trong cuộc thi *Super star* kỳ đầu tiên! Hơn thế nữa, trên ti vi, báo chí chỗ nào cũng xuất hiện hình ảnh của Lạc Hi, Hạ Mạt và Tiểu Trùng đang nhảy múa ca hát hay ngồi trên bục chiến thắng!

Học sinh trường Thánh Huy vô cùng thích thú vây quanh Lạc Hi và Hạ Mạt cổ động, khích lệ họ thêm sức mạnh giữ vững ngôi báu của cuộc thi trong kỳ tiếp theo. Bọn họ đưa ra những ý kiến để ba người kỳ tiếp theo nên hát bài gì mới gọi là đặc sắc, nhất định sẽ cho những thí sinh khác thất bại thảm hại!

Nhà trường cũng vui mừng không kém, để nâng cao danh dự tiếng tăm của nhà trường, các thầy cô giáo đã cắt cử hẳn giáo viên dạy ca vũ đạo tới luyện tập cho ba người.

Từ đó, thời gian rảnh rỗi không có giờ lên lớp của ba người bọn họ hầu như đều có mặt ở phòng luyện tập.

Tiếng hát của Lạc Hi theo tiếng đàn piano tung bay khiến học sinh các lớp gần phòng luyện tập mê mẩn, đắm chìm. Có tiếng hát hoàn mỹ của Lạc Hi, giáo viên thanh nhạc coi Hạ Mạt và Tiểu Trùng gần như là số không, để mặc hai chị em cho giáo viên dạy vũ đạo. Thế là ngày nào Hạ Mạt và Tiểu Trùng cũng phải tập nhảy múa đồ mồ hôi hôi rình còn Lạc Hi lại thoải mái mát mẻ thơm tho. Luyện vũ đạo mệt phờ người, ăn cơm càng ngon miệng ăn càng nhiều hơn, Hạ Mạt và Tiểu Trùng lớn phổng lên trông thấy.

Ngày lại ngày trôi vụt qua.

Không thể tin nổi!

Chiến thắng cuộc thi *Super star* kỳ thứ hai lại là nhóm anh chị em nhà họ Doãn.

Kỳ thứ ba... Kỳ thứ tư... Kỳ thứ năm... liên tiếp kết quả chiến thắng không có gì thay đổi, chiến thắng vẫn luôn thuộc về nhóm anh chị em nhà họ Doãn.

Tất cả giới báo chí chấn động! Trên đài truyền hình, trên các báo in, tất cả những tin tức liên quan đến anh chị em nhà họ Doãn càng ngày càng nhiều, rất nhiều phóng viên viết bài đưa tin, vô số các fan hâm mộ bắt đầu thông qua đài truyền hình gửi danh thiếp và quà tới cho ba người bọn họ.

Tất cả học sinh trường Thánh Huy cũng ở vào trạng thái cực kỳ phấn khích, kỳ thi cuối năm đã bắt đầu, nhưng hình như họ không để ý đến, học sinh các lớp ngày ngày bàn luận xoay quanh chủ đề cuộc thi Super star. Đám học sinh nữ ngày nào cũng vây quanh Lạc Hi xin chữ ký, xin chụp ảnh chung. Bọn con trai tuy thấy Hạ Mạt trên ti vi rất xinh đẹp đáng yêu nhưng không dám tiếp cận làm quen, chúng thừa biết mối quan hệ giữa Hạ Mạt và Thiệu gia.

“Đang nghĩ gì thế?”

Trong căng tin trường, Hạ Mạt hỏi nhỏ Âu Thần đang trầm ngâm.

Phản ứng của Âu Thần trước sự kiện *Super star* hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô bé. Cô bé đã giải thích với Âu Thần, Lạc Hi xuất hiện trên sân khấu là ngẫu nhiên chứ không phải được sắp xếp từ trước. Nếu Âu Thần để bụng, những kỳ tiếp theo chương trình *Super star* cô bé có thể nghĩ cách từ chối mà không tham gia nữa. Vậy mà mỗi lần cô bé muốn đề cập tới chuyện này, Âu Thần chỉ lạnh lùng cắt ngang, nét mặt Âu Thần thể hiện rõ sự ngạo mạn, hơi thở độc đoán đơn phương quyết định, cứ như bức tường cao ngất cô bé lại khiến cô ngỡ ngàng.

Cô bé không muốn vì chuyện này mà Âu Thần tức tối làm giận.

Âu Thần là người rất nguy hiểm.

Cho dù là Tiểu Trùng, nếu Âu Thần nhìn thấy cậu bé trong vòng tay âu yếm của chị thì cũng sẽ khó chịu không vui. Có lần trong một nhà hàng Pháp, người phục vụ nam lúc nhận lại thực đơn vô tình chạm vào ngón tay Hạ Mạt lại nhìn cô bé hơi lâu, sau bữa ăn, Âu Thần gọi giám đốc nhà hàng

tối yêu cầu sa thải người phục vụ kia. Âu Thần là người có tính thích độc chiếm kinh khủng, nhiều lần chiến tranh lạnh đã xảy ra khi cô bé thử thay đổi tật xấu này để đem lại cảm giác an toàn cho Âu Thần. Nhưng hầu như chẳng có thuốc gì thay đổi được.

“Không.”

Âu Thần dùng khăn ăn nhẹ lau miệng, không thể hiện thái độ gì trên mặt.

“Nếu anh không vui, xin cứ nói cho em biết.” Hạ Mạt chau mày, “*Super star* không phải là chương trình không thể không tham gia, có thể Tiểu Trùng sẽ thất vọng, nhưng anh sẽ...”.

“Mấy hôm nữa anh đi Pháp.”

Âu Thần nhìn đám học sinh đi lại bên ngoài cửa sổ kính lạnh lùng cắt ngang lời cô bé.

Hạ Mạt trong bụng cảm thấy có gì đó bất an không nói rõ được, cô bé tính một lần nữa giải thích cho Âu Thần nghe: “Anh Thần, Lạc Hi với em không có gì. Anh ấy chỉ là con nuôi của bố, ngoài ra không có bất kỳ...”. Lần này, Âu Thần thay đổi, nét mặt trở nên lạnh lùng tỏ ra rằng nhất định sẽ có chuyện không hay.

“Anh không muốn nghe thấy cái tên thằng đó nữa.” Âu Thần lại cắt ngang, nhìn cô bé chăm chăm, đôi mắt xanh u ám, “Việc đó anh sẽ tự giải quyết”.

“Giải quyết? Giải quyết thế nào?” Cô bé lạnh người sợ hãi, “Anh muốn giải quyết cái gì?”.

“Có lẽ lần này đi Pháp cũng phải khoảng một tháng.” Âu Thần cười với Hạ Mạt, nụ cười đẹp anh tú nhưng lại gượng gạo, “Hạ Mạt, anh sẽ mang quà về cho em”.

Vẫn là như thế...

Hạ Mạt tự nhiên cảm thấy mệt mỏi không còn hơi sức...

Lạc Hi, Hạ Mạt và Tiểu Trùng bắt đầu cùng nhau đi học, tan học cũng về

cùng nhau. Tiểu Trùng sung sướng chạy đằng trước, Lạc Hi và Hạ Mạt sánh bước trên con đường rợp bóng cây. Hạ Mạt cầm cặp hình chuột Mickey của Tiểu Trùng trong tay, Lạc Hi bắt chéo tay sau gáy bước đi nhàn nhả. Hàng cây thủy sam hai bên đường thẳng tắp vươn cao, bầu trời xanh thẳm mây trắng bay. Tiểu Trùng chạy đằng xa, tiếng cười theo gió vọng lại. Thi thoảng Lạc Hi đưa tay cầm đỡ cặp Mickey của Tiểu Trùng trong tay Hạ Mạt.

Cô bé ngạc nhiên nhìn hẳn.

Lạc Hi chậm rãi đưa cặp Mickey lên vai, ngửa mặt nhìn những đám mây bay trên bầu trời cao vợi vợi, nụ cười thoáng hiện, đẹp mê hồn.

Ăn cơm tối xong.

Dưới cây anh đào Lạc Hi dạy Tiểu Trùng hát, Hạ Mạt tưới hoa trong vườn. Thi thoảng bị tiếng hát của Lạc Hi dẫn dụ, cô bé bước qua đó chuyện trò tán gẫu, tiếng cười tràn ngập sân vườn. Đang vui vẻ cười nắc nẻ, Lạc Hi đột nhiên dở trò ảo thuật hô biến, một bộ dụng cụ vẽ mới toanh xuất hiện tặng cho Tiểu Trùng. Tiểu Trùng cảm động rơi nước mắt bồ nhào vào lòng Lạc Hi.

Hạ Mạt mỉm cười.

Lạc Hi xoa đầu Tiểu Trùng, nháy mắt với Hạ Mạt.

Mấy ngày sau.

Hạ Mạt và Tiểu Trùng tuyên bố tặng Lạc Hi một món quà đặc biệt, quà được để trong chiếc hộp giấy rất to. Lạc Hi thò tay vào hộp giấy khua khoảng một vòng, giật mình vội rút tay ra. Trong hộp giấy có một con mèo xinh xắn, lông đen tuyền, đôi mắt trong veo màu hổ phách. Hạ Mạt mỉm cười ẵm con mèo ra đặt trước mặt Lạc Hi, cô bé bảo hai chị đã đặt tên cho con mèo là Sữa Bò.

Từ đó, nhà họ Doãn có thêm chú mèo Sữa Bò đi khắp nơi sinh sự, gây chuyện.

Thời gian cứ như vậy trôi, như vậy ngày ngày đi qua.

Như gió ngày hè thổi.

Nhẹ nhàng, ngày ngày trôi qua.

“Anh Lạc Hi, kỳ tiếp theo chúng mình vẫn có thể chiến thắng đúng không?!” Đang ăn cơm tối, Tiểu Trùng hỏi, đôi mắt trong sáng long lanh. Đến giờ Tiểu Trùng vẫn còn sung sướng với thành tích chiến thắng kỳ thi Super star lần thứ năm tối hôm qua, chân tay khua khoắng loạn xạ.

“Vẫn muốn tiếp tục à?” Lạc Hi đang gấp miếng rau, hỏi.

“Vâng!” Tiểu Trùng gật mạnh đầu, “Cảm giác rất tuyệt, giống như vừa đánh thắng một trận chiến, chúng mình là những anh hùng, lần nào chúng mình cũng chiến thắng! Anh Lạc Hi quá đỉnh! Máy cô ở đài truyền hình nói với em chỉ cần có anh Lạc Hi là chúng mình có thể chiếm ngôi đầu mười kỳ cũng được! Cô ấy bảo anh Lạc Hi có khí chất của một siêu sao lớn, lần nào anh Lạc Hi xuất hiện trên sân khấu trường quay, lần đó chắc chắn các tuyển thủ khác bị áp đảo!...”.

Lạc Hi cười tươi.

Hạ Mạt ngẩng đầu lên đúng lúc đụng ngay ánh mắt Lạc Hi đang nhìn mình, đôi mắt Lạc Hi sáng như ánh sao băng mang chút khoái chí, đắc thắng của trẻ con. Cô bé muốn cười. Nhưng không hiểu tại sao cái đêm uống bia say đó lại đột ngột vụt hiện ra trong đầu cô bé, cũng vẫn là ánh mắt này, hình như khoảng cách của anh ấy với mình cực sát, gần như cảm nhận được làn môi anh.

“Tuyệt, thế thì Tiểu Trùng sẽ không cần vẽ tranh nữa, sau này sẽ là minh tinh được không?” Cô bé tránh ánh mắt Lạc Hi, giả tảng pha trò với Tiểu Trùng, tuy nhiên hai má lại đỏ ửng không giấu nổi sự căng thẳng đang rung động trong lòng.

Tiểu Trùng ngơ ngác há hốc mồm, “Vẽ tranh... minh tinh...”, thẳng bé căng người suy nghĩ, “nhưng vẫn thích vẽ tranh hơn...! Anh Lạc Hi là minh tinh, Tiểu Trùng vẽ tranh được không?!”. Thằng bé thích thú vỗ tay trước cách giải quyết rất thông minh của mình.

“Bố...”

Bố đột ngột cất tiếng nói rất nhỏ.

Tiếng nói rất nhỏ, Hạ Mạt nghe không rõ, cô bé quay đầu nhìn sang bố bắt gặp những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, gương mặt nhợt nhạt, bát cơm trước mặt hình như vẫn chưa đụng tới. Bữa cơm tối nay, bố và mẹ rất trầm ngâm, này giờ chỉ ngồi nghe Tiểu Trùng nói chuyện, thế mà cô bé không để ý nhận ra.

“Bố có một chuyện...muốn... muốn nói...”

Giọng bố khác lạ.

Không khí bữa ăn trở nên căng thẳng, mẹ nhìn bố chăm chăm, Tiểu Trùng không hiểu chuyện gì đã xảy ra nhưng thần sắc trên gương mặt bố làm nó sợ không dám cười nữa, Lạc Hi buông bát đĩa xuống, Hạ Mạt căng thẳng, một ý nghĩ thoáng vụt trong đầu, cô bé lo lắng không biết có phải bố bị bệnh hay không.

“Bố xin lỗi.”

Bố căng thẳng, day dứt đưa tay lau mồ hôi trên trán, hình như bố rất lúng túng không biết nên bắt đầu như thế nào, mồ hôi ra càng lúc càng nhiều trên gương mặt mập mạp của bố.

“Bố”, Doãn Hạ Mạt nói khẽ, “bố nói đi, không sao đâu”.

Bố bối rối nhìn cô bé, lại hốt hoảng nhìn những người xung quanh, ánh mắt bố dừng lại trên gương mặt Lạc Hi, cổ họng tắc nghẹn lí nhí như tội nhân, bố nói: “Xin tha lỗi... sau này... Tiểu Hi không sống cùng chúng ta nữa... hãy tha lỗi”.

Một câu nói này.

Sắc đêm nín thở, im lặng như tờ, chiếu qua cửa sổ.

Không khí trong phòng ăn như đông cứng lại, không một tiếng động, không ai cử động, tất cả như đang trong một giấc mộng hoang đường, người nào người nấy ngừng thở, cứng đờ như những bức tượng gỗ.

Con mèo đen đang ngủ trong ổ trên bậu cửa sổ.

Cũng yên lặng không một âm thanh.

“Là con đã sai chuyện gì ư?”

Sau giây phút yên lặng ngạt thở, Lạc Hi nhếch môi nhìn bố cười khẩy như không đếm xỉa.

“Không! Vấn đề không phải tại con... là...”

Bố lắp bắp nói không rõ ràng, những giọt mồ hôi to như hạt đậu trên trán lăn xuống.

Tiểu Trùng kinh hãi, toàn thân cứng đờ.

Chiếc bát trong tay rơi xuống mặt bàn, cơm và thức ăn trong bát văng tung tóe trên mặt bàn. Tiểu Trùng gào lên, giọng đẫm nước mắt: “Tại sao? Sao bố bắt anh Lạc Hi đi chỗ khác? Anh Lạc Hi là người tốt! Anh Lạc Hi không phải là ăn trộm đâu, bố không phải đã biết rồi sao, anh Lạc Hi là người tốt mà, con yêu anh Lạc Hi...”.

Hạ Mạt cắn môi.

Trái tim cô bé thít chặt, hình như khí lạnh mùa đông đang từ trên đỉnh đầu ập xuống, lạnh buốt, băng giá cứ thế tràn xuống tận gót chân.

Cô bé chầm chậm nhìn sang Lạc Hi.

Chàng trai này, làn da như men sứ, đôi môi tựa cánh hoa anh đào, anh ta đã ngồi đó không nói như thể đang ở một thế giới xa xôi khác.

Ánh mắt Lạc Hi cực kỳ lạnh đạm.

Lạc Hi nhìn từng người từng người quanh bàn ăn, ánh mắt dừng dừng lạnh lùng pha chút đờ đẫn tê dại, hình như cái cảnh mộng mị hoang đường này đã lặp đi lặp lại vô số lần trong cuộc đời cậu.

Rất lâu sau.

Lạc Hi mới bình tĩnh hỏi:

“Ông muốn tối nay cháu quay lại cô nhi viện hay ngày mai?”

Trong vườn, Hạ Mạt đứng trước mặt bố, hỏi: “Là Âu Thần ư? Có đúng là Âu Thần bắt bố phải đuổi Lạc Hi đi không?!”.
Cô bé không thể tha thứ cho mình.

Đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng này!

Mấy ngày gần đây, bố đi làm về càng ngày càng muộn, tại sao cô bé không

để ý đến mà lại cho rằng bố làm thêm ở công ty. Có hôm giúp mẹ thu dọn phòng ngủ, thấy đầu thuốc lá chất như núi trong gạt tàn, nhưng tại sao cô bé vẫn không để ý nhỉ. Nửa đêm thức giấc, qua cửa sổ phòng, cô bé nhìn thấy bố đang ở trong vườn hút thuốc, hết điếu này đến điếu khác, hình như có cả tiếng thở dài, cô bé tính để bụng ngày hôm sau sẽ hỏi bố có chuyện gì, nhưng bận lên lớp học, bận luyện hát, rồi bận đến đài truyền hình. Quanh đi quẩn lại, cô bé quên bống mất.

Toàn thân cô bé ớn lạnh.

Là lỗi của mình, lẽ ra mình phải phát hiện ra trước khi mọi chuyện phát sinh để tìm cách cứu vãn! Nhưng mình đã sống trong sự an nhàn quá lâu, đã mù mịt như con ngốc trước mọi việc xảy ra xung quanh.

Một đêm không trăng.

Nét mặt bố đầy đau khổ, cảm giác thất bại nặng nề, “Rời công ty... chính là thất nghiệp... bố đã thử rồi... rời công ty bố không thể tìm được việc khác để làm...”.

Cô bé ngạc nhiên, “Lạc Hi mà không đi, bố chỉ có thể chọn con đường thất nghiệp thôi ư?”.

Bố ôm đầu, thân hình bố đồ sộ bất lực từ từ ngõi phịch xuống bệ đá giống như một con gấu lớn già yếu, kiệt sức, vô cùng mệt mỏi.

Cô bé nhìn chăm chú vào người đàn ông đó.

Trong ánh mắt có một nỗi đau không thuộc lứa tuổi cô bé.

“Xin thứ lỗi... nếu như lúc đầu con không nhờ vả Âu Thần Thiếu gia... bố cũng chẳng có được công việc này... nếu như Âu Thần Thiếu gia không đuổi bố... bố sẽ...”, tiếng bố nghẹn ngào, “hãy thứ lỗi... không có ai nhận bố... thất nghiệp... thật đáng sợ... rất đáng sợ...”.

Hạ Mạt cắn chặt môi.

Môi cô bé đau nhói.

Cổ họng cô bé cũng bỏng rát như lửa thiêu.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Mạt đứng trước cánh cổng lớn biệt thự nhà họ Âu, người quản gia và cô hầu gái cung kính đáp lễ, họ bảo với cô Thiếu gia đã bay sang Pháp từ chiều hôm qua rồi. Cô bé bấm số di động của Âu Thần, mười mấy lần, điện thoại của cô chỉ trả lời một câu: “Xin lỗi, số quý khách

vừa gọi hiện đã khóa máy”.

Hạ Mạt gập máy lại.

Cô bé ngồi trong lớp học, xung quanh các bạn đang nói cười vui vẻ. Mùa hè đã về không ngừng vẫy gọi trên những cây cao, qua kính cửa, Hạ Mạt nhìn thấy Lạc Hi đang cầm giấy tờ đi ngang qua sân trường tới chỗ lớp học. Chiều, sau khi tan học, Hạ Mạt đưa Tiểu Trường tới lớp học vẽ trước.

Cô bé lại tới biệt thự nhà học Âu.

“Xin bác nói lại với Âu Thần”, cô bé nói với người quản gia, “từ giờ tới sáng sớm mai nếu như không điện thoại cho cháu thì sau này xin anh ấy đừng xuất hiện trước mặt cháu nữa”.

“Nhưng tôi không liên lạc được với Thiếu gia đâu!” Người quản gia hoang mang, ông ấy chỉ phụ trách dọn dẹp, quản lý ngôi biệt thự, chỉ có Thẩm quản gia mới là người theo sát phục vụ Thiếu gia.

Cô bé cười, ánh mắt kiên định, “Bác luôn có cách mà”.

Cơm tối, Lạc Hi đã thu dọn hết tất cả đồ dùng để có thể quay lại cô nhi viện bất kỳ lúc nào. Tiểu Trường u uất ngồi ăn cơm, vừa ăn vừa lau nước mắt rơi lã chã lên mặt bàn, đôi mắt to khóc sưng đỏ. Bố day dứt không yên, bảo: “Không phải vội!”. Lạc Hi bình tĩnh nói ngày mai một mình mình có thể tự bắt xe bus quay về cô nhi viện cũng được, thủ tục nhận nuôi có thể đợi sau này giao lại cũng không muộn.

Ngón tay Hạ Mạt cứng đờ cầm chặt đôi đũa.

Cô nhi viện...

Cô nhi viện, mười mấy đứa trẻ chui rúc ngủ chung trong một phòng; đánh nhau, tranh cướp mỗi lần bữa sáng có phát kẹo. Trong cô nhi viện, bọn trẻ liên tiếp được người ta lựa chọn đem về nuôi, lại liên tiếp bị người ta trả lại. Đứa nào được chọn nuôi thì vinh vang tự đắc, đứa nào bị trả lại đau khổ, ngồi thu mình u uất trước những lời trêu chọc mỉa mai của lũ trẻ cùng sống trong cô nhi viện. Dù gì đi nữa, cô bé không bao giờ muốn quay trở lại cô nhi viện, bất luận phải dùng tới thủ đoạn nào.

Thế mà, Lạc Hi lại đang rất bình tĩnh như không, thờ ơ lãnh đạm, nụ cười lạnh lùng, đôi mắt cũng lạnh tanh như thể đã biết trước được kết cục sẽ phải là như vậy.

Hạ Mạt gấp chiếc cánh gà vào bát Lạc Hi.

“Cảm ơn.”

Tiếng Lạc Hi giống như ngày đầu tiên mới về cùng chung sống, lễ phép mà xa lánh, chiếc cánh gà đó vẫn nằm yên trong bát, hẳn không đụng đến.

Mười giờ tối, nhạc chuông điện thoại của Hạ Mạt đặt trên bàn reo vang. Cô bé cúi đầu nhìn hai chữ “Âu Thần” trên màn hình điện thoại, hít thở chậm chậm để lấy được bình tĩnh trong lòng, cô bé nhận điện.

“A lô, tôi là Doãn Hạ Mạt.”

Tiếng nói truyền từ đầu dây bên này, rất xa, truyền qua đầu dây bên kia. Trong vườn một trang viên nước Pháp đầy hoa tường vi, Âu Thần đứng trước bức tường kính, màu xanh cây cối trong vườn ẩn hiện dưới ánh trăng như sắc xanh u ám trong đáy mắt anh.

Ánh nắng chói chang chiếu qua bức tường kính đại sảnh phòng khách trong sân bay, mặt sảnh dát đá cẩm thạch phản chiếu ánh nắng lên gương mặt hành khách đang đi lại, tiếng loa không ngừng thông báo thông tin các chuyến bay. Bánh xe chiếc va ly màu xanh phát tiếng kêu cạch cạch trên mặt đá cẩm thạch. Phòng khách lớn tầng trên của sân bay, Lạc Hi kéo va ly hành lý đi phía trước, Hạ Mạt đeo guitar đi đằng sau, trong lúc hoàn tất các thủ tục hai người trầm tư chẳng nói với nhau tiếng nào.

Tiểu Trùng buồn rầu suy nghĩ nhiều mà phát bệnh, sốt cao tới 40 độ, hôn mê không biết gì. Lúc đầu Hạ Mạt định một mình đưa Tiểu Trùng đi viện, nhưng bố mẹ kiên quyết đòi đưa Tiểu Trùng đi, để Hạ Mạt tiễn Lạc Hi ra sân bay. Có lẽ bố mẹ không biết phải đối diện với Lạc Hi thế nào, Tiểu Trùng trong lúc sốt cao liên mồm gọi: “Anh Lạc Hi! Anh Lạc Hi!”. Hạ Mạt chẳng bàn thêm, một mình tiễn Lạc Hi ra sân bay.

Cuối cùng cũng tới thời khắc chuyến bay chuẩn bị cất cánh.

Giữa đại sảnh sân bay.

Lạc Hi đứng trước mặt Doãn Hạ Mạt.

Hắn nhìn cô bé, ánh mắt sắc lạnh không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào, “Cảm ơn em đã tiễn tôi, về đi!”.

Cô bé nói với hắn: “Xin hãy tha lỗi”.

Đó là tất cả những gì cô bé có thể làm được, đối với hắn, dù cho có biết bao nhiêu day dứt áy náy trong lòng, nhưng đó là cố gắng lớn nhất cô bé có thể làm được cho hắn.

Lạc Hi sững người, cười khẩy. “Em làm sao mà phải xin tôi tha lỗi? Không phải quay lại cô nhi viện còn được sang Anh du học, tất cả đều do em đã cố gắng hết mình cầu xin Âu Thần có đúng không? Trong lòng tôi vô cùng cảm kích, người nghèo hèn như tôi có thể nhận được sự bố thí của các người, sau này nhất định sẽ phải đền đáp bằng được!”

Ngón tay cô bé siết chặt.

Hít thở thật sâu, cô bé định nói để cho hắn hiểu và thông cảm, “Lạc Hi, em chỉ có thể làm được như vậy, em không thể để bố mất việc, không thể để Tiểu Trùng không được tiếp tục học vẽ, không thể để cuộc sống cả nhà gặp khó khăn. Đi du học tốt hơn là quay về cô nhi viện, Âu Thần đã chuyển hết tiền học phí mấy năm vào tài khoản của nhà trường bên Anh, anh cứ yên tâm mà học cho tốt. Xin tha lỗi, em chỉ có cách lựa chọn đó mà thôi”.

“Vì thế tôi mới nói, không biết phải cảm ơn em thế nào”. Lạc Hi vẫn mỉm cười, trong đôi mắt đẹp như ngọc đen, hai con ngươi lạnh lùng. Hắn thừa hiểu, mà sao hắn không hiểu được cơ chứ, cô bé hoàn toàn có thể không quan tâm, khoanh tay thờ ơ đứng nhìn hắn thu dọn hành lý quay lại cô nhi viện. Nhưng cô bé đã không thể, cô bé đã phải cố hết mình giành giật cho hắn cơ hội sang Anh du học.

Chỉ là...

Đau đớn tái tê trong trái tim.

Lạc Hi mím chặt môi, “Chỉ là, nếu là Tiểu Trùng, em có để nó ra nước ngoài không?”.

Hạ Mạt cứng đờ người.

Cổ họng cô bé nghẹn cứng không nói nên lời. Không, Tiểu Trùng là người thân yêu duy nhất còn lại trên đời này của cô bé, cô bé không thể rời xa nó.

Lạc Hi hiểu rõ nét mặt của Hạ Mạt, giá lạnh từ trái tim dồn lên, tràn khắp cơ thể, “Đúng thế, em không thể dứt bỏ Tiểu Trùng vì em yêu nó”.

Mấy phút trôi qua, hần lắc đầu, lại nói bằng cái giọng mỉa mai chọc tức:

“Còn tôi chẳng qua chỉ là người qua đường, có thể nhận được chút ơn huệ của các người thì ắt hẳn càng phải cảm kích mới đúng. Đứa trẻ lớn lên trong cô nhi viện tất nhiên không nên tham lam thái quá, ngay đến bố mẹ đẻ chúng còn vứt bỏ thì chúng lấy tư cách gì mà dám tham vọng có được tình yêu của người khác chứ?”

Cô bé nhắm mắt lại.

Cô bé có thể nhận thấy sự yếu đuối trong lời nói của Lạc Hi, có thể nghe thấy sự bi thương đau đớn trong giọng của Lạc Hi. Hẳn cùng một loại người với cô bé, cô bé đã từng nghĩ phải đề phòng hẳn, nhưng lại không nghĩ tới việc sẽ làm hại hẳn đến mức như thế này. Nhưng mà, cô bé cũng không thể để bố một lần nữa phải chịu đau khổ khi bị mất việc, lại càng không thể tỏ thái độ quá quyết liệt trước mặt Âu Thần, làm như vậy chắc chắn sẽ khiến Âu Thần càng trở nên nguy hiểm hơn.

“Tiểu Trùng và bố thực sự rất yêu thương anh.”

Cô bé nói nhỏ.

“Yêu thương tôi?” Lạc Hi cười lớn, cười muốn đứt hơi, “Yêu thương tôi nên mới để tôi một lần nữa quay về cô nhi viện? Bà Tống cũng yêu thương tôi, cũng vì yêu thương tôi nên mới mở to mắt nhìn thẳng con mình biến tôi thành thằng ăn cắp rồi kêu cảnh sát tới bắt đi? Mẹ cũng bảo yêu tôi nên mới quăng tôi lại trong khu vui chơi, để rồi tôi như một thằng khờ ngu ngốc đứng chờ nơi đó suốt ba ngày ba đêm?”.

Hạ Mạt không nói gì.

“Tình yêu đó quá rẻ mạt.” Bờ môi Lạc Hi từ từ thể hiện cái cảm giác đang nếm phải vị đắng tàn khốc, ánh mắt lạnh lùng băng giá, “Rẻ mạt tới mức không bằng chiếc bánh bao giá một đồng”.

Đại sảnh sân bay người thưa thớt.

Ánh nắng rực rỡ chiếu qua bức tường kính.

Hạ Mạt nhìn vào mắt Lạc Hi.

Trong đôi mắt cô bé có làn gió đêm trầm lặng.

“Không sai. Những gì em có thể làm được cho anh ngày hôm nay chỉ là thứ rẻ mạt, anh không thứ lỗi cho em cũng được, hận em cũng được, cảm thấy em làm hại đến anh cũng được. Em của ngày hôm nay chỉ dựa vào người khác mới có thể chăm lo, bảo vệ được những người thân trong gia đình mình... Nếu như anh thật sự hận những người đã từng làm tổn thương anh thì xin anh hãy mạnh mẽ lên, chỉ nên xuất hiện trước mặt mọi người khi nào anh đã thực sự trưởng thành vững mạnh, như vậy mới khiến mọi người cảm thấy thực sự hối tiếc.”

Nói đoạn, Hạ Mạt rút chiếc thẻ ATM ra.

“Đây là toàn bộ số tiền thưởng nhận được qua các kỳ thi *Super star* của đài truyền hình, em đã dồn lại cho anh, sang tới Anh, anh có thể rút ra chi dùng.”

Lạc Hi trầm ngâm nhìn chiếc thẻ ATM.

Cô bé kéo tay Lạc Hi, dúm chiếc thẻ vào tay hắt, cô bé lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn Lạc Hi mỉm cười, “Hy vọng sau này về nước còn có ngày tái ngộ”.

Loa phóng thanh bắt đầu tiếng gọi mời hành khách chuyển bay đi London khẩn trương lên máy bay, khoảnh khắc này, ánh mắt Lạc Hi bùng lên tia sáng kỳ dị, bất ngờ Lạc Hi dường đột hỏi một câu:

“Em có thích anh không?”

Hạ Mạt ngớ người, “Cái gì?”.

“Âu Thần muốn anh phải ra đi, dĩ nhiên là lo sợ em thích anh có đúng không?”

“... Đúng.”

“Vậy em có thích anh không?”

Cô bé suy nghĩ, lắc đầu, “Chẳng có gì liên quan đến anh, nếu như có người con trai nào đó tiếp cận gần em quá mức, dù đó không phải là anh, Âu Thần cũng làm như thế”.

“Không thích tôi thì tôi đành phải đi thôi. Em sẽ quên tôi chứ?” Lạc Hi hạ giọng hỏi, âm thanh trầm lắng lay động lòng người khiến cô bé thoáng chút quay cuồng chóng mặt như trúng phải bùa mê.

Cô bé tránh ánh mắt Lạc Hi, “Em không có thời gian để nghĩ về anh”.

Lạc Hi nhìn cô bé chăm chăm, “Quá thực tế, quá lãnh đạm khắc nghiệt”.

“Xin lỗi”, cô bé lí nhí, “em cũng cần phải để bản thân mình trưởng thành cứng rắn lên mới có thể bảo vệ được những người sống bên em. Chuyện của anh, em rất ân hận, em cũng sẽ không bao giờ để nó lặp lại nữa. Để trở thành người cứng cỏi cần phải đổi bằng rất nhiều sự cố gắng, như thế làm sao em còn có thời gian để nghĩ về anh?”.

“Hay!” Lạc Hi liếc xéo Hạ Mạt, “Nếu như ngày nào đó gặp lại em, không biết tình cảnh lúc đó sẽ ra sao? Nói không chừng, tới lúc đó em đã trưởng thành tới mức khiến người ta phải đứng xa vài bước mà ngược đầu nhìn.”

“Em chỉ muốn đủ để bảo vệ được mọi người trong gia đình mà thôi.” Cô bé vẫn bình tĩnh nói.

“Nhưng bằng cách nào?” Lạc Hi hít mạnh.

“...”

“Tôi không muốn để cho em quên tôi, tuy tôi cũng không thích em, nhưng là thế này, tự dưng mình bị người ta quên lãng, thì trong lòng cảm thấy không được thoải mái lắm.” Đột nhiên Lạc Hi nhìn cô bé đắm đuối, nụ cười ranh mãnh đẹp mê hồn.

Cô bé chợt cảnh giác.

Lùi lại một bước.

Nhưng hăn đã ôm được vai cô bé, tay phải ép sau gáy Hạ Mạt, giữa đại sảnh sân bay đầy người qua lại, tiếng loa phát thanh không ngừng thúc giục hành khách lên chuyến bay, Hạ Mạt cúi đầu, đặt nụ hôn lên môi cô bé!

Hạ Mạt kinh hãi giãy giụa.

Lạc Hi lúc đầu chỉ muốn giả vờ hôn cô bé một cái, muốn cô bé không quên được mình, đánh dấu một dấu nho nhỏ vào trái tim cô bé, thế là tuyệt! Nhưng, đôi môi cô bé sao mà mềm mại đến thế, thân thể cô bé đang giãy giụa sao mà thơm ngát tuyệt vời đến thế, trong đôi mắt mở to kinh hoàng của cô bé như có ánh sao sáng đang lấp lánh.

Còn hăn, con người đang phải chuẩn bị rời xa cô bé.

Hăn nín thở.

Sau đó.

Hôn mạnh hơn.

Trong trần trở, trần trọc, bờ môi hai người họ xiết chặt nhau hơn, miết chặt vào nhau hơn. Bờ môi Lạc Hi hừng hực nóng bỏng, làn môi cô bé ngọt ngào mềm mại. Đầu óc chỉ còn là khoảng không trống rỗng, trái tim dồn dập, nhịp đập hoảng loạn. Hắn ôm cô bé càng chặt, không cách gì thở được, không cách gì nghĩ được, hắn hôn cô bé như không cách gì buông ra được. Đại sảnh sân bay tràn ngập ánh nắng rực rỡ.

Tất cả đều nhìn thấy bức tranh lãng mạn đó.

Chàng trai tuấn tú.

Cô gái tựa như hoa.

Chàng trai ôm cô gái hôn say đắm, mặt trời rơi qua bức tường kính rực rỡ chiếu quanh hai người. Nắng vàng rực, chàng trai ôm cô gái chặt hơn, nụ hôn đó dường như cũng rực rỡ như ánh mặt trời, chói chang xán lạn, ngây thơ thuần khiết, trong sáng, đẹp tựa bức tranh sơn dầu lồng trong khung khảm bằng vàng.

Nụ hôn kéo dài qua nửa thế kỷ.

Lạc Hi tâm thần hoảng hốt từ từ buông cô bé ra, ngơ ngẩn nhìn dấu vết nụ hôn màu đỏ in trên môi cô bé. Hắn yên lặng chờ, chờ đợi, chỉ thấy nét mặt cô bé từ phần nộ chuyển dần sang thản nhiên, lạnh lùng.

“Tại sao không đánh tôi?”

Hắn giả như thờ ơ hỏi. Theo lệ thường mà nói, một cô gái bị hôn cưỡng bức như vậy sẽ lập tức tát cho đối phương một cái mới phải.

“Sợ sẽ làm tay tôi đau.” Hạ Mạt rút khăn tay ra lau môi, giọng nói bình tĩnh như chẳng có chuyện gì xảy ra, “Hè năm nay ruồi muỗi đốt người hung hăng quá”.

Mặt Lạc Hi đành lại.

Trái tim lại nhói đau, hắn hít thật sâu, ánh mắt lại trở nên u ám, “Tôi sẽ quay về. Em hãy báo cho cái thằng tiểu tử Âu Thần biết, việc hắn làm tôi tổn thương ngày hôm nay sẽ có ngày tôi đáp đền cho hắn nhiều gấp bội”.

“Muốn nói gì tự đi mà nói.”

Cô bé lạnh lùng đáp trả.

“Xin mời quý khách chuyển bay XXX khẩn trương lên máy bay.”

Giọng nói nhẹ nhàng từ loa phóng thanh trong đại sảnh phòng khách sân

bay lộp đi lộp lại.

Hạ Mạt đưa vé máy bay đang cầm trong tay cho Lạc Hi. “Chúc anh tới Anh mọi việc thuận lợi.”

Nói hết câu này, tự dưng cô bé cảm thấy cái nghi thức xã giao mình vừa làm sao mà xa lạ đáng sợ đến thế. Trước mặt Lạc Hi, không hiểu tại sao lúc nào cô bé cũng có thói quen phòng bị nghiêm ngặt, cô bé chỉ sợ nếu để lộ một sơ hở nhỏ nào ắt sẽ gặp thất bại thảm hại.

Lạc Hi nhận tấm vé.

Hắn nhìn quanh đại sảnh, trong khoảng không gian rộng lớn là những con người với những gương mặt xa lạ, bên ngoài bức tường kính, ánh mặt trời chói chang. Thế giới bình thản đến thế, người ta đến rồi lại đi, người ta ai cũng vui cũng sầu, tất cả đều yên lặng không một âm thanh, không một tiếng động.

“Em sẽ chăm sóc Sữa Bò.” Cô bé nói với hắn. Lên máy bay không được mang theo mèo, con mèo mà cô bé và Tiểu Trường đã tặng cho hắn, hắn đã rất yêu thích nó.

“Đem nó cho người ta đi.”

Lạc Hi mặc nhiên nói, tay kéo chiếc va ly màu xanh vào cổng bay.

“Gượng đã!”

Cô bé kêu hắn lại, gỡ chiếc guitar này giờ vẫn đeo sau lưng đưa qua cho Lạc Hi. Lạc Hi ngạc nhiên, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve những sợi dây màu bạc, chiếc đàn vang lên tiếng “weng”. Hắn mím chặt môi, cầm lấy chiếc đàn rồi tiếp tục bước về phía trước.

Hạ Mạt vẫn đứng đó.

Cô bé yên lặng nhìn theo sau, nhìn Lạc Hi dần đi xa, nhìn Lạc Hi đi qua cửa kiểm soát, nhìn Lạc Hi đặt chiếc vé vào tay cô tiếp viên, nhìn Lạc Hi lặng lẽ không ngoái đầu lại. Yên lặng, nơi nào đó trong trái tim cô bé rách ra một lỗ thủng, hình như có cái gì đó đang từ từ chui ra, bỏ đi mất.

Lạc Hi bước đi.

Giây phút cuối cùng trước khi bước qua cánh cửa, hắn quăng chiếc guitar bỏ ra ngoài cổng bay, cô tiếp viên ngạc nhiên gọi lại, nhưng hắn chỉ khua tay rồi đi thẳng cũng chẳng ngoái đầu nhìn lại.

Chiếc đàn guitar bị vứt bỏ lặng lẽ nằm trên mặt đá cẩm thạch lạnh lẽo.

Hạ Mạt lặng yên đứng giữa đại sảnh sân bay.

Ngày hôm đó, hình như là một ngày mặt trời chói chang nhất của mùa hè năm đó. Qua bức tường kính đại sảnh sân bay, những sợi dây trên chiếc guitar bị ánh nắng chiếu vào phản chiếu muôn vàn ánh sáng lấp láy.

Minh Hiếu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 5

Năm năm sau.

Lại là mùa hè, trên trần lớp học, cả bốn chiếc quạt đều quay vù vù, giấy vở trên bàn bị gió thổi lật qua lật lại. Trên ngọn cây bạch dương bên ngoài lớp học, tiếng ve sầu râm ran kêu rất cổ bông họng: “Nóng quá! Nóng quá!”. Thời tiết nóng nực, kiến không khí thêm bức bối, buồn bực, đám sinh viên đứa nào đứa nấy mệt mỏi mắt đui lại muốn ngủ thiếp đi nhưng phải cố gắng giữ vững tinh thần để chờ đợi những giây phút kết thúc tiếp học lưu thông tiền tệ ngân hàng.

Giang Trân Ân lén nhìn thời gian trên máy điện thoại di động, kinh hãi.

“Hông rồi! Có khi thầy lại kéo dài thời gian đó! Làm sao bây giờ? Hôm qua cửa hàng trưởng đã dặn đi dặn lại chúng mình đến sớm một chút giúp họ phát quà cho khách hàng. Chúng mình mà đến muộn, ôi giời, tiền thưởng tháng này coi như đi tong!”

Bàn bên cạnh lặng yên.

Ân Trân quay đầu qua chút nữa thì ngã hộc máu, Hạ Mạt vẫn đang mãi mê chăm chú lắng nghe bài giảng, chiếc bút trong tay múa như bay trên quyển vở, hình như cô ấy chẳng nghe thấy những lời than vãn vừa rồi của Trân Ân.

“Hạ Mạt! Chúng mình sắp trễ giờ rồi!”

Giang Trân Ân nghiêng răng rít lên bên tai Hạ Mạt. Sao vậy, tại sao chỉ có một mình mình sốt ruột, đáng lẽ cả hai đứa đều phải nôn nóng, vội vàng như đàn kiến nhỏ trước cơn mưa mới phải.

“Không đâu”, Hạ Mạt không ngẩng đầu, vừa ghi chép vừa nói, “Thầy giảng xong vấn đề này là cho nghỉ, cùng lắm là hai phút nữa thôi”.

“Hả, sao cậu biết được?”

“Vì nội dung vấn đề sau rất nhiều, phải mất hai tiết nữa mới giảng hết được, nhất định thầy sẽ để sang hôm sau”.

Giang Trân Ân há to mồm, “Lại nữa! Sao cậu biết?!”

“Vì mình chuẩn bị bài trước”. Hạ Mạt nháy mắt với Trân Ân, cất bút đi, vừa nói, cô vừa xoay vòng cổ bàn tay chép bài đang mới nhừ.

“Thôi, bài học hôm nay dừng lại ở đây. Hẹn gặp lại các bạn”.

“Chúng em chào thầy!”

Toàn thể sinh viên lớp hai năm ba khoa Kinh tế Quốc tế Học Viện Bắc Xuyên đứng dậy, mắt tiễn theo thầy giáo môn lưu thông tiền tệ ngân hàng rời lớp học. Sau những giây phút yên lặng, lớp học rào rào những âm thanh thu dọn sách vở, tiếng ngáp ngáp dài, tiếng cười vui vẻ buôn chuyện này nọ.

“Cậu chuẩn bị bài trước thật đấy à?”

Giang Trân Ân không thể không la lên. Trời đất ạ, thời buổi này vẫn có sinh viên chuẩn bị bài trước ư, bọn họ đâu còn là những học sinh phổ thông hay trung học nữa mà đang là sinh viên hệ chính quy khoa Kinh tế Quốc tế đó. Nghe giảng bài trên lớp, thậm chí chỉ cần ôn bài trước kỳ thi là được rồi, việc gì mà...

“Kỳ cục phải không?”, Hạ Mạt mỉm cười.

“Quái đản! Loại bài này nhất thiết phải tốn công vậy sao?”, Giang Trân Ân nhanh nhẩu, “Trước tiết học đã chuẩn bị bài, trong giờ lại ghi chép, cậu đúng là siêu quái thai!”

“Học phí cao lắm đó”.

“Sao hả?”

“Học phí cao như thế bắt buộc phải học tất cả tri thức mới đáng đồng tiền bát gạo”.

“Ờ... có lý đấy. Nhưng ngày nào cậu cũng làm thêm tới khuya, thời gian đâu để đọc sách chứ?”

“Lúc cậu xem ti vi trong cửa hàng thì mình đọc sách”, Hạ Mạt cười.

Giang Trân Ân tròn xoe mắt. Nhớ ra rồi! Trong cửa hàng bán bánh mỳ hẽ không có khách là Trân Ân nhảy ngay đến trước ti vi xem trộm, còn Hạ Mạt hình như cầm sách ngồi đọc. Giờ nói ra, Trân Ân trước nay vẫn cứ

nghe là Hạ Mạt xem tiểu thuyết gì đó giết thời gian.

“Còn hai mươi phút nữa”.

Hạ Mạt thu dọn sách vở xong, đứng lên đi về phía cửa lớp học.

“Cái gì?”

“Bằng không sẽ muộn thật đấy”.

“Á...”

Trần Ân giọng the thé nháo nhào thu dọn bút, sách vở quăng đại vào trong cặp sách, hốt hoảng đẩy bàn học sang bên rồi chạy xộc ra ngoài. Trong lúc vội chạy, váy bị mắc vào chiếc đinh nhỏ ở chân bàn, cô loạng choạng dúm về phía trước vài bước nào ngờ va trúng ngay người một bạn gái đang đi ngang qua!

Huych...

Cô bạn bị Trần Ân va vào ngã xuống đất.

Bàn ghế xung quanh đổ theo.

Trần Ân cũng mê mẩn không kém ngã phịch theo, hình như đầu bị đập xuống đất.

“Ái...”

“Đau quá!!”

Các bạn trong lớp sợ hãi nhìn.

Trời đất ơi, Giang Trần Ân tự nhiên va vào làm ngã cô bạn Đào Thục Nhi!

Không có ai trong Học Viện Bắc Xuyên không biết Đào Thục Nhi.

Từ ngày đi học trung học, Đào Thục Nhi đã bước chân vào làng showbiz và trở thành một nhân vật rất nổi tiếng. Năm đó cô thi vào Học viện Bắc Xuyên, ngày khai trường, chưa bao giờ nhà trường có đến mấy chục ký giả tới chụp hình đưa tin rầm rộ như vậy.

Sinh viên Học viện Bắc Xuyên đối với Đào Thục Nhi rất hiếu kỳ, vốn dĩ đã là sao thì quanh người họ luôn có vầng hào quang chói sáng, hưởng hồ đăng này, hai năm về trước, Đào Thục Nhi còn từng được nhận giải thưởng trong top ten Ca khúc được yêu thích của năm. Rất nhiều sinh viên trong trường hâm mộ cô tới xin chữ ký, cũng có số đông khác nhìn cô bằng ánh mắt coi khinh, thường những lúc Đào Thục Nhi đi ngang qua, họ bĩu môi dè bĩu: “Minh tinh thì đã làm sao, chẳng qua hình thức bên ngoài cũng chỉ

đến thế mà thôi”.

Ở trường, thái độ của Đào Thục Nhi rất dè dặt, cư xử ôn hòa.

Đi lúc nào cũng cúi đầu, trên lớp luôn chọn ngồi dãy bàn cuối, chưa bao giờ cô nói to, chưa bao giờ phát biểu trả lời các câu hỏi của bài học, chưa bao giờ buôn chuyện tán phét với các bạn trong lớp. Vừa hết giờ, cô đã bốc hơi luôn chả còn thấy mặt mũi đâu nữa. Đào Thục Nhi hoạt bát đáng yêu trên màn hình ti vi với Đào Thục Nhi âm trầm kiệm lời trong lớp học như hai con người khác biệt. Sau một thời gian dài, sinh viên trong trường Bắc Xuyên đều coi cô như người tàng hình.

Chiếc bàn đổ xuống đè lên bụng Giang Trân Ân, mặt cô tái xanh, không ngừng rên rỉ kêu đau. Hạ Mạt vội vàng chạy quay lại dựng hết bàn ghế về chỗ cũ rồi đỡ Trân Ân dậy, hỏi luôn: “Sao rồi? Có nặng lắm không?”

“Ui ya... không sao...”, Giang Trân Ân rên rỉ, có lẽ chỉ bị đầu phần cơ, nghỉ một chút là ổn.

Hạ Mạt ấn nhẹ tay vào quanh bụng Trân Ân, “Đụng vào thế này có đau không? Bên trong liệu có bị thương không? Hay đi bệnh viện kiểm tra xem?”

“Không sao thật mà!”

Giang Trân Ân la lớn, người nóng rực, thoáng cái, cô đứng bật dậy, bữu môi chê bai Hạ Mạt việc gì mà cứ ra vẻ như gà mái vậy.

Hạ Mạt nhìn sắc mặt Trân Ân dần hồng hào trở lại, giọng nói phần nào đã hồi phục cũng yên tâm hơn. Lúc này, Hạ Mạt mới quay đầu nhìn Đào Thục Nhi bị Trân Ân đụng ngã, cô không khỏi thẫn thờ kinh hãi. Đào Thục Nhi đã miễn cưỡng gượng ngồi dậy được, chiếc váy trắng bằng vải sợi dệt lấm lem rách một mảng, đầu gối quệt xuống đất bị thương một vết to bằng nắm tay trẻ sơ sinh đang nhỏ máu.

“Xin lỗi!”

Hạ Mạt vội vàng nói với Đào Thục Nhi, cô đưa tay toan đỡ Đào Thục Nhi ngồi lên ghế. Hạ Mạt biết Đào Thục Nhi là ca sĩ, nếu đầu gối bị thương thì rất tai hại.

Nhưng Đào Thục Nhi lại lắc đầu cười ngượng, “Không sao, tại mình sơ ý không nhìn thấy bạn Trân Ân”. Vừa nói Đào Thục Nhi vừa tránh tay Hạ

Mặt, cắn răng chịu đau từ từ đứng lên, đi hơi khập khiễng, máu từ đầu gối càng lúc càng chảy nhiều, từng giọt từng giọt rớt trên mặt đất.

“Phải xuống phòng y tế”.

Hạ Mặt chau mày nhìn vết thương của Thục Nhi nói.

Trân Ân cũng nhìn thấy vết thương trên đầu gối Đào Thục Nhi, cô sợ há hốc mồm, mặt lại trắng bệch, chân tay lúng túng, vụng về nói: “Xin lỗi! Xin lỗi! Mình sẽ bồi thường tiền thuốc men cho bạn! Tất cả do lỗi mình không cẩn thận đụng vào bạn! Váy của bạn mình cũng sẽ giặt sạch! Xin lỗi...”

Đào Thục Nhi ngượng ngùng xấu hổ, “Không cần đâu, chúng mình là bạn học”.

“Nhưng...”

Thật không tiện, cho mình gọi điện thoại trước đã”, Đào Thục Nhi khiêm nhường nói, rút điện thoại bấm số nói nhỏ gì đó.

Tủ đựng đồ trong lớp thường để thuốc men cấp cứu, Hạ Mặt lấy I-ốt, cồn và bông gạc trong đó ra. Hạ Mặt quay lại, quỳ xuống trước Đào Thục Nhi nhìn vết thương trên đầu gối cô, hỏi: “Cậu cần phải rửa vết thương, nếu không có thể sẽ bị nhiễm trùng mừng mủ. Hôm nay cậu có phải biểu diễn không? I-ốt diệt trùng mạnh hơn nhưng màu đậm nhìn thấy ngay, cồn sát trùng không bằng nhưng lại không có màu”.

“Không cần đâu...”

“Cồn hay I-ốt?”

Hạ Mặt vẫn cứ nhìn Thục Nhi không thèm để ý cô bạn đang cự tuyệt, nói giọng kiên quyết khiến Đào Thục Nhi tự dưng dở người.

“... Cồn”.

“Được”.

Miếng gạc thấm đẫm cồn nhẹ nhàng áp vào vết thương, Hạ Mặt cẩn thận từng ly từng tí lau rửa vết thương trên đầu gối, máu cũng cầm dần. Hạ Mặt lấy miếng gạc ra, đứng dậy cười với Đào Thục Nhi, “Ổn rồi đó. Nhưng nếu bị mừng mủ nhất định phải đi bệnh viện đấy nhé”.

“Cảm ơn”.

Đào Thục Nhi gật đầu cảm kích.

Đúng lúc đó, một người đàn ông trung niên xuất hiện trước cửa lớp, anh ta vội vàng nhanh chân bước vào, thẳng tới trước mặt Đào Thục Nhi, gương mặt thất sắc nhìn vết thương trên đầu gối cô, “Sao lại bị thế này?! Sắp đến bản tin của đài truyền hình, sao em lại bất cẩn đến thế! Tôi đã bảo em bao nhiêu lần, phải cẩn thận giữ gìn thân thể mình, vẻ đẹp ngoại hình chính là vốn liếng cơ bản của em!”

“Xin lỗi...”, Đào Thục Nhi lí nhí, “sau này sẽ không lặp lại nữa...”

“Thực ra là do em...”, Trần Ân muốn giải thích.

“Đâu có, là do mình không cẩn thận”, Đào Thục Nhi cắt ngang rồi quay qua nói với người đàn ông trung niên, “Jam, ta đi thôi”.

Jam đỡ Đào Thục Nhi bước đi tập tễnh ra ngoài cửa lớp.

Bỗng Trần Ân phát hiện có vệt gì đó màu vàng lấp lánh trên mặt đất, cẩn thận nhìn lại, thì ra là cái lắc tay, cô vội vàng nhặt lên gọi: “Thục Nhi, là lắc của bạn phải không?”

Nhưng Đào Thục Nhi không nghe thấy, một chiếc ô tô đậu bên ngoài cửa lớp, Jam đỡ cô ấy ngồi vào trong, chiếc xem chạy đi. Có lẽ nhà trường đã đặc cách cho phép, bằng không làm sao chiếc xe có thể chạy vào tận cửa lớp.

Trần Ân đứng đó ngây người.

Hạ Mạt kê lại gọn gàng bàn ghế bị đổ hồi nãy, cầm cặp sách của Trần Ân nói: “Nếu không muốn đến muộn, chúng mình phải nhanh nhanh lên”.

A, đúng rồi!

Trần Ân lại quên khuấy mất chuyện đó!

Cô vội vàng chạy nhanh theo Hạ Mạt, lần này không còn dám gây lộn xộn nữa.

Ra đến ngoài cửa lớp, khí nòng hầm hập bốc lên mặt, ánh nắng chói chang chiếu vào mắt, hai người chột nhăm nghiêng lại không mở ra nổi. Lá trên cây lấp lóa phản chiếu ánh nắng mặt trời, không một làn gió, cái nóng oi bức ngột ngạt, Trần Ân chỉ muốn quay trở vào trong lớp.

“Chị...”

Tiếng gọi trong veo, một cậu thiếu niên dáng cao cao ngồi trên chiếc xe đạp đang vẫy tay với họ.

Cậu ta chừng mười sáu tuổi mặc bộ đồng phục trường trung học Kiến Hoa, đôi chân rất dài, dáng người tuấn tú, giống như làn gió mát mùa hè dừng lại trước mặt hai cô gái. Nụ cười của cậu bé trong sáng đáng yêu, hàng lông mi vừa dài vừa đen, đôi mắt sáng mở to trong vắt, giống như cốc cam vắt có đá lập tức xua tan cái nóng ngày hè.

“Tiểu Trùng! Cậu đến gặp bọn mình à...”

Từng chuỗi từng chuỗi bong bóng màu hồng phấn dập dờn trong ánh mắt Trân Ân, trái tim cô đập dồn dập, đôi má cô trông hệt như hai hạt đào lớn.

“Chào chị Trân Ân”, Tiểu Trùng gật đầu lễ phép chào Trân Ân, rồi nói với Hạ Mạt giọng quan tâm thân thiết, “Chị, em đến cửa hàng bánh chờ mãi chẳng thấy hai chị. Không có chuyện gì chứ, thầy giảng thêm bài à?”

Trân Ân ngượng ngịu gãi đầu.

“Trong lớp bất ngờ xảy ra sự cố nhỏ nhỏ”, Hạ Mạt giải thích, rồi hỏi, “Cửa hàng trường có nổi cẩu không?”

“Không”, Tiểu Trùng lắc đầu cười, “Đúng lúc em ở đó, chị cửa hàng trường nhờ em giúp phát quà cho khách hàng. Quà đã phát xong, em nói muốn đi xem sao hai chị lại chưa tới. Chị cửa hàng trường còn dặn em không được sốt ruột mà vội vàng hấp tấp”.

“Cái gì, cửa hàng trường lại có lòng tốt đến thế sao?! Trước đây chỉ cần mình đến muộn một phút là mặt bà ấy đằng đằng sát khí đến sợ”, Trân Ân bàng hoàng nói, “Tiểu Trùng, bà ấy đúng là có tà ý với cậu nên mới tử tế đến vậy”.

Hạ Mạt lườm Trân Ân.

Trân Ân vội vàng đưa tay bịt miệng, vờ như câu nói đó không phải của mình. Ôi trời, thiếu chút nữa thì quên Hạ Mạt chúa ghét người nào trêu ghẹo Tiểu Trùng.

“Chỉ có một mình cửa hàng trường ở đó, nhất định là bạn quýnh lên thôi, chúng mình nhanh lên nào”, Hạ Mạt nói.

“Đúng rồi! Đúng rồi”, Trân Ân liền phụ họa theo.

“Để em đèo hai chị đi”, Tiểu Trùng nói rồi đẩy chiếc xe đi. Từ đây đến bến xe bus còn một đoạn khá xa, đi bộ rất mất thời gian.

“Thế thì tốt rồi!”, Trân Ân sướng rơn nhảy lên, “Mình ngồi đằng trước!”.

Ngồi trên gióng xe phía trước chả khác nào ngồi trong vòng tay Tiểu Trường, hai cánh tay cậu ấy vòng quanh người thật lãng mạn.

Tiểu Trường hơi ngượng nhìn Trân Ân: “Chị Trân Ân...”

Ánh mắt Tiểu Trường trong veo nhìn Trân Ân, cô đành ừ ừ nói: “Thôi... được rồi...”

Hạ Mạt cười. Thích thú nhìn Trân Ân đứng bên Tiểu Trường, Trân Ân giống như người chị thứ hai của Tiểu Trường.

Khuôn viên Học viện Bắc Xuyên ngày hè.

Sinh viên đang đi trên con đường rợp bóng cây ngạc nhiên nhìn chiếc xe đạp đang phi nhanh như bay.

Trên xe có ba người!

Cậu thiếu niên đáng chừng đang là học sinh trung học, đôi chân dài dững mãnh đạp chiếc xe vụt qua như cơn gió mắt. Ba ga phía sau một nữ sinh, gióng xe phía trước một nữ sinh.

Cậu thiếu niên khôi ngô tuấn tú.

Tóc phía trước bị gió thổi tung, hàng mi đen dài, đôi mắt trong veo đầy nét ngây thơ con trẻ như đôi mắt chú nai con hiền lành, đáng yêu khiến người ta không thể không đến bên chơi đùa.

Cô nữ sinh tóc dài ngồi trên gióng xe phía trước giống như ngồi trong vòng tay cậu con trai, cậu ra vừa đạp xe vừa cúi đầu cười nói với cô, tiếng nói nhẹ nhàng bay theo gió vào không trung. Nụ cười cậu bé dịu dàng biết bao. Cô nữ sinh ngồi đằng sau đành buồn chán ngó nguẩy những ngón tay của mình.

Tại sao mình không có em trai!

Trong cửa hàng bánh mì Cartoom, Trân Ân vừa dùng giẻ lau kính tủ quầy đều theo nhịp vừa nghiêng răng cất tiếng khe khẽ trách móc oán hận. Có đứa em trai giống Tiểu Trường thật là có phước lớp trời cho, ngày ngày ở nhà cơm nước cho Hạ Mạt, thi thoảng thay Hạ Mạt làm thêm giờ, vẽ rất đẹp, học hành cũng giỏi giang, liên tục nhảy cóc lớp để tiết kiệm học phí, mới mười sáu tuổi đã chuẩn bị thi đại học, đúng là người siêu cấp. Hôm nay cũng may có Tiểu Trường cùng đi với họ nên cửa hàng trưởng “đại nhân” chỉ “hòa nhã” nhắc nhở vài câu rồi bỏ qua cho hai đứa. Chà, sắc đẹp cũng có

phần hữu dụng đấy chứ.

Vào lúc này.

Tiểu Trùng ngồi một góc yên tĩnh trong cửa hàng đang cầm bút chì vẽ phác thảo, thi thoảng lại ngẩng đầu, ánh mắt cậu đuổi theo sau lưng Hạ Mạt, cô đang mang đĩa bánh ngọt ra bàn cho khách hàng, cô mỉm cười tiễn khách hàng, rồi lại bung bánh điểm tâm nước nóng mới ra lò.

Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết được Tiểu Trùng đang vẽ Hạ Mạt!

Trân Ân lòng chua xót, bấu môi ghen tỵ. Cứ cho hai người là chị em ruột đi, cứ cho là dựa vào nhau mà sống thì tình cảm cũng đâu đến nỗi tốt đẹp đến vậy. Nhưng, Trân Ân thờ dài, quả thực nghĩ đi nghĩ lại, cuộc sống của Hạ Mạt và Tiểu Trùng cũng đâu có sung sướng gì. Năm năm trước, gia đình họ Doãn đột nhiên gặp đại họa, xe chở cả gia đình gặp tai nạn, ông bà Doãn mất ngay tại chỗ, Tiểu Trùng bị thương, chỉ còn Doãn Hạ Mạt nghe nói lúc đó vì tiền Lạc Hi đi nước ngoài mà thoát nạn.

Tiểu Trùng lần đó bị thương rất nặng, Hạ Mạt vì phải chăm sóc em mất gần một học kỳ không đến lớp, thêm vào đó tiền chi phí thuốc men tốn kém, hình như tất cả mọi tích lũy của nhà họ Doãn cùng số tiền bồi thường đều chi dùng hết. Hồi đó mọi người đều cho rằng nhất định Thiếu gia sẽ lập tức xuất hiện, nhưng đâu ai ngờ, Thiếu gia như hương hoa quỳnh thoảng xuất hiện một lần rồi sau đó lặn mất tăm, không ai gặp lại nữa.

Thiếu gia đã bỏ rơi Doãn Hạ Mạt.

Cả trường Thánh Huy xôn xao truyền nhau tin đó.

Chẳng bao lâu sau, Hạ Mạt và Tiểu Trùng cũng nghỉ học ở trường Thánh Huy luôn, không rõ nguyên nhân.

Hai năm sau, Hạ Mạt thi đậu vào Học viện Bắc Xuyên, Trân Ân mới kinh ngạc phát hiện mình và Hạ Mạt lại học chung một lớp. Trước đây, hồi còn học ở trường Thánh Huy, bố Trân Ân là tài xế được Thiếu gia sai phục vụ Hạ Mạt, ông ấy ngày ngày như kẻ hầu theo sau Hạ Mạt, thêm vào đó, ở trường Hạ Mạt lúc nào cũng bị Thiếu gi vây hãm giống như cô công chúa đài các, vì thế Trân Ân rất ghét Hạ Mạt, không bao giờ nói chuyện cùng.

Sau này ở Học viện Bắc Xuyên, Trân Ân phát hiện Hạ Mạt thực ra không phải là loại người như lúc đầu cô đánh giá, Để tự chi trả được học phí,

giống như cô. Hạ Mạt cũng đi làm thêm. Để có tiền cho Tiểu Trường an tâm học hành và dưỡng bệnh, Hạ Mạt không bao giờ bắt em trai phải nhúng tay vào việc kiếm tiền. Còn nữa, Hạ Mạt xưa nay chưa bao giờ đối xử với Tiểu Trường theo cái kiểu kẻ vú lấp miệng em. Thế rồi dần dà Trân Ân đã kết bạn, chơi thân với Hạ Mạt.

Chỉ có điều, xung quanh chuyện liên quan đến Thiếu gia, liên quan đến hai năm tự dừng mất liên lạc như thế nào, chuyện gì xảy ra, Trân Ân đã từng được nghe vô số những lời đồn đại, thậm chí có những lời đồn trở thành ly kì thậm chí rất đáng sợ. Tuy nhiên, mỗi lần Trân Ân có ý định thăm dò sự thực ra sao thì Hạ Mạt chỉ mỉm cười như làn mây nhẹ bay trước gió. Lâu dần, câu chuyện này trở thành một dấu hỏi thần bí, Trân Ân cũng mệt mỏi trước cây đinh Hạ Mạt cứng cổ cứng đầu.

Cầm chiếc khay trong tay quay lại, nhìn Trân Ân đang ngẩn người dán mắt vào màn hình ti vi treo tường, Hạ Mạt khua tay trước mặt Trân Ân, chỉ thấy cô bạn hồn phách lên mây, bất giác cất tiếng hỏi:

“Ti vi có chương trình hay thật không?”

“Cậu nhìn kia...”

Trân Ân mãi mê chỉ vào màn hình, Hạ Mạt đưa mắt dõi theo, ti vi đang phát chương trình giao lưu ca múa nhạc tổng hợp. MC đang giao lưu với Đào Thục Nhi. Đào Thục Nhi mặc chiếc váy lụa màu xanh viền ren lông lánh, gương mặt trang điểm rất thời thượng, nụ cười ngọt ngào dễ thương. Thục Nhi cùng MC và dàn nhạc phối hợp những bước nhảy mới nhất trong chương trình của mình.

“Là chương trình phát sóng trực tiếp đó. Chân cô ấy hồi nãy mới bị thương đau lắm, sao vẫn nhảy được nhỉ?!", Trân Ân ngạc nhiên hỏi.

“Là người nổi tiếng khổ thế đó”. Hạ Mạt cất chiếc khay về chỗ cũ. “Trên thế giới này vốn chả có việc gì dễ, nhiều khi bề ngoài nhìn thì tươi sáng, bên trong mấy ai biết được khổ sở như thế nào”.

“Nhưng làm mình tỉnh kiếm nhiều tiền lắm đó”.

“Vậy sao?”

Hạ Mạt cầm cây lau nhà, còng lưng xuống, “Hôm nay khách đông, mặt sàn chóng bẩn quá, phải tranh thủ lúc vắng lau cho sạch mới được”.

“Ngày trước mình có làm công trong cửa hàng vàng bạc đá quý, chiếc lắc này giá ít nhất cũng chục ngàn tệ”. Chiếc lắc vàng Đào Thục Nhi đánh rơi dưới đất óng ánh chuyển động giữa những ngón tay Trân Ân. “Làm công trong cái cửa hàng bánh ngọt mệt đến chết, một năm cũng chẳng kiếm đủ tiền mau một chiếc lắc như thế này. Nay, nếu chúng mình có thể nhảy vào được làng giải trí thì hay biết mấy”.

“Làm gì có chuyện dễ thế”.

Hạ Mạt vừa tán gẫu với Trân Ân vừa cẩn thận lau sàn.

“Ơ kìa, năm năm trước cậu chả từng tham gia chương trình... gọi là cái gì í nhỉ... à gì nhỉ... à đúng rồi, chương trình *Super star*! Mà hình như các cậu còn liên tiếp giật giải nhất là đằng khác. Hồi đó cả trường sôi nổi bàn tán chuyện đó còn gì! Hạ Mạt, cậu gia nhập giới showbiz đi có được không, nói không chừng vẫn còn có người nhớ đến cậu đó!”

“Những ngôi sao mới năm ngoái xuất hiện, nháy mắt đã bị người ta quên mất tiêu, làm gì có chuyện năm năm trước vẫn còn được nhớ đến? Mà hồi đó bọn này vẫn còn là trẻ con”, Hạ Mạt trấn tĩnh nói. Đúng vậy, cô vẫn còn nhớ đến những ngày đã qua đó, những ngày trôi qua đẹp như trong giấc mộng. Đáng tiếc chúng đã tan nhanh như làn khói.

“Cũng đúng thôi”, Trân Ân xót xa tiếc nuối, “À, cũng sắp được nghỉ hè rồi, ngoài công việc ở cửa hàng bánh, chúng mình có thể kiếm thêm việc gì nữa mà làm, cậu có nghĩ đến việc nào nữa thích hợp không?”

“Quán ăn Tây? Sân vui chơi? Gia sư? Bán đồ... Tiều công chắc cũng vậy...”. Đều không đủ. Hạ Mạt ngẩng đầu nhìn Tiểu Trùng đang vẽ tranh, đúng lúc cậu cũng ngược nhìn chị, Tiểu Trùng nhoẻn miệng cười, nụ cười xán lạn. Năm nay Tiểu Trùng thi đại học, học phí các trường đại học khối nghệ thuật rất cao, thêm chi phí sinh hoạt nữa, nghỉ hè này nhất định phải tranh thủ kiếm cho đủ tiền mới được.

“Mấy hôm trước mình có thấy một công ty biểu diễn nghệ thuật đang cần trợ lý, tiền lương cũng tương đối, mình đã thay cậu ghi tên đăng ký cho cả hai đứa rồi”. Trân Ân lẩm bẩm cầu khẩn: “Hy vọng gặp may, hy vọng gặp may”.

Gặp may...

Hạ Mạt ngẩn ngơ.

Mặt sàn trong cửa hàng bánh đã bóng loáng, ánh hoàng hôn phản chiếu trên lớp gạch lát sàn. Không khí bao phủ mùi bánh thơm hấp dẫn. Hạ Mạt đưa tay quạt mồ hôi trên trán, gặp may, nếu như ông trời một lần nữa có thể đem lại may mắn cho cô, nhất định cô sẽ giành giật giữ nó cho mình.

Ngày hôm sau.

“Là bạn à!?”

Trân Ân ngạc nhiên.

“Các bạn... cùng tới à?”

Đào Thục Nhi ngồi trong góc phòng thu hình ngó người nhìn Hạ Mạt rồi lại nhìn Trân Ân.

Trân Ân trở mắt nhìn Đào Thục Nhi, hèn gì việc được tuyển chọn là trợ lý cực kỳ thuận lợi ngoài tưởng tượng. Ba ngày trước vừa mới ghi tên, hôm nay đã có điện thoại gọi tới yêu cầu gặp mặt, nhân viên công tác phụ trách quản lý môi giới của công ty nhìn thấy Trân Ân và Hạ Mạt cũng chẳng nói gì nhiều, trực tiếp phái người đưa họ tới chỗ này, họ bảo để tự các ngôi sao tiếp xúc lựa chọn cho vừa ý. Chà, Trân Ân lại cứ nghĩ là vận may đúng là đã tới, trong mùa hè này tiền lương làm thêm ắt có thể rủng rỉnh một chút.

Hóa ra là thế này.

Hai người xin ứng tuyển làm trợ lý cho Đào Thục Nhi sao?

Lòng Trân Ân thắt lại. Cô không thích cái cảm giác này, rõ ràng là bạn học cùng lớp, lẽ nào lại phải như một ôsin đi phục vụ người ta cơ chứ. Chả khác gì năm nào bố mình bị Thiếu gia sai làm tài xế cho Hạ Mạt, mất bao nhiêu năm Trân Ân mới có thể trút bỏ được mặc cảm tâm lý không dễ chịu này.

“Sao hả? Các bạn biết nhau à?”, Jam nghi ngờ hỏi Đào Thục Nhi, rõ ràng anh ta quên hôm qua đã gặp họ.

“Họ... là bạn học cùng lớp với em...”, Đào Thục Nhi miễn cưỡng trả lời.

Jam cúi đầu lật qua lật lại xem mấy tờ lý lịch, đơn xin ứng tuyển, nói: “Ồ đúng rồi, bọn họ cùng trường với em, công ty cho rằng như vậy việc chăm sóc em sẽ càng thuận tiện hơn, chỉ có điều không ngờ là họ lại cùng chung lớp với em thôi. Sao hả, bạn học cùng lớp thì có gì không ổn? Tính nết họ không hay à?”

“Không!”, Đào Thục Nhi đỏ mặt vội vàng lắc đầu, “Chỉ là cảm thấy...”

“Không còn nghệ sĩ nào khác cần đến trợ lý sao?”, Trân Ân thất vọng nói, “Bọn em học cùng lớp với Đào Thục Nhi, nếu ngày nào cũng phải chăm lo phục vụ bạn ấy thì không hay lắm. Anh à, sắp xếp cho chúng em làm trợ lý cho nghệ sĩ khác được không? Chúng em rất chăm chỉ và cẩn thận, anh à...”

Hạ Mạt không nói gì.

Cô nhìn thấy vết thương trên đầu gối Đào Thục Nhi hơi sưng đỏ, hình như đã mừng mủ có chút nước màu vàng. Thục Nhi ngồi co ro góc phòng ghi hình, sắc mặt không được hồng hào, so với những nữ minh tinh thi thoảng đi ngang qua vẫy tay chào, trông Thục Nhi xanh xao kém sắc như con búp bê bỏ quên lâu ngày không được chăm sóc.

“Thực ra lần này tuyển trợ lý là để cho Vi An”, Jam khó khăn nói, “Nhưng hôm qua Thục Nhi tự dưng bị thương đi lại hoạt động khó khăn, cũng đang rất cần có trợ lý”.

“Vi An!”

Đôi mắt Trân Ân sáng rực, cô biết Vi An. Vi An là một nữ ca sĩ đang cực hot, ngoài ra cô ấy có tham gia đóng vài bộ phim. Vi An có khuôn mặt diễm lệ, giọng hát rất tuyệt, được đánh giá là một trong những sao hot nhất.

“Em làm trợ lý của Vi An được không anh?!", Trân Ân tóm lý cánh tay Jam lắc mạnh, khoái chí nói to. “Em rất thích chị Vi An! Tất cả các bài viết về chị ấy em đều mua về đọc rồi giữ lại!”

“Vi An, nghe này, hình như lại có một fan của em đuổi theo em tới tận đây đây này”.

Có tiếng nhiều bước chân từ hướng chính phòng thu hình vọng lại, một cô gái thân hình cao đi giữa, khoảng sáu, bảy người vây lấy như sao biển nguyệt. Cô gái mặc chiếc đầm dây màu đen bó sát người, chiếc váy cực

ngắn chỉ vừa đủ che khuất phần hông, để lộ đôi chân thon dài đẹp mê hồn. Cô gái cầm trong tay hộp phấn tinh xảo, vừa đi vừa thoa phấn lên mũi, đôi giày gót cao nhọn phát tiếng kêu cồm cộp theo nhịp bước chân. Bên cạnh cô gái, người thì xách đồ uống, người thì mang quần áo, người đi đằng sau vác theo từng đống đồ trang điểm.

Cô gái kiêu ngạo đóng hộp phấn lại.

Ánh mắt quét một vòng, ngó thấy Đào Thục Nhi, cô đột ngột dừng bước, nhếch mép cười khẩy. Rồi đám người đang vây quanh, cô gái bước nhanh tới chỗ Đào Thục Nhi và Jam.

“Họ là ai vậy?”

Vi An lạnh lùng nhìn Trân Ân và Hạ Mạt.

“Họ được công ty tuyển chọn làm trợ lý tạm thời, Thục Nhi bị thương ở chân, đi lại không được thoải mái, vì thế...”, Jam có vẻ mất tự nhiên, gượng cười giải thích.

“Không phải làm trợ lý cho em à? Em nói lâu rồi, từ lúc Bối Đế bị bệnh, không có trợ lý em rất vất vả. Sao lại biến thành tuyển trợ lý cho Đào Thục Nhi hả? Có lầm không đó!”

“Ừ, ừ, chỉ là vì chân Thục Nhi bị thương...”

Vi An cười mỉa ngắt lời Jam: “Nếu nhớ không lầm thì hợp đồng của em với công ty sang năm hết hạn, nếu như cảm thấy Đào Thục Nhi quan trọng hơn, thì...”

“Không phải có ý đó”, Jam cuống quýt, mồ hôi túa ra, mắt nhìn khuôn mặt đang khó chịu của Vi An rồi lại ngó qua Đào Thục Nhi đang ngồi rúm ró trong góc, Jam đành phải nói với em thì em chọn người ấy đi”.

Vi An cười.

Vi An liếc xéo Đào Thục Nhi, nói: “Thế thì tôi chọn trước nhé, dù sao hồi này cô cũng ít show, dùng trợ lý có hợp hay không không thành vấn đề”.

Đào Thục Nhi trầm uất vội vàng cúi đầu.

Bấy giờ Trân Ân rất lúng túng, trong bụng thực ra rất muốn làm trợ lý cho Vi An, một mặt vì Trân Ân thực sự thích những bài hát của Vi An, mặt khác cô luôn có cảm giác làm trợ lý cho một bạn học cùng lớp sẽ kỳ cục làm sao. Nhưng, miệng lưỡi khẫu khí của Vi An quá chua ngoa đánh đá,

còn vết thương trên đầu gối Đào Thục Nhi lại chính là do mình bất cẩn gây ra. Trân Ân khó xử vò đầu nhìn Hạ Mạt, mong Hạ Mạt nhanh chóng đưa ra biện pháp xử lý hoàn hảo.

Hạ Mạt cúi xuống, kéo chiếc váy của Đào Thục Nhi qua đầu gối để tránh chạm vào vết thương. Hạ Mạt nói nhỏ: “Hôm qua bạn có tắm không?”

“... Ừ, có”, Đào Thục Nhi ngạc nhiên trả lời.

“Vết thương không được để nước dính vào, nếu như cần phải tắm, tắm xong phải lau khô bôi thuốc khử trùng mới đúng”, Hạ Mạt chau mày, “Thu hình xong mình đưa bạn đến bệnh viện, nếu vết thương nhiễm trùng nặng, thời gian phục hồi có thể sẽ kéo dài”.

“Cảm ơn bạn”, đôi mắt Đào Thục Nhi như ngấn lệ.

“Cô tên là gì?”

Vi An nhìn thẳng Hạ Mạt. Cô gái này, đôi mắt sáng như ánh nắng mặt trời chiếu trên mặt biển, trong đôi mắt ấy hình như mang đậm dấu ấn một tình cảm thâm thúy sâu sắc nhưng lại tựa như làn sương xa lánh mờ nhạt. Mái tóc dày như rong biển, nước da mịn màng óng nuột như ngà voi, nét mặt thông minh lanh lợi. Trong giới showbiz, Vi An đã từng gặp rất nhiều mỹ nữ, nhưng trước vẻ đẹp yêu kiều này, Vi An không khỏi có đôi chút giật mình.

“Doãn Hạ Mạt”.

“Doãn Hạ Mạt...”. Hơi nhịu miệng, cái tên hơi lạ, bằng nửa con mắt, Vi An tiếp tục đánh giá Hạ Mạt, “Doãn Hạ Mạt, cô muốn là trợ lý cho tôi hay làm trợ lý cho Đào Thục Nhi?”

“Chị tuyển trợ lý cần phải làm những công việc gì?”

“Hằng ngày chọn quần áo, trang điểm cho tôi, thêm một số công việc hơi phức tạp khác”, Vi An dướn mi, “Sao hả?”

“Trân Ân trước đây từng làm việc trong cửa hàng quần áo và chụp hình áo cưới, bạn ấy làm trợ lý cho chị rất thích hợp”, Hạ Mạt mỉm cười đáp lại.

“Đúng đấy, em còn biết làm rất nhiều kiểu tóc nữa!”, Trân Ân khoái trí nói. Đúng lúc này điện thoại của Jam kêu, anh ta bấm nút nhận điện: “... Cái gì,... tôi biết rồi... được, được, tôi qua đó liền... để anh Hàn tổ chức tham gia sơ tuyển chọn các em gái trước đi... chờ tôi tới hãy bắt đầu chính

thức...”

Điện thoại xong, ngón tay Jam chỉ vào Trân Ân: “Em, làm trợ lý cho Vi An trước đi đã, thời gian thử việc là một tuần. Vi An, nếu như không thích hợp, em phải báo lại cho công ty, công ty có thể giúp em chọn trợ lý khác tốt hơn”. Jam nhìn qua Doãn Hạ Mạt, nói: “Còn em giúp Thực Nhi, hôm nay cô ấy phải thu hình đến tám giờ tối, thu hình xong em đưa cô ấy đi bệnh viện, cẩn thận chân cô ấy. Tạm thời ấn định như vậy. Tôi có việc phải đi trước, có chuyện gì gọi điện thoại cho tôi, bye!”.

Jam vội vàng bỏ đi.

Trân Ân vui mừng nháy mắt với Hạ Mạt. Đứng trước mặt Vi An, cố gắng không để lộ tình cảm của mình, cô đưa tay về phía Vi An, vội vàng nói: “Em là Giang Trân Ân, rất thích giọng hát của chị. Nhất định em sẽ làm tốt công việc trợ lý của chị, sau này em có chỗ nào chưa đạt, chị chỉ bảo cho em, em nhất định sẽ sửa đổi!”

“Ừ”.

Vi An hình như không nhìn thấy cánh tay Trân Ân đưa ra, chỉ buông tiếng trả lời cho có lệ, ánh mắt sắc lẹm vẫn dán trên gương mặt Hạ Mạt. Vi An lạnh lùng nói:

“Cô sẽ hối hận”.

Hạ Mạt cười nhạt, cô đến bên cây lọc nước, rót cho Đào Thực Nhi một cốc nước ấm. Vi An quay người, “cộp, cộp, cộp” bỏ đi. Trân Ân vội vàng lặng lẽ theo sát sau Vi An.

Lúc này phòng thu hình yên tĩnh hơn rất nhiều.

“Xin lỗi...”

Đào Thực Nhi lí nhí.

Hạ Mạt đặt cốc nước vào tay Thực Nhi, cười, nói: “Uống chút nước đi lát nữa thu âm sẽ hay hơn”.

“Vi An không thích mình, là vì...”, Đào Thực Nhi nghẹn ngào, đôi mắt đỏ đỏ, “Xin lỗi, để cho chị ấy giận cá chém thớt trút giận cả lên bạn”.

Hạ Mạt lắc đầu, “Đâu có, cậu cả nghĩ quá. Này, phát thanh viên gọi cậu rồi đấy, nào, mình đỡ cậu đi, cẩn thận...”

Thời gian còn lại, Hạ Mạt cứ ngồi yên lặng trong góc phòng xem Đào Thực

Nhi nhảy múa ca hát trong phòng thu hình, hình như Thục Nhi không hề nhớ đến vết thương trên đầu gối. Một tiếng đồng hồ sau, tiết mục mới thu hình xong, sau khi đưa Đào Thục Nhi tới bệnh viện khám rồi lại đưa cô về nhà, đồng hồ đã chỉ mười giờ đêm.

Tiểu Trùng ngồi trên sofa trong phòng khách đọc sách chờ chị.

Thấy chị về, cậu vào bếp bưng mâm cơm nóng hổi, có cả món canh hầm ngon tuyệt ra, đợi chị ăn xong dọn dẹp rửa sạch bát đĩa rồi mới về phòng mình. Hạ Mạt ngồi tựa vào chiếc sofa nhỏ đăm chiêu nhìn lên trần nhà, một lúc lâu, cô hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu giở vở học bài, chuẩn bị cho kỳ thi hết kỳ.

Có sự chăm sóc của Hạ Mạt, vết thương trên đầu gối Đào Thục Nhi nhanh chóng hồi phục, hơn một tuần sau, vết thương đã khép miệng, lên da non mới tươi hồng. Là trợ lý của Đào Thục Nhi, Hạ Mạt cùng cô ấy nghỉ học, cùng cô ấy đi biểu diễn thu hình, hai người tiếp xúc càng lúc càng nhiều, dần dần trở nên thân mật không còn khoảng cách.

Trân Ân cũng hơi ganh tỵ.

Từ khi hai người họ cùng được nhận làm trợ lý cho hai sao khác nhau, họ nghỉ luôn công việc làm thêm ở cửa hàng bánh, hằng ngày họ chỉ có cơ hội gặp mặt nói chuyện với nhau những lúc lên lớp. Nhưng xưa nay Hạ Mạt lên lớp rất chăm chú nghe giảng, ghi chép bài, báo hại Trân Ân chả lúc nào dám quấy rầy phiền nhiễu. Thật tội cho Trân Ân, cơ hội để tán chuyện với Hạ Mạt chỉ còn mấy phút giải lao giữa các tiết học, vậy mà mấy phút ít ỏi đó Đào Thục Nhi cũng nở chiếm đoạt, lúc thì hình như bị cảm, lúc thì hình như đau họng, người yếu như sên khiến Hạ Mạt phải để ý lo lắng.

Người đau mà ẻo lả yếu ớt đến thế.

Trân Ân bực mình nghi ngờ.

Công việc trợ lý khác rất nhiều so với tưởng tượng của Trân Ân. Lúc bận

thì quỳnh quáng vắt chân lên cổ, tối mắt tối mũi, cuống cuống chạy tới chạy lui, nào là lấy nước, lấy quần áo, nào là lấy thùng trang điểm, lấy ô che nắng, nhận điện thoại rồi đặt cơm, chỉ hận sao không mọc thêm tám chân tám tay nữa để làm cho nhanh cho đủ. Thế nhưng những lúc rảnh thì rảnh phát ngán, cứ việc ngồi im mà xem Vi An thu âm bài hát hoặc thu hình tiết mục, mấy tiếng đồng hồ không có việc gì làm nhưng lại chẳng được đi đâu, hai con mắt bắt buộc phải dán lên người Vi An chờ đợi chị ta thi thoảng lại phát tín hiệu cần tới.

Quá vô vị nhàm chán.

Đem so sánh mà nói, Trân Ân nghĩ thà cứ tắt bật một chút còn hơn là ngồi mốc trong xó phòng.

May quá, hôm nay vận may lại tới, Vi An và Đào Thục Nhi cùng tham gia thu hình một chương trình văn nghệ tổng hợp, Trân Ân có thể cùng Hạ Mạt thoải mái buôn chuyện vài tiếng đồng hồ.

“Còn tuần nữa là thi hết kỳ rồi đó, không biết làm sao bây giờ, chả có thời gian để ôn bài nữa”, Trân Ân nản lòng uể oải nói.

“Nội dung môn tiền tệ và môn quốc mậu rất đơn giản, mai đến trường mình đưa cho cậu phần ghi chép tóm tắt đã được chỉnh sửa, nếu không đủ thời gian cậu chỉ cần xem những phần trọng tâm được gạch chân, có nhiều chỗ hầu như năm nào cũng ra đề thi. Nhưng môn thống kê cậu nhất định phải bỏ công một chút, phần lý giải tương đối khó, hơn nữa nội dung thi rất dễ cho ra nhiều phần tính toán, chỉ dựa vào những gì ghi chép trên sách vở là không ổn”. Hạ Mạt nhìn Vi An thu hình xong đã đi ra ngoài, đang đứng nói chuyện với Jam, hình như là đang giới thiệu cô gái rất cao đứng bên cạnh mình, “Cậu có cần phải qua đó không? Vi An đang ở kia kìa”.

Trân Ân ngó qua, “Vi An lại tiến cử cô em họ ấy mà, mình qua đó chỉ làm phiền họ”.

“Em họ?”

“Ừ, nghe nói anh Jam đang phụ trách tuyển gương mặt mới cho công ty, cũng tiến hành được mấy đợt rồi, nhưng mà chưa tìm được ai thật sự xuất sắc. Thế là rất nhiều người trong giới nghệ sĩ liền tiến cử với Jam bạn bè, người thân của mình, miếng ngon không được lọt đến tay người ngoài mà.

Cô em họ đó của Vi An mình đã gặp qua vài lần, rất đặc biệt, cá tính. Theo mình đánh giá, nếu được vào công ty, khả năng sau này sẽ phát triển rất tốt”. Trân Ân quay đầu, nói với Hạ Mạt: “Thực ra, mình thấy cậu còn xinh đẹp hơn cô ta, nếu như có người chịu tiến cử cậu thì hay biết mấy, không chừng cậu lại thành hotgirl ấy chứ”.

Hạ Mạt cười: “Mình đâu có biết hát”.

“Sao lại không? Ngày xưa cậu đã từng tham gia chương trình *Super star* rồi còn gì!”, Trân Ân nguýt Hạ Mạt một cái, hồi lâu cô lại nói, “Cậu biết không, Vi An trước và sau khi trang điểm khác nhau một trời một vực, Thực Nhi cũng đâu có xinh đẹp gì, còn như cậu, chả cần phải trang điểm nhìn vẫn ăn đứt họ!”. Nói đoạn cô trợn to mắt hốt hoảng.

Đào Thực Nhi cũng đã thu xong hình đi ra, lúc ngang qua chỗ Vi An, không hiểu vô tình hay cố ý, vai Vi An hơi xoay qua va vào Đào Thực Nhi, Đào Thực Nhi mất thăng bằng ngã nhào xuống đất.

Trân Ân thất kinh nhìn Hạ Mạt cũng đang quay qua nhìn mình.

Hạ Mạt cắn môi.

Hai người cùng đứng bật dậy, Hạ Mạt chạy lại phía đó. Ai chà, vẫn còn may, Đào Thực Nhi chưa bị thương, cô ấy chỉ sợ hãi rụt rè run run ngồi phệt dưới đất, đôi mắt như muốn bật khóc nhìn Vi An ngoa ngoắt. Hạ Mạt vội vàng đỡ Đào Thực Nhi dậy, đưa khăn cho cô ta lau vết bẩn trên tay, quan tâm hỏi Thực Nhi có bị đau chỗ nào không. Đào Thực Nhi người run lẩy bẩy, từng giọt từng giọt nước mắt rớt trên sàn nhà.

Lòng Jam quặn đau, nét mặt không còn giữ được bình tĩnh. Trân Ân đứng đằng sau Vi An nhìn chết trân không nói câu nào. Ngược lại, cô em họ của Vi An ngồi thụp xuống vội vàng giúp Đào Thực Nhi nhặt túi xách rơi dưới đất, trong lòng cảm thấy áy náy đưa lại cho Hạ Mạt.

“Xin lỗi, vừa rồi...”

Cô gái đó đáng người mảnh dẻ, cao chừng 1m74, mái tóc vừa mỏng vừa ngắn, gương mặt không trang điểm gì nhưng nhìn sáng sủa hiền hòa, có nét rất giống con trai.

“Đào Thực Nhi!”

Vi An gầm lên giận dữ khiến mọi người xung quanh đều giật mình ngoái

lại nhìn, phòng thu hình lúc này yên lặng không một tiếng động. Trân Ân ngượng ngáp, lúng túng muốn kéo Vi An lại nhưng bị Vi An kiên quyết hất tay ra, Vi An tiến lên một bước, đôi mắt dữ tợn tròn, lửa bốc ngùn ngụt nhìn như chụp lên Đào Thục Nhi đang khóc, “Tôi cảnh cáo cô! Sự nhẫn nại của tôi là có giới hạn! Đáng chết! Nếu như châm lửa vào tôi, để xem xem trong cái làng giải trí này rốt cuộc là cô phải biến mất hay là tôi sụp đổ!”

Những người chứng kiến đưa mắt nhìn nhau, không lý giải nổi tại sao Vi An đã đụng ngã người ta lại còn nổi điên chửi mắng.

Đào Thục Nhi nhắm mắt run rẩy.

Nước mắt tuôn như mưa chảy dài trên khuôn mặt xám ngoét.

Hạ Mạt ôm chặt lấy vai Thục Nhi, cảm giác như tất cả trọng lượng của cô ấy dồn hết sang người mình. Người Thục Nhi lạnh ngắt, không ngừng run bần bật giống con chim nhỏ bị thương. Hạ Mạt hít một hơi thật sâu, đẩy mắt tù lại một tình cảm xót thương, Hạ Mạt nhìn Vi An, “Xin chị đừng nói to như thế, Thục Nhi vừa mới ngã”.

“Nó ngã à?! Là tôi đụng vào chắc?! Tôi đứng đây rành rành ra thế này, đụng vào nó sao?!”, Vi An càng nói càng nóng, giọng mỗi lúc một to, “Thật chẳng hiểu ra làm sao! Chỗ này rộng lẽ nào không đi được lại cứ thích chen qua chỗ tôi mà đi?! Đào Thục Nhi, cô cứ giả ma giả quỷ, tôi sợ quá phát run trước tất cả những việc làm bẩn thỉu của cô đó!”

“Chị, thôi mà”.

Cô em họ vừa can ngăn Vi An vừa quay qua cười trừ xin lỗi Đào Thục Nhi và Hạ Mạt.

“Được rồi, được rồi”.

Jam không còn kiên nhẫn chỉ muốn Vi An ngậm miệng lại.

“Xin lỗi...”, Đào Thục Nhi run rẩy, co ro trong vòng tay Hạ Mạt, nước mắt âm thầm chảy trên hai gò má, “Vi An... Vi An không đụng vào em... là em không cần thận... em... em không cố ý đi qua chỗ Vi An... chỉ là... chỉ là vì em muốn tìm gặp anh Jam... để nói... nói một chuyện”.

“Ha ha!”, Vi An cười mỉa mai, “Cô lại còn có chuyện tìm gặp anh Jam nữa sao? Chuyện gì không nói qua điện thoại được hay sao? Không nói được vào lúc khác à? Sao lại muốn đứng lúc tôi đang nói chuyện xía vào cơ

chứ?! Cô rắp tâm có ý đồ gì vậy, cô nghĩ là rồi không biết sao?!”

“Được rồi. Thực Nhi này, có chuyện gì nói đi”. Jam đau đầu tức giận, hận không khâu được mồm Vi An lại, may mà xung quanh không có ký giả nào, bằng không ngày mai chuyện này nhất định ầm lên trên mặt các báo thì khốn.

Vi An lạnh lùng trợn mắt nhìn Đào Thực Nhi.

Như thế đang chờ đợi xem con nhỏ đó có thể nói ra được những lời quý quái gì.

Đào Thực Nhi mặt trắng bệch, lời nói liên tục đứt quãng.

“Nghe nói... công ty đang tìm tuyển chọn gương mặt mới... em... em thấy Hạ Mạt rất thích hợp... vì thế... vì thế thấy Vi An hình như cũng đang tiến cử người mới... em nghĩ là cũng cùng một việc... vì thế... mới qua đây muốn nói chuyện cùng anh...”

Trần Ân kinh ngạc há hốc mồm, Vi An cũng ngạc nhiên chẳng kém, mắt liếc xéo Đào Thực Nhi thăm dò, Hạ Mạt ngờ ngàng, nghiêng đầu nhìn Đào Thực Nhi, đúng lúc bắt gặp ánh mắt rõ ràng rất đang thương của cô ấy, hình như đang day dứt vì kéo Hạ Mạt dính vào chuyện này.

Jam xoa thái dương, đau đầu nói: “Các cô chỉ cần chăm lo cho bản thân mình là đủ rồi, chuyện công ty tuyển chọn người đã có kế hoạch, đâu cần các cô phải bận tâm”.

“Nhưng em họ của Vi An không phải là...”, Đào Thực Nhi lí nhí hỏi.

“Cô ấy...”. Ho khan một tiếng, Jam liếc nhìn cô gái có nét con trai, “Cô ấy cũng phải tham gia khóa đào tạo huấn luyện của công ty trước đã, sau đó căn cứ vào những thể hiện của cô ấy mới quyết định được, chưa có gì chắc chắn cả”.

“Có thể cho Hạ Mạt một cơ hội được không?”

Tiếng Đào Thực Nhi nhỏ nhẹ nhưng lại rất kiên trì.

“Hừm...”, Jam lại bắt đầu ho.

“Em tin là Hạ Mạt sẽ xuất sắc, chỉ cần anh tạo cơ hội cho cô ấy được tham gia khóa đào tạo huấn luyện, cô ấy thật sự sẽ không làm anh thất vọng đâu”, Đào Thực Nhi nhỏ nhẹ thỉnh cầu.

“Đúng đấy, trước đây Hạ Mạt từng tham gia chương trình *Super star*, mấy

kỳ liên tiếp bạn ấy giành chiến thắng, bạn ấy rất cừ, rất đỉnh đó! Hồi đó nhiều người môi giới đã đến tìm Hạ Mạt, chỉ có điều Hạ Mạt lo nghĩ quá nhiều đến việc học hành nên mới không tiếp tục tham gia, bằng không thì bây giờ có khi đã...”, Trân Ân sung sướng, không nhịn được nói chen vào, chẳng hề để ý đến ánh mắt Hạ Mạt đang nhìn mình ám hiệu tắt đài đi. Trong lòng Trân Ân chỉ muốn giúp Hạ Mạt giành được cơ hội quý này.

“Tự cô ấy à?!”

Vi An hằm hằm trợn mắt nhìn Trân Ân đứng bên, cười khẩy quan sát đánh giá Hạ Mạt.

“Cô muốn thành ca sĩ? Muốn làm đĩa nhạc? Muốn gia nhập giới showbiz ư? Cô dựa vào cái gì? Dựa vào khuôn mặt cô? Làng giải trí thiếu gì con gái còn xinh đẹp hơn cô, quờ tay tóm cả đống, biết bao nhiêu kẻ không thành công mà đành phải ngồi trong xó ngậm ngùi rút nước mắt. Cô dựa vào cái gì mà muốn chen vào? Lại còn muốn Đào Thục Nhi tiến cử ư, ha ha, bản thân cô ta còn chưa chắc đã giữ nổi mình, không biết lượng sức lại còn tiến cử cô ư?”

Hạ Mạt điềm tĩnh nói: “Em chỉ là trợ lý của Thục Nhi”.

“Trợ lý? Chỉ e là Đào Thục Nhi chẳng qua sẽ là cái ván nhảy của cô mà thôi! Trong cái làng giải trí này những người như cô tôi đã gặp quá nhiều!”

“Không sai, tôi chỉ là cái ván nhảy”. Đôi môi nhợt nhạt, Đào Thục Nhi mở to mắt nhìn Vi An, “Năm đó chị đã giẫm lên tôi, từ trên người tôi chị nhảy đi để trở thành ngôi sao như ngày hôm nay. Tôi đã tình nguyện làm chiếc ván nhảy, rất cam lòng tình nguyện, đã không một lời oán hận, vậy mà chị đã báo ân được những gì. Chị có thể tiến cử em họ chị, Hạ Mạt là trợ lý của tôi, cô ấy còn là người bạn, người học chung lớp với tôi, tôi muốn tiến cử cô ấy với công ty, có chuyện gì không ổn nào?”

“Cam lòng tình nguyện ư?! Thế cô đã làm được những gì nào...”, Vi An gân cổ gằn dữ la lối khiến mọi người trong phòng thu hình có thể nghe rõ từng từ.

“Tất cả im mồm!”

Giọng Jam buồn bã, tức giận như muốn vỡ tung mạch máu trong đầu.

“Cô, và cô”, Jam chả còn hơi sức phân bua, chỉ vào Hạ Mạt và cô em họ Vi

An, “Ba giờ chiều mai tới công ty điểm danh, bắt đầu tập trung tham gia khóa đào tạo huấn luyện. Vì An, Thục Nhi, xin hai người giúp cho, hãy biết bản thân mình đang đứng ở địa vị nào!”

Nói đoạn, Jam gần người bỏ đi, gương mặt nghiêm khắc đầy tức giận.

Vì An và Đào Thục Nhi rất ít khi nhìn thấy Jam tức giận như vậy, giây phút đó thật bất ngờ, hai người họ đều ngẩn người im lặng. Hạ Mạt cũng ngơ ngác ngớ ngàng, chỉ có Trân Ân sung sướng phát rồ nháy cẳng lên: “Wa! Tuyệt vời, quá hay, Hạ Mạt sẽ trở thành minh... tiiiinh...!!”

Đêm xuống.

Hàng quán sắp bên đường.

“Bụp!”

Bật nắp lon bia quăng xuống đấy, Trân Ân vui mừng đập mạnh vào cốc bia trong tay Hạ Mạt, cao hứng nói: “Chúc mừng cậu gia nhập làng giải trí! Cố lên!”

Hạ Mạt nhẹ nhàng đặt cốc bia xuống bàn.

“Mình không muốn bước chân vào đó”.

“Sao thế?!” , Trân Ân kinh ngạc hỏi.

“Giới showbiz quá phức tạp, chưa chắc mình đã thích hợp”, Hạ Mạt ngẩn người, “Nếu có thích hợp đi chăng nữa, kiểu sống đó chưa chắc đã gọi là sung sướng”.

“... Cũng đúng. Giống Vì An và Thục Nhi, không sao hiểu được họ lại như nước với lửa. Lúc trước xem nhiều bài báo thấy giới showbiz quả thực phức tạp đến sợ”, Trân Ân vò đầu, “Nhưng thôi, suy cho cùng giới showbiz vẫn là nơi phát ra những ánh sáng chói lòa nhất, biết bao nhiêu người cố gắng hết mình để chen vào đó”.

Hạ Mạt nhấp ngụm bia.

“Hơn nữa, cậu không phải đang muốn kiếm thật nhiều tiền hơn sao? Học

phí của cậu, học phí của Tiểu Trường, lại tiền thuốc men cho nó chứ...”, Trân Ân nghiêm túc nhìn Hạ Mạt, “Làm mình tỉnh có thể kiếm tiền nhanh nhất, nhiều nhất đấy”.

Ngón tay Hạ Mạt nắm chặt cốc bia, đôi mắt cô trở nên âm u ảm đạm, nhếch nụ cười đau khổ chát chúa.

Rất lâu sau.

Cô hít một hơi thật sâu, khi ngẩng đầu lại, đôi mắt ấy đã lại sáng như sao.

“Cảm ơn cậu, Trân Ân”.

“Cái gì?”

“Thật mất mặt, sống trong trường quá lâu đã biến mình thành con người nhút nhát. Cậu nói đúng, mình cần phải kiếm cho đủ tiền”. Hạ Mạt nâng cốc bia lên, ngửa đầu uống một hơi cạn cốc, hai bên má dần dần ửng đỏ như ráng chiều mùa hạ.

“Nào chúc những mình có cơ hội đặt chân vào làng giải trí! Mình sẽ cố gắng!”

“Cố lên!”

Hai cô gái ngồi dãy bàn phía trong hết lớn.

“Nhất định phải thành công!”

“Phải chiến thắng!”

“Nổi tiếng khắp châu Á!”

“Thành ngôi sao lớn siêu đỉnh, siêu siêu đỉnh!”

...

Chỉ có vài đĩa nhỏ đồ ăn trên chiếc bàn tròn, hai cô gái cùng cười tươi như hoa, xung quanh khách đã về hết, bà chủ quán lo lắng liên tục nhìn họ. Ánh sao lấp lánh tràn ngập bầu trời đêm, đêm đó, Hạ Mạt uống hết năm lon bia, về nhà say nôn suốt đêm. Tiểu Trường cả đêm cũng không ngủ lo cho chị.

Vậy mà chiều hôm sau xuất hiện ở Công ty Biểu diễn Nghệ thuật Sun, Doãn Hạ Mạt không hề còn bất cứ dấu tích nào của một đêm uống say. Cô gái trước quầy tiếp tân chỉ cho cô tới phòng hội nghị tầng ba phía đông, thấy người đợi thang máy quá đông, Hạ Mạt bỏ qua, vòng hết đại sảnh phòng khách dưới tầng trệt, leo cầu thang bộ.

Cầu thang lát đá cẩm thạch màu đen, có hoa văn khảm vàng khá bắt mắt.

Tay vịn lan can bằng gỗ đen đầy đặn, mịn màng bọc chút hoa văn màu vàng rất đẹp. Cửa lớn phòng hội nghị cũng màu đen, hai bên cũng bọc viền màu vàng, chính giữa là logo màu vàng hoa lệ.

Doãn Hạ Mạt gõ cửa.

Không thấy bên trong có người đáp lại, cô nhẹ nhàng đẩy cửa phòng hội nghị bước vào. Bên trong có ba cô gái, một có gương mặt búp bê dễ thương, một cô có nét đẹp lạnh lùng, còn cô kia đáng người đầy đặn. Vừa rồi họ còn nhìn nhau cười đùa, thấy Hạ Mạt bước vào tuy hơi ngạc nhiên nhưng lập tức ánh mắt cả ba đều thay đổi có cái gì đó là lạ, họ lạnh lùng nhìn Hạ Mạt thăm dò rồi quay lại tiếp tục câu chuyện.

Hạ Mạt hơi ngẩn người.

Chả có ai để ý đến cô.

Ba cô gái đó làm như Hạ Mạt đã bị bốc hơi vậy.

Giữa phòng hội nghị là chiếc bàn bầu dục lớn, ba cô gái kia ngồi phía bên trái, Hạ Mạt đi qua bên phải ngồi xuống đối diện trước mặt họ.

Hạ Mạt mỉm cười với ba cô gái kia.

Cô gái gương mặt búp bê hơi ngạc nhiên, thoáng chút do dự nhưng cũng cố mỉm cười đáp lại, hai cô kia đưa mắt liếc xéo cô mặt búp bê khiến cô ta giật mình ngơ ngác vội vàng tắt ngay nụ cười.

Đúng lúc này, cửa phòng hội nghị lại mở ra, cô em họ của Vi An gặp ngày hôm qua cũng đã tới, cô ta mặc áo phông quần jean trông đúng như một cậu con trai xinh đẹp tuấn tú.

Ba cô gái kia cùng lúc nhìn đánh giá cô em họ Vi An, ánh mắt không chút thiện cảm.

Còn Hạ Mạt lại mỉm cười chào.

Cô gái ngồi xuống cạnh Hạ Mạt, đưa tay phải ra:

“Chào bạn, mình là Phan Nam”.

“Mình là Doãn Hạ Mạt”.

Hai người họ bắt tay nhau.

“Chà chà, thật khéo quá chừng. Những người dựa vào thực lực bản thân được tuyển chọn ngồi một bên, người dựa vào mối quan hệ chen vào được ngồi cả bên kia...”

Phía đối diện giọng nói đầy khiêu khích phát ra.

Câu nói chưa dứt âm, cửa phòng hội nghị một lần nữa lại bật mở.

Năm cô gái vội vàng đứng bật dậy.

Tất cả có ba người, Jam ngồi bên phải, một người đàn ông tóc vàng ngồi bên trái, ngồi giữa là một người đàn ông chừng ba mươi tuổi ẻo lả trông như pêđê, bàn tay có ngón giữa đeo chiếc nhẫn đá hồng ngọc chạm hình hoa hồng không ngừng khua đi múa mại trong không trung.

“Tôi là Thái Ni, Giám đốc Truyền thông, phụ trách toàn bộ công tác tuyển chọn lần này của công ty. Đây là anh Jam, một ông bầu có con mắt độc đáo nhất. Còn đây là Nhã Luân, người sẽ cùng các bạn trực tiếp tiến hành cụ thể công tác đào tạo, huấn luyện và tuyển chọn. Thời gian tới, năm người các bạn sẽ phải cùng nhau luyện tập. À đúng rồi, các bạn đã biết nhau hết chưa?”

Năm cô gái đều im lặng.

Thái Ni kinh ngạc nói: “Làm nghệ sĩ trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng đều cần phải có khả năng nắm bắt được tình hình cục diện mới ngay lập tức! Nhã Luân!”

“Tôi sẽ dạy họ”. Người đàn ông tóc vàng gật đầu.

Thái Ni mặt mày tươi tỉnh nói:

“Các bạn có tất cả năm người, đều là những người được công ty chấm tuyển tham gia đào tạo huấn luyện lần này, công ty đều coi trọng các bạn như nhau. Công ty sẽ mời giáo viên có tiếng trong các giới tới dạy các bạn thanh nhạc, vũ đạo, các cư xử lễ nghĩa, vân vân. Mọi người đều cần phải cố gắng nhé! Sau khi khóa đào tạo huấn luyện kết thúc, công ty sẽ chọn hai người xuất sắc nhất trong số các bạn chính thức tiến hành thu âm phát hành đĩa nhạc. Những người còn lại sẽ phải chờ cơ hội sau”.

Không khí trong phòng hội nghị bỗng yên lặng lạ thường.

Ba cô gái ngồi phía bên trái nhìn nhau rồi cùng lúc nhìn sang Hạ Mạt và Phan Nam phía đối diện, ánh mắt quái dị. Chỉ hai người có cơ hội thu đĩa phát hành, ba người họ dựa vào thực lực bản thân mới được tuyển chọn vào đây, tại sao lại đặt họ vào cùng loại người chen chân vào bằng mối quan hệ cơ chứ? Thật quá bất công.

“Sau đây xin thông báo cho mọi người một tin tốt lành”. Ánh sáng từ chiếc nhẫn hồng ngọc đeo trên tay lóng lánh dập dờn trong không trung theo nhịp cánh tay đang múa, Thái Ni điều bộ thần bí nói: “Để thời điểm các bạn tung đĩa nhạc nhận được sự ủng hộ của khán giả, công ty sẽ đặc biệt mời một ca sĩ đang cực hot đầu tư một người trong số các bạn. Ca sĩ này sẽ cùng thu âm một bài hát chủ đạo trong đĩa nhạc đó...”

Cô gái thân hình đầy đặn không cầm lòng được hỏi:

“Ai vậy?”

“Sẽ là...”

Cô gái gương mặt búp bê đoán chừng có thể... không thể là người đó được đành lúng lờ thôi không nói nữa.

Cô gái có nét đẹp lạnh lùng vừa nghĩ vừa nói:

“Là Vi An à? Từ Tịnh Nghi? Hay Đào Thục Nhi?...”

Phan Nam cười.

Hạ Mạt xưa nay chỉ bận lo việc học hành rồi lại lo làm thêm kiếm tiền nên không rõ tên các sao trong giới showbiz, thế giới của họ cách xa cô, rất xa.

Thái Ni đặc ý lắc lắc ngón tay, tuyên bố:

“Là Lạc Hi đó!”

“Oa!!”

“Hả?!!!!!!”

Ba cô gái cùng đồng thanh kêu lên!

Kinh thiên động địa!

Trần phòng hội nghị có lẽ cũng bị rung động!

Ba cô gái sướng rơn nhảy lên ôm chầm lấy nhau, “Lạc Hi! Lạc Hi! Trời đất ơi thì ra là Lạc Hi”. Bọn họ có mơ cũng không dám nghĩ đến cái tên Lạc Hi! Lạc Hi là mộng tưởng cuối cùng của mỗi thiếu nữ, các thiếu nữ đều có thể kêu gào gọi tên Lạc Hi đến chết cũng được. Lạc Hi là thần thoại, Lạc Hi là truyền kỳ, trong giới showbiz tất cả ánh hào quang từ các minh tinh cộng lại cũng không thể so sánh nổi với một nụ cười trên gương mặt Lạc Hi!

Jam và Nhã Luân cũng giật mình ngơ ngác không kém. Jam quay qua hỏi nhỏ Thái Ni rốt cuộc chuyện là thế nào. Hai năm trở về đây, Lạc Hi là một hotboy đỉnh nhất được liệt vào hàng Thiên Vương, nổi đình nổi đám rực rỡ

đến phát cháy. Vô số các nhà sản xuất đĩa hát, đạo diễn, các công ty quảng cáo, các chương trình nghệ thuật, giới báo chí bám đuổi theo sát gót anh. Nghe nói đến cả thời gian anh vào toilet cũng phải tiếp mười mấy cú điện thoại. Số lượng show quảng cáo, biểu diễn anh từ chối trong một ngày còn nhiều hơn rất nhiều lần số lượng show diễn các nghệ sĩ khác có được trong một tháng. Chuyện phát hành đĩa hát cho gương mặt mới của công ty lần này tuy cũng muốn mời Lạc Hi tham gia giúp đỡ tuyên truyền thanh thế, nhưng ngay đến trợ lý của Lạc Hi cũng còn chẳng thông qua, lại bị người ta khéo léo từ chối nữa là đằng khác. Rốt cuộc công ty đã chốt lại nhờ đến Vi An giúp đỡ.

Thái Ni nhún vai nói bản thân anh ta cũng rất bất ngờ, mù tịt không rõ. Hôm qua anh ta gửi fax bản danh sách tên những người mới đang được chuẩn bị tham gia đào tạo nhằm tìm kiếm hy vọng cuối cùng. Không ngờ, mới sớm hôm nay nhận ngay được điện thoại từ trợ lý của Lạc Hi thông báo là Lạc Hi đã đồng ý giúp đỡ.

Jam và Nhã Luân tròn tròn mắt.

Không thể tưởng tượng nổi!

Thái Ni đưa hai tay ra hiệu cho đám các cô gái đang gào thét phát cuồng hạ nhiệt xuống, anh hài lòng nói: “Đây là cơ hội ngàn năm có một, chỉ cần tên của các bạn xuất hiện cạnh tên Lạc Hi ắt sẽ thu hút được sự chú ý của khán giả hâm mộ. Vì thế các bạn cần phải nỗ lực phấn đấu tóm cho được vận may này của mình nhé!”

Phan Nam xem ra rất bình tĩnh.

Nhưng ba cô gái kia lại bị kích động muốn rút nước mắt.

Thời khắc này họ chẳng còn muốn đoán xem rốt cuộc ai sẽ được cùng hát với Lạc Hi, họ chỉ cần tận mắt được nhìn thấy Lạc Hi là đã cảm thấy quá hạnh phúc, quá quá là hạnh phúc rồi!

Lạc Hi...

Ngồi trong phòng họp của Công ty Biểu diễn Nghệ thuật Sun, màng nhĩ Doãn Hạ Mạt gặp cơn chấn động, nhịp tim đột ngột tăng dồn dập, trái tim thắt lại.

Thời gian năm năm.

Biết bao nhiêu chuyện đã được gạt bỏ, đã tan biến.
Lạc Hi...

Tuy hình ảnh Lạc Hi trên các áp phích quảng cáo giăng đầy đường, trong các ngõ phố, tuy là anh hot đến độ nhà nhà đều biết, già trẻ đều hay, tuy là gương mặt Lạc Hi xuất hiện trên khắp các mặt báo, các tạp chí, nhưng, Lạc Hi – người đã trở thành một Cự tinh Thiên Vương, cùng với cô – đã nguyện thề rằng sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh ấy nữa, anh ấy và cuộc đời cô sẽ không bao giờ đồng thời cùng xuất hiện.

Minh Hiếu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 6

“Chuyện đó có thật sao?”

Mấy ngày sau, kết thúc một ngày làm việc mệt nhọc, Trân Ân vội xộc đến nhà Hạ Mạt, vừa sung sướng vừa kinh ngạc gào lên. Hạ Mạt ở trong phòng khách, tai đeo headphone đang tập múa, lòng bàn tay đặt trên mặt đất, Hạ Mạt đã tập bốn tiếng đồng hồ, chiếc áo phông trên người ướt đầm mồ hôi. Thấy Trân Ân tới, cô vội vàng bỏ tai nghe xuống, kéo Trân Ân vào phòng ngủ nói chuyện.

Trân Ân ngượng ngịu đưa tay bịt miệng: “Xin lỗi nói to quá, mình quên Tiểu Trùng đang chuẩn bị thi đại học”.

“Nó học tốt lắm, không lo đâu.”

Hạ Mạt cười, cầm cốc nước trên nóc tủ đầu giường ngửa cổ uống một hơi. Việc luyện vũ đạo hầu như đã tiêu hao cạn kiệt nước trong cơ thể cô.

Trân Ân đột nhiên nghĩ ra liền hỏi: “Này, Tiểu Trùng có biết cậu đang cố gắng trở thành ca sĩ không?”.

Hạ Mạt nhìn chiếc cốc rỗng không trong tay, ngần người, “Mình chưa nói với nó, tính đợi nó thi xong rồi mới nói”.

“Nếu Tiểu Trùng phản đối?”

“...”

Lúc này, có tiếng gõ cửa phòng.

Hạ Mạt mở cửa, là Tiểu Trùng đang đứng bên ngoài, tay bưng chiếc khay nhựa, trên khay có hai cốc nước ép hoa quả và mấy thứ ăn vặt.

“Tuyệt quá, Tiểu Trùng đúng là người tri kỷ tâm giao!”, Trân Ân hạnh phúc nói lớn, xông ra ôm lấy Tiểu Trùng, “Em thấy chị Trân Ân đến vui lắm đúng không? Em thích chị Trân Ân nhất đúng không?”

Tiểu Trùng mỉm cười lễ phép, nhanh chóng tránh ra ngoài hai cánh tay của Trân Ân. Hạ Mạt đỡ lấy chiếc khay nhựa, cô nói với Tiểu Trùng: “Em đi học bài đi, không phải bận tâm đến những chuyện nhỏ này”.

“Vâng.”

Tiểu Trùng quay ra, nhẹ nhàng khép cửa lại cho hai cô chị.

Trân Ân than thở: “Hạ Mạt này, cậu phước thật đấy, phước quá lớn. Phước khí cả thế giới này đổ hết lên người cậu đó!”. Trời ạ, Trân Ân chịu không nổi lại bắt đầu cái giọng điệu ghen tỵ đố kỵ, lần này có lẽ là lần thứ ba trăm hai mươi bảy.

Nhưng đưa cốc nước ép hoa quả cho Trân Ân, “Tiểu Trùng cũng coi cậu như chị gái còn gì”.

“Chị à... chị chị cái gì... mình chẳng qua chỉ hơn Tiểu Trùng có bốn tuổi thôi”, Trân Ân nguýt Hạ Mạt một cái, “cậu bảo với Tiểu Trùng sau này đừng gọi mình là chị Trân Ân nữa có được không, cứ gọi thẳng Trân Ân cũng được, như thế mới thân mật. Nghĩ mà thấy mê, “Trân Ân ơi!”, “Trân Ân à!”, “Trân Ân!”, dứt khoát là sướng phát điên rồi!”.

“Cậu tới tìm mình bàn chuyện Tiểu Trùng à?!”

“Đương nhiên... là không!” Trân Ân cuối cùng cũng nghĩ tới mục đích chính của mình đến nhà Hạ Mạt ngày hôm nay, đôi mắt cô bừng sáng lên, thích thú nói: “Nghe nói Lạc Hi sẽ giúp người mới của công ty quảng cáo tuyên truyền thanh thế? Chuyện đó đúng thật à? Lạc Hi có đúng là sẽ đến không?”.

Hạ Mạt ngơ ngẩn.

Cô vô thức siết chặt chiếc cốc thủy tinh trong tay, nước bên trong cốc lay động.

“Đúng là người ta nói với bọn mình như vậy.”

Hạ Mạt nói rất nhỏ.

Trân Ân cảm thấy thần sắc Hạ Mạt đột ngột thay đổi, cô ngạc nhiên quan sát Hạ Mạt đang dựa người vào thành giường ngẩn ngơ.

“Sao tự dưng cậu lại lặng yên thế!”

“Cái gì?”

“Cậu không vui à? Không cảm thấy gì sao? Là Lạc Hi đó! Hồi trung học anh ấy khiến người ta mê mẩn, mê mẩn đến chết không cần phải đèn mạng, vừa dịu dàng vừa ưu tú, cậu không biết có biết bao nhiêu đứa con gái mê mẩn anh ấy, yêu thầm trộm nhớ anh ấy sao...???”

Hạ Mạt cười.

“Trời đất ơi, là Lạc Hi thật đó! Đích thực là Lạc Hi mà! Tôi muốn chết! Ôi ông trời ơi! Nhất định là tôi phải chết! Chết ngay bây giờ! Đúng là Lạc Hi rồi! Lạc Hi! Lạc Hi!” Trân Ân càng nói càng sững, không ghìm lòng được bèn nhảy ngay lên giường Hạ Mạt nhún nhảy như đứa trẻ con, thích thú khoa chân múa tay. Hồi học trung học, Trân Ân chết mê chết mệt Lạc Hi, nhưng mà bọn con gái đơn phương yêu thầm Lạc Hi quá nhiều khiến Trân Ân chả bao giờ có được cơ hội bày tỏ nỗi lòng mình.

Trân Ân than thở:

“Lạc Hi bây giờ sáng chói như mặt trời xa muôn trượng, càng hấp dẫn mê hồn hơn! Vẻ đẹp tuần tú của anh, nụ cười của anh, tiếng hát của anh, phim ảnh của anh... tất cả bọn con gái trên đời này đều ái mộ anh, tất cả bọn con gái đều mê đắm thầm yêu anh. Anh chàng hoàng tử trong câu chuyện thần thoại xa vời vợi, cũng có lúc thật sự mình không thể tin là mình đã từng học chung trường với anh ấy. Người may mắn nhất là cậu, Hạ Mạt, cậu đã từng sống chung với Lạc Hi dưới một mái nhà.”

Con mèo đen nằm trong ổ phía góc nhà không biết tỉnh dậy từ bao giờ kêu “meo” một tiếng, nhảy lên giường chui vào lòng Hạ Mạt, cô đưa tay vuốt ve bộ lông mượt mà của nó, ánh mắt từ từ xuất hiện những tia sáng kỳ lạ, hình như có thể nhìn thấy làn sương trắng nhàn nhạt, cây anh đào nở đầy hoa, bậc đá xanh dịu mát, dưới ánh trăng những ngón tay thon dài mượt mà đang gảy đàn guitar, chàng trai đẹp lồng lộng, ma quái.

“Nói đi chứ!”

Trân Ân đưa tay lắc lư trước mặt Hạ Mạt, nghi ngờ nhìn bộ dạng phút chốc đờ đẫn không hồn phách của cô bạn.

“Gì?”

Hạ Mạt lấy lại thần thái.

“Năm đó sao tự dưng Lạc Hi lại biến mất không đi học nữa vậy? Rốt cuộc có chuyện gì vậy? Sao mỗi lần mình hỏi đến cậu đều không nói? Nay nữa, tại sao thái độ của cậu với Lạc Hi lạnh nhạt thế?” Trân Ân oán trách. Nếu như không phải là Hạ Mạt lúc nào cũng đối xử tốt với cô và Tiểu Trùng, nói không chừng Trân Ân sẽ luôn hoài nghi Hạ Mạt là người có dòng máu lạnh.

“Những chuyện đó đã qua rồi.”

“Là có ý gì?”

“Những chuyện đã qua đi quá lâu rồi cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

“Không hiểu nổi.” Trân Ân ủ rũ nói.

“Chúng mình chỉ cần cố gắng sống sao cho tốt với cuộc sống hiện tại là được rồi.” Hạ Mạt mỉm cười, con mèo đen lười biếng ngủ lại trong lòng Hạ Mạt.

“Ồ, thôi được. Kiểu gì thì lúc nào cậu cũng vậy, chuyện Lạc Hi cũng không nói, chuyện Thiếu gia cũng chẳng kể, cứ như chiếc hồ lô bịt miệng khiến người ta tức phát hận.” Trân Ân hằm hằm trợn mắt nhìn Hạ Mạt, cuối cùng cũng đành phải bỏ qua, chuyển sang chuyện khác: “Cậu kể chuyện nghề ca sĩ của mình đi!”.

“Mình đã là ca sĩ đâu.”

“Sao thế? Khóa đào tạo huấn luyện bắt đầu rồi còn gì?”

“Tính cả mình nữa là năm cô gái trong số này công ty chỉ chọn có hai người chính thức được thu âm phát hành đĩa nhạc thôi.”

“Hả?” Trân Ân ngạc nhiên, nghĩ ngợi hồi lâu rồi lại hỏi: “Những người kia thực lực thế nào?”.

“Cũng đỉnh đấy.”

Qua những ngày đào tạo huấn luyện vừa qua, Hạ Mạt đã hiểu rất nhiều về bốn cô gái đó. Cô gái có gương mặt đẹp lạnh lùng tên Đới Tây, xinh tươi dễ thương, nhảy múa rất đẹp. Cô gái đáng người đẩy đà tên Ngụy Nhân, chất giọng cực kỳ xuất sắc. Phan Nam có lẽ là người đỉnh nhất trong số họ, dáng cao chân dài, da không cần đánh phấn, mũi cao thẳng, lông mày thanh tú, dù là hát hay nhảy múa đều rất giống con trai.

“Thế cậu so với bọn họ ra sao?” Trân Ân sốt ruột truy hỏi.

Hạ Mạt vuốt ve con mèo đen, đôi mắt như cười, nói: “Sau buổi học thanh nhạc và vũ đạo đầu tiên, cả hai giáo viên đều hỏi mình cùng một câu hỏi.”

“Hỏi gì vậy?”

“Họ hỏi mình là: Cô làm sao lại chui vào được đây?”

“Ôi trời!” Trân Ân kinh hãi, “Thế cậu trả lời thế nào?”.

“Mình bảo: Em gõ cửa vào mà.” Hạ Mạt tinh nghịch lè lưỡi nguýt.

“Trời ơi có gặp quỷ mình mới tin nổi!” Trân Ân mở to mắt, theo tính cách Hạ Mạt mà nói nhất định là cô đang pha trò, đánh chết Trân Ân cũng không tin Hạ Mạt dám đối đáp như vậy với các thầy.

“Ha ha, ăn quả lừa rồi.” Hạ Mạt mỉm cười.

“Xí! Biết thừa rồi!” Trân Ân hiếu kỳ hỏi tiếp: “Thế lúc đó rốt cuộc cậu trả lời ra sao?”.

“Mình chả nói gì hết.”

Hạ Mạt nhẹ nhàng đặt con mèo xuống giường, nhìn nó đang ngủ say, đôi mắt cô thoáng chút gì đó. Cô sẽ mãi mãi ghi nhớ câu hỏi chế giễu không thể giải đáp của hai thầy cô giáo này, sẽ mãi mãi ghi nhớ ánh mắt kỳ dị của Ngụy Nhân, Đới Tây, Khả Hân nhìn cô, lúc đó cô không có bất kỳ một tư cách nào có thể đối đáp lại với họ. Cô quá rõ, những lời giải thích lúc đó chẳng có nghĩa lý gì, chỉ bằng cách nỗ lực quên mình luyện tập, thành công sau này của cô mới là câu trả lời tốt nhất.

Trân Ân nhìn Hạ Mạt chăm chăm.

“Nếu làm ca sĩ phải khổ sở như vậy, hay là lại cùng mình tiếp tục làm thuê đi, tuy là ít tiền hơn nhưng rất vui đúng không. Hạ Mạt, mình mãi luôn ủng hộ, giúp đỡ cậu!”

Trân Ân cười, gương mặt xán lạn.

Trong lòng Hạ Mạt cảm thấy ấm áp hơn, “Cảm ơn cậu, Trân Ân”.

“Cảm ơn cái quái gì!” Trân Ân đảo tròn mắt, cười ha ha, nói: “Chả bằng cậu nói cho mình nghe nếu có thể gặp lại Lạc Hi, cậu thực sự không hề có tí ti cảm giác nào à?”.

Hạ Mạt ngẩn người.

Rất lâu rất lâu cô không nói được câu nào.

Những ngón tay đẹp thon dài.

Một tờ fax.

Trên chiếc xích đu màu trắng ngoài ban công, màn đêm rọi xuống ánh sao nhàn nhạt, những dòng chữ trên bản fax nhìn không rõ, vậy mà những ngón tay trên đó cứ lưu luyến không rời. Trong ánh sao thanh nhã như sương, đôi môi đẹp tựa cánh hoa anh đào, làn da mịn màng tinh tế tựa men sứ, trên chiếc ghế xích đu, chàng trai yên lặng nhìn vào tờ fax, giống hệt như chàng trai tuấn tú trong thần thoại Hy Lạp mơn mõi nhìn hoa thủy tiên gục chết.

“Cậu ấy sao vậy?”

Người quản lý tên Kiều đứng bên bức tường kính nghi hoặc hỏi trợ lý Khiết Ni của Lạc Hi. Từ lúc nhận bản fax của Công ty Biểu diễn Nghệ thuật Sun một tuần trước đó, Lạc Hi trở nên cực kỳ quái lạ. Không những đáp ứng nhận lời giúp đỡ khuếch trương thanh thế cho gương mặt mới, tên tuổi chưa bao giờ xuất hiện trong làng nghệ của Công ty Biểu diễn Nghệ thuật Sun, lại còn thường xuyên ngồi ngây người trầm ngâm, hồn xiêu phách lạc đi đâu không rõ.

Khiết Ni nhìn Lạc Hi ngồi ngoài ban công.

Cô đã theo Lạc Hi hai năm, đây là lần đầu tiên cô thấy Lạc Hi khác thường như vậy. Nhưng cô không kinh ngạc như anh Kiều, bởi vì cô đã xem qua bản fax, trên đó có một cái tên vô cùng thân thuộc. Cô biết tại sao Lạc Hi lại đột ngột như người đánh mất phương hướng như vậy.

“Hình như em biết chuyện gì đó?”

A Kiều nhìn Khiết Ni thăm dò, không thể hiểu nổi tại sao cô ta lại có thể mỉm cười như vậy được.

Ngoài ban công, Lạc Hi cũng mỉm cười.

Nụ cười của Lạc Hi giống như một đứa trẻ nhưng lại có phần ác ý, giống như đang tưởng tượng đến một trò đùa dai dẳng. Lạc Hi đứng dậy đi vào phòng, anh nói với A Kiều: “Liên hệ với Công ty Sun nói là tôi muốn đến xem tình hình đào tạo những người mới thế nào”.

“Cái gì?!”

A Kiều mở to mắt. Việc đào tạo người mới ở các công ty khác có gì đáng xem đâu!

Buổi sáng ánh nắng mặt trời rực rỡ.

Trong phòng luyện tập vũ đạo.

Năng rọi lên những tấm gương treo bốn phía xung quanh phản chiếu lại chói mắt. Tiếng nhạc khá lớn vang vọng trong không gian trống trải của phòng tập. Các cô gái đang luyện múa, mồ hôi ướt đầm người, rơi cả xuống sàn gỗ, không cẩn thận giẫm vào có thể sẽ trượt ngã.

“1,2,3,4,5,6,7,8”

“2,2,3,4,5,6,7,8”

Giáo viên vũ đạo A Sâm đứng trước mặt các cô gái làm mẫu, giọng trầm to nhịp theo tiết tấu điệu nhạc, vừa múa vừa quan sát động tác của họ qua gương.

Họ đã luyện múa được hai tiếng đồng hồ.

Tất cả họ, ai cũng đầy mặt mồ hôi, hai má đỏ ửng, bước nhảy hoạt bát tràn đầy sức sống tươi trẻ, xem ra cô nào cô nấy đều xinh tươi vô cùng. Chỉ có điều họ đã bắt đầu thở dốc, đôi chân càng lúc càng hạ thấp theo điệu nhảy, hình như họ đã rất mệt nhưng vẫn chưa được nghỉ, thực sự họ đã mệt chóng cả mặt rồi.

Lúc này.

Khả Hân ngồi phịch xuống sàn gỗ, cố gắng thở dốc lấy hơi, mồ hôi đầm lưng, sức lực đã cạn kiệt. Cô không đời nào chịu ngồi xuống để thua mất mặt như thế này, nếu như cô thực sự không thể động đậy được nữa!

Tiếp theo đó, Ngụy Nhân cũng ngã theo!

Đới Tây nhìn Khả Hân rồi lại nhìn Ngụy Nhân, hai chân cô cũng đã bắt đầu run, thân người cô cũng đòi nghỉ, cô cũng muốn nằm lăn ra. nhưng, Đới Tây căn rằng ngó qua Phan Nam và Hạ Mạt bên cạnh, hai người họ xem ra chẳng có biểu hiện gì gọi là mệt mỏi, dường như họ không biết mệt.

Không được!

Cô và Khả Hân, A Nhân đã phải vượt qua hơn mấy trăm người trong những kỳ tuyển lựa chính thức mới được chọn, sao có thể để thua hai người chen

ngang vào bằng con đường quan hệ thân quen này cơ chứ!

Chết cũng không được ngã xuống!

Đối Tây mím chặt môi, kiên trì cố gắng tiếp tục cùng A Sâm luyện tập.

“Các anh thấy ai được?”

Bên ngoài phòng luyện tập, qua khe cửa hé mở, Thái Ni tay đỡ cằm nhìn những cô gái bên trong, chiếc nhẫn đá hồng ngọc trên ngón tay làm chói mắt Jam và Nhã Luân.

“Phan Nam được đấy chứ.” Nhã Luân nói. “Cô ấy rất có cá tính, đẹp kiểu mạnh mẽ của nam nhi, tuy giọng hát hơi bằng chưa đạt chuẩn, tuy nhiên ăn nhau là ở vẻ bề ngoài. Mà ngoại hình của cô ấy...”

“Đó là cái đẹp trung tính đang rất thịnh hành.” Jam đồng ý phụ họa.

“Không sai.” Nhã Luân tiếp tục nói, “Nhìn cô ấy giống như con trai, có sức dẻo dai như nam giới, các anh nhìn kìa, bước nhảy của cô ấy cũng gọn gàng hoạt bát đấy chứ. Nếu như cô ấy tung đĩa hát tất sẽ thu hút không những rất nhiều người trong phái nam, mà một bộ phận không nhỏ phái nữ cũng sẽ bị hấp dẫn đó”.

Thái Ni liếc Jam, “Vì thế cô ấy đã không phải thông qua kỳ tuyển chọn mà do anh trực tiếp tiến cử?”.

“Nếu như Phan Nam tham gia kỳ thi tuyển chọn chắc chắn cũng sẽ được chọn thôi.” Thần sắc Jam có vẻ không được tự nhiên.

Thái Ni gật đầu.

“Thế còn những cô kia?”

“Giọng Khả Hân ngọt ngào dễ thương, nhanh nhẹn hoạt bát, đáng người cũng rất đáng yêu. Chỉ có điều”, Nhã Luân và Jam cùng đưa ánh mắt nhìn nhau, “cá tính của cô ấy chả có gì nổi bật, tuy là tiêu chuẩn mọi mặt đều không tồi, nhưng mặt nào cũng chưa đủ để khiến người ta kinh ngạc, hâm mộ được”.

“Ngụy Nhân là người có giọng hát hay nhất trong năm cô gái, tiếc là cô ấy lại không đẹp, thân hình và khí chất quá bình thường.” Jam nói tiến nuối, “Để trở thành minh tinh, tài nghệ tuy là quan trọng, nhưng sức hút từ khuôn mặt đẹp cũng quan trọng không kém”.

“Đúng, nói tiếp đi.”

“Còn Đới Tây ...”

Jam hơi ngó lại vào phòng luyện tập, thấy Đới Tây đã mệt, chân tay như không còn cử động nổi, nhưng cô quay đầu nhìn Phan Nam và Hạ Mạt bên cạnh, lại mím môi tiếp tục tập. Gương mặt Đới Tây đầy mồ hôi, người ướt đầm như vừa trong vũng nước ngoi ra.

“Cô này cũng na ná như Khả Hân, mọi mặt đều không tồi, nhưng chả có gì thực sự nổi bật.” Jam suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Nhưng cô Đới Tây này rất có ý chí, là điều mà ở Khả Hân và Ngụy Nhân không có”.

“Dạo này các công ty đều tranh thủ nhân lúc nghỉ hè tìm kiếm, nâng cao kỹ năng cho những gương mặt mới của họ, khi họ phát hành đĩa nhạc mới chắc chắn chúng ta sẽ phải cạnh tranh kịch liệt. Thị trường rất khó đoán trước, chưa hẳn các mỹ nữ đã gọi là hay, chưa chắc những giọng hay đã thắng lợi, cũng không chừng người có cá tính cũng phải thua cuộc. Tuyển chọn gương mặt mới để tung album không khác gì buông ngọc, chả ai dám nói trước cái nào sẽ thành công, cái nào là bong bóng thoáng chốc tan biến.” Nhã Luân thở dài, hầu như năm nào cũng có độ trên trăm cái tên mới xuất hiện, nhưng thực sự trụ lại được đâu có mấy ai.

“Còn cô ta?”

Ngón tay đeo chiếc nhẫn ngọc hình hoa hồng chỉ thẳng vào Doãn Hạ Mạt đang nhảy múa.

Ánh nắng xuyên qua kính cửa sổ vào phòng luyện tập chiếu lên xung quanh tường, ánh sáng trắng chói lòa mắt. Âm nhạc từ xa vọng lại, A Sâm đứng trước mặt múa làm mẫu, đôi mắt Doãn Hạ Mạt dõi theo từng động tác, chăm chú lắng nghe từng tiết tấu.

Thần thái của cô chú tâm.

Động tác của cô nhẹ nhàng.

Cô không để ý đến bất kỳ người nào, không để ý đến Khả Hân và Ngụy Nhân đã mệt ngồi phệt xuống sàn, không để ý ánh mắt Đới Tây đang hăm hăm phần nộ nhìn mình, toàn bộ tinh thần của cô tập trung vào những động tác múa của thầy.

Trên trán cô thấp thoáng những giọt mồ hôi.

Những giọt mồ hôi óng ánh từ trên trán chảy xuống lông mày, cô quay 360

độ cùng nhịp với thầy A Sâm, những giọt mồ hôi rớt xuống mặt đất, cô thậm chí cũng chẳng thèm đưa tay gạt mồ hôi.

“Tại sao lại bỏ qua cô ta?”

Thái Ni dán mắt lên người Doãn Hạ Mạt, ngón tay đeo chiếc nhẫn hồng ngọc chậm chậm đưa qua đưa lại vuốt ve cầm.

“Cô ấy...”

Jam và Nhã Luân lại quay qua nhìn nhau.

“Sao hả?” Thái Ni hơi ngạc nhiên.

“Cô ấy tên Doãn Hạ Mạt, không phải do tuyển chọn mà vào được. Mấy ngày trước các cô gái hội Đối Tây tới tìm tôi kháng nghị, họ nói tại sao cái loại người không biết gì về thanh nhạc, không hề biết múa tí nào vậy mà lại có tư cách tranh giành với họ cơ hội thu âm phát hành đĩa hát.” Nhã Luân nói.

“Không biết hát cũng chẳng biết nhảy múa thật sao?”

“... Vâng,” Nhã Luân cười khố, “Cát Mễ, giáo viên dạy nhạc và A Sâm, giáo viên dạy vũ đạo sau lần tiếp xúc với cô ta cũng đã hỏi tôi, cô ta chẳng có chút kỹ năng cơ bản nào, tại sao lọt vào đây được?”.

Thái Ni nhìn qua Jam, “Nguyên nhân nào anh cho cô ấy vào?”.

Jam lúng túng ngượng ngùng nói: “Chủ yếu có hai nguyên nhân, thứ nhất, các anh cũng biết rõ tình hình mối quan hệ giữa Vi An và Đào Thục Nhi, Phan Nam là do Vi An tiến cử, Thục Nhi cũng kiên quyết tiến cử Hạ Mạt, lúc đó tôi cũng chẳng còn cách nào khác. Cùng lắm không cho cô ấy phát hành đĩa hát là được chứ gì”.

“Lại là bọn họ.” Thái Ni chau mày.

“Thứ hai là, các anh cứ quan sát thêm một chút nữa đi, cô ấy có những điểm không giống với những cô gái bình thường khác khiến tôi phải chú ý.”

Jam nhìn Hạ Mạt đằng xa, Thái Ni và Nhã Luân cùng nhìn theo ánh mắt Jam.

“Cô ấy rất đẹp.”

Thái Ni rất hài lòng. Quả thực trong giới nghệ sĩ, những cô gái xinh đẹp đều thu hút sự chú ý của mọi người.

“Cô ấy rất đẹp, nhưng cô ấy lại không có cái cảm giác biết mình đẹp. Các anh xem, lúc cô ấy nhảy múa, nét mặt không thay đổi mấy, hình như rất lạnh lùng, nhưng cái lạnh lùng của cô ấy lại kích thích người khác cứ phải ngẩng nhìn mãi.” Nhã Luân tỏ ý khen ngợi.

“Đúng thế. Lúc trước khi cô ấy làm trợ lý cho Thục Nhi, cô ấy rất chăm chỉ chuyên cần, không bao giờ ngó ngang ngó dọc tham gia chuyện khác, nhưng khi cô ấy yên lặng ngồi một góc chờ Thục Nhi, mọi người qua lại ngang qua đều không thể không quay đầu ngó qua ngó lại hai, ba lần nhìn ngắm cô ấy.”

“Thế lực của cô ấy rất tốt!” Nhã Luân kinh ngạc phát hiện, “Đới Tây hoàn toàn không thể nhảy được nữa, động tác của Phan Nam cũng đã có phần chệch choạc, nhưng tay chân và động tác của Hạ Mạt xem ra vẫn rất nhịp nhàng. Chỉ cần luyện tập nhiều, sau này phần vũ đạo có lẽ không có vấn đề gì trở ngại”.

“Cô ấy hát có kém lắm không?” Thái Ni trầm ngâm hỏi.

“Thực ra, không phải vấn đề cô ấy hát kém hay không. Âm chất của cô ấy rất hay, cảm nhận tiết tấu cũng rất tốt, chỉ có điều...”

“Sao?”

“Hình như cứ đến lúc hát là cô ấy lại căng thẳng, thanh âm cứng ngắt. Tuy là Cát Mễ cố tình thử để cho cô ấy thoải mái, cô ấy cũng rất cố gắng thả lỏng bản thân, nhưng tiếng hát của cô ấy lúc nào cũng cứng đờ, rất không tự nhiên, khiến người nghe có cảm giác khó chịu.” Jam tiếc rẻ nói.

Nhã Luân lắc đầu, “Đúng là như vậy, tôi cũng đã nghe cô ấy hát qua vài lần”.

Thái Ni trầm ngâm hồi lâu.

Lúc sau, Thái Ni cũng lên tiếng: “Cho họ thêm nhiều cơ hội luyện tập nhiều hơn nữa, khai thác thế mạnh của từng người, quan sát họ thật tỉ mỉ, có thể sẽ để cho thị trường định đoạt lựa chọn”.

“Anh muốn nói...” Nhã Luân ngạc nhiên.

“Vâng, ý kiến quá hay.” Jam gật đầu tán thành.

Trong phòng tập.

A Sâm rốt cuộc cũng tắt nhạc để cho các cô gái tự do nghỉ ngơi còn mình đi

qua một bên uống nước, lau mồ hôi. Đới Tây lập tức tê dại nằm lăn ra sàn, dang cả hai chân hai tay ra, cô nhắm mắt lại thở dốc. Khả Hân và Ngụy Nhân bò qua cười hì hì khen Đới Tây nhảy cừ thật. Đới Tây hừm một tiếng, trong lòng tự hiểu hôm nay đã thua Phan Nam và Doãn Hạ Mạt.

Phan Nam gập người, hai tay ôm chân từ từ hít thở điều hòa cơ thể mệt mỏi của mình.

Một bóng người bước tới.

Đưa chai nước khoáng qua trước mặt Phan Nam.

Phan Nam ngạc nhiên nhận ra chai nước khoáng đó cô để trên cửa sổ lúc luyện vũ đạo, Phan Nam cảm kích vội vàng nhận lấy.

“Cảm ơn.”

“Có gì đâu, tiện thể mà.”

Hạ Mạt mỉm cười.

Trong tay Hạ Mạt còn bốn chai nước khác, cô đi tiếp qua chỗ Khả Hân đưa ba chai còn lại cho từng người một. Khả Hân luống cuống vội nói lời cảm ơn, Ngụy Nhân cũng lặng lẽ đón nhận, chỉ có Đới Tây đưa mắt qua chỗ khác giả như không nhìn thấy. Hạ Mạt lặng lẽ đặt chai nước cạnh người Đới Tây.

Hạ Mạt bước tới bên cửa sổ, cô nhấp từng ngụm, từng ngụm nhỏ để nước từng chút từng chút chảy qua cổ họng mình.

“Sao uống nước chậm thế?”

Phan Nam cũng bước qua đó, đứng cạnh Hạ Mạt hiếu kỳ hỏi.

Hạ Mạt quay đầu lại nhìn Phan Nam, “Uống chậm chậm thế này cơ thể mới hấp thu được tốt hơn”.

Phan Nam cũng thử uống từ từ, “Có lý. Hình như uống kiểu này giải khát tốt hơn uống cả ngụm lớn”.

Hạ Mạt nhìn vào mắt Phan Nam, một cô gái rất trong sáng, tuyệt nhiên không hề giống Vi An nạt trên nộ dưới ồn ào ngang ngược tàn ác.

“Thể lực của cậu tốt thật đấy.” Giọng Phan Nam đầy thiện chí, “Hiếm thấy cô gái nào có thể lực được như cậu, tập hai tiếng đồng hồ rồi mà chả thấy hụt hơi”.

“Thể lực của cậu cũng tốt đấy chứ, mà cậu nhảy đẹp lắm.”

“Trước đây mình thường hay đến các quán bar và vũ trường ca hát, nhiều khi phải biểu diễn hàng tiếng đồng hồ nên cũng quen rồi.” Phan Nam hỏi Hạ Mạt: “Còn cậu?”

“Mình đi làm thuê năm năm rồi”, Hạ Mạt mỉm cười, “hầu như ngày nào cũng phải làm việc từ năm giờ chiều đến hai giờ sáng, chỉ nhảy có vài tiếng đồng hồ như vậy có gì đâu mà khổ”.

“Sao vẫn chưa tới nhỉ?”

Thái Ni không yên nhìn đồng hồ trên tay, sốt ruột ngó qua đầu hành lang bên kia. Tối hôm qua quản lý của Lạc Hi gọi điện thoại nói Lạc Hi muốn tới xem tình hình đào tạo huấn luyện người mới như thế nào, tiện thể đánh giá tình hình hợp tác sau này có thuận lợi không. Hẹn là mười rưỡi sáng, Thái Ni đưa Jam và Nhã Luân tới đây rất sớm chờ đợi, vậy mà Lạc Hi lại tới trễ, chưa thấy tăm hơi đâu.

Jam hỏi: “Có cần phải gọi điện cho A Kiều xác định lại một chút không?”. Có lẽ Lạc Hi tạm thời thay đổi dự định.

“Chờ thêm tí nữa.”

Thái Ni không dám tùy tiện tiếp xúc với Lạc Hi, ngộ nhỡ Lạc Hi có gì đó không vừa ý dẫn tới kế hoạch khuếch trương gương mặt mới của công ty gặp trở ngại, tổn thất khi ấy là rất lớn.

Phan Nam chăm chú nhìn Hạ Mạt hồi lâu, “Cậu biết không?”.

“Gì thế?”

Cô đưa tay cho Hạ Mạt, “Mình cảm thấy chúng mình có thể trở thành bạn tốt của nhau”.

Hạ Mạt hơi ngạc nhiên.

Nhưng rồi cô cũng mỉm cười nắm chặt cánh tay Phan Nam, “Cảm ơn cậu đã có ý làm bạn với mình. nhưng mình hiểu chậm lắm, để trở thành bạn cần phải có thời gian dài”.

“Mình sẽ cố gắng.”

Hai cô gái tay trong tay.

Hai người cùng cất tiếng cười.

Trong ánh mặt trời.

Hai cô gái vui vẻ đứng bên cửa sổ nói chuyện, một kiểu tình bạn và một sự

thỏa thuận ngầm từ từ nảy nở giữa hai người họ.

Đột nhiên.

“Đến rồi!”

Từ bên ngoài cửa phòng luyện tập truyền lại tiếng hò hét vui mừng, các cô gái ngạc nhiên nhìn ra, hoảng hốt phát hiện ra Thái Ni, Jam và Nhã Luân đều đang đứng bên ngoài! Lúc đó nhóm Đới Tây nháy dựng dậy, vội vàng sửa sang quần áo và tóc tai, hoảng loạn không biết bộ dạng thảm hại của mình hồi nãy có bị bọn họ trông thấy không.

Hạ Mạt và Phan Nam cũng nhìn ra.

Chỉ nghe thấy tiếng nói chuyện ồn ào náo nhiệt ở hành lang phòng luyện tập, hình như là có ai đó đang đến thì phải. Một người bạn bạn Thái Ni vội vàng nghênh đón. A Sâm cũng đi ra, tiếp theo đó, rất nhiều tiếng bước chân từ xa tiến lại gần, ước chừng khoảng sáu, bảy người.

Người vào đầu tiên là Thái Ni.

Chiếc nhẫn hồng ngọc trên tay lấp la lấp lánh, anh ta đưa tay phải ra nhiệt tình giới thiệu: “Đây là phòng luyện tập của công ty chúng tôi! Những gương mặt mới đều đang luyện tập tại đây! Hôm nay họ có cơ hội được anh trong muôn vàn bận rộn đích thân tới đây trao đổi chỉ giáo, đúng là có phước lớn trời ban!”.

Không có âm thanh nào hưởng ứng những lời giới thiệu đầy phấn khích của Thái Ni.

Có tiếng bước chân.

Sau đó.

Hình như tất cả đám con gái trong phòng luyện tập đều bị sét đánh trúng tim thì phải!

Thời khắc Lạc Hi bước chân vào.

Ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ đột nhiên không còn rực rỡ nữa, bốn bề tự dưng đều như thất sắc ảm đạm, bởi vì, tất cả ánh sáng trên thế gian này đều đang tụ trên người Lạc Hi. Những tia sáng hình như đều từ người Lạc Hi bắn ra tung tóe đập vào mắt mọi người, sáng rực, đẹp đến biết bao, người người quay cuồng mê hoặc.

Giống như cơn gió cuốn rồng.

Cái đẹp của Lạc Hi như bão gió nhiệt đới cuồng bạo có thể phá hủy tất cả. Nhưng lại mờ ảo như làn sương mai.

Cái đẹp của Lạc Hi khiến người ta không nắm rõ được rốt cuộc anh ta thuộc về cái đẹp nào.

Ngụy Nhân the thé gọi, âm thanh như đám toạc trần nhà, cô vội vàng bịt miệng, người run bần bật. Đôi chân Khả Hân khuyu xuống, cô ngã ra sau ngất lịm. Đới Tây cuồng quýt vội vàng đỡ Khả Hân nhưng mắt lại không rời khỏi người Lạc Hi lấy nửa giây.

Phan Nam cũng ngây người.

Hạ Mạt lặng yên đứng bên cửa sổ, trong ánh sáng ấm áp dịu dàng, cô nhìn Lạc Hi, bên tai cô tiếng sấm ầm ầm chuyển động, máu trong người đột nhiên chảy chậm lại, rất chậm rất chậm.

Lạc Hi quay đầu cười nói với Thái Ni:

“Các cô gái đều rất ưu tú.”

Đây là lần đầu tiên Thái Ni tiếp xúc trực tiếp với Lạc Hi như vậy. Tuy đã từng nhiều lần nhìn thấy Lạc Hi từ xa trong các trường quay, trong đài truyền hình, trên ti vi và trên các mặt báo, biết rõ Lạc Hi rất đẹp, thuộc dạng rung động lòng người, nhưng khi Lạc Hi rõ ràng xác thực trực tiếp đối diện cười nói với mình, Thái Ni giống như vừa bị tổng một cú đâm vào đầu, ngàn sao xoay trước mặt, máu trong lồng ngực trào lên ngạt thở, hồi lâu không nói được thành lời.

“Vâng, vâng.” Nhã Luân vội vàng tiếp lời, thầm cảm thấy ngạc nhiên trước cử chỉ thái độ của Thái Ni sao lại thất lễ vậy, “Họ đều là công ty cẩn thận sàng lọc tuyển chọn qua rất nhiều vòng, hy vọng dưới sự dìu dắt của anh họ sẽ có được những thành tích tốt”.

Lạc Hi mỉm cười.

Một lần nữa anh lại nhìn những cô gái đang đứng phía trước.

Ánh mắt lướt trên người Hạ Mạt, khóe môi nhếch lên, nụ cười kỳ dị, Lạc Hi nhìn mái tóc dày như rong biển của cô, nhìn đôi mắt màu hổ phách lạnh lùng dửng dưng của cô, nhìn gương mặt đang dần dần chuyển sang màu trắng bệch xanh lét của cô, nhìn đôi môi đầy đặn ẩm ướt của cô.

Nhìn ngăm cô.

Ánh mắt Lạc Hi dần trở nên tối tăm u ám.

“Mỗi người họ đều có thể mạnh và những khiếm khuyết riêng, tới lúc thu đĩa vẫn cần phải anh giúp chúng tôi đánh giá thêm.” Jam khách khí.

Đột nhiên, như người anh em bao nhiêu năm mới gặp lại, Lạc Hi đưa cánh tay quàng qua vai Thái Ni thân mật nói: “Anh Thái Ni này, anh có biết sao tôi lại tới giúp đỡ không?”.

Thái Ni kinh ngạc sửng người: “Tại sao? Cho dù là lý do gì đi nữa, được anh chiếu cố tới công ty chúng tôi thế này...”.

Lạc Hi cắt ngang, vỗ vai Thái Ni cười, nói: “Trong số các cô gái này có một cổ nhân của tôi, ngày trước tôi có mắc nợ ân tình với cô ấy, bây giờ là cơ hội để tôi đáp trả. Thái Ni, anh cũng phải giúp tôi chiếu cố tới cô ta nhé”.

Lúc này Jam và Nhã Luân mới bừng tỉnh gật gù, hèn nào, Lạc Hi rất hiếm khi hợp tác với các nghệ sĩ khác, đằng này xem bản fax danh sách tên những người mới được tuyển chọn anh ta lại phá lệ đồng ý liền. Thì ra là như vậy, A Kiều đứng sau lưng Lạc Hi nhìn qua Khiết Ni, Khiết Ni đang nhìn cô gái đó dịu dàng quan thiết, ánh mắt Khiết Ni khác thường.

Thái Ni nhanh mồm đáp ứng liền: “Không vấn đề gì! Không vấn đề gì!”. Nói rồi Thái Ni vỗ tay ra hiệu cho các cô gái lại gần, Thái Ni ân cần nhiệt tình nói với Lạc Hi: “Bạn của anh cũng là bạn của tôi, không biết cô ấy là...”.

Phòng luyện tập sáng sủa rộng rãi.

Ánh nắng sáng loáng rọi vào gương quanh bốn bức tường.

Năm cô gái đứng xếp hàng.

Nhóm ba cô gái Khả Hân, Ngụy Nhân, Đới Tây vừa mừng vừa sợ nhìn nhau, hy vọng người bạn trong lời nói của Lạc Hi là một người trong số họ. Phan Nam mỉm cười có vẻ như không để ý lắm. Hạ Mạt đứng lặng yên, sống lưng cô đau nhói như kim châm nhưng gương mặt lại không biểu hiện sự hoang mang hốt hoảng hay vui mừng sung sướng, cô coi Lạc Hi như người xa lạ lần đầu gặp mặt.

Lạc Hi nở nụ cười thần bí, anh bước qua chỗ mấy cô gái, không khí căng thẳng, bất an và chờ đợi giống như giây phút Chúa giáng sinh đang bao

trùm không gian phòng luyện tập. Thái Ni, Jam, Nhã Luân, A Kiều ánh mắt hiếu kỳ dõi theo Lạc Hi.

Lạc Hi đi qua một lượt, bắt đầu từ Khả Hân.

Anh dừng lại cười với Ngụy Nhân rồi bước tiếp.

Qua Đối Tây.

Không hẹn, ánh mắt ba cô gái cùng thể hiện nỗi thất vọng.

Sau đó.

Trước Doãn Hạ Mạt.

Lạc Hi dừng lại.

Đăm đăm nhìn cô.

Ở cự ly gần như vậy, anh nhìn cô đăm đăm, tình cảm sâu lắng nóng bỏng trong đáy mắt. Rất chậm, anh đưa ngón tay về phía cô. Doãn Hạ Mạt hơi ngỡ ngàng, bản năng của cô muốn né tránh, nhưng hình như anh đã đoán trước, ngón tay anh quấn vòng giữ chặt lấy cằm Hạ Mạt!

Ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ.

Lạc Hi nâng mặt cô lên.

Khuôn mặt cô rực sáng xao động lòng người, ánh sáng lấp lánh chói ngời trên sống mũi cao thanh tú. Cô cũng nhìn anh chăm chú, ánh mắt thản nhiên nhưng lại sâu xa thâm thúy. Gương mặt trên ngón tay anh phảng phất ánh sáng lấp lánh phát ra từ những viên ngọc.

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau.

Tất cả không gian, tất cả thời gian đều như đông kết lại.

Ngón tay Lạc Hi miết chặt dưới cằm Hạ Mạt.

Cô hơi chau mày vì đau.

Cuối cùng, Lạc Hi cũng miễn cưỡng buông ngón tay, giữa những ánh mắt kinh ngạc và hoài nghi, Lạc Hi như cười mà không, nói với mọi người.

“Tôi là Lạc Hi.”

Hạ Mạt ngạc nhiên, môi cô động đậy.

Lạc Hi từ chỗ cô bước đi.

Mấy người bạn Thái Ni nhìn nhau cười, họ đoán chừng vẻ đẹp của Hạ Mạt đã thu hút sự thích thú của Lạc Hi. Lạc Hi là người nổi tiếng siêu đào hoa trong giới showbiz, thích dụ dỗ trên chốc đám con gái, mà cũng chẳng

thiếu gì con gái lao vào Lạc Hi như con thiêu thân đâm đầu vào lửa.

Lạc Hi mở rộng hai cánh tay về phía Phan Nam cười: “A Nam!”.

Phan Nam cũng đưa hai cánh tay ra sảng khoái cười theo, hai người họ ôm chầm lấy nhau cười ha hả. Phan Nam đập đập tay vào lưng Lạc Hi, vừa cười vừa nói: “Tiểu tử thôi! Ba năm rồi không gặp, lại còn giả vờ giả vịt gì thế!”. Nói đoạn cô đưa tay vẫy Khiết Ni đằng sau, “Hi! Lâu rồi không gặp!”.

Khiết Ni mỉm cười đưa tay vẫy chào.

Phan Nam đúng là bạn của Lạc Hi rồi!

Trước mặt bọn Đới Tây là một màu đen, giống như trên đường vốn dĩ đã toàn là bụi rậm gai góc đột ngột lại xuất hiện thêm ngọn núi cao, không thể vượt qua được. Họ thất vọng tản đi, chẳng còn bụng dạ đâu đứng lại nghe tiếp Phan Nam và Lạc Hi cùng nhau ôn lại chuyện cũ.

Hạ Mạt cúi đầu.

Cô nhìn sàn gỗ dưới chân, ánh sáng từng quầng từng quầng phát tán, cô lặng người điều chỉnh hơi thở, nét mặt trở nên trống vắng. Sau đó cô xoay người bỏ đi.

Có người giữ cô lại.

Cô quay đầu nhìn, một cô gái nhỏ nhắn dịu dàng đáng yêu, mắt một mí mong manh, nụ cười rụt rè e lệ.

Cô gái đó cung kính khom lưng cúi chào.

“Em là Khiết Ni.”

Doãn Hạ Mạt hơi ngỡ ngàng, “Xin chào”.

“Em là Trần Khiết Ni.”

Cô gái tròn mắt nhìn Hạ Mạt, hình như đang mong mỗi chờ đợi Hạ Mạt có thể nhớ ra được điều gì.

Phan Nam không tham gia giờ luyện vũ đạo tiếp theo của buổi sáng hôm đó. Lạc Hi và Phan Nam mấy năm không gặp nhau đương nhiên có nhiều chuyện để nói. Thái Ni, Nhã Luân và Jam cũng bỏ đi sau đó, trong phòng luyện tập chỉ còn lại A Sâm và bốn cô gái.

Điệu nhạc lại vang lên như cũ.

Nhưng không khí lại trở nên rất nặng nề.

Khả Hân và Ngụy Nhân buồn rầu không nói một tiếng, cúi đầu lặng lẽ nhảy múa, hồn phách bọn họ như đã bị rút đi mất, tất cả các động tác đều không theo đúng nhịp. Đới Tây nhảy múa chừng nửa tiếng đồng hồ liền xin phép A Sâm nghỉ vì cảm thấy không được khỏe, dờ dẩn ngồi một mình trong phòng tập. Chỉ còn Doãn Hạ Mạt vẫn tập trung tinh thần theo từng nhịp từng nhịp động tác nhảy múa của A Sâm, hình như với cô, vừa này chẳng có chuyện gì xảy ra.

Buổi chiều, Phan Nam không quay lại.

Không khí trong phòng tập càng u ám hơn. Khả Hân, Đới Tây và Ngụy Nhân bắt đầu bàn luận rốt cuộc quan hệ giữa Phan Nam và Lạc Hi là như thế nào, Phan Nam và Lạc Hi bây giờ đang làm gì, không hiểu là nhờ Lạc Hi, Phan Nam có thể trực tiếp có được tư cách chính thức phát hành đĩa hát hay không. Càng nói càng khó chịu, Khả Hân ngồi khóc sút sùi. Đới Tây cười mỉa, nói: “Thói đời này đâu có chuyện chỉ dựa vào thực lực mà có thể dúi được lỗ thủng để chui ra”.

Phía bên kia, Hạ Mạt vẫn trầm mặc luyện múa.

Anh Sâm thấy ba cô gái không còn tâm trí để luyện tập đành phải cho nghỉ sớm. Nhóm Đới Tây buồn bã bỏ đi. Khi A Sâm vào nhà vệ sinh quay ra thu dọn đồ, anh phát hiện Hạ Mạt vẫn đứng đó nhảy múa theo điệu nhạc.

Cô ấy chú tâm luyện.

Phòng tập trống vắng, Hạ Mạt một mình đơn độc, mềm mại uyển chuyển nhảy múa theo điệu nhạc, những bước nhảy non nớt cứng nhắc lúc trước đã dần dần mất đi. Không biết từ lúc nào, Hạ Mạt đã lột xác bừng tỉnh biến thành con thiên nga xinh đẹp tao nhã.

Mắt A Sâm sáng lên, anh bước lại gần hướng dẫn những bước nhảy cho Hạ Mạt.

Trời chiều say mê mẩn.

Ráng chiều đầy ắp bầu trời.

Hạ Mạt cuối cùng cũng rời phòng tập.

Cô bước ra ngoài công ty đi về hướng bến xe bus. Chà, cũng hơi mệt thật, hai chân mỏi nhừ run nhè nhẹ. Nhưng cô lại không kiềm chế được niềm vui trong lòng, vừa rời, lần đầu tiên thầy A Sâm đã khen ngợi, đã khẳng định

sự tiến bộ của cô vượt xa ngoài dự đoán của thầy. Thầy A Sâm đã xin lỗi mong cô bỏ qua những gì lúc đầu thầy từng chê cười, chế giễu cô.

A...

Cô hít thở thật sâu.

Thật là vui! Vui! Vui! Xúc động khiến Hạ Mạt sung sướng kêu lên như đứa trẻ con. Đúng rồi, cô phải về nhà ngay, tuy lúc này chưa thể nói với Tiểu Trùng cô đang thử bước chân vào làng giải trí, nhưng cô rất vui và muốn cùng Tiểu Trùng chia sẻ tận hưởng niềm vui này.

Cô mỉm cười bước thật nhanh tới bến xe bus.

Bim, bim...

Tiếng còi xe vang lên.

Một chiếc Ferrari màu trắng đi ngang qua trước mặt Hạ Mạt, kính xe hạ xuống, ánh mắt Lạc Hi có một làn sương mù dày đặc liếc xéo Hạ Mạt một cái, hình như anh đang thích thú thưởng thức bộ dạng kinh hãi của cô.

Rồi Lạc Hi mở cửa bước ra.

Dưới bầu trời đầy rắng chiều.

Gương mặt tuyệt mỹ của Lạc Hi, chiếc áo màu xanh nhạt đường nét tinh tế, tay áo xắn lên gọn gàng, trông rất gợi cảm như một chàng hoàng tử vừa trút bỏ bộ lễ phục sau buổi dạ tiệc hào hoa.

Lạc Hi đứng trước mặt cô mỉm cười.

Hình như đã ngồi trong xe đợi cô rất lâu rất lâu.

“Hey!”

Giọng Lạc Hi khàn khàn gọi Hạ Mạt.

Đôi mắt đen láy mê hoặc lòng người.

Hạ Mạt bình tĩnh trở lại, cô nhìn anh, anh cười thản nhiên nhưng để lộ cái cảm giác ngạt thở từng bị người ta xúc phạm. Giây phút này, cô không biết đó có phải là do ảo giác của mình không, cô có thể mờ ảo nhận ra sự hối tiếc, sự oán hận và sự mỉa mai trong sâu thẳm tĩnh mịch trong đôi mắt anh.

“Chào anh.”

Cô bình tĩnh mỉm cười với anh.

Nhà hàng kiểu Pháp.

Khăn trải bàn bằng vải trắng điểm hồng phong cách điền viên nước Pháp, dụng cụ ăn bằng bạc sáng loáng, chiếc bình hoa cao cổ cắm một bông hồng trắng, sofa màu đỏ, nhạc sĩ violin đang kéo khúc nhạc tình lãng mạn.

Khách không nhiều.

Một vị trí rất yên tĩnh, bên cạnh những chậu cây che khuất.

Lạc Hi ngồi đối diện Hạ Mạt.

Ánh mắt anh như làn sương buổi sớm lành đậm nhìn cô, anh nói: “Anh là Lạc Hi”.

Đôi mắt trong veo ngược nhìn đáp trả: “Em đã nhớ ra anh”. Anh thở dài, “Nhưng, gặp lại bạn cũ chỉ như vậy thôi sao?”.

Cô đưa tay ra, mỉm cười, “Rất vui mừng một lần nữa lại có thể gặp được anh”.

Lạc Hi nắm lấy tay cô, bàn tay cô ấm áp, tay anh lại mát lạnh. Anh chăm chú nhìn cô, trong đôi mắt đen như mã não mang một tình cảm sâu sắc, anh nắm chặt tay cô trong tay mình, thật lâu, thật lâu không buông.

“Em biết không?” Anh giễu cợt.

“...”

“Anh cho là em sẽ quên anh. Hồi đó em nói với anh, em sẽ không muốn nhớ đến anh nữa, vì thế anh nghĩ là thực sự em đã hoàn toàn cho anh vào dĩ vãng.”

Bàn tay cô nắm chặt.

Giọng nói của anh sao yếu đuối thế khiến cô thiếu chút nữa đã nói với anh rằng cô không hề quên anh, nhưng sự giễu cợt trên làn môi lại khiến cô cảnh giác cao độ.

Cô cười, “Anh không phải là người có thể dễ quên thế được”.

Vừa nói cô vừa thử rút tay ra khỏi bàn tay anh, không ngờ anh càng nắm chặt hơn.

“Anh hận em.” Lạc Hi nửa như đùa nửa như thật nói, “Anh hận em vì em

một chút đấu tranh cũng không có, nhất định buộc anh phải ra đi, coi anh là thứ đồ chơi không còn hứng thú gì nữa”.

“Lạc Hi...”

“Nhưng, bây giờ anh lại thấy cần phải cảm ơn em. Nếu như không phải là em buộc anh phải ra nước ngoài, anh sẽ không có cơ duyên bước chân vào làng giải trí, sẽ không thể có địa vị và thành công như ngày hôm nay.” Anh lật tay Hạ Mạt lại, cúi đầu hôn vào lòng bàn tay cô.

Hạ Mạt kinh ngạc quá đỗi, cô chỉ cảm thấy một luồng nhiệt bỏng rát từ lòng bàn tay tràn ra, chạy ngược lên lồng ngực. Không nể nang gì nữa, cô rút tay mạnh ra, nhưng Lạc Hi nắm rất chặt. Trong thoáng giây, cô hiểu rằng anh thật sự đã không còn là chàng thiếu niên của năm xưa, anh đã trưởng thành.

“Buông em ra.”

“Em vẫn giống như ngày nào.” Lạc Hi ngẩng đầu cười, giọng nói đầy khiêu khích, “Rõ ràng tự em đưa tay cho anh, chả ai ép buộc em, nhưng, em lại lạnh lùng muốn rút tay lại”.

“Chuyện hồi đó nếu như cho đến bây giờ anh vẫn không thể tha thứ thì em cũng chẳng có gì để nói. “Cô lại ngồi chờ ra, sống lưng thẳng đuồn, “Anh muốn báo thù em hay là chế nhạo, em cũng xin đón nhận hết. Chỉ mong rằng có thể giải quyết hết mọi chuyện trong ngày hôm nay”.

Lạc Hi chớp mắt, nửa cười nửa như không, “Doãn Hạ Mạt, rốt cuộc em có tất cả bao nhiêu sự lạnh lùng vô tình vậy?”.

Cô hơi ngẩn người ngạc nhiên.

Lạc Hi liếc xéo cô, gằn giọng: “Lẽ nào thực sự em không biết tại sao anh lại hận em ư? Hay có lẽ vì em có thói quen lạnh lùng vô tình, sự nhiệt tình hiền dịu ngẫu nhiên chợt hiện em mới làm anh bị cuốn hút đắm say. Vẫn biết anh không có chỗ đứng trong trái tim em, nhưng khi bị em không mấy may lưu luyến tiến đưa, lúc ấy anh mới thấy hận em biết bao”.

Cô nhìn anh.

Anh đợi rất lâu, cô không nói gì.

Lạc Hi cười mỉa: “Em không tin? Không tin anh đã từng bị em cuốn hút đắm say ư?”.

“Trên thế giới này, anh làm sao có thể yêu được ai, không ai có thể nhận được tình yêu chân thật của anh, tình yêu say đắm đó chỉ là sự hoang đường.” Hạ Mạt bình tĩnh nói, “Nếu kỳ tích đó xuất hiện, đâu có yêu người ta anh cũng đâu có thổ lộ cho cô ấy biết, anh chỉ biết né tránh mà thôi”.

“Vậy sao?”

“Vì tận trong xương tủy anh, anh đâu có tin ai.”

Tay Lạc Hi cứng lại. Và thế là, rốt cuộc Hạ Mạt cũng rút được tay ra khỏi lòng bàn tay anh. Cô lấy khăn giấy trên mặt bàn cẩn thận lau từng ngón tay, mu bàn tay và lòng bàn tay.

Bông hoa hồng trắng thuần khiết cắm trong chiếc bình cao cổ.

Người phục vụ bưng đĩa bò bít tết tới, tiếng kêu “xèo xèo”, mùi thơm lan nhanh, miếng thịt trông tươi ngon hấp dẫn và bắt mắt. Nghệ sĩ kéo violon bước tới bàn dạo một khúc nhạc vui vẻ nhẹ nhàng.

Hạ Mạt chú tâm vào ăn,

Lạc Hi chỉ ăn mấy miếng, anh đặt dao xuống, ngẩng đầu nhìn cô, “Gặp lại em lần này so với trong tưởng tượng của anh khác xa nhiều”.

“Vâng.”

“Anh cứ nghĩ em vẫn là cô công chúa được Thiếu gia sủng ái, sống cuộc sống quý tộc giàu sang lạnh lùng kiêu ngạo. Anh tưởng tượng, em và anh sẽ gặp nhau trong một yến tiệc, em sẽ phải ngạc nhiên, phải hối hận vì đã bỏ rơi anh, quên lãng anh.”

“Và rồi thì em sẽ phải phát điên phát cuồng vì yêu anh. Và rồi cuối cùng đến lượt anh sẽ bỏ rơi em, nói với em rằng chẳng qua là để anh báo thù. Kết cục là những ngày tiếp sau đó em sẽ phải mãi mãi sống trong đau khổ dằn vặt.” Hạ Mạt mỉm cười, lắc đầu, “Thôi được rồi, nếu đó là hy vọng của anh thì cứ theo sở nguyện của anh cũng được, em sẽ thể hiện sao cho khớp với những tưởng tượng của anh”.

Lạc Hi cũng cười theo, “Hình như hơi ấu trĩ”.

Cô cười nhạt không nói.

Chỉ có những người vật lộn lao động vì cuộc sống mới có bản chất ấu trĩ. Lạc Hi không giống năm năm về trước, hình như không còn quá nóng vội, không còn quá gay gắt. Mấy năm nay, dù anh đã sống qua những ngày

tháng thế nào đi nữa, thì Lạc Hi đang xuất hiện lại trước mặt cô đây đã có được sự tự tin phi phàm, anh đã có thể tự kiêu với một địa vị vững chắc.

“Tay em nhiều chai sạn quá.”

Lạc Hi đột nhiên nói.

“Thiếu gia của em đâu? Sao hẳn có thể nhẫn tâm để bàn tay em trở nên thô ráp thế này?”

Trái tim Hạ Mạt đột ngột thắt chặt, cô tránh ánh mắt Lạc Hi, cô cảm thấy mình thật nực cười, rồi cô lại nhìn anh, đôi mắt thản nhiên lảng trong, cô nói:

“Em cũng đã không gặp anh ấy năm năm rồi.”

“Hắn không còn yêu thương em nữa à?” Lạc Hi kinh ngạc nói.

“...”

“Đáng tiếc quá!” Lạc Hi xót thương, “Lúc đầu yêu thương em, yêu thương tới độ sự tồn tại của anh cũng bị hắn ghen ghét, có lẽ nào với anh hẳn đã quá mệt mỏi chán ngán không?”.

Hơi thở trong lồng ngực Hạ Mạt ngừng đọng.

Cô đặt dao nĩa xuống, cầm chiếc túi bên cạnh, đứng dậy nói: “Em còn có việc, em đi trước đây”.

“Xin lỗi.” Lạc Hi tóm lấy tay Hạ Mạt.

Cô hơi giật mình ngỡ ngàng, Lạc Hi của năm năm trước vốn dĩ chẳng bao giờ nói ra được hai chữ này.

Anh kéo tay cô ngồi lại xuống chiếc sofa màu đỏ, “Xin lỗi, nếu như chuyện đề cập đến Thiếu gia làm em không vui, sau này anh sẽ tránh”.

Lạc Hi...

Lạc Hi đang ngồi trước mặt kia tuyệt nhiên không còn là Lạc Hi cô đã từng biết đến năm năm về trước.

Giống như sương đêm.

Anh vẫn mang vẻ đẹp chết người ấy nhưng lại thay đổi thất thường, rất khó đoán, lúc gay gắt, lúc ôn hòa, lúc can đảm, lúc lại yếu đuối rồi lại trẻ con. Rất thân thuộc nhưng lại rất xa lạ.

Anh ta rất nguy hiểm.

Trực giác âm thầm đánh thức cô.

Lạc Hi đối đề tài.

“Em muốn làm ca sĩ à?”

“Vâng.”

“Nghe Thái Ni nói trong số năm người bạn em nhiều nhất chỉ có hai được chính thức phát hành đĩa, hình như em ít có cơ hội nhất.”

“Chỉ cần có cơ hội em sẽ cố gắng hết mình. thời gian đào tạo vẫn còn.” Cô điềm tĩnh nói.

“Có cần anh giúp không?”

Cô nhìn anh, không nét đùa cợt thể hiện trên gương mặt anh. Và thế là cô đáp lại: “Cảm ơn, nếu có chỗ nào cần giúp, em sẽ nhờ đến anh”.

“Tại sao anh lại có cảm giác em đang đánh lừa anh?” Lạc Hi thất vọng lắc đầu, “Em sẽ không tìm tới anh, đúng không? Ngay từ đầu em tránh anh như tránh lũ lang sói, em không hề nhìn nhận anh là một người bạn”.

Hạ Mạt nhìn anh dịu dàng, đôi mắt sáng như những vì sao lấp lánh.

“Anh là bạn của em.”

Bông hồng trắng thoang thoang tỏa ra mùi hương thơm dịu nhẹ.

Trong phút thất thần, con dao bạc trong tay Lạc Hi va vào chiếc nĩa bạc phát tiếng kêu lạnh canh.

Hạ Mạt mỉm cười.

“Em còn nhớ tối đó chúng mình cùng uống bia dưới gốc cây anh đào không, em đã nói với anh “Hoan nghênh anh đã đến sống trong ngôi nhà này’. Từ đó trở đi em đã coi anh như một người bạn. Nhưng cuối cùng em lại làm cho anh có thêm cái cảm giác em đã làm hại anh.”

Môi Lạc Hi mím chặt.

Giọng Hạ Mạt lạnh lùng: “Vì thế anh không cần phải giúp đỡ em, vì em không phải là bạn của anh. Nhưng em vẫn hy vọng còn có cơ hội giúp được anh, bởi vì anh là một người bạn của em”.

Minh Hiếu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 7

Sau ngày quan hệ giữa Phan Nam và Lạc Hi lộ ra, mỗi lần nhìn thấy Phan Nam, bọn Đới Tây không nhiều thì ít đều cạnh khóe gây ra áp lực với cô. Phan Nam mặc kệ, thản nhiên như không, cô bỏ ngoài tai tất cả. Trong giờ luyện thanh nhạc cũng như lúc luyện vũ đạo, Phan Nam và Hạ Mạt tán chuyện với nhau cười nói rất vui vẻ, hai người càng lúc càng thân thiết. Sau giờ luyện tập, Phan Nam thường xuyên nán lại dạy Hạ Mạt thêm vũ đạo, cô dạy Hạ Mạt những kiểu nhảy đang rất thịnh hành.

Hôm đó Phan Nam đang dạy Hạ Mạt nhảy hip hop.

Có tiếng điện thoại di động kêu.

Hạ Mạt cười cáo lỗi với Phan Nam rồi ra nhận điện, tay quệt mồ hôi:

“A lô! Xin chào.”

Đằng kia có tiếng Đào Thục Nhi:

“Hạ Mạt, tối nay cậu có rảnh không?”

Đại sảnh phòng thu hình Đài Truyền hình HBS.

Doãn Hạ Mạt xách thùng trang điểm của Đào Thục Nhi đi theo cô tới phòng quay số 7.

Trong hành lang đại sảnh có rất nhiều nhân viên của đài truyền hình, nhiều nghệ sĩ có tiếng và không có tiếng, lại cả nhóm phóng viên chuyên đưa tin văn hóa giải trí đang tán dóc với nhau trong lúc chờ sẵn tin mới lạ. Đào Thục Nhi xuất hiện chỗ nào là hầu hết các nghệ sĩ đều chào hỏi cô rất tử tế, ánh mắt thể hiện những tình cảm phức tạp, đôi chút như thương xót, lúc lại như hoài nghi.

“Hạ Mạt, cậu thích trở thành sao à?”

Đào Thục Nhi hình như cũng chẳng bận tâm đến ánh mắt của mọi người, vừa đi vừa hỏi:

“...”

Hạ Mạt hơi ngạc nhiên, không hiểu Đào Thục Nhi tại sao lại đưa ra câu hỏi này đột ngột như vậy. Chà! Chuyện làm sao cô đâu có hứng thú gì, nhưng cô phải trở thành sao để kiếm được nhiều tiền.

“Lúc đầu mình tiến cử cậu tham gia khóa đào tạo gương mặt mới chỉ là nhất thời tức giận Vi An mà thôi, bây giờ nghĩ lại thấy hối hận. Chen chân trong làng giải trí rất phức tạp, rất vất vả và khổ cực, không thích hợp với cậu đâu, hơn nữa, nghe nói lúc hát, cậu cứ hay căng thẳng...” Đào Thục Nhi quay đầu lại nhìn Hạ Mạt nói rất nhỏ: “Hạ Mạt này, hay cậu quay về tiếp tục làm trợ lý cho mình được không?”.

Hạ Mạt trầm ngâm một chút.

Sau rồi cô mỉm cười nói với Đào Thục Nhi: “Cảm ơn bạn, nhưng mình cũng muốn thử. Mặc dù đang cố gắng hết sức nhưng mình vẫn coi như là đã thất bại, mình cũng muốn thử xem xem cái thời khắc giữa sự cố gắng và sự thất bại nó như thế nào”.

“Cậu...”

Đào Thục Nhi kinh ngạc nhìn Hạ Mạt.

Lúc này, đám phóng viên đang tụ tập trong góc đại sảnh phòng thu hình phát hiện ra Đào Thục Nhi, họ vui mừng chạy tới vây quanh Đào Thục Nhi. Đám phóng viên giơ máy chụp hình, máy quay, micro chặn đường Thục Nhi, liên tiếp đặt câu hỏi như pháo nổ.

“Nghe nói Vi An trước đây từng nhiều lần nhục mạ công kích cô, vậy lúc này khi Vi An đang bị vướng phải xì căng đan ồn ào không hay, cô có cảm giác gì?”

“Tối hôm nay cô được mời tham gia chương trình talkshow Thiên hạ vui chơi phát sóng trực tiếp, liệu cô có tiết lộ cho mọi người biết nhiều hơn nữa nội tình chuyện về Vi An không?”

“Vi An và Jam ở bên nhau lúc nào?”

“Vi An...”

Đám phóng viên vây xung quanh Đào Thục Nhi không ngừng chen lấn xô

đây, cô há hốc miệng, gương mặt mơ hồ hoảng loạn không biết phải nói gì. Hạ Mạt vội vàng bước lên phía trước hỗ trợ, cô dang hai cánh tay chặn đám phóng viên đang lộn xộn dồn tới sợ họ làm bẩn váy áo và đầu tóc Thực Nhi.

“Xin lỗi, Thực Nhi chuẩn bị phải thu hình bây giờ, sắp trễ giờ rồi, xin mọi người tránh đường ra một chút. Nếu muốn phỏng vấn, xin liên hệ với quản lý của Thực Nhi.”

Đám phóng viên đâu có thềm đếm xỉa gì đến Hạ Mạt.

Bọn họ vẫn tiếp tục vây quanh Đào Thực Nhi, tin Đào Thực Nhi xuất hiện loan ra, nhiều ký giả đang chờ đợi tác nghiệp ở những phòng thu khác cũng vội vàng kéo tới càng lúc càng đông. Người nào người nấy cố gắng chen chân vào đặt câu hỏi.

Vòng vây càng lúc càng thít chặt, Hạ Mạt cố gắng giúp Đào Thực Nhi, ngăn không cho đám phóng viên lại gần. Cô cảm giác bọn họ dâng lên như cơn hồng thủy trào trên cánh tay.

“Xin nhường đường!”

Hạ Mạt hét to định phá vỡ vòng vây để lấy đường đi vào phòng thu hình.

Hồi sáng, sau khi nhận điện thoại của Đào Thực Nhi xong thì Trân Ân gọi tới liền thoảng thông báo làng giải trí vừa xảy ra một vụ xì căng đan cực sốc.

Vi An bị phát hiện có quan hệ tình cảm bất chính với bầu Jam.

Trong làng giải trí, bầu Jam là một thương hiệu nổi tiếng, đã có gia đình, Jam có tiếng là người đàn ông đứng đắn, cuộc sống rất hoàn mỹ. Nhưng Vi An đã dụ dỗ Jam, giữa hai người đã có quan hệ, thậm chí họ đã bí mật thuê hẳn một căn hộ chung sống. Ảnh căn hộ của hai người, ảnh Vi An và Jam đang tình tứ hôn nhau trong lúc đi vào bãi đỗ xe được đăng trên trang nhất báo sáng sớm ngày hôm qua đã gây ra một vụ bê bối lớn. Trong bài viết không những đề cập đến việc Vi An đã dùng thủ đoạn mê hoặc người khác để kiếm được sự nổi tiếng, mà còn ám thị Vi An đã lợi dụng mối quan hệ với Jam để áp đảo những nghệ sĩ khác trong công ty, trong đó Đào Thực Nhi là người bị hứng chịu thiệt hại nhiều nhất. Đối với Vi An đang trên con đường thành công nổi tiếng thì tin tức này quả thật bất lợi có thể dẫn đến sự

nghiệp sụp đổ hoàn toàn.

Trần Ân kể: “Vi An sau khi xem xong bài báo mặt mày trắng bệch đuổi hết bọn mình đi, một mình trong phòng cúi gập người ném đồ đạc. Điện thoại của Vi An nhanh chóng bị quấy nhiễu liên tục. Cuối cùng cô ta chỉ còn cách tắt luôn máy”.

Hình như đám phóng viên không liên hệ trực tiếp được với Vi An nên khi nhìn thấy Đào Thục Nhi cùng đầu quân chung một công ty, họ như bắt được vàng đẩy nhau chen tới quay phim chụp hình phỏng vấn Đào Thục Nhi. Hạ Mạt không hiểu tại sao công ty đã tuyển cho Đào Thục Nhi một trợ lý khác rồi mà cô ta vẫn cứ khẳng khẳng thỉnh cầu mình đưa tới phòng quay, tuy nhiên cô vẫn nhận lời, vậy thì lúc này cô cần phải lo cho Thục Nhi.

“Xin đừng chen nữa!”

“Có vấn đề gì xin liên hệ với công ty hoặc người quản lý!”

“Xin mọi người...”

Hạ Mạt đưa cánh tay cố gắng gạt đám nhà báo đang chen lấn ra, cô không muốn mạnh tay ngộ nhỡ sơ ý đẩy ngã tay phóng viên nào thì khổ, sẽ khiến Đào Thục Nhi bị phiền hà liên lụy. Nhưng nếu không dùng sức, Thục Nhi có thể sẽ bị đám phóng viên cùng những máy móc thiết bị thu chụp hình của họ ép chặt.

Không dễ gì đẩy được đám phóng viên lùi ra một chút.

Hạ Mạt đang gần mất hết kiên nhẫn.

Giữa đám người đang ồn ào nổ tung, Đào Thục Nhi bất ngờ rụt rè lên tiếng, giọng nói nhỏ như con chim non.

“Tôi...” Đào Thục Nhi đang tính nói lại ngừng, trông thật tội nghiệp.

Thấy Đào Thục Nhi mở miệng, đám phóng viên lúc đó lại càng bị kích động, phấn chấn, tăng thêm sức mạnh, như cơn hồng thủy, họ chen về phía Đào Thục Nhi và Doãn Hạ Mạt.

“Về chuyện của Vi An... tuy trước kia cô ấy đã làm rất nhiều chuyện không nên làm... nhưng chỉ mong cô ấy dừng lại đúng lúc... đừng tiếp tục phá hoại hạnh phúc gia đình Jam.”

Doãn Hạ Mạt ngạc nhiên.

Cô nhìn Đào Thục Nhi, tự dừng trong lòng thấp thoáng cảm giác khó nói thành lời, cánh tay cô bất giác buông lơi, qua khe hở phòng tuyến, đám phóng viên thừa cơ xông tới sát Đào Thục Nhi.

“Nói như vậy quan hệ bất chính giữa Vi An và Jam là vô cùng xác thực?”

“Trước đây Vi An đã làm những chuyện gì? Phiền cô kể cho chúng tôi một vài chuyện được không? Có phải Vi An đã dàn áp cô để giành cơ hội phát hành đĩa hát và các show diễn?...”

“Nghe nói Vi An và Jam đã từng chối bỏ một bào thai, chuyện này cô có biết không?”

“...”

Hàng tràng câu hỏi được đưa ra, các ký giả cố gắng đưa máy thu và micro tới trước mặt Đào Thục Nhi, phóng viên đằng sau chen các phóng viên đằng trước, cảnh tượng càng lúc càng hỗn loạn.

“Tôi...”

Đào Thục Nhi hình như không biết phải làm thế nào khi nhận ra mình đã vô ý nói ra những lời không nên nói, cô hoảng sợ trốn đằng sau dán chặt vào lưng Hạ Mạt. Đám phóng viên đâu dễ gì buông tha, có phóng viên đã không còn kiên nhẫn đưa tay dứt khoát đẩy Hạ Mạt sang bên, có kẻ còn xông vào chìa sát máy quay vào ngay mặt Đào Thục Nhi. Trong lúc hỗn loạn, thỉnh thoảng đầu Hạ Mạt lại bị một chiếc máy quay nóng sừng sực đập mạnh vào.

Đúng lúc đó có tiếng thét hào hứng sắc nhọn gào lên phía đằng sau.

“Lạc Hiii...”

“Lạc Hi...”

Đám phóng viên đang vây quanh Đào Thục Nhi đều bị tiếng thét ấy chấn động, bọn họ vội vàng ngoái đầu lại nhìn. Trời đất ơi, đúng là Lạc Hi rồi! Tận đâu hành lang đại sảnh phòng thu hình đằng kia, Lạc Hi mặc bộ đồ vest hàng hiệu màu đen hoa văn chìm, tay vòng qua eo ca sĩ Thẩm Tường, cô này năm ngoái từng nhận giải thưởng Ca khúc vàng được yêu thích nhất. Thẩm Tường đáng người thương tha, nước da trắng ngần trong chiếc váy dây màu đen càng tôn thêm vẻ đẹp diễm lệ lạnh lùng.

Nhưng mà...

Chẳng có ai chú ý đếm Thăm Tường.

Đại sảnh phòng thu hình Đài Truyền hình HSB, tất cả mọi ánh mắt đổ dồn lên người Lạc Hi. Chất quý tộc, thần thái ưu nhã mê hồn, nụ cười gợi cảm nơi khóe môi, ánh mắt vừa như mơ màng vừa như rực cháy của anh, tất cả tất cả như ánh hào quang rực rỡ chói chang. Chỉ cần có sự tồn tại của Lạc Hi mọi sự vật khác còn lại trên thế gian này trong khoảnh khắc đều biến thành hư ảo.

Tất cả đám phóng viên vội vàng tay máy tay micro tụ lại hướng tới trước mặt Lạc Hi.

Nhưng chẳng có kẻ nào dám cản đường anh.

Đám phóng viên vừa đi lùi vừa chụp hình vừa đặt câu hỏi, Lạc Hi thần sắc có vẻ mệt mỏi, hình như vừa xong một show diễn, anh lững thững vừa đi vừa nói chuyện với Thăm Tường, thỉnh thoảng trả lời rất ngắn gọn câu hỏi của đám phóng viên.

Nhìn thấy Lạc Hi, đám phóng viên đang vây quanh Đào Thục Nhi cùng lúc hoan hỉ vô vùng, bọn họ sợ bỏ lỡ cơ hội có được những tin tức mới, vội vàng xoay người chạy về hướng Lạc Hi. Phải biết rằng, chỉ cần những tin tức vớ vẩn vụn vặt về Lạc Hi cũng được coi là quan trọng hơn gấp nhiều tin tức về những ngôi sao khác!

Đám phóng viên vừa mới vây quanh Đào Thục Nhi, chớp mắt đã lại chạy đi chỗ khác, bọn họ nháo nhào chen lấn không vững dúi người về phía Đào Thục Nhi thiếu chút nữa thì ngã. Đào Thục Nhi sợ hãi tóm lấy tay Hạ Mạt, chân lại giẫm mạnh lên chân một phóng viên khác. Tay phóng viên này đau quá vung tay một cái khiến chiếc máy quay đang cầm cao trên tay tuột ra rớt xuống!

Đào Thục Nhi hốt hoảng thốt lên.

Sợ hãi nhìn chiếc máy quay chuẩn bị rơi trúng đầu!

Đám phóng viên cùng lúc tròn mắt kinh hoàng.

Trong khoảnh khắc đầu sôi lửa bỏng, Hạ Mạt ôm đầu Đào Thục Nhi dúi vào ngực mình, còn cô tránh đầu qua chỗ khác. Không kịp! Chiếc máy quay đập mạnh lên đầu cô!

Hạ Mạt từ từ ngã phịch xuống đất.

Mặt cô trắng bệch, máu trên trán từ từ trào ra.

Thấy Đào Thục Nhi không việc gì, đám phóng viên cũng bớt hứng nhưng vẫn nhào về phía Lạc Hi. Tay phóng viên đánh rơi chiếc máy rồi rít xin lỗi Hạ Mạt, sau thấy chiếc máy quay không bị vỡ, anh ta nhặt lên rồi cũng nhanh chân chạy đi.

“Hạ Mạt...”

Đào Thục Nhi lo lắng đưa tay lên trán Hạ Mạt, sợ hãi rút tay lại ngay, cô rút chiếc khăn tay trong túi mình ra đưa cho Hạ Mạt. “Cậu... sao không?”.

Hạ Mạt đưa khăn lên lau máu trên trán, hít vài hơi thật lâu xua đi cái cảm giác quay cuồng chóng mặt. Cô đứng dậy mỉm cười với Đào Thục Nhi: “Không sao. Nhanh lên, vào đi, sắp tới giờ thu hình rồi đó”. Nói đoạn, Hạ Mạt phát hiện đồ hóa trang trong thùng trang điểm rớt tung tóe trên mặt đất. Hồi nãy vì bảo vệ Đào Thục Nhi, cô không thể không buông thùng trang điểm trong tay ra, chiếc thùng trang điểm rơi xuống đất bật tung nắp, son môi, phấn sáp, lược, cây chải mi, bút chì kẻ mắt các loại văng bừa bãi.

“Cậu cứ vào phòng thu trước đi, mình nhặt mấy thứ này xong rồi vào sau.”

Hạ Mạt nói với Đào Thục Nhi xong quỳ xuống. Cô ghì mình ráng chịu cơn đau, hoa mắt, thu nhặt từng món từng món bỏ vào thùng trang điểm.

“Mình...”

Hạ Mạt nghe tiếng Đào Thục Nhi do dự bỏ đi, cô không ngẩng đầu, từ từ nhặt nhanh từng cái một trên mặt đất, cẩn thận xếp chúng vào vị trí cũ trong hộp trang điểm. Có lẽ là vì vết thương trên đầu nên Hạ Mạt không chú ý bước chân Đào Thục Nhi dừng lại, không chú ý xung quanh đột nhiên trở nên yên lặng khác thường, cô chỉ chú ý nhìn tới một thỏi son rơi lăn đi còn sót góc đằng kia, cô đưa tay phải tính nhặt nốt thỏi son đó.

Cùng lúc đó.

Trên nền đá cẩm thạch xuất hiện một bóng người.

Người đó từ từ nhẹ nhàng cúi xuống.

Một bàn tay, những ngón tay thon dài đẹp đẽ.

Những ngón tay nhặt lấy thỏi son.

Hạ Mạt hết sức ngạc nhiên ngẩng đầu.

Lúc này cô mới nhận thấy đại sảnh phòng thu hình đài truyền hình đã hoàn

toàn yên lặng, tất cả ánh mắt đều tụ về chỗ này. Lạc Hi đã rời Thẩm Tường, rời đám phóng viên đi tới đây giúp cô nhặt nốt thỏi son nhỏ bé kia.

Những tiếng đèn flash “xoèn xoẹt”, những chớp sáng “tàn tạch” liên tiếp không ngừng!

Cô nhìn tay Lạc Hi.

Thỏi son đó nằm trong tay Lạc Hi, đưa ra trước mặt cô.

Cô từ từ ngẩng đầu nhìn anh.

Anh đang nhìn chăm chăm lên trán cô, cô không biết vết thương trên trán cô có còn chảy máu không, trong ánh mắt sâu thẳm lắng đọng của anh, vết thương trên trán cô đột ngột bỗng rất choáng váng.

“Cảm ơn anh Lạc Hi.”

Đào Thục Nhi vội vàng quay lại bên Hạ Mạt, luống cuống nhận lại thỏi son từ tay Lạc Hi. Cô khom lưng đáp lễ, hai má ửng hồng, rụt rè e lệ.

Lạc Hi hơi rướn lông mày.

Trên mặt anh thoáng hiện nụ cười mà như không, anh nói với Đào Thục Nhi:

“Không cần khách sáo.”

Nói đoạn anh đưa mắt chăm chăm nhìn lại Hạ Mạt đang trầm ngâm yên lặng rồi quay lại chỗ Thẩm Tường và đám phóng viên. Trong đại sảnh, tiếng ồn ào lập tức lại nổi lên, đám phóng viên phấn khích đưa ra đủ loại câu hỏi, hình như có tay phóng viên trong đó hỏi Lạc Hi có phải rất thân với Đào Thục Nhi hay không? Có quan hệ riêng với Đào Thục Nhi hay không?

Giữa vòng vây của đám phóng viên.

Lạc Hi và Thẩm Tường rời khỏi đại sảnh phòng thu Đài Truyền hình HBS.

Cùng với sự ra đi của Lạc Hi, đại sảnh cũng dần trở nên yên tĩnh vắng lặng, không gian cực kỳ buồn tẻ, giống như là đang ở một thế giới hoa lệ hào quan vạn tượng đột ngột quay về cõi nhân gian đời thường phẳng lặng.

Đào Thục Nhi lặng yên theo dõi hình bóng Lạc Hi dần dần mất dạng, hồi lâu cô mới ngơ ngắc quay đầu lại nói với Hạ Mạt đang ở bên cạnh: “Cậu có biết anh ấy là ai không?”.

Ngón tay Hạ Mạt cứng đờ, cô không nói gì, tiếp tục chú tâm sắp xếp lại đồ trang điểm cho gọn gàng ngăn nắp.

Đào Thục Nhi hình như cũng chẳng để ý đến phản ứng của Hạ Mạt, nói như để mình nghe: “Anh ấy là Lạc Hi, gần như là một truyền thuyết. Dù chỉ cần đứng cạnh anh ấy, chỉ cần có một chút quan hệ với anh ấy là đã có thể trở thành tiêu điểm thu hút sự chú ý của mọi người”.

“Sắp tới giờ phát hình rồi đó.”

Hạ Mạt nhìn đồng hồ treo trên tường hành lang nhắc nhở Đào Thục Nhi.

“Hả?”

Đào Thục Nhi như từ giấc mơ tỉnh lại, vội vàng ba chân bốn cẳng lao tới phòng thu hình, Hạ Mạt tay xách thùng trang điểm theo sau.

Thiên hạ vui chơi là một talkshow thu hút tỷ lệ người xem khá cao, trong đó chủ yếu người dẫn chương trình đưa ra các câu hỏi phỏng vấn một ngôi sao đang hot hoặc những nhân vật có liên quan đến sự kiện đang ồn ào chấn động trong làng giải trí. Mỗi quan hệ tình cảm giữa Vi An và Jam, bầu sô nổi tiếng đã có vợ, đương nhiên là một đề mục không thể bỏ qua. Khổ nỗi không có cách nào liên hệ được với hai nhân vật chính trong vụ xì căng đan nóng hổi này, nhà sản xuất chương trình đành phải mời Đào Thục Nhi, nhân vật cùng làm việc trực tiếp thân cận với bầu Jam tham gia lên chương trình. Thêm vào đó trước những lời đồn đại về mối quan hệ bất hòa giữa Vi An và Đào Thục Nhi, nhà sản xuất chương trình cũng hy vọng khai thác thêm được từ Đào Thục Nhi những thông tin đằng sau bức màn bí mật mối quan hệ tình cảm bất chính này.

Hạ Mạt ngồi một góc khuất trong phòng thu hình.

Cô đưa ngón tay đụng nhẹ vào vết thương trên trán, vẫn còn hơi đau, ngón tay dính chút máu. Bộ dạng thảm hại thế này mà lại bị Lạc Hi trông thấy sao, Hạ Mạt cười khổ, tuy nói không cần phải để ý tới anh ta, nhưng, trong lòng vẫn có cái gì đó tràn ngập đau xót.

Cô lắc đầu, cố gắng ép mình không được nghĩ tiếp đến những chuyện vớ vẩn đó nữa, ánh mắt Hạ Mạt nhìn Đào Thục Nhi đang ngồi kia chuẩn bị cho chương trình.

Trong phòng, ánh đèn sáng rực như ngoài trời, bức tranh sơn dầu bối cảnh hoàng cung phương Tây, một chiếc sofa đơn hoa văn da báo rất đẹp được chuẩn bị cho nhân vật chính, hai chiếc ghế dựa chân cao khác dành cho hai

người dẫn chương trình. Đào Thục Nhi cùng hai MC đang nói chuyện với đạo diễn những vấn đề sẽ được đề cập trong chương trình. Một vài nhân viên khác đang khẩn trương chuẩn bị các thiết bị đạo cụ, ánh sáng, micro, âm nhạc, vân vân.

Đột nhiên điện thoại của đạo diễn chương trình reo vang.

Hạ Mạt chú ý tới sự vui mừng phấn khích xuất hiện trên gương mặt đạo diễn, anh ta vội đi ra chỗ khác, cách chỗ Đào Thục Nhi và hai MC khá xa. Đạo diễn tiếp tục nói chuyện qua điện thoại, ánh mắt thỉnh thoảng lại sung sướng ngó về phía cửa phòng thu hình.

Cửa phòng thu hình.

Váy hai dây màu đỏ tươi, sợi dây chuyền vàng lấp lánh, như một cô công chúa kiêu ngạo, Vi An ngẩng cao đầu bước vào, khí thế cuồn cuộn, hung hăng hùng hổ, Trân Ân và một vài trợ lý khác đi đằng sau.

Hạ Mạt ngạc nhiên.

Bất giác cô vội vàng đứng dậy chạy qua chỗ Đào Thục Nhi đang hoàn toàn bất động sợ hãi.

Vi An nhanh chân bước tới.

Ánh mắt đầy sát khí hận thù trợn nhìn Đào Thục Nhi, cánh tay đưa lên, mọi người còn chưa kịp phản ứng gì, “bốp”, một cái tát nảy lửa giáng mạnh lên má Đào Thục Nhi.

Đào Thục Nhi đau tràn nước mắt.

Những người khác trong phòng thu đều ngơ ngác kinh hãi, Trân Ân thất kinh há hốc mồm. Hình như Vi An vẫn chưa cảm thấy hả cơn giận, tức tối đưa tay định tát nốt má bên kia. Lúc này Hạ Mạt đã chạy tới, kịp thời tóm được cổ tay Vi An, Vi An giật ra, nhưng không được, Hạ Mạt giữ tay Vi An quá chặt.

“Buông tôi ra! Tôi phải đánh chết con tiện nhân này!”

Vi An tức tối gào lên, ánh mắt hận thù nhìn Hạ Mạt rồi lại hận thù nhìn qua hăm dọa Đào Thục Nhi, đám nhân viên đài truyền hình vội vàng giữ chặt Vi An, kéo cô ta ra xa Đào Thục Nhi. Lúc đó Hạ Mạt mới buông tay Vi An ra, chăm chú nhìn dấu tay trên má Đào Thục Nhi. Hạ Mạt nhíu mày, Vi An ra tay quá mạnh, má Đào Thục Nhi sưng đỏ, có lẽ phải đánh phần dày lên

mới giấu được. Buổi thu hình tối nay chắc có lẽ sẽ rất khó khăn.

Đào Thục Nhi gạt dòng nước mắt dâng trào ra không ngừng, nước mắt của kẻ vô tội đáng thương, Thái Ni dựa vào người Hạ Mạt, “Vi An... cô đối với tôi như vậy...”.

Đạo diễn chương trình, hai MC và những nhân viên đài truyền hình đang ở đó nhìn Vi An bằng ánh mắt kỳ lạ khinh thường, họ lần lượt kéo qua an ủi Đào Thục Nhi. Một vài người giữ Vi An không cho cô ta nhào tới gần Đào Thục Nhi.

Vi An hít thở mạnh, bộ ngực phập phồng tức giận rồi cuộc cũng hạ nhiệt, động tác cũng không còn kịch liệt như lúc nãy nữa. Đám nhân viên cũng cẩn thận từ từ buông Vi An ra nhưng vẫn cảnh giác mọi tình huống, ngộ nhờ Vi An lại xông qua chỗ Đào Thục Nhi.

Vi An lỳ lợm trợn mắt nhìn Đào Thục Nhi, “Đào Thục Nhi, mày gian xảo quá, trước đây tao đã không nhìn ra. Nhưng thôi, báo cho mày hay, muốn hủy hoại tao không dễ thế đâu! Những việc mày làm đối với tao ngày hôm nay, sau này tao sẽ ném trả gấp bội!”.

Mọi người trong phòng kinh hãi nhìn nhau.

Hạ Mạt có cảm giác Đào Thục Nhi đang đứng sau lưng đột nhiên cứng đờ người, nhưng chỉ thoáng giây, Thục Nhi lại rút nước mắt như con chim non vừa trúng thương.

“Lẽ nào... cô lại nghĩ là tôi...”

Vi An cười lạnh lùng.

Không thềm đếm xỉa đến nước mắt Đào Thục Nhi, Vi An quay qua nói với đạo diễn: “Chương trình lần này để tôi lên hình”.

Vị đạo diễn vừa kinh hãi vừa thích thú: “Thế thì quá hay, chị Vi An đồng ý xuất hiện trong chương trình của chúng ta...”.

“Nhưng tôi có một điều kiện.” Vi An ngắt lời anh ta.

“Xin mời.”

“Chuyện của tôi, tự tôi có thể nói rõ, không cần người ngoài chọc ngoáy thêm dầu vào lửa. Vì thế mong anh hãy để Đào Thục Nhi biến ngay chỗ khác cho!”

Vị đạo diễn ngượng ngùng lúng túng khó xử, “Ờ... trước hết không biết chị

Vi An có chấp hận không, chúng tôi đã đưa tin thông báo sự xuất hiện của chị Thục Nhi... nếu như hai chị cùng đồng thời tham gia, chị Thục Nhi sẽ...”.

Vi An rút điện thoại nói một lèo: “Chương trình *Bát quái tôi lớn nhất* của đài RBS cũng mời tôi, nếu nhớ không lầm thì chương trình của họ cùng giờ phát sóng chương trình này?”. Nói đoạn, Vi An lạnh lùng quay người, vừa đi vừa nói chuyện điện thoại: “A lô, phải chương trình *Bát quái tôi lớn nhất* đó không? Tôi là Vi An...”.

“Chị Vi An! Chị Vi An!”

Đạo diễn vội vàng giữ Vi An lại, cố nở nụ cười tràn đầy trên khuôn mặt, anh ta quay lại phía Đào Thục Nhi này giờ vẫn đứng trong góc, liên tục gập người xin lỗi.

Trời đã tối.

Hạ Mạt và Đào Thục Nhi rời tòa nhà Đài Truyền hình HBS

Vài ngôi sao lấp lánh trên bầu trời.

Làn gió mát dịu thổi vào mặt.

Tòa nhà Đài Truyền hình HBS đèn sáng choang, đường phố tấp nập, xe qua lại như mắc cửi. Đào Thục Nhi tự dừng trọ chân, thiếu chút ngã xuống đất, Hạ Mạt vội vàng đỡ lấy cô. Hạ Mạt cảm thấy toàn thân Đào Thục Nhi lạnh ngắt, vội vàng ôm chặt lấy vai Thục Nhi, đưa khăn giấy cho cô lau nước mắt.

Đào Thục Nhi nghẹn ngào khóc.

“Chuyện của Vi An đâu phải do mình... Tuy là mình hận cô ta... nhưng ...”

Hạ Mạt thủ thủ an ủi: “Về nhà nghỉ cái đã, đừng nghĩ nhiều nữa.”

Lẽ nào người nghệ sĩ trong tưởng tượng tươi sáng đến thế, cũng có lúc phải gập uẩn khúc tủi thân, khi đó cảm nhận nhục nhã tăng lên gấp bội, mai này làm thế nào xuất hiện trước công chúng đây.

Trong lúc Đào Thục Nhi và Hạ Mạt chờ bác tài đánh xe công ty ra, một chiếc Bentley lạ từ từ chạy tới dừng trước mặt hai người. Cửa xe mở, một cô gái bước ra, Hạ Mạt nhận ra đó là Khiết Ni, trợ lý của Lạc Hi.

“Chị Doãn.”

Khiết Ni nở nụ cười với Hạ Mạt.

“Xin chào.”

Tuy cảm thấy là lạ trước sự xuất hiện của Khiết Ni nhưng Hạ Mạt vẫn mỉm cười đáp lại. Lần trước gặp Khiết Ni ở phòng luyện tập, lời ăn tiếng nói và gương mặt của cô ấy khiến Hạ Mạt có cảm giác họ đã quen nhau từ trước. Nhưng nghĩ mãi mà không nhớ ra.

“Anh Lạc Hi bảo em đón chị đưa đi bệnh viện.” Khiết Ni giải thích: “Anh ấy bảo lẽ ra đích thân anh ấy phải đưa đi, nhưng có một show diễn không thể bỏ được, đành phải nhờ tới em”.

Đào Thục Nhi nghi ngờ nhìn Hạ Mạt.

Hạ Mạt cũng nghe như sét đánh ngang tai, “Bệnh viện? Sao tôi phải tới bệnh viện?”.

“Anh Lạc Hi bảo chị bị thương.” Khiết Ni quan tâm bước tới gần nhìn vết thương trên trán Hạ Mạt, máu đã khô, “Trên trán phải không? Chà, còn chảy máu không? Bây giờ còn đau không?”.

Hạ Mạt ngăn người ngạc nhiên.

Trong lòng cô bình lặng. Vết thương ngoài da bé tí tẹo bằng cái móng tay trên trán lẽ nào cũng bị anh ấy nhìn thấy ư. Cúi đầu, Hạ Mạt không muốn bị người ta phát hiện ánh mắt mình đang sợ sệt. Đến lúc ngẩng đầu, nụ cười nhẹ nhàng lại xuất hiện trên khuôn mặt cô. “Không đau. Vết thương nhỏ không cần phải đi viện. Cảm ơn bạn. Cảm ơn anh Lạc Hi hộ tôi nhé”.

Lúc này xe của công ty cũng đã tới.

Vẫn để máy nổ, bác tài mở cửa xe cho Đào Thục Nhi. Thục Nhi nghi hoặc nhìn Khiết Ni không biết phải làm gì, cô lại quay nhìn Hạ Mạt hỏi:

“Hạ Mạt, cậu có đưa mình về không?”

“Ừ, mình có...”

“Vết thương trên trán không mau tới bệnh viện xử lý, ngộ nhỡ để lại sẹo thì sao?” Khiết Ni tiếp tục nói với Hạ Mạt, “Chị không phải đang muốn trở thành ca sĩ sao? Trên mặt ca sĩ không thể để có sẹo được”.

“Không sao đâu.” Hạ Mạt mỉm cười dịu dàng. Nếu như sẹo có thì vết thương trên mặt cô năm đó đã để lại dấu dài tới ba centimet rồi, vết thương nhỏ nhoi này thấm vào đâu, “Cảm ơn các bạn và anh Lạc Hi đã quan tâm,

nhưng mình còn nhiều việc khác cần phải đi ngay. Xin lỗi nhé”.

Đào Thục Nhi có vẻ không còn kiên nhẫn, ngồi trong xe gọi:

“Hạ Mạt!”

“Chờ chút!” Khiết Ni ngăn Hạ Mạt đang chuẩn bị bỏ đi, cô đưa cho Hạ Mạt một tuýp thuốc mỡ rồi nói: “Anh Lạc Hi đoán chừng có thể chị sẽ không đồng ý đi bệnh viện, trên đường đi có ghé qua hiệu thuốc mua cho chị tuýp thuốc này. Về nhà chị nhớ bôi thuốc nhé, được không?”.

“...Ừ.”

Hạ Mạt cầm tuýp thuốc trong tay, cảm ơn Khiết Ni rồi nhanh chóng lên xe với Đào Thục Nhi. Cửa xe đóng lại, rồi lao vào màn đêm từ từ mất hút.

Liệu chị ấy có nhớ ra mình không?

Ánh sao lấp lánh.

Khiết Ni ngơ ngác đứng giữa trời đêm.

Cô nghĩ ngợi, lắc đầu cười khổ. Chị Hạ Mạt học cùng trường ngày xưa chắc không nhớ được mình đâu, hồi này chả thấy biểu hiện gì trong ánh mắt chị ấy.

Hai giờ đêm.

Rốt cuộc cũng đã kết thúc một ngày với những show diễn.

Bộ vest hàng hiệu tiện tay vứt trên ghế sofa màu tím đậm, ánh trăng nhàn nhạt chiếu qua cửa sổ bức tường kính, Lạc Hi mệt mỏi nằm nhắm mắt như đứa trẻ, đôi chân dài đặt lên tràng kỷ, hình như anh ấy đã ngủ. Gió đêm thổi, rèm cửa lay động, phòng khách yên tĩnh không tiếng động.

Khiết Ni bưng sữa nóng từ dưới bếp lên, thấy Lạc Hi đang ngủ, cô quay người tính mang sữa cất đi. Lạc Hi quá mệt, ngày nào cũng bận rộn với các show diễn, ngày nào cũng phải đối diện với hàng đồng phóng viên, với anh mà nói việc không làm phiền đến giấc ngủ là cực kỳ đáng quý.

Nhưng bất chợt có tiếng Lạc Hi sau lưng.

“Vết thương còn chảy máu không?”

Giọng nói khá mệt mỏi.

Trong mệt mỏi vẫn mang theo một mối bận tâm lo lắng.

Khiết Ni ngơ ngác một lúc mới nhận ra Lạc Hi đang hỏi về vết thương của Hạ Mạt, “Không còn chảy máu nữa, không có vấn đề gì lớn. Chị Doãn từ chối không đi bệnh viện, em đã đưa tuýp thuốc anh mua cho chị ấy”.

“Ừ.”

Lạc Hi cười, ngồi dậy dựa lưng vào sofa. Năm năm qua quả nhiên cô ấy chẳng có gì thay đổi, tính cách quật cường và khó thân thiện chẳng khác gì ngày xưa, có điều hình như sống rất thu mình.

Khiết Ni nghĩ một chút rồi quyết định nói: “Tối nay em có nói chuyện điện thoại với Thái Ni. Thái Ni nói Chủ nhật sau sẽ tiến hành đánh giá kết quả đào tạo huấn luyện những gương mặt mới, họ sẽ được đưa tới trung tâm mua bán Cầu Vòng, chia ra hai nhóm biểu diễn trên hai sân khấu, xem xem trên sân khấu họ thể hiện như thế nào và mức độ công chúng đón nhận ra sao”.

“Là cuộc thi sát hạch cuối cùng sao?” Lạc Hi ngồi thẳng dậy.

“Có lẽ thế. Xem bảng kế hoạch của Thái Ni đã tới thời điểm cuối cùng để xác định gương mặt mới phát hành đĩa nhạc.”

“Cô ta sẽ cùng nhóm với ai?”

Cô ta?

Khiết Ni không biết Lạc Hi ám chỉ cô ta là Phan Nam hay Hạ Mạt, cô lên tiếng thăm dò: “Vẫn chưa xác định... nhưng chị Phan...”

“A Nam không thành vấn đề.” Lạc Hi cười, “Không có gì đáng lo, A Nam bao nhiêu năm biểu diễn trong các phòng trà quán bar rồi vũ trường, có gì mà chưa trải qua”.

“Anh lo cho cho Hạ Mạt à?”

Lời vừa buông ra, Khiết Ni biết ngay mình đã lỡ mồm, lúng túng ngượng ngập hai má ửng đỏ. Hai năm nay làm trợ lý cho Lạc Hi, cô hiểu rất rõ Lạc Hi ghét nhất là bị người ta hỏi đến chuyện riêng tư.

Nhưng, lần này Lạc Hi lại không để ý, anh nhìn màn đêm ngoài cửa sổ, “Hủy tất cả các show diễn vào Chủ nhật sau nhé”.

Khiết Ni kinh ngạc, “Nhưng, hôm đó có buổi thu hình tại Đài Truyền hình HBS, mọi người đã được thông báo, nếu anh...”.

Lạc Hi cười lạnh lùng, “Bảo họ, để bù lại, tôi sẽ tham gia chương trình *Đối thoại và phỏng vấn*”.

Khiết Ni lúc này mới thở phào.

Đêm càng khuya.

Ánh trăng sáng trong, trên chiếc sofa màu tím, Lạc Hi ngồi một mình yên lặng, nét trầm tư trên gương mặt, nửa như cười nửa như chau mày.

Quảng trường Cầu Vồng ngày chủ nhật.

Nắng vàng rực rỡ.

Vô số cửa hàng, hàng ngàn trái bóng bay, hàng trăm băng rôn muôn màu, người người đi lại ồn ào náo nhiệt, trẻ con nô đùa chạy tung tăng, quán cà phê ngoài trời, tiếng nhạc rộn ràng vui nhộn từ các hàng quán phát ra, xe cộ qua lại tấp nập, người đông như thể cả thế giới này đang tập trung hết về đây.

Chính giữa quảng trường là chiếc cầu vồng bằng thủy tinh rất đẹp.

Óng ánh trong suốt, cong cong ưu mỹ, bảy sắc cầu vồng tươi đẹp phản chiếu ánh mặt trời hoa lệ, mộng ảo khiến người ta phải ngạc nhiên thán phục. Quảng trường Cầu Vồng cũng nhờ đó mà nổi tiếng.

Dưới chiếc cầu vồng lớn là hai sân khấu ngoài trời cách nhau chừng mười mét mới được dựng lên. Từ những áp phích băng rôn treo trên đó có thể nhận ra một bên sân khấu được dựng để quảng cáo cho một loại sản phẩm kem dưỡng da, còn sân khấu kia dùng để quảng cáo cho loại dầu gội dưỡng tóc.

Hai sân khấu này nằm cách biệt hai đầu chiếc cầu vồng, sừng sững đối xứng nhau.

Đằng sau sân khấu.

Khả Hân hơi căng thẳng, cô nuốt nước bọt liên tục, cảm giác cổ họng khô như bốc khói. Từ hôm qua được phân nhóm, cô luôn trong tình trạng buồn bã khó coi. Chuyện phân nhóm, cô định ninh mình sẽ cùng Ngụy Nhân Đối Tây một nhóm, Phan Nam và Doãn Hạ Mạt một nhóm. Nào ngờ Đối Tây cứ nhất quyết đời cùng nhóm với Phan Nam khiến cô và Ngụy Nhân ngỡ ngàng. Rồi sau đó lại tới lượt Ngụy Nhân đòi được cùng nhóm với Phan Nam và Đối Tây.

Cô bị bỏ rơi.

Gương cười, thực ra cô biết thừa Đối Tây tại sao lại muốn cùng nhóm với Phan Nam. Bởi vì thực lực của Phan Nam cực mạnh, cùng nhóm với cô ấy tự nhiên có thể thu hút được nhiều người xem hơn. Nhưng, nếu như không cùng nhóm với Phan Nam, dựa vào thực lực của ba người họ, tất nhiên cũng có thể giành giật chút ít. Nhưng chị em đối tốt với nhau như vậy, sao lại dễ dàng bỏ rơi cô...

Nghĩ đi nghĩ lại...

Đôi mắt Khả Hân lại đỏ lên, nước mắt thiếu chút nữa rơi ra ngoài.

“Uống chút nước đi.”

Một giọng nói nhẹ nhàng, ấm áp cạnh Khả Hân. Cô giật mình ngẩng đầu nhìn, là gương mặt đầy thiện ý của Hạ Mạt. Một cốc nước ấm được đặt vào lòng bàn tay, trái tim Khả Hân từ từ ấm lại, trong thoáng giây cô cảm thấy rất xấu hổ vì trước đây thường a dua theo bọn Đối Tây cố ý cô lập Hạ Mạt.

“Đừng căng thẳng quá thế.” Hạ Mạt khẽ nói.

“Cậu... không căng thẳng sao...” Khả Hân chần chừ do dự hỏi. Kết quả biểu diễn lần này sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến việc tuyển chọn ai sẽ là gương mặt mới được thu âm phát hành đĩa. Thái Ni đã nói rất rõ, ai có khả năng thu hút được nhiều khán giả hơn, ai được nhiều người hoan nghênh hơn, người đó sẽ chiến thắng. Trở thành một ngôi sao không những chỉ dựa vào sắc đẹp bản thân hay giọng hát hoàn mỹ là có thể được, “khẩu vị” của quần chúng là rất khó đoán, vì thế cần phải trải qua một cuộc khảo nghiệm thực tế.

“Mình cũng căng thẳng,” Hạ Mạt mỉm cười, lắc đầu, “Nhưng, nếu mình vừa nhìn thấy mọi người trên sân khấu đã căng thẳng, vừa mới nghĩ tới việc

đứng trước đám đông hát là đã căng thẳng, điều đó chứng tỏ mình không thích hợp làm nghệ sĩ. Mà không làm được nghệ sĩ, cũng còn có rất nhiều con đường khác có thể đi. Nghĩ như thế, cũng chẳng còn gì để mà căng thẳng”.

“Nhưng... khi cậu hát...”

Hạ Mạt gật đầu, “Mình biết. Vì thế lần này nếu vẫn giống như những lúc tập thì mãi mãi mình sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện trở thành một nghệ sĩ nữa”. Trong năm cô gái, Hạ Mạt thừa biết mình là người yếu nhất. Không phải do cô không chăm chỉ luyện tập, không phải do giọng hát của cô không hay, mà là cô không sao buông lỏng, thoải mái được. Chà chà, rõ ràng là thất bại. Hạ Mạt vẫn luôn cho rằng dựa vào sức mạnh ý chí của bản thân có thể khắc chế được, có gì để đáng sợ đâu, những chuyện đó đều đã là dĩ vãng rồi. Nhưng cứ mỗi lần đứng trên sân khấu, bóng đen ác mộng vẫn luôn khổng lồ chế chẹn lấy cổ họng cô. Để trở thành ca sĩ, muốn hát trước mặt mọi người, một trong những nguyên nhân thất bại là như vậy. Không chiến thắng nỗi ám ảnh xưa kia, tự cô cảm thấy thất vọng với chính bản thân mình.

“Xin lỗi, mình không có ý đó, mình...” Khả Hân vội vàng giải thích, trong lòng cô cảm thấy xấu hổ vô cùng, Hạ Mạt đâu có bắt lỗi lời nói của cô, tự đứng lại đi nói những lời như chọc thương cô ấy.

“Không sao!” Hạ Mạt không để Khả Hân tiếp tục nói hết câu, “Chúng mình qua chỗ ban nhạc kiểm tra chút đi, xem thứ tự các bản nhạc có gì khác không”.

“Ừ.”

Hai người khoác tay nhau đi tới chỗ ban nhạc.

Nửa tiếng sau.

Trung tâm quảng trường Cầu Vồng phát ra những tiếng nhạc âm ỉ chói tai, trên hai sân khấu, hai MC đồng thời cùng xuất hiện bắt đầu giới thiệu từng sản phẩm phải quảng cáo. Hai MC đầy phong cách, ăn nói hoạt bát khéo léo thể hiện tài hoạt náo không khí náo nhiệt vui nhộn. Mọi người trên quảng trường dần dần bị cuốn hút tới xem, lượng người đứng xem dưới hai sân khấu gần như tương đương.

Đằng xa có chiếc Porsche.

Thái Ni, Nhã Luân và Jam trong xe, họ có thể nghe thấy rõ âm thanh và nhìn rất rõ mọi biểu hiện trên sân khấu.

“Mạnh yếu có quá chênh lệch không?”

Nhã Luân nghi ngờ hỏi. Để cả Phan Nam, Ngụy Nhân, Đới Tây có thực lực tương đối xếp vào một nhóm, còn Doãn Hạ Mạt và Khả Hân thực lực kém hơn rất nhiều vào một nhóm, rất có thể sẽ xuất hiện tình huống chênh lệch khác xa.

Thái Ni mỉm cười không nói.

Anh ta xoa cằm, chiếc nhẫn hồng ngọc hình hoa hồng trên tay lấp lánh, cạnh người là kẹp tài liệu đang mở, bên trong ghi chép những thông tin về năm cô gái.

Đã nhiều năm làm việc với Thái Ni, Jam hiểu rõ Thái Ni làm việc lúc nào cũng rất chặt chẽ và có lý do của anh. Nhận thấy Thái Ni không muốn giải thích, Jam đổi ngay đề tài: “Hai MC được mời hôm nay thể hiện tốt đấy chứ, mọi người nhanh chóng đã bị họ thu hút, các cô gái có thể giảm được chút áp lực”.

“Đó là vì...” Thái Ni nói, “hai công ty lúc đầu nhận được lời giới thiệu sử dụng người mới của chúng ta biểu diễn trên hai sân khấu đối diện, họ đã không có nhà ý lắm. Do đó chúng ta đương nhiên phải mời những MC tốt nhất để cổ động”.

“...?”

“Hai MC này chỉ phụ trách phần giới thiệu sản phẩm của hai công ty thôi, phần các cô gái của chúng ta biểu diễn trên sân khấu hoàn toàn dựa vào bản thân các cô ấy...”

Nhã Luân ngạc nhiên, “Ngộ nhỡ sân khấu không người xem...”.

“Chính là để xem xem tài nghệ của các cô ấy ra sao.” Giọng Thái Ni có vẻ tinh quái.

Minh Hiếu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 8

Bên phải là sân khấu giới thiệu quảng cáo sản phẩm kem dưỡng da, bối cảnh trang trí toàn màu da cam, người dẫn chương trình đang phát cho khán giả phía dưới sân khấu những gói sản phẩm nho nhỏ dùng thử. Đằng sau cánh gà, Khả Hân và Doãn Hạ Mạt đứng đợi, chờ giới thiệu lên biểu diễn. Khả Hân lo lắng nhìn sân khấu phía bên kia, “Cậu nhìn các bạn ấy... ăn mặc, trang điểm đẹp quá...”

Hạ Mạt nhìn theo.

Cách độ mười mét, đầu bên phải chiếc cầu vồng thủy tinh kia, sân khấu quảng cáo sản phẩm dầu gội dưỡng tóc trang trí toàn màu hồng.

Phan Nam và Đới Tây, Ngụy Nhân cũng đang đứng đợi ở đó.

Đới Tây và Ngụy Nhân đều trang điểm rất đẹp. Đới Tây mặc chiếc váy rất ngắn, bộ ngực đầy đặn hơi lộ ra trông rất hấp dẫn. Nhưng Phan Nam mới thật sự gây sự chú ý nhất. Phan Nam mặc chiếc áo phông màu đen, quần bò màu xanh đậm cắt rách tua rua ở một vài chỗ. Tay, cổ, eo đều đeo trang sức lấp lánh. Dáng cô ấy vốn đã rất giống con trai, mặc bộ quần áo kết hợp với những đồ trang sức càng tăng thêm vẻ đẹp trung tính mạnh mẽ khiến người ta khó lòng rời mắt. Hình như linh cảm thấy Hạ Mạt đang nhìn mình, Phan Nam quay đầu, từ đằng xa vẫy tay với cô như muốn nhắn nhủ hãy cố gắng nhé!

Hạ Mạt cũng mỉm cười vẫy tay lại, cô nhớ lại những lời Phan Nam nói hôm phân nhóm.

“Mình có thể yêu cầu cùng tổ với chỉ mình cậu”, Phan Nam dựa lưng vào lan can phòng tập, nhìn chăm chăm vào Hạ Mạt, “Nếu mình nhất quyết từ chối không cùng nhóm với bọn Đới Tây, tin chắc Thái Ni cũng không có cách gì ép được mình”.

“Cảm ơn”, Hạ Mạt đưa khăn lên lau mồ hôi trên trán, “Chỉ có điều, chẳng có ai giúp đỡ mình mãi được, rốt cuộc thì mình cũng cần phải biết mình có khả năng đứng trên sân khấu được hay không. A Nam này, lên sân khấu cậu

phải phát huy hết thực lực của mình nhé, cậu tuyệt lắm đấy”.

“Không, chỉ cần cậu có thể hát được, cậu mới là...”

“Nhưng, mình sợ mình không hát nổi”, Hạ Mạt thở dài. Trước mặt Phan Nam, cô không cần phải giấu giếm. Hễ những lúc cần phải hát trước mặt nhiều người, cô đều sẽ...

“Cùng nhóm với cậu, mình sẽ giúp được cậu”, Phan Nam đặt tay lên vai Hạ Mạt, cúi đầu thân thiết nói.

“Rồi sau đó?”, Hạ Mạt cười, “Cậu sẽ mãi giúp mình à?”

“Chúng mình có thể sẽ thành lập một ban nhạc, nếu như thế, mình sẽ có thể mãi mãi giúp cậu”, Phan Nam trịnh trọng nói.

Hạ Mạt ngẩn người.

Hồi lâu, cô nói nhỏ: “A Nam này, cảm ơn cậu. Cậu coi mình là bạn nên muốn giúp đỡ mình. Nhưng mình hy vọng tự thân mình có thể đứng hát được trên sân khấu”.

“Cậu khó nói quá”, Phan Nam lắc đầu không biết phải làm sao mới được bèn kéo sát vai Hạ Mạt vào vai mình, ôm chặt Hạ Mạt như một chàng trai, “Thôi được rồi, nhưng tới lúc biểu diễn cậu phải cố gắng đấy. Cẩn thận nhé!”

“Ừ, mình sẽ cố hết sức”.

Hạ Mạt cười đáp lại.

Đang hồi tưởng lại chuyện hôm đó, đột nhiên Hạ Mạt nghe thấy tiếng Khả Hân bên cạnh lo lắng:

“Hồng rồi! MC sao không giới thiệu bọn mình mà đã xuống sân khấu rồi nhỉ? Cô ấy quên à? Kia... kia... chúng mình lên sân khấu thế nào đây?!”

Cô bé MC ngang qua hai người không thèm chào hỏi lấy một tiếng, đi thẳng xuống sân khấu, uống nước rồi ngồi nghỉ. Hạ Mạt nhìn qua sân khấu bên kia, MC cũng đã rời khỏi sân khấu. Đối Tây và Ngụy Nhân bộ dạng cũng kinh ngạc sợ hãi, hình như bên ấy bọn họ cũng chẳng được giới thiệu lên sân khấu. Có lẽ đó là do sự sắp xếp của Thái Ni chăng, nghĩ được vậy, Hạ Mạt cảm thấy bình tĩnh hơn.

“Cậu và mình ai biểu diễn trước?”

Hạ Mạt bình tĩnh thản nhiên hỏi Khả Hân.

Khả Hân kinh ngạc nhìn Hạ Mạt, không hiểu sao cô không có chút gọi là hoảng loạn. Hai sân khấu, hai MC đều đã xuống, không còn quà để phát, đến ngay cả nhạc cũng đã không còn. Thoáng chốc, khán giả phía dưới sân khấu hết hứng thú, họ bắt đầu tản đi.

Trong giây lát.

Xung quanh sân khấu yên lặng.

“Mình...”

Khả Hân chân tay rụng rời không còn hơi sức, trên trán xuất hiện những giọt mồ hôi. Sân khấu vắng lặng chẳng có người, giờ sao có thể biểu diễn được cơ chứ.

Đúng lúc đó.

Bên kia, Phan Nam ra sân khấu.

Ban nhạc dạo khúc nhạc tiết tấu nhanh. Phan Nam thể hiện nổi bật bằng những tư thế động tác nhịp nhàng rất đỉnh, cô nhảy một điệu vũ Latin mạnh mẽ sôi động theo nhịp nhạc, rất bắt mắt, rất khỏe mạnh nhưng cũng rất gợi cảm hoang dã. Bao nhiêu năm đi biểu diễn trong các phòng trà quán bar, Phan Nam thừa biết trước tiên cần phải thu hút sự chú ý của khán giả, cách tốt nhất và dễ dàng nhất chính là những điệu nhảy có tiết tấu, nhịp điệu sôi động. Quả nhiên, sau vào phút điệu nhảy Latin kết thúc, mọi người đang tản mát khắp nơi lại dần dần kéo tới tụ tập dưới sân khấu.

Đới Tây và Ngụy Nhân xem ra vừa ngưỡng mộ vừa ghen tỵ.

May mà có Phan Nam ra sân khấu, cảnh vắng vẻ phía dưới đã được thay đổi. Tuy nhiên Đới Tây và Ngụy Nhân lại lo lắng những thể hiện xuất sắc của Phan Nam chính là điều sẽ dẫn đến sự thất bại của bọn họ. Hai người họ không khỏi chán nản, tinh thần ảm đạm suy sụp.

Phan Nam bắt đầu hát, cô vừa hát vừa nhảy, mái tóc ngắn, nét mặt trung tính hài hòa, giọng hát trầm khàn, tư thế nhảy phóng khoáng nam tính, tay vùng lên, đầy sức hấp dẫn của một ngôi sao lớn. Khán giả phía dưới sân khấu mãi mê dõi xem, có người vỗ tay, có người tán thưởng khen hay, người kéo đến xem mỗi lúc một đông.

“Quả nhiên là Phan Nam”.

Trong chiếc Porsche, Nhã Luân mãi nguyện nói. Trong năm cô gái, ngay

từ lúc bắt đầu đào tạo, Phan Nam luôn tỏ ra là người xuất sắc nhất. Cô được trời ban phát cho khí chất của một ngôi sao, gần như lúc nào xuất hiện cô đều cuốn hút được đủ loại thành phần giới tính tuổi tác.

Jam cũng vui mừng không kém bởi vì Phan Nam rất cuộc không phải do tuyển chọn mà là được tiến cử.

“Cục diện thay đổi tốt đấy”.

Chuyển qua sân khấu bên kia, Thái Ni tròn xoe mắt. Do sự xuất hiện của Phan Nam, khán giả đều đã dồn gần hết sang bên đó. Dưới sân khấu phía bên Khả Hân và Hạ Mạt vắng tanh không một bóng người.

“Làm thế nào đây!...”

Khả Hân tuyệt vọng.

Dưới sân khấu vắng lặng, sự chú ý của mọi người đều dồn hết sang sân khấu của nhóm Đối Tây. Phan Nam biểu diễn đỉnh thế kia. Không có cơ hội rồi, cô đã bị sàng lọc đào thải, mọi hy vọng trở thành ca sĩ đang dần sụp đổ trước mắt.

“Cậu và mình ai ra sân khấu trước?”

Hạ Mạt hỏi lại một lần nữa, giọng rất bình tĩnh, đôi mắt chăm chú nhìn Khả Hân, hình như cô chẳng để ý đến những gì đang diễn ra trên sân khấu bên kia.

“Hả?”

Khả Hân mù mờ không biết phải xoay xử thế nào.

“Yên tâm đi, mình sẽ kéo mọi người quay lại”, Hạ Mạt mỉm cười, “Chỉ cần cho mình biết cậu muốn biểu diễn trước hay sau thôi”.

“Mình...”

Sự bình tĩnh của Hạ Mạt chính là cọng rơm cuối cùng cô có thể tóm được, Khả Hân cố gắng không nghĩ thêm gì nhiều nữa. Phản ứng đầu tiên là muốn biểu diễn sau, không có khán giả xem thật đáng sợ, nếu Hạ Mạt lên sân khấu có thể kéo được khán giả tới xem... Nhưng, không được, Hạ Mạt lúc nào hát cũng... cô ấy ra sân khấu ngộ nhờ, nói không chừng tới lúc ấy cô ấy biểu diễn xong muốn khán giả kéo tới lại càng khó...

Khả Hân cắn răng, “Mình trước”.

“Được”.

Hạ Mạt gật đầu, cầm lấy ngay micro đi ra giữa sân khấu. Khả Hân kinh ngạc, vừa xong đã bảo là mình ra sân khấu trước, sao cô ta lại đi ra luôn vậy?

Cầu vồng bảy sắc.

Óng ánh sắc màu.

Dưới nắng vàng rực rỡ, cầu vồng thủy tinh chiếu bảy sắc màu huyền ảo. Bên trái chiếc cầu vồng, sân khấu phong nền màu cam, một cô gái cầm micro đi ra. Cô gái đó mặc chiếc váy xanh biển đậm, da trắng như ngà, mái tóc dày như rong biển được buộc đối, đôi mắt bình lặng như mặt biển xanh. “Xin chào mọi người!”

Cô gái mỉm cười nhìn xuống dưới sân khấu.

Yên lặng.

Dưới sân khấu vắng lặng không một bóng người.

Nhưng cô gái vẫn cười như đang đứng trước mặt một biển người ồn ào náo nhiệt, cô nâng cao giọng thánh thót vui vẻ: “Hôm nay thời tiết tuyệt quá, một ngày đẹp trời để đi mua sắm! Đi mua sắm, bạn không những cần thời tiết đẹp mà còn mong các cô gái trong các cửa hàng phục vụ bạn nhiệt tình và nhất thiết bạn còn phải cần đến tâm trạng vui vẻ, hưng phấn, thoải mái! Sau đây, chúng tôi sẽ mời Khả Hân – cô ca sĩ mới xuất sắc – tặng ngay quý vị một bài hát! Bài hát rất tuyệt có tựa *Ánh mặt trời!*”

Giọng nói Hạ Mạt nhẹ nhàng mà mạnh mẽ hiên ngang.

Ngữ điệu đầy nhiệt tình hoạt bát!

Hầu như tất cả khán giả sân khấu phía đối diện đều nghe thấy.

Lúc này, Phan Nam đã hát xong đang xuống sân khấu, đến lượt Ngụy Nhân. Tiếng hát của Ngụy Nhân rất hay, nhưng cách thể hiện lại kém, đương lúc chán nản gặp ngay những lời nói đầy kích động của Hạ Mạt, thế là một số khán giả lập tức quay người bỏ sang xem sân khấu bên kia.

“Hôm nay là lần đầu tiên Khả Hân chính thức biểu diễn trên sân khấu trước mặt khán giả đó! Khả Hân không chỉ sở hữu một gương mặt dịu dàng đáng yêu, cô còn có một giọng hát cũng ngọt ngào không kém. Chỉ có điều...”. Cô gái cố ý ngừng lại một lúc, nháy mắt bộ dạng làm tếu với khán giả đang từ từ kéo đến tụ tập phía dưới sân khấu, “Chỉ có điều vì đây là lần đầu tiên

biểu diễn, Khả Hân có đôi chút căng thẳng lo lắng!”.

Khán giả cười ồ lên.

Tiếng cười đầy thiện ý.

Cô gái cầm micro trên sân khấu gật đầu vỗ tay, cao hứng nói: “Nào! Xin mọi người cho một tràng vỗ tay chân thành nhất đón chào Khả Hân! Nhiệt tình cổ vũ cho cô ấy!”

Tiếng vỗ tay vang dậy.

Khán giả phía dưới sân khấu hoàn toàn bị hấp dẫn trước giọng nói nhiệt tình đầy kích động của Hạ Mạt, ánh mắt họ chuyển từ sân khấu quảng cáo sản phẩm dầu gội sang sân khấu quảng cáo kem dưỡng da chống nắng, cùng lúc họ vỗ tay cổ vũ cho sự xuất hiện của Khả Hân.

Ban nhạc chơi khúc dạo đầu.

Nụ cười rạng rỡ tràn đầy trên gương mặt, Hạ Mạt đưa tay phải về phía Khả Hân đang đứng bên sân khấu.

Mọi ánh mắt đều phải hướng theo.

Khả Hân dịu dàng ngọt ngào trong bộ váy công chúa bông bênh màu phấn hồng e thẹn đi ra sân khấu. Vào lúc này, sân khấu bên kia chỉ còn lại một vài khán giả nán lại tiếp tục xem Ngụy Nhân hát.

Trong chiếc Porsche.

Chiếc nhẫn hồng ngọc giữa ngón tay Thái Ni lấp lánh, ánh mắt anh ta không rời Hạ Mạt đang yên lặng đứng một góc sân khấu xa xa.

“Một cô gái thông minh!”, Nhã Luân khen ngợi, “Cô ta sử dụng cách có hiệu quả trực tiếp. Cái kiểu rao mời này thu hút được sự chú ý của khán giả rất tự nhiên, không gượng gạo mà lại động lòng người khiến khán giả không thể không có sự yêu thương trìu mến, cũng không đến nỗi ép buộc chờ đợi một Khả Hân xuất hiện phải cực kỳ xuất sắc”.

“Đích thực là một cô gái thông minh”, Jam phụ họa, “Tránh lúc Phan Nam đang biểu diễn, nhân lúc thực lực bên đó đang suy giảm mới giới thiệu Khả Hân lên sân khấu, cô ta cũng biết nắm thời cơ đấy chứ”.

Nhã Luân tự dưng nghi ngờ: “Sao cô ấy không lên biểu diễn nhỉ? Đây là thời cơ tốt, cô ấy nhân lúc này lên biểu diễn không tốt hơn sao?”

“Có lẽ bản tính cô ấy tốt bụng”, Jam vừa nói vừa lắc đầu. Bao nhiêu năm

qua làm việc trong làng giải trí, Jam từng chứng kiến không biết bao nhiêu nghệ sĩ dùng đủ mọi thủ đoạn để có được cơ hội tốt, có được địa vị, đâu có thấy mấy ai hiền lành tốt bụng, “hoặc có lẽ cô ấy vẫn không có cách nào để có thể cất tiếng hát trước đông người, vì thế mới để Khả Hân xuất trận trước”.

Nhã Luân không nói gì.

Có một linh cảm mách bảo cho anh hay Doãn Hạ Mạt không hề có những suy nghĩ trù tính trước, đó thuần túy chỉ do bản tính hiền lành tốt bụng của cô ấy mà thôi. Nhưng, tốt bụng là cái gì, trong thế giới showbiz đầy tranh giành, lấy đâu ra chút tốt bụng vụn vặt?

“Dưới sân khấu không một bóng khán giả mà cô ấy chẳng chút lo sợ, ngày thường cô ấy rất kiệm lời, ít thân thiện vậy mà lên sân khấu lại nhiệt tình hoạt náo đến thế. Nhưng...”, Thái Nhi nhìn dán mắt vào Hạ Mạt đứng đằng xa, “không hiểu nguyên nhân gì khiến cô ta không khắc chế nổi bản thân để cất được tiếng hát trước đám đông”.

Nhã Luân và Jam nhìn nhau.

Đúng vậy.

Trước đây mọi người luôn nghĩ Hạ Mạt là con người khó gần, lời nói hành động luôn cẩn thận, e dè, ở những chỗ đông người cô ấy rất khó hòa nhập, vì thế cất tiếng hát cũng rất khó khăn. Nhưng những gì cô ấy thể hiện ngày hôm nay chứng tỏ cô hoàn toàn không phải là một cô gái e dè nhút nhát.

Trên sân khấu màu da cam.

Khả Hân đã hát xong.

Rải rác dưới sân khấu có tiếng vỗ tay, không nhiệt tình lắm. Trong lúc Khả Hân hát, nhiều khán giả đã bỏ đi, một số quay sang sân khấu bên cạnh xem Nguyễn Nhân biểu diễn.

Dù thế nào đi nữa cũng không có sai lầm gì lớn, khán giả dưới sân khấu cũng không đến nỗi vắng quá mức phải xấu hổ mất mặt. Khả Hân nhẹ nhàng thở phào nhìn về phía Hạ Mạt đang đứng bên sân khấu tỏ lòng biết ơn.

Hạ Mạt mỉm cười nhìn Khả Hân vỗ tay.

Trong lòng Khả Hân ấm áp, thế rồi cô muốn học cách hồi nãy của Hạ Mạt

để giới thiệu Hạ Mạt ra sân khấu biểu diễn. Nhưng khi ngó lại dưới sân khấu thấy mọi người đã tản đi gần hết, Khả Hân lại hoảng loạn nghĩ không ra phải nói cái gì, trong hốt hoảng cô chỉ nói vào micro được câu:

“Tiếp theo đây... xin mời mọi người nghe Doãn Hạ Mạt biểu diễn...”

Hình như không có ai nghe thấy tiếng nói của cô.

Mọi người vẫn tiếp tục nhanh chóng tản đi.

Khán giả dưới sân khấu còn lại không bằng một nửa hồi nãy, nhiều người cũng đã xoay người đang chuẩn bị bỏ đi sang sân khấu màu hồng phía bên kia xem Đới Tây biểu diễn.

Đới Tây đã ra sân khấu.

Tiếng hát Đới Tây trẻ trung dễ thương, chiếc váy trễ ngực, da trắng nõn nà mê hoặc lòng người. Đới Tây vừa hát vừa lắc lư những tư thế từ từ khoan thai. Càng nhảy chậm càng hấp dẫn, một nét đẹp sexy gợi cảm.

Khán giả gần như ngạt thở.

Ánh nắng màu vàng cam.

Sân khấu màu cam rực sáng.

Sân khấu yên tĩnh vắng lặng.

Không tiếng vỗ tay, không tiếng hoan hô reo hò, Doãn Hạ Mạt lặng lẽ bước ra sân khấu. Tinh thần bình tĩnh, nụ cười trên môi, chiếc váy xanh biển dưới ánh nắng nhẹ nhàng, thuần khiết, trông cô tựa nhe biển cả mênh mông.

Chiếc micro trong tay, “Tôi xin hát tặng mọi người một bài hát mang tựa *Kim cương*”.

Tiếng nhạc vang lên.

Dưới sân khấu trống vắng, không một khán giả đứng xem, Hạ Mạt bình tĩnh đứng giữa sân khấu lặng ngắt như tờ, giống như cả thế giới này chỉ có một mình cô, Hạ Mạt lặng lẽ bắt đầu hát.

...

Nếu khóc lóc thỉnh cầu

Nếu giả như không biết chàng vẫn đang yêu cô ta

Nếu thiếp quỳ hai gối xuống, đau thương cầu xin chàng

Chàng ơi, chàng có thể vì thiếp mà ở lại.

...

Chàng mua kim cương vì cô ta

Chàng đau lòng vì cô ta, ưu sầu vì cô ta

Cô ta là kim cương vô giá...

Thiếp là hạt cát không đáng đồng tiền

...

Tiếng hát đó lắng lẽ, giọng hát cô đơn buồn bã nhưng tiết tấu nhịp điệu lại vô cùng vui vẻ dồn dập. Hạ Mạt lắng lẽ đứng giữa sân khấu không một khán giả, trong đôi mắt là tình cảm mờ mịt. Tiếng hát của cô rõ từng chữ từng lời, rõ như hơi thở nhẹ trong màn đêm tĩnh mịch, hơi thở dường như không có, giấu đi tất cả nước mắt không để ai hay.

“Bài hát này!”

Trong chiếc Porsche, Thái Nhi rất kinh ngạc, anh ta dán mắt nhìn Doãn Hạ Mạt trên sân khấu màu da cam, nét mặt đầy nghi hoặc. Jam cũng kinh ngạc như vậy, chú tâm nhìn Doãn Hạ Mạt.

“Các anh đã nghe rồi à?” Nhã Luân không hiểu hỏi. Nhã Luân chưa bao giờ nghe bài hát này, anh cho rằng đây là bài hát mới, có thể là do Hạ Mạt tự sáng tác.

“Bài hát này có tựa *Kim cương*”. Jam hồi tưởng nói: “Nhiều năm trước đây, bài hát *Kim cương* rất nổi tiếng trong phòng trà, bài hát do một nữ ca sĩ phòng trà sáng tác cho người tình thay lòng đổi dạ của mình. Các cô gái tại phòng trà rất thích. Lời bài hát rất hay, nhiều nhà sản xuất đĩa hát muốn thu âm phát hành CD bài hát này, nhưng nữ ca sĩ kia tuyên bố bài hát này chỉ để dành cho riêng người tình của cô ấy mà thôi. Nữ ca sĩ này là người có địa vị trong giới giang hồ, các công ty sản xuất đĩa hát đánh phải buông xuôi. Thế là bài hát *Kim cương* chỉ nghe được tại phòng trà đó mà thôi. Sau đó...”

Nhã Luân chờ đợi...

Jam thở dài tiếc rẻ, “Sau này... ca sĩ phòng trà đó chết, để tưởng nhớ cô ấy, các nữ ca sĩ phòng trà khác đã không bao giờ hát bài *Kim cương*. Bài hát này từ đó không còn lưu truyền nữa”.

“Nhưng cô ta đang hát bài hát đó”. Thái Ni sờ lên chiếc nhẫn hồng ngọc

trên ngón tay, nghi hoặc nói. Doãn Hạ Mạt không những chỉ thuộc bài hát đó mà cô ấy còn thể hiện rất uyển chuyển những cảm giác đau thương của bài hát, từng từ từng câu đọng đầy nước mắt khiến người nghe trong lòng cũng phải cảm thấy như đang bị vò nát.

Trong năm mặt trời chói sáng rực rỡ.

Người người qua lại ồn ào náo động.

Quảng trường Cầu Vòng đẹp đẽ.

Nhưng...

Nhưng yên lặng.

Tiếng hát.

Doãn Hạ Mạt lặng lẽ đứng giữa sân khấu màu da cam trống vắng.

Tiếng hát nhẹ nhàng.

...

Ai ai cũng yêu cô ta

Cô ta là kim cương hoàn mỹ lóng lánh

Cô ta cao quý, cô ta xinh đẹp

Cô ta thuần khiết, cô ta không tì vết.

Thiếp chỉ là hạt cát nhỏ bé thấp hèn bay thơ gió

Thiếp thô tiện, thiếp phiêu bạt

Thiếp thế cô, thiếp phức tạp

Cô ta là kim cương vô giá...

Thiếp là hạt cát không đáng đồng tiền.

...

Người đi lại trên quảng trường Cầu Vòng dừng bước, họ nghe thấy tiếng hát, thi luật đơn giản, lời ca rõ ràng, giọng người hát cũng lặng lẽ cô đơn buồn bã. Không rõ vì nguyên nhân gì mà bài hát đó lại đột ngột đánh động trái tim họ, khiến họ không thể bỏ đi được, kéo họ từ từ đi tới sân khấu màu da cam.

Dưới sân khấu.

Nước thủy triều nhè nhẹ dâng.

Người người kéo tới mỗi lúc một đông.

Những người này giờ đang chú ý xem Đới Tây hát trên sân khấu màu hồng

đã quay lại, họ lắng nghe tiếng hát mê hoặc của Doãn Hạ Mạt.

Lời bài hát rất rõ ràng.

Linh hồn trong tiếng hát khiến mọi người cảm động.

Ánh nắng mặt trời mùa hè chiếu lên chiếc Bentley màu đen hào hoa, quảng trường quá đông, bác tài mặc bộ đồng phục màu trắng khuy vàng buộc phải giảm tốc chạy chậm lại. Đột nhiên trước đầu xe, một em bé năm tay mẹ chạy ngang qua về hướng sân khấu màu cam giữa quảng trường.

Bác tài vội vàng đạp phanh.

Chấn động trong xe khiến Âu Thần ngẩng đầu lên.

“Xin lỗi, Thiếu gia...”

Bác tài vội vàng nhận lỗi.

Âu Thần không nói gì, anh đóng chiếc laptop đang đặt trên đùi lại, dụi dụi mắt. Trên gương mặt thanh tú đẹp như tượng thần Hy Lạp thoảng chút mệt mỏi. Quản gia Thẩm ngồi bên cung kính giúp cất chiếc laptop đi rồi nhẹ nhàng đặt một ly rượu Brandy cạnh tay Thiếu gia. Trước kia Thiếu gia không biết uống rượu, nhưng từ sau sự kiện ngoài ý muốn xảy ra năm năm về trước, Thiếu gia tự dưng thích những loại rượu có tính mạnh.

Chiếc Bentley chạy chậm chậm ngang qua quảng trường cầu vòng. Âu Thần âm trầm nhấp một ngụm Brandy, ánh mắt mặc nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, trên cổ tay cậu buộc một sợi dây ren lụa màu xanh đang phất phơ theo gió, tuy đã lâu ngày, nhưng sợi ren lụa đường nét hoa văn phức tạp vẫn còn rất đẹp, nó là thứ yêu thương quý giá vô cùng của chủ nhân.

Không khí trong lành mát mẻ mang hương vị của nắng mặt trời, sợi ren lụa màu xanh, trong thoáng giây, một cảm giác số mệnh từ từ nhẹ nhàng lướt trong không gian.

Doãn Hạ Mạt đứng trên sân khấu.

Ánh nắng nóng bỏng chiếu vào người cô, cầu vòng pha lê phản xạ khúc chiếu những tia sáng chói mắt, người người dưới sân khấu mỗi lúc một đông, ồn ào như thủy triều dâng lên.

Cổ họng Doãn Hạ Mạt dần thít chặt.

Nhắm mắt lại, Hạ Mạt cố gắng để mình không nhìn vào đám người đen kìn kịt kia. Quên đám đông đi! Quên đám đông đi! Hạ Mạt cố gắng nhắc nhở

bản thân, nhắm chặt hai mắt lại. Nhưng, ánh nắng khốc liệt thiêu đốt khiến cổ họng cô càng thít chặt hơn.

Cô chưa bao giờ nói với bất kỳ ai...

Cô sợ đám đông...

Đặc biệt những đám đông ồn ào như tổ quạ vỡ...

Từ từ, bên tai cô lại bắt đầu những âm thanh ầm ầm kịch liệt, nhắm chặt mắt lại, muốn bật tiếng hát, cô cần phải phát ra tiếng hát, nhưng dưới sân khấu đám người ồn ào, đám người như nước biển đang dâng từng đợt từng đợt...

Tất cả...

Giống như đêm hôm đó...

...

Nếu khóc lóc thỉnh cầu

Nếu giả như không biết chàng vẫn đang yêu cô ta

Nếu thiếp quỳ hai gối xuống đau thương cầu xin chàng

Chàng ơi, chàng có thể vì thiếp mà ở lại.

...

Chàng mua kim cương vì cô ta

Chàng đau lòng vì cô ta, ưu sầu vì cô ta

Cô ta là kim cương vô giá...

Thiếp là hạt cát không đáng đồng tiền.

...

Đêm hôm đó là sinh nhật bảy tuổi của cô, cũng làm lần đầu tiên cô bé đứng trên sân khấu.

Mẹ đã uống rất nhiều rượu và đang say bí tỉ. Ông chủ khuyên can mẹ không nên lên sân khấu, coi như tặng mẹ số tiền thù lao. Mẹ đẩy ông chủ ra, lướt khướt gào lên: “Lộ Na tôi thừa biết những phép tắc trong giang hồ chứ, đã cầm tiền thì phải hát, bằng không làm sao có thể sống nổi”. Người bạn nhảy trong phòng trà không tới, mẹ loạng choạng tóm lấy cô bé đáng đứng bán hoa cho khách đẩy lên sân khấu.

...

Ai ai cũng yêu cô ta

*Cô ta là kim cương hoàn mỹ lóng lánh
Cô ta cao quý, cô ta xinh đẹp
Cô ta thuần khiết, cô ta không tì vết.
Thiếp chỉ là hạt cát nhỏ bé thấp hèn bay theo gió
Thiếp đê tiện, thiếp phiêu bạt
Thiếp thế cô, thiếp phức tạp
Cô ta là kim cương vô giá...
Thiếp là hạt cát không đáng đồng tiền.*

...

Sân khấu màu đỏ rực, quả đèn cầu đèn cuồng xoay tròn tung ra những tia sáng bảy màu chói lóa mắt. Mẹ mặc chiếc váy dài ngực khoét sâu màu đỏ, bộ ngực trắng nõn như chỉ chực nhảy ra ngoài. Mẹ vừa hát vừa nhảy. Mẹ say, bước nhảy càng hoang dại, hai má mẹ đỏ rực, trong đôi mắt như có hai ngọn lửa cháy rực.

Mẹ hát khàn cả tiếng đứt cả hơi.

Cổ họng gần như tắc nghẹn.

Hồi đó Hạ Mạt tuy còn rất nhỏ, nhưng vẫn biết được từ lúc chú đó bỏ đi, mẹ liền trở nên buồn bã, không còn vui vẻ nữa. Hạ Mạt bé nhỏ không biết phải làm thế nào để thành bạn nhảy của mẹ, đã được nghe mẹ hát bài hát này rất nhiều lần, thế là cô bé bắt đầu cùng mẹ hát. Trong một góc sân khấu, cô bé cầm chiếc micro, hát cùng mẹ theo tiết tấu điệu nhạc: Kim cương... kim cương... hạt cát...

Mẹ càng hát càng cuồng điên.

Giọng hát cao dường như có thể làm trần nhà sụp đổ vỡ vụn, tất cả mọi người dưới sân khấu đều chấn động kinh ngạc hãi hùng nhìn mẹ.

Mẹ hát mãi hát mãi, đột nhiên mẹ khóc, tiếng hát không còn, mẹ đau đớn khóc, ban nhạc sợ quá không biết phải làm sao. Mẹ khóc một hồi, lại lau khô nước mắt, lại tiếp tục hát, mẹ nhảy múa như điên dại, bước nhảy đã không còn theo đúng luật nhịp, giống như là đang lắc lư điên cuồng dại.

...

Thiếp biết chàng yêu cô ta.

*Yêu cô ta như yêu kim cương
Dù cho cô ta không yêu chàng
Chàng vẫn đợi chờ yêu cô ta
Cũng giống như thiếp yêu chàng
Chờ đợi yêu cô ta*

...

*Thiếp có thể giả vờ không biết chàng yêu cô ta
Thiếp có thể khóc lóc cầu xin chàng
Nếu như quỳ xuống trước mặt chàng có thể làm chàng mềm lòng
Và dù cho thiếp chết đi
Chàng cũng sẽ không ở lại*

...

Trong bóng tối phòng trà mờ ảo, tiếng mẹ hát khàn khàn không còn hơi, nước mắt lấm lem son phấn trên mặt. Hạ Mạt bé nhỏ bỗng nhiên có một nỗi sợ hãi không hiểu là gì buộc cô bé muốn giữa lấy mẹ để mẹ không phải đau thương vì chú đó nữa. Còn có con, còn có Tiểu Trường, con và Tiểu Trường rất yêu mẹ. Con sẽ giúp mẹ tìm được chú đó, con xin thề, con sẽ tìm được! Mẹ nhảy trong hoảng loạn.

Vừa nhảy vừa hát.

Bỗng dừng mẹ xoay người, đôi mắt đờ đẫn vô hồn nhìn cô bé con đứng sau lưng, nhưng lại như không nhìn, đôi mắt đờ đẫn như đang tìm cái gì đó, rồi, sự tuyệt vọng tràn đầy trong đôi mắt đờ đẫn ấy, rồi mẹ thẳng đuối người, mặt ngửa lên nhìn trần nhà, mẹ ngã nhào xuống.

...

*Tại sao cô ta là kim cương vô giá
Thiếp là hạt cát không đáng đồng tiền.*

...

Phòng trà, tiếng hét ré lên, quả cầu bảy sắc xoay điên cuồng, Hạ Mạt bé nhỏ run rẩy đứng trên sân khấu, mẹ từ sân khấu ngã nhào xuống dưới. Gương mặt mẹ trắng bệch, máu từ miệng từ mũi mẹ trào ra, hai chân giống như một con rối bị vặn khúc kỳ dị.

Hạ Mạt bé nhỏ sợ hãi nhìn mẹ.

Phòng trà ồn ào nào động, mẹ nằm đó bất động.

Hạ Mạt bé nhỏ bị chặt mồm, bên tai vang động một tiếng “rầm”, rồi cô bé chẳng còn nghe thấy được bất kỳ tiếng động nào khác nữa, chỉ còn tiếng “khèn khẹt” tắc nghẽn trong cổ họng mình, như thể âm thanh đáng sợ đó từ trong chính người mình nổ ra. Thế giới yên lặng không một âm thanh, chỉ có máu đang từ miệng từ mũi mẹ trào ra. Hạ Mạt bé nhỏ đứng ben mép sân khấu run bần bật, cô bé thì sợ hãi mà mẹ cứ nằm đó, máy chảy, cô bé phải nói với ai đó, cô bé rất sợ. Hạ Mạt bé nhỏ run bần bật đứng đó, đôi chân nhỏ bé, chỉ cần bước thêm một chút nữa lên phía sân khấu là sẽ ngã xuống bên cạnh mẹ mà chết...

Sân khấu màu da cam trống vắng.

Hàng mi Doãn Hạ Mạt bắt đầu run run, khuôn mặt bắt đầu trắng bệch, cổ họng khô khốc từ từ thít lại. Nắng mùa hè chói chang khốc liệt chiếu trên người cô, cái lạnh thấu xương. Bên tai cô sau tiếng “rầm” ập đến, tất cả trở nên yên lặng, triệt để yên lặng.

Sao cô không nghe được gì nữa vậy.

Không nghe thấy được tiếng nhạc.

Cũng không nghe thấy được tiếng hát của mình.

Cô như thể bị sét đánh!

Trong chiếc Bentley dài màu đen.

Trên quảng trường ồn ào náo động, giữa đám đông người người rầm rầm qua lại, trong đám đông hàng ngàn người, từ cửa sổ xe, lần đầu tiên ánh mắt anh nhìn thấy cô gái đó, dường như tất cả ánh mặt trời trên thế gian này đang tập trung chiếu trên người cô và mọi vật khác đều trở nên mờ nhạt. Ánh mặt trời trên người cô gái đó quá mãnh liệt, trong phút giây khiến Âu Thần chói mắt không nhìn thấy gì; cô đứng trong quầng sáng chói lòa ấy khiến tất cả những gì thuộc về anh trên thế gian này đều biến mất...

Sân khấu đằng xa kia.

Cô gái mặc chiếc váy màu xanh như màu biển đó.

Dưới ánh mặt trời, cô gái có mái tóc dày như rong biển, gương mặt trắng bệnh, bộ dạng mất hồn giống như nàng tiên cá nhỏ bé trước lúc bị biến hóa huyền ảo tan ra thành bong bóng.

Trong đôi mắt trống rỗng của cô gái, hình như cô chẳng nhìn thấy ai.

Mà trong đôi mắt anh chỉ có cô gái đó.

Như cơn lốc mạnh trên biển khơi.

Trong đầu Âu Thần một nỗi đau khốc liệt trào tới.

Âu Thần bóp mạnh ly rượu Brandy trong tay, hàm dưới thít chặt, anh ghì mình không để tiếng kêu đau đớn phát ra, đôi mắt đau khổ u uất. Tại sao, cô gái kia lại thân thương đến thế, tại sao, cô ta lại xa lạ đến thế...

Mà cái kiểu xa lạ đó.

Tại sao khiến trái tim anh tan nát một nỗi đau đang cào xé?!

“Thiếu gia...”

Thẩm quản gia chần chừ do dự hỏi. Vừa rồi Thiếu gia đột nhiên bảo tài xế dừng xe lại, giờ đã được mấy phút rồi. Sắp tới giờ gặp mặt một người trong Ban Giám đốc Ngân hàng Anh Quốc, nếu như tới muộn sẽ khiến người ta càng thêm có ấn tượng anh là người kiêu căng ngạo mạn.

Đúng lúc đó.

Thẩm quản gia cũng nhìn thấy cô gái đó, ông sợ hãi tròn tròn hai mắt!

“Có chuyện gì thế?!”

Trong chiếc Porsche, Thái Ni nhú mày, Doãn Hạ Mạt đang thể hiện xuất sắc tại sao cô ấy lại đột nhiên không hát nữa. Khán giả dưới sân khấu chờ đợi cô ấy đã mất phút, nhìn thấy cô cứng đờ bất động, họ lại mất hứng thú, thất vọng từ từ bỏ đi.

“Thực ra Doãn Hạ Mạt hát rất hay”, Nhã Luân than thở, “giọng rất trong, tiếng hát cô âm thanh rất rung động, âm thanh run rẩy trống rỗng đến nỗi khiến người ta thật sự cảm động, mọi người không thể cưỡng nổi sức hấp dẫn, hoàn toàn dựa vào tiếng hát đầy ma lực của cô ta”.

“Nhưng giọng hát hay như vậy mà không có cách nào hát ra được...”, Jam tiếc rẻ lắc đầu. Cô Doãn Hạ Mạt đó, gương mặt, cá tính đều rất thích hợp làm một ca sĩ, hôm nay nghe lại thì thấy tiếng hát rất tuyệt. Chỉ có một điều, một người không thể hát trước đám đông, sao có thể trở thành ca sĩ chứ?

Thái Ni cũng lắc đầu.

Anh cầm bút đánh một dấu gạch chéo màu đỏ lớn bên cạnh tên Doãn Hạ

Mặt trong tập hồ sơ.

Trên sân khấu trống vắng.

Doãn Hạ Mạt hít thở thật sâu.

Cô mở to mắt.

Khán giả phía dưới sân khấu gần như đã bỏ đi hết, Khả Hân không biết phải làm thế nào, trên sân khấu màu phấn hồng phía đối diện bên kia, Đới Tây đã bắt đầu hát bài thứ hai.

Lại không được rồi. Cuối cùng lại hỏng rồi.

Hạ Mạt cười nhạt, cô đã nghĩ là mình có thể chiến thắng được những đau buồn đen tối ngày xưa. Những năm qua cô đã trải qua quá nhiều đau khổ, còn cái gì đen tối mà cô chưa gặp phải. Vẫn biết rằng kiên cường thì không còn gì phải sợ, kết quả, cô vẫn là con bé bảy tuổi nhỏ bé năm nào.

Cánh tay cầm micro buông xuống.

Cô chuẩn bị rời sân khấu. Âm u nhìn bóng mình nghiêng nghiêng đổ dài trên sân khấu, tuy là lúc đầu ước ao trở thành ca sĩ không quá mãnh liệt, nhưng khoảnh khắc này đúng là phải từ bỏ, tự nhiên cô cảm thấy có cái gì đó đáng mất dần đi, lạnh buốt.

“A...”

“A...”

Quảng trường Cầu Vồng rầm rầm dậy sóng. Người người qua lại, xe cộ chen chúc nối đuôi nhau trên quảng trường Cầu Vồng. Vô số bong bóng bay nhảy múa lượn, vô số hàng quán, tủ kính trưng bày nhấp nháy đến trên quảng trường Cầu Vồng...

Vô số những hương phấn.

Tiếng thét.

Tiếng gào.

Như nước thủy triều dâng.

Từ sau hướng tới trước.

Đột ngột ập tới.

Mãnh liệt trời dậy.

Tiếng kêu giống như gió lốc cuốn đầy hưng phấn khiến người ta choáng váng, giống như tia chớp xuất hiện đột ngột, giống như không khí dần lớn

mạnh tràn đầy trên biển động.

Tiếng thét kêu gào cuồng nhiệt đột ngột ập tới khiến Hạ Mạt giật mình ngơ ngác.

Trên sân khấu, cô đứng lặng người.

Theo tiếng kêu từ phía đông quảng trường chuyển tới.

Trong chớp mắt.

Qua kính xe, mấy người trong chiếc Porsche cũng kinh ngạc dường theo tiếng la hét. Quảng trường người quá đông, tất cả đột nhiên điên cuồng cố gắng chen nhau lên phía trước. Hội Thái Ni vì ngồi trong xe nên không nhìn rõ chuyện gì đang xảy ra.

Trên sân khấu màu hồng.

Bài hát của Đới Tây bị tiếng thét kia cắt ngang, cô nghi hoặc nhìn về phía đông quảng trường. Ngụy Nhân và Phan Nam đứng trong góc sân khấu cũng hướng về phía đám người chen lấn kia.

Ngụy Nhân đã nhận ra, đột nhiên gào lên một tiếng!

Đới Tây cũng kinh ngạc đưa tay bịt miệng.

Phan Nam cũng ngơ ngác đứng đờ ra.

Trong chiếc Bentley dài màu đen.

Thẩm quản gia liên môn nhắc tài xế nhanh chóng cho xe khởi hành, trong lòng thấp tha thấp thỏm không yên, nhìn thăm dò sắc mặt Thiếu gia, lo sợ Thiếu gia xuất hiện hồi ức liên quan đến cô gái đó. Nhưng, trên quảng trường Cầu Vòng, tất cả mọi người đột nhiên điên cuồng chen lấn xô đẩy, đông đến một giọt nước cũng không lọt qua, chiếc Bentley cũng đành chịu chết, không nhích nổi một phân.

Âu Thần vẫn mãi miết nhìn cô gái trên sân khấu, vẻ mặt chú tâm, ly rượu nắm chặt trên tay đã bị anh quên từ bao giờ.

Cô gái buồn rầu trầm ngâm chuẩn bị rời sân khấu nhưng lại dừng bước, cô nhìn về phía đám người đang chen lấn kia, trong đôi mắt đột nhiên bừng sáng kinh ngạc, thần sắc hơi đờ đẫn.

Âu Thần từ cửa sổ xe nhìn theo hướng ánh mắt cô gái.

Chỉ thấy giữa quảng trường, trong đám đông hỗn loạn chen chúc gào thét dần dần rẽ thành một con đường hẹp, mấy mươi phóng viên đài truyền hình

vác máy quay, micro, ống chĩa vào mặt một chàng trai có gương mặt đẹp tuyệt vời như làn sương sớm. Chàng trai đó có làn da như men sứ, môi tựa hoa anh đào, cười mà như không, dương mặt đẹp kiểu khuynh quốc khuynh thành như trong các truyền thuyết.

Cô gái đang nhìn chàng trai này sao?

Âu Thần trầm ngâm suy nghĩ.

Một cái gì đó đồ kị không rõ khiến đôi mắt anh càng âm u đen tối, gương mặt điển trai tuấn tú lúc này trở nên băng lạnh. Anh hít sâu, cố gắng xua đuổi cái cảm giác hoang đường kỳ quái này. Rồi trong đầu lại xuất hiện một cơn đau dữ dội, môi anh trắng bệch vì đau.

Từ cửa sổ xe, Thẩm quán gia cũng nhìn thấy chàng thanh niên đó!

Một lần nữa ông lại trợn mắt, vội vàng quay lại nhìn gương mặt Thiếu gia, xác định Thiếu gia hình như không nhận ra điều gì, lúc đó ông mới thở phào nhẹ nhõm. Ông Trời ơi, hôm nay là ngày gì vậy...

“Là Lạc Hi!”

Nhã Luân kinh ngạc nói nhỏ, đúng vậy, chỉ có mỗi lần Lạc Hi xuất hiện trước đông đảo công chúng mới dẫn đến tình trạng ồn ào náo động như thế này. Thái Ni và Jam quá kinh ngạc, lúc trước họ đâu có nghe nói Lạc Hi cũng muốn tham gia hoạt động biểu diễn ở quảng trường Cầu Vòng. Cả ba vội vàng xuống xe để xem rốt cuộc là có chuyện gì.

Trong đám đông điên cuồng ái mộ, giữa vô số những phóng viên ký giả, giữa những micro và máy quay xung quanh, Lạc Hi với một nụ cười kỳ lạ, anh đi về phía chiếc cầu vòng thủy tinh giữa trung tâm quảng trường, dòng người đông như kiến vỡ tổ nối đuôi anh.

Bên phải chiếc cầu vòng thủy tinh.

Sân khấu màu da cam.

Trên sân khấu cô gái mặc chiếc váy màu xanh nước biển đang đứng ngẩn người.

Lạc Hi nhìn cô gái.

Từ giữa đám người đông đúc ấy, trong ánh mắt Lạc Hi chỉ có mình cô ấy, anh hướng tới sân khấu màu da cam, đám phóng viên và máy quay đều chú ý hướng theo ánh mắt Lạc Hi. Cô gái đang đứng trên sân khấu lúc này đã

trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Khiết Ni hộ tống sát ngay sau Lạc Hi.

Lúc đầu cô cho rằng Lạc Hi chỉ tới xem tình hình Hạ Mạt biểu diễn thế nào thôi, ai ngờ khi Hạ Mạt xuất hiện trên sân khấu, Lạc Hi bảo cô gọi điện cho mấy nhân vật có máu mặt trong giới báo chí. Chắc chắn những ký giả khác cũng đã đánh hơi mò tới, thành ra mới rầm rộ thế này.

Lạc Hi...

Đúng là rất thích Hạ Mạt rồi...

Khiết Ni nhìn Hạ Mạt trên sân khấu màu da cam, trong lòng đau đớn chua xót, nhưng cô cũng rất vui.

Lạc Hi đã đi tới phía dưới sân khấu màu da cam.

Rồi.

Anh nhảy lên sân khấu!

Hàng ngàn ánh sáng chói mắt chớp nhóa, máy quay chĩa vào mặt Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt, đám phóng viên có trên trăm người hớn hờ mừng ra mặt. Hầu như tất cả bọn họ đều bắt đầu liếc nhìn, thăm dò, đánh giá cô gái đang đứng cạnh Lạc Hi.

Hạ Mạt ngờ ngàng đứng đó.

Cô nghiêng đầu nhìn Lạc Hi đang đứng cạnh mình. Lạc Hi cũng đang trìu mến nhìn cô, trong đôi mắt đen như mã não của anh ẩn giấu làn khói sương mờ nhạt. Anh mỉm cười với cô, nụ cười không có sự ác ý và càn rỡ, cũng không có sự thị uy và khiêu khích rêu rao, nụ cười thật thuần khiết.

Trong giây phút anh mỉm cười này.

Trái tim Hạ Mạt đột nhiên như bị cái gì đó va vào!

Lạc Hi ôm vai cô.

Nụ cười của anh như nắng mùa hè nồng nhiệt rực rỡ, hướng mặt về phía đám phóng viên và tất cả khán giả dưới sân khấu, anh nói: “Đây là Doãn Hạ Mạt, là bạn tốt của tôi. Sau này cô ấy sẽ chính thức trở thành một ca sĩ, mọi người xin hãy giúp đỡ ủng hộ cô ấy thật nhiều thật nhiều! Xin hãy nhớ tên cô ấy, Doãn Hạ Mạt! Cô ấy sẽ đem lại cho mọi người thật nhiều, thật nhiều bài hát tuyệt vời!”

Phía dưới sân khấu sau những phút giây ngạc nhiên.

Đột nhiên tiếng vỗ tay và tiếng reo hò như sấm rền.

“Giúp đỡ ủng hộ Lạc Hi!”

“Mãi mãi yêu mến Lạc Hi!”

“Giúp đỡ ủng hộ Hạ Mạt!”

“Mãi mãi yêu mến Lạc Hi!”

...

Trong tiếng gào thét ủng hộ động viên rợp trời rợp đất, Lạc Hi cầm lấy micro trong tay Hạ Mạt.

Anh cất tiếng hát.

Tất cả mọi người đều tụ tập dưới sân khấu màu da cam, những người đang buôn bán tại khu quảng trường nghe nói Lạc Hi đang hát cũng vội vàng dồn về đây, lại có cả những người sau khi được bạn bè đang có mặt tại quảng trường Cầu Vòng thông báo qua điện thoại từ các khu buôn bán khác cũng nườm nượp kéo tới xem.

Người người kéo tới quảng trường Cầu Vòng xem Lạc Hi, đông như nêm cối, một giọt nước cũng không lọt qua nổi.

Không thể tưởng tượng quảng trường Cầu Vòng nhỏ bé đó lại có thể chứa được hơn vạn người.

Lạc Hi nắm chặt tay Hạ Mạt.

Anh hát hết bài này sang bài khác, nhưng không hề buông tay cô ra, tất cả các bài hát như chỉ hát riêng cho cô nghe. Tay Hạ Mạt trong bàn tay Lạc Hi, ánh mặt trời rực sáng lay động trong mắt cô, giờ phút này, cô không thể nghĩ được gì, dưới sân khấu ồn ào nào nhiệt như đang không có thật. Chỉ có bàn tay Lạc Hi đang nắm lấy tay cô...

Giống như không gian và thời gian đột nhiên đông cứng lại.

Giống như rất rất lâu trước kia.

Sân khấu màu hoa hồng đỏ, những đèn dây treo hoa lệ, Hạ Mạt bé nhỏ cô độc đứng dưới ánh đèn nóng bỏng... cùng chờ... hoảng sợ... không nghe được tiếng nhạc... Lạc Hi từ hàng ghế khán giả tối om cất tiếng... chàng trai tươi sáng, đi lên sân khấu, tay trái cầm tay cô, tay phải cầm tay Tiểu Trùng...

“Lạc Hi có quan hệ gì với Doãn Hạ Mạt?”

Nhã Luân tròn tròn mắt, không dám tin vào mắt mình khi nhìn thấy hai người đang đứng trên sân khấu màu da cam. Không phải Lạc Hi và Phan Nam có quan hệ với nhau hay sao? Không thể có chuyện trong một thời gian ngắn như vậy, Lạc Hi đã nhanh chóng chuyển qua quan hệ tình cảm với Hạ Mạt?

“Nếu nhớ không lầm thì đây là lần đầu tiên Lạc Hi cố vũ cho một ca sĩ khác”. Jam cũng đầy nghi hoặc. Trong làng giải trí, Lạc Hi có quan hệ rộng, nhưng xưa nay chưa bao giờ hợp tác với một ca sĩ nào khác, cũng chưa bao giờ nhận biểu diễn khích lệ một ca sĩ mới ra lò. Vậy mà tự dưng giờ phút này Lạc Hi lại xuất đầu lộ diện trước công chúng, sẵn sàng vì Hạ Mạt – cô gái thậm chí còn chưa từng là ca sĩ – lại còn lên tiếng giúp cô ấy có được sự hâm mộ của công chúng.

Thái Ni say sưa ngây ngất nhìn Lạc Hi đứng trên sân khấu dưới ánh sáng bảy sắc cầu vồng.

Trong khi Lạc Hi đang hát, rốt cuộc Thái Nhi cũng phải rời mắt, suy nghĩ một lát rồi cúi đầu xuống xóa dấu gạch chéo trước cái tên Doãn Hạ Mạt trên bảng danh sách trong tập hồ sơ.

Dưới sân khấu màu hồng không còn một khán giả.

Ngụy Nhân thở dài thất vọng nhìn Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt trên sân khấu bên kia. Nếu đem tài sức hôm nay ra so sánh, trong năm người, không ai có thể so sánh được với Doãn Hạ Mạt.

Đới Tây lại hoảng hốt quay đầu nhìn Phan Nam, cười mỉa, nói: “Sao hả, Lạc Hi không phải là bạn của cậu sao? Anh ta không phải tới để lên sân khấu với cậu à? Hừ, Doãn Hạ Mạt cũng không phải đã xưng là bạn của cậu sao? Cậu đúng là vừa đáng cười vừa đáng thương!”

Phan Nam không để ý đến những lời Đới Tây nói. Hồi học ở Anh, cô đã hiểu rất rõ về Lạc Hi, trong những câu chuyện của anh ấy, dù chưa bao giờ thấy cái tên Hạ Mạt xuất hiện, nhưng cô cũng đã rất yêu mến cô gái tên Doãn Hạ Mạt này rồi.

Thái độ trầm mặc u uất của Thiệu gia khiến tài xế toàn thân vã mồ hôi hột, ông ta vội vàng lên tiếng giải thích.

“Xin lỗi, Thiệu gia. Quảng trường đông người quá, vì thế xe không thể...”

Ba năm trước, bác tài bắt đầu làm việc cho Thiếu gia, thực ra Thiếu gia xưa này chưa bao giờ thật sự ngặt nghèo và nghiêm khắc với mình, nhưng có thể là Thiếu gia có thiên tính kiêu ngạo tôn quý, mỗi lần Thiếu gia thể hiện thái độ không vui, bác tài cũng áy náy bất an, đứng ngồi không yên.

Âu Thần không nghe thấy tiếng bác tài.

Chàng trai và cô gái kia tay bắt chặt tay nhau như bó kim, trong đầu cậu đột nhiên lại đau dữ dội! Không chịu nổi. Âu Thần nhắm mắt lại, đưa tay day day thái dương. Cậu u uất đưa ly rượu Brandy trong tay lên môi uống một hơi cạn, cảm thấy cháy bỏng trong lồng ngực.

“Thiếu gia?”

Thẩm quản gia không dám để Thiếu gia dừng lại ở đây lâu hơn nữa, khe khẽ lên tiếng thử phân tán sự chú ý của Thiếu gia: “Phía ngài giám đốc ngân hàng, có lẽ nên thông báo cho họ biết một chút mình bị kẹt xe không tới đúng giờ được không?”

Âu Thần tựa ra sau ghế, nhắm mắt lại, quai hàm xiết chặt, nét ngạo mạn kiêu kỳ nhưng lại cô độc. Rất lâu, rất lâu sau, anh mới trầm ngâm nói:

“Báo với Siomon hủy cuộc gặp hôm nay”.

Thẩm quản gia kinh ngạc, cuộc gặp mặt ngày hôm nay đối với công ty mà nói rất quan trọng, tuy nhiên ông cũng không dám nói nhiều trước thái độ lạnh lùng của Thiếu gia.

“Và”, Thiếu gia mở mắt ra một lần nữa nhìn lại cô gái phía trên sân khấu màu da cam, nói: “Kiểm tra xem cô ta là ai”.

Minh Hiếu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 9

Tối hôm đó, tất cả các đài truyền hình đều đưa tin Lạc Hi xuất hiện tại quảng trường Cầu Vồng, lên sân khấu biểu diễn cùng gương mặt mới Doãn Hạ Mạt. Tuy những tin đồn liên quan đến việc Lạc Hi xuất hiện ở đâu, biểu diễn ở đâu liên quan tục xuất hiện trên các đài phát thanh, truyền hình hay báo chí, nhưng trước nay anh chỉ kết giao với những ngôi sao đang hot, lần này lại cùng một gương mặt mới toanh, tên tuổi chưa bao giờ xuất hiện, giữa hai người là quan hệ cũ hay lần đầu tiên, được phát thanh viên các đài thi nhau bình phẩm, phỏng đoán xem Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt rốt cuộc có quan hệ gì.

Ngày hôm sau, trên tất cả các mặt báo đều cho đăng những dòng tít nóng, tất cả các tạp chí lấy ảnh Lạc Hi đích thân tới quảng trường Cầu Vồng cổ vũ cho gương mặt mới Doãn Hạ Mạt làm trang bìa.

Mấy ngày tiếp theo, phàm là liên quan đến sự kiện Lạc Hi ở quảng trường Cầu Vồng trên các đài đều có lượng khán giả cao. Các báo, tạp chí đăng tin về sự kiện Lạc Hi ở quảng trường Cầu Vồng đều được mua sạch. Báo chí xuất xưởng cạnh tranh nhau buôn loạn những tin tức đại loại như: *Doãn Hạ Mạt có phải là bạn gái mới của Lạc Hi hay không? Lạc Hi đã chính thức chia tay nữ ca sĩ đang hot Thẩm Tường hay không?*

Thẩm Tường tinh thần ủ ê buồn rầu sa sút, người thân và bạn bè trong giới showbiz đã phải tới an ủi cô.

Buổi chiều.

Phòng họp tầng hai công ty Sun.

Trên bàn, một cuốn tạp chí có trang bìa đăng hình Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt.

Lạc Hi nắm chặt tay Doãn Hạ Mạt, anh mỉm cười ngượng thần nhìn vào mắt cô, trên sân khấu màu da cam, hai người trông như một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ.

Nhã Luân đặt điện thoại xuống nói với Thái Ni đang ngồi đối diện:

“Lại có một chương trình mời Doãn Hạ Mạt tham gia”.

Bắt đầu từ sau buổi sáng Chủ nhật Lạc Hi xuất hiện trên sân khấu ấy, vô số những cú điện thoại gọi tới công ty đòi phỏng vấn Hạ Mạt, yêu cầu công ty cung cấp những thông tin tư liệu về Hạ Mạt hoặc mời cô ấy tham gia chương trình nào đó. Chỉ sau một đêm, Hạ Mạt đã trở thành một hotgirl.

Thái Ni cười, ngón tay vuốt ve trên chiếc nhẫn hồng ngọc, “Lạc Hi không hổ thẹn là Lạc Hi, chỉ cần có một chút quan hệ với anh ta là lập tức có thể trở thành tiêu điểm của nhân thế. Xem ra Hạ Mạt đã có chút vận may rồi”.

Nhã Luân còn hơi nghi vấn: “Nhưng Hạ Mạt hát...”. Lẽ ra dựa vào tình hình hiện tại của Hạ Mạt thì giờ này có thể nắm thời cơ cho phát hành đĩa hát là thích hợp nhất, nhưng, một ca sĩ không cất được tiếng hát trước mặt công chúng sao có thể gọi là ca sĩ cơ chứ?

Thái Ni lật tập tài liệu, ảnh năm cô gái đều nằm trong đó.

“Anh thấy cô nào đủ tư cách chính thức phát hành đĩa?”

“Phan Nam”.

“Ok! 100% phiếu thông qua”. Thái Ni cười mãn nguyện, rồi nói tiếp: “Còn ai nữa”.

Ánh mắt Nhã Luân quét một lượt qua các tấm ảnh, Khả Hân, Đới Tây, Ngụy Nhân, Hạ Mạt, anh lắc đầu. Lại nhìn một lượt, Đới Tây, Hạ Mạt...

“Đới Tây cũng không tồi, nhưng, hình như cô ấy thiếu hụt sự thân thiện và sức khỏe, công chúng có thể tạm thời bị cô ấy thu hút, nhưng không bền”.

Nhã Luân cảm thấy tiếc rẻ. Thực ra Đới Tây cũng là cô gái rất chăm chỉ, nhưng có dã tâm, công ty đã có một Vi An như thế rồi. Đạo này, tuy Vi An đang vướng vào vụ xì căng đan ồn ào, nhưng dù sao vẫn có rất nhiều fan hâm mộ cô. Đới Tây không thể vượt mặt Vi An được.

“Vì thế, vấn đề liên quan là ở chỗ...”, chiếc nhẫn hồng ngọc trên tay Thái Ni lấp lánh những tia sáng sâu thẳm tĩnh mịch, “rốt cuộc Hạ Mạt có thể hát trước công chúng được hay không mà thôi”.

Vừa dứt lời.

Điện thoại Thái Ni vang lên.

Vẫn là nhà hàng Pháp đó.

Khăn trải bàn trắng điểm hồng phong cách điền viên nước Pháp, dụng cụ ăn bằng bạc, chiếc bình hoa cao cổ cắm một bông hồng trắng, sofa màu đỏ, nghệ sĩ violin tấu khúc nhạc lãng mạn.

Khách vẫn không nhiều.

Phía ngoài có những chậu cây che kín, vị trí khá yên tĩnh.

“Đang nghĩ gì thế?”

Lạc Hi buông dao nĩa trong tay xuống, anh chăm chú nhìn Hạ Mạt. Từ hôm ở quảng trường Cầu Vồng đây là lần đầu tiên anh gặp lại cô. Lúc đầu anh cứ nghĩ là Hạ Mạt có thể sẽ đối xử thân thiện với mình hơn, đương nhiên cũng có thể cô sẽ ghét anh nhiều chuyện. Nhưng dù cô ấy có thái độ gì đi nữa thì anh cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi.

Vậy mà cô ấy chỉ yên lặng dùng bữa.

“Đồ ăn ngon thế sao?”, Lạc Hi giọng hờn dỗi, “Ngon đến nỗi chả thèm để ý tới anh một chút sao? Sau lần đó anh cũng đã chẳng còn hứng đưa em quay lại nhà hàng này lần nữa...”

Doãn Hạ Mạt ngẩng đầu nhìn anh.

Ánh mắt rất lạnh lẽ, cô cẩn thận thăm dò anh, nhìn anh rất lâu, mắt trong veo nhưng rất nghiêm túc.

“Xin anh hãy cho em biết...”

“...”

“Tại sao anh lại xuất hiện ở quảng trường Cầu Vồng?”. Ánh mắt cô không rời anh.

“Em nghĩ anh thế nào?”, Lạc Hi mỉm cười.

“Là vì... thói khoe khoang?”

“Khoe khoang?”. Anh cười như bông hoa anh đào vào độ nở rộ, “Nếu như vì thói khoe khoang, anh nên xuất hiện trên sân khấu màu hồng trước biển người để làm nổi bật sự cô đơn trống trải của em. Như thế không những biểu diễn khoe khoang càng tuyệt hơn mà lại có thể làm tổn hại em tốt hơn, phá tan tành ước mơ trở thành ca sĩ của em”.

Hạ Mạt im lặng trầm tư. Đúng, anh nên làm như thế mới đúng. Năm đó cô để anh ra đi, anh không hận cô thờ ơ lạnh lùng sao? Lẽ ra anh phải báo thù cô mới đúng.

“Hạ Mạt...”, Lạc Hi cũng trầm tư. Rất lâu sau, Lạc Hi mím chặt môi, nói nhỏ: “Làm thế nào để em không đối xử với anh như thế này nữa?”

Cô giật mình ngỡ ngàng nhìn anh.

“Là anh sai gì nào?”. Đôi mắt đen mã não của Lạc Hi, đáy mắt có sự yếu đuối của con người đang bị tổn thương, “Từ năm năm trước, khi xuất hiện trước mặt em, hình như anh đã là cố nhân của em, em cẩn thận từng ly từng tý đề phòng anh, tuyên chiến cảnh cáo anh, coi anh như thể là một mầm bệnh đáng sợ... có lẽ, là anh đã sai. Anh không nên tự tay vứt bỏ những món đồ người ta tặng mình, không nên phẫn nộ nói anh sẽ phải báo thù khi em đưa anh ra sân bay. Nhưng, Hạ Mạt, thật sự em không thể cảm nhận được cõi lòng anh sao?”

Cô ngạc nhiên.

Tiếng Lạc Hi rất khê: “Mỗi lần anh thương yêu gia đình nào đó, nhưng lần nào họ cũng chọn cách vứt bỏ anh... em có hiểu được cảm giác bị người ta vứt vào thùng rác không... anh chỉ muốn bảo vệ bản thân mình không vướng phải những tổn thương đau khổ, vì khi gặp những tổn thương đau khổ đó sẽ rất khó sống, khó vượt qua, khi đó anh đã buông ra những lời không thích hợp... nhưng, anh đã có lỗi gì đối với em, với Tiểu Trùng, với bố Doãn và mẹ Doãn?”

Hạ Mạt yên lặng bất động nhìn anh. Trong đầu cô, những chuyện ngày xưa lại từ từ kéo về, không có, thật sự anh ấy chưa bao giờ làm điều gì có lỗi với mọi người trong gia đình.

Nhưng...

Trái tim cô quặn thắt, đôi mắt ươn ươn nhìn xuống.

Nhưng...

Nhưng chuyện đó lại không phải có nguồn cơn từ Lạc Hi sao? Nghĩ đi nghĩ lại, kỳ thực cô đang giận cá chém thớt, trút giận lên Lạc Hi sao? Suy cho cùng, lỗi không phải do Lạc Hi, mà nguyên nhân chính là ở bản thân cô.

“Xin lỗi”.

Hạ Mạt kể nói.

Sâu thăm trong đôi mắt Lạc Hi như có làn sương đêm tuyệt đẹp, ươn ướt, lóng lánh, anh mỉm cười với Hạ Mạt, vì anh có thể nghe thấy trong tiếng nói thành ý của cô, một âm thanh day dứt.

“Cảm ơn em”.

Đột nhiên anh lại cười giống như một đứa trẻ.

Hạ Mạt một lần nữa lại là ngẩn người ngạc nhiên. Cô ngỡ ngàng nhìn gương mặt Lạc Hi cười. Là trước đây cô cả nghĩ quá sao? Thì ra trước đây cô luôn mang trên người bộ áo giáp sắt để tự bảo vệ mình, vì một câu nói của cô mà anh vui vẻ đến vậy sao? Trước đây cô lại luôn âm thầm để phỏng đoán, dò xét anh.

Vào giây phút này, cô thầm cảm thấy ân hận và xấu hổ.

Chiếc bàn họp mảy đen của một nhà thiết kế nổi tiếng Italia, mặt sàn đã cẩm thạch đen, rèm cửa sổ một lớp màu xanh sẫm và một lớp bằng vải ren trắng. Thư ký Simon yên lặng đứng bên, từ khi anh đem mấy quyển tạp chí để lên bàn Thiếu gia, Thiếu gia đã nhìn cô gái trên cuốn tạp chí đó hàng giờ liền.

Ánh mắt cô gái lảng động nhìn vào đôi mắt chàng trai.

Hai người nắm chặt tay nhau.

Hình như tất cả ánh mắt trời trên thế gian này đều đang rơi chiếu trên người cô gái và chàng trai.

Ngón tay dài lướt lên gương mặt cô gái trên trang bìa tạp chí, lướt lên đôi

mắt như biển rộng, lướt lên mái tóc dày như rong biển của cô. Những ngón tay Âu Thần nắm chặt lại, mỗi hoài nghi xuất hiện trên gương mặt thanh tú lạnh lùng. Không hiểu sao, từ hôm nhìn thấy cô gái này trên sân khấu ở quảng trường Cầu Vồng, anh không sao dứt bỏ được hình bóng cô ra khỏi đầu mình, hình bóng ấy từng phút từng giây cứ ám ảnh quẩn quanh bên anh.

Đêm qua... anh lại gặp ác mộng.

Màn đêm bao phủ khắp nơi, sương mù dày đặc, bóng hình cô gái mờ mờ ảo ảo tan biến, hồi hận, đau khổ, dù anh có giãy giụa thế nào, cố gắng thế nào cũng không thoát khỏi nỗi đau thương đang giày vò. Bóng hình cô gái mờ nhạt trong màn đêm đen kịt, cô gái không quay đầu, bóng đêm tràn ngập từ từ nuốt gọn...

Vẫn là cây anh đào...

Vẫn là sợi ren lụa màu xanh cô đơn, lạnh lẽo phất phơ trong không trung vắng lặng...

Cầu xin cô gái...

Gào thét gọi cô gái...

Dấu ấn cô gái để lại chỉ là cái bóng quay lưng với anh...

Dù có cầu xin thế nào...

Dù có gọi thế nào...

Cô gái vẫn tan biến trong màn đêm đen, không quay lại, không ngoái đầu lại nhìn anh lấy một lần...

Thế giới đen kịt...

Không một đốm sáng...

Cũng từ đó, cuộc đời không còn hoàn chỉnh nữa...

Anh hốt hoảng kinh ngạc, từ trong cơn ác mộng, anh bừng tỉnh! Mồ hôi đầm đìa, trái tim đau đớn, hơi thở đứt quãng. Trong bóng tối, anh ngồi rất lâu, rất lâu, mồ hôi trên người khô dần, giá lạnh. Đã năm năm rồi không còn gặp lại dáng hình cô gái trong ác mộng, anh nhắm mắt lại cười chua xót. Và rồi, thời gian còn lại anh ngồi trên giường cho tới sáng, trong bóng đêm tĩnh mịch, sợi ren lụa màu xanh xinh đẹp lặng lẽ làm bạn.

Hôm nay, Simon đã tìm được một chút tư liệu về cô gái đó.

Tên cô gái là Doãn Hạ Mạt.

Là ca sĩ chưa chính thức của công ty Sun. Buổi biểu diễn tại quảng trường Cầu Vồng hôm đó chỉ là cuộc khảo sát tại hiện trường sức hấp dẫn công chúng của họ. Cô ta xuất thân từ cô nhi viện, sau khi bố mẹ nuôi mất, một mình cô ta nuôi dưỡng một đứa em trai, cuộc sống vô cùng khó khăn, nhưng vẫn kiên trì học lên đại học.

Doãn Hạ Mạt...

Đúng ra cái tên này phải thân thuộc ăn sâu, trong máu xương anh chứ? Tại sao cái tên này..., xa lạ quá, nhưng nó lại có thể kéo căng dây cung ẩn sâu trong trái tim anh?

Nghệ sĩ violin trong nhà hàng Pháp tấu khúc nhạc nhẹ nhàng, vui vẻ.

Bông hồng trắng trong chiếc bình cao cổ tỏa hương thơm dịu, nhẹ nhàng và thanh nhã.

Hai câu nói “Xin lỗi” và “Cảm ơn em” giống như phép giải trừ lời nguyền ma thuật, mở lối trong trái tim Hạ Mạt. Cùng một kiếp người, không nên làm tổn thương đến nhau, có lẽ, nên hòa hợp sống dựa vào nhau mới càng dễ sống hơn. Nhiều lời không cần phải nói ra cũng có thể hiểu được tâm ý nhau. Và rồi Hạ Mạt nhận ra mình và Lạc Hi lại có thể nói chuyện với nhau như những người bạn lâu năm.

Lạc Hi hỏi cô: “Sao em lại muốn trở thành ca sĩ?”. Dù là năm năm về trước hay ngay đến bây giờ, chỉ cần đứng trên sân khấu, cô như bị một ma lực vô hình kìm hãm. Cô vốn không phải là người không biết lượng sức mình, vì

thế, anh thực sự muốn biết tại sao cô lại có ý đồ muốn làm ca sĩ.

Doãn Hạ Mạt cười nhạt: “Em cần tiền”.

Không ngờ cô lại đưa ra câu trả lời thẳng thắn đến vậy, nhìn đôi mắt trong vắt của cô, tận sâu trong trái tim, Lạc Hi cảm nhận dòng nước nóng đang chảy qua. Đúng vậy, cô đã nói với anh như nói với một người bạn.

“Nếu như...”

“Nếu như anh mà nói những lời đó”, Hạ Mạt bưng tách cà phê đặt lên môi, “sau này em sao còn dám nói chuyện cùng anh nữa”.

Lạc Hi nhìn cô.

Cô yên lặng nhấp ngụm cà phê, cô mặc quần bò áo trắng giản dị nhưng lại giống như một cô công chúa ưu nhã. Cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt lạnh đậm, mỉm cười, nói: “Nếu anh muốn dùng tiền giúp em, em sẽ có cảm giác mình là hàng hạ giá”.

Anh hiểu sự kiên quyết trong đôi mắt cô, Lạc Hi nói nhỏ: “Vì thế, nhất định phải trở thành ca sĩ?”

Hạ Mạt cười, tư tưởng tình cảm của cô bắt đầu phiêu du, cô nhớ lại phản ứng của Tiểu Trùng mấy ngày trước, khi nhìn thấy cuốn tạp chí có đăng ảnh cô và Lạc Hi trên sân khấu.

...

“Vì lẽ gì?”

Tiểu Trùng đau khổ đặt cuốn tạp chí trước mặt cô, mặt đỏ bừng, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế ngữ khí tức giận của mình. Hạ Mạt cứng đờ người, ban đầu cô dự tính để vài ngày nữa mới nói chuyện với Tiểu Trùng, tránh ảnh hưởng đến kỳ thi tốt nghiệp trung học và việc đăng ký thi đại học của nó. Hít thở nhẹ nhàng, cô để mình thật bình tĩnh, nhìn Tiểu Trùng nói:

“Là như vậy”.

“Chị!”

“Chị muốn thành ca sĩ, là như vậy”. Ánh mắt cô thản nhiên, hình như điều này chẳng qua chỉ là một chuyện nhỏ không bằng.

Tiểu Trùng trợn mắt nhìn chị, hạ giọng: “Lại là vì em, có đúng không? Là vì lo tiền học phí cho em? Hay là vì tiền thuốc men của em? Chị, lẽ nào em mãi mãi chỉ có thể là gánh nặng để chị phải lo nghĩ sao?”

“Chẳng liên quan gì đến em”.

Hạ Mạt tránh ánh mắt em trai.

Ánh mắt Tiểu Trường u uất, hồi lâu cậu nói: “Chị, em muốn đăng ký thi trường kiến trúc”.

Doãn Hạ Mạt thất kinh: “Không thể được”.

Tiểu Trường yên lặng. Từ nhỏ đến lớn, vì cậu, chị đã phải tranh cãi, đánh nhau trong cô nhi viện; vì cậu, chị cự tuyệt không chấp nhận sống trong một gia đình giàu có chỉ nhận nuôi có mình chị; vì cậu bệnh tật mà chị phải bỏ học; vì cậu, chị lăn lộn khắp nơi làm thêm kiếm tiền; vì cậu, thậm chí...

Giờ phút này cậu thậm chí không thèm quan tâm đến việc chị gặp lại người anh Lạc Hi hồi bé cậu vẫn rất yêu thích như thế nào, trong cậu giờ chỉ là nỗi đau.

Cậu không cần phải thi vào trường mỹ thuật.

Chỉ cần học kiến trúc, vẽ thiết kế, mới có thể kiếm thêm chút đỉnh cho gia đình.

“Tiểu Trường”. Hạ Mạt nắm chặt cánh tay cứng ngắc của em, dịu dàng nói: “Đừng cả nghĩ thế, thật sự chuyện này không liên quan gì đến em. Chị muốn làm ca sĩ, muốn bước chân vào làng giải trí. Em không được học trường kiến trúc, trời sinh ra em để làm nghệ thuật, tự do sáng tác mới là giá trị của em”.

“Em đã quyết định rồi”.

Cô suy nghĩ, “Đưa hồ sơ đăng ký dự thi đây cho chị”.

“Em muốn học kiến trúc”.

“Chị nói là không được”. Hạ Mạt chau mày, “Chị điền hồ sơ giúp em, nhanh, lấy nhanh ra đây”.

“Đã nộp cho trường rồi”.

Hạ Mạt trợn mắt nhìn em trai, sự tức giận ép chặt trong lồng ngực, cô đi tới bên điện thoại, nhanh chóng bấm số. “Chào thầy, xin cho hỏi có phải phòng giáo vụ đó không?... Em là chị của Tiểu Trường... hồ sơ đăng ký dự thi vào trường của em...”

Điện thoại đột ngột truyền lại tín hiệu “tít, tít...”

Ngón tay Tiểu Trường nắm chặt dây nối nguồn.

“Chị, chị nhìn em đi”. Cậu đầu khổ khề nói. “Em đã lớn, không còn là trẻ con. Lẽ ra phải để em chăm lo cho chị chứ không phải để cho chị mãi mãi lo cho em. Trong giới nghệ sĩ rất phức tạp và hỗn loạn, chị không được đi! Chị hãy để em chăm lo cho chị được không? Không cần phải làm thêm nữa, không cần phải gồng gượng liều thân kiếm tiền như thế nữa, em đã lớn từ lâu lắm rồi, em đã có thể đi làm kiếm ra tiền. Em có thể vừa học kiến trúc vừa vẽ thiết kế, nếu không đủ, em còn có thể vẽ thêm tranh gửi bán tại các gallery. Em không muốn đơn thuần học mỹ thuật, như thế sẽ khiến thu nhập của mình không ổn định...”

“Đủ rồi!”, Hạ Mạt gằn giọng cắt ngang, “Tôi là chị, tất cả mọi việc không cần cậu phải quản! Đi, lấy hồ sơ đăng ký dự thi về đây sửa lại trước đã!”

Tiểu Trường đứng im.

Hạ Mạt hoảng loạn, “Rốt cuộc cậu muốn thế nào?”

“Em học kiến trúc”, Tiểu Trường nhìn vào mắt chị, “chị không được bước chân vào làng giải trí”.

Hạ Mạt tức giận vung tay.

“Bốp!”

Cái bạt tai khiến Tiểu Trường lệch mặt sang một bên!

Tay cô cứng đờ giữa không trung, Tiểu Trường vẫn giữ nét mặt kinh ngạc, không khí đông cứng lại, ngón tay Hạ Mạt nắm chặt, cứng ngắc buông xuống. Nhìn đôi mắt thất thần kinh hãi của em trai, gương mặt cô chuyển dần sang lạnh nhạt, không biểu hiện gì.

“Được, thế thì tôi nói để cậu hay, tôi muốn gia nhập làng giải trí không phải là vì cậu, mà là cho bản thân tôi. Tôi đã sống quá đủ những ngày khổ cực, chỉ dựa vào mấy đồng tiền công vụn vặt mỗi ngày mỗi đêm, cứ cho là cậu cũng đi làm thêm đi, thì có được bao nhiêu? Tôi không còn muốn sống thêm những ngày tháng cùng cực này nữa, đây có thể là cơ hội duy nhất của tôi, cho dù phải dùng đến bất kỳ cách nào tôi cũng sẽ tóm chặt lấy nó. Vì thế bất kể cậu có thích hay không thích, bất kể cậu đồng ý hay không đồng ý, tôi cũng sẽ vẫn thực hiện nó”.

Mặt Hạ Mạt trắng bệch.

Tiểu Trường đứng chết trân nhìn chị, hình như không tin nổi những lời nói

đó từ miệng chị phát ra.

“Còn cậu”, thần sắc Hạ Mạt lạnh lùng, “nếu như cậu không học mỹ thuật, thì sau này đừng nhận tôi là chị nữa”.

...

Nhà hàng Pháp yên tĩnh và lãng mạn.

“Đúng”.

Hạ Mạt đặt tách cà phê xuống, suy nghĩ quay trở lại. Từ sau hôm tranh cãi gay gắt đó, tuy Tiểu Trùng vẫn chăm sóc cho Hạ Mạt, cơm nước thu dọn chuyện nhà, nhưng cậu không nói chuyện gì với cô, hai chị em rơi vào chiến tranh lạnh. Cô hồi hận lúc đó quá nóng giận, từ nhỏ đến lớn, cô chưa bao giờ đánh Tiểu Trùng, giờ phút đó, sự buồn rầu, giận dữ đột nhiên khiến cô không sao kiềm chế nổi bản thân nên đã hành động như vậy? Nhưng, nếu đánh Tiểu Trùng một tát, có thể sẽ khiến đứa em trai nghĩ cô thật sự vì dục vọng bản thân nên mới tiến vào làng giải trí, cái tát đó có thể khiến em trai cô không còn phải lo lắng, đau lòng hổ thẹn để tiếp tục con đường nghệ thuật... cái tát đó đã rơi xuống tuy trong lòng cô vừa đau vừa xót, nhưng tuyệt đối không hối hận.

“Em nhất định phải làm ca sĩ”.

Gương mặt cô thoảng hiện thần sắc kiên định.

Lạc Hi nhìn cô không hiểu lý do vì sao, cuối cùng, gật đầu nói:

“Được”.

Nói rồi anh vẫy người phục vụ kêu tính tiền, đoạn đứng dậy nắm lấy tay Hạ Mạt kéo về phía cửa nhà hàng. Những người khác đang ngồi trong nhà hàng lúc này mới phát hiện Cự tinh Thiên Vương Lạc Hi đã ngồi cùng nhà hàng với họ, từng người, từng người một đứng bật dậy vừa kinh ngạc vừa thích thú nhìn theo anh.

Hạ Mạt bị Lạc Hi kéo đi, không biết anh muốn làm gì, giãy giụa nói nhỏ:

“Lạc Hi...”

Lạc Hi quay đầu lại, nháy mắt cười với cô, “Lại đây với anh”.

Sân khấu trống vắng.

Rèm nhung che cửa màu boóc đô ngăn tất cả mọi tia sáng chiếu vào, giống như màn đêm, những hàng ghế khán giả trống trơn, không một bóng người. Trên sân khấu chỉ có một quầng sáng đèn, ánh đèn trắng như tuyết chiếu chính giữa sân khấu.

Doãn Hạ Mạt đứng trong quầng sáng đó.

Lạc Hi ngồi bên chiếc đàn piano, ngón tay anh lướt trên những phím đàn đen trắng, nốt nhạc mềm mại nháy múa tiết tấu bài hát *Kim cương*.

Nhà hát giao hưởng Bảo Lai ban ngày tuyệt đối không ai có thể đặt chân tới được, Hạ Mạt không hiểu làm thế nào Lạc Hi lại thuyết phục được giám đốc nhà hát một cung hai kính ngênh tiếp cô và Lạc Hi vào, sắp xếp lo điện đóm xong rồi cùng các nhân viên bỏ đi hết.

Trong khu vực sân khấu nhà hát rộng lớn như vậy chỉ có hai người, Lạc Hi và cô.

“Em hát bài này rất hay”.

Những ngón tay thon dài lướt trên phím đàn, nụ cười trên môi anh. Thật ra năm năm trước anh chưa bao giờ trực tiếp nghe một mình cô hát, lần nào cũng là cô và Tiểu Trường cùng nhau hát, cùng nhau hát múa. Hôm ở quảng trường Cầu Vồng là lần đầu tiên anh được nghe tiếng hát của cô, tiếng hát đầy ma lực hấp dẫn, đầy tình cảm quyến rũ. Có lẽ, cô phải trở thành ca sĩ thật sự.

“Anh nghe thấy rồi à?”, Hạ Mạt ngạc nhiên. Không phải anh tình cờ đi qua thấy cô sao? Sao lại có thể nghe cô hát được?

“Đúng thế. Hôm đó anh đã tới quảng trường Cầu Vồng rất sớm, đậu xe ở một nơi em không thể nhìn thấy, chờ đợi rất lâu, cho tới lúc em hát bài hát này”. Anh ngẩng đầu nhìn cô, mỉm cười, “Hát lại một lần nữa bài này cho anh nghe, được không?”

Cô nhìn về anh.

Trong đôi mắt anh, ánh sao mềm mại dịu dàng, “Chỉ có một mình anh là

khán giả, chỉ hát cho riêng mình anh nghe, được không?”

Trên sân khấu trống trải.

Trong quãng sáng trắng dịu nhẹ.

Đối diện với những hàng ghế khán giả trống trơn.

Doãn Hạ Mạt bắt đầu cất tiếng hát.

...

Nếu khóc lóc thỉnh cầu

Nếu giả như không biết chàng vẫn đang yêu cô ta

Nếu thiếp quỳ hai gối xuống, đau thương cầu xin chàng

Chàng ơi, chàng có thể vì thiếp mà ở lại.

...

Chàng mua kim cương cho cô ta

Chàng đau lòng vì cô ta, ưu sầu vì cô ta

Cô ta là kim cương vô giá...

Thiếp là hạt cát không đáng đồng tiền.

...

Ai ai cũng đều yêu cô ta

Cô ta là kim cương hoàn mỹ lóng lánh

Cô ta cao quý, cô ta xinh đẹp

Cô ta thuần khiết, cô ta không tỳ vết

Thiếp chỉ là hạt cát nhỏ bé thấp hèn bay theo gió

Thiếp đê tiện, thiếp phiêu bạt

Thiếp thế cô, thiếp phức tạp

Cô ta là kim cương vô giá...

Thiếp là hạt cát không đáng đồng tiền...

...

Hạ Mạt đã hiểu dụng ý của Lạc Hi. Anh đưa cô tới đây để cô quen với sân khấu, để cô có được cảm giác thân thuộc khi đứng hát trên sân khấu, để cô có thể loại bỏ cảm giác trái tim bị đông cứng, không sao cất nổi tiếng hát trước đám đông.

Đây cũng là hy vọng mà chính cô cũng muốn đạt tới.

Muốn trở thành ca sĩ, trước hết, cần phải học cách hát trước mặt đám đông.

Cố gắng điều chỉnh hơi thở của mình, Hạ Mạt hát, điều chỉnh ý nghĩ, muốn nhắm mắt lại để tránh không nhìn hàng ghế khán giả, nhưng cô cưỡng bức bản thân phải mở to mắt nhìn thẳng xuống sân khấu.

Không cần sợ, Doãn Hạ Mạt, mi không còn là cô bé không chút sức lực năm đó nữa. Móng tay cái bấm sâu vào lòng bàn tay thật đau, Hạ Mạt tự nhủ lòng. Cần phải quên đi quá khứ mới có thể đạt được những gì mình mong muốn. Doãn Hạ Mạt, mi không được phép một lần nữa làm cô bé con toàn thân run rẩy đứng trên sân khấu!

...

*Thiếp biết chàng yêu cô ta.
Yêu cô ta như yêu kim cương
Dù cho cô ta không yêu chàng
Chàng vẫn dại khờ yêu cô ta
Cũng giống như thiếp yêu chàng
Khờ dại yêu cô ta*

...

*Thiếp có thể giả vờ không biết chàng yêu cô ta
Thiếp có thể khóc lóc cầu xin chàng
Nếu như quỳ xuống trước mặt chàng có thể làm chàng mềm lòng
Và dù cho thiếp chết đi
Chàng cũng sẽ không ở lại*

...

Những ngón tay thon dài lướt trên những phím đàn đen trắng, Lạc Hi nhìn Hạ Mạt dịu dàng đứng hát trong quầng sáng chính giữa sân khấu. Cô kiên cường đứng hát, sống lưng thẳng, hai bàn tay nắm chặt, cánh tay cứng ngắt buông thẳng, có đôi chút sợ hãi, hoảng loạn trong đôi mắt, nhưng hình như cô đang cố sức ép bản thân không được nhắm mắt lại, buộc mình phải nhìn xuống những hàng ghế khán giả phía dưới sân khấu.

Anh bắt đầu nghe thấy cổ họng cô đang từ từ thít chặt.

Tiếng hát cô bắt đầu sít lại.

“Nhìn anh này”. Trong tiếng piano, Lạc Hi khẽ nói.

Hơi thở Hạ Mạt có phần gấp gáp, nhịp đập trái tim dồn dập rối loạn. Trong

bóng tối, khán giả dưới sân khấu như những con mãnh thú ăn thịt đáng găm rú, biến ảo muôn hình vạn trạng, đang phóng về những thân hình to bè nhảy từng bước, từng bước hướng về phía cô.

Hình như có tiếng người nói.

Cô nghe không rõ.

Bên tai có tiếng âm âm rung chuyển.

Những ngón tay Lạc Hi buông mạnh hơn trên phím đàn, âm thanh đột ngột mạnh mẽ hơn, tiếng Lạc Hi trong tiếng đàn vang lên đặc biệt rõ ràng.

“Hạ Mạt, nhìn anh này”.

Cô kinh ngạc quay đầu nhìn anh.

Tiếng piano xoay vần trong không gian nhà hát trống vắng.

“Dưới sân khấu chẳng qua là những hàng ghế trống không, chỉ có anh, chỉ có anh là khán giả của em thôi”. Lạc Hi bình tĩnh nhìn cô, “Tiếng hát là hát cho em, là hát cho anh, cho khán giả của em, chứ không phải hát cho nỗi sợ hãi và những chỗ ngồi trống không. Vì thế, nếu như em muốn nhìn thấy cái gì thì em cứ nhìn vào anh đây này”.

Nụ cười của anh tĩnh lặng mà phiêu du, đôi mắt đen mã nào rực sáng, đôi môi đẹp tựa hoa anh đào. Giống như năm năm trước trong cái đêm uống say đó, ánh sao nhạt nhòa, sương đêm mờ ảo, cây anh đào tuyệt đẹp. Không có phân ly, không có ưu sầu, không có sợ hãi, tất cả tất cả đẹp như một giấc mơ.

...

Nếu khóc lóc thỉnh cầu

Nếu giả như không biết chàng vẫn đang yêu cô ta

Nếu thiếp quỳ hai gối xuống đau thương cầu xin chàng

Chàng ơi, chàng có thể vì thiếp mà ở lại.

...

Chàng mua kim cương vì cô ta

Chàng đau lòng vì cô ta, ưu sầu vì cô ta

Cô ta là kim cương vô giá...

Thiếp là hạt cát không đáng đồng tiền.

...

Rèm cửa sổ nhưng màu boóc đô khiến nhà hát tối om, Lạc Hi đệm đàn piano, những ngón tay thon dài không ngừng lướt trên phím đàn trắng đen, lần lượt lặp đi lặp lại giai điệu bài hát. Trên sân khấu, trong ánh đèn sáng trắng Hạ Mạt hát đi hát lại lời bài hát. Cô chăm chú nhìn anh, anh mỉm cười với cô nụ cười đó như làn sương mờ nhạt, ấm áp, bao phủ dày đặc trong không gian khiến tất cả mọi cái đều trở nên bình tĩnh, thân thương.

...

Ai ai cũng đều yêu cô ta

Cô ta là kim cương vô giá

Cô ta cao quý, cô ta xinh đẹp

Cô ta thuần khiết, cô ta không tì vết.

Thiếp chỉ là hạt cát nhỏ bé thấp hèn bay theo gió

Thiếp đề tiện, thiếp phiêu bạt

Thiếp thế cô, thiếp phức tạp

Cô ta là kim cương vô giá...

Thiếp là hạt cát không đáng đồng tiền.

...

Trong bóng tối, cửa phụ nhà hát nhẹ nhàng hé mở, một bóng người bước vào. Bóng người đó từ đằng sau đi thẳng lên hàng ghế khán giả đầu tiên rồi ngồi xuống chiếc ghế chính giữa.

Doãn Hạ Mạt đã nhìn thấy bóng người đó.

Phan Nam đang ngồi trên chiếc ghế ấy cười vẫy tay với cô, dấu tay ra ý muốn nói: “Cửu lăm”. Rồi Phan Nam chống cằm lặng yên nghe Hạ Mạt hát. Lạc Hi cũng vừa hát vừa nhìn Hạ Mạt chăm chăm, tới khi ánh mắt của Hạ Mạt chuyển từ chỗ Phan Nam quay lại, anh mỉm cười với cô, hình như không chút một mối, không để ý cô còn đang hát hay không, ngón tay lướt trên những phím đàn từng nốt, từng nốt âm luật bài *Kim cương*.

Nhìn ánh mắt Lạc Hi.

Trong lòng Doãn Hạ Mạt bình tĩnh trở lại.

...

Thiếp biết chàng yêu cô ta

Yêu cô ta như yêu kim cương

*Dù cho cô ta không yêu chàng
Chàng vẫn dại khờ yêu cô ta
Cũng giống như thiếp yêu chàng
Khờ dại yêu cô ta*

...

*Thiếp có thể giả vờ không biết chàng yêu cô ta
Thiếp có thể khóc lóc cầu xin chàng
Nếu như quỳ xuống trước mặt chàng có thể làm chàng mềm lòng
Và dù cho thiếp chết đi
Chàng cũng sẽ không ở lại*

...

Như thế cảnh đó đã được sắp xếp bố trí trước, Phan Nam vào trong được một lúc, sau đó cứ vài phút lại có người từ bên cửa phụ bước vào, ngồi xuống những hàng ghế khán giả.

Ban đầu là Khả Hân.

Sau đó là Jam.

Rồi đến Nhã Luân.

Rồi Thái Ni.

Tiếp theo là giám đốc nhà hát.

Nhân viên phụ trách ánh sáng.

Rồi một người rất lạ.

Lại một người lạ nữa.

Tiếp nữa lại là một người lạ.

...

Trên hàng ghế khán giả nhà hát Bảo Lai, từ hai, ba người dần dần có đến bảy tám người, rồi mười người, mấy chục người. Khán giả rất yên lặng, trong bóng tối lặng lẽ, họ im lặng nhìn và lắng nghe Doãn Hạ Mạt hát bài *Kim cương* hết lần này đến lần khác.

Đêm.

Quán bar Bong bóng.

Quán bar Bong bóng là quán nổi tiếng nhất trong khu chợ sầm uất này, giờ này đang là lúc ồn ào đông khách nhất. Trong bóng đêm, bảng hiệu đèn neon màu xanh sẫm nhấp nháy, ánh đèn trong quán mờ ảo, khách ngồi chật cứng, tràn khắp mọi góc ngách, nhân viên phục vụ đi lại bận rộn, những âm thanh ly cốc cộng vào nhau, tiếng nói chuyện to nhỏ, tiếng cười ồn ào. Nhân viên pha chế khiến khách hàng không rời mắt trước những màn biểu diễn nghệ thuật pha chế các loại đồ uống độc đáo. Ban nhạc trên sân khấu điên cuồng biểu diễn những bản nhạc rock khiến không khí nào nhiệt trong quán càng dâng cao.

Bên kia quầy bar có một vị trí rất đặc biệt và yên tĩnh, những chậu cây xanh thật khéo léo đã ngăn cách vị trí đó với cái thế giới ồn ào quay cuồng bên ngoài, vừa giữ được yên tĩnh nhưng tầm nhìn lại không bị che khuất. Trước đây, rất nhiều khách hàng lần đầu tiên đến quán bar Bong bóng ban đầu đều muốn ngồi ở đó, nhưng nhân viên phục vụ đều ngăn họ lại với những lời xin lỗi mời họ qua chỗ khác. Nhiều khách hàng uống say đã cố ý tới gần, thậm chí còn gây sự với đám nhân viên bảo vệ, rốt cuộc đều bị “mời” ra ngoài cửa.

Dần dần.

Chẳng còn ai có ý đồ tới gần chỗ đó nữa.

Nơi đó biến thành một vị trí ngồi bí hiểm nhất trong quán bar Bong bóng.

Tối nay, ở đó có một khách ngồi.

Thấp thoáng qua những chậu cây, mọi người trong quán bar chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mờ ảo của người khách ấy. Thân hình cao ráo anh tú, mái tóc đen mượt, sợi ren lụa màu xanh buộc trên cổ tay, anh trầm ngâm ngồi uống rượu. Phảng phất một nét mặt nho nhã nhưng kiêu ngạo toát lên khí chất cao quý cổ điển kiểu quý tộc châu Âu. Chuẩn xác hơn, người ta còn có thể nhìn thấy loại rượu anh đang uống là rượu Riedel thuộc dòng Brandy đắt giá. Chiếc ghế anh ngồi cũng là loại hàng hiệu được sản xuất bởi một nhà thiết kế Pháp nổi tiếng chưa bao giờ xuất hiện trong quán bar này, hình

như những thứ này đều là do quán bar chuẩn bị phục vụ riêng cho vị khách này.

Một vài chàng trai cô gái mê mẩn phong thái của vị khách kia, thử cố ý lại gần bắt chuyện. Nhưng, mỗi lần lại gần, khoảng cách chỉ còn chừng ba mét là y như sẽ có nhân viên phục vụ lễ phép ngăn lại với lời giải thích rằng vị khách đó không thích bị làm phiền.

Quán bar ồn ào náo nhiệt.

Chàng trai với bóng dáng lạnh lùng kiêu ngạo đó hoàn toàn xa lạ, không thích hợp với chỗ này.

Ban nhạc biểu diễn có giọng hát khàn khàn, tiếng khách nói chuyện, tiếng cười đùa ồn ào náo nhiệt. Không khí bao phủ nồng nặc mùi rượu, mùi khói thuốc, mùi son phấn. Người khách đẩy cốc thủy tinh về phía trước, nhân viên pha chế rượu sau quầy lập tức cung kính nâng chai Brandy lên rót.

Âu Thần chau mày chăm chú nhìn vào thứ nước trong suốt trong chiếc cốc thủy tinh, đôi mắt đen láy trống rỗng, anh hơi ngửa đầu lên, rượu chảy xuống, cảm giác nóng bỏng đốt cháy cổ họng. Anh cũng không hiểu tại sao mình lại bỏ dở bữa tiệc để tới đây ngồi trong cái quán bar ồn ào náo nhiệt này. Nhìn vào cốc rượu, anh cười, nụ cười vô hồn, có lẽ, thế giới này quá yên tĩnh chẳng, yên tĩnh tới mức hình như có cái gì đó vừa mới chết đi.

Cốc rượu lại trống rỗng.

Nhân viên phục vụ rượu cẩn thận hỏi nhỏ: “Thiếu gia, cậu đã uống...”

Âu Thần mặc nhiên nhìn anh ta.

Nhân viên phục vụ rượu im bật, vội vàng nâng chai Brandy lên rót. Âu Thần trầm ngâm u uất ngồi đó, ngón tay búng nhẹ vào cốc rượu, âm thanh lạnh lạnh phát ra từ chiếc cốc thủy tinh. Doãn Hạ Mạt... không có một ký ức gì về cô ấy... là bởi vì đây là một cái tên hoàn toàn xa lạ, vì thế, một chút ký ức về cô ấy cũng không có... hay là... anh đã quên cái gì... trong ký ức đã mất năm năm về trước, anh đã từng biết cái tên này chẳng...

Năm năm trước, tỉnh lại trong bệnh viện, số mệnh của anh hình như đã mất đi một phần quan trọng nhất. Bố mẹ, Thăm quản gia nói anh vẫn sống ở Pháp, do một tai nạn xe, anh bị mất một phần ký ức.

Nhưng, xưa nay anh vẫn có thói quen viết nhật ký, cuốn nhật ký không tìm

thấy, tất cả những người phục vụ trong nhà đều được thay mới. Những tấm ảnh trong năm năm ghi lại những ký ức bị mất cũng không tìm thấy, chỉ còn lại một tấm năm lên ba. Và từ đó trở đi, anh bắt đầu thường xuyên gặp đi gặp lại một cơn ác mộng, trong ác mộng, anh đau đớn không sao thở nổi. Rốt cuộc, năm năm trước đã xảy ra chuyện gì?

Anh đã từng truy hỏi quản gia Thẩm, ông Thẩm chỉ lên trời thề bồi, phần ký ức anh bị mất đó chẳng có gì đặc biệt để phải lo lắng. Tuy nhiên, anh cũng không hoàn toàn tin tưởng vào những lời úp úp mở mở của quản gia Thẩm. Thậm chí Âu Thần đã thử thuê thám tử tư đi điều tra, nhưng, những tin tức liên quan đến anh tất cả đều đã được phong tỏa triệt để. Trong tình cảnh anh không nhớ ra nổi bất kỳ manh mối nào, đối với nhiệm vụ tìm lại những ký ức trước đây, thám tử tư cũng bó tay không có kế sách nào. Anh cũng đã cố gắng thử hồi tưởng lại, nhưng, chỉ cần bắt đầu hồi tưởng, trong đầu sẽ là những cơn đau dữ dội, kịch liệt khó mà chịu đựng nổi.

Dần dần, anh cũng phải buông xuôi.

Cho đến ngày hôm nhìn thấy cô gái đó trên quảng trường Cầu Vòng... cô gái có cái tên Doãn Hạ Mạt... hình như có cái gì đó ăn sâu trong máu xương anh trời dậy, liên tục quấy rầy gây phiền nhiễu trong đầu anh...

Ban nhạc rock đã hát xong.

Tạm thời trong quán bar yên tĩnh hơn một chút.

Âu Thần u uất nhìn lên sân khấu, các thành viên ban nhạc đang tay năm tay mười thu dọn nhạc cụ, bất chợt, ánh mắt Âu Thần nhìn qua chỗ khác rồi dán chặt nơi đó!

Trong góc tối.

Có một cô gái đang lên sân khấu.

Cô gái cười diễm tĩnh, rất đẹp, dịu dàng nói gì đó với các thành viên ban nhạc, hình như cô lập tức chinh phục được hết thảy các thành viên trong ban nhạc đó. Họ vội vàng cầm lại nhạc cụ quay trở lại sân khấu và bắt đầu dạo nhạc, tiếng nhạc phát ra, đó là một bài hát cực kỳ thịnh hành, bài hát có tựa *Nhớ là cần phải quên*.

Cô gái bước tới trước micro trên sân khấu.

Cô hít một hơi thật nhẹ, ánh mắt bình tĩnh sáng rực như một tinh linh giữa

đêm khuya, cô quay về phía đám đông trong quán bar ồn ào và bắt đầu cất tiếng hát.

...

Trước lúc phải quay đi đột nhiên nhớ đến em

Ngày tương ngộ hôm đó gương mặt em tràn ngập niềm vui.

Nụ cười đó

Vẫn đẹp biết bao

Đáng tiếc người đó vẫn thường làm người ta phải sụt sùi khóc.

...

Ánh hoàng hôn.

Quán bar Bong bóng.

Trong góc, nơi bị những chậu cây rậm rạp che khuất, ngực Âu Thần bị một cơn đau bạo phát. Anh nhắm mắt lại, lắc đầu, nơi khoe miệng xuất hiện một nụ cười đau khổ, tự giễu. Âm u trầm uất ngửa cổ uống một hơi cạn cốc rượu Brandy, anh hít thật sâu, mở to mắt.

Nhưng...

Cô ấy tuyệt nhiên không biến mất như bọt bong bóng trên mặt biển...

Cô ấy bằng xương bằng thịt đang đứng trên sân khấu, một lần nữa lại xuất hiện trong tầm nhìn của anh.

...

Thành phố quá huy hoàng lóa mắt không thích hợp để ngắm nhìn những ngôi sao.

Cũng giống như trái tim em không thích hợp để bàn chuyện yên ổn.

Cảm ơn em đã để trái tim anh thương tổn

Học được tình yêu không thể không có sai lầm

Người không thể thay đổi được, sự tình không thể thay đổi được.

...

Cô gái hát trước micro.

Nét mặt thản nhiên, ánh mắt cũng thản nhiên nhạt nhòa, nước da trắng như ngà, mái tóc dày như rong biển, nhìn cô giống như một nàng tiên cá mặt mỗi uế oái, so với những biểu hiện trên sân khấu quảng trường Cầu Vồng, là hai người khác nhau, ở cô lúc này dĩ nhiên không tìm thấy một dấu hiệu

căng thẳng nào, tiếng hát buông lời, thoải mái tự nhiên, âm thanh tươi đẹp tuyệt vời.

Ngón tay Âu Thần nắm chặt chiếc cốc thủy tinh.

Sống lưng anh hình như có một mũi kim châm đau đớn đang từ từ lan khắp cơ thể, trong đáy mắt, một màu xanh thẫm, quai hàm cứng lại.

Trong góc quán yên tĩnh ấy, anh u uất nhìn cô gái đang hát.

Cô gái có tên Doãn Hạ Mạt.

...

Nhớ là cần phải quên phải quên

Anh tự nhắc nhở mình

Em giờ đã là

Một bóng hình trong biển người mênh mông

Thời gian đã trôi đi

Anh cần phải có hồi ức mới.

...

Người ta không thể quyết định nổi sẽ động lòng vì ai

Nhưng ít ra có thể quyết định rằng bỏ hay không bỏ

Anh thừa nhận rằng anh

Vẫn sẽ yêu em

Nhưng anh sẽ mãi mãi không tìm lại ký ức này nữa.

...

Cô gái đang hát trên sân khấu.

Ánh mắt lảng trong đêm tĩnh như đang nhìn người dưới sân khấu, lại hình như, hình như cô ấy tuyệt nhiên không nhìn bất cứ một người nào, hình như số phận của cô, hơi thở của cô hoàn toàn cách ly với thế giới này, không ai có thể tiếp cận cô, không ai có thể chạm được vào cô, không ai nắm bắt được cô.

Trong bóng tối.

Âu Thần trầm tư u uất nhìn cô gái đang hát.

Dường như có hơi thở của số mệnh đang trôi qua trong cái quán bar Bong bóng này, trên cổ tay anh, sợi ren lụa màu xanh nhẹ nhàng lay động nhảy múa...

...

Nhớ là phải quên phải quên

Em đi qua đời anh

Rốt cuộc chỉ là một sự tương ngộ rất ngẫu nhiên

Không có gì là khó

Anh có một đời người

Đủ để có thể quên

Anh còn có một đời người

Có thể để cố gắng

Anh nhất định sẽ quên em

...

Tiếng hát nhẹ nhàng lan tỏa trong không gian quán bar Bong bóng.

Dưới sân khấu, tiếng vỗ tay rầm rầm, khách khứa cổ vũ reo hò: “Hát bài nữa đi! Hát bài nữa đi!”; nhưng cô gái không hát nữa, cô cúi gập người cảm ơn những tiếng vỗ tay của khán giả, cúi gập người cảm ơn những thành viên trong ban nhạc đã đệm nhạc cho cô. Rồi cô xoay người bước xuống sân khấu, đi tới một góc tối nhất trong quán bar.

Lúc này Âu Thần mới phát hiện ra chỗ đó có một người thanh niên đang đứng.

Chàng trai đó đứng dựa lưng vào tường, dáng người thư sinh, gương mặt trong bóng tối nhìn không rõ. Nhưng hình như trên người chàng trai đó, ánh sáng châu ngọc phát sáng khiến người ta phải choáng vàng.

Cô gái đó bước về phía người thanh niên.

Cô mỉm cười với chàng trai đó, nụ cười trong sáng như hoa bách hợp, trái tim Âu Thần thít chặt lại. Chàng trai cũng mỉm cười vỗ nhẹ lên vai cô gái thì thào vài câu, cô gái cúi đầu lại cười. Rồi hai người vai kề vai từ trong góc vắng không người rời khỏi quán bar Bong bóng.

Cửa lớn quán bar khép lại không tiếng động.

Hình như có khí lạnh ban đêm ứa vào.

Ngón tay Âu Thần lạnh giá, ánh mắt cũng trở nên vô hồn lạnh lẽ, quai hàm lại cứng lại, cậu ngửa cổ uống cạn một hơi rượu Brandy trong chiếc cốc

thủy tinh.

Đêm hè gió nhẹ nhẹ thổi.

Đã rất khuya, trên con đường nhỏ gần như vắng lặng. Trên bầu trời đêm, mấy ngôi sao đang lấp lánh, mặt trăng chỉ là một vòng tròn nho nhỏ, nhạt nhòa, đèn đường hai bên âm u mờ ảo.

Con đường nhỏ.

Nhà hai bên đường cổng tường cao với vợi.

Mặt đường lát đá xanh, những viên đá đôi chỗ mấp mô, cỏ xanh mọc chen giữa những khe hở, giẫm lên đó nghe tiếng bước chân thật nhẹ nhàng, êm dịu.

Bóng hai người được ánh đèn chiếu xuống nghiêng nghiêng kéo dài trên mặt đường đá xanh.

“Mệt không?”

Lạc Hi hỏi Hạ Mạt đang đi bên cạnh.

Hôm nay, từ quán bar buôn bán ế ẩm, vắng vẻ nhất, tới quán bar sầm uất, đông khách nhất, cô đã lên sân khấu hát chừng tám, chín lần. Có thể nhận ra, lúc đầu, cô vẫn còn hơi căng thẳng, tiếng hát còn cứng ngắt, nhưng rồi cuộc cô là người ngoan cường, tuyệt đối không lùi bước. Cô đã kiên trì hát hết từng bài, từng bài một. Càng hát càng hay, càng hát càng thoải mái tự nhiên, trái tim đông kết cũng từ từ từng chút, từng chút tan dần ra.

Cụ thể là lần hát vừa rồi trong quán bar Bong bóng.

Những thể hiện của cô có thể nói đã gần như hoàn mỹ.

Hạ Mạt mỉm cười lắc đầu nói:

“Không mệt”.

Vừa nói dứt lời, cô lại không ghìm được một cái ngáp nhẹ, sống mũi cay cay, hai mắt mỏi díp lại như không còn mở ra được nữa. Nghe tiếng Lạc Hi cười bên cạnh, cô ngượng ngịu dụi mắt, cố xua đi cơn mệt mỏi.

“Đã có đủ tư cách để trở thành ca sĩ rồi đó”. Trong sắc đêm, dưới ánh trăng phản chiếu, nụ cười của anh dễ thương làm sao, “Vui không?”

Ngước nhìn anh, đôi mắt cô dịu dàng, nồng nàn và ấm áp, chút mệt mỏi nhưng đầy thân thương, không còn sự ghẻ lạnh xa lánh ngày xưa, “Cảm ơn anh”.

Lạc Hi nhìn cô chăm chăm, rất gần rất gần cô, “Cảm ơn anh cái gì?”

“...”, cô nhắc nhở mình phải xa anh ra một chút.

Sắc đêm thế này, gió đêm như vậy.

Hình như có cái gì đó sẽ không khống chế nổi sắp bùng phát, khiến cô đột nhiên lo sợ.

Tránh ánh mắt anh, cô cúi đầu nhìn đám cỏ nhỏ chen giữa khe hở những hàng gạch: “Em cảm ơn anh mấy ngày nay đã đi cùng với em, giúp em không còn cảm giác sợ hãi mỗi khi đứng trên sân khấu. Hy vọng sau này em sẽ có cơ hội đáp trả...”

“Em sai rồi”. Anh cười, “Phải là anh cảm ơn em”.

Cô ngớ người.

Con đường nhỏ giữa đêm khuya.

Yên tĩnh không một bóng người.

Hai người với khoảng cách quá gần.

Cùng cảm nhận hơi ấm của nhau.

“Biết không?”. Nụ cười Lạc Hi đẹp tựa hoa anh đào, long lanh ẩn hiện trong bóng đêm, “Anh cảm ơn em rất nhiều vì em đã thích anh”.

Doãn Hạ Mạt ngờ ngàng ngẩng mặt lên.

“Vì thích anh nên lúc đầu em mới chống đối bài xích anh. Vì thích anh nên bao nhiêu năm qua em mới không quên được anh. Vì thích anh...”. Giọng nói trầm ấm mê hoặc, đôi mắt đen mã não sâu lắng, “em mới tin nhiệm anh, trước mặt anh, em không còn sợ hãi, không còn căng thẳng để cất tiếng hát”.

Sương tràn đầy trong giọng nói ấy.

Đầu óc cô dần trống rỗng.

Như bị thôi miên, giữa bốn bề đêm tối, những làn sương trắng vấn vương, con đường gạch ẩm ướt, ánh sao sáng mờ nhạt, nụ cười anh dịu dàng đẹp

nồng nàn, mùi cơ thể quần quanh bên hơi thở cô. Cô ngược nhìn anh, trong giây phút ấy, đôi mắt cô đột nhiên hoảng hốt thất thần. Làn gió nhẹ thổi qua, cô bấm nhẹ ngón tay cái vào lòng bàn tay, đôi mắt mới từ từ trở lại thần nhiên là lãnh đạm.

Lạc Hi thất vọng nói: “Hạ Mạt, quá lý trí nhiều khi sẽ trở thành vô vị”.

Cô nhặt nhẻo nói: “Chung quy còn thú vị hơn so với việc bị anh trêu đùa”.

Đôi mắt anh đột nhiên sáng rực, “Trêu đùa? Thế thì vừa rồi em đã động lòng phải không?”.

Cô ân hận cắn chặt môi quay mặt đi, nhưng rồi lại cảm thấy làm vậy chính là đang thừa nhận, và rồi cô lại vội vàng quay mặt lại.

Chính vào giây khắc này, đôi môi cô bị khóa chặt.

Anh hôn cô thật nhẹ.

Con đường nhỏ đã xanh giữa đêm khuya tĩnh mịch sâu thẳm.

Hai bên đường, tường rào cao vút.

Ánh sao nhạt nhòa.

Đèn đường mờ ảo.

Bờ môi anh lạnh lạnh, đôi môi cô buốt giá.

Anh cúi xuống hôn cô thật nhẹ, đôi mắt cô mở to kinh ngạc.

Anh nhìn vào đôi mắt cô, hôn cô dịu dàng, nhẹ nhẹ, lạnh giá.

Tưởng như sợ cô không nhớ hay chính mình sẽ quên, anh nhìn mãi vào đôi mắt trong veo màu hổ phách, hôn cô.

Đêm khuya.

Bóng hai người nghiêng nghiêng đổ dài trên mặt đường đá xanh ẩm ướt.

Ngón tay Hạ Mạt bắt đầu run rẩy nhưng cô vẫn cố giữ cho giọng nói thật bình tĩnh như màn đêm: “Nếu như đây là cách anh hy vọng được trả ơn thì em sẽ không bao giờ thiếu nợ anh nữa...”, nói đoạn cô xoay người định bỏ đi, hơi thở lạnh lùng băng giá.

Lạc Hi tóm chặt lấy tay Doãn Hạ Mạt: “Hạ Mạt, em thích anh”.

Cô nhắm mắt, lòng thầm buông lời nguyên rủa, nhưng rốt cuộc lý trí vẫn chiến thắng cảm xúc, cô đáp lại vẫn bằng âm thanh lạnh lùng ngày thường:

“Xin lỗi, em không thích anh”.

“Thật sao?”

Anh nhếch môi, bàn tay kéo cô lại thật mạnh. Cô không ngờ anh lại dùng sức mạnh đến vậy, trong phút giây không phòng bị, người cô loạng choạng dúm vào ngực anh. Anh vòng tay ôm chặt cô, qua lớp vải bàn tay anh nóng rực thiêu bỏng da thịt cô.

“Thừa nhận đi...”. Anh nhìn thẳng vào mắt cô, “thừa nhận em thích anh đi, có gì khó khăn đâu?”. Âm thanh bỗng bình đập dồn trong gió đêm, xoay vòng lưu luyến tới tận những vì sao trên bầu trời cao tít.

Trong đêm khuya tĩnh mịch.

Sương trắng bao phủ dày đặc.

“Thừa nhận đi, anh và em thuộc về cùng một kiếp người”.

Những ngón tay thon dài nhẹ vuốt ve trên khuôn mặt cô, ngón tay anh lạnh lạnh, nhưng trên má cô lại hằn sâu những dấu vết bỏng rát.

“Giữa hai ta có lực hút của những kẻ cùng cảnh ngộ, do đó, chúng ta đã thích nhau từ cái nhìn đầu tiên. Vì anh đã thích em mãnh liệt như vậy nên mới dùng những hành động theo bản năng trẻ con mà em không thích để hấp dẫn em. Em cũng vì căm ghét bản thân mình bị anh lôi cuốn nên mới kịch liệt chống đối anh như vậy. Có đúng không?”

Trong màn sương đêm, đôi mắt anh trong suốt tĩnh lặng, “Hạ Mạt, đây là số mệnh của chúng ta. Sao không thừa nhận mà muốn chống lại, em và anh có trên đời này là để yêu thương nhau...”.

Gió đêm nhẹ thổi.

Cô cố gắng giữ vững sao cho mình thật lạnh đạm.

Cô biết cô đang bị anh thôi miên.

Cô biết anh đang dùng cái đẹp và lời nói của mình mê hoặc cô, bắt cô làm tù binh.

Cô biết anh đang muốn gì.

Nhưng...

Sắc đêm vẫn thế.

Sương đêm vẫn vậy.

Lạc Hi vẫn cô đơn ưu tư như ngày nào.

Mệt mỏi vẫn tồn tại trong con người cô.

Đêm hè đẹp trầm lắng.

Con đường nhỏ sâu thẳm tĩnh mịch.

Dãy đèn đường mờ ảo hư vô.

Khi Lạc Hi cúi đầu, một lần nữa anh lại đặt nụ hôn lên bờ môi cô, Hạ Mạt chờ dẫn khép mi lại.

Lúc đầu anh hôn cô thật nhẹ nhàng, nhẹ như hạt sương mai, dịu dàng, trăn trở.

Càng hôn càng đắm say, đôi môi anh càng lúc càng mãnh liệt, hơi thở càng lúc càng nóng bỏng.

Nụ hôn cuồng nhiệt bỏng rẫy.

Nụ hôn tràn đầy hơi thở thèm khát, anh ôm cô thật chặt, ép sát người cô nóng rực vào mình, anh hôn cô cuồng si.

Bờ môi anh, bờ môi cô hút chặt vào nhau bật rên khe khẽ, hai gương mặt bừng đỏ, nhịp đập trái tim điên cuồng.

Nụ hôn cháy bỏng, trong đôi mắt anh làn sương nhạt nhòa, làn da anh đẹp tựa hoa anh đào, anh nhìn cô mê loạn, đắm say.

Đáng chết, anh chỉ muốn phá vỡ nét lạnh lùng lãnh đạm trên gương mặt cô; đáng chết, anh thừa hiểu không được hôn cô như thế. Chỉ được hôn cô thật nhẹ, như vậy anh mới không đến nỗi ngập quá sâu vào, như thế anh mới còn có thể khống chế được lý trí bản thân.

Còn như nụ hôn này anh cảm giác mình đang phát điên phát rồ, như sắp chết đến nơi. Cô là liều thuốc độc, anh thừa biết hôn vào là sẽ chết, nhưng, anh không buông được cô! Anh không buông được cô!

Thôi dù có chết cũng sẽ chết với nụ hôn này!

Người Hạ Mạt rực cháy.

Máu trong cô như bị lửa thiêu, chưa bao giờ cô có cái cảm giác này!

Đột nhiên cô cảm thấy sợ kinh khủng, hình như cô đã rơi vào tay giặc, sẽ bị hủy diệt.

Anh đang hôn cô. Cô cũng đang hôn anh. Cô nhận ra mình đang hôn anh thật sự!

Bờ môi anh bỏng rẫy, bờ môi cô rực cháy.

Cô hoảng loạn giãy giụa muốn đẩy anh ra.

Nhưng nụ hôn của anh, nụ hôn của anh.

Cô đang run rẩy, cháy bỏng một cách đáng hổ thẹn.

“Bim...”

Con đường nhỏ giữa đêm khuya đột ngột có tiếng còi xe sắc nhọn.

Ánh đèn xe trắng xóa làm chói mắt!

Con đường rực sáng như ban ngày.

Hạ Mạt bình tĩnh, vội vàng kéo Lạc Hi nhảy qua một bên, lưng cô dựa sát vào bức tường rào cao vút. Hơi thở cô dồn dập, một bàn tay đưa lên mắt che ánh đèn xe. Đó là một chiếc xe đua hào hoa lộng lẫy, kính xe phản quang nên không nhìn được người ngồi bên trong.

Chiếc xe lướt ngang qua chỗ cô.

Bỗng dưng trái tim Hạ Mạt vụt qua một cảm giác khó hiểu, hình như ở đâu đó trong trái tim cô, xuất hiện một nỗi đau.

Lúc này Hạ Mạt mới nhận ra cô và Lạc Hi vẫn đang ôm chặt nhau, đầu cô ép trước ngực Lạc Hi. Anh đang mỉm cười nhìn cô.

Không rõ nguồn cơn...

Hai má cô đỏ bừng xấu hổ.

“Em thích anh không?”

Đáy mắt Lạc Hi như có sương đêm ẩm ướt, mông lung, mê hoặc, quý quái.

“Mình yêu nhau nhé!”

Anh ôm bờ vai cô, hôn lên mái tóc dày, dày như rong biển của cô.

Hình như cô không nghe thấy tiếng anh nói, cô im lặng trầm ngâm ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm. Dựa người vào bức tường rào cao vút, trong vòng tay anh, cô nghe thấy nhịp trái tim đập gấp gáp, hơi thở trên người cô vẫn rực lửa. Những ngôi sao đang lấp lánh trên bầu trời đêm, đôi mắt cô, đôi mắt màu hổ phách mơ màng.

Cuối con đường nhỏ.

Chiếc xe đua Lamborghini dừng lại bên đường.

Đèn trong xe bật sáng, ngón tay Âu Thần nắm chặt vô lăng. Anh trầm tư u uất nhìn màn sương đêm đen kịt, đôi môi mím chặt để lộ nét cô đơn, lạnh lùng và cô độc.

Minh Hiếu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 10

Sau đêm hôm đó, quan hệ giữa Lạc Hi và Hạ Mạt trở nên kỳ diệu. Anh thường xuyên gọi điện cho cô, tranh thủ những lúc rảnh giữa các show diễn, trên ô tô tới sân diễn, trước lúc đi ngủ, những âm thanh ồn ào phức tạp trong điện thoại đủ biết anh đang rất bận. Thỉnh thoảng anh ngẫu nhiên hẹn cô, ôm hôn cô say đắm. Còn cô, vẫn cái vẻ yên lặng thản nhiên nhìn anh, mỉm cười với anh, nhắm mắt mơ màng đón nhận nụ hôn. Cô không hứa hẹn cũng chẳng cự tuyệt, tất cả những điều đó đối với cô giống như mặt trời mỗi ngày đều mọc lên từ đằng Đông như một sự hiển nhiên.

Có lẽ, với cô mà nói, chuyện tình yêu căn bản không phải là thứ quan trọng trong cuộc đời.

Sau ngày biểu diễn tại quảng trường Cầu Vồng, Phan Nam là người đầu tiên được ấn định chọn làm ca sĩ chính thức thu âm phát hành đĩa hát. Công ty Sun đã liên hệ tìm cho cô nhạc sĩ viết lời bài hát, hòa nhạc phối âm, tuyên truyền quảng cáo, nhà sản xuất... Tên người thứ hai được chọn làm ca sĩ tuy chưa có hồi kết nhưng phần lớn nghiêng về Đới Tây và Hạ Mạt. Một tuần sau, Ngụy Nhân rời công ty Sun chuyển qua làm gương mặt mới chính thức cho một công ty biểu diễn nghệ thuật khác. Khả Hân ở lại nhưng không tiếp tục làm ca sĩ mà trở thành nhân viên bộ phận PR.

“Chỉ cần đánh bại Đới Tây là ổn thôi!”

Trân Ân sung sướng nói, ánh mắt lấp lánh như thể đĩa hát của Hạ Mạt đã có ở trước mặt vậy.

“Hồi này cậu thế nào?” Hạ Mạt chuyển đề tài. Cô biết bằng bất cứ giá nào cô cũng phải chiến thắng Đới Tây, nhưng cô không muốn bàn chuyện đó với Trân Ân.

“Chán phèo.” Trân Ân buồn rầu lắc đầu, “Từ dạo vụ xì căng đan giữa Vi An và bầu Jam bị báo chí phát giác, rất nhiều show diễn, hợp đồng quảng

cáo đã ký từ trước của Vi An bị hủy bỏ, cô ta ngày nào cũng khùng khùng điên điên nổi nóng vô cớ. Mình chịu không nổi phải nộp đơn xin nghỉ. Mình chả thiết làm trợ lý nữa, khác con ôsin là mấy đâu... biết tới bao giờ mới đổi đời làm bầu quản lý được đây?!”. Ánh mắt Trân Ân mòm mõi.

“Là quản lý cũng phải chăm sóc cho nghệ sĩ của mình chứ bộ.”

“Đâu giống! Người quản lý còn có được cảm giác thu được kết quả, thu được thành tựu. Khi giúp đỡ một nghệ sĩ trở nên nổi danh, trở thành siêu sao, khi ấy chắc chắn sẽ có cảm giác thỏa mãn thành công. Hơn nữa, người quản lý kiếm tiền rủng rỉnh hơn nhiều!” Trân Ân buồn bã nói: “Đáng tiếc chả có nghệ sĩ nào biết cách dùng mình...”.

Hạ Mạt cười.

Trân Ân đột nhiên nhớ ra: “À này, công ty báo cậu đi thử vai diễn chưa?”.

“Thử vai?”

“Trời đất ơi, cậu chưa biết thật sao! Quảng cáo mỹ phẩm của hãng Lỗi Âu năm nay vốn dĩ chấm Vi An làm gương mặt đại diện, nhưng Vi An dính xì căng đan, danh dự tiếng tăm bị ảnh hưởng nghiêm trọng, nên Lỗi Âu đã hủy ý đồ hợp tác với cô ấy. Hiện rất nhiều công ty đang tích cực giới thiệu những nữ nghệ sĩ xuất sắc của họ với Lỗi Âu, hình như chỉ còn mấy ngày nữa là sẽ thử vai. Mình cứ tưởng các cậu đều được công ty tiến cử thì càng nhiều cơ may chứ.”

Đó cũng là nguyên nhân khiến Vi An căm thù tận xương tận tủy kẻ đã tung bí mật đời tư của mình cho bàn dân thiên hạ soi. Lỗi Âu là một thương hiệu mỹ phẩm cao cấp, nổi tiếng trên thế giới, chưa cần bàn đến thù lao quảng cáo quá lớn, mà chỉ cần nói đến cấp độ sản xuất trong công tác quảng cáo đòi hỏi chất lượng cao, số lượng các áp phích, truyền hình, tờ rơi tần suất xuất hiện cực lớn, vì thế trở thành gương mặt đại diện quảng cáo hàng năm của hãng Lỗi Âu luôn là mục tiêu cạnh tranh số một của hầu hết các nữ minh tinh. Vi An đâu dễ gì đoạt được hợp đồng trong vô số các đối thủ cạnh tranh như Thẩm Tường, Từ Tịnh Nghi, Đào Thục Nhi. Rốt cuộc lại công cốc.

“Lỗi Âu...”

Hạ Mạt tuy chưa bao giờ dùng qua sản phẩm này, nhưng rất quen thuộc với nó. Hồi hè những năm trước, cô đã từng làm ở quầy bán loại mỹ phẩm này. Cô biết gương mặt đại diện của thương hiệu này đều là những nữ minh tinh nổi tiếng cực kỳ sáng giá. Nếu như trước kia chưa có tiếng tăm gì thì chỉ cần được làm gương mặt đại diện cho hãng Lỗi Âu, xuất hiện trên truyền hình, những trang quảng cáo báo chí, áp phích, tờ rơi rợp trời rợp đất, sẽ không có gì là khó để trở thành người nổi tiếng.

Trân Ân tiếp tục: “Nghe nói, trước mắt công ty Lỗi Âu đang có xu thế nghiêng về Đào Thục Nhi, đã cho chuyên viên tới nói chuyện với cô ấy. Vì An hôm qua nghe tin này đã nổi điên nổi đóa”.

Hạ Mạt thấy hơi lạ.

Cảm giác phức tạp chợt xuất hiện trong lòng.

“Nếu công ty không cho tất cả các cậu được thử vai thì khả năng đúng là sẽ tiến cử Đào Thục Nhi rồi.” Trân Ân tiếc rẻ, nghĩ hồi lại nói: “Vận may của Đào Thục Nhi đã tới, chắc chắn là sẽ hot đến cháy mất thôi”.

Mấy ngày nay, Đào Thục Nhi sung sướng ra mặt dù trong lúc nói chuyện vẫn tỏ ra khiêm tốn yếu đuối, nhưng ánh mắt của cô không giấu nổi niềm vui như gió xuân tháng Ba. Mọi người trong công ty Sun cũng tỏ thái độ cung kính với cô hơn trước rất nhiều. Những người bản tính thân thiện đã bắt đầu lên tiếng chúc mừng Thục Nhi chả bao lâu nữa sẽ là gương mặt đại diện cho hãng mỹ phẩm cao cấp Lỗi Âu. Đào Thục Nhi vẫn giữ thái độ ngượng ngùng, e lệ giải thích rằng gương mặt đại diện vẫn chưa hoàn toàn xác định hoặc nói là mình vẫn đầu hay biết gì.

Hôm đó, Đào Thục Nhi đang có mặt tại công ty, chị Phần, người quản lý mới của Thục Nhi nhận một cú điện thoại. Jam đã thôi làm quản lý cho cô vì mắc xì căng đan với Vi An đã chuyển qua phụ trách những nghệ sĩ ít

biểu diễn hơn.

Chị Phần và Đào Thục Nhi trao đổi nhỏ với nhau vài câu.

Sắc mặt Đào Thục Nhi liền thay đổi, “Sao, vẫn còn có nghệ sĩ khác nên phải mở một cuộc họp à?”.

Chị Phần nói nhỏ:

“Họ chẳng qua chỉ là làm nền thôi, Tổng giám đốc Lỗi Âu rất thích và tán thưởng em, chắc chắn không có vấn đề gì đâu.”

Đào Thục Nhi nhìn xung quanh, thấy hầu hết mọi người đang có mặt trong công ty đều đổ dồn ánh mắt vào mình, Thục Nhi giật mình nghĩ lại vừa xong mình nói hơi to. Mặt cô từ từ đỏ bừng, mỉm cười xấu hổ, Thục Nhi nói: “Không việc gì, Lỗi Âu sẽ chọn ra được gương mặt đại diện thích hợp nhất, tuyển lựa thêm một chút là chuyện bình thường”.

Chị Phần gật đầu nói : “Phải”.

“Thẩm Tường cũng tới chứ?” Đào Thục Nhi vô tình hỏi.

“Ừ, có.”

Đào Thục Nhi cắn môi, cô biết Thẩm Tường thường hay phô trương thân thế, lúc nào xuất hiện cũng có bốn năm trợ lý đi theo. Thục Nhi nhìn một vòng quanh công ty, ánh mắt lướt nhẹ qua Hạ Mạt, dừng vài giây, sau đó cô gọi Hạ Mạt, Khả Hân, Trân Ân và ba cô gái khác thường ngày làm công tác PR lại.

Đào Thục Nhi đỏ mặt hỏi:

“Phiền mọi người đi cùng tôi một chuyến tới công ty Lỗi Âu nhé, được không?”

Công ty Sun điều hai chiếc xe đưa mấy người tới công ty Lỗi Âu. Đào Thục Nhi, Doãn Hạ Mạt và chị Phần ngồi trên chiếc Bentley, Trân Ân, Khả Hân với ba cô gái kia ngồi xe sau.

Trong chiếc Bentley.

“Hạ Mạt, nghe nói nhiều đài truyền hình mời cậu tham gia show diễn của họ phải không?” Đào Thục Nhi nhìn vào chiếc gương nhỏ tỉ mỉ trang điểm gương mặt, hỏi: “Tại sao công ty mình đều từ chối vậy? Là ý của cậu à?”.

“Chắc chắn là công ty đã có những chủ kiến khác rồi.”

Hạ Mạt cũng biết có rất nhiều tờ báo, nhiều ký giả tới tìm cô, thậm chí không hiểu bằng cách nào họ có được số di động để trực tiếp gọi cho cô mời tham gia các show diễn, nhưng nhân viên truyền thông nói với cô rằng bây giờ chưa phải là thời cơ thích hợp để xuất hiện ở các chương trình biểu diễn, họ đã thay cô từ chối hết.

“Ờ?” Đào Thục Nhi xoa thêm chút phấn, hỏi: “Chị Phần này, tình hình cái cô Đới Tây thế nào rồi?”

Chị Phần ngồi ghế trước quay người lại nói: “Cái cô Đới Tây không thành vấn đề... nhưng hồi này có gặp cô ấy ở biệt thự Thiên Thủy vài lần... cũng có thể chỉ là chị tình cờ đụng mặt thấy thôi...”.

Đào Thục Nhi mỉm cười, “Thì ra cũng chỉ là loại hàng như Vi An”.

Đào Thục Nhi đóng nắp hộp phấn nhìn Hạ Mạt, trầm ngâm hồi lâu, Thục Nhi nói: “Nghe mình đi, đừng dấn thân vào làng giải trí. Nơi đó rất phức tạp, đáng sợ hơn nhiều so với tưởng tượng của cậu. Nếu cậu cần tiền, làm trợ lý cho mình cũng được, mình sẽ trả cho cậu cao hơn. Mình sẽ chăm lo cho cậu, không để cậu phải khổ. Mình cũng cần một người bạn như cậu lo lắng cho mình”.

Hạ Mạt mỉm cười, “Cảm ơn”.

Đào Thục Nhi không hiểu ý của Hạ Mạt, cô đang định hỏi tiếp thì bác tài cho xe giảm tốc độ, đã tới tòa nhà trụ sở công ty Lỗi Âu.

Ngày hè tràn đầy nắng.

Nằm ở vị trí trung tâm khu đất vàng giữa rừng toàn nhà cao chọc trời, trụ sở Lỗi Âu màu tím nhạt trông như một thiếu nữ quý tộc châu Âu thời trung đại cao quý, ưu nhã. Trước mặt tòa nhà Lỗi Âu là một quảng trường trồng hoa rộng lớn với những trụ cột kiểu La Mã rất đẹp, đài phun nước mộng ảo, nàng tiên cá bằng tượng mơ màng chìm trong bọt nước trong veo.

Hạ Mạt ngẩn ngơ ngắm nhìn.

“Đẹp quá trời...” Tiếng Đào Thục Nhi theo gió vọng tới, “chỉ có những công ty nào tài lực hùng hậu mới có khả năng xây dựng được tòa nhà với vườn hoa sang trọng như thế này. Ai cũng nói không cần tham địa vị tiền tài, nhưng thế giới này hoàn mỹ tới độ con người ta làm sao không tham được cơ chứ...”.

Hạ Mạt quay sang Đào Thục Nhi. Trên mặt cô đã lập tức không còn dấu vết những lời than thở vừa xong. Với hàng mi dài đen láy, đôi mắt long lanh, hai má phớt phấn hồng, vẻ yêu kiều e lệ, trông cô giống như trong giấc mơ đang lúng túng ngượng ngùng trước sợi dây tơ ái tình khiến người ta thương tiếc. Hạ Mạt hiểu rằng Đào Thục Nhi đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng.

Cửa ra vào bằng kính xoay tròn.

Kính cửa trong suốt hào hoa quý phái.

Lãng hoa tươi sặc sỡ, thơm ngào ngạt đặt xen giữa.

Đào Thục Nhi bước vào tòa nhà trụ sở công ty Lỗi Âu. Chị Phần và Hạ Mạt theo sau, Trần Ân, Khả Hân và mấy người nữa đi cuối. Cô nhân viên sau quầy tiếp tân nở nụ cười đón chào. Cô Thành, thư ký Tổng giám đốc từ phía đông đại sảnh vội vàng bước tới nhiệt tình chào đón Đào Thục Nhi.

Đang lúc nói lời cảm ơn thành ý của cô thư ký Thành, đã xuống tận nơi nhiệt tình đón tiếp, đột nhiên Đào Thục Nhi nhíu mày phát hiện Thẩm Tường cũng đang có mặt trong đại sảnh công ty Lỗi Âu, hình như hồi nãy, thư ký Thành cũng vừa từ chỗ Thẩm Tường đi ra thì phải.

Làn da trắng như tuyết, dáng người cao ráo, Thẩm Tường mặc chiếc váy dài màu đen bó sát người, hai, ba chuỗi ngọc trai đen lấp lánh trên cổ. Một trợ lý cầm ô che ánh nắng rọi qua bức tường kính, một trợ lý đang ngồi

chồm hồm sửa lại giày cho Thẩm Tường, một nhân viên truyền thông khác tay cầm đầu quay DV ghi hình, còn lại một số nữa thì người tay điện thoại, người xách thùng trang điểm, người mang quần áo. Thẩm Tường kiêu ngạo lạnh lùng đứng trước cửa cầu thang máy phía đông đại sảnh, không thèm ngó ngang tới những người đi theo đang bận quỳnh quáng phục vụ mình. Hệt như một vương nữ vậy, Hạ Mạt trộm nghĩ, đem ra so, Đào Thục Nhi chỉ là hạt ngọc bích nhỏ bé mà thôi.

Dẫn Đào Thục Nhi và những người đi cùng tới chỗ cầu thang máy đứng chờ, cô thư ký Thành vội vàng phân trần giải thích rằng cầu thang máy vừa mới lên, có lẽ phải một lúc nữa mới trở xuống. Đào Thục Nhi mỉm cười nói: “Không sao đâu”. Hạ Mạt lại để ý thấy thực ra chỗ này có tới hai cầu thang, một cái đang đi lên là loại thường hay gặp, còn một cái đang đứng yên cửa bằng kim loại sơn màu tím nhạt có khắc một bông uất kim hương màu vàng kim thanh nhã, cao quý hoa lệ, bên ngoài tuyệt nhiên không có dòng chữ “Đang hỏng”.

Đào Thục Nhi và Thẩm Tường đều đang đứng đợi thang máy nhưng làm như không quen biết nhau, chả ai bắt chuyện ai, không khí có vẻ căng thẳng, kỳ quái. Thẩm Tường nét mặt không biểu hiện, lạnh lùng quý phái. Đào Thục Nhi thì như không có Thẩm Tường, cô thì thầm to nhỏ cười nói với cô thư ký Thành, cô thư ký Thành hơi ngượng, thì thoảng liếc mắt áy náy nhìn Thẩm Tường. Khóe mắt Đào Thục Nhi thoảng nhìn thăm dò đánh giá, sắc mặt Thẩm Tường càng lúc càng khó chịu, bất giác Đào Thục Nhi không nhìn được nhoén miệng cười. Sau rồi, Thục Nhi phát giác Thẩm Tường đâu có nhìn gì mình mà là đang nhìn Hạ Mạt đứng cạnh cô.

“Cô biết Hạ Mạt à?”

Đào Thục Nhi nét mặt hơi ngạc nhiên như thể vừa phát hiện ra Thẩm Tường với mình đang cùng một chỗ.

“Không quen.”

Thẩm Tường lạnh lùng nhìn Hạ Mạt chăm chăm.

Đào Thục Nhi chau mày như đang suy nghĩ tìm kiếm điều gì đó, bỗng dừng cô ta đưa tay bịt miệng, đôi mắt mở to kinh ngạc, “Lẽ nào... nguyên cố là Lạc Hi? Lạc Hi lần trước ở quảng trường Cầu Vòng đã xuất hiện làm thay

đổi cục diện sân khấu là vì Hạ Mạt sao...”.

Lạc Hi?!

Tất cả ánh mắt mọi người đang có mặt ở đó đổ dồn lên người Hạ Mạt.

Hạ Mạt không nhìn vào bất cứ người nào, cô đang nhìn xuống nền gạch đá hoa cương, sắc thái bình tĩnh, thản nhiên như không, hình như chuyện Đào Thục Nhi vừa mới đề cập đến đối với cô chẳng có can hệ gì.

Thẩm Tường dán mắt vào mặt Hạ Mạt.

Ánh mắt lạnh lùng băng giá.

“Đừng có nhìn cô ta như vậy.” Đào Thục Nhi đứng chặn trước mặt Hạ Mạt ngăn ánh mắt Thẩm Tường, cười, nói: “Cô ta là trợ lý của tôi”.

“Trợ lý của cô thì đã sao nào? Giỏi lắm ta?” Một trợ lý sau lưng Thẩm Tường cười mỉa, “Cô dựa vào đâu mà dám ăn nói như vậy với chị Thẩm Tường?”.

Không khí lúc này thật căng thẳng!

Cô thư ký Thành ngượng ngập ho khan một tiếng, ý đồ làm dịu tình hình, nhất thời chưa biết phải khuyên can bên nào trước. Sắc mặt Đào Thục Nhi đã có chút thay đổi.

“Xin lỗi Thục Nhi tiền bối đi.” Ánh mắt Thẩm Tường rời Hạ Mạt ngược nhìn lên con số đang thay đổi trên bảng điện tử của thang máy, cô lạnh lùng ra lệnh cho người trợ lý có những lời nói vừa rồi. Cô trợ lý đành phải vâng tuân theo.

“Tiền bối?” Đào Thục Nhi nghiêng răng, xấu hổ nói: “Tôi sao dám nhận là tiền bối, cô còn hơn tôi hai, ba tuổi...”.

“Cô vào nghề bốn, năm năm rồi còn gì, đương nhiên là tiền bối của tôi,” Thẩm Tường không chịu khuất phục.

Đào Thục Nhi phút chốc cứng đờ người.

Cô đã tham gia vào làng giải trí được gần năm năm, lúc nào cũng chỉ bình bình, chưa bao giờ có thể coi là đại hồng đại phát, chuyện này đối với một nghệ sĩ mà nói là điều đáng sợ nhất. Một người mới bước vào nghề chưa có tiếng tăm, người ta có thể đặt nhiều kỳ vọng, người vào nghề càng lâu, cơ hội đại hồng đại phát càng ít đi. Thẩm Tường bước vào làng giải trí tuy hơi muộn, song một năm qua cô ta liên tiếp gặt hái được rất nhiều thành công,

lại còn được nhận giải thưởng Nghệ sĩ được chờ đón nhất của năm, được công chúng rất yêu thích, mến mộ.

“Thang máy tới rồi.”

Hạ Mạt lên tiếng, mọi người không còn để ý tới căng thẳng giữa Đào Thục Nhi và Thẩm Tường nữa.

“Tinh...”

Cửa thang máy từ từ mở ra.

Bên trong người đứng chật cứng, Đào Thục Nhi và chị Phần nhận ra những người đó đều là những lãnh đạo cấp cao của công ty Lỗi Âu, ai cũng mặc comple chỉnh tề, thang máy vừa mở đã vội vàng bước nhanh về phía cửa đại sảnh. Cô thư ký Thành ngạc nhiên, không hiểu có chuyện gì mà tất cả lãnh đạo cấp cao đều phải xuất binh, nhìn ra phía đại sảnh, toàn thể nhân viên công ty đều đã tập trung thành hai hàng đứng chờ!

“Thiếu gia tới rồi!”

Một đồng nghiệp đi ngang qua ghé tai cô thư ký Thành nói nhỏ. Thư ký Thành kinh ngạc vội vàng nói lời khiếm lỗi, khẩn trương theo mấy vị lãnh đạo cấp cao đi ra phía cửa. Đào Thục Nhi cũng nghe thấy câu nói này, trong lòng thầm kinh hãi. Thẩm Tường quay người nhìn về cửa lớn đại sảnh, ánh mắt lạnh lùng cũng thay đổi, dần trở nên kinh ngạc.

Gia tộc họ Âu theo lời kể lại xưa nay thì trong cuộc sống, mọi hành sự tác phong rất ôn hòa, thái độ dè dặt, nhưng về mặt tài chính là một trong những gia thế có tiềm lực hùng hậu bậc nhất nhì, chính vì thế, những tin tức về gia tộc này luôn được giới báo chí điên cuồng săn lùng. Công ty Lỗi Âu là một trong số hàng loạt các công ty con dưới cờ gia tộc họ Âu, số cổ phần quan trọng nhất của công ty hầu hết nằm trong tay họ Âu. Có rất nhiều những lời đồn đại kỳ lạ về gia tộc này, trong đó phải kể đến những người thừa kế dòng họ đều có ma lực hút hồn. Đặc biệt nhất, người thừa kế thế hệ trước là một phụ nữ sắc đẹp thuộc hàng giai nhân tuyệt thế làm khuynh đảo các giới trong xã hội thời bấy giờ. Sau bà lấy một người Pháp rồi không thấy xuất hiện tin tức gì nữa. Người thừa kế đương nhiệm là con trai của bà, hình như năm nay hai mươi bốn tuổi, rất ít khi xuất đầu lộ diện trước mặt mọi người trong công ty, mọi người trong nội bộ công ty thuộc gia tộc họ Âu đều gọi

anh là Thiếu gia.

Toàn thể nhân viên công ty Lỗi Âu đứng xếp thành hai hàng bên ngoài cửa, từ Tổng giám đốc đến các lãnh đạo cấp cao tới các nhân viên các bộ phận, thư ký, tiếp tân, mọi người đều đứng xếp hàng trên quảng trường yên lặng đứng chờ.

Yên lặng.

Không tiếng nói.

Qua cửa kính, bầu trời trong xanh như vừa gột, đài phun nước trên quảng trường bắn tung tóe, bọt nước trong veo, nàng tiên cá bằng tượng thấp thoáng nụ cười. Trong ánh nắng vàng rực rỡ, chiếc Bentley dài màu đen đi tới, từ từ dừng lại bên chiếc thảm đỏ trải dài tới cửa đại sảnh. Người lái xe mặc bộ đồng phục khuy vàng bước xuống, cánh cửa bên phải phía trước mở ra, một người đàn ông trung niên bộ dạng quàng gia, gương mặt khắc khổ bước xuống, cửa bên trái phía sau mở ra, một thanh niên rất trẻ tóc nâu mắt xanh, gương mặt thanh nhã xuất hiện.

Trong đại sảnh công ty Lỗi Âu.

Hạ Mạt lặng lẽ nhìn cửa thang máy khép lại, hầu như tất cả mọi người đều đã quên mất nó, chiếc thang máy tĩnh lặng lại từ từ đi lên tầng trên, bảng điện tử nhảy từng con số, phải một lúc nữa mới lại quay xuống. Những người đứng cạnh cô đều đang ngó ra ngoài quảng trường; chán ngắt, Hạ Mạt cũng đành phải nhìn theo.

Bàn tay đeo găng trắng xóa đặt lên khóa.

Tài xế cung kính mở cửa xe.

Người đàn ông trung niên bộ dạng quàng gia và người thanh niên gương mặt thanh nhã cung kính đứng chờ bên cạnh.

Nắng rọi qua cửa kính.

Chói lóa mắt.

Người đó từ trên xe bước xuống.

Đài phun nước vui mừng tung bọt trắng xóa khúc xạ ánh nắng phản chiếu muôn ngàn tia sáng óng ánh.

Trong ánh mặt trời rực rỡ.

Gương mặt người đó bị nắng chói nhìn không rõ, nhưng dáng hình anh tú,

chiếc cằm kiêu ngạo, khí chất quý tộc lạnh lùng khiến người ta có cảm giác khó mà tiếp cận.

Tổng giám đốc công ty Lỗi Âu cung kính nghênh đón.

Người đó gạt đầu lạnh lùng, ánh mặt trời chiếu lên hàng lông mày, một nét đẹp cao quý kiêu ngạo.

Tổng giám đốc vội vàng bước liền sau.

Thư ký và quản gia theo tiếp.

“Thiếu gia!”

Toàn thể nhân viên công ty Lỗi Âu cung kính cúi người chào đón.

Trong đại sảnh.

Trân Ân tròn mắt không dám tin, cô cẩn thận từng ly từng tý nhìn người đó dò xét cho thật kỹ, đột nhiên, cô đưa tay bịt miệng, cả kinh, chút nữa thì la lớn.

“A!”

Định thần lại, Trân Ân không thể không ngoái đầu nhìn Hạ Mạt, chỉ thấy Hạ Mạt đang thất thần nhìn người đó được Tổng giám đốc cung kính rước vào trong đại sảnh công ty Lỗi Âu, sắc mặt xanh lét, cặp môi cắt không còn hạt máu, hoàn toàn không giống bộ dạng dừng dừng lãnh đạm thường ngày. Cánh cửa kính xoay.

Thoảng như có gió.

Sợi ren lụa màu xanh nhè nhẹ phất phơ, sợi ren lụa chắc đã lâu ngày nên có vẻ hơi cũ, song những đường nét hoa văn vẫn còn rất đẹp chứng tỏ với chủ nhân, nó là báu vật vô giá.

Cánh cửa kính xoay tròn.

Gương mặt Âu Thần kiêu ngạo cao quý, cái đẹp anh tuấn của anh lạnh lùng như thần Mặt Trời Apollo. Thời gian trôi qua, anh vẫn ngạo mạn như xưa, nhưng ở anh sự lạnh lùng lại tăng gấp bội.

Trong đại sảnh.

Hạ Mạt thất thần nhìn sợi ren lụa đang tung bay trong gió.

Ánh nắng chiếu qua bức tường kính, cả thế giới chói chang ngạt thở, trước mắt cô, hình như có muôn ngàn đốm sáng đang nhảy múa dập dờn điên loạn. Nhức nhối, choáng váng, yên lặng, những điểm đáng cuồn cuộn loạn lập

lòe, hình như sống lưng cô lại cứng đờ.

Trái tim cô.

Một nỗi đau âm thầm từ từ trỗi dậy.

Đám người âm ỉ tiến vào đại sảnh công ty Lỗi Âu.

Như sao bế nguyệt, Tổng giám đốc đưa Âu Thần đi theo hướng thang máy, Thẩm quản gia và thư ký Simon theo sau, đám lãnh đạo cấp cao bước cuối cùng. Âu Thần điềm tĩnh thản nhiên lắng nghe Tổng giám đốc báo cáo tình hình mới nhất của công ty, thỉnh thoảng cậu gật đầu rồi hỏi một vài câu đơn giản ngắn gọn, không hề để mắt tới các cô gái đang đứng chết trân nhìn mình.

“Đẹp trai quá.”

Rốt cuộc không hiểu trợ lý của ai đó chịu không nổi đã buông tiếng than phá vỡ cảnh các cô gái đang hồn xiêu phách lạc, đờ đẫn nhìn Âu Thần. Thẩm quản gia ngoái đầu lại, cười thầm, mấy cô mình tinh đó trong làng giải trí gặp thiếu gì những chàng trai đẹp, ví như Lạc Hi phong thái tuyệt thế vượt trội so với cái đẹp anh tuấn của Thiếu gia, sao mấy người họ lại có thể ngăm nhìn Thiếu gia với lòng dạ rồi bời, thần hồn điên đảo quên cả nhân thế, bộ dạng đầu khác nào mấy cô trợ lý đang đứng bên mình thế kia. Lúc này Đào Thực Nhi cũng bình tĩnh nhưng ánh mắt vẫn không sao rời khỏi người Âu Thần được. Không ngờ ngoài làng giải trí lại có một nhân vật đẹp kinh điển đến vậy, tuy lạnh lùng nhưng khí chất quý tộc ưu nhã tôn quý của anh ta đầy sức hấp dẫn ma thuật như những liều thuốc phiện hút lấy người ta.

Trần Ân bất an nhìn đi nhìn lại giữa Âu Thần và Hạ Mạt. Năm đó chuyện Thiếu gia “đá” Hạ Mạt ở trường đồn ầm ĩ, sau này mỗi lần cô nhắc đến Thiếu gia, Hạ Mạt lúc nào cũng trầm tư u uất. Thế thì chuyện đó nhất định là có thật, Thiếu gia đã làm tổn thương đến Hạ Mạt, khi Hạ Mạt cần đến sự giúp đỡ của Thiếu gia nhất thì cậu ta lại bỏ rơi cô ấy, như vậy đã năm năm rồi họ không gặp nhau cho nên Hạ Mạt mới tái mét mặt ra thế kia chứ. Trần Ân nhìn lại Âu Thần, định lén qua chỗ Hạ Mạt để an ủi.

Thang máy màu tím nhạt.

Bông uất kim hương khắc màu vàng kim hoa lệ và cao quý.

Cánh cửa từ từ mở.

Âu Thần bước vào.

Simon, Thẩm quản gia, Tổng giám đốc và mấy lãnh đạo cấp cao công ty Lỗi Âu theo sau đứng bên Âu Thần.

Âu Thần thản nhiên nhìn về phía trước.

Một người đưa tay bấm nút bảng điều khiển.

Khi Trân Ân đến bên Hạ Mạt, cô kinh ngạc nhận ra thần thái của Hạ Mạt đã hồi phục, sắc mặt lạnh lùng thản nhiên thường ngày. Quá bình tĩnh và thản nhiên, như thể không nhìn thấy những gì vừa xảy ra, thản nhiên và bình tĩnh như chẳng có gì vừa mới phát sinh, thản nhiên và bình tĩnh khiến Trân Ân cảm thấy quái dị vô cùng, thản nhiên và bình tĩnh tới độ Trân Ân phải giật mình sợ hãi.

“Hạ Mạt?”

Trân Ân do dự gào lên.

Tiếng gọi khiến Hạ Mạt cứng đờ, cô hơi chau mày, nhưng trong lòng cô không khỏi thờ dãi khi thấy ánh mắt lo lắng của Trân Ân, Hạ Mạt đành phải vội vàng quay đi chỗ khác để giấu mặt.

Có lẽ...

Không ai nghe thấy...

Cánh cửa thang máy màu tím nhạt từ từ khép lại.

Đột nhiên ánh mắt Âu Thần sáng rực.

Cửa thang máy càng lúc càng khép hẹp.

Đột nhiên Âu Thần chăm chú dán mắt về một hướng, ánh mắt chăm chú đến ngạt thở, ngay tức thì tất cả mọi người bên trong bên ngoài thang máy đều phát giác sự thay đổi khác thường này của anh.

Hình bông uất kim hương màu vàng kim chuẩn bị hợp lại.

Âu Thần kêu nhỏ một tiếng gì đó.

Không ai nghe rõ.

Bông uất kim hương màu vàng kim gần như hoàn chỉnh.

Bóng dáng Âu Thần đã mất dạng sau cánh cửa thang máy màu tím nhạt.

Năng chiếu qua bức tường kính rọi tới.

Trân Ân gần như nghe được cả tiếng thở dài khe khẽ của Hạ Mạt.

Tiếng thở đó quá khẽ.

Thậm chí Trần Ân hoài nghi mình đã nghe lầm, bởi vì thần sắc Hạ Mạt vẫn đang thản nhiên bình tĩnh thế kia, linh hồn cô ấy như thể đã bay mất vậy.

“Tĩnh...”

Thang máy màu tím nhạy đột ngột phát ra âm thanh cảnh báo sắc nhọn!

Mọi người giật thót mình!

Cửa thang máy không sao hợp lại được, âm thanh cảnh báo chói tai kêu lên, hai bàn tay cố gắng dùng lực chặn giữa kẻ hở hai cánh cửa thang máy, bông uất kim hương màu vàng kim nhanh chóng vị tách trở lại như cũ. Âu Thần bước vội ra ngoài, bàn tay bị cửa thang máy kẹp còn in dấu hằn đỏ, ánh mắt ngăm rục lửa mãnh liệt, thẳng người bước nhanh về phía Đào Thục Nhi và Thẩm Tường đang đứng.

Đại sảnh công ty Lỗi Âu, các nhân viên đứng vây quanh đưa mắt nhìn nhau không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Thẩm quản gia, Simon và mấy vị lãnh đạo cấp cao đều kinh hãi vội vàng nháy ra ngoài thang máy.

Đào Thục Nhi và Thẩm Tường nhìn Thiếu gia càng lúc càng tới gần, không hiểu sao trái tim họ bỗng nhiên dồn dập, ánh mắt ngăm hiện ra tia hy vọng Thiếu gia sẽ đi tới chỗ mình, lại như lo lắng Thiếu gia sẽ đi về phía đối phương. Máu trong người Đào Thục Nhi nóng rục và cuồng loạn theo bước chân Thiếu gia càng lúc càng gần. Ánh mắt Thiếu gia đâu phải nhìn Thẩm Tường, mà là nhìn về hướng mình, là mình, ông trời ơi, đúng là mình rồi. Đào Thục Nhi không biết mình nên phản ứng như thế nào, phản ứng là mỉm cười với anh ấy hay là gượng gạo gò bó, sao anh ấy lại đi thẳng về phía mình nhỉ?

Âu Thần đi thẳng về phía Đào Thục Nhi.

Không khí tràn đầy căng thẳng đến ngạt thở, tất cả mọi người đều hướng về Đào Thục Nhi, Thẩm Tường cũng lạnh lùng nhìn Đào Thục Nhi. Giữa đám người, Đào Thục Nhi đứng chết trân nhìn Thiếu gia đang tiến tới càng lúc càng gần, rớt cuống hai má cô ửng đỏ, run rẩy bước lên trước một bước.

Âu Thần bước tới trước mặt Đào Thục Nhi.

Ánh mắt...

Lại như không để tâm tới.

Qua Đào Thục Nhi...

Bước đi tiếp!

Đào Thục Nhi nghênh đón khoảng không, chỗ cô bước tới trống trải vô cùng, cô mù tịt không biết phải làm sao, máu trong người cuồn cuộn dồn lên ngực, vừa thở gấp vừa xấu hổ, cô quay ngoắt đầu nhìn theo Thiếu gia!

Âu Thần đang đứng trước mặt Doãn Hạ Mạt.

Anh cúi đầu nhìn cô.

Ánh mặt trời rực rỡ mà trong suốt.

Trong không khí thoảng mùi hương dịu dàng.

Hạ Mạt ngược nhìn anh, đôi môi trắng bệch, đôi mắt màu hổ phách thất thần. Đột nhiên, cô nhắm mắt lại, trên gương mặt cô thoáng hiện sự kiên định, cô nhanh chóng quay người bỏ ra hướng cửa đại sảnh.

“Chờ chút!”

Âu Thần nói lớn.

Hình như cô ấy không nghe thấy, không quay đầu, cô đi rất nhanh như muốn bỏ chạy. Ánh mặt trời chiếu sau lưng cô, bóng dáng mang sự lạnh lùng và sự tuyệt tình, giống hệt trong những cơn ác mộng anh thường gặp. Trái tim đột nhiên lại quặn đau, Âu Thần không để ý mọi người đang nhìn mình, chạy lên phía trước, đưa tay tóm chặt giữ cô gái lại. Âu Thần hạ giọng:

“Chờ chút!”

Hạ Mạt cứng đờ người.

Cô không quay đầu, sống lưng cứng đờ thẳng đuồn.

“Xin buông tôi ra.”

Người cô rất lạnh, bàn tay Âu Thần lại không có cảm giác gì, bàn tay anh trên vai Hạ Mạt càng giữ chặt hơn.

“Cô...”

Lúc này Âu Thần cũng không lý giải nổi sao mình lại có hành động quá lỗ mãng, quá xúc động đến vậy. Tại sao, hình như chỉ cần nhìn thấy cô ta là không thể tự kiểm soát khống chế được bản thân? Bặt trợn, liều lĩnh hành động trước mặt bao nhiêu người, những cử chỉ thất thố này trước kia tuyệt không bao giờ có.

Nhưng...

Anh lại không thể nhẫn nhịn chấp nhận để cô gái một lần nữa biến mất ngay trước mắt anh.

“Cô là ai?”

Giọng Âu Thần trở lại lạnh lùng.

Hạ Mạt như rơi vào đáy sâu vực thẳm, một vật gì đó đập mạnh vào lồng ngực! Cô quay ngoắt đầu nhìn thẳng vào mặt Âu Thần, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, ánh mắt kinh ngạc ấy lướt nhanh qua gương mặt anh, ánh mắt ngạc nhiên mang sự kinh hãi khó mà che giấu được.

Sau rồi.

Cô hơi nheo mắt, hình như đang nghi ngờ mình đã nghe lầm.

“Cô là ai?”

Một lần nữa, Âu Thần lại lên tiếng hỏi, giọng thật ngạo mạn, ngang ngược. Đột nhiên Hạ Mạt cảm giác như đang trong một câu chuyện hoang đường, cô hít một hơi thật sâu, nhát nhéo cười. Ngẩng đầu lên nhìn lại Âu Thần, ánh mắt Hạ Mạt lại tĩnh lặng lạnh lùng như bao ngày qua.

“Tôi là nhân viên công ty Sun, vì công việc phải đến công ty của quý ngài đây.”

Con người Âu Thần thu lại.

Không đúng.

Ánh mắt kinh ngạc vừa rồi của cô, hình như, hình như trước đây cô đã từng quen biết anh.

“Cô ấy là trợ lý của tôi.”

Đào Thục Nhi từ đằng sau lên tiếng. Lúc này tất cả nhân viên trong công ty Lỗi Âu biết ý đều đã nhanh chóng tản đi hết, trong đại sảnh chỉ còn lại số lãnh đạo cấp cao và Thẩm Tường, Đào Thục Nhi cùng mấy người đang đứng đợi. Trần Ân ngô nghê há hốc mồm, ngờ nghệch như một cô ngốc.

“Ngài cần cô ấy có việc gì?”

Đào Thục Nhi nhìn thăm dò Hạ Mạt đang bị Âu Thần giữ chặt vai, giọng lạnh tanh.

“Cô tên... Doãn Hạ Mạt?”

Âu Thần vẫn nhìn Hạ Mạt chăm chú, nhìn gương mặt có làn da trắng muốt

như ngà, hai hàng lông mày nhẹ nhàng thon thả, sống mũi cao thẳng thanh tú, đôi môi hồng nhạt cánh sen, nhưng trong đôi mắt thản nhiên lạnh lùng kia hình như có một tình cảm bao la như vùng biển xanh sâu thăm thẳm.

Hạ Mạt chau mày.

Cô đưa tay nhắc cánh tay Âu Thần đang nắm chặt trên vai mình ra, rồi, cô nhìn anh, bình tĩnh nói: “Anh cần gì? Nếu như muốn đùa một chút thì xin thứ lỗi, tôi không có thời gian tiếp anh”.

Mọi người tròn mắt kinh hãi!

Cô gái này dám ăn nói những lời như vậy với Thiếu gia sao!

Ánh mắt Âu Thần ử ử suy sụp, cậu biết có thể cô gái này hiểu lầm, rõ ràng đã biết tên lại đi hỏi cô ấy là ai. Nhưng, anh không thể giải thích cho cô gái “xa lạ” này biết là anh đã bị mất ký ức, lại càng thông thể giải thích được khi phải đối diện trước đôi mắt lạnh lùng của cô, nghe những lời mỉa mai châm biếm của cô.

Quai hàm Âu Thần xiết chặt lại.

Ánh mắt anh đang nhìn gương mặt cô từ từ thu lại, Âu Thần thờ ơ hỏi người đứng bên cạnh: “Các cô ấy sao lại có mặt ở đây?”.

Một vị lãnh đạo cấp cao giải thích vì công ty Lỗi Âu đang tìm một nhân vật nữ chính làm gương mặt đại diện quảng cáo sản phẩm mỹ phẩm. Nghe xong, Âu Thần trầm ngâm nhìn Đào Thục Nhi và Thẩm Tường, sau đó lại lướt về Hạ Mạt nhìn chăm chú, ánh mắt sâu lắng trầm tư.

Sau rồi.

Âu Thần hạ thấp giọng: “Cô ấy thích hợp nhất”.

Lời nói phát ra, bốn bề như có tiếng sấm vang rền phá vỡ không gian tĩnh lặng.

Rất nhanh chóng, đại sảnh công ty lại trở nên yên tĩnh khó ngờ, không gian như ngưng đọng, khí trời như ngưng trệ, ánh mặt trời như đóng băng, quang sáng băng giá qua bức tường kính rọi tới.

Hạ Mạt kinh ngạc ngẩng đầu!

Cô nhìn Âu Thần, nhìn thẳng vào đôi mắt anh. Anh đang đùa với cô sao? Là đang diễn một vở kịch ác độc ư? Là đang báo thù những hành động năm đó của cô sao? Hay là... nhưng, ánh mắt anh màu xanh sâu thăm, u uất và

tĩnh lặng, rất quen thuộc nhưng cũng rất xa lạ, khó hiểu. Âu Thần của ngày xưa, cô luôn nắm bắt được mọi trạng thái tình cảm của anh, nhưng, Âu Thần sau năm năm này, tại sao lại đem đến cho cô một cảm giác xa lạ quá hãi hùng.

Đại sảnh công ty Lỗi Âu yên lặng như tờ.

Gương mặt Thẩm Tường và Đào Thục Nhi trở nên khó coi. Thẩm Tường như có tiếng than tắc nghẹn trong cổ họng. Đào Thục Nhi với ánh mắt kỳ quái nhìn Hạ Mạt. Toàn bộ lãnh đạo cấp cao công ty Lỗi Âu đang có mặt trong đại sảnh kinh ngạc nhìn nhau nghi ngờ, xưa nay, hãng mỹ phẩm Lỗi Âu chỉ luôn chọn những nữ minh tinh đang hot làm gương mặt đại diện, cô gái này tên tuổi chưa bao giờ xuất hiện, vậy mà Thiếu gia tự dưng lại đích thân phát ngôn chọn lựa cô ta.

Ánh mặt trời như pha lê.

Rực sáng ngưng đọng quanh Âu Thần và Doãn Hạ Mạt.

Âu Thần mãi mê nhìn Doãn Hạ Mạt như thể dồn cả một đời người để ngắm cô, ấy vậy mà cô lại tránh nhìn vào ánh mắt nồng nàn nóng bỏng của anh.

Khi cô đưa ánh mắt tránh nhìn Âu Thần, thoáng như lời nguyện ma thuật đã được giải chú. Âu Thần lạnh lùng nhìn cô một lần cuối rồi bước đi. Lãnh đạo cấp cao công ty Lỗi Âu cũng vội vàng bỏ đi theo sau Âu Thần, chỉ còn Giám đốc bộ phận truyền thông ở lại giải quyết sự việc Thiếu gia lựa chọn gương mặt đại diện quảng cáo vừa đột ngột phát sinh.

“Cô là...”

Giám đốc bộ phận truyền thông khách khí nói với Doãn Hạ Mạt.

Hạ Mạt dõi nhìn theo Âu Thần.

Trong ánh nắng vàng rực, anh cao ngạo, sợi ren lụa màu xanh xinh đẹp đỏ đang buộc trên cổ tay, mặt trời rực rỡ trùm lên dáng hình anh, hơi thở anh đâu có thật đến thế. Hạ Mạt thất thần nhìn bầu trời xanh ngoài tường kính, một con chim vỗ cánh bay qua, bầu trời xanh tĩnh mịch như không có thật đang chìm trong giấc ngủ.

“Em đã gặp lại hân.”

Giọng nói nhẹ nhàng, Lạc Hi như cười như không, chăm chú nhìn vào gương mặt thân nhiên của Hạ Mạt, đèn trong xe tù mù, đôi mắt anh sâu thẳm như muốn nhìn thấu xem cô đang nghĩ gì.

Buổi tối, Hạ Mạt về tới nhà, xe Lạc Hi đã đỗ chờ trước cổng. Anh ngồi đằng trước mở cửa cho cô, cô vào trong xe, anh đưa tay kéo cô xích lại gần, hôn nhẹ lên môi cô. Lẽ ra giờ này anh đang có show diễn trực tiếp, cô không hỏi sao anh lại có mặt ở đây, cũng chẳng hỏi sao anh biết cô gặp Âu Thần.

“Vâng.”

Đôi mắt Hạ Mạt màu hổ phách nhạt. Những cảm xúc lúc đầu gặp lại Âu Thần đã dần dần tan đi, chuyện năm năm về trước đã qua đi, qua đi.

“Kiểu đâu lại có thái độ như vậy?” Lạc Hi dựng mày, “Không bị kích động cũng chẳng đau khổ bị thương, hết như lần đầu gặp lại anh vậy, lẽ nào anh và hân đều không khiến em rung động chút nào sao?”.

“Vâng.” Nói đoạn, đột ngột, trên gương mặt cô xuất hiện một nụ cười, cô nguyền anh một cái, nụ cười thật xinh tươi dễ thương khác hẳn ngày thường khiến Lạc Hi ngạc nhiên. “Thất vọng không?”

Lạc Hi ngó người.

Từ khi gặp lại, Hạ Mạt lúc nào cũng bình thản như không, chẳng thể hiện chút tình cảm nào. Hạ Mạt của năm năm trước lúc gay gắt, lúc mỉa mai, lúc lại dịu dàng hình như đã bị năm tháng bào mòn gọt giũa mất dấu hân. Anh cho rằng cô đã trở nên thật tròn, thật tròn như quả trứng gà, nhưng, giờ phút này, nụ cười châm chọc mỉa mai của cô đột nhiên khiến anh hiểu ra rằng cô đã không hề thay đổi, tất cả chỉ là được nguy trang cất giấu khá kỹ càng.

“Em chờ lâu như vậy...”

Mí mắt cô chuyển động, nụ cười thật xinh tươi.

“... Có nghĩa là chờ đợi giờ khắc em và anh ta tương ngộ, có đúng không? Có lẽ đoán biết trước em và anh ta chắc chắn sẽ gặp lại nhau, dù là gặp lại

trong công ty Lỗi Âu hay ở bất kỳ chỗ nào đi nữa, anh ta đúng là đã trở về, sớm muộn gì em và anh ta cũng sẽ chạm trán, vì thế anh mới không thể chần chừ chờ đợi thêm, đã hôn em, đã qua lại hẹn hò đi chơi với em. Giống như năm đó anh đã nói, những chuyện anh ta hại anh hồi đó, tới lúc anh sẽ đáp trả tăng lên gấp bội. Suy cho cùng, anh là kẻ thù dai thì sao có thể tha thứ cho em, càng không thể tha thứ nổi cho anh ta.”

Lạc Hi yên lặng nhìn Hạ Mạt. Anh nhận ra, Hạ Mạt mà anh yêu thích phải là như thế này, thông minh như con hồ ly sau lưng mọc chín cái đuôi. Năm năm qua, chắc hẳn cô đã phải nếm trải quá nhiều vất vả và đau khổ nên mới giấu mình kỹ như vậy, không kiếm đâu ra bất kỳ dấu vết gai nhọn sắc cạnh nào ở cô.

Cô nhìn dãy đèn đường như những ngôi sao lấp lánh bên ngoài cửa sổ xe, giọng nói thật nhẹ nhàng: “Đáng tiếc, lại để cho anh thất vọng rồi”.

Trong màn đêm, giữa khu phố trung tâm rất ít người, mấy chiếc xích đu yên lặng buồn bã, chỉ có một cô bé chừng bảy, tám tuổi cô độc ngồi trên chiếc xích đu màu đen, cô bé cúi đầu hình như đang khóc vì không có ai chơi cùng.

Mái tóc dài dày như rong biển che khuất bên mặt, Lạc Hi nhìn không rõ thần sắc Hạ Mạt thế nào. Anh đưa ngón tay vén tóc cô qua sau tai, gương mặt trắng như ngà, mái tóc dày xõa tung, cảm giác ngón tay đâu phải là sự nhu mỳ mềm mại, là sự bướng bỉnh ương ngạnh nhưng vẫn động lòng người xót thương. Anh vuốt ve mái tóc cô, chầm chậm hỏi:

“Em đã từng yêu anh ta?”

“Khi nào?”

“Trước kia.”

“Chuyện trước kia đúng ra đã phải quên rồi chứ.” Ánh mắt cô thản nhiên.

“Hả? Bố mẹ em không phải rất thích hẳn ta sao? Em chăm lo lợi ích cho những người trong nhà như vậy, bố mẹ em rất thích hẳn, em cũng phải thích mới đúng chứ!” Anh lạnh nhạt. Hồi đó gia đình họ Doãn đối với Thiếu gia một cung hai kính, thái độ thành thật xen lẫn sợ hãi quá ư là ấn tượng, thật khó quên.

“Họ đã qua đời rồi.” Trái tim Hạ Mạt thắt chặt đau buốt, cô nắm tay thật

chặt, cố gắng giữ mình sao thật bình tĩnh, ánh mắt thản nhiên trở lại.

Lạc Hi kinh ngạc.

“Sao lại thế được...” Giọng anh nghẹn ngào, cổ họng khô khốc, “Chuyện xảy ra hồi nào vậy?”

Cô quay mặt về phía anh, thì ra anh chưa biết gì. Bất giác cô chua xót cười. Cũng đúng thôi, từ khi gặp lại anh, nào đâu có cơ hội để nói cho anh hay những chuyện này. Nhìn gương mặt kinh hãi của anh, cô đoán không biết có nên cho anh biết, và giờ nói với anh thế nào.

“Là đúng vào hôm anh ra sân bay, Tiểu Trường cả đêm khóc suốt mướt, sốt cao, bố mẹ phải đưa nó đi bệnh viện. Trên đường đi gặp một chiếc xe hàng lớn tông vào gây đại họa. Và còn...” Cô nhìn anh, trong đáy mắt hiện lên nỗi đau tàn khốc, “vụ tai nạn thực ra còn liên quan tới anh, anh muốn biết không?”.

Anh kinh ngạc: “Liên quan đến anh?”

“Đúng vậy. Ở sân bay, trên xe bố gọi điện vào máy em đúng lúc anh vứt bỏ chiếc guitar bố tặng anh...” Hạ Mạt nhắm mắt lại, “bố bảo, có lẽ bố không nên đồng ý cho anh đi. Anh sống ở đây đã là người của gia đình này, bố quyết định rồi, cứ cho bố bị mất việc làm, hãy để mọi người được cùng nhau sống chung dưới một mái nhà. Bố bắt em phải gọi anh quay lại, giọng bố rất xúc động. Nhưng ngay sau đó, tiếng va chạm của hai xe kinh hồn truyền qua điện thoại...”. Hạ Mạt vẫn luôn cho rằng, nếu lúc đó bố không quá xúc động, không quá vội vã khẩn thiết yêu cầu cô gọi Lạc Hi quay trở lại, có lẽ, vụ tai nạn đó sẽ không xảy ra.

“Tại sao em không gọi anh lại?!”

“Anh đã nhập vào dòng người.” Cô điềm tĩnh nói, “Hơn nữa, anh quay lại phòng có ích gì?” Đi Anh du học với anh là cách lựa chọn tuyệt vời nhất, hà tất phải tự làm khổ kéo anh vào gánh chung hoạn nạn.

Đôi mắt Lạc Hi âm u, “Chỉ có Thiếu gia có tiền, chỉ có Thiếu gia mới giúp được em những chi phí thuốc thang đắt đỏ, anh quay lại làm gì, chỉ đáng giọt mưa rơi vào hồ nước, có đúng không?”.

Cô không trả lời anh như thế hai người đang không nói cùng một đề tài: “Bố mẹ mất ngay tại chỗ”. Gương mặt cô bình lặng, trống rỗng nhìn em gái

nhỏ bé cô đọng trên chiếc xích đu giữa khu phố trung tâm.

Trong xe là sự im lặng chết chóc.

Đèn xe mờ ảo.

“Em đang lừa anh phải không?” Lạc Hi nhếch mép nói nhỏ, những ngón tay cứng ngắc giữa mái tóc dài, trong phút hoảng hồn, anh chẻ chúng ra. Môi Hạ Mạt trắng bệch.

“Anh hy vọng là em dối anh?”

“Em đang lừa dối anh, anh biết em đang lừa dối anh.” Đáy mắt anh băng lạnh, ngón tay giá buốt khôn cùng, “Không có ai muốn thu nhận anh, tất cả mọi người đều muốn vứt bỏ anh, vì thế nên em đừng ảo tưởng anh sẽ tin chuyện đó có thật, cũng đừng lừa anh thêm lần nữa”.

Lồng ngực Hạ Mạt như bị sắc đêm thâm trầm bao phủ. Cô nhìn Lạc Hi, đôi mắt anh gần cô thế kia, màu đen huyền đẹp như mã não, chỉ cần gõ nhẹ một cái là sẽ vỡ tan, thở dài thật khẽ, trái tim cô trở nên mềm yếu khó hiểu.

Cô đưa hai tay ra, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt anh, nói: “Hãy quên hết những lời em nói nhé, để cho gió trời cuốn đi”.

Nói rồi.

Cô dịu dàng đặt nụ hôn vào giữa trán anh.

Hạ Mạt cũng chẳng hiểu sao mình lại hành động như vậy. Có lẽ, không phải bất cứ chuyện gì cũng buộc phải có lý do riêng của nó, giống như lần đầu tiên thấy anh đứng dưới cây anh đào, anh từ từ quay đầu lại, những cánh hoa nhỏ li ti màu phấn hồng, bậc đá xanh ẩm ướt, trong vườn sương trắng tràn ngập, khoảng khắc ấy mãi mãi khắc sâu trong trí óc cô. Dù thời gian đã lùi xa, cô mãi mãi ghi nhớ hình ảnh một thiếu niên tươi đẹp đứng dưới gốc cây anh đào.

Bàn tay cô làm khuôn mặt Lạc Hi ấm lại.

Trong đôi mắt đen sương khí lại dần xuất hiện, màn đêm yên tĩnh, anh ngơ ngẩn nhìn cô, như đứa trẻ quên đường lạc lối, giây phút này tất cả mọi nguy trang đều đã biến mất.

“Vậy, giờ đây em còn thích hắt ta nữa không?”

Anh hỏi cô, giọng thăm dò.

Gió đêm thổi qua cửa sổ mở hé, mùa hè không biết đã qua từ lúc nào, đêm

buông xuống mang chút lành lạnh, mái tóc cô gió thổi rối bù.

Cô điềm tĩnh đáp:

“Anh ta đã không nhớ nổi em.”

Lạc Hi chau mày, không hiểu ý cô thế nào.

Hạ Mạt khép mi, nụ cười miễn cưỡng thoáng trên môi.

“Anh ta đã bị mất ký ức”.

...

Ở công ty Lỗi Âu, Âu Thần đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, vẫn là nét cao ngạo ngày xưa, vẫn là thói bá đạo ngang ngược ngày xưa, nhưng đôi mắt Âu Thần là một sự xa lạ cô không sao lý giải được. Âu Thần đã hỏi “Cô là ai?” nhưng rõ ràng anh ta lại biết tên cô là “Doãn Hạ Mạt”. Cô chỉ có thể lý giải rằng, anh ta đang chơi một trò đùa ác độc với cô. Tuy nhiên, trong trí nhớ của cô, Âu Thần đâu phải là một người có thói quen thích đùa với người khác, anh chỉ biết chiếm hữu và cướp đoạt, chỉ cần muốn cái gì, anh sẽ trực tiếp chiếm luôn cái đó, không cần phải hỏi đến ý người khác xem thế nào, có đồng ý hay không.

Có lẽ anh đang trả thù.

Trả thù cô năm đó với thái độ lạnh băng nhất, tàn nhẫn nhất đã làm tổn thương anh.

Cô đã gây tổn thương và đau khổ cho anh.

Hoặc cũng có thể nói, cô đã hoàn toàn mất lý trí để rồi trút giận lên anh.

Năm năm qua đi, biết bao nhiêu oán hận đã tan biến dần, trái tim đã hồi phục, đã trở lại bình yên.

Nhưng anh, con người đã vì cô bị tổn thương, không biết anh có tha thứ cho cô hay không?

Nhưng.

Anh đã mất ký ức.

Bước ra ngoài tòa nhà trụ sở công ty Lỗi Âu, Thẩm quản gia đang đứng chờ cô. Thẩm quản gia cho cô hay năm năm trước, Âu Thần gặp tai nạn ô tô nên đã bị mất một phần ký ức, anh đã quên tất cả quãng thời gian liên quan đến cô, cô đứng như trời trồng, ngô nghê, không một phản ứng. Chuyện này là không thể, đó chỉ có thể là một tình tiết hoang đường nhất

xuất hiện trong những vở kịch trên ti vi. Nắng chiếu trước mặt cô, hoa mắt, choáng váng, mụ mị, u mê. Những lời Thẩm quản gia nói tiếp theo cô không còn nghe thấy gì nữa.

Rất lâu, rất lâu sau.

Cô lại nghe Thẩm quản gia đang nói:

“Xin cô hãy quên đi tất cả mọi chuyện về Thiếu gia trước kia.”

Cô trầm tư, u uất. Quên ư? Rốt cuộc Âu Thần thật là người may mắn, anh đã có được cơ hội để quên đi tất cả, bất luận chuyện xưa nhiều ít thế nào, bất luận chuyện xưa oán hận ra sao, bất luận chuyện xưa bao nhiêu vương mặc, thì ra tất cả, tất cả mọi ký ức đều chỉ dồn lại thành vài tế bào trong bộ não con người, mất chúng đi là có thể quên được tất cả, giống như gió mưa dù cuồng bạo bao nhiêu, hễ qua đi rồi trời sẽ trong sáng lại.

“Chuyện năm đó cô đối với Thiếu gia, tôi đã tận mắt chứng kiến tất cả.” Thẩm quản gia nhìn cô, hàm ý ẩn chứa trong đôi mắt, “Cô đã làm tổn thương Thiếu gia, chắc hẳn với cậu ấy, cô đã không còn chút tình yêu thương, thế thì... thế thì, xin cô đừng để Thiếu gia nhớ ra mình. Đau thương cô đã đem đến cho Thiếu gia quá nhiều”.

Ngón tay Hạ Mạt nắm chặt.

Bàn tay từ từ nhói đau.

...

Đêm đầu thu.

Trong chiếc xe đậu bên ngoài khu trung tâm.

Hạ Mạt thất thần nhìn chiếc xích đu trống vắng, bé gái khóc hồi nãy không biết đã bỏ đi từ lúc nào, cô yên lặng ngẩn ngơ nhìn rất lâu. Và rồi cô nhoẻn miệng cười, nụ cười nhạt nhòa nhưng không thể nói là nhạt nhẽo.

“Mất ký ức...” Lạc Hi lắc đầu không thể tin nổi, nhưng nhìn thần sắc của cô, anh hiểu cô không nói đùa. Đăm đăm nhìn cô, anh hỏi: “Vậy thì em có thích con người hẳn sau khi mất ký ức không?”.

“Chưa biết được.”

Cô trả lời thật đơn giản.

Ánh mắt anh vụt phần nộ, tức tối, “Hẳn đã ấn định em là gương mặt đại diện cho hãng, em có đi không?”.

Cô nhìn anh: “Anh nghĩ thế nào?”.

Lạc Hi im lặng hoàn toàn. Anh hy vọng cô sẽ không tham gia, một cảm giác không an toàn trỗi dậy trong lòng anh, anh không bao giờ quên ánh mắt Âu Thần nhìn cô năm đó, cho dù hẳn đã mất ký ức đi nữa, gặp lại cô, chắc chắn một lần nữa Âu Thần sẽ lại bị cô cuốn hút đắm say. Nhưng mà, với các nữ nghệ sĩ, trở thành gương mặt đại diện quảng cáo cho công ty Lỗi Âu là điều hấp dẫn mê hoặc vô cùng, đặc biệt những người mới bước chân vào nghề, thậm chí chỉ cần dựa vào một quảng cáo này là có thể gây cơn sốt cực hot. Nếu là chính anh, anh cũng sẽ không cam tâm từ bỏ cơ hội này dù biết rằng phía trước đầy chông gai trở ngại.

Như nhìn thấu cõi lòng Lạc Hi, Hạ Mạt mỉm cười, nụ cười mờ nhạt: “Không sai, em sẽ đi”. Thế giới này, cần phải nắm chắc cơ hội có thể đạt được thành công, dù cơ hội đó do bất kỳ ai đem tới.

“Nếu như...”

Lạc Hi hít một hơi. Cô ấy không thay đổi, không một chút thay đổi, cô ấy ngụy trang quá khéo, bề ngoài như mây thuận gió hòa, nhưng bên những trong những thứ đúng ra thuộc về cô, những thứ cô cần phải đoạt được, cô nhất quyết không buông tay. Nói cách khác, anh, Âu Thần và cô thuộc cùng một típ người. Có lẽ, chủ định của cả ba người quá giống nhau khiến cả ba sẽ rơi vào những thế vướng mắc ngạt thở khó lường.

“Hạ Mạt, em sẽ lại thích anh ta mất thôi.” Nỗi bi thương choán đầy trong đôi mắt đen, giọng anh rất nhỏ, lời đùa chú nguyện rửa cũng có thể là cơn ác mộng như đang chập chờn trong chiếc xe.

“Anh đang lo sợ à?”

Cô lờm anh.

“Ừ, anh sợ em sẽ rời xa anh để quay về với hắn.” Anh ôm cô, ép cô vào ngực. Những ngày qua anh và cô tuy chưa chính thức xác nhận mối quan hệ, nhưng trong lòng anh, anh cho rằng cô đã ngầm thừa nhận.

Cô dựa vào bờ vai anh.

Bên ngoài, mặt trăng dịu dàng xen giữa những đám mây.

Ánh sáng trong chiếu lên kính xe trong veo.

“Lạc Hi, anh đừng nên yêu em.” Cô nói nhỏ như thể nói cho riêng mình,

“Trái tim em không có chỗ cho tình yêu. Em chỉ cần có thành công, thành công mà thôi. Để có được thành công, em sẽ bất chấp mọi thủ đoạn. Tình yêu chỉ là một phần rất nhỏ, rất nhỏ. Hôm nay em thích anh, em sẽ ở bên anh. Nếu thích người khác, em cũng sẽ đến với người ta”.

Lạc Hi ôm chặt vai cô, “Người em đang thích là anh, đúng không?”.

Cô nhắm mắt, “Đúng vậy”.

Cô không còn muốn kháng cự thêm điều gì nữa. Đúng vậy, cô thích anh, tuy nhiên, cô không rõ cô đã thích anh ngay lần đầu tiên chạm mặt hồi năm năm về trước hay là lúc ở trong khán phòng nhà hát Bảo Lai anh đệm đàn cho cô hát, cũng có thể là lúc anh hôn cô trên con đường nhỏ lát đá xanh.

“Vậy là đủ rồi.” Anh dịu dàng hôn lên má tóc cô, nụ cười đẹp như hoa, “Em sẽ mãi mãi yêu thương anh, càng lúc càng yêu, rồi một ngày nào đó anh chết đi, em cũng sẽ vẫn mãi yêu anh như giờ phút này”.

Sắc đêm dần sâu thẳm.

Cô đưa mắt nhìn về nơi xa xăm.

Minh Hiếu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 11

Chiều thứ năm.

Chiếc đồng hồ treo tường chạy rất khế, kim đồng hồ chỉ đúng ba giờ. Nhân viên công ty Lỗi Âu đang bận rộn trên tầng chín tòa nhà trụ sở, mấy thư ký xếp sắp chỉnh lý hồ sơ, giấy tờ văn bản đặt trên chiếc bàn trong phòng họp. Phòng họp rộng lớn, một sân khấu nhỏ đơn giản phía bên phải, máy quay trên giá được bố trí chỗ thích hợp chĩa vào chính giữa sân khấu, dây dẫn nối thẳng tới màn hình tinh thể lỏng đặt trước tất cả các vị trí ngồi trên bàn họp.

Đối diện phòng họp là một phòng làm việc nhỏ được tạm thời bố trí thành phòng trang điểm và nghỉ ngơi.

Trong phòng chia thành năm khu vực tương đối độc lập. *Công chúa Mỹ Nhân Ngư* là chủ đề diễn buổi hôm nay. Công ty Lỗi Âu không chỉ chuẩn bị khu vực trang điểm nghỉ ngơi riêng cho từng nữ diễn viên tới thử vai mà còn chuẩn bị luôn cho họ trang phục diễn, chuyên viên trang điểm, hoa tươi và trái cây. Đào Thục Nhi, Từ Tịnh Nghi, Quan Dĩnh đều đã trang điểm thành những nàng công chúa yêu kiều thướt tha, họ chỉ khác nhau về màu sắc trang phục. Đào Thục Nhi mặc váy hồng, Từ Tịnh Nghi màu trắng, Quan Dĩnh là công chúa màu xanh lam. Bọn họ người nào cũng đem theo hai ba trợ lý giải quyết những việc lặt vặt.

Không khí trong phòng trang điểm nghỉ ngơi có vẻ hơi nặng nề.

Hôm đó tại sảnh đường công ty Lỗi Âu, việc Thiếu gia họ Âu đã chỉ định Doãn Hạ Mạt, một người mới vào nghề, tên tuổi chưa xuất hiện làm gương mặt đại diện đã khiến các nữ diễn viên khác được tiến cử tham gia thử vai

chả còn ý nghĩa gì nữa. Âu Thiếu gia đã tự tay chấm Doãn Hạ Mạt làm gương mặt đại diện thì chắc chắn chẳng còn gì để mà hồi hộp chờ đợi. Không ngờ, công ty Lỗi Âu lại gửi giấy mời họ tới thử vai diễn, trong danh sách có cả tên Doãn Hạ Mạt. Nghe nói Thẩm Tường nhận được giấy mời đã cười khẩy, xé nát tờ giấy quảng vào thùng rác. Từ Tịnh Nghi và Quan Dĩnh thái độ bình thường, ngay từ đầu họ đã xác định cơ hội của mình là rất ít. Hằng năm công ty Lỗi Âu đều thay gương mặt đại diện quảng cáo mới, Từ Tịnh Nghi và Quan Dĩnh coi đây chỉ là cơ hội học hỏi để chờ thời cơ lần sau sẽ được hợp tác, vì thế hai người rất vui vẻ thoải mái.

Người lúng túng, gượng gạo nhất phải nói là Đào Thục Nhi.

Qua gương, Quan Dĩnh để ý Đào Thục Nhi từng ly từng tý. Hồi đầu nghe nói sau khi Vi An bị loại trừ, người có khả năng lớn nhất nắm được hợp đồng quảng cáo này chính là Đào Thục Nhi, nào ngờ, kết quả Âu Thiếu gia lại đích thân nhắm trợ lý của cô ta. Đào Thục Nhi này xem ra cũng chẳng mấy vận may. Trước đây, đương lúc sắp phát tài thì bị trợ lý của mình là Vi An chen ngang cướp mất cơ hội, lẽ nào, giờ đây một lần nữa lịch sử lại tái diễn với cô ta?

Đào Thục Nhi trầm ngâm ngồi trước bàn trang điểm, chuyên viên trang điểm đang cẩn thận làm tóc cho cô. Đào Thục Nhi ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, ba giờ mười. Lúc Đào Thục Nhi ngẩng lên, chuyên viên trang điểm không để ý, đúng lúc đang nắm tóc giật mạnh một cái làm Đào Thục Nhi đau nhãn mắt.

“Xin lỗi chị”.

Chuyên viên trang điểm vội vàng xin lỗi.

Đào Thục Nhi hình như không nghe thấy, cô liếc thăm dò từng góc trong phòng nghỉ ngơi trang điểm. Còn hai khu vực bàn trang điểm không có người, hai bảng tên “Thẩm Tường” và “Doãn Hạ Mạt” màu vàng nhạt có

hình hoa hồng yên lặng nằm trên hai chiếc bàn trang điểm.

Lần thứ chín Trân Ân nằm lòng khi nghe trong điện thoại là tiếng: “Xin lỗi, số máy bạn vừa gọi hiện đã tắt máy”. Hạ Mạt đang làm cái trò gì vậy, sốt ruột chết đi được! Ba rưỡi là giờ bắt đầu chính thức thử vai, giờ này sao cô ấy chưa tới cơ chứ? Tuy Thiếu gia đã chỉ định Hạ Mạt, thử vai chỉ là thủ tục hình thức mà thôi. Nhưng, nếu như Hạ Mạt không xuất hiện, việc này nhất định sẽ hỏng to! Không hiểu rốt cuộc có chuyện gì đây, lẽ nào vì Hạ Mạt hận Thiếu gia nên đã đành lòng vứt bỏ cơ hội này để khỏi phải đụng mặt Thiếu gia? Sao mà ngu đến thế, cơ hội tuyệt thế gian này, bỏ đi thật quá uổng! Trân Ân vừa sốt ruột vừa tức giận, chỉ còn cách gọi lại số Hạ Mạt. “Xin lỗi, số máy bạn vừa gọi hiện đã tắt máy”. Trân Ân sốt ruột toát hết cả mồ hôi, cô hận không đập chiếc điện thoại xuống đất được.

“Doãn Hạ Mạt sao vẫn chưa tới vậy?”

Đào Thục Nhi cũng sốt ruột hỏi Trân Ân.

“Không biết”. Trân Ân sốt ruột tay nắm tóc, “Không liên lạc được với bạn ấy, điện thoại ở nhà không ai nhắc máy, di động thì tắt máy”. Trân Ân định thử liên lạc với Tiểu Trùng, nhưng, ngộ nhỡ Tiểu Trùng biết tin Hạ Mạt mất tích chắc chắn sẽ lo lắng mất thôi.

“Bạn ấy có biết mấy giờ bắt đầu thử vai không?”

“Biết chứ”. Tối hôm qua Trân Ân cố ý gọi điện thoại cho Hạ Mạt nhắc nhở, lại còn hỏi xem Hạ Mạt có cần chuẩn bị đồ trang điểm gì không, có cần tiền không. Hạ Mạt cười bảo không cần, nghe giọng Hạ Mạt có vẻ rất tự tin, Trân Ân cũng yên lòng. Ai biết đâu lại xảy ra chuyện thế này, sớm biết trước cô đã đến đưa Hạ Mạt đi cùng.

“Hạ Mạt là người rất chừng mực khuôn phép”. Đào Thục Nhi nghĩ ngợi, “Cậu đừng nên lo lắng, bạn ấy nhất định sẽ tới đúng giờ”.

“Thật sao?”

Hai bàn tay Trân Ân chụm lại vào nhau đưa lên trước mặt, cô lầm rầm cầu khẩn.

Ánh mặt trời ciếu nhạt nhòa trên nhà kho chứa đồ phế thải, chiếc xe màu đen dừng lại trước cửa. Một người đàn ông mang hình xăm trên vai to lớn vạm vỡ bước xuống xe, hần kéo chiếc cửa sắt nhà kho hoen gỉ kêu kèn kẹt... Một người đàn ông khác từ trong xe bế ra một cô gái đang hôn mê. Mặt cô gái trắng bệch, hơi thở yếu ớt, người mềm oặt trên tay người đàn ông, mái tóc dày như rong biển xõa xuống.

Người đàn ông đó quăng cô gái vào trong nhà kho.

Cô gái rơi phịch xuống mặt đất, trong hôn mê cô vẫn khẽ rên rĩ, người co quắp lại vì đau, gương mặt trắng bệch không còn giọt máu.

Hai người đàn ông kia khóa chiếc cửa sắt lại.

Thoảng lời đối thoại:

“Không chạy thoát đâu...”

“Nó hít thuốc mê nặng lắm, vài tiếng nữa chắc gì đã tỉnh...”

“Hà hà...”

Ánh mặt trời qua cửa sổ sắt nhà kho rọi lên người cô gái đang cuộn tròn, lạnh ngắt.

Phòng họp lớn tầng chín công ty Lỗi Âu, các nhà lãnh đạo cấp cao đã ngồi vào vị trí của mình, họ đang lật giở xem các văn bản nội dung quảng cáo và thứ tự các tiết mục tiến hành thử vai đặt trước mặt. Chuyên gia quay phim

đứng trước máy quay, nhân viên bộ phận quảng cáo và nhân viên các bộ phận liên quan kiểm tra sân khấu lần cuối cùng, màn hình tinh thể lỏng đặt trước mặt quan khách phát sáng.

Đúng lúc này, cửa phòng họp mở.

Âu Thần bước vào, các vị lãnh đạo cấp cao đều đứng dậy, Âu Thần gật đầu nhẹ, lạnh lùng bước tới vị trí chủ tịch. Lãnh đạo cấp cao từ từ ngồi xuống theo, họ đưa mắt nhìn nhau, không ai dám lên tiếng. Hôm trước, Thiếu gia đã đích thân ấn chỉ Doãn Hạ Mạt đảm nhiệm gương mặt đại diện quảng cáo, mọi người đều không dám có lời dị nghị phản đối nào. Nhưng ngày hôm sau Thiếu gia lại tuyên bố việc hôm trước chỉ là tạo cơ hội cho Hạ Mạt được tham gia thử vai diễn, người được chọn lựa nhất thiết vẫn phải được xác định qua kết quả thể hiện nhập vai.

Thế mới là tác phong của Thiếu gia chứ.

Lạnh lùng, nghiêm túc, cẩn thận, chặt chẽ, tuyệt đối không làm sai vì tình riêng.

Tập đoàn Âu Thị nếu như chỉ làm việc theo cảm tính, tuyệt đối sẽ không thể đứng vững trên thương trường thế giới thời gian lâu như vậy, hơn nữa tuyệt đối cũng sẽ không thể phát triển được quy mô bành trướng càng ngày càng lớn như ngày nay.

Ba giờ ba mươi phút.

Trần Ân tuyệt vọng đứng ngóng trước cửa phòng nghỉ ngơi trang điểm, cô cầu khẩn bóng dáng Hạ Mạt đột nhiên xuất hiện đầu kia hành lang trong những giây phút cuối. Người xuất hiện thử vai là Từ Tịnh Nghi, nếu như ngay lúc này Hạ Mạt đến, có lẽ vẫn kịp.

Đào Thục Nhi ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên trên tường. cô lấy điện thoại

bấm số của Hạ Mạt. “Xin lỗi, số máy bạn vừa gọi hiện đã tắt máy”. Cô chau mày, trong lòng xen trộn nhưng cảm giác phức tạp.

Nhân viên bộ phận quảng cáo công ty Lỗi Âu mời Từ Tịnh Nghi tới phòng họp đối diện bắt đầu vai diễn, Trần Ân nản lòng nhìn Từ Tịnh Nghi đi ngang qua mình. Bỗng dừng, một ý nghĩ thoáng vụt trong đầu...

Hạ Mạt...

Không có chuyện gì chứ!

Nhà kho âm u, ánh nắng qua cửa sổ sắt tít trên cao chiếu lên đôi mắt Hạ Mạt đang nhắm nghiền. Không biết đã bao lâu, mi mắt khép chặt của cô hơi động đậy, hình như muốn mở ra, nhưng mi mắt sao mà nặng thế, tựa như núi Thái Sơn, con người đang cố hết sức đảo qua đảo lại.

Thần trí cô vẫn còn chút tỉnh táo.

Khi cô vừa bước ra cửa chuẩn bị tới công ty Lỗi Âu, một chiếc xe đen đột ngột đỗ ngay bên cạnh, cửa xe bật mở, bên trong một cánh tay thò ra tóm lấy cô lôi mạnh vào trong xe! Chỉ thoáng giây, một chiếc khăn mùi khó chịu áp chặt lỗ mũi cô, cô kinh hãi phát giác là thuốc mê, cô giãy giụa muốn hô cứu, nhưng người đàn ông lực lưỡng kia ôm chặt quá, thuốc mê đã xộc vào, cô bắt đầu choáng váng, không còn chút sức lực. Trong thời khắc nước sôi lửa bỏng này, cô chỉ còn cách cố gắng nín thở, khống chế sao cho thuốc mê xộc vào người ít nhất, giả vờ hôn mê mềm nhũn người.

Cũng không phải là giả vờ.

Lúc đó có lẽ cô cũng đã hôn mê, giờ này cô cũng không biết mình đang ở đâu, ngay đến mi mắt cũng chẳng còn sức nhắc nhở. Ngủ đi nào, máu huyết mê man trong người từ từ chảy, cô cảm giác rất mệt, rất mệt, hình như từ ngày cô sinh ra vẫn mệt như vậy. Còn giãy giụa làm gì cơ chứ, chẳng thà ngủ quách đi cho rồi, âm thanh mệt mỏi truyền trong huyết mạch rên rỉ khuyên nhủ cô.

Cô cuộn tròn trên nền đất nhà kho. Dưới khuôn mặt trắng bệch là mặt đất bẩn thỉu.

Người cô hơi run run, cô như đứa trẻ lưu lạc quá mệt mỏi trong đêm đông khắc nghiệt, nhưng lại không dám ngủ, sợ hãi ngộ nhờ thiếp đi sẽ chết cứng vì lạnh.

Nhất định là có chuyện rồi!

Ý nghĩ đáng sợ này lớn vồn trong đầu Trân Ân, cô dờ dẩn đứng đầu cầu thang chờ đợi, càng nghĩ càng sợ. Nhất định là có chuyện, theo tính cách Hạ Mạt cô ấy tuyệt đối không bao giờ đến muộn, cô ấy đã nói tới nhất định là sẽ tới. Tuyệt đối lý do không phải không muốn đụng mặt Thiếu gia.

Mồ hôi lạnh đầy sống lưng Trân Ân.

Vậy...

Hạ Mạt xảy ra chuyện rồi...

Tai nạn xe...

Hay là...

Cô rùng mình, môi trắng nhợt không còn giọt máu.

Sao bây giờ, nếu như đúng là Hạ Mạt xảy ra chuyện, phải làm gì bây giờ! Hay liên lạc với Tiểu Trùng? Nhưng sức khỏe của Tiểu Trùng đâu chịu nổi cú này...

Cửa phòng họp he hé mở.

Chỗ Trân Ân đứng có thể nhìn rất rõ Âu Thần, cậu đang nhìn Từ Tịnh Nghi biểu diễn trên sân khấu, thần sắc thản nhiên, chiếc cằm lạnh lùng ngạo mạn. Mắt Trân Ân vụt sáng, cô cắn môi.

Chỉ có Thiếu gia thôi.

Chỉ có Thiếu gia có thể giúp đỡ Hạ Mạt.

Trong nhà kho phế thải.

Bụi bắn nhảy múa xoay tròn trong nắng nhạt.

Doãn Hạ Mạt mặt xanh lét yếu ớt cuộn tròn trên mặt đất, đầu ngón tay run run, ngón tay từ từ nắm lại, càng lúc càng chặt, ngón tay cái nhấn sâu vào lòng bàn tay. Cô dồn tới đầu ngón tay tất cả sức lực còn sót lại trên người, sâu nữa sâu nữa, nhấn thật mạnh vào! Cái đau sắc nhọn từ lòng bàn tay truyền tới, thần trí cô cũng từ từ tỉnh lại. Ngón tay nhấn càng sâu, lòng bàn tay sắp bật máu, cái đau mỗi lúc một đánh thức cô tỉnh lại.

Rốt cuộc mi mắt cũng nhấc lên được.

Ánh mắt vẫn đờ đẫn, con người từ từ chuyển động, ánh nắng qua cửa sổ sắt, cô xây xẩm mặt mày. Lúc này cô chưa nhìn rõ mình đang ở đâu. Hồi lâu cô cố gắng vùng vẫy ngồi dậy, phát hiện mình đang ở trong một nhà kho cũ kỹ, cửa kho đóng chặt, trong kho có rất nhiều máy móc linh kiện lâu ngày không dùng tới vứt lung tung, mạng nhện giăng đầy.

Sức lực của Hạ Mạt mất hết đi chẳng nào, chân tay mềm nhũn, đầu óc hình như vẫn còn bị thuốc mê tác dụng. May mà cô hít vào không nhiều, bằng không vài tiếng nữa chưa chắc đã tỉnh nổi, mọi thứ đều tối mù. Cũng gọi là may bọn người bắt cóc chắc chắn nghĩ cô vẫn mê man khó tỉnh, nên không trói cô. Cô một mặt tự chúc mừng mình vẫn còn may mắn, mặt khác bắt đầu lục tìm điện thoại.

Nhưng.

Làm gì còn cái gì.

Trên người cô chỉ có chiếc váy xanh lam mỏng, váy không có túi, chiếc túi xách vẫn mang bên mình cũng không thấy.

Cô cười chua xót.

Ừ, bọn họ đâu có điên gì mà để điện thoại lại cho cô.

Nhìn cánh cửa sắt nhà kho đóng chặt, cô gắng gượng muốn đứng lên đi thẳng ra ngoài, nhưng cố đi cố lại, hai chân cô vẫn mềm nhũn chẳng còn tí sức nào. Thuốc mê còn sót lại khiến đầu óc cô vẫn còn u mê mụ mị. Bấy

giờ Hạ Mạt nhìn thấy một thanh sắt hoen gỉ nằm trên mặt đất, ánh mắt ngưng lại, cô vớ lấy thanh sắt, lấy váy lau gỉ sắt, sau đó dùng hết sức đâm mạnh vào bắp chân!

Máu trào ra trên làn da trắng!

Cô đau, mặt trắng nhợt.

Máu chảy ra đến đâu, đầu óc cô tỉnh táo lại đến đấy, thuốc mê trong người chảy theo từng giọt máu tan ra ngoài. Cô gắng sức đứng dậy, từng bước, từng bước lết tới cánh cửa. Máu theo bước chân cô nhỏ thành hàng dài trên mặt đất tới chỗ chỗ cánh cửa sắt. Không biết bọn bắt cóc có đứng canh bên ngoài hay không, không dám phát tiếng động, cô nín thở nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Cô tuyệt vọng nhắm mắt.

Cửa bên ngoài đã bị khóa.

Một dòng nước mắt chan chát xuất hiện nơi khóe mắt cô chảy dài trên má. Doãn Hạ Mạt tuyệt vọng dựa lưng vào cánh cửa, từ từ quỳ xuống mặt đất. Lẽ nào, đây là số phận của cô? Một lần nữa cơ may lại lọt qua kẽ ngón tay bỏ đi mất, buộc cô cả đời phải sống trong nghèo hèn cùng nỗi đau dằn vặt ư?

Từ Tịnh Nghi đã diễn xong.

Trong phòng họp, các lãnh đạo cấp cao lần lượt nhỏ to bàn luận, hầu hết họ đều tỏ ra rất vừa ý với những thể hiện của Từ Tịnh Nghi. Thái độ Âu Thần vẫn điềm tĩnh, lạnh lùng như thể chẳng quan tâm những gì đang diễn ra xung quanh. Cửa phòng họp mở ra, Từ Tịnh Nghi không quay lại phòng trang điểm nghỉ ngơi, cô đi thẳng tới thang máy đầu hành lang, mấy trợ lý chờ ngoài cửa cùng theo cô ra về.

Chỉ có cơ hội này!

Trần Ân xông tới cửa phòng họp chẳng phải giữ ý giữ tứ làm gì, cô vẩy tay

với Âu Thần đang ngồi trước ra hiệu muốn anh ra ngoài! Hạ Mạt nhất định đã xảy ra chuyện, khả năng không đến kịp thử vai diễn, dù chuyện xưa giữa Thiếu gia và Hạ Mạt có thể nào, giờ phút này chỉ có Thiếu gia mới có thể giúp được Hạ Mạt. Nhưng chuyện Thiếu gia căng thẳng với Hạ Mạt ngày xưa ở trường, anh ấy sẽ... giờ anh ấy phải giúp Hạ Mạt thì may ra mới được.

Ánh mắt Âu Thần không nhìn tới chỗ Trân Ân.

Anh đang chăm chú đọc giấy tờ trên bàn.

Trân Ân sốt ruột nhảy loạn lên, đứng ngoài cửa khua mạnh tay hơn gọi Âu Thần. Người thử vai diễn tiếp theo là Quan Dĩnh, sau đó sẽ là Doãn Hạ Mạt. Thời gia không còn kịp, bây giờ nhất thiết phải nói chuyện bằng được với Thiếu gia, nếu không Doãn Hạ Mạt sẽ bị gạch tên thì hỏng bét! Lãnh đạo cấp cao trong phòng họp lạ lùng nhìn Trân Ân đang quỳnh quáng vẩy tay loạn xạ bên ngoài cửa, không hiểu cô ấy muốn gì. Đám nhân viên quảng cáo sợ cô ấy gây loạn tới buổi biểu diễn, vội vàng bước tới, Trân Ân chen tới định nhờ nhân viên quảng cáo giúp vào mời Thiếu gia ra ngoài, nhưng đúng lúc đụng ngay vào Quan Dĩnh đang bước vào phòng họp để thử vai.

“A!”

Quan Dĩnh giật mình kêu to một tiếng. Trân Ân bổ nhào thiếu chút nữa vào cánh cửa phòng họp.

Rốt cuộc cảnh nhiễu loạn này cũng khiến Âu Thần phải ngẩng đầu lên, cậu hơi chau mày, nhìn Quan Dĩnh trước, sau mới ngó qua nét mặt đầy sốt ruột của Trân Ân.

Trân Ân không chần chừ vẩy tay la lớn.

“Thiếu gia...”

Tất cả các lãnh đạo cấp cao trong phòng họp đưa mắt nhìn nhau, lẽ nào cô trợ lý này lại quen biết với Thiếu gia? Âu Thần tỏ thái độ khó chịu, anh nói nhỏ mấy câu, Simon cung kính gật đầu rồi đi tới chỗ Trân Ân.

Đầu óc Trân Ân rối tung, song cô vẫn nghĩ ngay ra: Đúng rồi, Thiếu gia sao có thể nhớ được mình là ai, sao lại bị cô ngoắc tay gọi lại, tay thư ký kia nhất định qua đây để đuổi cô đi!

Lúc này, Đào Thục Nhi nghe thấy tiếng gọi của Trân Ân và ồn ào bên ngoài cũng bước ra ngoài cửa phòng trang điểm, thấy chuyện là do Trân Ân gây náo loạn, Đào Thục Nhi ghìm giọng nói: “Trân Ân, cậu làm cái gì thế?”

Trân Ân không thèm để ý tới Đào Thục Nhi, cô nhoài hẳn người ra gọi Âu Thần:

“Thiếu gia! Hạ Mạt, cô ấy...”

Nghe hai tiếng “Hạ Mạt”.

Hình như sống lưng Âu Thần cứng lại.

Cậu từ từ ngẩng đầu lên.

Trên gương mặt anh tú thoáng hiện tình cảm khác thường, cậu nhìn cô gái đang ra sức khua tay vẫy anh, miệng thì la tên Hạ Mạt, đôi mắt Âu Thần trở nên u uất. Trong lúc các vị lãnh đạo cấp cao còn đang kinh hãi nghi hoặc, Âu Thần đứng dậy, Quan Dĩnh đang chuẩn bị diễn trên sân khấu ngay người đứng như trời trồng. Âu Thần bước vội về phía Trân Ân, bấy giờ Trân Ân vui ra mặt, Đào Thục Nhi kinh ngạc ngơ ngác đứng đờ người.

Ngoài cửa phòng họp công ty Lỗi Âu.

Âu Thần dáng người cao lớn anh tuấn như đang dồn nén tình cảm.

Cậu cúi đầu hỏi Trân Ân:

“Có chuyện gì?”

Giọng nói gần như không chút cảm xúc.

Trân Ân hơi dờ người căng thẳng, cổ họng khô khốc đặng hắng. Trước đây ở trường Thánh Huy, Thiếu gia là ngôi sao lạnh buốt tít tắp trên cao, loại nữ sinh như cô làm gì có cơ hội tiếp cận, làm gì có cơ hội đứng gần mà nói chuyện thế này, lại càng đâu dám có chuyện gì với anh.

Âu Thần chau mày.

Trân Ân sợ mình có điều gì thất thố, má ửng đỏ, vội vàng nói: “Thiếu gia, Hạ Mạt khả năng đã xảy ra chuyện, nếu không cô ấy sẽ không tới thử vai diễn muộn như thế này!”

“Cô ấy chưa tới à?”

Âu Thần nghiêm mặt.

“Đúng thế, Thiếu gia, cậu cũng biết Hạ Mạt xưa nay là người không bao giờ tới muộn”. Trân Ân nói một tràng dài, “Tôi sợ cô ấy đã xảy ra chuyện

gì ngoài ý muốn mới không tới thử vai diễn đúng giờ. Thiếu gia, cậu nhất định phải giúp cô ấy...”

Âu Thần rút điện thoại, thái độ vẫn điềm tĩnh như không, chỉ có ngón tay lướt rất nhanh trên bàn phím bấm số. E Hạ Mạt sẽ cự tuyệt không tới thử vai diễn vì những cử chỉ thất thố đường đột của mình hôm trước, Âu Thần đã đích thân phái tài xế A Thường đến đón Hạ Mạt, bây giờ nghĩ ra, A Thường vẫn chưa quay về. Chẳng lẽ, đúng là đã có chuyện?

Âu Thần nhú chặt lông mày.

Điện thoại A Thường có tín hiệu, đầu dây bên kia có tiếng nói gấp gáp, sắc mặt Âu Thần càng lúc càng trầm trọng. Đột nhiên, anh gấp điện thoại lại, chạy tới thang máy đầu hành lang.

“Thiếu gia!”

“Thiếu gia!!!”

Trần Ân gào lên, mù tịt không biết nên phải làm gì, nghĩ mãi không hiểu rốt cuộc là chuyện gì mà Thiếu gia tự dừng lại vội vàng chạy biến đi như vậy. Cô đứng đần mặt hồi lâu mới quay người lại, phát hiện ra Đào Thục Nhi, Quan Dĩnh, tất cả lãnh đạo cấp cao trong phòng họp, đám trợ lý đều đang kinh ngạc há hốc mồm.

Trong nhà kho phế thải bụi bặm.

Hạ Mạt ngẩng đầu nhìn cửa sổ sắt phía trên cao có bốn, năm chấn song, nắng nhạt chiếu qua, hướng cửa sổ ngược hướng cửa ra vào, nếu uốn đứt hai song sắt là có thể thoát ra ngoài được. Cô đưa mắt lục soát trong nhà kho, trên mặt đất là thanh sắt dài hoen gỉ dính máu của cô.

Cô tần ngần nhìn chiếc váy của mình, tính toán nên hay không xé ra một miếng cuộn thanh sắt lại ngộ nhờ thanh sắt làm đứt tay, gỉ sắt dính vào sẽ rất nguy hiểm. Cô mím môi suy nghĩ. Không nghĩ, chiếc váy đã ngắn, nếu xé bỏ đi sẽ rất hở hang. Tuy không biết lúc này chính xác là mấy giờ,

nhưng nhất định đã gần tới giờ thử vai diễn, cô không còn thời gian để quay về thay quần áo, lại càng không thể xuất hiện trước mặt mọi người với bộ dạng quá thảm hại được!

Hạ Mạt cắn môi, cô thấy trật vật vả kéo máy móc tức mọi góc ngách trong nhà kho chất đống cao trước cửa sổ, xếp cho thật vững rồi một tay cầm thanh sắt, tay kia tóm lấy song sắt cửa sổ trèo lên, đứng trên đồng máy cũ đó. Cô nhìn qua cửa sổ, phía sau, bên ngoài nhà kho là một nhà máy bỏ hoang, không bóng người, cô có gọi rã họng chắc chắn cũng chẳng có ai xuất hiện. Cũng may là không thấy tấm hơi bọn bắt cóc cô đâu, có lẽ bọn chúng đã bỏ đi hoặc đang canh đẳng trước, phía bên kia cánh cửa.

Cô bắt đầu dùng thanh sắt để uốn song sắt cửa sổ, tất cả sức lực trong cơ thể đều dồn vào cánh tay, dồn lên thanh sắt. Thanh sắt ép chặt bàn tay cô, “rẹt rẹt”, song sắt cửa sổ bắt đầu vặn khúc, thanh sắt bắt đầu cứa đứt tay cô, máu bật ra, từ từ trào xuống cổ tay nhỏ giọt, cô đau toát mồ hôi.

Thanh sắt càng uốn càng cứng.

Song sắt càng lúc càng cong lại.

Bên cửa sổ sắt trên cao, cánh tay trắng của Hạ Mạt dính đầy máu, lưng mồ hôi ướt đầm, mặt tái mét như người chết, nhưng đôi mắt lại rực lửa sáng kinh người. Nhất định cô phải ra khỏi đây, tuyệt đối không thể đứng im nhìn cơ hội thuộc về cô tuột đi như vậy được.

Cô không muốn mãi mãi là kẻ thấp hèn nhỏ bé, cả đời này phải sống trong cảnh bần cùng!

Không ai có thể chặn được bước đường thành công của cô.

Xa xa, một chiếc xe đua đang chạy hướng về phía nhà máy bỏ hoang, chiếc xe càng lúc càng gần, vụt cái đã tới chỗ nhà kho. Doãn Hạ Mạt trong lòng thất kinh, hai tay càng ra sức kéo, bàn tay càng lúc càng buốt đau, cô cũng chẳng thêm để tâm nữa, tất cả sức trong người dồn lại, song sắt bị uốn kêu “rẹt, rẹt”, cũng sắp đứt rồi.

Chiếc xe đua mất dạng theo hướng đường cửa trước nhà kho.

Có tiếng cửa sắt kêu.

Hình như có tiếng đập bên ngoài.

Lại một chiếc xe vội vàng phóng tới cửa nhà kho.

Hai tay Hạ Mạt nắm chặt thanh sắt, “bình” một tiếng, rốt cuộc song sắt cũng bị uốn gãy, nhưng có lẽ Hạ Mạt đã dùng sức quá mạnh, song sắt bật gãy khiến cô hệt vào khoảng không, không hề phòng, từ trên cao cô ngã xuống đất!

Đau quá, lưng cô tê tái, mặt mày xanh lét, môi run run, ánh mắt tuyệt vọng nhìn lên song sắt vừa bị bẻ gãy trên cửa sổ, ý chí mách bảo cô phải nhanh chóng chuồn qua cửa sổ. Nhưng, người cô đau kinh khủng, vậy mà bên tai đã có tiếng cánh cửa sắt đang bị người nào đó mở.

“Kèn kẹt...”

Cửa nhà kho bật mở!

Bụi tích tụ bao năm trong nhà kho bị hất tung, cuộn cuộn xoay vòng trong không khí, mặt trời chiếu bên ngoài cửa sắt rọi vào chói mắt, những hạt bụi bay tứ tung, hình như chúng bị ánh mặt trời nhuộm vào, chói lòa.

Trong quầng sáng ngược có bóng một người.

Người đó đứng giữa muôn vàn tia sáng.

Ánh sáng chói lòa, Hạ Mạt không mở mắt nổi.

“Cô có ổn không?”

Giọng nói trầm đầy căng thẳng bên tai Hạ Mạt đang đau đớn khổ sở, cô thất thần nhìn những hạt bụi bay vòng vèo trong trùm sáng mặt trời, giật mình hoảng hốt. Hình như lại quay về cảnh thương bao nhiêu năm về trước, xa xưa rồi, cô và Tiểu Trường sống trong ngôi nhà ấm áp của bố mẹ Doãn, bố Doãn độ lượng vị tha, mẹ Doãn hiền thực đảm đang, trong vườn nhà có cây hoa anh đào rất đẹp, những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đêm, mọi người ngày ngày ngồi cùng bàn ăn, một gia đình thân thương như máu mủ ruột thịt.

Đó là quãng đời hạnh phúc nhất của cô.

“Bị thương à?”

Hai cánh tay nâng cô từ dưới đất lên, ôm cô vào trước ngực, ngực một người đàn ông, hơi thở người đó dồn dập căng thẳng, hình như muốn ôm chặt cô trong lòng nhưng lại sợ cô đau.

Cô nhìn người đó mờ mịt không hiểu gì.

Đôi mắt xanh thăm nồng nhiệt, sống mũi cao thẳng ngạo mạn, môi trắng

bạch, trên mặt có dấu vết hình như vừa mới đánh nhau, trong sắc mặt thản nhiên lạnh lùng có cái gì đó xa lánh khó gần, nhưng giọng nói tràn đầy quan tâm, gấp gáp, đau thương.

Là Âu Thần.

Cô sờ dẫn kinh ngạc, một dòng nước mát lạnh từ từ chảy qua trái tim, giống như ngày xưa trong vườn, những cánh hoa anh đào nhỏ rụng trải thành con đường đêm. Trong phút giây hoảng hốt, hình như lại trở lại cảnh tượng bao nhiêu năm về trước, xa xưa rồi, giữa tiết hè nóng nực, ngày bé, cô nằm yên lặng trên con đường đầy bóng mát, ánh mặt trời qua khe hở giữa những tán lá cây chiếu xuống loang lổ dưới mặt đất, lần đầu tiên trong đời nhìn thấy anh, Âu Thần thời niên thiếu cũng ôm cô chặt trong lòng như thế này, cũng mặt mày tái mét, cũng hỏi cô có bị thương không.

Hồi đó cô mới mười một tuổi.

Anh chỉ có mười bốn tuổi.

“Đau lắm à?”

Trong ánh mặt trời sắc vàng, giọng Âu Thần tắc nghẽn, anh nhìn máu chảy từ vết thương trên bắp chân và vết thương trong lòng bàn tay cô, trái tim anh quặn thắt đau đớn. Hai cánh tay ôm cô trước ngực, anh bước ra ngoài cửa nhà kho.

“Tôi đưa cô đi bệnh viện”.

Anh ôm chặt cô như thể cô có thể bột đi đau đớn.

Bệnh viện...

Giờ phút này, hiện thực đang từ từ trở lại trong đầu óc cô. Cô lạnh lùng cười chua xót, giọt sương chỉ thuộc về những đêm đẹp mộng mơ, và khi mặt trời thức giấc, giọt sương chỉ thuộc về những đêm đẹp mộng mơ, và khi mặt trời thức giấc, giọt sương sẽ tan ra, bốc hơi và biến mất.

Hạ Mạt yếu ớt trong vòng tay Âu Thần, cô nhìn thấy hai kẻ bắt cóc cô mặt mũi sừng húp đang bỏ chạy, một người đàn ông ăn mặc kiểu tài xế cũng bị thương đang đuổi theo sau, nhìn thấy Âu Thần, ông ta dừng bước lại. Lúc này mấy chiếc xe cảnh sát hú còi inh ỏi từ phía cổng nhà máy bỏ hoang cũng đang chạy tới.

“Thiếu gia, cậu bị thương rồi”.

A Thường lo lắng nhìn vết thương trên mặt Âu Thần.

Hồi sáng, Thiếu gia đã dặn ông rất kỹ đón tiểu thư Doãn tới công ty Lỗi Âu thử vai diễn. A Thường tới gần nhà Doãn Hạ Mạ đúng lúc nhìn thấy cô bị kéo lên một chiếc xe. Khi ý thức ra Hạ Mạ khả năng bị bắt cóc, chiếc xe kia đã vọt đi mất hút. A Thường vội vàng đuổi theo, đồng thời gọi điện báo tin cho cảnh sát. Nhưng chiếc xe đó lao nhanh như đang trên đường đua, A Thường đuổi không kịp. Khi Thiếu gia gọi điện tới, A Thường vừa mới được cảnh sát báo manh mối bọn bắt cóc có khả năng đang ở hướng nhà máy XX bỏ hoang. Không ngờ Thiếu gia đuổi tới còn nhanh hơn mình dù công ty Lỗi Âu cách nhà máy bỏ hoang này rất xa, chắc chắn Thiếu gia đã phải cho xe bay tới. Đây cũng là lần đầu tiên A Thường được chứng kiến Thiếu gia đấm đá cũng rất đỉnh.

“Cảm ơn anh”.

Giọng cô mang chút tình cảm dịu dàng. Âu Thần ngạc nhiên cúi đầu nhìn cô gái đang ôm trong lòng, đôi mắt cô như đọng đầy nước mắt, làn môi trắng tựa như hoa bách hợp, gương mặt với nụ cười dịu dàng.

Trái tim Âu Thần đột nhiên tĩnh lặng.

Tự dưng anh muốn đưa ngón tay đụng lên má cô, thật nhẹ nhàng, nhẹ nhàng đụng lên làn da cô, tại sao lúc nào cô ấy cũng dễ dãi đến vậy, dễ dãi tới mức khiến anh đau lòng.

“Nhưng...”

Cô mỉm cười với anh.

“... Xin anh đưa tôi đến công ty Lỗi Âu để thử vai diễn được không?”

“Không được! Cô phải tới bệnh viện”.

Sắc mặt Âu Thần trầm ngâm, anh ôm cô đi nhanh tới chiếc xe đua, bàn tay và bắp chân cô đều bị thương, máu vẫn chảy, anh cũng đã nhìn thấy thanh sắt gỉ dính máu. Nếu đúng là bị thanh sắt đó làm bị thương, khả năng gỉ sắt sẽ làm cô nhiễm uốn ván.

“Tôi phải tới thử vai diễn”.

Giọng cô vẫn nhẹ nhàng như thế nhưng rất kiên quyết.

Âu Thần đặt cô vào trong xe, cài dây an toàn cho cô, anh không trả lời cô, im lặng cho xe chạy. Âu Thần đã tự quyết định sẽ đích thân lái xe đưa cô

tới bệnh viện.

Hạ Mạt quay đầu nhìn Âu Thần chăm chú.

Gương mặt anh vẫn lạnh lùng đẹp như ngày nào, tính cách vẫn chẳng khác xưa, dù Thẩm quân gia cho cô hay Âu Thần đã bị mất ký ức.

“Nếu như anh không đưa tôi đến chỗ thử vai diễn, xin hãy để tôi tự đi”.

Nói rồi, cô tháo dây an toàn.

“Thử vai diễn quan trọng hơn bản thân sao?”

Âu Thần hạ giọng, hai tay nắm chặt vô lăng.

“Tôi biết rõ sức của mình”, Hạ Mạt điềm tĩnh, “chỉ chảy máu thôi, đâu có gì cản trở. So với vết thương nhỏ này, thử vai diễn quan trọng hơn nhiều”.

Chiếc xe đua chạy tốc độ chớp giạt.

Ngón tay cô đặt trên khóa cửa, cô nhìn Âu Thần, “Anh muốn tự tôi tới công ty Lỗi Âu?”

Quai hàm Âu Thần bạnh ra, nghiến chặt, ánh mắt xanh sẫm tức tối vụt qua, mặt anh lạnh lùng như đóng băng, rớt cuộc, anh nhắm mắt lại, hai tay đánh mạnh vô lăng, chiếc xe đua quay ngoắt chuyển hướng chạy như bay về phía công ty Lỗi Âu!

Hạ Mạt yên lặng nhìn ra ngoài cửa xe.

Tuy đã mất ký ức.

Nhưng.

Anh ấy vẫn là anh ấy.

Cô cười nhạt.

Khi cánh cửa thang máy màu tím nhạt mở ra, Âu Thần ôm Hạ Mạt đi về phía phòng họp. Quan Dĩnh, Đào Thực Nhi và đám trợ lý của họ đang đứng trong hành lang mắt tròn mắt dẹt kinh ngạc, tất cả nhân viên công ty Lỗi Âu cũng đều ngỡ ngàng.

“Hạ Mạt!”

Trân Ân sung sướng xông tới, sự xúc động làm cô rơi nước mắt, Trân Ân vừa muốn hỏi Hạ Mạt sao tới trễ vậy, vừa muốn giục Hạ Mạt nhanh đi trang điểm để vào thử vai. Đột nhiên Trân Ân nhận ra Hạ Mạt trong vòng tay Thiếu gia mặt mày tái mét, trên người lại có nhiều vết máu.

“Cậu bị thương à?”

Trân Ân thất kinh gào to.

“Mình không sao đâu”. Hạ Mạt mỉm cười dịu dàng với Trân Ân.

Tuy là trên bắp đùi có vết thương nhưng thực ra cô vẫn có thể tự đi được, nhưng từ lúc đến công ty Lỗi Âu, Âu Thần mặc kệ cô phản đối vùng vẫy, không nói gì cứ thế ôm cô lên thang máy.

Hạ Mạt ngẩng đầu nhìn Âu Thần đang ôm mình nói nhỏ: “Có thể buông tôi ra được không?”

Bấy giờ anh mới nhẹ nhàng buông cô ra, nhìn vào đôi mắt cô, trước mặt mọi người đang ngạc nhiên đứng như trời trồng, anh đi thẳng vào trong phòng họp.

“Chương trình thử vai diễn kết thúc rồi à?” Ánh mắt Hạ Mạt trong không trung đụng phải ánh mắt Quan Dĩnh và Đào Thục Nhi, ánh mắt Quan Dĩnh tỏ ra hiếu kỳ, còn ánh mắt Đào Thục Nhi thì lại có chút gì đó u uất.

“Vẫn chưa!”

Trân Ân không để ý vết thương trên tay Doãn Hạ Mạt, cô đưa tay kéo Hạ Mạt chạy nhanh vào phòng trang điểm, Hạ Mạt đau quá có rúm người.

Sau khi Thiếu gia đột ngột bỏ ra ngoài, các vị lãnh đạo cấp cao của công ty Lỗi Âu đưa mắt nhìn nhau không biết có nên tiếp tục tiến hành buổi thử vai diễn hay là chờ Thiếu gia quay lại rồi mới tiếp tục. Sau đó, thư ký Simon của Thiếu gia đề nghị chờ Thiếu gia một tiếng đồng hồ, nếu như Thiếu gia chưa quay về, khi ấy sẽ cho tiếp tục buổi biểu diễn. Tạ ơn trời, tạ ơn đất, rốt cuộc Thiếu gia cũng đã ôm được Doãn Hạ Mạt về tới nơi, vẫn còn chưa muộn!

Trân Ân ấn Hạ Mạt ngồi xuống ghế, vừa gọi chuyên viên trang điểm mau mau tới làm mặt cho Hạ Mạt, vừa vội vàng lấy hai chiếc váy công chúa xinh đẹp mang tới. Vì Thẩm Tường không đến nên còn lại hai cái váy để lựa chọn, một cái ngắn màu xanh biển, một cái dài màu trắng.

“Hạ Mạt, cậu thích cái nào?”

Trân Ân phải nhanh chóng giúp Hạ Mạt thay đồ.

“Chờ chút”.

Hạ Mạt mỉm cười khiếm lỗi với Trân Ân và chuyên viên trang điểm, sau đó đi về phía phòng vệ sinh, cô mở vòi, dòng nước chảy ào ào, cô đưa tay vào, cơn đau ập tới, máu đỏ lẫn trong dòng nước.

Hạ Mạt đau nhăn mặt.

Cô không thể để máu dính trên người khi đứng diễn trước mắt mọi người.

Rửa sạch những vết máu trên cánh tay và lòng bàn tay xong.

Cô bắt đầu rửa xuống vết máu dưới chân, vết thương trên bắp chân đã không còn chảy máu, chỉ còn vết máu khô.

Bỗng nhiên.

Hạ Mạt nhìn vết thương của mình, đôi mắt lóe sáng như hai vì sao.

Quan Dĩnh thử vai diễn xong không bỏ về, cô nán lại ngồi trong góc phòng họp xem Đào Thục Nhi diễn. Đào Thục Nhi không hổ danh là bậc tiền bối, diễn rất nhập vai, ánh mắt ai oán, thần thái cực kỳ đáng thương, giọng nói giống hệt nàng công chúa cá nhỏ bé trong câu chuyện thần thoại. Quan Dĩnh thầm nghĩ, chả trách trong làng giả trí cứ đồn đại rằng sau khi Vi An vướng xì căng đan bị hủy hợp đồng, người được chọn làm gương mặt đại diện của công ty Lỗi Âu lần này chắc chắn sẽ là Đào Thục Nhi, tài năng của cô ấy cũng rất xứng đáng.

Thật đáng tiếc , tự dưng ở đâu ra xuất hiện một Doãn Hạ Mạt.

Doãn Hạ Mạt rốt cuộc là người thế nào đây?

Quan Dĩnh bất giác không khỏi liếc trộm Âu Thần thầm đánh giá. Anh ta là Thiếu gia trong lời đồn về tập đoàn Âu Thị, khí chất anh tú nhưng rất lạnh lùng cao quý. Cho dù đã quen nhìn không thiếu gì những anh chàng đẹp trai trong làng giả trí, Quan Dĩnh cũng vẫn thấy mê. Doãn Hạ Mạt chắc hẳn là người tình của anh ta, điều này có thể nhìn thấy rõ qua những cử chỉ của anh ta ôm Hạ Mạt từ thang máy bước ra, rồi thì ánh mắt nhìn Doãn Hạ Mạt đắm thắm, thế nên anh ta mới dành cơ hội quảng cáo cho Hạ Mạt.

Giới showbiz là vậy đó, năng lực đâu có quan trọng, sánh sao nổi với những mối quan hệ.

Quan Dĩnh thở dài.

Chỉ có điều, Đào Thục Nhi làm gì mà phải khổ sở biểu diễn nhập vai đến thế. Rõ ràng chuyện đã sắp đặt, họ chỉ là chiếc lá xanh lót đường cho Doãn Hạ Mạt, quá chú tâm, quá ăn nhập, quá bi thương thế kia đâu được nước non gì.

Đào Thục Nhi diễn xong cũng không bỏ đi.

Cô ngồi xuống cạnh Quan Dĩnh.

Quan Dĩnh vội vàng mỉm cười tỏ ý chúc mừng, Đào Thục Nhi lễ phép cười đáp lại, tuy nhiên bộ dạng của Đào Thục Nhi chẳng khác nào một người hồn bay phách lạc. Đào Thục Nhi nhìn ra ngoài cửa phòng họp, nét mặt như đang chờ đợi, phỏng đoán điều gì. Theo thứ tự ban đầu, lẽ ra Đào Thục Nhi là người biểu diễn cuối cùng, nhưng vì Doãn Hạ Mạt tới trễ, để cô ấy có thời gian trang điểm, Đào Thục Nhi tạm thời được xếp là người thứ ba lên biểu diễn.

Quan Dĩnh trong lòng thầm ấm ức thay cho Đào Thục Nhi. Lệ thường trong làng giải trí, nếu Doãn Hạ Mạt tới muộn là coi như đã tự động hủy bỏ tư cách cạnh tranh của mình, sao lại có thể bắt Đào Thục Nhi đẩy lên diễn trước thay được cơ chứ?

Cửa phòng họp một lần nữa lại mở ra.

Tất cả mọi người trong phòng họp đều đưa mắt qua nhìn. Ánh nắng chiếu qua kính cửa sổ trùm lên người cô gái mặc chiếc váy công chúa màu xanh biển, gương mặt lạnh lẽ, cô bước lên sân khấu. Máy quay chĩa thẳng vào người cô, màn hình tinh thể lỏng trước mặt các vị lãnh đạo cấp cao xuất hiện gương mặt trong veo của cô, Âu Thần từ từ ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Mạt. Hạ Mạt lại yên lặng nhìn một hướng khác, mái tóc dài dày như rong biển, đôi mắt màu hổ phách, chiếc váy công chúa ngắn, đôi chân dài trắng ngần, đẹp như một tinh linh sống ngoài biển khơi.

Ánh mắt Âu Thần đột ngột ngưng lại.

Trên bắp chân trắng ngần của cô.

Máu lại bắt đầu từ từ rỉ ra.

Anh chau mày.

Đúng lúc này, Hạ Mạt hai tay cầm lấy micro mỉm cười bắt đầu hát:

...

Trong câu chuyện cổ tích ngày xưa

Dưới đáy đại dương có một nàng tiên cá bé nhỏ xinh xắn nhân hậu.

Nàng có mái tóc dài màu vàng

Nàng rong chơi trên mặt biển bao la đáng yêu đến thế.

...

Tiếng hát trong sáng cất lên bay bổng trong không trung, âm sắc tươi đẹp tròn trịa khiến người ta như muốn ngừng thở, không cần có nhạc nền âm luật, bài hát này vẫn hấp dẫn, đẹp như gió mềm mại thổi miên man trong câu chuyện cổ tích. Tiếng hát ngọt ngào hạnh phúc, nụ cười Hạ Mạt rạng rỡ dịu dàng, tình cảm trong đôi mắt như chứa cả đại dương. Giọng hát cô dịu dàng như làn gió trong lành, ánh mặt trời rực rỡ dập dềnh trong sóng bạc, vờ vụn những sắc vàng li ti.

Máu vẫn rỉ trên bắp chân cô.

Giọng hát cô vui tươi hạnh phúc.

Trong hạnh phúc đó chứa một nỗi đau thương.

...

Khi nàng gặp chàng hoàng tử của mình

Nàng nhận ra thế giới này chỉ có tình yêu mới đẹp được như vậy.

Để được gặp mặt chàng

Để được nghe giọng nói ấm áp của chàng

Nàng tiên cá liền cắt cái đuôi.

Khi máu chảy xuống

Nụ cười của nàng hạnh phúc như một bông hoa.

Không thể quay lại biển xanh

Không thể cất tiếng nói lại được

Nàng tiên cá nhỏ bé gặp lại chàng hoàng tử

Nụ cười của nàng đẹp như một bông hoa.

...

Quan Dĩnh ngẩn ngơ.

Hồi này xem Đào Thục Nhi biểu diễn, Quan Dĩnh cho là những thể hiện của cô ấy đã cực đỉnh rồi, lúc thì đáng thương, lúc lại u sầu.

Nhưng.

Doãn Hạ Mạt lại đang vui sướng.

Tiếng hát vui sướng hạnh phúc vẫn vương trong phòng họp, Doãn Hạ Mạt đẹp mềm mại, ánh đèn dịu dịu chiếu trên người cô, đúng là một cô gái đang trong tâm trạng yên, thần sắc ngượng ngùng e lệ. Thế nhưng nỗi đau thấu xương lại ẩn tàng trong tiếng hát hạnh phúc, hình như trong tình yêu sâu sắc ấy, nàng tiên cá vẫn biết tình yêu chẳng qua chỉ là mộng cảnh ảo ảnh thoáng qua, như nắng trên mặt biển bao la, khi đêm ập xuống, mặt trời sẽ không còn.

Vui sướng này.

Đau khổ này.

Hai thứ tình cảm sâu xa huyền diệu đang nhào trộn quện lấy nhau trên người Hạ Mạt, giọng hát của cô trong veo, niềm vui và nỗi đau cũng rất trong sáng khiến người ta phải nhớ về những hạnh phúc và những bi thương của chính mình.

Bài hát Doãn Hạ Mạt hát Quan Dĩnh chưa nghe thấy bao giờ, lẽ nào là do cô ta tự sáng tác? Trong lòng Quan Dĩnh u ám, cô thất vọng, làng giải trí quả nhiên là nơi tàng long ngọa hổ, ngay đến người mới cũng khiến người ta phải kinh ngạc đến thế.

...

Khi hoàng tử muốn cưới công chúa của chàng

Nàng tiên cá nhỏ bé khóc thầm

Đôi chân nàng vẫn đang chảy máu.

Tại sao?

Tình yêu của nàng đã mất đi.

Khi hoàng tử cười công chúa của chàng

Nàng tiên cá nhỏ bé hóa thành bong bóng trôi dạt triền miên trên biển cả.

Trong đại dương nàng than khóc

Đôi chân nàng vẫn còn đang chảy máu

Tại sao?

Tình yêu của nàng đã mất.

...

Ánh mặt trời rực rỡ yên lặng, dòng máu vẫn từ từ chảy trên chân Hạ Mạt khiến người ta kinh hãi, máu đỏ, đau thương bao trùm trong không khí đến nghẹt thở. Trong cái bi thương ấy, cô mỉm cười hát, đôi mắt long lanh ngấn lệ, trong giây phút này, cô giống hệt nàng tiên cá nhỏ bé trong vương quốc câu chuyện cổ tích đắm nước mắt nhìn chàng hoàng tử trong giấc mơ, nàng tiên cá nhỏ bé đau khổ xót xa...

...

Trong câu chuyện cổ tích ngày xưa

Mặt biển xanh bao la có hàng ngàn bong bóng nho nhỏ.

Những bong bóng đó có phải đều là nàng tiên cá nhỏ bé hay không?

Có phải nàng đang than khóc

Có còn thấy thế giới này tươi đẹp nữa hay không?

...

Trong tiếng hát đau thương vẫn là niềm hạnh phúc, khi nàng tiên cá nhỏ bé nhân hậu trong vương quốc câu chuyện cổ tích biến thành hàng ngàn bong bóng biển, những bọt biển đó được mặt trời rọi vào phản chiếu sắc cầu vồng, nàng vẫn còn được thấy chàng hoàng tử yêu thương, trong lòng nàng vẫn còn đó một tình yêu đẹp...

Niềm vui sung sướng hạnh phúc nho nhỏ trong tiếng hát Doãn Hạ Mạt...

Đang dập dờn...

Chầm chậm bay trong không gian...

Mùi thơm thoang thoảng trong phòng họp.

Âu Thần đắm đuối nhìn Hạ Mạt. Quan Dĩnh ngẩn ngơ. Ánh mắt Đào Thực Nhi suy sụp ỉ ê. Đoàn lãnh đạo cấp cao công ty Lỗi Âu đều quên thở. Đám trợ lý xem trộm ngoài cửa say sưa như đang trong mộng cảnh câu chuyện cổ tích về một mỹ nhân ngư.

Trân Ân sung sướng trong lòng thầm xác định.

Hạ Mạt nhất định giành chiến thắng.

Bệnh viện An Hòa.

Chạng vạng, ráng chiều đỏ rực nơi chân trời, mặt trời chiếu mênh mông ảm áp qua cửa sổ phòng bệnh rọi vào như muốn nhuộm vàng tấm ga giường tầng muốt. Cô hộ lý bưng chiếc khay, bác sĩ tiêm cho Doãn Hạ Mạt một mũi phòng uốn ván trước rồi mới cẩn thận rửa các vết thương. Vết thương trong lòng bàn tay Hạ Mạt rất nặng, vẫn còn dính gỉ sắt, xung quanh vết thương màu xám đỏ. Vết thương trên bắp chân hình như bị rách tới hai lần, máu vẫn còn tươi nguyên.

Khi thuốc nước sát trùng bôi lên vết thương, Hạ Mạt đau buốt rụng rời chân tay, môi trắng bệch. Tay Âu Thần đặt trên vai cô nhẹ nhàng bóp chặt, yên lặng như muốn truyền thêm sức lực cho cô. Hạ Mạt ngẩng đầu lên nhưng Âu Thần không nhìn cô, anh đang chau mày chăm chú nhìn vết thương.

Hồi này ở công ty Lỗi Âu diễn thử vai xong, Hạ Mạt đang định cùng Trần Ân ra về, song khi xuống cưỡi đã thấy xe của Âu Thần đứng đợi ngoài cửa. Âu Thần bảo Trần Ân về trước, sau đó không để cho Hạ Mạt có cơ hội từ chối, anh ép cô ngồi vào xe, đích thân đưa tới bệnh viện.

Bác sĩ băng bó vết thương cho Hạ Mạt rồi dặn đi dặn lại: “Thương nặng thế này, lần sau nhất định phải tới bệnh viện xử lý kịp thời, nếu không gỉ sắt rất dễ gây bệnh uốn ván”.

Âu Thần gật đầu.

Không thấy Hạ Mạt lên tiếng, Âu Thần quay lại nhìn cô, bắt gặp ánh mắt cô cũng đang nhìn mình, trái tim Âu Thần đột ngột thắt lại. Đôi mắt màu hổ phách như đang hoảng hốt, nửa như đang nhìn anh, nửa như đang nhìn qua anh tới một nơi xa xăm nào đó. Ánh mắt đó chạm ánh mắt anh trong tích tắc giật mình hoảng hốt, rồi ngay lập tức sự lạnh lùng, thản nhiên lại hồi phục ngay khiến Âu Thần không khỏi hoài nghi mình đã nhìn lầm.

“Cảm ơn bác sĩ”.

Hạ Mạt đáp lời bác sĩ, rồi hỏi ngay:

“Tôi có thể về được chưa?”

Cô đã mệt, rất muốn về nhà. Tiểu Trùng tuy không rõ lắm cách cô bước chân vào làng giải trí, nhưng chắc chắn giờ này Tiểu Trùng đã chuẩn bị

cơm nước xong đang ở nhà chờ cô.

“Được” Bác sĩ nói.

“Cảm ơn”.

Hạ Mạt đứng lên, đột nhiên, đầu cô thấy choáng vàng, sao vàng nhảy múa trước mặt, người nhẹ như bấc, cô khụy xuống, Âu Thần vội vàng kịp thời đỡ được cô.

“Sao thế?”. Anh hỏi.

“Có thể là mệt”. Cô cười với Âu Thần, “Chỉ cần về nhà nghỉ ngơi là ổn”.

“Đề nghị bác sĩ truyền nước cho cô ấy”.

Âu Thần vừa nói với bác sĩ vừa dìu Hạ Mạt quay lại giường bệnh.

“Không cần”.

Cô ngạc nhiên vội vàng từ chối, vùng vẫy định rời khỏi giường bệnh, nhưng Âu Thần ấn cô ngồi lại. Anh quay sang nhìn bác sĩ, ánh mắt như ra lệnh cho bác sĩ không nên kháng cự. Bác sĩ tỏ ra e ngại trước thái độ của Âu Thần, không để ý lời cự tuyệt của Hạ Mạt, lập tức gọi cô hộ lý mang dụng cụ và nước biển tời, chuẩn bị truyền cho cô.

“Tôi chỉ hơi mệt thôi mà, không cần truyền nước”.

Cô hộ lý đang định cầm tay Hạ Mạt. Hạ Mạt rụt ngay lại làm cô hộ lý hụt vào chỗ trống. Hạ Mạt tuy cố gắng thể hiện cử động thật bình thường, song mặt mày lại xây xẩm. Sức khỏe của cô, cô hiểu rất rõ, chóng mặt một tý thế này cần gì phải truyền nước, giờ này cô chỉ muốn về nhà.

Âu Thần lạnh lùng tóm tay Hạ Mạt nhẹ nhàng ép cô nằm lên giường bệnh, anh rất nhẹ tay, song Hạ Mạt vẫn có cảm giác như bị kìm kẹp không tài nào thoát ra được.

“Anh...”

Hạ Mạt tròn mắt ngạc nhiên. Vẫn ngang tàng như thế, việc gì mà Âu Thần đã quyết, tuyệt đối sẽ không nghe thêm bất cứ lời giải thích nào khác, năm năm trước là vậy, năm năm sau chẳng lẽ vẫn thế sao? Chỉ là... tự dưng cô lại nhớ đến dáng người bị ánh mặt trời phủ trùm lên lúc anh xông vào nhà kho cứu cô hồi chiều, Hạ Mạt thầm thở dài, rốt cuộc cô cũng đành phải từ bỏ ý định kháng cự.

Kim truyền đâm sâu vào mạch tay Hạ Mạt.

Nước biển từng giọt từng giọt chảy trong ống truyền đi vào người cô.

Bác sĩ và hộ lý đã ra ngoài.

Ráng chiều sà xuống bên cửa sổ, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người, cô và Âu Thần.

Hạ Mạt nằm hơi dựa lưng vào thành giường bệnh, thần sắc rã rời. Từ lúc bị bọn bắt cóc tóm đi, sau đó cố gắng tẩu thoát rồi được Âu Thần cứu, tới lúc diễn thử vai, một khắc cô cũng không được nghỉ. Bây giờ được ngồi yên tĩnh, cô ngập trong cảm giác mệt mỏi chẳng còn thiết nghĩ đến chuyện ai, tại sao lại muốn hại cô, Âu Thần sao lại biết để tới cứu cô.

Và lúc này.

Cô chỉ muốn yên tĩnh ngủ một lúc.

Cô nhắm mắt lại.

“Năm năm trước...”, Âu Thần đứng bên cửa sổ, ráng chiều bên ngoài kính cửa, sắc chiều tuyệt đẹp rọi tới, “chúng ta...”

Giọng nói do dự.

Thế rồi trong phút giây.

Anh hạ quyết tâm, giọng trầm ngâm vẻ căng thẳng: “Chúng ta có quen biết nhau, đúng không?”

Hình như bị sét đánh trúng, Hạ Mạt phút chốc cứng đờ, đôi môi trắng bệch, hàng lông mày dựng lên.

Minh Hiểu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 12

Phòng bệnh lúc chạng vạng.

Bên ngoài cửa sổ ráng chiều đỏ phía chân trời.

Âu Thần lại gần Hạ Mạt, ánh mắt trầm lắng đầy tình cảm phức tạp, “Năm năm trước tôi và em, quan hệ thế nào?”.

Vừa rồi sợ sợ hãi, thất kinh, lúng túng, luống cuống của cô đã lọt vào mắt Âu Thần, thế thì, năm năm trước trong cuộc đời anh, quả nhiên có sự tồn tại của cô chẳng? Vì thế, vì thế mới đúng là số mệnh, từ lần đầu nhìn thấy cô anh đã không sao quên được.

...

Trên quảng trường Cầu Vồng ồn ào náo nhiệt...

Từ cửa sổ xe, lần đầu tiên ánh mắt anh nhìn thấy cô gái đó, dường như tất cả ánh mặt trời trên thế gian này đang tập trung chiếu trên người cô ấy và mọi vật khác đều trở nên mờ nhạt. Ánh mặt trời trên người cô gái đó quá mãnh liệt, trong phút giây khiến Âu Thần chói mắt không nhìn thấy gì; cô đứng trong quần sáng chói lòa ấy khiến tất cả những gì thuộc về anh trên thế gian này đều biến mất...

...

Trong quán bar Bong bóng giữa đêm khuya...

Nét mặt thản nhiên, ánh mắt cũng thản nhiên nhạt nhòa, nước da trắng như ngà, mái tóc dài dày như rong biển, nhìn cô giống như một nàng tiên cá mặt mũi uể oải, so với những biểu hiện trên sân khấu quảng trường Cầu Vồng, là hai người khác nhau, ở cô lúc này dĩ nhiên không tìm thấy một dấu hiệu

căng thẳng nào, tiếng hát buông lơi, thoải mái tự nhiên, âm thanh tươi đẹp tuyệt vời.

...

Trong đại sảnh công ty Lỗi Âu.

Ánh mặt trời rực rỡ mà trong suốt.

Trong không khí thoảng mùi hương dịu dàng.

Hạ Mạt ngược nhìn anh, đôi môi trắng bệch, đôi mắt màu hổ phách thất thần. Đột nhiên, đột nhiên cô nhắm mắt lại, trên gương mặt cô thoáng hiện sự kiên định, cô nhanh chóng quay người bỏ ra hướng cửa đại sảnh.

...

Hình như cô ấy không nghe thấy, không quay đầu, cô đi rất nhanh như muốn bỏ chạy. Ánh mặt trời chiếu sau lưng cô, bóng dáng mang sự lạnh lùng và sự tuyệt tình, giống hệt trong những cơn ác mộng anh thường gặp...

...

Trong nhà kho phế thải.

Giọng của cô mang chút tình cảm dịu dàng. Âu Thần ngạc nhiên, cúi đầu nhìn cô gái đang ôm trong lòng, đôi mắt cô như đọng đầy nước mắt, làn môi trắng tựa như hoa bách hợp, gương mặt với nụ cười dịu dàng.

Trái tim Âu Thần đột nhiên tĩnh lặng.

Tự dừng anh muốn đưa ngón tay đặt vào má cô, thật nhẹ nhàng, nhẹ nhàng đặt lên làn da cô, tại sao lúc nào cô ấy cũng dễ dãi đến vậy, dễ dãi tới mức khiến anh đau lòng.

...

“Chúng ta đã từng yêu thương nhau, đúng không?”

Hơi thở Âu Thần nhẹ nhẹ, hơi rối loạn. Năm năm nay, vô số lần trong cơn ác mộng của anh một cô gái xuất hiện, nhưng không bao giờ nhìn rõ gương mặt cô gái đó, trái tim anh tan nát và đau đớn đến không thở được, bất luận anh gào thét thế nào, cô gái đó cũng không thềm ngoái đầu lại nhìn anh một lần...

Chính là cô...

Đúng không...

Lúc này đây.

Trên giường bệnh trái ga trắng muốt, Hạ Mạt đã không còn sợ hãi, thất kinh, lúng túng, luống cuống, cô đã bình tĩnh trở lại, đôi môi trắng bệch, lông mày giãn ra, đôi mắt u sầu nhìn Âu Thần.

Ráng chiều bao phủ khắp bầu trời, gương mặt quý tộc lạnh lùng và ngạo mạn của Âu Thần như khảm sắc vàng, đôi mắt ẩn chứa một tình cảm mãnh liệt. Trái tim cô tái tê loạn nhịp, nhói đau, đúng là đã mất ký ức ư, thế thì tại sao, anh vẫn là anh như năm năm trước, thậm chí ánh mắt anh đắm thăm nhìn cô chẳng khác chút nào.

Nhưng...

Có lẽ chính là vì đã mất ký ức...

Nhặt nhòa hờ hững, cô nhớ lại tối hôm đó dưới gốc cây anh đào năm năm về trước, gió đêm thổi lành lạnh, anh đau khổ tuyệt vọng nhìn cô, thần sắc cô lạnh lùng, cô quăng sợi ren lụa vào không trung, một đêm không có ánh sao, trong vườn, giữa những làn sương trắng, anh tuyệt vọng kêu gào gọi tên cô, cô kiên quyết quay người bỏ đi...

Cô đã nghe thấy...

Kỳ thực...

Cô cũng đã nhìn thấy...

Nhưng, nỗi căm hận trong khoảnh khắc toàn bộ thế giới bị hủy hoại đã

khiến cô mất hết lý trí để rồi trút giận vào anh, đêm đó năm năm trước, cô đã chọn cách tàn nhẫn nhất làm tổn thương anh.

...

“Chuyện năm đó cô đối với Thiếu gia, tôi đã tận mắt chứng kiến tất cả.”
Thẩm quản gia nhìn cô, nỗi hận ẩn chứa trong đôi mắt. “Cô đã làm tổn thương đến Thiếu gia, chắc hẳn với cậu ấy, cô đã không còn chút tình yêu thương, thế thì... thế thì, xin cô đừng để Thiếu gia nhớ ra mình. Nỗi đau thương cô đem đến cho Thiếu gia đã quá nhiều.”

...

Hạ Mạt thản nhiên mỉm cười.

Trông cô rất bình tĩnh, nhưng bên trong trái tim, những tình cảm phức tạp, đắng cay, chua chát như thủy triều đang trời dậy. Ráng chiều từ từ biến mất nơi chân trời bên ngoài cửa sổ, bóng đêm buông dần, hàng lông mày cô giãn dần ra, chỉ còn đôi môi vẫn trắng nhợt.

“Tôi không quen anh.”

Tiếng nói rất khẽ, chuyện xưa như làn khói mỏng tan trong phòng bệnh. Tất cả những chuyện ngày xưa hãy để cho chúng qua đi, có lẽ cô đã sai, cũng có thể anh đã nhầm, nhưng nếu đã quên được rồi, thì hãy đừng bao giờ nhớ lại, hãy mãi mãi lãng quên.

Âu Thần kinh ngạc.

Không, không thể nhầm được, cô ta nhất định phải quen biết anh! Phản ứng vừa rồi của cô ấy, sắc mặt hoảng hốt của cô ấy, ánh mắt cô ấy nhìn anh ngưng thần, năm năm trước nhất định cô ấy đã quen biết anh...

“Em lừa tôi.”

Giọng nói của anh phần nộ kẻ sát bên cô, dáng người dong dỏng của anh khiến người ta có cảm giác bị áp bức đến ngạt thở.

Cô nhìn anh chăm chăm, như hạt sương đọng trên cánh hoa đêm, đôi mắt màu hổ phách điềm tĩnh lặng lẽ nhìn anh.

“Sao lại phải lừa anh?”

Cô mỉm cười, nụ cười thản nhiên như không.

“Nếu như muốn lừa Thiếu gia của tập đoàn Âu Thị, có lẽ phải nên lừa rằng

năm năm trước tôi quen anh, anh đã yêu tôi, tôi đã yêu anh... đáng tiếc, tôi không quen anh.”

Để mãi mãi quên đi thôi, quên đi việc cô đã làm tổn thương anh, không nên nhắc lại để Âu Thần phải nhớ đến những ký ức đau khổ. Mà cô của ngày hôm nay, cũng nhất quyết sẽ không tái hiện một Hạ Mạt ngày xưa chỉ có thể dựa vào anh mà tồn tại, cô muốn đạt được tất cả bằng chính hai bàn tay mình.

Đèn không bật, phòng bệnh chìm dần trong bóng tối. Thần thái của cô vẫn thản nhiên như vậy, giọng nói đầy mĩa mai bông đùa khiến Âu Thần đang nổi nóng cũng phải lắc đầu.

Anh nhìn cô chăm chăm.

Mái tóc dài dày như rong biển, gương mặt trong sáng thuần khiết, làn môi nhợt nhạt, cô cứ yên lặng ngồi đó khiến Âu Thần muốn mãi mãi nhìn như vậy.

“Em thật sự...”

Cổ họng anh tắc nghẹn.

Năm năm trước, thật sự cô không tồn tại trong cuộc đời anh ư, anh vẫn là kẻ cô đơn trắng tay ư? Tại sao, tại sao từ lúc sinh ra, anh luôn phải là con người sống trong cô đơn buồn tẻ, giờ khắc này đây, trái tim anh tê tái, bóng tối đêm đen lại tràn đầy. Âu Thần mím chặt môi, gương mặt từ từ trở về với vẻ lạnh lùng u uất. Nếu như cô ấy thật sự không quen biết anh năm năm về trước, thế thì...

Âu Thần nắm lấy cánh tay phải không truyền dịch của cô, trên bàn tay bị băng bó, in một nụ hôn lạnh lùng. Âu Thần đã dùng nụ hôn không dễ cự tuyệt này để tuyên cáo:

“Thế thì bắt đầu từ hôm nay, hãy ở bên tôi nhé.”

Ánh mắt màu xanh thẫm, hình như đó không phải là... mà nụ hôn đó dùng để đánh dấu cô.

Ngón tay Hạ Mạt run run.

Nhưng rất nhẹ.

Trong lòng cô, làn gió đêm như đang thổi qua rất nhẹ, ánh mắt sáng sủa ngấn lệ, nhưng rất nhanh bị dập tắt liền.

Cô liếc xéo Âu Thần.

Nụ cười uể oải mĩa mai, “Thiếu gia nhà họ Âu xưa nay vẫn theo đuổi các cô gái theo cách này ư?”.

“Doãn Hạ Mạt.” Âu Thần dần giọng.

“Không cần nói với tôi, cho tôi cơ hội tham gia tuyển chọn gương mặt đại diện quảng cáo mà chỉ là vì theo đuổi tôi.” Cô mệt mỏi dựa vào giường bệnh, nhếch miệng, “Đáng tiếc, tôi chỉ có hứng với quảng cáo của công ty Lỗi Âu mà thôi”.

Hạ Mạt nhìn thẳng vào mắt Âu Thần, nụ cười nhạt nhẽo, trong đôi mắt chẳng có thứ tình cảm gì. Nếu như được chọn làm gương mặt đại diện cho sản phẩm mỹ phẩm của công ty Lỗi Âu, có lẽ sẽ vẫn tiếp tục chạm trán với Âu Thần, chẳng thà nói thẳng để anh ấy tránh xa mình luôn đi cho rồi.

“Hãy hẹn hò với tôi.” Âu Thần nhìn cô thúc ép, ánh mắt u ám, đâu đó trong trái tim anh xót xa nhói đau. Thần thái lạnh lùng tuyên bố như thể anh đã quyết định là không ai thay đổi được, không có cơ hội để cô cự tuyệt. “Nếu như rốt cuộc em không có cách nào có thể yêu được tôi, tôi sẽ cho em quyền chia tay.”

Hạ Mạt kinh ngạc.

Sau đó.

Ngạc nhiên, tức giận và phần nộ khiến cô cười không nổi.

Âu Thần quả nhiên vẫn cứ là Âu Thần, chỉ có điều, chỉ có điều cô không còn là cô của những năm đó nữa.

“Không thể được.”

Nụ cười trên gương mặt cô biến mất, đôi mắt dừng dừng lạnh lùng. Không thể dài dòng vòng vo với anh, cô tuyệt đối sẽ không diễn lại bi kịch trước kia thêm lần nữa.

“Nguyên nhân.” Âu Thần mím chặt môi.

“Là vì...”

“Là vì cô ấy đã có bạn trai.” Gió đêm ngoài cửa phòng bệnh nhẹ nhàng thổi vào, một giọng nói đẹp như làn sương trắng, hơi tàn ác, hơi mĩa mai.

Hạ Mạt quay đầu lại nhìn.

Đèn phòng bệnh bật sáng, bóng tối trong phòng vụt biến mất. Tuy xuất hiện

trong bệnh viện, Lạc Hi vẫn đẹp như cánh hoa anh đào ngày xuân nhảy múa, tiếng cười lạnh lạnh, anh nhìn Hạ Mạt trên giường bệnh và Âu Thần đang đứng phía trước, nụ cười vô hại dịu dàng, nụ cười này khiến sống lưng Hạ Mạt bỗng dưng cứng đờ. Anh mỉm cười bước tới ngồi xuống bên trái giường bệnh cô nằm.

Cô trầm ngâm, chắc chắn là Trân Ân đã báo tin cho anh hay cô đang ở chỗ nào. Vào giây phút này, Âu Thần ngồi bên phải chiếc giường, Lạc Hi ngồi bên trái, thật giống như trong phim. Đáng lý cô phải thể hiện mình được sung ái mới đúng, đáng tiếc, cô quá mệt, hy vọng hai người họ sẽ biến đi.

“Mạt Mạt!” Lạc Hi ôn tồn, dịu dàng nói: “Không được làm tổn thương tình cảm của người ta, có hiểu không?”.

Hai chữ “Mạt Mạt” xuất hiện trên đầu lưỡi anh thật dễ chịu, thật khêu gợi, nó mềm mại ấm áp làm sao.

Hạ Mạt lườm Lạc Hi một cái.

“Khi người ta tỏ tình với em, nhớ là phải nói với người ta, em đã có bạn trai rồi đấy nhé.” Lạc Hi đau lòng vuốt ve bàn tay băng bó của cô, tuy giọng nói có phần trách móc, song ngữ khí lại vô cùng yêu thương che chở, như chạm đến tận xương tủy. “Không được coi thường, đùa cợt trước tình cảm của người khác, nếu không, khi tình cảm của người ta đối với em đã sâu đậm, tới lúc đó làm thế nào mới thu xếp ổn đây?”

Cô bất động không nói gì.

Thấy bàn tay Âu Thần nắm chặt lại, cô do dự đắn đo hồi lâu, cuối cùng vẫn im lặng, chỉ âm thầm thở dài.

“Tránh cô ấy ra.”

Nhìn Lạc Hi chạm vào ngón tay Hạ Mạt, Âu Thần gằn giọng nói, âm thanh lạnh lẽo như đâm vào xương, sự lạnh lùng ngạo mạn của tầng lớp quý tộc.

“Mạt Mạt.”

Lạc Hi không thềm để tâm tới Âu Thần, anh vẫn đưa tay đỡ cằm Hạ Mạt, ép cô nhìn thẳng vào anh. Đôi môi anh nở nụ cười xót xa thương tiếc, đôi mắt đen u ám không gì đong nổi.

“Hãy kể với anh ta, anh là ai đi.”

Âm thanh hùng hực nóng bỏng, nhẹ nhàng tiếp cận cô.

Hạ Mạt giả như không để ý, đưa mắt nhìn đi chỗ khác, nắm tay Âu Thần bóp chặt cứng chuyển qua màu trắng xanh, mạch máu trên ngón tay nổi hết lên. Lòng Hạ Mạt đau đốn, hình như một mảnh kính vỡ vừa rạch một vết thương trong trái tim cô. Ngược mắt nhìn Lạc Hi, trên gương mặt anh ánh sáng tuyệt mỹ như vỡ òa, gương mặt đẹp tuyệt như một thiên sứ phục thù trong đêm đen, cô hơi ngạc nhiên, nhưng rồi cuộc lại nhắm mắt, để mặc cho Lạc Hi đặt nụ hôn lên môi. Hãy rời xa cô, nếu như đã quên cô, thì hãy để tất cả dấu vết bị xóa đi.

Cô thầm nghĩ.

Đột nhiên đôi môi nhói đau, Lạc Hi đang hung hăng cắn cô, máu chảy vào miệng. Hạ Mạt kinh hoàng mở mắt, chỉ thấy ánh mắt Lạc Hi đầy hận ý, đột nhiên, hận ý trong phút giây lại chuyển thành yêu thương đau khổ, anh dịu dàng hôn đôi môi cô, cẩn thận đưa lưỡi liếm hết máu trên đó, dịu dàng mềm mại quét lên vết thương.

Bên giường bệnh.

Âu Thần đứng bật dậy!

Nhìn nụ hôn yêu thương của Lạc Hi và Hạ Mạt, Âu Thần đau khổ đã bị lung lạc. Anh nhớ ra người thanh niên này ở quảng trường Cầu Vòng và trong quán bar Bong Bóng, người thanh niên đẹp như ngọc châu này đã luôn bên cô.

Âu Thần u uất nhìn Hạ Mạt hôn chàng thanh niên kia trong yên lặng.

Hai má cô đã hồng hào trở lại, đẹp rung động lòng người. Anh không thể tiếp tục ngắm nhìn được nữa, những gì còn lại trong ánh mắt từng chút từng chút đông cứng lại. Không âm thanh, trái tim anh bị đào bới thành một hang động, tối om lặng ngắt như thể trên thế gian này chẳng còn chút ấm áp nào.

Từ giường bệnh tới cửa phòng.

Khoảng cách giống hệt như từ ánh sáng đi tới bóng tối.

Âu Thần người cứng đờ bước ra ngoài.

Một làn gió đêm thổi ập vào, rèm cửa bay tung lên.

Lạc Hi buông Hạ Mạt ra.

Anh lạnh lùng nhìn cô hồi lâu, hình như người vừa mới hôn cô tuyệt nhiên

không phải là anh, còn cô, qua vai Lạc Hi, ánh mắt cô thất thần đuổi theo khoảng không ngoài cửa phòng bệnh. Cô không muốn để những ký ức ngày xưa một lần nữa lại làm tổn thương Âu Thần, nhưng, lần này Âu Thần bỏ đi, có lẽ trong cuộc đời anh sẽ không bao giờ tồn tại bất kỳ hình ảnh một người con gái nào khác nữa.

Trái tim Hạ Mạt trống rỗng.

Trong phòng bệnh lạnh lẽo chán ngắt.

Nước biển trong chai cũng đã hết, cô hộ lý rút kim ra khỏi tay Hạ Mạt, Lạc Hi đỡ cô dậy. Cô vùng vằng muốn tự đứng một mình, anh yên lặng nhìn cô rồi đưa tay kéo mạnh cô vào ngực, ôm chặt vai cô, Hạ Mạt nhăn mặt đau.

“Đau à?” Lạc Hi cười mà như không, “Yên tâm đi, em chắc chắn không đau bằng anh đâu”. Giọng anh mềm mại nhưng âm u sít qua kẽ răng.

Trên đường về nhà, Hạ Mạt u uất mãi mê nhìn sắc đêm ngoài cửa sổ, nét mặt Lạc Hi nặng nề, hai người chẳng nói với nhau một tiếng. Xe về đến cửa nhà, Hạ Mạt đang định đưa bàn tay băng bó mở cửa xe, Lạc Hi đã đưa tay mở giúp. Gió đêm lùa vào xe, cô chuẩn bị bước xuống.

Đột nhiên Lạc Hi gằn giọng chửi thề một tiếng.

Anh kéo cô giật lại, trợn mắt nhìn cô, “Em là người có máu lạnh à?”

“Vâng.”

Cô điềm tĩnh đáp, đôi mắt mệt mỏi rã rời.

Cửa xe đóng “sập”! Lạc Hi không thèm nhìn cô, lạnh lùng nhấn ga, chiếc xe lồng lên lao vào màn đêm biến mất hút. Gió đêm buốt giá, người cô lạnh run, cô đưa hai tay tự ôm lấy mình rồi chậm chậm bước vào nhà.

Hạ Mạt đứng trước cửa khổ sở lục tìm chìa khóa, cô không muốn làm kinh động đến Tiểu Trùng, không muốn Tiểu Trùng nhìn thấy bộ dạng bị thương thảm hại này của cô. Vừa moi chùm chìa khóa ra thì cánh cửa đã được mở từ bên trong, đèn bật sáng, mùi thức ăn thơm ngào ngạt bay tới, Tiểu Trùng cười với cô.

“Chị về rồi à.”

Hạ Mạt nhìn em, đột nhiên quay mặt đi, trong lòng cô chua xót tái tê, một buổi tối mệt mỏi kinh hồn, giờ phút này gặp Tiểu Trùng lại như có sóng triều ào ạt trong cô, đôi mắt cô hoe đỏ.

Tiểu Trùng nhìn bàn tay băng bó lại thấy nét mặt khổ sở của chị, cậu sợ hãi, sốt ruột hỏi: “Chị, chị bị thương à!”.

Tiểu Trùng vừa dìu chị vừa nhìn đi nhìn lại vết thương, thấy chị có vẻ cũng tạm ổn cậu mới thở phào bớt lo.

Tiểu Trùng bê chiếc bàn ăn nhỏ ra phòng khách để chị ngồi ăn ngay tại sofa. Tối nay cậu xào hai món rau, hầm nồi canh sườn nấm Trà Thu, mùi thơm ngào ngạt, Hạ Mạt lúc này đã rất đói, cô thò tay lấy thìa, Tiểu Trùng ngăn chị lại.

“Để em.”

Tiểu Trùng múc canh ta bát rồi thổi nguội.

“Đâu còn là con nít nữa.” Cô cười lắc đầu, “Chỉ là vết thương lòng bàn tay, vẫn tự ăn được mà”.

Tiểu Trùng hỏi nhỏ: “Sao chị bị thương vậy?”.

Cậu không để ý chị đang cự tuyệt, vẫn kiên trì múc từng thìa canh đưa lên miệng Hạ Mạt. Tiểu Trùng yên lặng nhìn chị, chờ đợi cho đến khi Hạ Mạt nuốt ngậm canh xuống.

Từ lúc cậu còn rất nhỏ, khi mẹ đi hát ở phòng trà, chị đã bắt đầu chăm lo cho cậu. Mỗi lần cậu bị ốm, bàn tay chị dịu dàng sờ trán thăm nhiệt cho cậu, bón cho cậu từng miếng ăn, cả đêm ở bên giường cậu. Khi cậu bệnh nặng hơn, mắt chị hoe đỏ nhưng chưa bao giờ chị khóc. Trước mặt cậu, chị luôn tỏ ra kiên cường như cây đại thụ, cho dù có chuyện như thế nào, có chị ở bên, Tiểu Trùng chẳng bao giờ phải lo lắng.

Nhưng, chị đâu có hiểu.

Cậu ước ao biết bao mình được làm người anh, chị là cô em gái, chăm sóc lo toan là ở cậu, tất cả gió mưa đều để cậu gánh vác, để chị có thể trở thành nàng công chúa muốn cười thì cười muốn khóc được khóc.

“Là do sơ ý một chút.” Doãn Hạ Mạt hai tay giấu vào nhau, cô mỉm cười với Tiểu Trùng, chuyển câu chuyện qua hướng khác, “Canh hầm hôm nay ngon tuyệt”. Cô đã đoán sơ sơ chuyện bắt cóc hôm nay là do ai làm, tuy nhiên không có chứng cứ, nói nhiều phỏng có ích gì. Cũng là do mình quá sơ ý để cho bọn chúng có cơ hội ra tay, sau này nhất định phải chú ý đề phòng mới được.

Tiểu Trùng cẩn thận thổi nguội canh.

Cậu không nói thêm gì.

Đút từng thìa, từng thìa cho chị. Thìa canh nào cũng còn âm ấm, miếng cơm nào cũng có một chút rau. Cậu hiểu chị đang miễn cưỡng với cậu, cũng chẳng muốn ép thêm làm gì, và rồi, Tiểu Trùng chỉ còn có thể đút cho chị từng miếng.

Không khí trong phòng khách yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Hạ Mạt bất an nhìn Tiểu Trùng, thấy đôi mắt đen của cậu em trai đang nhìn xuống, gương mặt trong sáng không biểu hiện tình cảm gì đang lặng lẽ thổi nguội từng thìa canh cho, còn mình vẫn chưa ăn miếng nào.

“Tiểu Trùng...”

Hạ Mạt do dự cất lời.

“... Vẫn còn giận chị sao?”

Hôm đó vì chuyện cậu đăng ký thi đại học và chuyện cô khẳng khẳng nhất định phải gia nhập làng giải trí, cô đã lỡ tay tát Tiểu Trùng. Tuy rất ân hận vì lúc đó quá xúc động, nóng nảy nhưng lòng cô đã quyết không được quay đầu lại, Hạ Mạt đã không xin lỗi Tiểu Trùng. Hai chị em không ai đề cập đến chuyện đó nữa, Tiểu Trùng vẫn lặng lẽ ôn hòa nhưng có cái gì đó đã thành rào cản ngăn cách cô và cậu em trai.

Tiểu Trùng ngạc nhiên dừng tay, “Chị, em sao dám giận chị?”.

Câu trả lời của cậu em cô có nghĩ cũng không nghĩ tới khiến lòng cô như có luồng nhiệt xông vào, tự dưng quên mất nên phải nói gì. Hồi lâu Hạ Mạt mới nói nhỏ:

“Chị xin lỗi em...”

“Chị”, Tiểu Trùng ngắt lời, “từ nhỏ đến lớn, mọi việc chị làm cho em đều là vì em, em sao lại không biết chứ, sao em dám giận chị? Em không muốn nghe chị nói lời xin lỗi đó, như vậy em sẽ rất khó sống”.

Cô nhẹ nhàng đưa bàn tay ra, bàn tay băng bó đung lên má Tiểu Trùng. Hôm đó đánh em trai, trái tim cô rỉ máu. Tiểu Trùng thân thương của cô, người thân duy nhất trên thế giới này của cô, cô sẽ chăm lo, bảo vệ Tiểu Trùng, có nghĩa là cô sẽ không bao giờ làm tổn thương Tiểu Trùng thêm một lần nữa.

Tiểu Trùng mỉm cười trong bàn tay cô, “Em không học trường kiến trúc nữa, là em đã nghe chị, em sẽ học trường mỹ thuật, sau này sẽ là một họa sĩ để chị được tự hào”.

Hạ Mạt mỉm cười: “Em sẽ rất nổi tiếng”.

“Còn nữa, em có thể đem tranh đến phòng trưng bày, nếu có người thích, tiền bán tranh có thể phụ thêm chi phí cho chị. Mấy hôm trước em có đem mấy bức đi gửi, ông chủ phòng tranh nói đã có người đặt mua, hai ngày nữa em sẽ tới lấy tiền.” Đôi mắt Tiểu Trùng hiền lành ấm áp, “Chị, chị không cần phải khổ sở như thế để chăm lo cho em, sau này những chuyện đó hãy để em lo, được không?”.

Nụ cười của cô từ từ ngưng lại, “Em không nên quá suy nghĩ về những chuyện này...”. Chỉ cần cậu em trai sống vui vẻ cùng với cô, để cô có thể ngày ngày được nhìn thấy, đó chính là hạnh phúc của cô.

“Chị đừng vào làng giải trí nhé.”

Tiểu Trùng đột ngột nói, giọng nghẹn ngào,

“Nơi đó phức tạp đen tối lắm.”

“Trẻ con biết gì mà nói”, Hạ Mạt thản nhiên cười, “chỉ cần nơi nào có con người, nơi đó chắc chắn là phức tạp và đen tối, có trốn đi đường nào cũng đều như thế hết”.

“Nhưng những người trong làng giải trí luôn tranh giành vì danh lợi, họ luôn sử dụng những thủ đoạn bẩn thỉu bỉ ổi, xấu xa nhất.”

“Đó là vì danh lợi có thể đoạt được nhanh nhất từ trong làng giải trí, do đó có tính cạnh tranh càng bội phần kịch liệt,” Cô thở dài, “Nghề nào cũng giống nhau cả thôi, vậy tại sao không sử dụng cách thức ít tốn thời gian nhất, sử dụng cách thức trực tiếp nhất để giành được những thứ mình cần có trong tay?”.

“Chị, chị muốn gì?” Tiểu Trùng nhìn chị chăm chú.

Hạ Mạt trầm ngâm do dự, cô cười, “Chị muốn dùng sức của chính mình để có chỗ đứng trong thế giới này, có được sự ảnh hưởng, có đủ tiền, có thể bảo vệ những người chị muốn che chở, có thể đối mặt với mọi hoạn nạn xảy đến bất kỳ lúc nào mà không bị gục ngã”.

Bốn năm trước cô bị nhốt vào một nơi, không có cách nào thoát ra để chăm

sóc Tiểu Trường đang nằm trên giường bệnh, tài sản trong nhà bị cướp đi hết. Trong căn phòng tối tăm ẩm ướt, cô đã âm thầm thề với lòng mình, cô nhất định phải kiên cường, không được sống dựa vào bất kỳ ai, cô nhất định chỉ dựa vào chính bản thân mình mà thôi!

“Kể cả là thường xuyên xảy ra những chuyện “do sơ ý một chút?”” Tiểu Trường đau khổ trầm tư nhìn vết thương trên tay và bắp chân cô.

“Sau này chị sẽ cẩn thận hơn.”

“Cho dù em có phản đối, chị vẫn kiên quyết nhập vào làng giải trí sao?”

Tiểu Trường nín thở.

Hạ Mạt yên lặng nhìn Tiểu Trường.

Đôi mắt to long lanh, dòng nước mắt từ từ chảy xuống. Cô cười, bàn tay băng bó đưa lên xoa đầu Tiểu Trường, Hạ Mạt nói: “Ngốc ời, em lại có thể phản đối lâu đến vậy sao?”. Tình yêu thương của Tiểu Trường dành cho cô đâu khác gì tình yêu cô dành cho đứa em trai này.

Đôi mắt Tiểu Trường lại u ám ảm đạm trở lại, chả lẽ quyết tâm của chị là không thể lay chuyển được sao? Hít sâu một hơi, cậu nở một nụ cười với chị, “Được, thế thì em ủng hộ chị”.

Trái tim cô mềm dịu trở lại.

Hạ Mạt ôm lấy cánh tay Tiểu Trường, cô dựa đầu lên vai em trai, khẽ nói: “Cảm ơn em”.

Tiểu Trường lại bưng bát lên nếm thử, vẫn còn ấm, ăn tốt.

“Chị ăn nữa không?”

Hạ Mạt ngáp một cái, mệt mỏi rũ rượi, không còn mở mắt được nữa. Cô uest nói: “... Em còn chưa ăn... đun nóng lại... em ăn nhiều chút...”.

Tiểu Trường quay lại nhìn.

Hạ Mạt đã thiếp luôn rồi, đầu vẫn dựa trên vai cậu.

Nhìn chị ngủ, Tiểu Trường ngẩn ngơ, một lúc sau, cậu cẩn thận đặt chị nằm lên sofa, lấy chăn đắp lên người chị đang nằm co quắp như đứa trẻ.

Tiểu Trường tắt đèn phòng khách, vén lại chăn rồi quỳ bên sofa nhìn Hạ Mạt ngủ rất lâu, rất lâu.

Công ty Biểu diễn Nghệ thuật Sun.

Sau mấy ngày nghỉ tĩnh dưỡng, vết thương của Doãn Hạ Mạt cơ bản đã khép miệng, ở bàn tay đã lên da non hồng nhạt, chắc chắn là không để lại sẹo, da thịt cô rất lạnh, mấy năm trước vết thương cực kỳ nghiêm trọng đó đâu có để lại dấu vết gì, chỉ có điều sau này cần phải để ý hơn đừng để bị thương nữa. Cô hiểu rất rõ sắc đẹp của một người nghệ sĩ là một trong những thứ quý giá nhất.

“Tóc của bạn ấy không nên buộc lại như vậy, cần phải xả ra...”

Hạ Mạt mỉm cười nghe Trân Ân đang nhiệt tình thảo luận với chuyên viên làm đầu về tóc của mình. Trân Ân từng làm thuê trong một tiệm uốn tóc và một ảnh viện áo cưới nổi tiếng nên có nhiều kinh nghiệm phối hợp các kiểu tóc với trang phục. Lúc này, Hạ Mạt còn nhớ rất rõ gương mặt Trân Ân tràn đầy sung sướng xen lẫn kích động trong quán bar tối hôm kia.

...

Quán bar nhạc ồn ào náo nhiệt, đèn sáng nhấp nháy.

“Thật không?!”

Trân Ân nhận điện thoại xong phi thẳng một mạch, chẳng để ý tới Phan Nam ngồi bên cạnh đang chào mình, cô nhảy ngay ngồi xuống cạnh Hạ Mạt, ánh mắt đầy phấn khích, sung sướng long lanh giọt nước mắt.

“Công ty nói, cậu yêu cầu mình làm quản lý cho cậu có thật không? Có thật không? Mình đang mơ à?!”

Hạ Mạt cười gật đầu: “Là thật”.

Sau khi hợp đồng gương mặt đại diện mới quảng cáo của công ty Lỗi Âu được chính thức ký kết, Thái Ni chúc mừng Hạ Mạt trước, sau đó bàn đến chuyện tìm người quản lý cho cô. Anh ta nói, cô vừa mới bước chân vào làng giải trí mà đã có cơ hội lớn như vậy nên công ty đã chuẩn bị kỹ càng việc bồi dưỡng thêm cho cô. Lúc đầu công ty tính để Jam là quản lý nhưng anh ấy lại đang đi Pháp nghỉ dài ngày, chưa về ngay được, cho nên sẽ chọn một quản lý ưu tú nhất trong số những người còn lại phối hợp làm việc với

cô. Doãn Hạ Mạt cảm ơn thành ý của công ty, xong cô đề nghị công ty tham khảo nên hay không để Trân Ân giữ chức vụ đó. Thái Ni ngạc nhiên nhìn cô thăm dò tính toán, hồi lâu Thái Ni bảo sẽ xem xét. Vậy mà Trân Ân đã biết được tin đó, chắc chắn Thái Ni đã thông qua.

“Nhưng...”

Trân Ân đột nhiên hoảng hốt.

“Mình... mình chẳng biết gì cả... mình chỉ là trợ lý của Vi An, mà làm cũng đâu có lâu gì... nếu mình làm quản lý cho cậu... mình sợ ảnh hưởng đến tiền đồ của cậu...”

“Cậu có muốn làm không?”

Hạ Mạt nhìn Trân Ân chăm chăm. Mỗi người đều cần phải có cơ hội thực hiện mộng tưởng của mình, Hạ Mạt đã nắm trong tay cơ hội của cô ấy, Trân Ân cũng nên thuộc về cơ hội của chính cô.

“Mình...”

Trân Ân cần môi, trở thành quản lý là ước mơ của cô, nhưng người chẳng có chút kinh nghiệm nào như cô có thể không những không có cách gì tốt giúp được Hạ Mạt mà có khi ngược lại còn phiền phức thêm cho cô ấy. Hạ Mạt có ý tốt giúp cô có được cơ hội, nhưng nếu vì cô Hạ Mạt bị lỡ thời cơ thì cô sẽ ân hận cả đời.

“Chả có ai vừa mới sinh ra đã biết tất cả.” Doãn Hạ Mạt như nhìn thấu tâm can Trân Ân, cô mỉm cười nói với bạn: “Chỉ cần dụng tâm, là có thể làm được”.

Phan Nam nhìn Hạ Mạt rồi lại ngó qua Trân Ân đang lo lắng: “Tạm thời có thể cậu chưa là một quản lý xuất sắc, nhưng cậu là người hy vọng Hạ Mạt thành công nhất, có thể cậu sẽ vì thành công của Hạ Mạt mà trở thành một quản lý tâm huyết nhất”.

Ánh mắt Trân Ân bỗng chốc sáng rực lên.

Cô vớ lon bia đang để trên bàn, ngửa cổ tu một hơi cạn rồi đặt mạnh lon xuống bàn đánh “bịch” một tiếng, Trân Ân tròn mắt nhìn Hạ Mạt, nghiêm túc nói:

“Hạ Mạt, mình sẽ không để cậu phải thất vọng!”

Trong quán bar.

“Chúc mừng chúng ta...”

Ba cốc bia của ba cô gái đập vào nhau trên cao phát tiếng kêu lạnh lạnh, bọt bia nho nhỏ bắn tung tóe. Đĩa đơn đầu tiên của Phan Nam đã xuất hiện trên thị trường, quảng cáo của Doãn Hạ Mạt chuẩn bị thực hiện, Trân Ân trở thành người quản lý, giờ đây mong muốn của ba người họ đều là...

“... Thành công!”

...

“Xinh quá!”

Giọng Trân Ân đầy thích thú sau lưng, Hạ Mạt ngẩng mình trong gương trang điểm, mái tóc dài cuốn loạn xõa ra yên lặng rũ trên vai, tất cả ở cô đều toát lên vẻ đẹp thanh xuân, rất tự nhiên. Hôm nay cô phải tới công ty Lỗi Âu gặp đạo diễn và diễn viên nam hợp tác làm phim quảng cáo, kiểu tóc này rất thích hợp.

Hạ Mạt quay đầu lại cảm ơn chị Quyên chuyên viên làm tóc của công ty.

“Cảm ơn chị Quyên.”

Trân Ân cũng vội vàng cúi đầu cảm ơn chị Quyên.

“Cảm ơn chị Quyên!”

“Khỏi phải cảm ơn, các bạn khách khí quá.” Chị Quyên với gương mặt cười rạng rỡ vội vàng xua tay sau đó thu dọn đồ trang điểm.

Lúc này, cửa phòng trang điểm mở ra, Đào Thục Nhi và trợ lý mới của cô là Tiểu Châu bước vào. Tiểu Châu tướng mạo rất bình thường, thậm chí còn hơi dân là chẳng khác, cô được công ty mới nhận vào làm, chân tay còn rất lóng ngóng vụng về. Dung nhan Đào Thục Nhi có vẻ sa sút, xanh xao, đôi mắt quầng đen, chân bước rất nhẹ như đang phiêu theo gió.

Trân Ân ngạc nhiên đứng nhìn.

Đào Thục Nhi hụt mất hợp đồng quảng cáo làm gương mặt đại diện của Lỗi Âu lẽ nào suy sụp đến thế sao, trước đây dù thế nào, xuất hiện trong công ty, cô ấy luôn luôn thể hiện là con người hiền dịu dễ thương, quần áo trang điểm không tì vết.

“Thục Nhi tiểu thư.”

Hạ Mạt đứng dậy, đi ra nhường chỗ cô vừa ngồi trang điểm lại cho Đào Thục Nhi dù trong phòng có tới bốn chỗ trống khác nữa. Thấy Hạ Mạt

đứng lên, các nghệ sĩ khác trong phòng trang điểm đưa mắt nhìn nhau, không biết có nên cùng đứng dậy với cô ấy không, hay là cứ tiếp tục ngồi.

Đào Thục Nhi nhìn Hạ Mạt bằng ánh mắt kỳ dị.

Không khí trong phòng trang điểm ngay tức thì trở nên căng thẳng, hồi đầu ai cũng đều hy vọng rất nhiều vào Đào Thục Nhi sẽ là gương mặt đại diện quảng cáo của Lỗi Âu kỳ này, không ngờ khi cô ấy đưa Doãn Hạ Mạt cùng đi họp mặt, bất ngờ bị Doãn Hạ Mạt thọc ngang cướp mất cơ hội. Doãn Hạ Mạt đã thế, trước kia Vi An cũng vậy, không hiểu là Đào Thục Nhi không có tay chọn trợ lý hay số phận của cô ta đã quy định những cơ may đại hồng đại phát chỉ có thể lướt qua vai mà thôi.

“Không cần phải khách sáo, đừng có gọi tôi là Thục Nhi tiểu thư”, Đào Thục Nhi cười yếu ớt rồi đi tới chỗ ngồi trang điểm trong một góc khuất, tay đặt lên thành ghế có vẻ như đang hoa mắt muốn ngã, “tôi gánh không nổi”.

“Thục Nhi tiểu thư xưa nay dịu dặt hậu bối, sao không gánh nổi được cơ chứ?” Cửa phòng trang điểm lại mở ra, một trợ lý đẩy cửa, một trợ lý khác xách thùng trang điểm, Vi An vừa bước vào vừa nhìn chiếc gương nhỏ bằng ngọc thạch trước mặt vừa tô son, dung nhan rực rỡ. Đạo này vụ xì căng đan với bầu Jam lắng xuống, Vi An đã bắt đầu tái xuất ở một số trường quay.

Đào Thục Nhi tự dưng cứng đờ.

Vi An đi thẳng tới chiếc ghế trang điểm Doãn Hạ Mạt vừa đứng lên nhường, ngạo nghễ ngồi phịch xuống, lạnh lùng cười liếc xéo Đào Thục Nhi.

Trân Ân chau mày định bước tới.

“Chúng mình đi đi.”

Hạ Mạt hạ giọng nói, cô không muốn gây rắc rối cãi cọ vì những chuyện như thế này, hơn nữa cũng đã tới giờ phải tới công ty Lỗi Âu. Trân Ân nhìn ánh mắt ngăn cản của Hạ Mạt, vẫn không chịu thua, cô lừ lại Vi An một cái mới hả dạ, xong thu dọn phấn son trên bàn chuẩn bị đi.

Vi An xoay thỏi son môi đóng nắp lại, chị Quyên bắt đầu làm tóc cho cô, Vi An mặt mày phờ phơ hỏi Hạ Mạt: “Hôm thử vai diễn ở công ty Lỗi Âu,

cô bị bắt cóc đúng không?”. Vi An thản nhiên làm như không biết câu nói này gây nổ như thế nào trong phòng trang điểm.

“Bắt cóc!!”

Trân Ân kinh hãi, cô tròn mắt nhìn Hạ Mạt, không phải Hạ Mạt đã nói là bị kẹt đường sợ tối trở nên đã chạy bộ do không chú ý mới bị ngã sao?

Những nghệ sĩ khác trong phòng cũng đều bị chấn động thất kinh quay nhìn Hạ Mạt.

Khóe mắt Hạ Mạt để ý đến chỗ Đào Thục Nhi đang ngồi, chỉ thấy Đào Thục Nhi như bị sét đánh trúng, ngón tay co rúm lại, run run bầu chặt lấy thành ghế. Hạ Mạt thở dài trong lòng.

“Bị bắt cóc sao không đi báo cảnh sát?”

Vi An nhìn Hạ Mạt lạnh tanh.

“Sao lại nói tôi bị bắt cóc?”

Hạ Mạt không thay đổi nét mặt, vẫn điềm tĩnh như không, chuyện bị bắt cóc cô đâu có nói cho ai hay, tuy là Âu Thần cũng đã rõ nhưng anh ấy tuyệt đối sẽ không nói ra.

“Trên thế gian này làm gì có bức tường nào gió không thổi lọt qua.” Vi An cười khẩy, thần sắc không còn nhẫn nại nữa, “Rốt cuộc còn sợ cái khi gì nữa? Nhát gan thế, bị bắt cóc mà không dám báo cảnh sát, sau này sẽ càng bị người ta ức hiếp. Cô nghĩ cứ nhịn thì sẽ thái bình sao?”.

“Hạ Mạt...”

Trân Ân kêu khê, cô có cảm giác giọng lười Vi An không phải đang đùa cợt, mà Hạ Mạt lại không ra mặt thể hiện những gì cô đang nghĩ.

“Chị Thục Nhi! Chị sao vậy?”

Trợ lý Tiểu Châu đột nhiên la lên thất thanh buộc mọi người đều phải quay qua nhìn. Trán Đào Thục Nhi đầm mồ hôi, mặt mày xanh lét có vẻ như lịm đi. Nghe tiếng Tiểu Châu kêu, Đào Thục Nhi gắng gượng đưa tay xoa rồi lật đật đứng lên, nhưng người lắc lư không vững lại ngồi phịch xuống.

“Bệnh đúng lúc quá ta”, Vi An nhếch mép, ánh mắt lạnh lùng khinh miệt, “Đào Thục Nhi, cô cho là lần nào giả vờ tội nghiệp thế kia cũng có thể “lội hiểm quá quan” được sao?”.

Đào Thục Nhi cắn chặt môi, mặt xanh như tàu lá, mồ hôi túa ra như tắm, bộ

dạng cô như người bệnh nặng. Tiểu Châu cuống cuống lấy thuốc rót nước, cô hoang mang quá nên hốt hoảng đánh đổ cốc nước làm ướt hết cả mặt bàn, phòng trang điểm rồi tung cả lên.

Ánh mắt Hạ Mạt âm thầm thu lại không nhìn Đào Thục Nhi nữa, cô thản nhiên mỉm cười đáp lại Vi An:

“Cảm ơn, tôi sẽ suy nghĩ kỹ nên xử lý thế nào.”

Vi An nhìn Hạ Mạt thăm dò hồi lâu.

Suy nghĩ một lúc, Vi An với chiếc sắc lấy ra một phong thư bằng da đưa cho Hạ Mạt, “Có lẽ cô sẽ dùng tới cái này”.

Chiếc phong bì vuông vắn không nặng lắm, hình như là ảnh chụp bên trong. Hạ Mạt thán ngạc nhiên, cô mở to mắt nhìn Vi An, trong đầu thoáng hiện nhiều suy nghĩ.

Vi An làm như Hạ Mạt không đứng đó, cô quay người đưa mắt nhìn chị Quyên ra ý nhắc làm tóc cho mình đồng thời mở điện thoại sai trợ lý mua cà phê. Hạ Mạt cất phong thư rồi bỏ đi, Vi An hạ giọng nói:

“Không cần phải cảm ơn tôi, tôi cũng là vì chính mình mà thôi.”

Trên đường tới công ty Lỗi Âu, Trần Ân cứ nhìn túi xách Hạ Mạt với ánh mắt hiếu kỳ, Trần Ân hỏi Hạ Mạt sao không mở thư xem rốt cuộc bên trong là cái gì. Hạ Mạt chỉ cười, giải thích là cô không cho Trần Ân biết cô bị bắt cóc là vì sợ Trần Ân lo lắng, hơn nữa hậu quả cũng chẳng có gì nghiêm trọng.

“Cậu bị bắt cóc thật à?”

Trần Ân sợ hãi, bắt cóc không phải chỉ có xuất hiện trong phim ảnh thôi sao? Nhưng dù sao cô cũng đã cảm thấy ảm uì phần nào, mới rồi khi Vi An nói những chuyện đó cô có cảm giác bị tổn thương, chuyện quan trọng đến vậy mà Hạ Mạt chẳng kể cho cô biết. Giờ đây nghe Hạ Mạt giải thích trong lòng cô mới vui nhẹ đi.

Trần Ân phản nộ: “Lẽ ra phải báo cảnh sát!”.

Hạ Mạt lặng lẽ nhìn khung cảnh bên ngoài cửa xe vụt qua như bay.

Đi trong hành lang công ty Lỗi Âu, nhân viên người nào người nấy khách sáo chào hỏi Hạ Mạt, Hạ Mạt cũng lễ phép đáp lại. Cuộc họp hôm nay tổ chức cho bộ phận quảng cáo sản phẩm Lỗi Âu, chủ yếu nhân viên sáng tạo ý tưởng giới thiệu chính thể kế hoạch quảng cáo và lịch làm việc, sáng ngày mai bắt đầu chính thức bấm máy quay.

Lúc này.

Phía đầu hành lang bên kia có một đoàn người đang tiến lại, đi đầu là Âu Thần. Anh vừa đi vừa xem văn kiện, trầm ngâm do dự trong khoảnh khắc, anh vừa đưa tay ra, Simon đặt luôn chiếc bút vào tay, anh ký rất nhanh phía dưới bên phải.

“Thiếu gia!”

Nhân viên công ty Lỗi Âu cung kính cúi chào.

Hạ Mạt dừng bước, sau hôm ở bệnh viện, đây là lần gặp lại đầu tiên. Cô ngẩn người nhìn, thấp thoáng trong đầu bóng dáng anh lúc rời phòng bệnh, bước chân cứng ngắc, cửa phòng bệnh mở rộng trống trải.

Bấy giờ Âu Thần cũng đã nhìn thấy cô.

Không một tình cảm biểu hiện trên gương mặt anh tú, đôi mắt xanh thăm u uất thoáng hiện rồi biến mất, ánh mắt lại trở về với cái lạnh lùng thường ngày. Simon nhận lại sổ giấy tờ anh vừa ký.

Âu Thần điềm tĩnh thu ánh mắt nhìn Hạ Mạt lại, làm như cô không đứng ở đó, đi thẳng vào phòng họp, đoàn lãnh đạo cấp cao của công ty Lỗi Âu cũng bước vào sau.

Trần Ân nhìn biến số phòng họp, xác định phòng Thiếu gia vừa bước vào chính là địa điểm Hạ Mạt phải tới họp. “Này, Thiếu gia cũng tới họp à?” Trần Ân ngạc nhiên hỏi, “Công ty Lỗi Âu chỉ là một công ty con của tập đoàn Âu Thị, việc quảng cáo thế này mà phải cần Thiếu gia đến chủ trì sao?”.

Hạ Mạt trầm ngâm.

Cô hít một hơi dài để nén toàn bộ những suy nghĩ, tâm tư tình cảm của

mình xuống, đã quyết định là quên đi tất cả, thì hãy nên triệt để, quên hết đi, đừng để chuyện đã qua ảnh hưởng đến hiện tại.

“Có phải là...” Trân Ân nghi ngờ ngó nhìn sắc mặt Hạ Mạt thăm dò, “... Thiếu gia vẫn còn tình cảm với cậu, năm năm trước có phải là đã hiểu lầm... lúc thử vai diễn cậu tới trễ, Thiếu gia...”.

“Để sau hẵng nói có được không?” Hạ Mạt mỉm cười, khẽ nói: “Sắp tới giờ họp rồi đấy”.

“Ừ được.”

Trân Ân tặc lưỡi thầm rửa mình quá nhiều chuyện, rõ ràng biết những chuyện liên quan đến Thiếu gia là vùng cấm của Hạ Mạt, cô ấy không bao giờ muốn nhắc đến.

Nhưng...

Tại sao những chuyện liên quan đến Thiếu gia lại nằm trong vùng cấm?

Trân Ân quay về với mỗi hoài nghi của mình.

Trong phòng họp rất yên tĩnh.

Âu Thần cúi đầu xem nội dung quảng cáo, ngón tay dài thờ ơ đặt trên tờ giấy, cổ tay buộc sợi ren lụa màu xanh đang phát phơ trong nắng sáng. Hạ Mạt cũng đang chú tâm đọc nội dung quảng cáo dù mấy ngày trước cô đã được xem qua.

Nội dung quảng cáo kể câu chuyện về nàng tiên cá nhỏ. Nàng tiên cá biến thành người lần đầu tiên sử dụng mỹ phẩm, gương mặt tràn đầy hạnh phúc, xinh đẹp không gì sánh được xuất hiện trong bữa tiệc của chàng hoàng tử, khiến chàng vô cùng ngưỡng mộ. Khi chàng hoàng tử chuẩn bị đính hôn với công chúa của chàng, nàng tiên cá rơi nước mắt trang điểm cho mình thêm một lần nữa. Trong bữa tiệc đính hôn, chàng hoàng tử ngẩn ngơ trước vẻ đẹp của nàng tiên cá, nàng tiên cá liền nhân cơ hội đó hôn lên môi chàng, sau đó thân hình từ từ biến mất trong không khí hóa thành những bong bóng nhỏ trên mặt biển bao la. Phim sẽ quay ba cảnh với ba tình tiết khác nhau, độ dài không giống nhau, đẹp và lãng mạn, không không gây nhàm chán cho người xem.

Ý tưởng rất sáng tạo rất mới mẻ.

Hạ Mạt thầm nghĩ, chắc chắn thước phim quảng cáo này hứa hẹn sẽ đem lại

hiệu quả tốt. Cô vô tình ngẩng đầu lên đúng lúc chạm ngay ánh mắt Âu Thần ngồi đối diện. Ánh mắt Âu Thần âm u lặng lẽ nhìn cô, đúng vào thời khắc cô ngẩng đầu lên đó, ánh mắt ấy lại lạnh lùng chuyển sang nhìn đồng hồ treo trên tường phòng họp.

Mười giờ mười phút.

Những người tham gia cuộc họp đã đến đông đủ, chỉ thiếu mỗi Lăng Hạo là nam diễn viên chính trong phim quảng cáo. Trân Ân đã thu thập những thông tin về Lăng Hạo, anh ta xuất thân là người mẫu hạng trung, hai mươi một tuổi, hai năm trước nổi tiếng nhờ quảng cáo một loại đồ uống, sau đó tham gia đóng phim, đóng kịch truyền hình dài tập chuyển thể từ một bộ truyện tranh của Nhật Bản hiện đang rất hot thu hút được lượng khán giả rất đông. Trong làng giải trí, quyền lực và vị trí của Lăng Hạo thuộc hàng “khủng”, trong số các nam minh tinh, sức hấp dẫn cuốn hút của Lăng Hạo chỉ đứng sau Lạc Hi. Chỉ có điều Lăng Hạo là người được nuông chiều quá hóa hỏng, sống rất buông thả, tới diễn trễ giờ là chuyện cơm bữa.

Hôm nay...

Lăng Hạo lại tới muộn sao?

Trân Ân đang nghĩ ngợi, bỗng trong phòng họp có tiến chuông điện thoại di động reo, rất đột ngột, bầu không khí yên tĩnh trong phòng họp bị phá vỡ. Giám đốc bộ phận quảng cáo công ty Lỗi Âu rút điện thoại ra, vừa nhìn thấy số máy đang gọi tới lập tức tỏ thái độ nghi hoặc, anh ta chạy vội ra ngoài phòng họp nhận điện.

Giọng Giám đốc quảng cáo đầy kinh ngạc lúc được lúc mất từ ngoài hành lang vọng vào.

“Cái gì?!”

“Yêu cầu thay nữ diễn viên chính?!”

“...”

Mọi người trong phòng họp thất kinh đưa mắt nhìn nhau. Năm phút sau, Giám đốc quảng cáo sắc mặt không vui bước vào phòng họp đi tới bên Âu Thần nói nhỏ mấy câu. Âu Thần chăm chú lắng nghe, ánh mắt sắc lại,

Giám đốc quảng cáo bắn khoản không được tự nhiên liếc Hạ Mạt một cái.
Hạ Mạt cứng đờ, cô có cảm giác như đang rơi vào khoảng trống.

Minh Hiếu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 13

Không khí trong phòng họp căng thẳng trầm hẳn xuống.

Nhân viên công ty Lỗi Âu mù mờ không hiểu là chuyện gì, họ đưa mắt nhìn nhau nhưng không ai dám lên tiếng.

Âu Thần thản nhiên nhìn Hạ Mạt, cô ngồi đó có vẻ không quan tâm, trong đôi mắt màu hổ phách có cái gì đó xa xăm, bản khoản không biết chuyện gì đang xảy ra, tuy vậy cô vẫn bình tĩnh xem lịch làm việc.

Âu Thần thu ánh mắt lại, lạnh lùng nói:

“Báo cho Lăng Hạo, người đã trở thành gương mặt đại diện quảng cáo mỹ thuật cho Lỗi Âu là do công ty Lỗi Âu đã thận trọng xem xét đánh giá và quyết định. Nếu ba mươi phút nữa anh ta không có mặt, coi như đã hủy hợp đồng quảng cáo lần này, và còn nữa, sau này tất cả mọi quảng cáo của công ty Lỗi Âu sẽ không bao giờ xét đến anh ta nữa”.

Giám đốc quảng cáo chết điếng, muốn lên tiếng nói gì đó sang nhìn nét mặt Âu Thần, anh ta lại nuốt lời vào trong luôn, miễn cưỡng gật đầu nói vâng. Nói xong Âu Thần đứng dậy rời chỗ ngồi đi ra ngoài cửa phòng họp. Giám đốc quảng cáo vội vàng đuổi theo tới đầu hành lang nói chuyện gì đó với anh.

Trong phòng họp lúc này chỉ còn lại mấy nhân viên bộ phận truyền thông quảng cáo, Hạ Mạt và Trân Ân. Nhân viên quảng cáo đưa mắt nhìn nhau không biết nên bỏ đi hay tiếp tục ngồi chờ, hồi lâu sau đó họ bắt đầu thì thào to nhỏ, ánh mắt không ngừng quét lên người Hạ Mạt.

Hạ Mạt vẫn ngồi lặng thinh.

Cô làm như chẳng nghe thấy điều gì, chăm chú xem lịch làm việc, mà hình như cô cũng chẳng thèm để ý Trân Ân đã bỏ ra ngoài. Thời gian đếm từng giây, rốt cuộc nửa tiếng đồng hồ cũng đã trôi qua, Lăng Hạo không tới, Âu Thần và Giám đốc quảng cáo cũng chưa quay lại phòng họp.

“Đi dò la về đây!”, Trân Ân chạy lại thở hổn hển dứt quãng, cô nói nhỏ qua kẽ răng, “Cái thằng nhóc Lăng Hạo quả nhiên đã điện thoại tới nói là để ý tới đăng cấp quảng cáo, nhưng nếu như hắn được diễn với một trong hai nữ minh tinh là Vi An hoặc Đào Thục Nhi chắc chắn mức độ thành công sẽ được đảm bảo. Hắn bảo Hạ Mạt là người mới xuất đạo nên hắn sợ tên tuổi của bản thân sẽ bị đánh giá tụt hậu. Tuy hắn cũng rung động trước cát sê của hợp đồng quảng cáo, nhưng hắn thà không có tiền còn hơn uy tín danh tiếng bị hạ thấp”.

Ngón tay Hạ Mạt trên lịch làm việc dừng lại.

Ánh mắt cô u ám.

Ngón tay nắm chặt trên tờ giấy.

“Cầm quá!”, Trân Ân phẫn nộ nói, “Ai không vào nghề từ chỗ chưa có gì, ai vừa mới vào đã thành Cự tinh Thiên Vương ngay được, hắn ăn hiếp con người ta mới vào nghề như vậy còn đáng cái quái gì!”

“Anh ta yêu cầu thay vào là một nữ minh tinh?”

Hạ Mạt nói.

“Ừ”. Trân Ân ngượng ngùng nhìn Hạ Mạt xong vội nói luôn: “Nhưng hồi này Thiếu gia đã cự tuyệt rồi còn gì, cậu không phải lo! Cái thằng Lăng Hạo không tới, tự khắc sẽ có người thay thế, hắn không diễn là thiệt cho hắn, sau này sẽ hối hận đến chết luôn!...”. Trân Ân nắm tóc, cô lại tự giằn vò khổ sở, chỉ có điều trong lúc gấp rút thế này công ty Lỗi Âu khiếm đau người thế chân Lăng Hạo. “... hay là mình đi liên hệ với Lăng Hạo để anh ta gặp cậu xem. Nói không chừng có khi chưa bao giờ nhìn thấy cậu nên mới hiểu sai về thực lực của cậu. Đến khi anh ta gặp cậu rồi nhất định sẽ tán thưởng cậu ngay!”. Nói đến đâu Trân Ân vui đến đấy, cô lục tìm danh bạ điện thoại tìm kiếm xem người bạn nào có khả năng giới thiệu cho được

mối liên hệ này, thời gian làm việc phục vụ Vi An, Trân Ân cũng quen biết nhiều trợ lý của các nữ minh tinh.

Hạ Mạt cười chua xót.

Hạ Mạt thừa hiểu rằng Lăng Hạo một khi đã không muốn đóng quảng cáo với cô thì sao còn có thể dễ dàng đồng ý gặp mặt cô chứ? Trong làng giải trí Trân Ân đâu có quen biết nhiều, chỉ e tốn công vô ích. Nhưng nhất thời trong giờ phút này cô cũng chẳng nghĩ ra được cách gì tốt hơn.

Đúng vào lúc này điện thoại của Hạ Mạt kêu, cô cầm lên, màn hình sáng nhấp nháy hai chữ “Lạc Hi”.

Cô ngăn người vài giây rồi mới bấm nút liên lạc. Sau hôm Lạc Hi gặp Âu Thần ở bệnh viện, anh tức tối, phẫn nộ và đau khổ đưa cô về nhà rồi cho xe vọt mất, những ngày sau đó chẳng liên lạc lại với cô.

“A lô?”

Hạ Mạt nói rất khẽ, cô không muốn làm phiền đến những người khác trong phòng họp. Đầu dây đăng kia ồn ào, nghe ra có lẽ đang trong trường quay, Lạc Hi chắc đang tranh thủ giờ nghỉ gọi tới.

“Vết thương ổn chưa?”

Giọng Lạc Hi điềm nhiên như không có chuyện gì.

“Đã ổn”.

Cô đáp nhỏ.

“Em đang giận à?”, trong giọng nói lạnh lùng có chút tức tối, “Cứ cho rằng hôm đó anh nổi nóng với em là không đúng đi, em cũng nên gọi điện thoại cho anh lấy một lần chứ”.

Cô ngạc nhiên: “Em xưa nay vẫn rất ít khi gọi điện cho anh”.

“Nhưng mà anh đang giận”, giọng nói lạnh lùng xen lẫn trầm tư, “em nên an ủi anh mới đúng, sao lại không thể hỏi được lấy một câu để anh bớt giận?”

Hạ Mạt cười, sự oán trách kiểu trẻ con này của Lạc Hi đã làm tan biến bóng đen Lăng Hạo trong cô. Bất giác Hạ Mạt dụ người trở lại, giọng cô nhẹ nhõm: “Vâng, em biết rồi”.

“Đi ăn trưa cùng nhau nhé?”

Lạc Hi cũng cười, tiếng cười thoải mái tự nhiên như đã trút được gánh

nặng.

“... Em xin lỗi”. Hạ Mạt hạ giọng, cô không biết chuyện của Lăng Hạo rốt cuộc sẽ được giải quyết thế nào, có nên nán lại đợi hay không, hay là cứ nên chờ có thông báo xong hãy về.

“Sao thế? Em đang ở đâu vậy?”

“Công ty Lỗi Âu”.

“...”. Yên lặng một lúc, “Bao giờ thì quay ngoại cảnh? Có thời gian anh sẽ tới đó xem em làm việc”.

Trong lòng Hạ Mạt đang đấu tranh giằng xé, cô cẩn nhẹ môi nhìn chiếc điện thoại trong tay. Sau đó cô nói với Lạc Hi:

“Xảy ra chút chuyện ngoài ý...”

Hạ Mạt kể cho Lạc Hi nghe chuyện Lăng Hạo cự tuyệt hợp tác quay phim quảng cáo.

Mười lăm phút sau.

Âu Thần và Giám đốc quảng cáo quay lại, phòng họp lúc này yên lặng lạ thường, mọi người đổ dồn ánh mắt nhìn hai người họ. Hạ Mạt tuy được tuyển chọn sau khi đã thử vai diễn, kết quả thử vai cũng rất mỹ mãn, nhưng dù sao cô là người mới vào nghề, chưa nổi tiếng, để cô làm gương mặt đại diện quảng cáo thực sự sẽ tổn hại hình tượng và địa vị sản phẩm quảng cáo. Thêm vào đó Lăng Hạo đã từ chối tham gia, chuyện này chắc chắn đồn ra ngoài sẽ làm ảnh hưởng không nhỏ đến danh tiếng của công ty. Thời gian đưa quảng cáo ra thị trường lại quá cấp bách, trong tình hình Lăng Hạo từ chối quay, cấp thiết lại phải mời một nam diễn viên hot khác thế chân, đâu có dễ gì?

Có lẽ...

Loại bỏ Doãn Hạ Mạt là biện pháp lý trí nhất.

Phát hiện ra ánh mắt tất cả nhân viên công ty Lỗi Âu trong phòng họp đều đang nhìn Hạ Mạt dò xét, Trần Ân căng thẳng, tay dầm mồ hôi, tuy nhiên giờ này cô chẳng nghĩ cách gì hay ho cho được, cô ảo não nghĩ bản thân mình là trợ lý của Hạ Mạt mà cũng đành phải bó tay vậy sao. Thấy Hạ Mạt vẫn thản nhiên như không, ở cô ấy toát lên dũng khí núi Thái Sơn có sạt trước mặt cũng đâu có là gì, Trần Ân vội nắm tay Hạ Mạt như muốn được

tiếp thêm chút sức mạnh cho bạn.

Nhưng khi tiếp xúc tới bàn tay Hạ Mạt, cô sợ vãi cả hồn, bàn tay Hạ Mạt cũng đang ướt sũng, thân nhiệt Hạ Mạt có khi còn kém xa thân người cô!

Lần cuối cùng Giám đốc quảng cáo nhìn Âu Thần, sắc mặt vẫn là sự kiên định, chưa biết giải quyết thế nào anh ta đành tuyên bố:

“Kế hoạch bấm máy ngày mai hủy bỏ, cụ thể sắp xếp lại thế nào sẽ báo sau”.

Chưa dứt lời, phòng hội nghị đã ồ hết cả lên, âm thanh bàn tán sục sôi, những ánh mắt như dao lạnh khinh miệt nườm nượp đổ tới.

Trần Ân ngồi như trời trồng.

Hạ Mạt nắm chặt tay cô, ngón tay tuy rất lạnh nhưng rất kiên cường.

“Cô Doãn là gương mặt đại diện quảng cáo do công ty quyết định lựa chọn”. Âu Thần lạnh lùng, ánh mắt anh quét một lượt, tất cả mọi người đang bàn luận đều ngẩn ra, cảm giác cái lạnh như đang thấm sâu vào tận xương tủy, họ không nói thêm được gì, phòng họp lại trở về với yên lặng.

Âu Thần hạ giọng:

“Tôi tin là cô ấy sẽ hoàn thành xuất sắc”.

Phòng họp yên lặng, chỉ có ánh mặt trời đang nhảy múa.

Hạ Mạt lặng lẽ ngước mắt lên.

Cô nhìn Âu Thần, nỗi đau mềm mại trong lòng. Còn Âu Thần, chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua cô như không quen biết.

Đột nhiên.

Điện thoại của Giám đốc quảng cáo lại kêu, anh ta vội vàng cúi xuống, nhìn cái tên trên màn hình điện thoại, nét mặt quá đổi kinh ngạc, anh nhanh tay nhận điện, không kịp chạy ra khỏi phòng họp đã nhiệt tình tiếp chuyện:

“Kiều, cậu khỏe không... là... là... ở công ty Lỗi Âu là...”

Giám đốc quảng cáo vừa đi ra ngoài vừa nói chuyện mặt mày hớn hờ:

“... Tôi cũng đang muốn liên lạc với anh, nhưng không biết Lạc Hi hồi này có bận quay... vâng... vâng... tôi biết lúc trước Lạc Hi có từ chối... nhưng, liệu có giúp được...”

Lạc Hi...

Cái tên ấy như đầy ma lực.

Hơi thở tất cả nhân viên công ty Lỗi Âu trong phòng họp như nhẹ nhàng hơn. Lúc đầu mới có kịch bản quảng cáo, Lạc Hi là người đầu tiên được nghĩ đến. Sức hiệu triệu của anh như mặt trời giữa ban ngày, dung mạo của anh không gì so sánh được, nét gợi cảm nửa như trong sáng thuần khiết nửa lại như quỷ quyết yêu ma, Lạc Hi mà nhận vào vai hoàng tử thì quả là hoàn mỹ tuyệt đỉnh còn gì phải nói. Đáng tiếc Lạc Hi lại từ chối. Trước đến nay Lạc Hi có nguyên tắc là tránh để hình ảnh xuất hiện quá tràn lan, một năm anh chỉ nhận ba hợp đồng quảng cáo, mà ba hợp đồng quảng cáo này từ năm ngoái đã được ba thương hiệu đẳng cấp nhất trên thị trường hợp đồng trước với cát sê ngất ngưỡng.

Công ty Lỗi Âu không biết phải làm thế nào đành phải rút lui qua mời Lăng Hạo – người có tầm ảnh hưởng chỉ đứng sau Lạc Hi.

Lúc này Giám đốc quảng cáo chắc chắn đang nói chuyện với quản lý A Kiều của Lạc Hi, tuy biết cơ hội rất mong manh, nhưng chỉ cần có tia hy vọng khiến mọi người trong phòng họp nín thở.

Như bị sét đánh trúng!

Giám đốc quảng cáo kinh hãi đứng như trời trồng, bàn tay phải cầm điện thoại run bần bật, giọng nói của anh ta đột ngột vang vọng gấp nhiều lần, tràn đầy phấn khích: “... Vâng! Vâng! Thời gian chỉ cần một ngày!... Không có gì! Không có gì! Chúng tôi hoàn toàn có thể sắp xếp phù hợp với bảng thời gian của Lạc Hi...”

“A...”

Âm thanh sung sướng kinh ngạc tràn ngập khắp phòng họp! Nhân viên công ty Lỗi Âu kinh ngạc sung sướng nhìn nhau, họ đưa tay bịt miệng, cố gắng khống chế không cho mình phát ra tiếng kêu. Ông trời ơi, Lạc Hi đã nhận tham gia quảng cáo này sao? Họ có thể được nhìn thấy Lạc Hi thật sao? Ông trời ơi!

Trần Ân bóp chặt tay Hạ Mạt!

Là thật sao?

Không phải cô đang mơ đấy chứ?

Hạ Mạt từ từ quay mặt đi.

Cô không nhìn ai, chỉ cắn môi.

Bỗng chốc trong đôi mắt cô long lanh hai giọt nước, đã cố gắng ghìm lại nhưng sao nó vẫn tràn ra ngoài, những giọt nước mắt yếu đuối ướt đẫm mi. Cô là người có máu lạnh, cô thừa biết điểm này nên chẳng muốn tiếp cận ai, cũng chẳng muốn người khác quá gần gũi mình. Trên thế gian này, cô chỉ có thể được dựa vào chính khả năng của cô mà thôi, chỉ có bản thân cô mới không vứt bỏ, phản bội cô.

Nhưng, trong cơn hoảng loạn sợ hãi vừa qua, cô đã ỉ lại, đi nương nhờ Lạc Hi. Đúng vậy, cô đã sợ hãi hoảng loạn, không thể chịu đựng được khi nhìn cơ hội của mình có nguy cơ vụt qua trước mắt, giống như đang trong tuyệt vọng nhìn thấy khúc cây trôi, cô đã bám lấy Lạc Hi, than thở cho anh nghe mọi chuyện. Tuy nhiên, cô cũng không hy vọng nhiều Lạc Hi có thể làm điều gì đó giúp cô, nếu có thể, chỉ cần anh liên hệ một chút với Lăng Hạo, như vậy cô đã cảm kích lắm rồi.

Trái tim cô như có hàng ngàn mũi đâm giập dứ.

Đau đớn và bỏng rát.

Mọi người trong phòng họp mặt mày hân hoan sung sướng, không có ai để ý tới Hạ Mạt đang quay mặt vào tường, mắt ướt đẫm.

Chỉ có đằng xa kia.

Âu Thần đang trầm ngâm nhìn Hạ Mạt, nhìn nét mặt bỗng chốc trở nên yếu đuối của cô, anh mím môi, sống lưng thoáng chốc đã cứng đờ lại.

“Vâng! Vâng!... không cần tới họp... dạ, tài năng của Lạc hi sao dám có lời bàn nôi... vâng, tốt thôi tốt thôi, tôi sẽ cho người mang nội dung quảng cáo đến ngay lập tức... Anh Kiều à, cảm ơn anh... cảm ơn Lạc Hi... lần này thực sự đã giúp công ty chúng tôi việc lớn...”

Gập điện thoại lại, Giám đốc quảng cáo thối “phù” một cái, sự hoan hỉ, hả hê tràn đầy trên gương mặt nhưng trán vẫn đầm mồ hôi, hình như giống người vừa trải qua một trận chiến. Giám đốc quảng cáo nhìn Âu Thần, nụ cười trên khuôn mặt đỏ rục: “Thiếu gia, nam diễn viên có sức hấp dẫn nhất đã tham gia đóng quảng cáo cho chúng ta rồi!”

“A...”

Nhân viên Lỗi Âu rốt cuộc cũng được vỗ tay hoan hô! Việc Lăng Hạo từ chối quảng cáo thật sự là “nhân họa đặc phúc”, có thể coi đó là vận may từ

trên trời xuống.

“Vậy sao?”

Âu Thần thu ánh mắt nhìn Hạ Mạt về, anh thản nhiên nhìn Giám đốc quảng cáo, ánh mắt băng lạnh. Lạc Hi chính là người tình của cô ấy. Xuất hiện trong ánh hào quang muôn trượng ở quảng trường Cầu Vồng, anh ta nắm tay cô hát, một ngôi sao lớn mới có khí thế và phong thái như vậy; trong bệnh viện, anh ta hôn cô quá đắm thắm thiết tha. Lần này đồng ý tham gia diễn xuất tất nhiên nguyên nhân chính là cô.

Ánh mắt Âu Thần đóng băng lại.

Một độc ý tàn khốc vụt qua trong đầu...

Thà rằng hủy bỏ quảng cáo này...

Chứ tuyệt đối không cho cô và Lạc Hi cơ hội hợp tác!

“Thiếu gia...?”

Giám đốc quảng cáo rung mình một cái, như một làn gió lạnh thổi quá, mờ hồi trên người anh ta đột nhiên biến mất.

“Vậy thì cố gắng lên”.

Gương mặt anh tuấn của Âu Thần như đóng băng, cầm dưới bạnh ra. Anh quay người rời phòng họp, liếc nhìn lần cuối Hạ Mạt. Sắc mặt cô đã hồi phục, cô đang nói rất nhỏ chuyện gì đó với Trân Ân, hình như cảm thận được ánh mắt Âu Thần, Hạ Mạt cũng quay lại nhìn.

Cô ngơ ngác nhìn, nụ cười ngưng trên môi.

Chỉ thoáng vài ba giây ngơ ngác, ánh mắt Hạ Mạt lại điềm tĩnh như cũ, quay về với nụ cười trên môi, tiếp tục cùng Trân Ân nói chuyện làm như không để ý tới Âu Thần.

Âu Thần rời phòng họp, sau lưng toát lên vẻ đau khổ và cô độc kinh hồn, cảm giác đó cực kỳ mãnh liệt khiến tất cả nhân viên công ty Lỗi Âu đang có mặt ở đó ngẩn người ngơ ngác không biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Phòng họp im lặng vài phút.

Nhưng mọi người đều hoan hỉ trước việc Lạc Hi gia nhập tập đoàn, chẳng ai còn hơi đâu nghĩ đến thái độ băng lạnh của Thiếu gia, tiếng vỗ tay hoan

hồ lại bùng lên trong phòng họp!

Cuộc họp của công ty Lỗi Âu kết thúc rồi mà Trân Ân vẫn đắm chìm trong sung sướng không sao thoát ra được. Cô vừa đi vừa kéo tay Hạ Mạt, liên tục đoán này đoán nọ tại sao Lạc Hi tự dừng lại xuất hiện đúng lúc như chuyện từ trên trời rơi xuống vậy. Hạ Mạt tuy mỉm cười lắng nghe Trân Ân, nhưng trong lòng cô lại không phẳng lặng.

Đối mặt trước số phận, cô yếu đuối đến thế sao?

Giống như khi đối mặt với con sóng lớn của đại dương bao la, nhận ra ngay mình sẽ bị hủy diệt trong phút chốc, nhưng lại như có một phép lạ kéo cô lên cao, đưa tới một miền hạnh phúc sung sướng cô không bao giờ nghĩ tới. Vậy mà kết quả còn vượt quá sự mong đợi, nhưng, nếu như đó thật sự là một con sóng dữ, có phải là, cô sẽ bị đánh tan như những bọt bong bóng.

Nghĩ tới đây.

Tinh thần Hạ Mạt không khỏi chán nản.

Nhạc chuông điện thoại reo.

Hạ Mạt rút điện thoại ra, màn hình sáng nhấp nháy ba chữ, cô ngạc nhiên, chưa vội bắt máy. Lúc đó, Trân Ân nhòm vào kính ngạc nói:

“Đào Thục Nhi? Cô ta tìm cậu làm gì?”

Hạ Mạt do dự vài giây, sau rồi cũng bấm nút nghe. Trân Ân nhìn Hạ Mạt, đôi mắt hiếu kỳ, chỉ thấy toàn Đào Thục Nhi nói, Hạ Mạt thì thoảng đáp vài câu. Trân Ân không nghe ra rốt cuộc họ nói với nhau những gì.

Một lúc sau Hạ Mạt gấp máy lại, cô bảo với Trân Ân:

“Mình có chút chuyện đi trước nhé”.

“Đi gặp Đào Thục Nhi à?”

“Ừ”.

“... Chuyện đó...”, Trân Ân do dự hồi lâu, ấp a ấp úng, “... Hạ Mạt này, người muốn bắt cóc cậu là Đào Thục Nhi, có phải không?”

“...”

“Thực ra, hôm đó thử vai diễn, cô ấy đã có những biểu hiện mờ ám... vừa rồi ở công ty, Vi An...”

“Đừng nghĩ nhiều...”

“Nhưng, nếu như đúng là cô ấy làm, cậu đi gặp cô ấy tùy tiện thế này, liệu có...”, Trần Ân sốt ruột nói, chuyện quảng cáo trước mắt thuận lợi như vậy, ngộ nhỡ Hạ Mạt rơi vào cạm bẫy của Đào Thục Nhi...

Hạ Mạt mỉm cười nói:

“Yên tâm đi”.

Trần Ân nhìn nụ cười của Hạ Mạt, cuối cùng cũng bị thuyết phục.

Trụ sở Đài Truyền hình KTV.

Chiếc sofa màu đỏ rực, màn hình ti vi đang chiếu hình ảnh MV.

Khi Hạ Mạt đẩy cửa phòng thuê bao bước vào, Đào Thục Nhi đang ngồi trên sofa, tay cầm micro, không có dấu vết những giọt nước mắt nhưng giọng hát lại đang tắc nghẹn.

Nghe tiếng cửa mở.

Đào Thục Nhi ngoái đầu, cô nhìn Hạ Mạt thần thờ, ánh mắt âm u, đau khổ, chua xót tràn đầy trong đôi mắt, hai hàng nước mắt từ từ chảy trên gương mặt xanh xao của cô. Hạ Mạt ngạc nhiên ngồi xuống bên, đưa tay lên trán Thục Nhi thăm nhiệt độ. Nóng rực.

“Cậu bệnh sao?”

Hạ Mạt nói nhỏ. Đào Thục Nhi không muốn nói, chỉ lắc đầu, nước mắt giàn giụa. Hạ Mạt mở cửa đi ra ngoài gọi phục vụ tới nhờ anh ta lấy nước ấm và thuốc hạ sốt. Người phục vụ khiếm lỗi giải thích ở đây không có thuốc. Hạ Mạt đưa chút tiền lẻ bảo người phục vụ ra tiệm thuốc nào gần đó mua thuốc hộ.

Sau đó đóng cửa phòng lại.

Đào Thục Nhi nói trong nước mắt: “Sao lại quan tâm đến tôi... lẽ nào... cậu vẫn coi tôi là bạn của cậu?”

“Đúng vậy”, Hạ Mạt điềm tĩnh đáp.

Đào Thục Nhi mi mắt ướt đầm, “Hạ Mạt...”

Hạ Mạt lấy khăn giấy đặt vào tay Đào Thục Nhi, “Nếu ngày mai vẫn còn sốt, nhớ phải bảo trợ lý đưa cậu đi bệnh viện đấy nhé”.

“Hạ Mạt... cậu tin mình... đúng không?”, Đào Thục Nhi tóm chặt lấy tay Doãn Hạ Mạt, nín thở, mắt ngấn lệ, “Đúng không?... Cậu tin mình... vì thế mới không tin người khác có ý ác với mình...”

“Đúng vậy”.

Hạ Mạt nhìn Đào Thục Nhi bằng ánh mắt trong veo, ước chừng có thể biết được cô ta đang nghĩ gì, trong lòng không những là sự thở than mà còn là sự chịu đựng quá sức.

Đào Thục Nhi nắm chặt tay Hạ Mạt, run rẩy nói.

“Vi An, cô ta... cô ta lúc nào cũng chĩa mũi dùi vào mình... những lời nói đó ở công ty hôm nay là muốn cậu hiểu lầm chuyện bắt cóc do mình thực hiện... nhưng, Hạ Mạt, cậu phải tin mình...”

“Sao cậu biết mình bị bắt cóc?”. Đôi mắt Hạ Mạt lặng yên.

“... Là Vi An nói”, Đào Thục Nhi ngạc nhiên, “Cậu không bị bắt cóc à? Cô ấy lừa mình sao? Nhưng hôm đó thử vai diễn, cậu đã đến muộn mà”.

Hạ Mạt cười nhạt.

Đào Thục Nhi sắp mặt suy sụp, ừ ừ, “Phong thư Vi An trao cho cậu ở công ty, bên trong là ảnh phải không? Nếu mình nói với cậu, những bức ảnh đó được ghép lại bằng kỹ thuật số, cậu có tin không?... Tối qua, Vi An tới nhà tìm mình, cô ta đưa những bức ảnh ghép đó ra uy hiếp làm mình sợ chết khiếp. Cô ta còn hăm dọa sẽ làm cho mình thân bại danh liệt...”

Phong thư đó, bên trong đúng là ảnh.

Trên đường đi, Hạ Mạt đã xem qua, tổng cộng năm tấm đều chụp Đào Thục Nhi và hai tên bắt cóc cô hôm đó đang nói chuyện với nhau.

Hạ Mạt không rõ Vi An làm thế nào có được những bức ảnh này trong tay, nhưng nghĩ kỹ thì cũng đâu có gì là lạ. Vi An luôn cho rằng tin tức vụ xi căng đan tai tiếng của mình là do Đào Thục Nhi gây ra, tất nhiên cô ta để

bụng, quyết tâm tìm cơ hội phục thù. Để thực hiện việc báo thù, chắc có lẽ Vi An đã thuê người ngày đêm theo dõi Đào Thục Nhi với hy vọng sẽ phát giác được hành tung nào đó không tốt đẹp của Đào Thục Nhi, không ngờ quả nhiên đã chộp được cảnh này. Đào Thục Nhi khả năng có quen bọn xã hội đen, Vi An có thể là cũng biết. Sau khi thấy ảnh, Vi An chỉ cần điều tra thêm một chút là đã nắm rõ được phần nào.

“Vì chuyện này mà cậu đã phát bệnh”, Hạ Mạt vẫn điềm nhiên.

Đào Thục Nhi ngẩng đầu lên rất nhanh, cô kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nhìn Hạ Mạt thăm dò. Cô cảm thấy Hạ Mạt quá mức bình tĩnh, bình tĩnh dị thường, giọng nói tuy là ôn hòa nhưng xét cho cùng lại rất lạnh lùng mỉa mai. Đào Thục Nhi lắc đầu cho rằng chẳng qua đó chỉ là ảo giác của mình, thần sắc Hạ Mạt bình tĩnh dịu dàng vẫn nhìn thấy rõ.

“Trong giới showbiz, danh tiếng là tất cả”. Đào Thục Nhi bi thương nói. “Vất vả khổ cực tìm được chỗ đứng, nhưng lại không vượt qua nổi một cú sốc xì căng đan, nó như một cơn lốc mạnh, trong nháy mắt cuốn đi tất cả mọi thành tựu đã đạt được trước đó. Những người yêu nhạc cũng tàn nhẫn lắm, dù rằng lúc trước rất hâm mộ yêu thích cậu, nhưng khi cậu vướng xì căng đan, họ sẽ quên ngay cậu đã từng đem niềm vui đến với họ, chẳng những thế mà ngược lại, họ cùng những dư luận này nọ chụp lên cậu, ngoạm lấy cậu mà cấu mà xé. Những bức ảnh của Vi An tuy là được làm giả bằng kỹ thuật ghép dán, nhưng nếu để rơi vào tay báo giới, thì đó là đại họa kinh khủng nhất, dù sau này có cơ hội làm sáng tỏ, nhưng... có lẽ đợi đến lúc đó mình đã không thể tiếp tục đứng trong làng giải trí...”

“Điều đó đương nhiên là mình biết”. Hạ Mạt lặng lẽ nhìn Đào Thục Nhi, cô nói: “Vậy thì tại sao cậu lại muốn thực hiện nó?”

Màn hình dừng...

Giây khắc này gian phòng như đóng băng.

Ánh sáng lạnh.

Như ẩn như hiện trong không gian đông kết.

Đào Thục Nhi tròn mắt, nước mắt đọng trên mi, một cú sốc quá mạnh, rất lâu sau, cô run rẩy nói: “... Cậu thật sự tin Vi An à?!... Hạ Mạt, cậu hãy tin mình... việc đó không phải mình làm... mình không bắt cóc cậu... cậu là

bạn của mình, mình sao dám hại cậu được...”

Hạ Mạt cười, nụ cười như mặt biển đóng băng, giữa mùa đông giá buốt, óng ánh đẹp nhức mắt, và rồi cái lạnh đó cứ thấm dần thấm dần vào xương thịt.

“A Bưu và A Vũ nhóm Xích Diêm nhận tiền cọc trước một nửa, việc xong sẽ trả nốt phần còn lại. Đúng không?”

Trước mặt Đào Thục Nhi tối sầm lại, một hồi chuông cảnh báo trong lòng, không sao mở mồm ra, mà cũng chẳng biết nói cái gì, chỉ có cảm giác đang rơi xuống vực sâu thăm thẳm, phút chốc mồ hôi ướt đầm lưng.

“Là Vi An sao? Cô ta đã vu cáo hãm hại mình...”

“Bộp! Bộp”.

Hạ Mạt dương dương tự đắc vỗ tay, đôi môi lạnh lùng mới đẹp làm sao.

“Thục Nhi, cậu diễn giỏi lắm, tính toán thật chu toàn, giải thích kể cũng tường tận tới bến. Chỉ đáng tiếc là, hôm nay mình hơi mệt, vì thế, đủ rồi. Những bức ảnh của Vi An đâu đủ để tin, nhưng nhóm Xích Diêm thường có thói quen lén thu âm những vụ giao dịch, đề phòng bị “thân chủ” bán rẻ. Hiện cuộn băng đó đang ở trong tay mình, cậu muốn nghe thử không? Mình rất lấy làm lạ sao cậu lại gọi A Bưu và A Vũ là anh Năm và anh Bảy”.

Sớm hôm kia, Âu Thần cho người mang tài liệu điều tra vụ bắt cóc đến cho cô, nhóm thám tử đã điều tra ra Đào Thục Nhi đã liên hệ với bọn xã hội đen cụ thể là A Bưu và A Vũ của nhóm Xích Diêm bàn cách thức ra tay hành động. Không biết bằng biện pháp nào, thám tử còn lấy được cuộn băng thu âm vụ giao dịch. Âu Thần cho người nói lại với cô, việc xử lý thế nào tùy cô quyết định.

“Cậu...”

Đào Thục Nhi như bị rơi vào hầm băng, toàn thân run lấy bầy, rõ ràng Hạ Mạt đã biết rõ trước tất cả, từ lúc bị cô dối trá, Hạ Mạt chỉ yên lặng, lạnh lùng nhìn cô giả nước mắt cá sấu điêu toa mà thôi. Bây giờ, sự phẫn nộ và xấu hổ lẫn lộn lung tung, cũng không cần phải giữ gìn nữa, đôi mắt Đào Thục Nhi hăm hăm đầy hận ý, mặt lạnh như tiền, “Doãn Hạ Mạt, cô đúng là đồ xảo quyệt, gian trá!”

“Bốp!”

Hạ Mạt giáng một tát tai lên má Đào Thục Nhi, tuy ra tay không mạnh, nhưng khuôn mặt Đào Thục Nhi vẫn lệch sang một bên. Đào Thục Nhi kinh ngạc và phần nộ ôm mặt, lại nhìn thấy Hạ Mạt nửa như cười nửa như không, đôi mắt màu hổ phách thít chặt lại như mắt mèo tỏ ra đang giấu cợt.

“Đào Thục Nhi, câu này đáng ra nên dành cho chính bản thân cô”, Hạ Mạt bình tĩnh nói, “Vỡ kịch tìm người bắt cóc tôi đã mất quá nhiều thời gian, chỉ có cô mới diễn hay được như vậy. Đã có gan làm thì phải có gan chịu, việc gì phải khổ sở khóc lóc, ra vẻ mình vô tội làm trò cười uổng công”.

“Cô...”

Đào Thục Nhi nổi hận trong lòng, đưa tay định tát Hạ Mạt, không ngờ bị Hạ Mạt nhanh lẹ tóm chặt trúng cổ tay, giấy thế nào cũng không rút ra được. Đào Thục Nhi trong cơn phần nộ cùng cực, lòng hận thù càng dâng cao, tức giận mở miệng chửi rủa:

“Mày là cái thá gì mà dám chửi mắng tao?! Thật uổng lòng tao đã coi mày là bạn! Mày đã làm cho tao việc gì?! Giả vờ hiền lành gần gũi, quan tâm để tao, để thành người bạn thân của tao nhưng rồi lại tàn nhẫn độc ác cướp đi những cơ hội thuộc về tao! Quảng cáo mỹ phẩm Lỗi Âu là của tao! Là của tao! Nó là do tao khổ sở dùng đủ mọi cách để có được, là cơ hội cuối cùng của ta! Nếu mày không có tiền, tao cho mày! Dù cho mày muốn cướp người đàn ông của tao, tao cũng cho mày luôn! Nhưng quảng cáo Lỗi Âu là của tao, là của tao! Nó là cơ hội cuối cùng của tao!”

Những giọt nước mắt tràn xuống đất.

Mặt Đào Thục Nhi lem nhem phấn son, chỗ đen chỗ trắng, cô sụp đổ, tan vỡ khóc nghẹn ngào: “Tao hận mày, Doãn Hạ Mạt! Mày cũng chỉ là loại cùng một giuộc với Vi An, bụng dạ tâm can khó lường, ẩn nấp bên tao với mục đích hủy hoại tao, cướp đi những gì thuộc về tao! Có lẽ tao không nên tìm người bắt cóc mày mà nên giết luôn mày đi mới đúng, có như thế mày mới không còn cơ hội nhẩy ra nữa!”

“Vì thế, vụ xì căng đan của Vi An chính là do cô châm ngòi nổ?”, Hạ Mạt hỏi.

“Là tao thì đã sao!”, Đào Thục Nhi giọng đầy hận thù, “Hầu như mọi cơ

hội của nó đều thuộc về tao! Nó đã nhân cơ hội làm trợ lý cho tao để dụ dỗ Jam, mê hoặc Jam, buộc anh ta cho nó mọi cơ hội lẽ ra phải thuộc về tao, nó đánh thành công, đã nổi tiếng, còn tao thì đã quá thời! Đó là sự trừng phạt mà nó cần phải hứng chịu”.

“Cô có quyền gì trừng phạt cô ta?”. Thì ra quả nhiên là như vậy, hồi đầu trợ giúp Đào Thục Nhi đi thu hình ở đài truyền hình HBS, thái độ của Đào Thục Nhi đã từng khiến Hạ Mạt nghi ngờ.

“Nó đã cướp hết những cơ hội lẽ ra thuộc về tao! Nó là một con hồ ly! Nó đã dụ dỗ Jam!”, Đào Thục Nhi thét lên, “Là nó đã hủy hoại tao! Tao đương nhiên có quyền trừng phạt nó!”

“Sao cô không dụ dỗ Jam?”

“Thằng cha đó vừa già vừa dâm...”, Đào Thục Nhi tức giận.

“Không sai, cô đã không nhìn lầm Jam”, Hạ Mạt cười nhạt, “Vậy nếu Vi An thực sự thích Jam, hai người họ tâm đầu ý hợp, thế thì đâu can hệ gì tới cô; nếu Vi An thực sự không thích Jam, thế thì cô ta đã vì thành công của mình mà trả giá, ít ra cái giá này bản thân cô đâu có dám trả. Thành công của mỗi người đều dựa vào hành động của người đó, đâu có gì trái với đạo Trời, chuyện xưa nay đã rất rõ, đâu cần đến cô phải sắm vai sứ giả chính nghĩa”.

Đào Thục Nhi ngẩn người, ngơ ngàng nhìn Hạ Mạt.

“Huống hồ, có thật là cô vì chính nghĩa không?”, Hạ Mạt liếc Thục Nhi, “Nếu đơn thuần chỉ là để báo thù, thì việc gì phải lén lút lút lút âm thầm nỏ vụ tai tiếng đó đúng lúc Vi An đang chuẩn bị thực hiện quảng cáo của công ty Lỗi Âu? Chỉ e mục đích của cô là vì quảng cáo đó chẳng?”

“Quảng cáo đó lẽ ra là của tao!”

“Trời sập xuống rồi chắc, chuyện gì lẽ ra vốn dĩ cũng đều là của cô sao? Hồi đó cô và Vi An cùng đi để giành cơ hội này, công ty Lỗi Âu đã chọn Vi An chứ đâu có chọn cô, đừng nói với tôi, đó lại là do Jam nâng đỡ nhé, tôi không tin Jam là người có khả năng lớn đến vậy đâu”.

“...”

“Có đúng là Vi An vì cướp được những cơ hội của cô nên mới nổi tiếng được như vậy không? Cứ cho là những cơ hội đó vào được hết tay cô đi, cô

có thực sự đủ sức để cháy được không?”, Hạ Mạt cười nhạt, “Nếu cô dốc hết toàn bộ tinh lực của mình vào những trò ghen ghét đố kỵ và những thủ đoạn uổng công vô ích này, điều đó chỉ khiến cho khí chất, tư cách của cô ngày càng kém cỏi đi mà thôi, và nữa, cô sẽ chẳng bao giờ tìm đến được thành công”.

Đào Thục Nhi nhắm mắt lại một lúc.

Đào Thục Nhi lạnh lùng nhìn thăm dò Hạ Mạt.

“Mày dựa vào đâu mà nói với tao như vậy? Bản thân mày không giỏi trò chắt! Chẳng biết bằng cách nào mày quen được Lạc Hi, buộc anh ta năm lần bảy lượt phải giúp đỡ mày, chưa ra nghề đã thu được hào quang. Trong đại sảnh công ty Lỗi Âu hôm đó, không nể nang gì, mày đã ngang nhiên dụ dỗ được Âu Thần thiếu gia, khiến anh ta phải trực tiếp chỉ điểm. Hôm thử vai diễn... Doãn Hạ Mạt, mày đã tự ra tay tàn ác trên cơ thể mày, cứ cho là chân bị thương đi, đâu đến nỗi chảy máu lâu như vậy. Vết thương đó chính tay mày rạch ra, có đúng không? Để hóa trang thành một nàng tiên cá bị thương, để có được sự đồng cảm, để đoạt được hợp đồng quảng cáo, mày không tiếc tự làm bị thương đến chính tấm thân mày, cái thủ đoạn đó tao thực sự tiếc là không bằng mày”.

“Đúng”.

Hạ Mạt nhìn vết thương trên bắp chân, vết thương đã lành, chắc chắn không để lại sẹo. Lúc đó vì quá biết đặc tính da thịt mình cô mới dám rạch lại vết thương. Đôi chân nhuộm máu có thể dễ dàng cuốn hút mọi người hòa nhập vào tình cảnh đau khổ bị thương của nàng tiên cá.

“Tôi đã lợi dụng chính bản thân mình để đạt được mục đích của mình”, Hạ Mạt ngẩng đầu nhìn Đào Thục Nhi, ánh mắt vẫn thản nhiên, “Nhưng tôi đâu có lợi dụng cô, cũng chẳng lợi dụng đến ai khác. Cô cũng có thể lợi dụng chính mình để làm bất cứ việc gì, nhưng cô không có quyền làm hại người khác. Đó là nguyên tắc làm người”.

Đào Thục Nhi há miệng định nói điều gì đó song lại thôi, hai mắt dán lên người Hạ Mạt như đang suy nghĩ.

“Đào Thục Nhi, xưa nay chưa bao giờ tôi lợi dụng cô, và cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện lợi dụng cô”, Hạ Mạt nhìn chăm chăm Đào Thục Nhi,

“Quảng cáo của công ty Lỗi Âu bị tôi lấy đi, trong lòng tôi cũng cảm thấy áy náy day dứt vì đã có lỗi với cô, vì thế ngay từ đầu, khi được Âu Thần chỉ định là gương mặt đại diện, tôi đã kiên quyết yêu cầu cùng thử vai diễn, có như thế mọi người mới cùng cạnh tranh công bằng. Tuy là có day dứt vì đã cuồn mất cơ hội thực ra có thể thuộc về cô, nhưng, tôi sẽ không bao giờ phải xin lỗi cô”.

Phòng thuê bao trong trung tâm đài KTV.

Trên chiếc sofa đỏ, Doãn Hạ Mạt và Đào Thục Nhi cùng nhìn nhau chăm chú, ánh mắt thù hận dần dần chuyển sang trầm tư.

Ti vi đang chiếu phim hoạt hình.

Chiếc micro bị bỏ quên nằm một bên.

Có tiếng gõ cửa.

Hạ Mạt đứng lên mở cửa, là người phục vụ hồi nãy đi mua thuốc đã quay lại, Hạ Mạt nhận thuốc và cốc nước ấm. Quay lại chỗ sofa thấy Đào Thục Nhi mặt mày trắng bệch tay đang cầm chai rượu trên chiếc bàn nhỏ. Doãn Hạ Mạt giựt chai rượu để ra xa, đặt cốc nước ấm vào thuốc trước mặt Đào Thục Nhi.

“Cậu bệnh rồi đó, không được uống rượu”.

Đào Thục Nhi nhìn Hạ Mạt bằng ánh mắt kỳ dị, “Cô lo cho tôi làm gì, tôi và cô đâu còn can hệ!

“Chuyện đó do cậu quyết định”, Doãn Hạ Mạt mỉm cười nói, “Nếu là bạn, mình sẽ quên chuyện bắt cóc; nếu là thù, hoặc giả sau này còn dở trò bần thủ chơi nhau thì đừng có trách mình không nể tình cũ”.

“Cô đang uy hiếp tôi?”, Đào Thục Nhi giọng căm hận.

“Đúng”, Hạ Mạt dừng dừng cười. Cô đâu có muốn kết thù với Đào Thục Nhi, nhưng nếu buộc phải thành kẻ thù thì cô cũng đâu có sợ.

Đào Thục Nhi nhìn Doãn Hạ Mạt.

Đột nhiên.

Đào Thục Nhi gượng cười tê tái, người dựa vài ghế sofa không còn chút sức lực, mặt mày trắng bệch, hai mắt trũng sâu đen ngòm.

“Cứ cho là cậu bỏ qua tất cả, Vi An cũng sẽ không buông tha mình, cô ta hận mình như mình hận cô ta. Vi An nhất định sẽ đưa những bức ảnh này ra

công khai âm ỉ để trả thù mình đã khiến cô ta mang tai tiếng”.

“Không có chuyện bắt cóc”, Doãn Hạ Mạt điềm tĩnh nói.

Đào Thục Nhi rùng mình, “Cái gì?”

“Nếu thực sự không có chuyện bắt cóc xảy ra, những bức ảnh doc chẳng qua chỉ là cậu tình cờ nói chuyện với hai người đàn ông đó, có thể là hỏi đường, có thể là fan hâm mộ, ở đâu ra có tin không hay”. Giọng Hạ Mạt thật trong như chẳng có chuyện gì, và như thế không có gì cần phải lo lắng với những chuyện đã xảy ra.

Bất giác ánh mắt Đào Thục Nhi sáng trở lại.

Hạ Mạt đứng dậy: “Mình về đây. Cậu nhớ uống thuốc, sáng mai mà còn sốt thì phải đi khám bác sĩ đấy nhé”. Nói đoạn, cô cười với Đào Thục Nhi rồi chuẩn bị ra về.

“Hạ Mạt...”

Đào Thục Nhi ghen ngào: “Tại sao... không nhân cơ hội này đánh gục mình...”

Hạ Mạt tắt nụ cười, “Sao mình lại phải đánh gục cậu chứ? Trên con đường thành công gặp thiếu gì người phải cạnh tranh, nếu chỉ bằng cách hủy diệt người khác mới có chiến thắng, sẽ tiêu hao tinh lực thảm hại mà có khi chưa chắc đã đạt được sở nguyện. Tại sao không nâng cao năng lực bản thân? Có như vậy chiến thắng mới thêm nhiều ý nghĩa”.

Hạ Mạt nhìn Đào Thục Nhi vài giây, “Và còn hơn nữa... cậu là bạn của mình”.

Hạ Mạt mỉm cười, “Cậu nhớ hôm đó không? Trân Ân sơ ý đụng ngã cậu trong lớp học, đầu gối cậu chảy máu, nhưng cậu không để bụng, lại còn an ủi Trân Ân nói không việc gì”.

Đào Thục Nhi nhớ lại, gương mặt cũng nở một nụ cười, chuyện xảy ra đã khá lâu. Nhớ đến đây, đôi mắt trong veo của Thục Nhi lại âm đạm u ám.

Doãn Hạ Mạt về đến nhà thì đã chín giờ tối. Vừa bước qua cửa, cô đã nghe thấy trong phòng khách có tiếng nói chuyện, cô vừa thay giày vừa cảm thấy rất lạ. Rất hiếm khi có người ngoài đến nhà, Tiểu Trùng xưa nay chả bao giờ rủ bạn tới, Trần Ân lâu lâu mới đến chơi.

“Chị, chị về rồi à?”

Trùng bước đến đón chiếc túi xách của chị, ánh mắt, nét mặt vô cùng hoan hỉ.

“Có người tới à?”

Cô hỏi nhỏ. Là bạn học của Tiểu Trùng? Không biết có phải là bạn gái của Tiểu Trùng không? Mặc dù hồi nãy, cuộc gặp mặt và nói chuyện với Đào Thục Nhi đã khiến cô mệt mỏi, nhưng nghĩ tới đây, cô không nhịn nổi tò mò phải đi ngay về phía phòng khách để tìm hiểu.

Tiểu Trùng ôm vai chị vừa cười vừa đẩy vào phòng khách, “Chị nhìn kia...”

Ánh đèn ấm áp.

Hơi nóng hương trà hoa quả.

Lạc Hi ngồi trên sofa, hai bàn tay mềm mại vuốt ve con mèo đen Sữa Bò đàn nằm cuộn tròn lười biếng trên đầu gối. Lạc hi lặng lẽ ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt đen sáng rực, nụ cười quyến rũ như làn sương trên môi.

“Ăn cơm chưa?”

Lạc Hi ôn tồn hỏi, giọng thân thương như vẫn chung sống từ bấy đến nay, không có năm năm phân ly, không có chuyện đau buồn nào hết.

“Anh...”

Hạ Mạt đứng ngẩn ra, cảm giác hoảng hốt lúc nói chuyện điện thoại với anh ở phòng họp đột ngột xuất hiện trong cô, không kịp phòng bị, một làn sóng nóng bỏng ngay lập tức điên cuồng trỗi dậy tràn ngập trái tim cô. Anh hết lần này đến lần khác đến giúp đỡ cô, khiến cái thân nhiên lạnh lùng xa lánh ngày thường của cô từng chút từng chút bị đánh tan, nhưng cô đã quá quen dùng sự lạnh nhạt bảo vệ cho mình, vào lúc này cô lại cảm thấy sợ hãi, hình như cô đã bị cuốn vào dòng nước xoáy không sao chống trả được.

“Anh Lạc Hi đến đã hai tiếng rồi”, Tiểu Trùng dịu dàng nói, “Chị, chị tiếp

chuyện anh Lạc Hi nhé, em đi dọn cơm chi chi”. Tiểu Trùng ấn cô ngồi xuống sofa, đặt cốc trà trái cây ấm vào tay cô rồi đi vào bếp.

Minh Hiếu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 14

Còn lại Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt trong phòng khách.

Không gian yên tĩnh.

Kỳ lạ.

Căng thẳng và ngượng ngập.

Không khí im lặng đến phát rầu bị phá tan: “Em ổn đấy chứ?”. Lạc Hi nhìn cô hỏi: “Người ở công ty Lỗi Âu có làm em khó xử không?”.

“Không.” Hạ Mạt lắc đầu.

Anh cười: “Là anh lo quá đấy thôi, có hẳn ở đó, ai dám hiếp đáp em nhỉ?”. Lạc Hi cười có vẻ thoải mái nhưng đôi mắt lại thoáng qua chút lạnh lẽo thất thần.

Hạ Mạt chăm chú nhìn anh, “Sao anh lại giúp em lần nữa?”. Cô mím môi, giằng xé trong lòng, rốt cuộc vẫn là quay lưng làm trái với ý lòng, cô buông những lời tàn nhẫn: “Anh là... muốn ban ơn cho em sao? Muốn em cảm kích anh sao?... Đã bảo anh rồi, em là loại người máu lạnh, đừng có gần em, đừng có giúp đỡ em, loại người như em sẽ có ngày làm anh bị tổn thương... anh quên rồi sao...”.

Lạc Hi hơi thất sắc, đôi mắt thoáng xuất hiện chút luống cuống, lúng túng của người bị tổn thương. “Làm sao thế? Ghét anh nhiều chuyện à?” Giọng anh kéo dài mang theo giận dỗi. “Anh hiểu rồi, có hẳn, sự xuất hiện của anh về căn bản là phải thêm một sự lựa chọn đúng không?”

Lạc Hi hít thật sâu, không nói thêm gì, anh cúi đầu, ngón tay cứng ngắt vuốt bộ lông đen của con mèo, nó giật mình động đậy trên đầu gối Lạc Hi. Một lúc sau, ngón tay Lạc Hi cũng mềm ra, những ngón tay dịu dàng trên bộ lông đen, con mèo lại dễ chịu kêu “meo, meo”.

Hồi lâu, Lạc Hi mới nói tiếp: “Anh cứ tưởng em đã cho nó”.

Cô nhìn con mèo. Thời gian khó khăn nhất, thực sự cô đã muốn đem nó cho người ta hoặc tự tay vứt bỏ. Ngay đến cô và Tiểu Trường cũng khó mà sống nói gì đến việc chăm cho nó? Chỉ có điều, không hiểu tại sao, cô vẫn giữ nó lại.

“Để làm sữa bò à?” Ánh mắt Lạc Hi đầy tình cảm dịu dàng ấm áp. “Nếu em không thích cái cảm giác mắc nợ anh thì hãy coi như anh trả ơn em đã giữ con Bò Sữa này lại nuôi.”

“...”

Tại sao cô luôn dùng sự lạnh nhạt để xa lánh, hết lần này đến lần khác đâm anh bị thương mà anh lại không để bụng? Có thể cô thích anh, hẹn hò với anh, thậm chí hôn anh, nhưng, cô không sao chịu nổi cái kiểu anh như đang ươm mầm trong trái tim cô như vậy. Càng lúc càng nhiều ân tình, càng lúc càng gây cảm kích, cô sợ một ngày nào đó, cô sẽ lại biến thành một con người sống dựa dẫm vào anh, hạnh phúc và địa ngục của cô sẽ bị anh nắm gọn trong lòng bàn tay.

Con mèo đen say sữa ngủ trên gối Lạc Hi.

Anh ngược mắt nhìn cô, đôi mắt đen như lưu ly. “Lăng Hạo từ chối hợp tác với em, chưa hẳn cố tình nhắm vào em, em cũng đừng cả nghĩ quá. Giới showbiz sống rất thực tế, khi em là người mới vào nghề, khi em chưa có gì để chứng tỏ tài năng của mình, em sẽ bị người ta coi thường, không loại trừ khả năng có khi còn gặp cả sự lăng nhục. Những người mới vào nghề đều phải trải qua giai đoạn này. Việc em chỉ có thể làm là kiên trì mà đi, cho đến khi em trở nên nổi tiếng, chính thành công của em sẽ là một cái tát đập mạnh vào mặt những kẻ đã từng khinh rẻ hiếp đáp em.”

Hạ Mạt bất giác nắm chặt tay, người hơi run run. Anh tới là để an ủi cô, sợ cô buồn, nên mới tới đây? Cô đã làm những gì? Vì cô sợ mình sẽ bị tổn thương, nên cô đã trải lòng để làm tổn thương anh sao?! Cô khép mắt lại.

“Phần quay quảng cáo ngày mai rất quan trọng”. Lạc Hi với lấy tờ nội dung quảng cáo rồi đặt lên bàn, “anh đã photo một tờ cho em, trên đó có viết những phê chú của anh, có thời gian em có thể xem thử. Nhưng...”.

Thấy Hạ Mạt chẳng có phản ứng gì.

Anh mặc kệ nói tiếp: “Với anh không có gì, chỉ có điều hy vọng ngày mai công việc sẽ thuận buồm xuôi gió”.

Nói xong, anh đặt con mèo đen vào lòng sofa rồi đứng dậy, mọi cử chỉ đều lặng lẽ, anh thậm chí cũng chẳng nhìn lại Hạ Mạt. Nhưng rồi, Hạ Mạt nhìn đôi môi đẹp như hoa đào của anh đang tức giận mím chặt để lộ ra sự đau khổ giống đứa trẻ đang tủi thân vì bị oan, nhưng lại rất quật cường không muốn nói ra.

Trái tim cô lại trĩu nặng.

“Chờ đã.”

Trái tim nhức nhối buộc Hạ Mạt bật tiếng gọi giữ anh lại.

Lạc Hi như không nghe bỏ đi ra cửa, không ngoái lại nhìn. Thoáng nghe như có tiếng động, Tiểu Trùng từ trong bếp đi ra thấy Lạc Hi đang chuẩn bị đi, cậu ngạc nhiên đứng ngây ra.

“Chờ chút...”

Hạ Mạt kéo bàn tay Lạc Hi, cô ngẩng đầu lên, cắn chặt môi, lần đầu tiên cô bỏ mặc mình để lộ nét mặt khẩn cầu trước mặt anh. Được, cô đã chịu thua, không muốn tiếp tục giống như con nhím xù lông đâm anh bị thương và cũng tự đâm chính mình, cô đã thua anh rồi.

Bàn tay cô lạnh ngắt.

Chậm chậm.

Cô ôm chặt lấy anh.

Ngón tay run run, anh từ từ quay người lại, cúi đầu nhìn cô.

Cô mỉm cười với anh.

Nụ cười như mang ý cầu thứ.

“Tiểu Trùng, lấy bia ra đây.”

Cô nhẹ nhàng nói với Tiểu Trùng đang đứng trước cửa bếp. Chỉ một loáng, Tiểu Trùng đem ra hai lon bia. Hạ Mạt buông Lạc Hi ra, cô luôn ngón tay vào chỗ móc giật nắp lon “bịch” một tiếng, bọt bia trào ra. Hạ Mạt ngửa cổ tu một mạch hết lon bia.

“Chị...”

Tiểu Trùng lo lắng, cậu biết chị không uống được bia rượu, lần nào đi uống về, đêm đến là kêu đau bụng.

Hạ Mạt lại bật nắp lon nữa.

Ngửa cổ tu ừng ực.

“Lấy nữa ra đây.”

Hạ Mạt nói với Tiểu Trùng rất bình tĩnh, Tiểu Trùng nhìn thái độ của chị, do dự một lúc rồi cũng đành phải lấy trong tủ lạnh ra hai lon bia nữa đưa cho chị. Hai lon bia lần này là loại có nồng độ nhẹ nhất.

“Em làm gì thế?!”

Lạc Hi lo sợ tóm chặt tay Hạ Mạt ngăn không cho cô uống thêm nữa. Hạ Mạt vẫn cười nhạt giã tay ra, cô nói nhỏ: “Những lời nói làm tổn thương anh hãy để em coi chúng là chỗ bia này nuốt lại hết vào người. Được không?”

Nếu, cô đã không còn cách gì để tiếp tục chịu đựng việc làm tổn thương thêm đến anh được nữa; nếu, mỗi lần làm anh tổn thương, là những lần đau khổ của cô lại tăng thêm gấp bội. Thế thì, như thế này là ổn. Chuyện tương lai sau này cô không thể biết trước được, có thể là sai lầm, có lẽ trái tim sẽ chảy máu, thậm chí sẽ là đẩy cô tới địa ngục để hủy diệt.

Nhưng bắt đầu từ giây phút này, cô sẽ mãi mãi không làm anh đau khổ nữa, trừ phi, trừ phi anh phản bội cô.

Tiểu Trùng lặng lẽ quay vào bếp, để không gian riêng trong phòng khách cho hai người.

Men rượu làm nồng đôi má Hạ Mạt, đôi mắt xinh xinh dễ thương. Cô đắm chìm nhìn vào đôi mắt Lạc Hi. “Thứ lỗi cho em, được không?” Âm thanh nhẹ như một tiếng thở.

Lạc Hi không nói gì.

Anh ngừng thần nhìn cô, ánh mắt như làn sương ẩm ướt. Hồi lâu anh hạ giọng: “Thật sự khó đến thế sao? Yêu anh, không còn tỉnh táo không còn phòng bị nữa để yêu thương anh, khó đến thế thật sao? Có phải là, những người giống như anh và em, những người đã từng bị thế giới này vứt bỏ, bị thế giới này làm tổn thương sẽ không bao giờ còn có thể tin tưởng và đón nhận tình yêu được nữa ư?”.

“...”

Đôi mắt trong như pha lê màu hổ phách của Hạ Mạt bắn loạn.

“... Em cũng muốn có hạnh phúc... muốn được nương tựa... muốn yêu và được yêu không phải giữ gìn gì hết... nhưng... em sợ... Lạc Hi, anh có hiểu không... rằng một khi đã sống dựa vào người khác, thì bản thân sẽ mất đi khả năng đứng trên đôi chân của chính mình, và khi người mà mình sống dựa vào đó bỏ đi, ngay lập tức mình sẽ gục ngã...”

“Anh hiểu.”

Lạc Hi hít thật mạnh, tại sao lại không hiểu được chứ, anh đã từng nguyện trang giả vờ ưu tú để cự tuyệt không cho ai tiếp cận.

Anh quỳ xuống, dùng ngón tay thon dài dịu dàng mềm mại đung vào má cô, nâng mặt cô lên.

“Nhưng, chúng mình hãy thử một lần xem.”

“... Vì cái gì?”

“Vì anh yêu em.” Trong nụ cười đẹp của anh có vị đắng chát đau khổ, “Có lẽ em cũng không tin, nhưng, yêu em, năm năm xa cách, anh chưa bao giờ quên. Em giống như thứ thuốc phiện, hại anh, làm anh đau khổ, thậm chí có thể làm anh chết. Nhưng anh chẳng có cách nào có thể rời xa em được. So với việc bị em làm tổn thương, nỗi đau xa cách em là không thể chịu đựng được”.

Là cùng chung một cảm giác ư...

Hạ Mạt thoáng nghĩ, anh mới là thuốc phiện, rõ ràng biết là rất nguy hiểm, nhưng lại không sao bỏ anh, xa anh được, mà ngược lại, hết lần này đến lần khác bị anh mê hoặc, như trong vòng nước xoáy, không biết sao cứ bị kéo riết vào.

Anh hôn nhẹ lên môi cô.

Cô ngơ ngác.

Ngước mắt nhìn anh.

Anh đẹp như không tồn tại, trong đôi mắt có làn sương như ánh sao, đôi môi mát rượi mềm mại đang hôn cô, dịu dàng uyển chuyển, từ từ từng chút một truyền qua huyết mạch cô, đọng lại trong trái tim cô.

Khẽ thở một tiếng.

Cô lặng lẽ vòng tay qua lưng anh, đáp lại anh, dào dạt du dương, hôn lên đôi môi mát lạnh của anh, như muốn dùng hơi ấm không có của mình làm

Ấm đôi môi anh.

Sắc đêm lọt qua rèm cửa.

Trà hoa quả đã lạnh.

Trong bếp, Tiểu Trường ngậy người ngồi nhìn nồi canh sôi trên bếp gas, mùi thơm ngào ngạt tỏa khắp bốn phía, bọt bong bóng nho nhỏ lăn tăn. Không còn nghe tiếng trong phòng khách nữa, Tiểu Trường ngạc nhiên ngơ ngác, nhưng, rồi cậu mỉm cười một mình, chỉ cần chị ấy có cảm giác hạnh phúc là tuyệt rồi.

Bờ biển sáng sớm.

Ánh mặt trời sắc vàng chiếu trên mặt biển xanh thẳm, lấp lánh dập dờn, hơi chói mắt. Sóng biển từng đợt từng đợt kéo lên bờ cát màu vàng nâu. Bầu trời xanh bao la, mặt biển mênh mang, nàng tiên cá vui vẻ bơi tung tăng trong nước. Nàng có mái tóc dài, dày như rong biển, có đôi mắt long lanh như mặt nước xanh, có cái đuôi màu vàng xinh đẹp.

Trên mặt biển nắng vàng rực rỡ.

Bóng hình nàng tiên cá như trong tranh trong mộng.

Ánh mặt trời tràn trên mặt biển.

Nụ cười nàng tiên cá đẹp rạng ngời hạnh phúc.

“Ok!”

Đạo diễn Trần mẫn nguyện thét vào loa, khua tay một cái, tất cả các nhóm ánh sáng đèn và nhà quay phim đều dừng ngay lại. Dưới biển, Doãn Hạ Mạt từ từ bơi về bờ. Vừa vào đến nơi, Trần Ân đang ngồi đợi ở đó lấy chiếc khăn bông lớn trùm ngay lên người Hạ Mạt. Sáng sớm ngày mùa thu, gió biển thổi lạnh lạnh, tuy là đã có chiếc khăn choàng trên người, Doãn Hạ Mạt ướt lướt thướt vẫn run người.

Từ đằng xa, Âu Thần vẫn nhìn thấy rất rõ.

Cậu đứng lặng lẽ chỗ bãi cát khá xa, lưng dựa vào thành chiếc xe đưa, trong

tay cầm chiếc ly thủy tinh, rượu Brandy trong vắt thoang thoảng tỏa mùi hương, sợi ren lụa màu xanh buộc trên cổ tay trái theo gió biển thổi bay phần phật.

Simon đứng sau Âu Thần.

Sau khi tốt nghiệp Học viện Wharton thuộc trường Đại học Pennsylvania tới nay, thời gian cậu đi theo Thiếu gia đã được gần ba năm. Trong ấn tượng của cậu, Thiếu gia là con người lạnh lùng, lý trí, không dễ dãi tùy tiện. Hồi trước, khi nghe tin Thiếu gia sẽ tiếp nhận chức Giám đốc điều hành Tập đoàn Âu Thị, nội bộ tập đoàn dị nghị khá nhiều, họ cho rằng người trẻ tuổi như Thiếu gia không thể lãnh đạo vận hành kinh doanh một tập đoàn lớn như thế này. Thế nhưng Thiếu gia tuyệt đối không trù dập, đã bỏ qua tất cả những lời dị nghị này. Lúc đầu Thiếu gia tiếp nhận một công ty con công việc kinh doanh không lấy gì làm lý tưởng, chỉ sau nửa năm, dưới bàn tay Thiếu gia, công ty này làm ăn phát đạt, thu được nhiều thắng lợi, đi vào con đường phát triển ổn định. Sau đó, Thiếu gia tiếp nhận điều hành thêm nhiều công ty con khác, nhưng tuyệt đối không sốt ruột nóng lòng, tiếp nhận công ty nào điều hành tốt công ty đó. Dần dần, làn sóng phản đối trong nội bộ tập đoàn càng ngày càng yếu dần.

Thiếu gia mặt lúc nào cũng lạnh lùng, đôi mắt âm trầm. Simon vẫn luôn cho rằng cuộc sống của Thiếu gia là chỉ có công việc, Thiếu gia tuyệt đối không thích phụ nữ.

Cho đến khi người con gái có cái tên Doãn Hạ Mạt đó xuất hiện.

Quảng cáo của công ty Lỗi Âu chỉ là một sự kiện rất nhỏ, hoàn toàn không cần đến Thiếu gia nhúng tay vào, hơn nữa, nếu Thiếu gia mà tham gia sẽ khiến nhân viên trong công ty có cảm giác công tư bất phân minh. Thiếu gia chắc chắn cũng hiểu rõ được chuyện này, nhưng, vì cô gái đó, Thiếu gia đã bất chấp tất cả. Chỉ định cô ta được tham gia ứng cử gương mặt đại diện quảng cáo. Hôm thử vai diễn, cô ta tới trễ Thiếu gia đã bỏ đi tìm cô ta, ôm cô ta vào thang máy của công ty, đưa đi bệnh viện khám vết thương, thậm chí, vì cô ta, ngay đến việc ghi hình quảng cáo cụ thể thế nào cũng đến tham gia.

Giờ đây, thần sắc của Thiếu gia tuy là lạnh lùng, nhưng ánh mắt Thiếu gia

chưa một giây bỏ qua cô gái có cái tên Doãn Hạ Mạt đó tít đằng xa kia. Một chiếc du thuyền sang trọng đậu trên mặt biển, phần tiếp theo của quảng cáo sẽ có một số cảnh quay trên đó. Chiếc thuyền có tên gọi “Bong bóng màu xanh”, là du thuyền riêng của Âu Thần, tới đây để phục vụ cho việc quay quảng cáo của Lỗi Âu.

Trên boong thuyền.

Chuyên gia trang điểm đang gỡ dây buộc tóc sấy khô cho Doãn Hạ Mạt. Doãn Hạ Mạt đã bỏ chiếc đuôi cá ra, mặc trên người bộ váy công chúa bông bành màu xanh biển, gương mặt được trang điểm rất tinh tế, toát lên vẻ đẹp thuần khiết như hoa bách hợp.

Trân Ân đứng bên ngán ngơ ngắm nhìn, Hạ Mạt đẹp quá, đẹp như gió biển thanh xuân, đẹp như nắng mặt trời sắc vàng trên mặt biển. Trước nay Trân Ân vẫn biết Hạ Mạt rất đẹp, nhưng, chưa bao giờ nghĩ là Hạ Mạt sau khi được trang điểm tinh tế lại đẹp tới mức này.

“Mệt không?”

Hạ Mạt cẩn thận rót một cốc canh hầm từ chiếc bình ủ nhiệt đưa cho Trân Ân, hồi sáng, từ lúc bắt đầu đến giờ, Trân Ân chạy tới chạy lui liên tục giải quyết ổn thỏa mọi việc.

“Không mệt.” Trân Ân vui vẻ nói, cô cảm thấy sức vẫn còn dư chưa dùng hết. Đặt cốc canh xuống, cô sốt sắng hỏi: “Này, canh hầm này Tiểu Trường làm phải không? Uống vừa thơm vừa ngon, tuyệt lắm!”.

Đúng vậy.

Hạ Mạt dậy lúc bốn giờ sáng đã thấy Tiểu Trường ở trong bếp không biết đã bắt đầu hầm canh từ bao giờ. Nồi canh hầm đã khá lâu, trong không gian tỏa đầy mùi thơm hấp dẫn. Cậu mỉm cười nói với cô, chị yên tâm, em đã loại bỏ phần chất béo ra rồi, chỉ còn chất bổ, không béo được đâu.

“Hạ Mạt, cậu thật có phúc!” Trân Ân tiếc rẻ uống hết những giọt canh còn lại, “Có Tiểu Trường, thằng em trai quan tâm chăm sóc như vậy, lại có Lạc Hi và Thiệu gia luôn luôn giúp đỡ, người có vận may nhất trên đời này phải là cậu đó”.

Hạ Mạt yên lặng.

Tự dưng cô cảm thấy, những ngày vừa qua thực sự quá may mắn, tuy luôn

gặp những biến cố nhỏ, nhưng rốt cuộc lúc nào cũng có người giúp đỡ biến nguy thành an, gặp nạn thành may, thuận lợi tới mức không thể cắt nghĩa nổi. Nghĩ qua nghĩ lại, cô lại cười chua xót, kinh nghiệm trước đây mách bảo cô, trời đất không bao giờ mãi mãi đãi hậu cho một người, vận may quá mức của cô, ngày sau tất sẽ đem lại cho cô nỗi đau vật lớn. Những việc cô có thể làm được chỉ có thể là phải nắm chặt lấy cơ hội và vận may của mình, dựa vào đó mà ra sức nỗ lực để đến được đỉnh cao có thể đến được.

Vì thế...

Tuyệt đối không thể để xảy ra sai lầm trong bất cứ cơ hội nào!

Trân Ân chăm chú nhìn Hạ Mạt, không hiểu sao trên mặt Hạ Mạt bỗng nhiên thoáng qua phút mơ màng thất lạc, nét ưu thương, rồi lại trở về với nét kiên định điềm nhiên, quay về với Hạ Mạt quen thuộc thường ngày. Nhưng, giây phút ưu thương thất lạc đó của Hạ Mạt, xem ra đúng là rất lạ.

“Hạ Mạt...”

Trân Ân do dự hỏi, không biết là có phải cô ấy có chuyện khó xử mà vẫn chưa tâm sự với cô không?

Đúng lúc đó.

Trên boong chiếc du thuyền có tiếng rầm rầm, mọi người đổ dồn nhìn về phía âm thanh vọng tới, chuyên viên trang điểm dừng miếng bông đánh phấn trên mặt Hạ Mạt, Trân Ân há to miệng, Hạ Mạt sau phút ngỡ ngàng đoán ngay ra khả năng Lạc Hi đã tới.

Quả nhiên...

Trong gió biển tươi xanh, Lạc Hi bước lên boong thuyền, anh mặc chiếc áo sơ mi trắng kiểu cổ điển, trước ngực và ống tay có những sợi lụa bạc lóng lánh rất đẹp, đẹp không gì sánh nổi, làn da mịn màng như men sứ, trong những sợi nắng rực rỡ lấp lánh, làn da ấy gợi cảm đến mức khó mà tưởng tượng khiến người nhìn say đắm mê mẩn, ngẩn ngơ đắm chìm. Hạ Mạt từ xa nhìn anh.

Trải qua buổi tối hôm qua, cô phát hiện mình càng ngày càng khó mà sinh thêm sức đề kháng với anh, hình như ma lực của anh đang không ngừng phát triển, mỗi ngày qua đi lại mạnh thêm mấy phần.

Ánh mắt Lạc Hi cũng đang tìm tới cô.

Giây phút tìm được cô, ánh mắt rực sáng thêm, ánh mắt ấy buộc trái tim Hạ Mạt thành thích đập. Lặng lẽ, một nụ cười xuất hiện trên môi anh, cách xa cả boong thuyền, nụ cười của anh như ánh ngọc lưu ly chiếu thẳng vào mắt cô. Cô cũng đang mỉm cười, nụ cười ấm áp lòng anh, cũng ấm áp cho cả chính cô.

Nắng vàng rực rỡ.

Mặt biển xanh bao la.

Trong đám đông, anh và cô từ xa cùng nhìn nhau, nụ cười lặng lẽ mà ấm áp, như thể thế gian này chỉ còn lại ánh mắt của nhau, dù có đứng cách xa nhau, hai người vẫn như đang đứng cùng một chỗ.

Lan can boong thuyền.

Sợi ren lụa màu xanh bay phấp phật gió biển.

Âu Thần nhìn hai người họ, nhìn nụ cười ấm áp, mềm mại trên môi cô; anh căng thẳng, vẻ mặt mất tự nhiên, đôi mắt đau khổ khép lại.

Nên buông cô ấy...

Có lẽ năm năm trước, trong cuộc đời anh không có bóng hình cô ấy...

Hơn nữa, giờ cô ấy đã có người yêu thương.

Phản quay tiếp theo cũng suôn sẻ đến lạ.

Thông thường mà nói, người mới vào nghề lần đầu tiên đứng trước máy quay, không nhiều thì ít cũng đều có chút căng thẳng, nhưng Doãn Hạ Mạt chỉ hơi ngượng một chút lúc đầu thôi, sau đó ăn nhập ngay vào cảnh. Đạo diễn Trần ngạc nhiên hỏi mấy nhân viên đứng bên: “Cô đó là người mới vào nghề thật hay sao?”. Trước máy quay, cô gái đó nét mặt thản nhiên, không thể hiện bất cứ cử chỉ dư thừa nào, thậm chí lặng im như không tồn tại. Nhưng máy quay vừa bật, cô thay đổi liền, tình cảm trong đáy mắt sâu như biển cả, lúc thuần khiết, lúc bi thương, lúc thì hạnh phúc, lúc lại lo sợ. Tình cảm trên gương mặt cô thể hiện rõ nét sinh động chân thật giống như đau khổ đó, hạnh phúc đó là của chính cô chứ không phải trong câu chuyện trước ống kính.

Những luồng sáng điện chiếu thẳng lên người cô, thẳng vào gương mặt cô.

Nàng tiên cá yêu kiều e thẹn muốn cất tiếng nói, nhưng âm thanh lại mất trong cổ họng, cô lo sợ, cô vội vã, chàng hoàng tử nhìn cô đắm say, chàng

từ từ cúi đầu xuống, chàng hôn cô, cô mở to đôi mắt nhìn.
Cường độ ánh sáng đèn tụ quang cực cao, máy quay đến gần.
Chàng hoàng tử đặt nụ hôn lên đôi môi cô, dịu dàng tinh tế, người cô run nhè nhẹ, bờ môi cũng run run.
Gió dịu dàng miên man thổi tới.
Chàng hoàng tử nhìn cô đắm thắm, trong đôi mắt ánh sao của biển xanh, hai người hôn nhau say đắm, nụ hôn như bất tận, chàng ôm chặt cô, cô kiễng chân lên, hai tay vòng ôm cổ chàng.
Hai người hôn nhau mãi như vậy.
Là tình yêu vĩnh viễn không gì phân ly được.
Ánh đèn tụ quang cực mạnh, ánh sáng vàng nhấp nháy.
Chàng hoàng tử và cô cùng trong câu chuyện cổ tích đẹp nhất đang ghi chặt lấy nhau, nụ hôn ngọt ngào nhất, đẹp đẽ nhất, mộng ảo nhất khiến người ta ngạt thở.
Bóng Âu Thần lạnh lẽo, cứng ngắc đổ trên mặt boong thuyền.
Đó chẳng qua chỉ là đang quay phim, trước lúc tới đây, Âu Thần đã tự dặn đi dặn lại mình, anh cũng đã tưởng tượng khả năng xuất hiện tình huống này, đã tự ra lệnh cho mình không được nghĩ tới cô nữa, coi cô là người không quen, là người xa lạ không có gì ràng buộc trong cuộc đời mình.
Nhưng mà...
Thời khắc đó, khi Lạc Hi đặt nụ hôn lên bờ môi cô, Âu Thần như bị vò xé, bị vút vào nơi âm u đen tối vô tận, những tia sáng chói mắt chớp giật trước mặt, làm lạnh buốt cả xương tủy, trong đầu đốn đến ngạt thở, anh lại hoảng hốt nhìn cô như hôm nao.
...
Ráng chiều từ từ biến mất nơi chân trời bên ngoài cửa sổ, bóng đêm buông dần, hàng lông mày cô giãn ra, chỉ còn đôi môi vẫn trắng nhợt.
“Tôi không quen anh.”
Tiếng nói rất khẽ, chuyện xưa như làn khói tan trong phòng bệnh.
...
Cô không nhận ra anh.
Cô của năm năm về trước tuyệt đối không quen biết anh, không một mối

can hệ, ràng buộc nào trong cuộc đời anh. Vì thế, cô của năm năm sau cũng có thể đi lướt qua anh với nét mặt xa lạ không quen biết. Còn anh, ngay đến cái quyền được cầm tay cô cũng không có được sao?

Âu Thần đau khổ nắm chặt tay vào lan can.

Nhưng...

Không đúng...

Anh luôn cảm giác có điểm sai nào đó...

...

“Cô là ai?”

...

Doãn Hạ Mạt như rơi vào đáy sâu vực thẳm, một vật gì đó đập mạnh vào lồng ngực! Cô quay ngoắt đầu nhìn thẳng vào mặt Âu Thần, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, ánh mắt kinh ngạc ấy lướt nhanh trên gương mặt anh, ánh mắt ngạc nhiên mang sự kinh hãi khó mà che đậy được.

Sau rồi.

Cô hơi nheo mắt, hình như đang nghi ngờ mình đã nghe lầm.

...

“Đúng thế. Thiếu gia, cậu cũng biết Hạ Mạt xưa nay là người không bao giờ tới muộn.” Trần Ân nói một tràng dài...

Tại sao...

Anh lẽ ra phải biết Doãn Hạ Mạt “xưa nay” là người không bao giờ tới muộn.

Đôi mắt Âu Thần u ám.

Là anh đã hiểu sai, hay là, có người đang cố tình che giấu điều gì đó.

...

“Ok!”

Đạo diễn Trần la lớn, mọi người xung quanh như vừa mới đắm chìm trong giấc mộng chợt tỉnh lại, Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt thể hiện tình cảm sâu sắc và lãng mạn đến thế, triền miên mãi mãi, khiến người ta như không biết gì trong cơn say. Họ đã quên đó chỉ là đang quay phim.

Trần Ân lắc mạnh đầu, phút chốc bừng tỉnh, cô chen tới chỗ đạo diễn Trần, vừa xem lại cảnh mới quay vừa vội vàng hỏi: “Đạo diễn Trần, anh cảm thấy

thế nào?”.

Đạo diễn Trần mẫn nguyện nói:

“Cô ấy là Doãn Hạ Mạt à?”

“Vâng.”

“Cô ấy nhất định sẽ nổi tiếng.”

Trần Ân cũng có cái cảm giác Hạ Mạt sẽ nổi tiếng, clip quảng cáo quay thật đẹp, thật lãng mạn, khí chất ở Lạc Hi lại tuyệt thế kia. Nhưng lúc đó Trần Ân đâu có ngờ, sau khi quảng cáo Lỗi Âu lên sóng đã gây một cơn sốt chấn động lớn, một làn sóng dữ dội vượt xa so với tưởng tượng của Trần Ân. Doãn Hạ Mạt trong một đêm đã nổi tiếng khắp mọi nơi. Trong clip quảng cáo, cô thuần khiết xinh đẹp, cô sâu sắc bi thương, ngay ngày đầu tiên phát sóng quảng cáo đã làm điên đảo hàng triệu triệu con tim.

Khởi đầu, mọi người ngồi trước màn hình thích thú chờ đợi để xem mẫu quảng cáo ngắn ngủi đều là vì sẽ có Lạc Hi xuất hiện. Sau đó họ ngạc nhiên phát hiện, bên cạnh Lạc Hi ánh sáng rạng ngời, phong thái hút hồn, người con gái cùng đóng với anh hoàn toàn không phải là nhân vật làm nền. Cô ta xinh đẹp trẻ trung tràn đầy sức sống như hoa bách hợp, khi Lạc Hi hôn cô, cô kiễng chân lên, người run run, trên màn hình nhìn thấy rõ những hạnh phúc, những bi thương được cô thể hiện quá tuyệt vời.

Quảng cáo của công ty Lỗi Âu được phát sóng liên tục vào những giờ cao điểm.

Nụ cười và nước mắt của Doãn Hạ Mạt được mọi người ghi nhớ.

Hàng ngàn tấm áp phích quảng cáo lớn được treo ở trong các khu thương xá và hai bên những con đường hoa lệ.

Mặt biển xanh bao la, nắng vàng rực rỡ, Lạc Hi tuần tú đẹp gợi cảm vào vai chàng hoàng tử trong câu chuyện cổ tích, đôi môi đẹp tựa hoa anh đào của chàng hôn cô, má cô nghiêng nghiêng nhuận hồng, mái tóc dài dày như rong biển, đuôi cá vàng óng ánh, bức tranh đẹp tuyệt vời không có trong tưởng tượng. Những ai đi qua những tấm áp phích quảng cáo không thể không nán lại ngẩng lên nhìn hình ảnh chàng hoàng tử và nàng tiên cá đang ôm chặt nhau hôn, đắm đuối, mãi mãi không bao giờ rời xa.

Quảng cáo của Lỗi Âu đã thu hút sự chú ý lớn, chuyện Lạc Hi lần đầu ra

tay giúp đỡ Doãn Hạ Mạt đích thân đến tận nơi ở quảng trường Cầu Vồng một lần nữa lại bị giới báo chí đào bới, các báo chí thi nhau phao tin giật gân phỏng đoán. Có tờ báo cho rằng Doãn Hạ Mạt là người tình bí mật của Lạc Hi, để giúp cô bước vào nghề, Lạc Hi đã tham gia quảng cáo và trao đổi điều kiện buộc công ty Lỗi Âu phải loại bỏ Thẩm Tường và Đào Thực Nhi và tuyển chọn cái tên Doãn Hạ Mạt chưa bao giờ xuất hiện. Lại có báo buôn rằng Thẩm Tường vì chuyện tình cảm đau khổ mà sinh bệnh phải nhập viện, bạn bè của cô nhiều lần gọi điện thoại liên lạc với Lạc Hi, nhưng anh ta nhất định vẫn không nhòm ngó tới...

Tin tức bàn tán khắp nơi.

Đào qua một lượt, trên hầu hết các chương trình giải trí, tạp chí, bài báo đều có đăng những tin tức nóng hổi về Doãn Hạ Mạt, khen có chê có, tuy nhiên dù có bình luận như thế nào, độ nổi tiếng của cô đã thật sự vượt qua tất cả những người mới bước chân vào nghề.

Không bỏ lỡ cơ hội này, Công ty Biểu diễn Nghệ thuật Sun biên tập ngay cho Doãn Hạ Mạt một đĩa đơn có tựa *Nàng tiên cá Bong Bóng*.

Đĩa đơn này chủ yếu sử dụng ca khúc *Nàng tiên cá Bong Bóng* dựa trên bối cảnh trong clip quảng cáo của Lỗi Âu, thi luật ca từ theo cùng mô típ trong quảng cáo đã đưa vào lòng người. Âm nhạc được làm mới, tiếng hát của cô véo von thánh thót, xen lẫn chút giọng trầm ấm cuốn hút, nghe thanh thản nhưng rất cảm động. Trong MV của ca khúc đơn được lồng thêm vào một vài hình ảnh đẹp kinh điển tuyển ra từ quảng cáo. Và Lạc Hi, lại một lần nữa “hữu tình” đảm nhận vai nam diễn viên chính trong MV này, khiến vô số các fan hâm mộ sung sướng phát điên.

Album vừa xuất ra thị trường, đã thu được thắng lợi, ngay lập tức ca khúc *Nàng tiên cá Bong Bóng* xuất hiện dài dài trong top 5 trên tất cả các bảng xếp hạng ca khúc vàng.

Doãn Hạ Mạt bắt đầu xuất hiện trong các chương trình giải trí, trong các bản tin trên các báo đài. Cái đẹp tĩnh lặng ở cô để lại ấn tượng trong lòng khán giả. Trên mạng Internet, trên bảng tìm kiếm, con số xuất hiện cái tên Doãn Hạ Mạt cũng không ngừng tăng nhanh, fan hâm mộ lập cho cô một blog chính thức, trang này phát triển cực mạnh trên mạng Yahoo.

“Thành công mà dễ đến thế sao?”

Trân Ân ngơ ngác gặp điện thoại lại, cú điện thoại vừa rồi, là từ ban tổ chức Lễ trao giải thưởng Ca khúc vàng thường niên, chính thức mời Hạ Mạt tham dự. Hạ Mạt là một trong năm người được đề cử trong hạng mục Gương mặt mới xuất sắc của năm, Phan Nam cũng có mặt trong danh sách này.

“Đây chỉ là mới bắt đầu, sao có thể nói là thành công.”

Hạ Mạt nhìn bóng đêm vụt qua bên ngoài cửa xe trên đường trở về sau khi tham gia ghi hình. Một chương trình văn nghệ tổng hợp, những minh tinh mỗi người một bức sân khấu, cô và hai người mới bước chân vào làng giải trí khác cùng ngồi một chỗ. Hầu như MC chỉ sử dụng thời gian để nói chuyện với những minh tinh kia, cơ hội dành cho cô và hai người chỉ chen vào không quá năm phút.

Sẽ có một ngày, cô sẽ đứng trên vị trí cô muốn. Trên thế giới, có rất nhiều sự việc mà khi thực hiện không hẳn đã khó như trong tưởng tượng.

Về đến nhà, phòng khách yên tĩnh, Tiểu Trùng đang vẽ, tranh của cậu rất được hoan nghênh. Ông chủ phòng tranh gần đây đã đặt hàng mười bức một lúc. Lạc Hi cũng đã về, anh đang ngồi trên sofa mãi mê xem kịch bản, con mèo đen lười nhác nằm trên đầu gối Lạc Hi. Sau quảng cáo Lỗi Âu, những tin hot về cô và anh được đăng rất nhiều, không thể vẫn như trước lén lút hẹn gặp nhau ở bên ngoài, thế là Lạc Hi sau khi diễn thường cắt đuôi đám nhà báo săn tin chạy thẳng về nhà cô.

Có lúc cùng ngồi xem ti vi với cô.

Có lúc nói chuyện, vui cười với cô.

Có lúc vui đầu xem kịch bản và ca từ để hôm sau chuẩn bị biểu diễn. Chỉ khi cô đi vào phòng ngủ, anh cười với cô, ôm cô một chút. Anh bận tới nỗi nhiều lúc cũng chẳng có thời gian nán lại nói chuyện với cô.

Lạc Hi thường xuyên về đây, Hạ Mạt dần dà cũng cảm thấy quen quen, thế là nơi đây gần như đã biến thành nhà của anh.

Nghe tiếng cô về, Tiểu Trùng chạy ra đón lấy túi xách của cô, đưa cô vào phòng khách rồi quay vào bếp hâm nóng đồ ăn cho cô.

Lạc Hi bỏ kịch bản xuống.

Anh bê ra một chiếc hộp giấy trắng khá to.

Chiếc hộp có ren trắng kết nơ hình con bướm.

Hạ Mạt mở nắp hộp, bên trong là một bộ đầm dạ hội màu trắng đẹp vô cùng, viền hoa lụa đơn giản và những hạt trân châu, tinh khiết cao quý.

“Em sẽ là người đẹp nhất trong Lễ trao giải thưởng Ca khúc vàng thường niên.”

Anh hôn nhẹ lên trán cô.

Những ngón tay mân mê trên bộ đầm dạ hội ren trắng, cô ngẩng mặt nhìn anh, đôi mắt cười long lanh: “Chỉ hy vọng vậy thôi sao?”, cô cứ nghĩ là anh sẽ chúc cô đạt được giải thưởng *Gương mặt mới xuất sắc của năm*, thậm chí là giải *Ca khúc được yêu thích nhất của năm* cơ.

“Ừ”, Lạc Hi ôm vai cô cười, “Cho dù có hay không đoạt được giải thưởng, nhưng việc có thể được chính thức mời tham gia, với em điều đó chính là khẳng định lớn nhất. Cơ hội sau này vẫn còn nhiều, dù cho lần này không có được giải thưởng, nhưng trong mắt anh, em luôn là người phụ nữ đẹp nhất”.

Hạ Mạt dựa vào anh.

Cô nhắm mắt.

Mím cười.

Cô hiểu, Lạc Hi lo cho cô nếu như không có được giải thưởng nào sẽ sinh ra thất vọng. Tuy biết mình tuyệt đối không phải là loại người dễ bị lung lạc đến thế, nhưng, trước tâm ý này của anh, cô cảm thấy trong lòng ấm áp hơn. Không còn mĩa mai, châm kích làm tổn thương anh nữa, từ khi cô cởi mở trái tim mình, đột nhiên cô phát hiện, hóa ra vẫn còn có một bầu trời, và cô vẫn có thể giống như đứa trẻ được sung ái, ấm áp hưởng thụ hạnh phúc, yêu và được yêu.

Khi Tiểu Trường bưng bát canh hầm nóng trong phòng bếp đi ra, Hạ Mạt đã ngủ mất rồi.

Cô gối đầu lên chân Lạc Hi ngủ rất say, người cuốc tròn, hai tay như đứa bé ngoan khoanh vòng trước ngực, nụ cười vẫn còn đọng trên môi, hình như cô đang mơ giấc mơ đẹp. Khóe môi Lạc Hi hình như cũng vẫn còn nụ cười, một tay anh nhẹ nhàng vuốt ve vai Hạ Mạt, tay kia cầm kịch bản đọc.

Tiểu Trùng lấy chiếc chăn mỏng đắp lên người chị.

Lạc Hi ngẩng đầu mỉm cười với cậu.

Tiểu Trùng cười lại với anh, rồi cậu quay lại giá vẽ, tiếp tục công việc của mình.

Phòng khách lại yên lặng không một tiếng động.

Hình như có mùi thơm của sương đêm nhẹ nhàng vấn vương, không gian tuyệt đẹp khiến người ta không dám thở.

Một tuần sau.

Tầng trên cùng tòa nhà trụ sở Tập đoàn Âu Thị.

Bàn làm việc màu đen của một nhà thiết kế nổi tiếng Italia, sàn đá cẩm thạch đen, đèn treo bóng thủy tinh không bật, chỉ có một bóng đèn gắn trên tường sáng, bên ngoài bóng đêm phủ dày đặc.

Âu Thần đứng bên cửa sổ.

Xe chạy dưới đường nườm nượp, đèn xe qua lại như đan vào nhau, trên gương mặt điển trai tuấn tú của anh lạnh tanh không một cảm xúc, ánh trăng chênh chếch qua cửa sổ kính chiếu lên sợi ren lụa màu xanh trên cổ tay. Rất lâu, ánh mắt anh từ ngoài cửa sổ quay lại nhìn tấm thiệp mời trong tay.

Lễ trao giải thưởng Ca khúc vàng thường niên.

Hằng năm, Tập đoàn Âu Thị luôn tài trợ một khóa tiền lớn cho giải thưởng này. Ban tổ chức giải thưởng cũng luôn trân trọng gửi thiệp mời đại diện của Tập đoàn Âu Thị tới tham dự. Năm nay, sau khi hay tin Âu Thần về nước, ban tổ chức đã đặc biệt gửi thiệp mời đích thân anh.

Âu Thần nhìn tấm thiệp mời, sắc mặt thản nhiên lạnh lùng xen lẫn đắn đo. Từ sau khi clip quảng cáo hoàn thành, anh vẫn chưa gặp lại cô, nếu như tới dự lễ trao giải thưởng chắc chắn có thể gặp được.

Nhưng...

Gặp được cô ấy rồi để làm gì? Hôm đó, trên boong thuyền, hình ảnh cô và Lạc Hi ôm hôn nhau thắm thiết cứ luẩn quẩn trong đầu khiến anh khổ sở.

Ánh mắt Âu Thần u uất, sống lưng từ từ cứng lại. Anh mặc nhiên quăng tấm thiệp mờ vào đồng giấy bỏ rồi quay lại bàn làm việc bật đèn bàn bắt đầu xử lý công việc trên máy tính. Hơn mười phút sau, Simon đẩy cửa phòng làm việc, nhìn thấy Thiếu gia đang lạnh lùng nghiêm chỉnh ngồi làm việc bên máy tính, lại thấy tấm thiệp mời trong đồng giấy lộn, anh không vào phòng nữa, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Trời tối dần.

Trong phòng làm việc trống trải, Âu Thần mắt nhìn những bảng biểu trên màn hình vi tính nhưng đầu óc lại nghĩ ngợi đầu đầu, và rồi anh cảm điều khiến ti vi bên cạnh bàn, bấm nút chuyển kênh, màn hình dừng lại kênh đang truyền hình trực tiếp Lễ trao giải thưởng Ca khúc vàng thường niên.

Bên thảm đỏ.

Phóng viên các báo đài chen nhau chật cứng.

Ánh đèn lấp lánh.

Trang sức ngọc ngà.

Váy áo lộng lẫy.

Một vườn hoa đa sắc đa hương.

Tài tử giai nhân thành thạo tạo dáng trước ống kính, giới phóng viên ồn ào tay nâng máy quay, máy chụp hình, micro. Người hâm mộ hai bên cũng cuồng nhiệt như muốn nhào lên phá vỡ vòng phong tỏa của nhân viên an ninh...

Âu Thần lấy trong tủ rượu chai Vodka rót vào cốc thủy tinh; các minh tinh thướt tha kéo tới xuất hiện trên thảm đỏ. Âu Thần nhấp từ ngụm rượu mặc nhiên nhìn những hình ảnh trên màn hình ti vi, hết rượu anh lại rót cốc khác.

Tới khi...

Cô xuất hiện.

Ngón tay Âu Thần bóp mạnh chiếc cốc thủy tinh, thứ nước trong suốt lạnh lẽo dao động, mùi rượu âm thầm ủ ẽ như đôi mắt anh trong khoảnh khắc này.

Đêm buông xuống hắt, bầu trời đầy sao.

Thảm đỏ trải dài.

Cô mặc bộ váy dạ hội màu trắng, được tô điểm thêm những sợi ren lụa và những hạt trân châu, hoàn toàn không phô diễn hở hang, một kiểu đẹp kín đáo. Mái tóc dài dày như rong biển của cô xõa trên vai, rất quyến rũ gợi cảm, kết hợp trên gương mặt có vẻ hơi lạnh nhạt của cô tạo một cảm giác mâu thuẫn xung đột kỳ diệu, đẹp tới mức khó mà rời mắt được.

Chớp đèn sáng lia lịa.

Thảm đỏ rực sáng.

Fan hâm mộ trong đám người chen lấn bắt đầu gào tên cô, cô nhìn về phía họ, màn hình quay cận cảnh nụ cười trên gương mặt cô rất rõ nét. Nụ cười thật nhẹ nhàng, đôi mắt màu hổ phách nửa như cười nửa như không, lúc ẩn lúc hiện, như những hạt sương óng ánh trong làn sương trắng.

Màn hình tinh thể lỏng chuyển hình sang một minh tinh khác.

Âu Thần khép mắt lại.

Anh ngửa đầu uống cạn cốc rượu, cảm giác đốt cháy bỏng rát trong cổ họng lan dần trong cơ thể kéo vào tới trái tim. Có lẽ, cô là lời nguyền chú trong cuộc đời anh, hết lần này đến lần khác nhấn chìm hủy diệt anh trong đau khổ, có lẽ nào cô đã có người yêu thương, có lẽ nào thời điểm xuất hiện của anh là quá trễ, trái tim cô đã không còn chỗ trống cho anh.

Hay là cướp lấy cô!

Cái gì muốn là nhất định anh sẽ có trong tay!

Nhưng...

Trái tim như có âm thanh muốn ngăn cản anh, hình như là vậy, vì những hành vi bá đạo ngang ngược mà mắc phải sai lầm khiến anh đau khổ, thậm chí đã đánh mất luôn ký ức...

Trong lồng ngực Âu Thần, đau khổ lại quấy đập mãnh liệt!

Ngón tay anh ấn lên huyệt thái dương.

Đau đớn như muốn đứt nó ra, anh không còn chịu đựng được nữa, Âu Thần nấc lên nghẹn ngào.

Đúng lúc này nhạc chuông điện thoại di động vang lên.

Âu Thần cố gắng ghìm nén cái đau xuống, rút điện thoại ra: “A lô?”.

Đầu kia có tiếng nói.

Âu Thần đột ngột trợn trừng mắt, con người như muốn nhảy ra ngoài, xanh thẫm như cây rừng trong đêm đen. Hồi lâu, anh dẫn giọng: “Đem các tư liệu điều tra đến đây ngay lập tức! Nhanh lên!”.

Minh Hiếu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 15

Đại sảnh Lễ trao giải thưởng Ca khúc vàng thường niên.

Đèn chùm thủy tinh sang trọng.

Từng hàng, từng hàng ghế bọc nhung đỏ, những ngôi sao nổi tiếng mỉm cười thư thái, lộng lẫy quý phái, phong cách mê hồn. Chỗ ngồi được chia thành các khu vực cách biệt được quy định theo đề cử các hạng mục của giải bao gồm: *Nam ca sĩ được yêu thích nhất của năm*; *Nữ ca sĩ được yêu thích nhất của năm*; *Bài hát hay nhất của năm*; vân vân... Tuy xung quanh đều là những đối thủ cạnh tranh trong từng hạng mục, song trước ống kính, các sao đều thể hiện nét mặt, thái độ ưu nhã, thân thiện và khiêm tốn.

Doãn Hạ Mạt ngồi trong khu vực đề cử *Gương mặt mới xuất sắc nhất của năm*, bên trái cô là Phan Nam, bên phải cô là Bạch Âm, gương mặt mới của Công ty Thời Đại Huy Hoàng.

Bạch Âm mặc chiếc váy dài bằng vải sợi thô, nửa giống đầm dạ hội nửa lại giống áo bào dài, cô ta không trang điểm, xem ra chẳng ăn nhập với hạng mục được đề cử, rất lạc lõng. So với Phan Nam, Bạch Âm phát hành album sớm trước một tháng. Bạch Âm đi theo dòng nhạc Soul, tự mình sáng tác ca khúc, phong cách nhạc điệu ca từ rất khác lạ, được mệnh danh là “Tài nữ thời đại mới”. Giới báo chí đều bình luận, nhận định giải thưởng lần này sẽ thuộc về Bạch Âm hoặc Phan Nam. Hạ Mạt vào tới nơi thì Bạch Âm đã có mặt ở chỗ ngồi, hai người nhìn nhau mỉm cười, sau đó Bạch Âm nghe nhạc MP3, Hạ Mạt cũng không bắt chuyện.

Phan Nam cắt tóc ngắn thêm một chút, nhìn càng giống con trai – rất điển trai. Đôi chân dài, thắt lưng đen, đôi mắt sang như sao, khi Phan Nam đi trên thảm đỏ, không biết bao nhiêu thiếu nữ phải bật lên tiếng hò reo sung

sướng.

“Sao thế?”

Phan Nam nói nhỏ, cô thấy Hạ Mạt tự dưng chỉ chăm chăm nhìn về một hướng, im lặng, thoáng một nụ cười dịu dàng trên môi, nụ cười mềm mại, đẹp mê hồn.

Phan Nam nhìn theo ánh mắt của Hạ Mạt.

Chỉ thấy phía trước, bên phải là hai hàng ghế dành cho đề cử *Nam ca sĩ được yêu thích nhất của năm*, Lạc Hi đang nhìn qua, ánh mắt Lạc Hi và ánh mắt Hạ Mạt đụng nhau như tóe lửa, nụ cười trên hai gương mặt hình như rất giống nhau.

Cảm thấy ánh mắt ngạc nhiên của Phan Nam, ánh mắt Lạc Hi nhanh chóng rời Hạ Mạt chuyển qua nhìn Phan Nam, anh vẫy tay chào, mỉm cười với cô. Phan Nam cũng vẫy tay chào lại. Khi quay nhìn lại Hạ Mạt, cô đã trở về nét mặt thản nhiên như ngày thường.

“Yêu rồi sao?”

Nghe Phan Nam ghé tai hỏi nhỏ, Hạ Mạt giật thót tim, cảm giác bên tai nóng bừng như lửa đốt. Đáng lý ra phải phủ nhận mới đúng, nhưng, không hiểu sao, mồm miệng cứng đờ không sao nói ra được.

Phan Nam cười.

“Cha cha, bộ dạng cậu lúc này chả khác gì bọn con gái tầm thường”. Phan Nam cắn một cái vào tai Hạ Mạt làm trò. “Mình cứ nghĩ cậu là yêu tinh tu luyện thành, mọi thái độ hỉ nộ đều vô hình vô sắc chứ”.

Hạ Mạt cũng nói lại rất khế, nửa để trả đũa Phan Nam chọc ghẹo, nửa như muốn hỏi:

“Đã nghĩ kỹ lời cảm ơn chưa?”

Album của Phan Nam thực hiện theo thể loại nhạc Rock nhẹ, thêm vào đó là cái đẹp trung tính hút hồn, điệu nhảy vừa đẹp vừa hấp dẫn, album của Phan Nam tung ra như đặt bom trên thị trường âm nhạc, gây cơn sốt cực lớn. Siêu phẩm cực đỉnh này đã giúp Phan Nam nhảy luôn lên vị trí thứ

nhất trong bảng xếp hạng các nữ ca sĩ suốt một thời gian dài, đây Thẩm Tường xuống vị trí thứ hai. Trong thế Thẩm Tường là mặt trời giữa ban ngày, thì những thể hiện của Phan Nam được coi là một chú hắc mã. Nếu như trước đó, album của Bạch Âm được đánh giá có khuynh hướng nghệ thuật cao, thì album của Phan Nam trên thị trường sau này còn được tung lên cao gấp bội.

Hạ Mạt biết, giải thưởng gương mặt mới lần này có lẽ sẽ thuộc về Phan Nam nên cô cũng chẳng có gì phải thấp thỏm lắm. Tuy nhiên Hạ Mạt cũng không hề có ý tự ti mà chê bai đánh giá thấp về mình, chỉ tiếc là thời gian cô vào nghề quá ngắn, tuy tiến bộ rất nhanh, vẫn có tố chất có thể khai thác, nhưng so với Phan Nam và Bạch Âm đã từng trải qua bảy, tám năm luyện tập, khoảng cách tương giao đâu có cách biệt là mấy.

“Nghĩ rồi”. Phan Nam vỗ tay trước ngực, đằng hắng ho nhẹ một tiếng, vừa cười vừa nói nhỏ: “Cảm ơn đài HBS, cảm ơn MTV, cảm ơn công ty Sun, cảm ơn Thái Ni, cảm ơn bầu show, cảm ơn người quản lý, cảm ơn cha, cảm ơn mẹ, cảm ơn Hạ Mạt...”

Hạ Mạt phì cười: “Danh sách được đấy chứ”.

“Chứ còn, đây vốn chính là nơi nhàn chán”, Phan Nam dài mồm nói, “Tác phẩm hay và không hay, trong lòng mỗi người tự có cách đánh giá, đâu thể lấy giải thưởng của bọn họ ra mà nhận định. Chỉ có điều nếu như không đến dự, tất nhiên sẽ bị chỉ trích mới vào nghề mà đã lên mặt, lắm điều muốn chết đi được”.

Lúc này, Bạch Âm bỏ tai nghe MP3 ra, làm như hơi liếc qua Phan Nam và Hạ Mạt, hai cô cùng bật cười, ánh mắt như ngầm thỏa thuận cùng chuyển qua đề tài khác.

Tòa nhà Tập đoàn Âu Thị.

Qua màn hình tinh thể lỏng Lễ trao giải thưởng Ca khúc vàng thường niên đang được tiến hành rầm rộ, âm thanh ồn ào trái ngược với cảnh trống trải yên tĩnh dị thường trong phòng làm việc. Âu Thần ngồi đó, sống lưng cứng đờ. Người bên văn phòng thám tử đã ra về được hai mươi phút, nhưng trong đầu anh vẫn là sự chấn động, kinh hoàng và đờ đẫn. Anh chưa lấy lại được cái trầm tĩnh lạnh lùng như thường có.

Những tấm ảnh, có tấm đã cũ vàng.

Hình như chúng đã được thu nhặt từ nhiều chỗ khác nhau, tấm thì được giữ gìn rất sạch sẽ, tấm thì trông bẩn bẩn cũ nát, có cái bị xé rách, lại cả dấu tay, có cái được cắt từ tờ báo riêng của trường Thánh Huy đã quá cũ, hình ảnh mờ mờ không rõ nét.

Nhưng...

Những tấm ảnh đó đều chụp hai người.

Cảnh trong trường Thánh Huy, thời niên thiếu lạnh lùng kiêu ngạo của anh, nhưng không giống như bây giờ, hồi đó đôi mắt anh rực sáng, đặc biệt nhất là chụp lúc anh đang chăm chú nhìn cô. Dung mạo cô nhìn trẻ con ấu trĩ hơn rất nhiều, gương mặt trong sáng thuần khiết, đôi mắt pha lê màu hổ phách, vẫn thản nhiên xa lạ như vậy, nhưng khi nhìn vào anh, đôi môi cô lúc nào cũng có một nụ cười dịu dàng thân thương.

Nhìn nụ cười này trong những tấm ảnh.

Trái tim Âu Thần như bị kim kẹp chặt!

Anh đã nhớ ra gương mặt có nụ cười dịu dàng này.

...

Nhà kho chứa đồ phế thải.

Doãn Hạ Mạt nói nhỏ, giọng mềm mại. Âu Thần ngạc nhiên, cúi đầu nhìn cô gái ôm trong lòng, đôi mắt cô như đọng đầy nước mắt, làn môi trắng bệch như hoa bách hợp, gương mặt với nụ cười dịu dàng.

Trái tim Âu Thần đột nhiên tĩnh lặng.

Tự dưng anh muốn đưa ngón tay chạm vào má cô, thật nhẹ nhàng, nhẹ

nhàng đụng lên làn da cô, tại sao cô ấy lúc nào cũng dễ dàng đến vậy, dễ dàng tới mức khiến anh đau lòng.

...

Thì ra, cô ấy vẫn thường mỉm cười với anh như vậy sao? Ở bên, lặng yên nhìn anh, mỉm cười với anh, như mãi mãi không bao giờ rời xa anh. Âu Thần hít một hơi, ngón tay hơi cứng lại, cố gắng khống chế cái đau trong lồng ngực, chăm chú nhìn vào những bức ảnh.

Tấm ảnh này chụp trong khuôn viên trường Thánh Huy.

Sân trường học sinh đông như kiến, như trước biển người phân đôi nhường đường cho anh, anh thời niên thiếu đứng trước mặt cô, ngạo mạn, nhẹ nhàng cúi người, đặt một nụ hôn lên bàn tay cô. Cô nhìn anh đắm đắm, ánh mắt tĩnh lặng, lại lo lắng, thể hiện cái yêu kiều xấu hổ của những thiếu nữ đang lớn.

Một tấm ảnh chụp bên bể bơi.

Mặt hồ vẫn còn làn sương mỏng, hình như anh vừa chạy thể dục sáng về, trán lấm tấm mồ hôi. Cô đứng dựa lưng vào chiếc Lincoln đen thân dài, tay cầm chiếc khăn bông dịu dàng lau mồ hôi cho anh.

Những lời nói của người phụ trách văn phòng thám tử vẫn còn như bên tai Âu Thần...

...

“Theo điều tra của chúng tôi, năm năm trước tại trường Thánh Huy, Doãn Hạ Mạt và Âu Thần là một cặp đôi cực kỳ nổi tiếng...”

Năm Âu Thần mười bốn tuổi đã tuyên bố công khai Doãn Hạ Mạt là bạn gái của mình, chuyện hai người hẹn hò nhau hồi đó ở trường Thánh Huy không ai là không biết...

Cặp này ở trường thu hút mọi sự chú ý, một số học sinh trong trường, đặc biệt là phóng viên báo trường thường chụp ảnh lén hai người khi họ bên nhau giữ làm tư liệu riêng. Số ảnh chúng tôi có trong tay chỉ là một phần nhỏ, nếu cần thiết, chúng tôi có thể tiếp tục thu thập thêm...

Nhưng năm năm trước, bố mẹ nuôi của Doãn Hạ Mạt gặp tai nạn qua đời, Âu Thần tự dừng lại biến mất chẳng có lấy một hồi âm, hai người từ đó cũng cắt đứt luôn quan hệ...

Nếu ngài cần điều tra thêm Doãn Hạ Mạt trong năm năm vừa qua sống ra sao, chúng tôi rất sẵn sàng phục vụ...”

...

Ngón tay cứng ngắc run run, Âu Thần nắm chặt tay lại, gió đêm thổi tung rèm cửa, sợi ren lụa màu xanh trên cổ tay Âu Thần cùng bay theo. Gương mặt anh tú không một cảm xúc, chỉ có đôi mắt màu xanh âm u như màu cây rừng trong đêm gió lớn cuộn trào.

Do luôn hoài nghi.

Cảm giác số mệnh mãnh liệt.

Rốt cuộc Âu Thần đã mời thám tử nhảy vào điều tra quá khứ của anh bắt nguồn từ Doãn Hạ Mạt. Nhưng giờ đây, khi có trong tay những bức ảnh này, khi mà kết quả điều tra đang bày ra trước mắt, máu trong người anh như đang gào thét phần nộ, lại như đang âm ỉ lưu chuyển một hạnh phúc cay đắng không rõ tên.

...

Trông cô rất bình tĩnh. Ráng chiều từ từ biến mất nơi chân trời bên ngoài cửa sổ, bóng đêm buông dần, hàng lông mày cô giãn ra, chỉ còn đôi môi vẫn trắng nhợt.

“Tôi không quen anh”.

Tiếng nói rất khẽ, chuyện xưa như làn khói mỏng tan trong phòng bệnh.

...

Cô nhìn anh chăm chăm, như hạt sương đọng trên cánh hoa đêm, đôi mắt màu hổ phách thản nhiên lạnh lẽ nhìn anh.

“Sao lại phải lừa anh?”

Cô mỉm cười, nụ cười thản nhiên như không.

“Nếu như muốn lừa Thiếu gia của Tập đoàn Âu Thị, có lẽ phải nên lừa rằng năm năm trước tôi quen anh, anh đã yêu tôi, tôi đã yêu anh... đáng tiếc, tôi không quen anh”.

...

Cô đã lừa anh.

Trái tim đau dữ dội, đau như muốn chết ngay đi cho rồi, nỗi đau đạt tới cực điểm, máu trong người từ nỗi đau tê liệt đỉnh điểm ấy chợt thức tỉnh bật

trào trở lại từ từ đóng băng, lạnh đến thấu xương. Cô đã lừa anh. Đôi mắt Âu Thần kết băng, cô biết anh đã quên, nên...

Cô đã dối lừa anh.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn những hình ảnh trên màn hình ti vi.

...

MC lễ trao giải công bố giải thưởng *Gương mặt mới xuất sắc nhất của năm*, màn hình ti vi chia năm, bốn cô gái và một chàng trai, gương mặt Hạ Mạt bình tĩnh thản nhiên, vẻ như không đang phải có mặt tại lễ trao giải thưởng mà là đang dạo chơi ngoài phố.

Tên người nhận giải được MC xúc động tuyên bố:

“Doãn Hạ Mạt!”

Trên màn hình, bốn gương mặt còn lại biến mất, chỉ còn lại hình ảnh đặc tả rất rõ nét một gương mặt Doãn Hạ Mạt. Gương mặt cô ngạc nhiên, hơi nhú mào, trong đôi mắt thoáng qua như thể không tin nổi, cô nhìn sang cô gái đứng bên phải, cô gái kia cười ôm chầm lấy cô, hôn lên má cô.

...

Trong phòng khách trống vắng.

Ánh mắt Âu Thần âm u sắc lạnh.

Không thể chịu đựng nổi, ai đó gần gũi đã ôm hôn cô.

...

Cảnh tiếp theo.

Cô bước lên bục nhận giải thưởng, tay cầm biểu tượng phần thưởng bằng thủy tinh, dưới ánh đèn tụ quang, tượng thủy tinh lấp lánh bảy sắc cầu vồng. Bộ đầm dạ hội trắng, da trắng như ngà, mái tóc dài dày như rong biển, đôi mắt đẹp long lanh như biển sâu, sáng như trăng đêm rằm, nụ cười của cô thản nhiên tĩnh lặng, pha chút trầm ưu giống như mặt biển khiến người ta khó mà rời mắt.

Micro trước mặt cô.

“Có thể nhận được phần thưởng này là nằm ngoài dự đoán của tôi”, cô mỉm cười, nhìn hàng ghế các ngôi sao dưới bục sân khấu, ánh mắt khiêm tốn chân thành, “bởi vì những người cùng có mặt trong đề cử giải thưởng này như Phan Nam, Bạch Âm, Vi An, tài năng của họ đều rất lớn. Cảm ơn...”

...

Nghe tới những tiếng “Cảm ơn”.

Trong đầu Âu Thần đột ngột như trúng một quai búa.

Anh đau đớn hét lên một tiếng.

Những tiếng trong ti vi giờ đây biến thành âm thanh “xào, xào” không còn nghe thấy rõ nữa. Đầu anh đau buốt, ánh sáng hình ảnh từng màn từng màn thay đổi liên tục nhảy múa trên ti vi, kéo toạc, nhức mắt, loảng nhoảng, trong đầu Âu Thần chớp giựt liên hồi.

...

Bể bơi trong nhà gợn sóng lóng lánh.

...

Cô bé lau tóc Âu Thần rất mạnh như đang lau con chó con.

“Lại đổi em gì vậy, mặt xấu hoắc, nếu anh không thích nhìn em, sau này em cũng sẽ không tới tìm anh nữa!”

Âu Thần giựt mạnh chiếc khăn.

Quăng nó sang bên, nheo mắt, ánh mắt xanh thẫm, anh nhìn cô bé chăm chăm, hàm dưới thít chặt.

...

Cô bé lại dùng ngón tay nhẹ nhàng chải tóc Âu Thần. Cô bật cười, nói:

“Lại ghen rồi chứ gì?”

...

Cô ôm chặt cánh tay anh, kéo anh quay lại, lườm yêu một cái, nói: “Xin anh giúp cho sau này có giận thì giận có lý một chút, được không? Bằng không một ngày nào đó em nổi cáu thật, em sẽ không thèm để ý anh nữa đâu, thật đấy!”

“Vậy sao?”

“Chứ còn”. Cô ôm cánh tay anh đung đưa, nũng nịu: “Được rồi, nói nhanh đi, cuối cùng thì anh có giúp không?”

...

Cô bé cười tươi như bông hoa đang nở rộ. “Biết làm sao được, nhưng em chắc chắn anh sẽ giúp em!”

Anh lườm cô.

“Cảm ơn anh!” Cô sung sướng lắc cánh tay anh.

...

Mặt nước gợn sóng lăn tăn lóng lánh lên tường và trên trần nhà.

“Hạ Mạt, em là của anh”.

Anh hôn lên trán cô, đôi môi lạnh giá”.

...

Mỗi lần cố gắng tìm lại những kỷ niệm, đầu anh lại đau muốn vỡ ra. Âu Thần bóp mạnh huyết thái dương, khí huyết trong lồng ngực cuộn cuộn quay cuồng, khó chịu muốn nôn mửa, hơi thở đứt quãng đau khổ. Nhưng, dù anh cố hết sức chịu đựng cái đau giằng co xé ruột xé gan, những ký ức ấy kéo về chỉ có thể là những đoạn đứt quãng, không sao liên mạch được.

Anh rửa mặt tiếng, không thể chịu đựng nổi cái đau trong lồng ngực, Âu Thần đứng bật dậy khỏi sofa, vợ lấy chìa khóa xe đưa, bước vội ra ngoài cửa phòng làm việc.

Cửa phòng làm việc bị đóng sập lại!

Năm năm trước, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Tại sao...

Cô ấy lại dối lừa anh?!

Tất cả, tất cả, anh cần phải biết câu trả lời ngay lập tức!

Lễ trao giải thưởng Ca khúc vàng thường niên đã kết thúc.

Tiệc chiêu đãi báo chí được mở ngay sau đó tại đại sảnh Đài Truyền hình HSB. Ban tổ chức đã bố trí nhiều khu vực thuận tiện phục vụ cho phóng viên báo chí phỏng vấn, chụp ảnh quay phim các ngôi sao. Chính vào giờ

này là lúc có thể thấy rõ ngôi sao nào được mến mộ nhất.

Hầu như tất cả phóng viên đều bu quanh Lạc Hi, năm nay anh không chỉ đứng hạng tư trong top 10 ca khúc vàng mà còn giành được giải *Nghệ sĩ tài năng nhất của năm; Album hay nhất của năm; Nam nghệ sĩ được yêu thích nhất của năm*, giải thưởng ôm đầy người, giống như năm ngoái, anh trở thành ngôi sao tỏa sáng nhất.

Đông đảo phóng viên đang vây quanh Lạc Hi, micro, máy quay chìa thẳng vào anh, hình như tất cả ánh sáng hào quang trên thế gian này đều tập trung trên người Lạc Hi, những nơi khác đều mờ nhạt.

Một số phóng viên không chen chân kịp vào chỗ Lạc Hi đành phải tản ra phỏng vấn các ngôi sao khác. Bốn, năm phóng viên đang phỏng vấn Thẩm Tường, tuy năm nay Thẩm Tường không thu được kết quả như năm ngoái, song cô cũng vẫn tiếp tục giữ được giải *Nữ ca sĩ được yêu thích nhất của năm*. Trước đây có tin Thẩm Tường lo nghĩ liên quan đến Lạc Hi đến nỗi ốm phải nhập viện, lần này có mặt ở đây xem ra dung mạo cũng có phần sa sút, mấy phóng viên dồn dập hỏi về vấn đề tình cảm của cô và Lạc Hi thế nào, song Thẩm Tường đã từ chối, chỉ tập trung trả lời những câu hỏi liên quan đến lễ trao giải lần này.

Vì An và Đào Thục Nhi đều có tên trong danh sách top 10 bài hát hay nhất, họ cũng có một vài phóng viên vây quanh phỏng vấn. Vì An gần như đã thoát được tai tiếng vụ xì căng đan, cô mặc bộ đầm dạ hội màu đỏ rực rỡ, trang sức kim cương lấp lánh, cười tươi như hoa. Đào Thục Nhi mặc bộ dạ hội màu trắng, yếu điệu thanh khiết như bông hoa nhài, e thẹn trước máy chụp hình của các phóng viên. Trong lúc vô tình ngược lên, ánh mắt cô đụng phải ánh mắt Hạ Mạt, hơi sững người, cô lập tức tránh ngay bằng cách nhìn qua chỗ khác. Từ Tịnh Nghi và Quan Dĩnh cũng nhận được giải thưởng có tính chất an ủi, hai người họ cầm cốc rượu trong tay trông trang nhã và bình thản, bạn bè đang vây lấy họ chúc mừng.

“Chúc mừng cậu!”

Lúc này Phan Nam đã thoát được vòng vây của đám phóng viên để nhảy tới chỗ Hạ Mạt, cô cung nhẹ vào cốc rượu trên tay Hạ Mạt, mỉm cười khoái chí, hình như cô không mấy bận tâm, làm như chuyện Hạ Mạt lãnh được

giải là chuyện đương nhiên. Hạ Mạt trong lòng vui buồn lẫn lộn, bảo vui không đúng là giả dối, có thể rinh được giải thưởng *Gương mặt mới xuất sắc nhất của năm* này đều là ước mơ của tất cả các nghệ sĩ, xa hơn nữa đó chính là dấu hiệu báo trước có thể còn giành được nhiều cơ hội lớn hơn sau này.

Nhưng...

Giải thưởng này đúng ra không thuộc về cô.

So về tài năng hay là được công chúng mến mộ, Bạch Âm và Phan Nam đều vượt cô một bậc, nếu album của Bạch Âm như mặt trời mùa xuân thì tính nghệ thuật và tính thịnh hành trong album của Phan Nam được kết hợp cực kỳ hoàn mỹ.

“Xin lỗi”.

Hạ Mạt ngửa đầu uống hết cốc rượu, có lẽ vội nên sặc một chút. Cô muốn có được sự công nhận mình xứng đáng với giải thưởng. Điều cô muốn đạt được đó là sự thừa nhận của mọi người sánh ngang ngửa với thành tích của bản thân, chứ không phải tự dưng lại có được trong tay thứ lẽ ra thuộc về người khác như kiểu đi chôm được.

“Cái gì thế!”, Phan Nam đập nhẹ vào lưng Hạ Mạt, cười hì hì, nói, “Nếu giải thưởng bị Bạch Âm cuỗm đi mất, có lẽ mình cũng sẽ chỉ buồn vài phút, chẳng này lại rơi vào tay cậu, đâu khác gì mình được giữ. Hạ Mạt, hãy tin vào chính bản thân, cậu mới là người xuất sắc, tuy cậu vào nghề tương đối muộn, nhưng một ngày nào đó, cậu có khi còn sáng giá hơn cả thằng nhóc Lạc Hi ấy chứ!”

“A Nam...”

Hạ Mạt trong lòng ấm áp, cô nhìn Phan Nam thân thương, giây phút này, cô không nói được thành lời.

“Tuyệt đối không được nói những lời thần kinh đó nhé”, Phan Nam nháy mắt, ôm lấy vai Hạ Mạt như hai chị em, “Mình sẽ lạnh, sẽ lạnh lắm đó”.

Hạ Mạt cúi đầu cười.

Sau Trân Ân, Phan Nam là người bạn thứ hai có thể đi được vào trái tim cô. Đột nhiên.

Khu vực đãi tiệc rượu bị khuấy động, một nhóm có đến trên trăm người yêu

nhạc la hét đầy kích động xông vào. Bọn họ trên tay cầm cây phát sáng, người cầm hoa, người cầm quà, nhiều người cầm những bảng ngữ ghi những dòng chữ tôn vinh thần tượng mình yêu thích.

Các ngôi sao kinh ngạc.

Ở những chỗ như thế này đâu cho phép các fan vào.

“Lạc Hi...”

“A Hi...”

“Hi Hi! Hi Hi! Chúng tôi yêu anh!”

Người yêu nhạc phấn khích gào thét xông tới bên Lạc Hi, vây chặt anh trong vòng tròn, người người đưa tay ra, gào tên anh, ai cũng muốn đụng vào anh, tặng cho anh những món quà trên tay mình!

Không khí khu vực đài tiệc phút chốc ồn ào náo nhiệt!

Đội an ninh làm nhiệm vụ bảo vệ tại lễ trao giải cũng xông vào tính kéo đám người ra, nhưng những người hâm mộ một khi đã chen được đâu dễ gì bị đuổi ra? Trong khi nhân viên an ninh xô đẩy nhau với nhóm này thì những nhóm khác lại tiếp tục xông vào ào ào như ong vỡ tổ, tất cả các ngôi sao người nào người nấy đều bị bủa vây khó mà thoát ra được.

“Lạc Hi... Lạc Hi...”

“Hi Hi! Tôi yêu anh! A Hi”.

“Vi An, chúng tôi ủng hộ chị! Chúng tôi tin chị...”

“Mãi mãi yêu Lạc Hi!”

“Ủng hộ Lạc Hi!”

“Chị Thẩm! Trong trái tim chúng tôi chỉ có chị...”

“Lạc Hi! Lạc Hi! Tôi yêu anh! Lạc Hi! Lạc Hi! Chỉ yêu Lạc Hi!”

...

Những đợt sóng kêu gào, kêu gào đầy kích động thét dậy không ngừng quanh các ngôi sao, bên này hét lớn, bên kia gào to hơn, hình như đám người đang vây quanh các ngôi sao thần tượng của mình cho rằng tiếng hét của họ to hơn, ngôi sao yêu thích của họ sẽ càng vui hơn.

“A Nam! Tôi thích bài hát của chị!”

“Hạ Mạt! *Nàng tiên cá Bong Bóng* nghe quá hay!”

“Em mua ba đĩa album *Nàng tiên cá Bong Bóng*, một để nghe, một cho bạn

mượn nghe, còn cái kia cất đi không dám dùng”.

“Em cũng thế! Em cũng thế!”

“Hạ Mạt! Em rất yêu thích chị!”

“A Nam! Những album sau này của chị nhất định em sẽ mua hết, em sẽ luôn ủng hộ chị!”

“Hạ Mạt! Chúc mừng chị đã giành được giải thưởng *Gương mặt mới xuất sắc nhất của năm*! Tiếp tục cố lên nhé!”

Hạ Mạt và Phan Nam cũng bị các fan vây kín, bọn họ tung hô, đưa giấy bút xin chữ ký. Hạ Mạt mỉm cười lưu chữ ký cho họ, đây là lần đầu tiên cô tiếp cận với người hâm mộ gần như thế này, trong tiếng vỗ tay hoan hô la hét của họ, cô cảm thấy hạnh phúc tràn trề, là cô được mọi người cần đến, là cô được mọi người yêu mến. Giây phút này, cô mới hiểu tại sao rất nhiều nghệ sĩ một khi đã bước chân vào làng giải trí họ sẽ khó lòng rời bỏ được. Đã quen với sự yêu quý ủng hộ của mọi người, nếu như mất đi, rơi vào lặng lẽ cô độc có lẽ thực sự rất khó chấp nhận.

“Ê! Cái gì mà gương mặt mới xuất sắc nhất!”

Đột nhiên không biết từ đâu vọng tới tiếng nói lạnh tanh, người hâm mộ ngạc nhiên im lặng, thì ra âm thanh đó phát ra từ phía các fan đang vây quanh Bạch Âm.

“Một màn đen! Cô ta mà cũng được là gương mặt mới xuất sắc nhất sao?!”

“Đừng có cười chết người ta kiểu ấy có được không vậy?! Gương mặt mới xuất sắc nhất lẽ ra phải là Âm Âm! Âm Âm tự sáng tác viết lời viết nhạc, là người có tài năng nhất! Ban giám khảo mắt mù hay sao vậy! Cái bình hoa lớn thế này mà không chọn! Chúng tôi sẽ khiếu kiện!”

Đám fan của Bạch Âm tức giận gào thét, người hâm mộ những ngôi sao khác nghe thấy đều đứng im ngạc nhiên, các ngôi sao nổi tiếng cũng kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau rồi lại nhìn về phía Doãn Hạ Mạt.

Doãn Hạ Mạt đứng im.

Bàn tay đang cầm bút ký tên dừng lại trên trang giấy, một fan đang cầm cuốn tập đưa cho cô tặng chữ ký liếc trộm Hạ Mạt một cái, cậu bé đó liếc môi định nói gì đó song lại không dám. Doãn Hạ Mạt mỉm cười lấy lại tinh thần rồi tiếp tục đặt bút ký nốt.

Các fan của Doãn Hạ Mạt lo lắng sợ cô buồn vội vàng lên tiếng chửi lại:

“Ăn nói vớ vẩn gì vậy! Doãn Hạ Mạt giành giải *Gương mặt mới xuất sắc nhất của năm* là điều tất yếu!”

“Chính xác! Nếu Bạch Âm giành giải *Gương mặt mới xuất sắc nhất của năm* mới là bóng đêm! Đêm đen còn hơn cả mực!”

Câu nói này khiến tất cả mọi người trong buổi tiệc đều phì cười, fan của các nghệ sĩ khác đều cười nghiêng cười ngả. Lập tức fan của Bạch Âm tức giận như lửa đổ thêm dầu, dù rằng Bạch Âm đã cố gắng can ngăn họ, nhưng fan ủng hộ Bạch Âm vẫn điên tiết chống đối lại Doãn Hạ Mạt, fan hai bên lao vào cuộc khẩu chiến.

“Đồ bình hoa di động! Hát nghe dở muốn chết liền!”

“Bạch Âm hát mới khó nghe! Cái gì gọi là ca sĩ Soul! Linh hồn với chả linh quý!”

“Mấy cái thứ tình yêu đó của các người có tiêu chuẩn quái gì, lôi ra chỉ tổ mất mặt! Âm nhạc của Bạch Âm mới là nghệ thuật! Bong bóng với chả nàng tiên! Ôi quá là tầm thường!”

“Cái lũ già biến thái chúng mày! Tác quái còn gọi là nghệ thuật ư? Ngứa tai mà cũng đòi là tao nhả! Về mà ôm cái năm xương già chui vào quan tài đi!”

“Bình hoa?! Tôi thấy cô ta trông mặt mũi cũng chả ra cái đếch gì!”

“Cái mặt con hồ ly tinh!”

“Còn đẹp gấp vạn cái mặt già Bạch Âm lũ các người!”

...

Fan hâm mộ hai bên lăng mạ đấu khẩu, chửi bới sục sôi, Hạ Mạt muốn can ngăn họ, nhưng bọn họ đang kích động thế kia đâu còn nghe thấy những gì bên tai. Fan, các phóng viên và các minh tinh khác đang có mặt tại đó đều đứng ngây người, Lạc Hi qua khe hở giữa vòng vây cũng nhìn về phía Hạ Mạt.

Lúc này, có một người yêu nhạc cất tiếng nói rất nhỏ:

“Thực ra... giải thưởng *Gương mặt mới xuất sắc của năm* phải trao cho Phan Nam mới đúng...”

“Đúng thế...”

“Tôi cũng nghĩ là phải trao cho Phan Nam...”

Fan của Phan Nam nghe đám cãi nhau lộn xộn kia cũng bắt đầu bốc máu, họ đã không còn chịu đựng được nữa bèn lên tiếng làu bàu, dần dà họ cũng lao vào trận hỗn khẩu.

Phan Nam dựng mày, lên tiếng nói với các fan:

“Các bạn yêu thích tôi phải không?”

“Yêu thích!”, đám fan không cần suy nghĩ trả lời liền.

“Được”, Phan Nam ôm lấy vai Hạ Mạt, trợn to mắt nhìn các fan hâm mộ, trông rất ra dáng đàn ông, cô nói: “Yêu thích tôi thì nên yêu thích Hạ Mạt, chọn tôi thì nên chọn Hạ Mạt, nhớ chưa?!”

Đám fan ngớ người.

Trời đất ơi, Phan Nam đúng là bậc anh hùng!

“Nhớ rồi...”

Các fan nhất tề đồng thanh la to, lập tức nhập luôn nhóm fan ủng hộ Hạ Mạt thành một phe, lúc này nhóm fan của Bạch Âm cũng đã liên kết với các fan của Quan Tinh Tinh và Thẩm Xuyên Nam là hai người cũng có mặt trong đề cử giải thưởng gương mặt mới xuất sắc nhất. Thế lực hai bên gần như tương đương.

Tiệc rượu hỗn loạn.

Người hâm mộ đông nghìn nghịt, đội an ninh kéo được một người ra thì mười người khác lại chen được vào, tiếng chửi bới loạn xạ, cánh phóng viên, nhà báo tha hồ mà chụp ảnh. Doãn Hạ Mạt nhìn các nhóm fan đối địch nhau chửi bới kích động, người nào người nấy quắc mắt dựng mày, cô đứng giữa trung tâm cuộc chiến, muốn ngăn cũng không ngăn được, muốn thoát cũng chẳng xong, chỉ còn cánh tay Phan Nam đang đặt trên vai đem lại chút cảm giác ấm áp.

Hạ Mạt không biết phải làm sao chỉ đành cười gượng.

Cũng chẳng sao, thế giới này là vậy, cầm trong tay thứ mình chưa được phép có tất nhiên cũng cần phải trả giá.

Những tiếng chửi bới cãi cọ dâng cao dần, đột nhiên im bật!

Chỉ trong tích tắc.

Những tiếng chửi, tiếng la hét biến mất tiêu.

Hạ Mạt quay người lại nhìn, chỉ nhìn thấy đám người im lặng tự đông giãn sang hai bên thành một lối nhỏ, Lạc Hi tự tin bước về phía cô. Đôi mắt anh cười như có làn sương nhạt, gợi cảm mê hoặc, có đôi chút tà khí của đám thanh niên du đảng, nhưng trên đôi môi tựa cánh hoa anh đào lại nở một nụ cười thật trong sáng đi vào lòng người.

Anh yên lặng bước tới.

Nhìn vào cô.

Tất cả các fan hâm mộ như không biết nói.

Lạc Hi bước tới trước mặt Hạ Mạt.

Mỉm cười.

Đẹp như mưa hoa đào đêm xuân.

Anh đưa chiếc cốc trong tay cùng nhẹ cốc rượu trên tay Hạ Mạt.

“Tinh!!!”

Chiếc cốc phát tiếng kêu lạnh lạnh.

“Chúc mừng em giành được giải thưởng *Gương mặt mới xuất sắc nhất của năm*”, Lạc Hi nhìn thẳng vào mắt Hạ Mạt, dịu dàng nói, “Vừa mới bước chân vào nghề như em có lẽ cũng hơi sốc, nhưng sang năm anh tin là những tiến bộ của em nhất định sẽ khiến tất cả mọi người phải thán phục”.

Những người vừa mới tham gia nhóm fan lãng mạn Doãn Hạ Mạt tuyệt đại đa số đều hâm mộ Lạc Hi, thấy anh xuất hiện nâng đỡ cho Hạ Mạt, bọn họ tiu nghiu iu xiu, không thể xuất ngôn chửi trực tiếp. Phe ủng hộ Doãn Hạ Mạt và Phan Nam đặc ý tính thừa thắng xông lên, song đứng trước mặt là Lạc Hi, những lời nói khó nghe kia sao nở phun ra được, họ đành phải ngậm mồm im tiếng.

Hạ Mạt yên lặng nhìn Lạc Hi.

Bỗng nhiên trong đôi mắt cô long lanh như muốn trào những giọt nước mắt, trước mặt anh, nét kiên định thân nhiên này giờ đột nhiên vỡ vụn như chiếc bình thủy tinh, uất ức tủi thân dâng trào.

Cô đâu có làm gì, giải thưởng này đâu có phải tự cô thò tay giật lấy, nếu là hành vi của chính bản thân cần phải trả giá thì cô cũng nguyện lòng. Sự việc không nguyên do xảy đến, làm tổn hại đến những người bạn của cô, bắt cô cũng phải nghe những lời xằng bậy ngông cuồng. Tuy là cuộc đời

đầy giáo hoạt cô cũng đã quen, nhưng cô không bao giờ chịu cam tâm khoan tay ngồi nhìn.

Lạc Hi nhìn cô, nhẹ lắc đầu.

Cô hít một hơi thật dài lấy lại bình tĩnh, mỉm cười thu lại nước mắt. Phan Nam lúc này cũng đã buông cánh tay trên vai cô ra, Phan Nam nhìn Lạc Hi cố ý ám thị “Được đấy!”.

“Rượu của em đâu?”. Lạc Hi tính nhấp ngụm rượu, phát hiện rượu trong cốc trên tay Hạ Mạt đã hết, anh cười nói: “Cũng được, tối nay anh có mang theo chai Champagne đỏ, tặng em coi như là để chúc mừng”.

Nói đoạn.

Anh nắm tay Hạ Mạt mỉm cười kéo khỏi đám người hâm mộ, không cần phải để ý họ đang há hốc mồm, không thèm để ý Thẩm Tường đằng xa đang đứng chờ người, lại càng không để ý đến các ngôi sao và nhà báo cũng đang trợn tròn mắt ngạc nhiên.

Cứ như vậy.

Hai người họ rời buổi tiệc.

Một phút sau.

“Áaaaaaa!!!”

Đám fan trong đại sảnh thiết tiệc sau phút chờ dẫn sức tình gào lên, cũng không rõ họ sung sướng vì được đứng quá gần Lạc Hi hay là vì bị kích động trước cử chỉ quá thân mật của Lạc Hi dành cho Hạ Mạt.

Đài Truyền hình HBS luôn dành riêng cho Lạc Hi một phòng nghỉ trang hoàng, còn những nghệ sĩ bình thường thì bảy, tám người nghỉ chung một phòng.

Cửa phòng nghỉ vừa đóng lại.

Lạc Hi ôm thốc ngay sau lưng Hạ Mạt, anh vùi đầu vào cổ cô thầm thì: “Tối nay vừa nhìn thấy em anh đã nổi điên, hận không thể chạy tới bên em, ôm em trong vòng tay anh, thật chặt thật chặt như thế này này”.

Môi anh miết trên da thịt cô.

Nóng bỏng.

Hạ Mạt chỉ cảm giác sự run rẩy từ cổ đi vào trong huyết mạch, mê man, dòng máu từ từ truyền vào trái tim choáng ngợp không gian.

“Sao bây giờ?”, Lạc Hi rên rỉ sau lưng cô, hôn lên tay cô, “Hình như bị trúng độc thật rồi, rõ ràng tối qua mới gặp, nhưng hình như chưa thỏa mãn, chỉ muốn lúc nào cũng được ở bên em”.

Hạ Mạt vuốt ve cánh tay Lạc Hi đang ôm phía trước mình.

Nhắm mắt.

Cô mỉm cười thở nhẹ, “Em không sao. Chuyện hồi nãy em quên ngay rồi”. Anh sợ cô buồn nên mới cố ý thân mật thể này để phân tán sự chú ý của cô chẳng. Chỉ có điều, cô đâu có yếu đuối đến vậy, so với chuyện ngày xưa, chút khó chịu này đâu có đáng gì.

“Này!”

Tiếng nói có vẻ giận dữ, Lạc Hi thít chặt tay hơn khiến cô đau nhói kêu lên một tiếng, cô chịu không nổi quay đầu lại lườm anh một cái. Mà hình như anh cũng đang tức, trợn mắt nhìn cô, lại như đang đùa, đôi mắt tràn đầy tình yêu thương khiến trái tim cô giật thót.

“Ghét quá! Anh đâu dễ gì động viên mình có được đừng khí nói những lời đó với em, sao tự dưng lại cắt ngang vậy!”, Lạc Hi phật ý nói, càng nghĩ càng tức, bèn há miệng ngoạm một miếng vào tai Hạ Mạt. “Ai thêm để ý đến những lời chửi bới ngu xuẩn đó, chẳng phải điên sao. Lần sau gặp mấy cái chuyện đó, em không việc gì phải để ý, cứ để cho mấy cái người gào to hét lớn đòi công bằng đó đi mà gặp ban tổ chức. Phần thưởng là của ban tổ chức, lý do trao cho ai họ là người rõ nhất. Trên thế giới này đâu có gì công bằng tuyệt đối, chữ tác đánh chữ tội, với bọn họ em không bằng Bạch Âm, nhưng với anh mười cái cô Bạch Âm ấy không bằng cái móng tay em”.

“Anh nói cay nghiệt quá”.

Cô muốn cười, rõ ràng biết những lời anh chỉ để an ủi cô, cũng chẳng công bằng lắm, nhưng nghe mà thấy mát lòng mát dạ.

Lạc Hi ngạt thở nhìn nụ cười của Hạ Mạt.

Vừa rồi trong tiệc rượu, nét mặt cô điềm tĩnh nhưng cứng nhắc không được tự nhiên. Thừa biết bản lĩnh cô kiên định, dù có gió bão mạnh lên gấp mười cô tuyệt đối không bao giờ ngã gục, nhưng hình ảnh cô lúc đó khiến anh rất đau lòng. Và giờ đây, người cô đang dựa vào anh cũng đã mềm mại trở lại, anh đang ôm cô, đột nhiên một ý tưởng điên rồ xuất hiện.

Để thời gian ngừng lại.

Để anh và cô cùng chết với nhau trong giây phút này.

Đêm buông dần.

Hơi thở của hai người thật nhẹ, ngọt ngào, anh âu yếm ôm sau lưng cô, bóng hai người đổ thành một trên mặt sàn phòng nghỉ.

“Hạ Mạt...”

Người Lạc Hi cuộn cuộn sôi, làn sương mờ mờ ảo ảo mê man trong đôi mắt đẹp của anh, anh hôn lên làn da trắng như ngà sau tai cô, khẽ gọi tên cô, lại không nói thêm gì nữa.

“... Hả?”

Trong âm thanh, tiếng nói của mình có chút nghẹn ngào xa lạ khiến cô cũng giật mình lạ lẫm, đầu óc mụ mị, nụ hôn của anh cuồng si miên man lan tỏa khắp cơ thể.

“Hạ Mạt...”

Lạc Hi lại rên rỉ gọi tên cô; trong vòng tay anh, cô quay mặt lại nhìn anh, má phớt hồng, hạt ngọc long lanh trong mắt. lòng anh dậy sóng tình, không chịu được nữa, anh miết nụ hôn lên má cô, hốt hốt nói:

“... Sống chung với anh đi, được không?”

“...”

Cô hoảng hồn nghe không hiểu chuyện gì.

“Chúng mình... sống chung đi...”. Hơi thở anh nóng như lửa.

Cô kinh ngạc mở to mắt, anh vẫn mê man đắm chìm trong nụ hôn trên gương mặt cô. Cô bị anh làm cho mê mẩn không còn nghĩ được gì nữa, trong phút giây này, cô không thể tự chủ được, miên man, đắm chìm, ngập sâu trong vòng xoáy nồng nặc khói thuốc phiện. Trong ý thức như đã rơi vào tay giặc, cô kinh ngạc dùng chút ý chí sáng suốt cuối cùng để từ tốn suy nghĩ.

“Cộc! Cộc!”

Hình như có tiếng...

Hạ Mạt đã nghe thấy, cô vùng vẫy quay đầu lại nhìn về phía cửa phòng, hình như là tiếng gõ cửa. Nhưng Lạc Hi đang hôn rất cuồng nhiệt, cô quay lại vừa lúc bờ môi hai người đụng nhau, Lạc Hi khẽ rên rỉ, giữ chặt môi cô

trong môi mình, nụ hôn nồng cháy thiêu rụi tất cả.

Thế rồi...

Hai người không còn nghe được âm thanh nào nữa.

Trên thế giới này chỉ còn lại vòng xoáy ngọt ngào mê hoặc như trứng độc đó mà thôi.

“Rầm...”

Một tiếng động mạnh!

Cánh cửa phòng giận dữ đập vào tường!

Trong không khí hình như có băng kết.

Cái lạnh thấu xương thấu thịt.

Gió tuyết như từ cửa ập tới!

Lạc Hi và Hạ Mạt thất kinh nhìn ra cửa.

Chỉ thấy Âu Thần giận dữ cứng đờ đứng trước cửa, đôi môi trắng bệnh nhìn chăm chăm vào hai người đứng ôm chặt nhau thành một, đôi mắt âm u như có ngọn lửa đau khổ cháy bùng bùng. Âu Thần như một bức tượng cô độc lạnh lùng mím chặt môi, tràm đầy giận dữ.

Hạ Mạt chết trân.

Theo phản ứng bản năng, Hạ Mạt muốn rời Lạc Hi.

Vai nhói đau.

Ngón tay Lạc Hi bấu chặt giữ lấy cô, làm như cô là khúc cây nổi cuối cùng trên mặt nước trước lúc anh bị chìm, cho dù có làm cô nát vụn, anh cũng nhất quyết không buông tay. Cô đau quá quay mặt qua nhìn Lạc Hi, kinh hãi nhận ra đôi mắt Lạc Hi đầy yếu đuối, ngoài sự yếu đuối còn có cả sự im lặng, căng thẳng và sợ hãi sẽ bị đánh mất thứ gì.

Cô quay lại nhìn, Âu Thần đã đứng ngay trước mặt.

Gương mặt lạnh băng.

Thế rồi cái lạnh trong con mắt ấy chuyển dần qua phần nộ, rồi giận dữ khó mà kiềm chế.

Những bức ảnh cũ ố vàng từng tấm, từng tấm nhảy lượn trước mặt cô, sau đó, như những chiếc lá nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất. Cô đứng nhìn những tấm ảnh đó, cảm giác ngạt thở chặn ngang cổ họng.

“Em đã lừa tôi!”

Giọng Âu Thần lạnh lùng đầy giận dữ.
“Doãn Hạ Mạt, em là của tôi!”

---HẾT TẬP 1---

Minh Hiểu Khê
Bong bóng mùa hè
Tập II - Chương 1
Tập II - SỢI REN LỤA MÀU XANH

Phòng nghỉ đài truyền hình HBS.

Không khí căng thẳng khiến người ta ngạt thở...

“Tại sao lại lừa tôi?”

“Tôi và em...”

Giọng Âu Thần khô khốc, tắc nghẹn. Nhìn vào dấu đôi môi vừa mới được hôn của cô, anh khép mắt lại, cố gắng ép cơn hỏa khí thịnh nộ trong lòng ngực xuống, “đúng là trước đây tôi và em đã từng bên nhau, tại sao em không kể cho tôi biết? Tại sao khi tôi hỏi chuyện, em lại lừa dối tôi?”

Trái tim Doãn Hạ Mạt âm ỉ nhưc nhối.

Cô không nói nổi, mà cũng chẳng biết nên nói thế nào. Cứ nghĩ anh đã bị mất ký ức rồi, chỉ cần đừng ai nhắc đến là anh sẽ không bao giờ nhớ lại, những tình cảm và đau khổ trong dĩ vãng sẽ như làn khói tan đi. Nhưng, anh vẫn là con người cố chấp, vẫn kiên trì tìm kiếm, lần giờ dấu tích của quá khứ.

Lặng nhìn theo vẻ mặt tức giận và lạnh lùng của Âu Thần, cô ngẩn ngơ như người mất hồn.

Thực sự cô có thể quên hẳn anh sao? Trong những tháng ngày qua, cô thật sự không còn chút tình cảm gì với anh sao? Nhưng cô thực sự không muốn tái diễn cuộc sống của năm năm về trước, nó giống như loài dây leo bám chặt vào thân cây lớn, một khi cái cây ấy chết đi thì thân dây leo mất ngay chỗ dựa, chỉ còn có thể chờ ngày chết mà thôi.

Những ngón tay siết chặt, Doãn Hạ Mạt tránh ánh mắt bám riết của Âu Thần, gạt bỏ nỗi đau trong lòng, cô hạ giọng nói:

“... Vì không có gì cần phải nói với anh.”

Âu Thần bối rối, anh nghẹn ngào:

“Cái gì gọi là “không có gì cần phải nói”?!... Mà cứ cho là em cảm thấy không cần thiết nữa đi, em có quyền gì mà lừa dối tôi chứ?”

Từng cơn, từng cơn tê tái trong lồng ngực.

Bỗng nhiên anh cảm thấy mình như một thằng hề trên sân khấu, ký ức mà anh đã phải dành toàn bộ tinh thần và sức lực đi tìm kiếm, trong mắt cô ấy

chỉ là một đoạn quá khứ “không có gì cần phải nói” mà thôi.

Nhìn bộ dạng đau khổ, ưu uất, suy sụp của Âu Thần, Lạc Hi mỉm cười.

Thời gian quả là thứ rất đáng yêu. Mới đầu, vì Thiếu gia Âu Thần không thích anh ở bên Doãn Hạ Mạt nên anh đã bị buộc phải lập tức dời xa gia đình nhà họ Doãn mà anh đã rất yêu thương, thân thuộc. Tuy được đi Anh du học, nhưng cái cảm giác nhục nhã giống thứ đồ rác rưởi bị quăng đi đó, anh sẽ không bao giờ quên được.

Và hôm nay...

Người bị lãng nhục trong đau khổ phải chăng là thiếu gia Âu Thần đó sao?

“Chúng ta đã chia tay nhau rồi.”

Giọng Doãn Hạ Mạt vang vọng trong không gian, ánh mắt lại lặng lẽ nhìn sợi ren lụa màu xanh trên cổ tay Âu Thần. Những hoa văn xinh xắn phức tạp, sắc màu đã phai nhạt, quấn chặt mấy vòng trên cổ tay Âu Thần, nhẹ nhàng bay bay.

“Cái gì?!”

Trong lòng Âu Thần như có chiếc búa ngàn cân vừa tàn nhẫn giáng mạnh.

Hạ Mạt lặng lẽ nhìn sợi ren lụa màu xanh trên cổ tay Âu Thần, khẽ nói:

“Đã chia tay từ năm năm trước rồi, đương nhiên đâu cần anh phải cố gắng nhớ lại”.

Mặt Âu Thần trắng bệch, hồi lâu mới hỏi dồn: “Tại sao lại chia tay?”

Năm năm trước, dưới gốc cây anh đào, cô đã quăng sợi ren lụa màu xanh kia vào màn đêm.

Khoảnh khắc ấy.

Cô đã quyết định chấm dứt và quên đi tất cả.

Đối diện với người đã quên đi ký ức như anh, cô đâu thể nhẫn tâm nhắc lại quá khứ. Giờ đây cô mới hiểu, suy cho cùng, cô cũng đã từng một thời yêu anh, vậy thì, hãy cứ để những chuyện quá khứ qua đi kết thúc thật nhẹ nhàng.

Máu như cuộn sóng trong lồng ngực, đôi môi Âu Thần trở nên nhợt nhạt, gương mặt cứng răn lạnh lùng đang cố gắng giữ lấy chút tự trọng cuối cùng, sống lưng thẳng đuỗi như tượng đá.

Anh không thể nào tin nổi lời giải thích của cô.

Nếu mọi chuyện chỉ có vậy thì tại sao, trong những đêm ác mộng vây quanh, nỗi đau lại nhói buốt như thế?! Nếu sau khi mất trí nhớ, gặp lại cô mà tình cảm dành cho cô vẫn mãnh liệt, thì anh của năm năm về trước tại sao lại có thể bình thản chia tay như thế?!

“Tôi không tin.”

Giọng Âu Thần lạnh lùng đến thấu xương. Sau đó, anh nắm chặt tay trái Hạ Mạt, quay người ra phía cửa phòng nghỉ. Không thể chịu đựng được khi có người thứ ba tồn tại trong không gian giữa anh và cô. Anh cần nói chuyện với cô, anh muốn biết rốt cuộc năm năm trước đã xảy ra chuyện gì!

“Đi theo tôi!”

Bị Âu Thần lôi đi, Doãn Hạ Mạt kinh hãi vùng vẫy, những ngón tay tràn đầy phần nộ của anh như chiếc kìm lạnh giá siết chặt lấy cô, khiến cô không sao thoát ra được. Cô ngược nhìn, Âu Thần đang muốn kéo cô ra ngoài phòng nghỉ.

“Âu Thần!...”

Cô lúng túng gằng giọng thét lên.

Đột nhiên.

Một cánh tay dài nắm chặt tay trái Doãn Hạ Mạt, sức mạnh bất ngờ ập đến khiến bước chân của Âu Thần khựng lại. Anh chau mày nhìn, Lạc Hi cũng tóm chặt Hạ Mạt, nét mặt giấu cợt, như cười như không.

“Buông cô ấy ra!”

Nhìn bàn tay Lạc Hi đặt trên cánh tay trắng muốt của Hạ Mạt, Âu Thần cố gắng kiềm chế cơn giận dữ muốn giết chết ngay Lạc Hi.

“Hừm. Hình như người nói câu này phải là tôi mới đúng.” Khóe môi Lạc Hi nhếch nụ cười khinh bỉ. “Anh dựa vào cái gì mà dám chạm vào người Mạt Mạt? Cứ cho là năm năm trước, Mạt Mạt đã từng gắn bó với anh, nhưng bây giờ, cô ấy là của tôi.”

Âu Thần dần giọng lạnh lùng nói:

“Cô ấy là của tôi.”

Lạc Hi thờ ơ đón ánh mắt của Âu Thần.

“Cô ấy là của anh?”

Anh cười rũ rượi rồi từ từ cúi đầu, hướng về đôi môi Doãn Hạ Mạt, chậm

chậm, như muốn tuyên bố quyền sở hữu của mình, anh hôn lên môi Hạ Mạt.

Khi Lạc Hi càng lúc càng kề sát.

Khi đôi môi cô đã có thể cảm nhận được hơi ấm của Lạc Hi.

Doãn Hạ Mạt đột nhiên nhắm mắt lại.

Tránh nụ hôn đó...

Nét mặt Âu Thần hiện rõ sự đau khổ, Hạ Mạt cũng u uất trong lòng. Lần trước trong bệnh viện, cô cố tình mượn sự xuất hiện của Lạc Hi để buộc anh phải rời xa cô, nhưng chính gương mặt bị tổn thương đó của Âu Thần lại làm trái tim cô tan nát.

Cô chỉ là không muốn gặp lại Âu Thần, không muốn tiếp tục mối quan hệ này nữa và càng không muốn anh phải đau khổ.

“Em...”

Lạc Hi khựng lại, trừng trừng nhìn Doãn Hạ Mạt đang nghiêng đầu né tránh. Bàn tay anh đang giữ chặt cánh tay cô đột ngột buông ra. Một nỗi đau đớn, tổn thương vụt qua trong mắt anh.

Lúc này, Âu Thần đã kéo mạnh Doãn Hạ Mạt ra sau lưng mình, Anh không thể chịu đựng thêm cảnh Lạc Hi năm lần bảy lượt lôi Hạ Mạt ra đùa giỡn, khinh bạc, căm tức đến tột cùng, anh vùng nắm đấm vào mặt Lạc Hi!

Tiếng gió quạt tới như trời long đất lở.

Lạc Hi tránh qua bên.

Anh đưa ánh mắt nhìn chăm chăm vào Hạ Mạt đang đứng sau lưng Âu Thần. Hai người họ dường như là một, còn anh lại như tách hẳn ra. Lạc Hi cay cú trong lòng, dường như mất hết lý trí, vùng ngay nắm đấm quai lại mặt Âu Thần!

“Đủ rồi!”

Doãn Hạ Mạt thoát ra ngoài vòng che chắn của Âu Thần, cô xông vào giữa hai người. Lạc Hi hốt hoảng tái mét mặt, song anh không thể kịp thu lại nắm đấm của mình, chỉ còn cách cố gắng chuyển lệch hướng đi, xương ngón tay Lạc Hi sượt qua gò má Doãn Hạ Mạt để lại một vết trắng dài trên má cô.

“Các anh làm gì vậy? Đánh nhau như trẻ con sao?”

Đôi mắt cô tràn đầy tức giận, vết xương ngón tay Lạc Hi vừa để lại trên má chuyển dần sang hồng, rồi đỏ, rồi tím bầm.

“Em và anh ta rốt cuộc có quan hệ gì?”

Trong lúc này, không biết rốt cuộc cô nên đứng về phía ai đây, Âu Thần hay Lạc Hi. Lạc Hi nhìn vết bầm đỏ trên má Hạ Mạt mà xót xa, anh lạnh lùng hỏi.

“Em... vẫn còn có ý với hắn?”

Tâm trạng vừa cay cú vừa đau khổ khiến lời lẽ của Lạc Hi trở nên lạnh lùng.

Hơi thở của sự đau khổ tràn ngập trong không gian.

Hạ Mạt chẳng nhìn ai.

Cô lặng lẽ quỳ xuống, nhặt từng tấm ảnh, từng tấm ảnh cũ bị Âu Thần ném vung vãi trên mặt đất lúc nãy lên. Cầm những bức ảnh quá khứ trong tay, nhìn lại cảnh cũ mà thấy tim mình đau nhói. Cô đã từng nghĩ chỉ cần ép bản thân mình hờ hững và lạnh nhạt là có thể quên đi tất cả những tháng ngày đã qua. Nhưng giờ đây, khi nhìn thấy những tấm ảnh này cô mới hiểu, chẳng qua đó chỉ là cô tự lừa dối chính bản thân mình đó mà thôi.

“Hãy quên đi thôi.”

Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng hít một hơi thật sâu, cô quay lưng lại với Âu Thần và nói.

Cô úp ngược những tấm ảnh đó trong lòng bàn tay, chỉ để lộ tấm ảnh hai người tựa lưng vào nhau lúc hoàng hôn, hình ảnh trong đó hầu như không còn nhìn rõ nữa.

“Tôi của năm năm về trước tuyệt đối không đáng để anh lưu luyến, những đoạn hồi ức đó cũng càng không đáng để anh phải truy tìm như vậy. Nhớ về những hồi ức đó sẽ chỉ khiến anh đau khổ mà thôi. Vì thế... xin anh hãy quên đi...!”

Cô ném những tấm ảnh vào thùng rác bên cạnh.

Tấm ảnh hai người tựa lưng vào nhau lúc hoàng hôn, và một tấm ảnh khác như cố tình lật ngược lại. Tấm ảnh đó chụp cảnh sân trường Thánh Huy, chàng trai Âu Thần đang đứng trước mặt cô, hơi cúi lưng xuống, hôn lên bàn tay cô. Trong tấm ảnh, cô nhìn anh trìu mến với nét mặt ngượng ngịu

e lệ của người thiếu nữ mới lớn.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...?”

Trái tim Âu Thần như rỉ máu hoảng hốt trước cảm giác bị vứt bỏ, nhìn Hạ Mạt lạnh lùng quăng tấm ảnh ngày xưa vào sọt rác, anh vừa đau khổ vừa tức giận, nhưng lại không muốn tỏ thái độ mình là kẻ quá yếu đuối để cô giễu cợt.

“Là tôi đã làm sai điều gì?” Giọng của anh nghẹn ngào, “Là tôi đã làm sai điều gì khiến em phải hận tôi, thà rằng tôi quên em đi, em cũng không muốn gặp lại tôi nữa sao...”

“Không phải.”

Chuyện của ngày xưa đó có lẽ không thể dùng đúng sai để mà phán xét, là do tính cách của hai người đã buộc sự chia tay trở thành lựa chọn duy nhất.

“Vậy cuối cùng là vì cái gì?” Âu Thần hỏi, hàm dưới nghiến chặt. “Lẽ nào chỉ một lời nói của em, ký ức của tôi sẽ phải xóa hết hay sao? Những gì thuộc về quá khứ đâu phải do tự mình tôi đoán ra, mà cũng không phải do em kể với tôi mà có được! ”

“Nói hay lắm.”

Lạc Hi điềm tĩnh nói.

“Tất nhiên không phải do Mạt Mạt kể với anh, nhớ hay quên là chuyện của anh, anh đâu còn tư cách gì mà đứng đây chất vấn cô ấy?”

Âu Thần đưa ánh mắt lạnh lùng về phía Lạc Hi.

“Anh cũng có tư cách gì mà ở đây nói chuyện với tôi?”

Giọng điệu kiêu ngạo của Âu Thần khiến Lạc Hi phải dựng mày. Lạc Hi đột nhiên phá lên cười, nụ cười rạng rỡ khác thường, chứa đầy nỗi căm giận mãnh liệt.

“Mạt Mạt...”

Lạc Hi khẽ cười, rồi quát một tràng dài:

“Hoặc là em nói dứt khoát với anh ta, đỡ mất công anh ta lúc nào cũng khẳng định em là của anh ta... Nói với anh ta, năm đó em và anh ta chia tay là vì sự xuất hiện của anh... Là vì anh, nên em...”

“Lạc Hi!”

Doãn Hạ Mạt hơi ngạc nhiên nhưng cô cũng đã hiểu Lạc Hi muốn làm gì.

Cô vội vàng ngẩng đầu lên nhìn Âu Thần. Đôi mắt anh xanh thẳm tựa đáy hồ, không thể nhìn rõ tâm trạng của anh, dường như có một làn sương đang kết thành băng trên người anh, hơi thở của anh khiến cô rùng mình.

“Sao? Anh nói sai rồi sao?” Nụ cười Lạc Hi thật dịu dàng vô hại nhưng ánh mắt anh đen kịt. “Lẽ nào không phải vì sự xuất hiện của tôi mới dẫn đến sự chia tay của hai người hay sao?”

“Đủ rồi.”

“Là như vậy sao?”

Âm thanh tắc nghẽn phát ra từ cổ họng Âu Thần, không khí ngột ngạt bao trùm, bóng Âu Thần thấp thoáng trên mặt đất dường như có thể tan biến bất cứ lúc nào. Là vì sự xuất hiện của người thanh niên này mà năm năm về trước, cô đã quyết định ruồng bỏ anh hay sao?

Doãn Hạ Mạt siết chặt đầu ngón tay, trong lòng cô giằng xé, nhưng rốt cuộc cũng vẫn là sự yếu đuối, đôi mắt màu hổ phách nhìn Âu Thần.

“Không phải vậy, không phải như anh nghĩ.”

“Vậy thì là thế nào?”

Là khi cười mà như không, anh luồn những ngón tay thon dài vào mái tóc dài và dày của cô, nhẹ nhàng nhưng cố tình quay đầu cô về phía mình, buộc trong mắt cô chỉ còn một mình anh.

“Định trốn hắn ta bao lâu nữa? Lẽ nào em lại muốn nối lại tình xưa?” Cô càng muốn bảo vệ Âu Thần bao nhiêu, thì lòng Lạc Hi càng trào dâng một nỗi căm hận sâu sắc bấy nhiêu. Nỗi đau bị ruồng bỏ năm năm về trước như cơn ác mộng lại ập vào anh. Giọng như muốn thôi miên anh nói: “Mạt Mạt, em nói với hắn ta, từ trước tới nay em chưa từng yêu hắn, vì anh, em và hắn năm năm về trước đã chia tay nhau rồi.”

Doãn Hạ Mạt nhắm chặt mắt lại thở thật đều, cố gắng thoát khỏi tâm trạng đang rối như tơ vò. Lạc Hi không chịu buông tha cô, anh ngoắc chặt ngón tay vào tóc cô, cô đau đến nỗi mở to đôi mắt. Ánh mắt cô đụng phải ánh mắt căm giận của Lạc Hi, ánh mắt đó đang truy bức cô, không cho cô bất cứ cơ hội nào để thở.

Cô đứng im.

Lạc Hi lại càng ôm chặt cô hơn.

Anh nói trọng nghẹn ngào, đau khổ:

“Đã quên rồi sao, em đã nói là em yêu anh... Đã từng một lần vứt bỏ anh, vẫn còn muốn vứt bỏ thêm lần thứ hai nữa sao... Bảo hẳn rời xa em đi...”

Cô cho là Lạc Hi đang đóng kịch.

Là anh đang dùng cái thủ đoạn sở trường nhất của mình để chiến thắng trong trận chiến gọi là “báo thù” này. Nhưng, có lẽ kỹ năng diễn xuất của Lạc Hi quá điêu luyện, thêm một chút khàn khàn trong cái giọng nói rất đổi nhẹ nhàng ấy khiến cô lúc này đây không thể đẩy anh ra được.

Trước mắt Âu Thần là một màn đen, tựa như giữa đêm khuya trong mùa đông buốt giá. Không có ánh trăng, không gian vắng lặng như đã chết. Hai người họ ôm chặt lấy nhau thành một ngay trước mặt anh, khiến người ta như đang quay cuồng trong màn đêm huyền ảo, anh không cần phải xem nữa, sự thật đã bày ra trước mắt quá rõ ràng.

Sau sự đau khổ đến tột cùng, là sự tê liệt đến băng giá, sau sự tê liệt đến băng giá là sự căm tức từ trong tim trào ra.

Thì ra đó là những thứ không thể lãng quên được trong cuộc đời cho dù đã lãng quên thì cũng vẫn phải dốc sức đi tìm. Và rõ ràng đó chỉ là một quá khứ bị phản bội. Mà người đã phản bội anh lại đang sống rất hạnh phúc trước mặt cười nhạo báng ký ức của anh.

“Các người sẽ phải trả giá vì điều này”.

Điểm sáng cuối cùng đã vụt tắt trong mắt Âu Thần, giọng nói của anh lạnh lùng như sắt đá. Câu nói ấy hình như không chỉ là lời tuyên án dành cho Doãn Hạ Mạt và Lạc Hi, nó cũng là lời tuyên án dành cho chính anh.

Doãn Hạ Mạt đứng đờ người.

Cô đã nghe được sự hận thù khắc cốt ghi tâm trong câu nói của Âu Thần, không phải như vậy, cô chỉ muốn tránh xa cuộc sống của anh, cô đâu muốn làm anh bị tổn thương, để rồi thay bằng tình yêu, sẽ là nỗi căm hận đeo đẳng. Cô ngần ngại đẩy Lạc Hi ra, đang tính nói gì đó, Lạc Hi đã vội thô bạo ôm chặt cô lần nữa, ép đầu cô sát vào lồng ngực anh khiến cô không thể nhìn thấy Âu Thần được nữa.

Âu Thần bỏ đi.

Những bước chân lạnh lùng khiến trái tim cô đau từng mũi, từng mũi kim

châm.

Cánh cửa đóng “rầm” lại.

Tiếng cửa đóng làm cô giật thót mình, bất giác tóm chặt tay áo Lạc Hi. Bàn tay thon dài của Lạc Hi nhẹ nhàng vỗ về cô. Cô dần dần bình tĩnh trở lại, từ từ buông tay áo Lạc Hi ra.

Lạc Hi nói nhỏ: “Mặt Mặt sau này em chỉ là của mình anh thôi... được không?” Anh nhẹ nhàng hôn lên mái tóc cô. Nửa câu trước giống như mệnh lệnh hoặc là lời tuyên thệ, nửa sau lại giống như lời thỉnh cầu thì đúng hơn. Có lẽ ngay chính bản thân anh cũng chưa nhận ra sự van xin trong lời nói của mình.

Doãn Hạ Mạt có chút hoảng hốt.

Sau đó, rất nhẹ, khó có thể nhận ra đó là cái gạt đầu. Mà giữa phút giây gạt đầu ấy, dường như trong cô, có một cái gì đó đang chết đi.

Buổi sáng.

“Cảm ơn! Cảm ơn! Cảm ơn sự quan tâm, giúp đỡ của anh!”

Trân Ân sung sướng không ngớt lời nói cảm ơn qua điện thoại di động, nghe đầu điện thoại bên kia cúp máy, cô vội vàng nháy một cách đầy kích động, vừa quay được ba vòng, cô đụng ngay Hạ Mạt đang đứng lặng lẽ bên cửa sổ. Trân Ân hét vào tai Hạ Mạt:

“Hạ Mạt...!”

Doãn Hạ Mạt đang mãi mê ngắm cảnh bên ngoài cửa sổ.

Tại sao tất cả lại có thể bình tĩnh đến như vậy? Hôm đó cô cảm nhận rất rõ hận ý trong lời nói của Âu Thần, cô luôn cảm giác sẽ có cái gì đó xảy ra. Thế nhưng, quảng cáo Lỗi Âu vẫn được phát sóng và áp phích quảng cáo vẫn được dán như thường. Album *Nàng tiên cá bong bóng* vẫn tiếp tục bán chạy, Lạc Hi cũng chẳng có chuyện không hay. Giống hệt như mặt biển

không gió, xem ra sự yên tĩnh khác thường này lại như ánh hào quang của mặt trời, những dự cảm không hay trong cô có lẽ sẽ không thành hiện thực. Nhưng...

Cô chau mày.

Nếu Âu Thần vẫn là Âu Thần của năm đó, vậy thì, với tính cách của anh ta, không có lý nào lại dễ dàng tha thứ cho sự phản bội. Dù cho, chuyện này theo cô thật là hoang đường.

Có nên giải thích với anh ta hay không, sự thực không phải là “phản bội” như Âu Thần đã nghĩ...

Chỉ có điều, nên giải thích như thế nào đây?

Chuyện của quá khứ, đâu có dễ giải thích rõ ràng được?

Đang nghĩ, bất ngờ một tiếng hét lớn dữ dội bên tai, Hạ Mạt sững người, quay đầu qua nhìn Trân Ân, nét mặt Trân Ân đang ngập tràn vui sướng.

“Ồ?” Cô mỉm cười với Trân Ân.

Trân Ân đang vô cùng phấn chấn, hai mắt long lanh sáng rực. “Cậu đoán xem lúc này là điện thoại của ai?”

“Điện thoại lúc này hả?” Doãn Hạ Mạt không suy nghĩ nói bừa: “Bạn trai mới hả?”

“Cắt! Trong lòng tớ chỉ có Tiểu Trùng thôi, đoán nhanh lên!”

“Trưa nay có món cá hồi mà cậu thích ăn phải không?”

“Doãn Hạ Mạt, tớ van cậu đấy, đoán thật lòng có được không?” Trân Ân lườm Hạ Mạt một cái. Niềm vui sướng đem đến từ cái tin tốt lành đó khiến tim cô đập phập phồng trong lồng ngực, nụ cười trên khóe môi không dừng lại được. “Là tin vui nhất trời đấy!”

“Tin gì vậy?”

Doãn Hạ Mạt cười, thôi không ghẹo Trân Ân nữa, dù cô biết rằng Trân Ân lúc giận rất dễ thương.

“Bên hãng sản xuất phim *Bản tình ca trong sáng* vừa gọi điện tới, thông báo mời cậu tham gia thử vai, vai Băng Đồng. Họ còn nói, vai đó là của cậu chắc chắn bảy, tám mươi phần trăm rồi!” Trân Ân vui sướng, nước mắt từ đâu cứ thi nhau trào ra, “Là phim *Bản tình ca trong sáng* đấy! Phim thần tượng bom tấn nhất của năm nay đó! Là vai nữ chính thứ hai! Hạ Mạt,

nhanh nói cho mình biết đây không phải giấc mơ! Không phải mình đang mơ trong lúc ngủ đó chứ!”.

Doãn Hạ Mạt sững sờ.

Cũng hơi khó tin.

Đoàn làm phim *Bản tình ca trong sáng* rất hùng hậu, mới tháng trước, tin này vừa lọt ra ngoài đã thu hút sự quan tâm của đông đảo công chúng và báo chí. Vấn đề thực hiện phim hiện giờ là năm mươi triệu đô la Mỹ, đây là con số thuộc hàng khủng của phim truyền hình. Đạo diễn là Từ Bửu Đặc, một trong những nhà sản xuất phim thần tượng xuất sắc nhất châu Á. Những bộ phim thần tượng do anh chỉ đạo không những giành được nhiều giải thưởng mà tần số phát sóng cũng luôn đứng hàng đầu. Biên kịch Chung Nhã được tôn vinh là nữ biên kịch thiên tài. Tình tiết trong phim đi theo hướng duy mỹ thuần khiết, lời thoại lời cuốn, súc tích, ít hành động, nghe nói kịch bản này là tác phẩm kinh điển mà Chung Nhã đã dồn cả tâm huyết trong suốt hai năm trời để sáng tác.

Thì ra mấy hôm trước, Trân Ân đã đi khắp nơi để liên hệ, gọi hàng tá cuộc điện thoại chính là vì chuyện này sao? Mấy ngày đó, mặc dù lúc Trân Ân gọi điện, cô đã đi rất xa, nhưng Hạ Mạt vẫn cảm nhận được Trân Ân đã ra sức năn nỉ, vậy mà phía bên kia vẫn từ chối thẳng thừng. Cô cũng đã hỏi qua Trân Ân: “Có chuyện gì thế?”, nhưng Trân Ân chỉ luôn ậm ừ cho qua chuyện.

“Là thật đấy!”

Nước mắt Trân Ân ngân ngấn. Rốt cuộc cô đã có thể làm được một điều gì đó cho Hạ Mạt, cô thực sự đã có thể giúp được Hạ Mạt, không còn trong vai trò người quản lý trên danh nghĩa, thực tế chỉ làm công việc của một trợ lý.

“Hạ Mạt, mình đã xem qua tóm tắt kịch bản phim rồi. Vai mà cậu phải diễn là nhân vật nữ chính thứ hai, Băng Đồng. Gia cảnh cô ta vô cùng nghèo khổ, tuy lúc đầu vì muốn có được thành công và tình yêu mà cô ta đã tỏ ra lạnh lùng, nhưng bản chất bên trong lại là một cô gái rất hiền lành, cuối cùng cô ta bỏ lại tất cả mà chết trong đau đớn... Mình nghĩ là sẽ rất tuyệt đấy, tuy chỉ là vai nữ chính thứ hai thôi nhưng là vai diễn hấp dẫn sẽ thu

hút sự chú ý!” Mà cũng thật may mắn, hiện giờ Trân Ân và Doãn Hạ Mạt đã là sinh viên năm thứ tư, đang trong thời gian thực tập nên không phải lên lớp, lúc này rất thuận tiện để nhận vai diễn mà không sợ ảnh hưởng tới việc học hành.

Doãn Hạ Mạt không nói gì, cô nhìn Trân Ân chăm chú, đôi mắt màu hổ phách trong như pha lê. Trân Ân tự dưng thấy bối rối, cô ngập ngừng một lúc rồi lắp bắp nói:

“Xin lỗi... mình không bàn với cậu trước... nhưng... mình sợ sẽ làm cậu thất vọng. Mình biết cậu là ca sĩ... nhưng... mình nghĩ nếu có cơ hội xuất hiện trong một bộ phim truyền hình chất lượng cao thì sẽ càng có nhiều người biết đến cậu hơn...”

“Trân Ân ”

Doãn Hạ Mạt cắt ngang lời Trân Ân.

“Xin lỗi...” Nước mắt của Trân Ân long lanh như sắp khóc. “... Không phải là cậu muốn từ chối đấy chứ... thực sự đó là một cơ hội rất khó có được...”, hơn nữa Trân Ân đã tốn hao không biết bao nhiêu thời gian và công sức mới có thể giành được cơ hội này.

Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng nắm lấy tay Trân Ân.

Cô chăm chú nhìn bạn.

“Trân Ân, nếu chuyện này lặp lại nữa, thì xin cậu hãy nói với mình, được chứ?” Doãn Hạ Mạt mỉm cười, “Như vậy chúng mình sẽ cùng nhau nỗ lực phấn đấu”.

“Hạ Mạt...”

“Đừng có ngớ ngẩn tự gánh vác một mình như thế, không có ai nghe cậu than vãn đâu”, Doãn Hạ Mạt nắm chặt tay Trân Ân, “nhớ chưa?”.

“Ngốc ạ! Nói những lời này làm gì? Không thấy mình không kiểm chế nổi cảm xúc rồi đấy sao, còn khích mình nữa hả?!” Nước mắt Trân Ân thì nhau rớt xuống. Cô vừa khóc vừa cười, vừa ngượng ngùng, giậm chân huơ tay nói: “Được rồi, được rồi, không nói với cậu nữa, ngứa muốn chết đi được!”.

Doãn Hạ Mạt cười, rồi lấy khăn giấy ra đặt vào tay Trân Ân.

Trân Ân rồi rít lau nước mắt, đột nhiên cô nhớ ra điều gì đó, “Nhưng nghe

Giám đốc sản xuất nói, nam diễn viên chính *Bản tình ca trong sáng* là Lăng Hạo... Cậu còn nhớ hần không?”.

“Nhớ.”

Doãn Hạ Mạt gượng cười, làm sao có thể quên được chứ, anh ta đã từ chối hợp tác với cô trong vụ quảng cáo Lỗi Âu, làm cô thiếu chút nữa mất cơ hội làm gương mặt đại diện.

“Đồ Lăng Hạo đáng ghét! Thử xem, rốt cuộc hần ta có tài cán gì! Dám khinh thường người mới”, Trân Ân nghĩ mà hận.

Việc thử diễn vai được tiến hành hết sức thuận lợi.

Doãn Hạ Mạt thậm chí còn cảm thấy cái gọi là quay thử đó chẳng qua chỉ là hình thức lấy lệ, chuyên gia tạo hình và hóa trang cho cô xong, chụp vài tấm ảnh, qua ngày hôm sau họ đã thông báo chính thức, nhân vật Băng Đồng sẽ do cô đảm nhận. Tên của cô bắt đầu xuất hiện trong danh sách đoàn làm phim, xếp cùng với hai ngôi sao thần tượng nổi tiếng thế giới, Lăng Hạo và An Bân Ni. Tin tức này được các cơ quan báo chí đưa tin rất nhiều lần.

Trân Ân vui đến nỗi mấy ngày liền không ngủ được, ngày nào cũng hỏi tới hỏi lui Hạ Mạt đó có phải là sự thật không, tại sao tự dưng lại suôn sẻ đến thế? Doãn Hạ Mạt chỉ mỉm cười rồi nói: “Có thể là đạo này số tớ hên đấy!”.

Số phận có lẽ cũng có lúc may rủi, điều mà họ có thể làm là phải tóm được cơ hội khi vận may đến để cố gắng tiến lên. Khi gặp những lúc không may trong cuộc đời thì hãy nên cắn chặt răng, ra sức đẩy nó đi. Tuy nhiên, rốt cuộc vận may hay vận xui luôn luôn thay đổi, biến ảo khôn cùng.

Trong cuộc họp báo công bố thực hiện phim *Bản tình ca trong sáng* một tuần sau đó, một lần nữa Doãn Hạ Mạt lại được người thấy cái mùi phúc họa

khó hiểu này.

Ngày hôm đó, hầu hết phóng viên của tất cả các cơ quan báo đài đều có mặt, tại trường quay, đèn flash chớp lia lịa đến chói mắt. Giám đốc sản xuất phim *Bản tình ca trong sáng*, đạo diễn Từ Bĩ Đặc đương nhiên là tiêu điểm cho cánh phóng viên đặt câu hỏi phỏng vấn. Dàn diễn viên chính tham gia diễn xuất cũng xuất hiện trong những bộ trang phục tạo hình nhân vật trong phim, đang tạo dáng trước tấm áp phích tuyên truyền phim cực lớn để các nhà báo mặc sức chụp ảnh.

Sau một hồi huyên náo.

Diễn viên của đoàn làm phim tản dần đi, phía trước tấm áp phích giờ chỉ còn Lăng Hạo và An Bân Ni. Phóng viên báo chí vây quanh hai người. Họ đáp ứng yêu cầu của các nhà báo, trình diễn đủ mọi tư thế kéo tay, khoác vai, hôn nhẹ, nhìn nhau say đắm...

“Họ yêu nhau đã hai năm rồi.”

Trần Ân nói nhỏ.

Doãn Hạ Mạt vừa đi làm quen với lần lượt từng diễn viên trong đoàn. Bản thân cô tự biết mình là người mới, lại xuất thân từ một ca sĩ nên lần đầu đóng phim này, việc thiếu kinh nghiệm diễn xuất là điều không thể tránh khỏi, cô cần những người đi trước trong đoàn thông cảm và giúp đỡ chỉ bảo thêm. Các diễn viên thấy thái độ của cô khiêm tốn, lễ phép, họ đều khách sáo nói, ai cũng từ người mà nên cả, chỉ cần biết học hỏi và cố gắng là được thôi.

“Ừm.”

Doãn Hạ Mạt nhìn về phía Lăng Hạo và An Bân Ni. Người cùng trong làng giải yêu nhau không thiếu gì, Lăng Hạo và An Bân Ni là một cặp nổi tiếng trong số đó. Năm đó, Lăng Hạo là người mới bước ra từ giới người mẫu được hợp tác đóng phim với An Bân Ni, một ngôi sao thần tượng rất hot thời đó. Tình yêu của An Bân Ni với Lăng Hạo là tình yêu sét đánh. Để không quá chênh lệch về địa vị, tên tuổi giữa hai người, An Bân Ni đã nâng đỡ và dìu dắt Lăng Hạo khiến anh ta nhanh chóng nổi tiếng. Từ khi hai người quen nhau tới nay cũng không có một điều thị phi nào, tình cảm họ bền vững, thân mật không có gì phải bàn cãi.

“Thật là hiếm có đấy, bây giờ Lăng Hạo còn hot hơn An Bân Ni nhiều, nhưng anh ta vẫn không thay lòng.”

Trần Ân hiếu kì nhìn Lăng Hạo, anh ta đẹp trai lồng lộng, cao một mét tám sáu, dáng dấp của “gà nhà thành công”. An Bân Ni giống như con chim nhỏ cứ quần lấy chân, tựa sát đầu vào người Lăng Hạo. An Bân Ni có mái tóc dài mượt mà, đôi mắt to tròn long lanh, một mẫu diễn viên nữ cực chuẩn trong phim thần tượng.

Bây giờ, các phóng viên mời Doãn Hạ Mạt lại chụp ảnh chung.

Bản tình ca trong sáng là phim hình tượng theo kiểu tình yêu tay ba, cảnh diễn chung của ba người rất nhiều. Mặc dù Doãn Hạ Mạt là nhân vật mới trong làng điện ảnh, nhưng suy cho cùng cô cũng mới giành được giải thưởng Bài hát vàng của năm dành cho *Gương mặt mới xuất sắc nhất*, cũng coi như là đã có chút tiếng tăm.

Khi Doãn Hạ Mạt bước tới, hai người họ vẫn đứng đó, tay trong tay thân mật. Lăng Hạo nhìn Hạ Mạt với nụ cười pha chút giễu cợt.

“Anh Hạo, ôm chặt vai của hai cô gái đi!”

“Ôm chặt thêm chút nữa!”

“Thân mật chút đi!”

Các phóng viên hô lớn, đưa máy ảnh lên chụp lách tách lia lịa.

Cánh tay Lăng Hạo đặt hờ hững lên vai Doãn Hạ Mạt, anh không nhìn về phía Hạ Mạt mà quay sang cười tình, nói nhỏ với An Bân Ni. Doãn Hạ Mạt cảm thấy toàn thân cứng đờ, từ khi cô bước vào làng giải trí tới nay, đây là lần đầu tiên có một người con trai xa lạ chạm vào da thịt cô. Dù biết rằng đây chẳng qua chỉ là vì công việc, nhưng cô vẫn cảm thấy khó chịu, chỉ muốn hất cánh tay đó ra.

“Làm ơn đi! Diễn thế này làm sao mà chụp hình được chứ?” Đám phóng viên mất kiên nhẫn hét lên. “Doãn Hạ Mạt, cô có thể cười lên một chút không? Trong phim, cô yêu anh Hạo điên cuồng thế cơ mà, diễn tình tứ một chút đi được không?”

Doãn Hạ Mạt vẫn đứng ngây ra đó.

Giống như bị ai đó cho một bạt tai, má cô nóng bừng lên như lửa đốt. Và dù trong tình thế quần bách đó, cô vẫn nghe thấy bên tai mình tiếng cười

giấu cột của Lăng Hạo.

“Không cần ép buộc như vậy đâu.” An Bân Ni cười. Từ bên kia người Lăng Hạo, An Bân Ni nghiêng đầu khẽ liếc nhìn Hạ Mạt rồi nói với các phóng viên: “Người ta là ca sĩ tài năng mới, chỉ có giọng nói, không biết biểu lộ cảm xúc đâu”.

Đám phóng viên cười ồ lên.

Tiếng cười rất lớn.

Những người đang có mặt tại đó đều ngoái đầu lại nhìn. Giám đốc sản xuất và đạo diễn cùng hỏi nhỏ xem xảy ra chuyện gì. Trân Ân ở xa, cô xót xa giậm chân tại chỗ, hận không thể xông lên đuổi tất cả đám người đang làm khó Hạ Mạt kia đi nơi khác.

Doãn Hạ Mạt trầm ngâm nhìn xuống đất.

Giữa lúc các phóng viên cho rằng cô chỉ biết im lặng chấp nhận bị giấu cột. Hạ Mạt giá như không hiểu những gì An Bân Ni vừa nói, cô ngẩng đầu lên thản nhiên nhìn An Bân Ni.

“Ngay cả tiếng nói cũng không có.”

An Bân Ni ngớ người.

“Hả?”

“Trong đoạn mở đầu của *Bản tình ca trong sáng*, Băng Đồng đã đem lòng thầm yêu Luật Tư, không dám nhìn anh ta, không dám nói chuyện cùng anh ta, không dám lại gần anh ta.” Hạ Mạt điềm tĩnh nói.

Đám phóng viên ồ lên.

Lăng Hạo đưa mắt nhìn Doãn Hạ Mạt.

An Bân Ni liếc Lăng Hạo rồi quay sang nhìn đám phóng viên đang ngoảnh mặt nhìn nhau, An Bân Ni nở nụ cười trong trẻo: “Rất chăm chỉ cố gắng rồi đó, sau này còn phải nỗ lực hơn nữa nghe!”.

“Được.”

Doãn Hạ Mạt trả lời một cách khiêm tốn và lễ phép.

Một đều.

Chiến thắng!

Trân Âu giấu nụ cười thầm. Hừm, giờ đến lượt họ tự tô son trát phấn cho mà coi. Hạ Mạt của cô thật là cừ.

Buổi tối.

Doãn Trừng đang vẽ trong phòng, ánh sáng lọt qua khe hở cửa gỗ. Trong phòng khách, Doãn Hạ Mạt đang chăm chú xem kịch bản, dùng bút màu đánh dấu lên từng lời thoại cô cần phải nhớ. Lạc Hi đang ngồi bên cạnh, tivi để chế độ im lặng, hai chân gác lên bàn trà, anh đang hưởng thụ tâm trạng thư thái sau một ngày bận rộn.

Vậy mà không biết từ lúc nào.

Ánh mắt của Lạc Hi dừng lại rất lâu trên người Doãn Hạ Mạt. Cô đang cúi đầu chăm chú xem kịch bản, không hề để ý tới ánh mắt của anh, vậy là anh có thể mặc sức ngắm nhìn cô, khỏi cần lo bị cô ấy phát giác những cảm xúc trong ánh mắt.

Dưới ánh đèn mập mờ.

Một mùi hương thoang thoảng nhẹ nhàng tỏa ra từ người cô.

Như hơi thở của biển cả, thân nhiên, dịu dàng, từ từ thấm vào lòng người không để lại dấu vết.

Mái tóc của cô được quấn kẹp lên cao.

Một sợi tóc hơi quăn rủ xuống nổi bật trên làn da trắng mịn như ngà của cô, hàng lông mi vừa dài vừa cong, đôi mắt màu hổ phách trong suốt, tuy xa xăm nhưng lại khiến con người ta muốn nhìn gần mãi. Đôi môi căng mọng nhưng màu son môi lại nhàn nhạt, mờ mờ.

Chiếc bút từ từ đánh dấu lên từng lời thoại.

Đột nhiên cô chau mày, nhẹ nhàng xoay vai phải, hình như chỗ nào đó đang bị mỏi.

Những ngón tay thon dài nhấn mạnh xuống vai cô, cảm giác nhức mỏi được thay bằng cảm giác thoải mái. Doãn Hạ Mạt thấy hơi ngạc nhiên, từ từ ngoảnh đầu lại, dưới ánh sáng dịu dịu, ánh mắt Lạc Hi chứa chan tình cảm khiến cô run sợ.

“Xem xong chưa?”

Lạc Hi giật mình ngượng ngùng tránh ánh mắt Hạ Mạt. Không hiểu sao, có lúc anh có thể cuồng nhiệt thể hiện tình cảm trước mặt cô, nhưng nhiều lúc lại sợ tình cảm của mình bị cô phát hiện, không thể che giấu được.

“Chưa.”

Doãn Hạ Mạt thở một hơi dài dễ chịu. Những ngón tay của anh như có ma lực xua hết đi những nhức mỏi trên đôi vai cô.

“Đóng phim và ca hát là hai việc không giống nhau.”

Lạc Hi liếc nhìn tờ kịch bản đặt trên đùi cô, vừa xoa bóp đôi vai cho cô, vừa khẽ nói: “Là bài hát, em có thể tự mình hoàn thành, biểu diễn theo cách của mình, gửi gắm vào đó là cuộc đời và cá tính của mình. Nhưng đóng phim buộc phải có sự hợp tác với những diễn viên khác. Lời thoại không phải chỉ cần đọc thuộc lòng từng chữ từng câu là xong, nó còn đòi hỏi cần phải gửi gắm được linh hồn vào trong đó trong quá trình thực hiện những đoạn đối thoại cùng với các nhân vật khác.”

“Em...”

Cô ngay người, không nói được gì nữa, cô chợt nhớ tới màn kịch khó xử trong cuộc họp báo công bố bấm máy hôm trước.

“Lúc mới đầu, chắc chắn em sẽ phải nếm mùi cơ cực nhục nhã, nói không chừng sẽ bị đạo diễn chửi mắng, sẽ phải nghe những lời trách móc nguyên rủa của những diễn viên khác.” Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Từ đằng sau, anh hôn nhẹ lên mái tóc cô. “Nhưng em sẽ nhanh chóng học được cách như thế nào là đóng phim, vì em là cô gái thông minh và cần cù chịu khó nhất.”

“Lạc Hi...”

“Hãy tin vào nhãn quan của anh, em sẽ trở thành diễn viên tài năng luôn rực rỡ hào quang.” Lời nói này đâu phải để an ủi cô, cho cô lòng tin, thực ra thiên chất diễn xuất của cô đã từng được thể hiện khi quay quảng cáo Lỗi Âu. Tất cả những thứ cô cần chỉ là thời gian thôi luyện mà thôi.

“... Cảm ơn anh.”

Doãn Hạ Mạt dịu dàng nói, cô vỗ vỗ lên đôi bàn tay anh đang đan chéo để trên eo mình. Từ sau khi cuộc họp báo kết thúc, trong lòng cô lúc nào cũng trào dâng một cảm giác lo sợ rất khó tả, nhưng với một người mạnh mẽ đã quen giả vờ như cô sao có thể để lộ ra trước mặt người khác được.

Chỉ có Lạc Hi...

Hình như anh luôn hiểu thấu lòng cô.

“Cố gắng lên!”

Lạc Hi nắm chặt tay cô, đong đưa.

“Em sẽ cố gắng.”

Cô đưa mắt khẽ cười, nụ cười trong sáng kiên định.

“Cắt!”

“Cắt!!”

“Cắt!!!”

Tại trường quay, đạo diễn Từ đang nhìn những hình ảnh trong máy theo dõi, bỗng mất bình tĩnh vung tay hét lên “cắt” liên tục. Nhân viên quay phim, nhân viên ánh sáng đều phải dừng ngay công việc của mình, tất cả đổ dồn ánh mắt về phía dáng người cứng đờ của Doãn Hạ Mạt.

Cảnh này đã phải quay đi quay lại đến lần thứ tám rồi.

“Doãn Hạ Mạt, cô là người gỗ à?” Đạo diễn Từ quát lớn, “Thịt da trên mặt cô đông cứng rồi hả? Tự nhiên chút đi nào! Ánh mắt cô phải biểu cảm, nét mặt cô phải thoải mái tự nhiên, lời thoại nói to hơn một chút! Cô là diễn viên! Không phải xác chết!”.

Mọi người không nhịn được cười.

“Ngậm mồm lại! Im lặng đi!”

Đạo diễn Từ gào lên giận dữ, trường quay lập tức im lặng.

Doãn Hạ Mạt mím chặt môi.

Cô không không hiểu mình làm sao nữa. Đối mặt với Lăng Hạo, cô không thể nhìn anh ta với ánh mắt thương yêu, cùng lúc lại càng không thể nói ra được những lời thương yêu, cơ mặt thì cứ trơ trơ, trong lòng thì như gỗ đá. Phim quảng cáo của Lỗi Âu được hoàn thành rất nhẹ nhàng, nên cô cho rằng đóng phim đâu có khó khăn gì cho lắm, nhưng lúc này đây cô mới hiểu ra, đứng trước Lạc Hi đứng trước Lăng Hạo không thể giống nhau

được.

“Xin cô đấy, tối nay tôi còn có hẹn.” Lăng Hạo bồn chồn nhìn thời gian. “Nếu không phải vì cô lúc nào cũng bị “cắt” thì tôi đã có thể kết thúc công việc từ hai tiếng trước rồi”.

“Xin lỗi.”

Doãn Hạ Mạt khẽ nói.

Đây là cảnh cuối cùng của ngày hôm nay. Ngoài Trần Ân vì phải đi liên hệ lịch phát sóng với đài truyền hình nên đã về trước, tất cả những con người còn lại đều đang phải đợi quay xong mới được về. Hôm nay là ngày đầu tiên Hạ Mạt chính thức đóng phim, tất cả những cảnh quay của cô đều bị “cắt”, phải có tới hơn hai mươi lần mới qua được. Cô cũng cảm thấy rất áy náy trong lòng, nhưng càng sốt ruột căng thẳng, người cô càng cứng đờ.

“Cô Doãn ơi, có phải cô đang trả thù tôi lúc trước đã từ chối đóng quảng cáo với cô nên giờ cố ý hành hạ tôi không?” Lăng Hạo giận dữ nói.

“Không phải.”

“Vậy thì xin cô nhanh lên có được không! Tôi đã đặt chỗ ăn tối rồi, không đi là bị hủy luôn đó!” Lăng Hạo gào bên tai cô.

Doãn Hạ Mạt nhắm nghiền mắt, trong lòng tràn đầy tức giận với chính bản thân mình. Tại sao trong lúc đóng phim, cái thói quen lạnh nhạt của cô không biến đi được cơ chứ?!

“Lại một lần nữa! Tất cả chuẩn bị!”

Đạo diễn Từ búng tay một cái.

“Diễn!”

Trời tối dần.

Lăng Hạo đứng trước bức tường kính, dường như đang suy tư điều gì.

Doãn Hạ Mạt bước tới gần sau lưng anh ta, dùng ánh mắt ưu tư nhìn anh ta và nói: “Ngài có gì sai bảo không ạ?”

Lăng Hạo không quay đầu, “Sau này cô chăm sóc Thái Na, bảo vệ cô ấy”.

Doãn Hạ Mạt đứng ngay người ra.

“...”

“Cắt! Cắt!! Cắt!!!”

Đạo diễn Từ vung tay rồi rút, la hét om sòm như có sấm sét trong trường

quay.

“Doãn Hạ Mạt! Ánh mắt của cô có thể biểu cảm hơn được không? Anh ta là người đàn ông mà cô đã yêu thầm mười mấy năm trời đó! Tình cảm mãnh liệt bị kìm nén trong lòng đã bấy lâu nay, cô yêu anh ta tới mức có thể chết đi nhưng không thể nói ra được! Hiểu không vậy?!”

Tất cả đoàn làm phim đều sa sầm mặt mày.

Đầu Doãn Hạ Mạt trống rỗng, bên tai như có tiếng sấm nổ ầm ầm, cô loáng thoáng nghe thấy tiếng cười chế giễu của cái diễn viên quần chúng đứng ở hai bên. “Làm sao cô tai lại chui được vào đây...”, “Tôi diễn còn hay hơn cô ta nhiều...”.

Mặt Lăng Hạo xám lại:

“Hôm nay cô cố tình muốn hại chết tôi đúng không?”

“Làm lại!!!”

...

“Lại lần nữa! Diễn!”

...

“Cắt!!”

...

Trời đã về khuya.

Diễn viên và các nhân viên trong đoàn đều đã ra về hết. Chiếc đèn lớn trong phòng đã tắt, chỉ còn lại chiếc đèn treo tường ánh sáng mờ mờ, trong khoảng trống trải ấy, một cô tạp vụ đang dọn dẹp vệ sinh.

Doãn Hạ Mạt đứng trước cửa lặng lẽ một mình.

Cô âm thầm nhìn bầu trời đêm, ánh mắt ủ rũ mệt mỏi. Nửa tiếng trước, đạo diễn Từ đã nổi trận lôi đình, trước mặt mọi người, ông ta hét vào mặt cô, ông ta bảo không hiểu sao Giám đốc sản xuất cứ khẳng khẳng chọn một

người không có chút kinh nghiệm nào như cô vào vai nữ chính thứ hai. Sau rồi, trong trạng thái bức tức, ông ta đã cho kết thúc một ngày quay đầy mệt mỏi.

Từ nhỏ đến lớn, cô đã là người rất thông minh và chăm chỉ.

Dù không phải là thiên tài, nhưng trước nay cô vẫn luôn tin rằng, dựa vào sự cố gắng và bản chất thông minh của mình, cô có thể hoàn thành tốt bất cứ việc gì cô muốn. Và sự thực là cô đã làm được, kể cả việc lấy thân phận ca sĩ để bước chân vào làng điện ảnh.

Nhưng trải qua một ngày quay phim mệt mỏi, niềm tin của cô không ngừng bị tổn thương, lay động. Ban đầu chỉ là sự thử nghiệm, kích lệ lòng dũng cảm, nhưng rồi là hoang mang, sợ hãi không còn biết gì nữa. Cô cảm thấy thật nhục nhã với sự bất tài của chính mình. Cô không oán giận những lời la hét, chửi bới, quát mắng của đạo diễn Từ và những lời mỉa mai, cạnh khóe của những diễn viên khác.

Là cô đã làm không tốt.

Doãn Hạ Mạt từ từ nhắm mắt lại.

Trong lòng giá lạnh.

Màn đêm lạnh lẽo bao phủ lên người cô. Bầu trời vắng ánh sao. Bóng cô trải dài trên mặt đất.

Minh Hiểu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 2

Cũng buổi tối đó

Cũng bầu trời đêm không ánh sao đó.

Âu Thần cũng đứng bên cửa sổ.

Sợi dây ren lụa màu xanh trên cổ tay lặng lẽ bay theo làn gió. Gương mặt tuần tú lạnh lùng của anh chẳng thể hiện cảm xúc gì như thể anh có thể đứng mãi như vậy được, như một pho tượng suốt đêm không hề nhúc nhích.

Từ buổi tối lễ trao giải thưởng bài hát vàng thường niên hôm đó, cánh cửa ký ức trong đầu anh đã mở ra một khe hở nhỏ, những ký ức vụn vặt, ít ỏi, rời rạc từng đoạn ấy cứ thoang thoảng hiện về. Dần dần, anh dường như đã có thể liên kết những đoạn ký ức đó lại thành xâu chuỗi, để rồi qua đó, hiểu rõ quá khứ.

Nếu là lúc trước, anh sẽ cảm ơn ông trời một lần nữa vì đã trả lại cho anh tất cả những gì thuộc về quá khứ của anh.

Nhưng...

Lòng Âu Thần vô cùng đau xót.

Cứ cho là biết được trước kia, anh và cô ấy quen nhau, gắn bó với nhau, yêu nhau sâu đậm, nhưng biết rồi thì sẽ thế nào đây? Hay rốt cuộc chỉ càng bị tổn thương sâu sắc hơn thôi.

Cô ấy đã ruồng bỏ anh.

Mà khi nói đến việc đã chia tay, thái độ cô ấy thật hờ hững, không chút tiếc nuối.

Nếu được chọn lựa, Âu Thần thà cứ để mình quên đi quá khứ, để cuộc sống năm năm về trước của anh biến thành con số không, không có cô ấy, chưa từng yêu thương ai và chưa từng phải chịu đau khổ tột cùng đến nỗi không

thể chịu nổi như thế, cảm giác đó giống như các thớ thịt trên người bị cắt ra từng mảnh một vậy.

Chuyện đời thật là quái đản.

Khi ra sức truy tìm nó, nó lại giống như những áng mây trên bầu trời, cứ bay mãi, không thể nào níu giữ được.

Thế nhưng khi muốn vứt bỏ, nó lại biến thành không khí để rồi khi hít thở, luôn có thể cảm nhận được nó.

Lặng lẽ nhìn dòng xe qua lại trên đường tựa biển đèn dưới kia, không biết tự khi nào, đầu Âu Thần lại đau nhói từng cơn như bị kim châm!

Âu Thần đưa tay ấn chặt vào huyệt thái dương.

Không, anh không muốn nhớ lại bất cứ chuyện gì nữa. Quên đi. Hãy để anh mãi mãi không nhớ lại điều gì!

Nhưng rồi, trong đầu anh có một vệt sáng trắng lóe lên.

...

Đó là một mùa hè oi ả...

Những tia nắng trong suốt như thủy tinh chiếu xuống chói lóa...

Con đường rộng rãi thoáng đãng đầy bóng mát. Kính xe hơi sáng loáng, bóng cây đan chéo in trên mặt kính, không khí thoang thoảng mùi lá cây và ngan ngát hương thơm. Năm mười bốn tuổi, lần đầu tiên cậu bé Âu Thần lén lút lấy xe hơi của bố tự lái về nhà một mình trên con đường này.

Cậu từ từ nhấn chân ga, chiếc xe chạy nhanh hơn, cảnh vật hai bên đường vụt lùi thật nhanh về phía sau, trong huyết mạch cậu lưu chuyển một cảm giác hưng phấn kích thích của tốc độ...

Bầu trời trong xanh thăm thẳm như được gột rửa.

Nắng vàng rực rỡ.

Những hàng cây rậm rạp thẳng tắp, ngày hè nóng bức ngột ngạt, bọn trẻ thổi vào trong không khí những bong bóng xà phòng bảy sắc óng ánh, nhẹ nhàng bay, trong suốt và tuyệt đẹp. Một cô bé mặc váy trắng lấm tấm hoa đang đứng bên gốc cây, mái tóc xoắn xoắn, đôi mắt to tròn như thiên thần trong truyện cổ tích.

Cậu ngắm nhìn cô bé ấy.

Thoáng chút mơ màng.

Giữa đám bong bóng xà phòng đang bay lượn đầy trời, cô bé như trở nên trong suốt, làn da trong suốt, đôi mắt trong suốt, và có đôi cánh cũng trong suốt, cái trong suốt đó khiến cậu có cảm giác cô bé có thể tan biến bất cứ lúc nào...

Bỗng nhiên cô bé đó giang rộng hai cánh tay...

Đằng xa...

Chặn trước đầu xe của cậu...

Cậu chờ người ngắm cô bé xinh đẹp tựa như một thiên thần đứng đằng trước kia, hình như có một mùi hương thơm ngọt ngào giữa mùa hè oi ả, hình ảnh cô bé như là không có thật, nhưng lại rất mãnh liệt khắc sâu vào cuộc đời cậu...

Trong mơ màng...

Cậu quên cả đạp phanh...

Cho đến khi cô bé chỉ còn cách một thân xe, cậu mới hốt hoảng cứng cứng người, chiếc xe kết phanh quay một vòng tròn, chim trên cây sợ hãi nháo nhác bay tứ phía. Cô bé nhỏ nhắn bị xe đụng phải, bắn ra ngoài, thân người mềm nhũn yếu ớt từ từ ngã xuống đất...

Trong không khí ngày hè...

Bong bóng xà phòng bay lượn nhẹ nhàng...

Cậu từ trong xe vội vàng nhảy ra, hoảng loạn ôm lấy cô bé nhỏ nhắn bị đụng ngã trên con đường rợp bóng cây. Cô bé chỉ khoảng mười tuổi, thân hình vừa mềm vừa nhẹ, ánh nắng đan nhau lọt qua những kẽ lá rọi xuống, da cô bé trắng như búp bê, đôi mắt màu hổ phách nhìn cậu chăm chăm.

Rồi, cô bé ngất đi.

Lịm dần trong vòng tay cậu.

...

Tầng trên cùng của tòa nhà tập đoàn Âu Thị.

Chiếc bàn họp màu đen của nhà thiết kế nổi tiếng Italia, mặt sàn đá cẩm thạch màu đen, màn đêm đen kịt bên ngoài cửa sổ. Bóng Âu Thần lạnh lùng đau khổ, từ từ, vệt sáng trắng ấy dần biến mất, cơn đau như kim châm vợi dần.

Âu Thần đứng thẫn thờ.

Là quen nhau như vậy sao?

Đột ngột xuất hiện trong cuộc đời anh, rồi lại đột ngột dứt áo ra đi. Đối với cô ấy mà nói, trong cuộc đời anh, chỉ cần cô ấy muốn là có thể tự do đến rồi đi, còn anh không thể thay đổi được sao.

Âu Thần lạnh lùng cắn chặt môi.

Lần này cô đã sai.

Anh sẽ không để cô tiếp tục ra đi dễ dàng như vậy, nếu số phận đã buộc họ lại với nhau, vậy thì, phải buộc cho tới cùng chứ.

Sau khi quay xong quảng cáo Lỗi Âu, giám đốc sản xuất bộ phim Bản tình ca trong sáng đã quay lại tìm tập đoàn Âu Thị xin đầu tư. Âu Thần đã đồng ý và trở thành nhà đầu tư lớn nhất cho bộ phim này.

Với một điều kiện.

Chọn Doãn Hạ Mạt đóng vai nữ chính thứ hai trong kịch bản.

Trời về khuya.

Doãn Hạ Mạt bước ra khỏi tòa nhà nhìn đồng hồ, đã mười một giờ đêm, xe bus và tàu điện ngầm đều đã hết chuyến. Cô gượng cười, mà quên mất đã không gọi điện cho Tiểu Trường, không biết Tiểu Trường có lo lắng hay không. Tuy chưa ăn gì nhưng bụng cũng không thấy đói, chân tay nặng trĩch như con thuyền bị chạt đầy.

Bỗng nhiên có người gọi tên cô.

“Chị Doãn!”

Doãn Hạ Mạt ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên, một chiếc xe Bentley, trong xe là một cô gái rất xinh xắn đang dịu dàng cười và vẫy tay gọi cô. Là Khiết Ni, trợ lý của Lạc Hi.

“Anh Lạc Hi bảo em tới đây đợi chị”, Khiết Ni cười nói, “em không nghĩ là phải chờ lâu thế này, suốt từ chín giờ tối đấy!”.

“À...”

Doãn Hạ Mạt cười khiếm lỗi, hôm trước vừa mới gặp Lạc Hi, không biết là có chuyện gì.

“Chị mệt lắm hả?” Khiết Ni chăm chú nhìn Hạ Mạt.

“Không đâu.” Doãn Hạ Mạt mỉm cười.

“Anh Lạc Hi nói, nếu chị thấy mệt thì đưa chị về thẳng nhà luôn, còn nếu chị không mệt lắm thì anh ấy muốn mời chị tới khách sạn, ở đó có một bữa tiệc chúc mừng nho nhỏ.”

“Chúc mừng?”

“Vâng!” Khiết Ni cười vui vẻ, “Anh Lạc Hi có một tin tốt lành muốn được chia sẻ với chị.”

Lạc Hi? Tin tốt lành?

Doãn Hạ Mạt im lặng, do dự hồi lâu, tâm trạng cô lúc này không thích hợp với việc chúc mừng hoặc chia sẻ điều gì cả.

Nhưng...

Cuối cùng, cô gọi điện cho Tiểu Trùng báo cô sẽ về nhà muộn một chút để cậu khỏi lo.

Đêm.

Giữa biển xe tắc nập qua lại như mắc cửi

“Ừm... Tên em là Trần Khiết Ni...” Khiết Ni vừa lái xe về hướng khách sạn của Lạc Hi, vừa từ tốn nói, thái độ có vẻ e dè.

Doãn Hạ Mạt hơi giật mình.

Cô chăm chú nhìn Khiết Ni, nghi ngờ hỏi: “Hồi trước mình có biết bạn không?”.

Khiết Ni đã thể hiện thái độ đó hai, ba lần rồi, như kiểu chắc chắn là mình phải biết cô ấy, nhưng tại sao lại không nhớ ra nhỉ?

“Không nhớ em cũng là điều bình thường thôi...” Khiết Ni lắc đầu hơi thất vọng, nhưng lấy lại tinh thần ngay, cô cười rồi nói: “Không sao, nếu đổi lại em là chị Hạ Mạt, em cũng sẽ không nhớ được Trần Khiết Ni là ai.”

“Bạn học khóa dưới mình à?” Doãn Hạ Mạt hơi bối rối.

“Em cũng học trường Thánh Huy”. Khiết Ni mỉm cười, đưa mắt lướt nhìn Doãn Hạ Mạt, “Hồi đó, chị Doãn Hạ Mạt là nữ sinh xuất sắc nhất trường,

vừa xinh đẹp, vừa giỏi giang, lại nghĩa hiệp nữa,... hồi đó em rất ngưỡng mộ chị, chị luôn là thần tượng của em...”, hai má Khiết Ni ửng đỏ.

“Từ cái lần chị cứu đứa con gái mập thoát khỏi bàn tay của đám con gái hư hỏng đó thì em đã bắt đầu ngưỡng mộ chị rồi... chị không biết đâu, đám con gái hư hỏng đó thường xuyên ăn hiếp tụi lớp dưới tụi em, em cũng đã từng bị chúng đánh... Nhưng sau này, khi chị chặn được bọn đánh đứa con gái cầm đầu đám con gái hư hỏng đó, lúc đó, em cũng đứng ở đó, rất gần chị... em nghe chị điềm tĩnh nói với con bé đó là: Đây, những người đánh bạn đâu phải là tôi, đừng nên giống lũ chó cắn bừa. Người ta đánh bạn là vì mắc nợ Thiếu gia, chả có gì liên quan đến tôi. Trên thế gian này có người tốt với bạn, có người hại bạn. Đám bạn của bạn không dám cứu bạn, tôi cứu bạn, bạn nên cảm ơn tôi mới phải...”.

Khiết Ni đã theo học khẩu khí nói chuyện của Doãn Hạ Mạt năm đó.

“Chị Doãn Hạ Mạt quá oai!”, Khiết Ni cười rạng rỡ, đôi mắt sáng như sao. “Từ đó về sau em thề mai này sẽ trở thành một người giống như chị Doãn Hạ Mạt: tốt bụng, chính trực, điềm tĩnh, lạnh lùng. Em sẽ là kẻ tùy tùng, người ủng hộ trung thành nhất của chị Hạ Mạt.”

“Nhưng...”, cô hơi ngượng, “mấy năm không gặp chị, giờ gặp rồi em vừa hồi hộp, vừa sung sướng nhưng lại không dám nói với chị những chuyện này, sợ chị nghĩ em quá trẻ con...”.

Nhìn nét mặt đỏ ửng bối rối của Khiết Ni, trong đầu Doãn Hạ Mạt dần dần hồi tưởng lại những ký ức của một thời xa xưa. Nhiều năm trước có một cô bé lúc nào cũng thập thò trong góc quẹo của con phố nhỏ, hễ bị Doãn Hạ Mạt nhìn thấy, cô bé liền đỏ mặt xấu hổ chạy biến đi.

“Cô bé lúc nào cũng trốn ở đầu hẻm đó...” Cô hỏi dò.

“Chính là em đó!” Khiết Ni vui mừng nói, cô cho xe chạy nhanh hơn. “Có một lần chị bắt được em, chị bảo nếu thích Lạc Hi thì hãy nói với anh ấy, đừng trốn mãi như vậy. Nhưng... nhưng người mà em ngưỡng mộ không phải là anh Lạc Hi mà là chị! Lúc đó em quá sợ hãi, cái gì cũng không dám nói, chỉ rụt rè, lí nhí nói được mỗi câu: Em là... Trần Khiết Ni...”.

“Ra là vậy.”

Doãn Hạ Mạt không biết nên biểu hiện cảm xúc như thế nào cho thích hợp.

“Vâng”. Khiết Ni cười e lệ. “Nên em hy vọng chị có thể nhớ được tên em, có thể biết được có người đã từng rất sùng bái chị. Sau này, cơ duyên thật trùng hợp, em đã trở thành trợ lý của anh Lạc Hi. Lúc đó em có một cảm giác rất mãnh liệt, qua anh Lạc Hi, em sẽ có cơ hội được gặp lại chị Hạ Mạt.” Cô thở một hơi dài thật mãn nguyện. “Bây giờ quả nhiên đã gặp lại được, và rồi rốt cuộc em cũng đã có cơ hội nói hết lời này cho chị nghe.”

“Cảm ơn em.”

Doãn Hạ Mạt mỉm cười. Chuyện ngày xưa đó đã phai nhạt trong ký ức của cô, chỉ còn lại những đường nét mờ mờ, tuy nhiên cô vẫn rất biết ơn trời vì có người đã nhớ cô đến vậy.

Chiếc Bentley chạy vào trong khu vực tòa nhà khách sạn sang trọng.

Khiết Ni dừng xe lại.

Cô dẫn Doãn Hạ Mạt bước vào tòa nhà, chỉ có hai người họ trong thang máy, Khiết Ni tự dừng chăm chú nhìn Hạ Mạt, thái độ rất trịnh trọng “Anh ấy và em giống nhau”.

“Hả?”

“Anh Lạc Hi và em giống nhau, trước sau đều không thể quên được chị Hạ Mạt. Tận đáy lòng anh ấy luôn luôn chỉ có mình chị, yêu chị cháy bỏng.” Nụ cười của Khiết Ni trong sáng và kiên định. “Cho nên em phải bảo vệ anh Lạc Hi và chị, chỉ có anh ấy mới là người sánh được với chị Hạ Mạt mà thôi.”

Doãn Hạ Mạt có chút thất sắc thần thờ.

Sau rồi cô cũng mỉm cười, không nói thêm gì.

Phòng khách rất rộng, đèn tường tỏa ánh sáng êm dịu, cánh cửa sổ kéo lên một nửa, rèm cửa khá đẹp phất nhẹ theo gió đêm thổi vào, không gian phảng phất mùi hương dịu dịu. Thảm nhung trắng, trên bàn có một chai

Champagne đỏ, hai cốc rượu bằng thủy tinh và một cái bánh kem trái cây nho nhỏ. Không gian tĩnh mịch như một bức tranh sơn dầu.

Trên chiếc sofa màu tím.

Lạc Hi đang chìm trong giấc ngủ, anh gối đầu lên cánh tay, quầng mắt hiện lên vẻ mệt mỏi, làn da đẹp mịn màng như men sứ, anh như chàng hoàng tử trong câu chuyện cổ tích, hơi thở đều đều khiến người ta không nỡ đánh thức anh.

“Mấy ngày hôm nay anh ấy mệt như người.”

Khiết Ni khẽ thì thầm bên tai Doãn Hạ Mạt.

“Bộ phim *Cờ chiến* sắp bấm máy, kinh phí thực hiện tới gần một tỷ, sẽ tham dự giải Oscar. Giám đốc sản xuất và đạo diễn đã có lời mời Lạc Hi đóng vai chính. Anh ấy phải tham dự rất nhiều những hoạt động chuẩn bị ban đầu, phải xuất hiện khắp nơi, thường xuyên bận tới mức ngay cả cơm cũng không có thời gian mà ăn nữa. Ngoài ra lại còn vô số những cuộc phỏng vấn của giới báo chí nữa, các đài truyền hình mời tham gia chương trình của họ. Nhưng mà, anh ấy bắt em phải cố gắng thu xếp bằng được tất cả mọi việc trước chín giờ tối.”

Doãn Hạ Mạt nhìn Lạc Hi.

Thảo nào, lúc trước cô luôn cảm thấy khó hiểu, công việc của Lạc Hi luôn bận rộn là vậy, mà tại sao anh vẫn có thể thường xuyên gặp cô vào buổi tối được. Nhưng lúc đó, trông anh rất buồn ngủ, anh có thể thiếp đi bất cứ lúc nào.

“Em đi đây, có chuyện gì thì gọi vào di động cho em nhé!” Khiết Ni rón rén ôm một cái chăn mỏng từ phòng ngủ ra dúi vào tay Doãn Hạ Mạt. Cô mỉm cười khẽ nói: “Giao anh Lạc Hi cho chị luôn đấy!”.

Cửa phòng nhẹ nhàng khép lại.

Phòng khách chỉ còn lại Doãn Hạ Mạt và Lạc Hi.

Doãn Hạ Mạt không đánh thức Lạc Hi, cô nhẹ nhàng đắp chiếc chăn mỏng lên người anh. Cô cúi đầu nhìn nét mặt điềm tĩnh của anh khi ngủ, trong lòng mềm mại xao động. Ngón tay lướt nhẹ lên mái tóc đen nhánh của anh, đôi môi cô dịu dàng hé mở, nét lạnh lùng quen thuộc trên khuôn mặt lặng lẽ tan đi.

Ngắm nhìn anh thật lâu.

Sau đó, ánh mắt rời anh, cô ngồi xuống tắm thử trắng, tựa lưng vào sofa, ngắm nghĩ một lúc rồi lấy kịch bản bộ phim *Bản tình ca trong sáng* ra, bắt đầu xem lại lần thứ mười hai.

Một đêm không trăng không sao.

Gió đêm thổi qua khung cửa sổ.

Nhìn vào lời thoại kịch bản, đầu óc Doãn Hạ Mạt lại trở nên trống rỗng, bàn tay vô thức nắm chặt lại, đạo diễn Từ gầm lên, nổi giận đùng đùng và tiếng nói châm chọc cạnh khoe của những người khác như cơn ác mộng trở lại văng vẳng bên tai cô...

...

“Người ta là ca sĩ tài năng mới, chỉ có giọng nói, không biết biểu lộ cảm xúc đâu.”

“Cô là người gỗ à?!”

“Cô là diễn viên! Không phải xác chết!”

“Doãn Hạ Mạt! Ánh mắt cô có thể biểu cảm hơn được không? Anh ta là người đàn ông mà cô đã thầm yêu mười mấy năm trời đó! Tình cảm mãnh liệt bị kìm nén trong lòng đã bấy lâu nay, cô yêu anh ta tới mức có thể chết đi nhưng không thể nói ra được! Hiểu không vậy?!”

“Làm sao cô lại chui được vào đây...”

“Tôi diễn còn hay hơn cô ta nhiều...”

“Hôm nay cô cố tình muốn hại chết tôi đúng không?”

...

Hạ Mạt lắc đầu thật mạnh, cố gắng gạt đi những âm thanh đáng sợ đó. Cô có thể làm được, trên thế giới này không có việc gì là không làm được, cô lại không phải là loại người ngu ngốc, cô cam tâm chịu khổ. Chính vì vậy cô sẽ có thể diễn tốt, chỉ cần cho cô chút thời gian để cảm nhận nhân vật.

Nhưng...

Tận đáy lòng cô lại có một âm thanh khác lạnh lùng phát ra, tại sao họ phải cho cô thời gian chứ? Họ có thể thẳng thừng gạt bỏ cô, chọn một diễn viên có kỹ năng diễn xuất chúng chứ đâu cần một người đang phải học từ đầu, như vậy chẳng tốt hơn sao? Nếu cô cứ tiếp tục vụng về như thế, thì với bản

tính nóng nảy của đạo diễn, có lẽ sẽ phải thay người khác thật.

Nắm thật chặt những ngón tay của mình, Doãn Hạ Mạt ngồi im lặng ngây người.

Đúng lúc này, Hạ Mạt nghe thấy những âm thanh đứt đoạn trong mơ của Lạc Hi, rồi toàn thân anh bắt đầu run rẩy không yên. Cô quay người lại nhìn, thái dương anh lấm tấm những giọt mồ hôi, lông mày nhíu lại, đôi môi cũng nhợt nhạt, thân người nhè nhẹ run, ú ớ:

“Đừng đi... con rất lạnh... mẹ ơi...”

Cô hơi ngạc nhiên, song lập tức nhận ra ngay anh đang gặp ác mộng. Năm năm trước khi cha mẹ cô qua đời, Tiểu Trường nằm viện hơn nửa năm, lúc đó Tiểu Trường cũng thường xuyên gặp ác mộng. Chăm sóc em bên giường bệnh, trong một đêm Hạ Mạt thường phải gọi Tiểu Trường tỉnh dậy ba, bốn lần.

“Đừng đi... mẹ ơi...”

Lạc Hi vùng vẫy gào nhỏ, anh đau đớn trở mình.

“Tỉnh dậy đi, chỉ là mơ, chỉ là nằm mơ thôi, tỉnh dậy là sẽ ổn thôi.” Doãn Hạ Mạt vừa dịu dàng nói, vừa đưa tay đập nhẹ lên vai Lạc Hi.

“Mẹ ơi...”

Khóe mắt Lạc Hi ứa ứa nước mắt, anh run rẩy gập tròn người trong sofa.

“... Mẹ ơi... con rất lạnh...”

“Tỉnh dậy nào...”

Hạ Mạt khẽ gọi anh.

“Tỉnh dậy là sẽ ổn thôi, đừng sợ, đó chỉ là mơ thôi...”

Hai hàng lông mi của Lạc Hi run run.

Đôi mắt ươn ướt từ từ mở ra, trong khoảnh khắc anh vẫn còn như đang chìm đắm trong giấc mơ, chưa tỉnh hẳn được. Anh ngơ ngẩn nhìn lên trần nhà, vài giây sau, anh chậm chậm quay đầu sang bên cạnh nhìn Doãn Hạ Mạt, thái độ cô thật ân cần.

“Tỉnh chưa?” Cô mỉm cười, chăm chú nhìn anh.

Lạc Hi nhìn lại cô, nét mặt có sự yếu đuối của một nỗi cô đơn sâu thẳm. Anh im lặng nhìn cô rất lâu, cuối cùng anh cũng tỉnh hẳn, ngồi dậy, anh nói với cô:

“Xin lỗi, hình như anh đã ngủ thiếp đi.”

“Mấy ngày nay mệt lắm phải không?” Giọng cô ầm áp “Anh đi rửa mặt đi.”

Lạc Hi đứng phắt dậy đi vào phòng tắm, cô nghe thấy tiếng nước chảy, rồi tiếng nước vỗ lên mặt.

Lạc Hi từ trong phòng tắm bước ra, Doãn Hạ Mạt thấy anh đã trở lại là một Lạc Hi như trước, trên tóc đọng vài giọt nước, dáng vẻ thanh nhã khoan thai, hoàn mỹ không chút mỗi mệ.

Cô thầm thở dài.

Anh và cô quả nhiên cùng một típ người, mãi mãi cần một bộ áo giáp thật dày để che giấu điểm yếu của mình, hình như nếu không bị người khác nhìn thấy thì bản thân cũng sẽ quên đi những mềm yếu ấy.

“Bụp!”

Nút chai Champagne bay ra. Hai cốc thủy tinh đụng vào nhau phát tiếng kêu lanh lảnh, rượu Champagne xoay tròn dưới đáy cốc. Lạc Hi như đang cười thầm, đẹp như hoa anh đào nhảy múa trong đêm đầy sao, nét mặt không còn vương lại một chút bi thương trong cơn ác mộng vừa rồi.

“Chúc mừng em ngày đầu tiên đóng phim suôn sẻ.”

Anh cười nói

“...” Mi mắt Doãn Hạ Mạt sụp xuống. “Đây chính là tin tốt lành của anh sao?”

“Sao thế?”

Lạc Hi đặt cốc rượu xuống, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, ánh mắt cô nhanh chóng lẩn tránh anh, nhưng sự ủ ê suy sụp vẫn hiện rõ trên gương mặt, trong lòng anh đã đoán ra được mấy phần.

“Đạo diễn la em à?”

Cô không nói gì.

“Các bạn diễn cười nhạo em à?”

Cô vẫn im lặng không nói một lời.

Lạc Hi cười, giang hai cánh tay ôm trọn cô vào lòng như ôm một đứa trẻ, khẽ lắc lư, anh nhẹ nhàng nói:

“Hạ Mạt, đây mới chỉ là khởi đầu của em thôi... sau này, đợi đến lúc em trở thành minh tinh, nhận được hàng loạt giải thưởng lớn về diễn xuất, em

sẽ hiểu, những xấu hổ, nhục nhã phải chịu đựng trong buổi quay phim ngày hôm nay không là gì cả. Chẳng qua đây là bước khởi đầu trong sự nghiệp nghệ thuật lâu dài của em...”

Anh ôm chặt cô trong lòng.

Một mùi thơm của cơ thể nhẹ nhàng thấm nhẹ trên người cô.

Đôi mắt cô bắt đầu ươn ướt.

“Có những người đã được đào tạo chuyên nghiệp, học mấy năm sau mới được diễn. Cũng có những người thì lại lao thẳng vào nghề diễn luôn, chính vì không có kinh nghiệm nên đương nhiên là gặp khó khăn. Kinh nghiệm thì có thể tích lũy, có thể học hỏi được, dựa vào sự thông minh và nhanh nhẹn của em, em nhất định sẽ là một diễn viên tài hoa làm chấn động cả thế giới.”

“Được rồi!”

Doãn Hạ Mạt nói nhỏ. Cô thừa biết anh muốn an ủi cô, nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy ảm áp.

“Em cho rằng anh đùa cho em vui à?” Lạc Hi mỉm cười hôn lên mái tóc dài dày như rong biển của cô. “Em biết không? Em và anh là những diễn viên trời sinh.”

Cô ngớ ngàng. Ngẩng đầu nhìn anh.

“Từ nhỏ chúng ta đã sống ở cô nhi viện, hoàn cảnh đó buộc chúng ta luôn phải ngụy trang cho chính mình, hóa thân vào vai một đứa trẻ ngoan ngoãn, khéo léo hiểu chuyện để được mọi người yêu thương, như vậy mới có thể tiếp tục sống được.”

Ngón tay của Lạc Hi vuốt nhẹ lên mái tóc cô.

“Chúng ta đã quen diễn kịch rồi, có thể là cố ý, cũng có thể là vô tình chúng ta đã che giấu bản thân chúng ta đi, và cũng chính là vì bản thân, chúng ta lại mang những bộ mặt khác. Diễn kịch là kế sinh nhai của chúng ta, đã ăn sâu vào trong xương tủy của chúng ta, nó trở thành một bản năng, vì sự sinh tồn mà bản năng đó trở lên mãnh liệt mà người khác không thể bắt kịp được. Em cần phải học, nhưng chỉ là học cách vận dụng bản năng này như thế nào vào việc diễn kịch thôi.”

Doãn Hạ Mạt trầm tư.

Đôi mắt bất động, sau đó, trong đôi mắt lóe lên một tia sáng mờ ảo.

“Nói cho anh biết, ngày mai bọn em sẽ diễn đoạn nào?” Lạc Hi cầm lên tay cuốn kịch bản của cô, lật qua lật lại xem xét. “Anh và em thử tập trước xem sao?”

Doãn Hạ Mạt suy nghĩ một lúc rồi khẽ nói: “Không cần đâu, hôm nay anh mệt quá rồi!”

Tuy anh là diễn viên xuất sắc, ngoài ca hát ra, kỹ năng diễn xuất của anh qua năm tháng dày công tôi luyện được ca ngợi là đã đạt tới cảnh giới tuyệt mỹ. Lạc Hi đã từng ba lần đạt giải thưởng *Cảnh Đế* cao quý. Nếu được anh chỉ dẫn, chắc chắn cô sẽ học được nhiều điều có ích. Nhưng đáng về một mối, đau khổ của anh trong mơ lúc này khiến cô xót xa không đành.

“Em đang xót thương anh đúng không?”

Anh cười mà như không, không biết là thật lòng hay giễu cợt nữa.

“Vâng.” Hạ Mạt khẽ gật đầu.

Hơi thở của Lạc Hi đột nhiên ngừng lại, không gian căn phòng chợt một thoáng im lặng kỳ lạ. Đôi mắt đen của anh, như có làn sương mờ ảo trong đáy mắt, anh chăm chú nhìn cô, nín thở.

“Em... đang xót thương anh có đúng không?” Anh một lần nữa hỏi nhỏ.

Doãn Hạ Mạt nhìn anh, trái tim cô ấm áp và mềm mại, cô vứt bỏ hết những lớp ngụy trang của bản thân, để ánh mắt cô bộc lộ nỗi thương xót và tình cảm của cô.

“Vâng.”

Anh hôn cô.

Nụ hôn nhẹ nhàng như những giọt sương đọng trên cánh hoa.

Chỉ là một nụ hôn rất nhẹ.

Nhưng sau đó, gương mặt của hai người như vừa được ánh ban mai nhuộm hồng. Đây không phải là nụ hôn đầu tiên, cũng không phải là lần nồng nhiệt nhất, nhưng nụ hôn này giống như lần đầu vậy, bao nhiêu năm qua vẫn còn in đậm trong trái tim hai người.

Rèm cửa sổ bay phấp phật trong gió đêm.

Mặt Doãn Hạ Mạt nóng bừng, trái tim cô thổn thức đầu óc trống rỗng. Rất lâu cô mới nghĩ ra một câu để phá vỡ sự yên lặng làm cho cả hai đều

ngượng ngùng này.

“Không phải anh có tin tốt lành muốn nói cho em biết sao?”

Lạc Hi tựa người vào sofa cười, nói: “Là lừa em đó, không nói như thế thì sao em chịu đến đây? Chắc chắn em suy sụp tinh thần, lui thủ về nhà một mình, không cho bất cứ ai biết những khó khăn và mệt mỏi của em.”

Cô chớp chớp mắt.

“Tuy nhiên...”, anh nhìn cô chăm chú: “Anh cũng có cái này muốn đưa cho em.”

“...?”

Lạc Hi nắm lấy tay Hạ Mạt, đặt một vật vào trong tay cô, lạnh lạnh. Doãn Hạ Mạt cúi đầu xuống, trong tay cô là một chiếc chìa khóa, móc chìa khóa là một chùm hoa anh đào được chạm trổ bằng đá màu hồng.

“Bộ phim *Cờ chiến* sắp bấm máy, thời gian tới đây anh sẽ rất bận rộn”, anh thì thầm “nhưng anh vẫn muốn được gặp em, mỗi ngày đều muốn nhìn thấy em. Vì thế, anh đưa, cho em chùm chìa khóa căn hộ, khi nào em nhớ đến anh, thì đến thăm anh, được không?”

Cô lặng yên nhìn chiếc chìa khóa.

Ngón tay vân vê những bông anh đào trên chiếc móc.

“Xin lỗi...”

Buổi tối diễn ra Lễ trao giải thưởng Ca khúc vàng thường niên, khi anh hôn cô, thời khắc mà cả hai cùng chìm đắm trong ngất ngây, anh cũng đã nói những lời như thế này. Thời gian trôi đi, cô cho rằng anh đã quên những lời nói ấy.

“...Em không thể giữ nó.”

Cô ngẩng mặt lên, ánh mắt坦然.

“Nếu không muốn, vậy thì sau khi rời khỏi đây, em có thể tùy ý đánh mất nó.” Lạc Hi nắm lấy tay cô, chùm chìa khóa ấn mạnh vào tay cô, anh cười làm như không để ý đến chuyện này, chỉ có điều tiếng cười mang chút tủi thân... “Nhưng, đừng nói cho anh biết... cứ để anh nghĩ là em đã cầm nó. được như vậy, anh sẽ cảm thấy trong căn hộ này có hai người, dù rằng đêm đêm anh ngủ một mình, nhưng anh sẽ luôn có cảm giác biết đâu sẽ có người về với anh.”

Doãn Hạ Mạt chạnh lòng.

“Lạc Hi...”

“Đừng nói thêm gì nữa”. Lạc Hi nhắm mắt lại, cúi đầu xuống hôn lên tay cô. rất lâu sau, anh hít một hơi thật sâu, gương mặt đã trở lại tươi tỉnh, anh cười, nói: “Bây giờ, chúng ta thử sắp xếp kịch bản một chút, Doãn Hạ Mạt của ngày mai diễn sẽ không tủi thân nữa.”

Ngày thứ hai đóng phim, Doãn Hạ Mạt lặng lẽ ngồi một góc trong phòng nghỉ.

Không ai hỏi thăm hoặc bắt chuyện với cô, tất cả đều xa lánh cô. Mọi người giễu cợt nói hôm nay ai là người diễn chung với Hạ Mạt nhiều nhất thì người đó đáng thương nhất, trước mười hai giờ đêm đừng có nghĩ tới chuyện xong việc về nhà.

Giống như hôm qua, cặp diễn viên An Bân Ni và Lăng Hạo vẫn diễn cùng nhau. Hồi đầu, hai người họ đã hẹn nhau là ai diễn xong thì có thể về trước. Nhưng hôm nay, An Bân Ni không về mà ở lại bên Lăng Hạo, lúc thì gọt táo cho anh ta, lúc thì lại rót canh tắm bổ, hai người rất quấn quýt nhau.

“Tại sao đạo diễn lại không xếp những đoạn diễn của anh quay cùng một lúc nhỉ?” Giọng An Bân Ni trách móc vọng vào tai Doãn Hạ Mạt. “Đoạn chúng mình diễn với nhau xong, ở giữa lại còn xen những đoạn nhiều vai phối hợp như thế, bắt anh phải đợi mệt mỏi, kết thúc mới là đoạn của anh. Anh Hạo, anh đã đắc tội với đạo diễn à?”

“Phiền hà chết đi được!”

Lăng Hạo tức giận nhìn Doãn Hạ Mạt đang ngồi im lặng xem kịch bản ở một góc, cô vẫn ngồi yên như thế, một chút tự giác của kẻ phạm tội cũng không có.

“Sao? Em nói sai ư?” An Bân Ni nghi ngờ hỏi.

“Sở dĩ vai diễn của anh phải tách đứt đoạn như thế là vì anh phải diễn với một người thật đáng thương, cô ấy diễn như một khúc gỗ, một câu thoại, một ánh mắt biểu cảm mà diễn mấy chục lần không xong, cho nên đương nhiên là phải để phần của cô ấy ra sau cùng, để tránh cho mọi người bị cô ấy làm cho liên lụy, chẳng ai được về mất!”

Lăng Hạo tức đầy một bụng!

Lúc trước, Lăng Hạo đã từ chối hợp tác đóng quảng cáo của hãng Lỗi Âu với Doãn Hạ Mạt, nhưng sau này xem quảng cáo, thấy khả năng diễn xuất của Hạ Mạt vượt quá sức tưởng tượng của mình, vậy nên lần này thấy tên cô trong dàn diễn viên tham gia đóng *Bản tình ca trong sáng* anh cũng chẳng từ chối như lần trước nữa. Nhưng, cô diễn quá dở như vậy thì ai có thể chấp nhận được!

“Này!”

Một đôi chân dài xuất hiện trước mặt Doãn Hạ Mạt, giọng nói bức bối không thể kiềm chế. Hạ Mạt hơi ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn, hai tay Lăng Hạo đang dút trong túi quần, trông rất oách, thế nhưng mặt mày lại tối sầm, hai hàng lông mày nhíu lại gần nhau.

“...?” Ánh mắt Doãn Hạ Mạt nghi ngờ hỏi.

“Tôi cảnh cáo cô! Nếu hôm nay cô lại diễn mãi không được, hại tôi bị liên lụy thì tôi không tha cho cô đâu! Nghe thấy không?!” Lăng Hạo gằn giọng, những người ngồi xung quanh đều quay lại nhìn Hạ Mạt. An Bân Ni lén cười vẻ khoái chí.

“Vâng, tôi sẽ cố gắng.”

Đôi mắt Doãn Hạ Mạt lặng lẽ không thể hiện cảm xúc gì.

“Cố gắng cái gì chứ?” Nhìn thái độ dửng dưng của Hạ Mạt, Lăng Hạo tức điên người. Lăng Hạo ghét nhất bộ dạng đó của cô, ngay từ lần gặp đầu tiên, cô lúc nào cũng lạnh nhạt như thế, hệt như là người không có cảm xúc vậy, bộ dạng của một loại người máu lạnh. “Cố gắng lại diễn như rô bốt ấy à?! Cố gắng để tôi chết chung với cô à?! Doãn Hạ Mạt, cô tự cảm thấy nhục nhã đi có được không?!”

“Thật quá đáng!”

Giọng nói đầy tức giận, Trần Ân đột nhiên xông thẳng tới, cô giống như gà

mẹ che chở cho Doãn Hạ Mạt ở sau lưng mình, ánh mắt Trân Ân tức tối trợn lên nhìn Lăng Hạo. Cô chạy quá gấp nên hơi thở hỗn hển, mồ hôi túa đầy trên trán. Trân Ân đi liên hệ một chương trình biểu diễn vừa trở về, đúng lúc đặt chân vào phòng nghỉ của diễn viên thì thấy Lăng Hạo đang nạt nộ Doãn Hạ Mạt, Trân Ân tức giận chả nể nang gì xông ngay vào.

“Trời sinh ra anh đã biết diễn kịch rồi chắc?! Hồi mới vào nghề, anh có diễn được hay hơn Hạ Mạt không? Lúc anh mới được đóng phim, những người vào nghề trước cùng đoàn làm phim cũng ức hiếp anh như thế này à?!”

Trân Ân không ngừng phản kích truy vấn Lăng Hạo.

“Cứ coi như cô ấy diễn không hay đi, nhưng hôm qua là ngày đầu tiên Hạ Mạt chính thức đóng phim, anh là người đi trước, là một ngôi sao, nếu cảm thấy cô ấy diễn không đạt, vậy thì anh nên chỉ cho cô ấy, giúp đỡ cô ấy chứ! Đằng này anh đang làm gì vậy?! Sĩ nhục cô ấy thì có thể làm cho cô ấy diễn tốt hơn được sao? Anh thật quá đáng! Người không có cảm giác nhục nhã chính là anh, chứ không phải Hạ Mạt!”

“Bốp!”

Một bạt tay đập mạnh sau ót Trân Ân! Trân Ân bị đánh mạnh lão đảo vài bước về phía trước rồi té nhào xuống đất. Doãn Hạ Mạt vội chạy lại ôm lấy Trân Ân, nhìn dáng vẻ đau đớn của Trân Ân, Hạ Mạt thấy xót xa.

“Cô làm gì vậy?”

Cánh tay An Bân Ni vẫn chưa hạ xuống, ánh mắt Doãn Hạ Mạt biến thành con dao sắc lạnh. Hai cánh tay Doãn Hạ Mạt mềm mại ôm Trân Ân là vậy, nhưng gương mặt đối chọi với An Bân Ni lại lạnh tanh đến thế. Hai cảm xúc đối nghịch nhau đang dung hợp trên cơ thể cô, dường như có một ánh nhìn gai góc dữ dội lóe ra từ cơ thể cô, khiến cho An Bân Ni và Lăng Hạo đổ người ra, mọi người ở trường quay cũng đều ngơ ngác.

Hồi lâu An Bân Ni định thần lại, khinh khỉnh nói:

“Cô ấy chẳng phải vừa nói chúng tôi không chỉ bảo cô chứ gì?! Được, Doãn Hạ Mạt, cô nhớ này, là đàn em thì không có tư cách lớn tiếng với các bậc tiền bối nghe chưa, đây là phép tắc trong giới. Cố mà dạy dỗ người quản lý của cô đi, nếu không sau này cô sẽ chuốc họa vào thân đấy!”

“Chị chỉ bảo đàn em như vậy sao? Đàn em thì không được phép bắt kính những người đi trước, còn kẻ đi trước lại có thể tùy ý đánh chửi người ta sao? Huống hồ, cô ấy là người quản lý của tôi chứ không phải là đàn em đàn iếc của chị gì hết!”

Doãn Hạ Mạt nhìn Trân Ân bị đánh đầu tóc rối tung, mắt ươn ướt vì đau mà xót xa trong lòng. Hạ Mạt lạnh lùng nói với An Ân Ni:

“Xin lỗi Trân Ân đi.”

“Hả?!”

An Ân Ni tức khí nguyền một cái, thấy mọi người xung quanh đều đang trừng trừng nhìn cô. An Ân Ni nổi cáu trong lòng, trước đây những người mới bước vào nghề bị cô đánh chửi đều không dám mở miệng đáp lại, Doãn Hạ Mạt này thật là to gan.

“Bảo tôi xin lỗi cô ấy à?! Cô có khùng không đấy? Doãn Hạ Mạt, cô không thiết sống trong cái làng giải trí này nữa chứ gì? Cô nghĩ cô là cái thá gì chứ, một người mới nhảy vào nghề thấp kém như cô mà dám to tiếng với tôi sao?”

“Ân Ni, đừng để ý đến cô ta nữa.”

Lăng Hạo nhìn Doãn Hạ Mạt và Trân Ân, tay nín vai An Ân Ni tính kéo cô ta đi khỏi chỗ này.

“Ý của chị là,” Doãn Hạ Mạt điềm tĩnh nói, “nếu tôi không phải là người mới vào nghề, nếu trong giới nghệ sĩ, địa vị của tôi cao hơn chị, thì tôi có thể không tôn trọng chị, và chị cũng không dám tùy tiện ức hiếp người quản lý của tôi chứ gì?”

“Dựa vào cô”, An Ân Ni cười sảng sặc, “Đừng có nói tới chuyện sau này địa vị của cô sẽ cao hơn tôi, mà cứ nhìn vào hiện tại đi, đoạn diễn của cô liệu có thể qua nổi nội trong mười lần không? Đạo diễn Từ còn có thể nhượng bộ lưu lại một đứa ngu si như cô được thêm mấy ngày đây?!”

“Nếu tôi có đủ khả năng thì sao?”

“Cái gì?”

“Nếu tôi nhập vai chỉ một lần bấm máy là được, chị sẽ xin lỗi Trân Ân chứ?” Doãn Hạ Mạt lạnh lùng nhìn An Ân Ni. “Thế được không?”

“Hả! Cô...”

“Có được không?”

“Nếu cô không diễn được thì sao?”

“Nếu nguyên nhân là do tôi diễn một lần không đạt, khi đó, tôi sẽ chịu sự chỉ bảo của chị Bân Ni.” Doãn Hạ Mạt bình tĩnh nói.

“Hạ Mạt...”

Trân Ân sợ hãi cuống cuồng ngẩng đầu lên, mặc dù đang điên tiết vì bị An Bân Ni đánh, nhưng nghe nói ngày hôm qua Hạ Mạt diễn mấy chục lần vẫn không sao hoàn thành cảnh quay của mình...

“Được! Lời đó là do cô tự nói ra!” Ánh mắt An Bân Ni đầy thách thức.

Mười lăm phút sau.

Tại trường quay.

Nhân viên ánh sáng, nhân viên kỹ thuật quay, thư ký trường quay đều đã sẵn sàng, An Bân Ni và những diễn viên khác đứng xem. Nhân viên trang điểm, làm tóc và phục trang lúc này cũng đã được nghe nói về chuyện đánh người ở phòng nghỉ khi nãy, họ lũ lượt kéo ra trường quay, chen nhau đứng xem.

Trân Ân mặt mày tái xanh, môi mím chặt.

Giờ khắc này, cô bắt đầu cảm thấy hối hận, tại sao mình lại bị kích động như thế. Cô là quản lý của Hạ Mạt, đáng lẽ cô phải bảo vệ Hạ Mạt, giải quyết khó khăn của Hạ Mạt, đằng này ngược lại, Hạ Mạt lại phải bảo vệ cô, cô lại đẩy Hạ Mạt vào tình cảnh nguy khó này.

Lăng Hạo và Doãn Hạ Mạt đã chuẩn bị tâm lý để nhập vai diễn, đạo diễn Từ nhìn đồng hồ, ba giờ hai mươi phút chiều. Đạo diễn Từ chau mày suy tư, diễn biến thể hiện tâm lý của đoạn này rất phức tạp, có khi cô ta diễn đến hơn hai mươi lần chưa chắc đạt được kết quả như mong muốn. Nếu ông có đủ khả năng làm chủ, nhất quyết ông sẽ không chấp nhận người mới vào nghề như Doãn Hạ Mạt, chỉ những diễn viên có nhiều kinh nghiệm diễn và thông minh mới đủ sức nhận vai diễn này.

Nếu thể hiện của Doãn Hạ Mạt ảnh hưởng nghiêm trọng đến chất lượng của bộ phim *Bản tình ca trong sáng* thì nhất thiết phải đề nghị tìm diễn viên thay thế cô ta thôi. Bằng không ông thà từ bỏ cơ hội làm đạo diễn lần này, chứ không cho phép mình tạo ra một tác phẩm thiếu chất lượng.

“Diễn!”

Đạo diễn Từ hô to, cảnh quay chính thức bấm máy.

Tất cả chìm trong yên lặng, không một tiếng động.

Lăng Hạo ngồi trước bàn làm việc, nhưng ngón tay không còn kiên nhẫn lật lật những trang văn bản trên bàn, Doãn Hạ Mạt lặng im đứng đằng sau lặng lẽ nhìn anh.

...

“Trong lúc thể hiện vai diễn, bắt buộc phải có hai linh hồn. Một linh hồn nhập vào nhân vật trong kịch bản, em chính là linh hồn của vai diễn đó, chú tâm hòa mình nhập vào vai diễn để nhận thức trải nghiệm cảm giác của nhân vật đó, em sẽ đại diện thay thế cho nhân vật, hơi thở của nhân vật chính là hơi thở của em, vui buồn của nhân vật cũng chính là vui buồn của em.”

Lạc Hi cười dịu dàng ấm áp.

Đêm đã khuya, trong phòng khách anh hướng dẫn cô kỹ càng từng ly từng tí, làm thế nào để hòa nhập vào vai diễn.

“Linh hồn kia lại phải tách hẳn ra một chút, phải duy trì được một khoảng cách, kiểu như là bay lên giữa không trung để có thể nhìn thấy những động tác và nét mặt biểu hiện của mình khi diễn. Nhất thiết em phải trở thành con người mình nhập vai, phải là con người đó thì em mới có những cảm giác của nhân vật. Nhưng em lại không thể biến thành nhân vật hoàn toàn được, nếu như thế diễn quá phô hoặc quá hời hợt.”

“Hai linh hồn?...”

Cô trầm ngâm nghiền ngẫm ý nghĩa lời nói của anh.

“Khi mới bắt đầu sẽ có chút ít khó khăn để nắm bắt khoảng cách giữa hai linh hồn này, như đoạn hôm qua, khi em đứng phía sau Luật Tư, nhìn anh ấy, em yêu anh ta nhưng từ trước đến nay không dám thổ lộ cho anh ta biết. Tại sao em lại yêu Luật Tư sâu đậm như thế?”

“Bởi vì lúc còn nhỏ, lần đầu tiên nhìn thấy Luật Tư, Băng Đồng đã đem lòng yêu mến anh ta rồi, anh ta ngời sáng, tốt bụng như một thiên thần, là người mà trong cuộc đời thấp kém của cô chưa từng gặp. Từ bé đến lúc trưởng thành, để kiếm sống, Băng Đồng đã làm nhiều việc không tốt, còn

Luật Tư, anh ta vẫn luôn là con người chân thật và lương thiện, anh ta là nguồn ánh sáng duy nhất trong cuộc đời cô ấy.”

“Tại sao Băng Đồng lại không dám nói cho Luật Tư biết là mình đang yêu anh ấy?”

“Vì Băng Đồng sợ, cô ấy sợ nếu Luật Tư biết tình cảm của cô thì anh ấy sẽ xa lánh cô, cô sợ sẽ không còn cơ hội được gặp Luật Tư, được gần gũi Luật Tư. Hơn nữa cô ấy thật sự cũng không dám yêu anh ấy...”

“Tại sao?” Lạc Hi nhẹ nhàng hỏi cô.

“... Cô ấy sợ bị anh ấy quay lưng lại với mình. Như lúc còn nhỏ người cha đã từng bỏ rơi mẹ con cô ấy để đi với một người phụ nữ khác, sau này mẹ cô cũng rời xa cô, bỏ cô ở cổng cô nhi viện, bà ta đã nói dối cô đi mua thức ăn ngon cho cô, rồi bỏ đi không bao giờ quay trở lại nữa.”

Gió đêm lùa vào khung cửa sổ.

Lạc Hi nhắm mắt lại.

Khuôn mặt anh nhợt nhạt gần như trong suốt, hai hàng mi đen dài, Doãn Hạ Mạt ngạc nhiên, hình ảnh này chính là hình ảnh hồi nãy anh vừa ngủ mê, miên man trong cơn ác mộng không sao tỉnh lại được. Cô nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, bàn tay anh lạnh ngắt hơi run run.

“Lạc Hi...”

Cô khẽ gọi tên anh, giọng cô ấm áp như muốn gọi anh để anh thoát khỏi cơn ác mộng một lần nữa.

Rất lâu sau, “Cho nên, cô ấy không cho phép mình yêu...”, Lạc Hi nhìn sắc đêm ngoài cửa, ánh mắt sâu thẳm, “bởi vì, bị ruồng bỏ chính là lời nguyền của ông trời dành cho cô ấy. Yêu càng nhiều thì đau khổ càng nhiều. Cô ấy muốn yêu thật nhiều, thật nhiều... nhưng bất luận cô ấy cố gắng như thế nào thì cuối cùng cô ấy cũng bị người cô yêu thăm thiết ruồng rẫy và vứt bỏ... như vứt bỏ một thứ rác rưởi, tình cảm xưa nay, rẻ mạt tới mức không bằng cái bánh bao giá một đồng...”.

Người Doãn Hạ Mạt từ từ cứng lại, cô vẫn nhớ câu nói này của anh...

...

Tại phi trường năm năm về trước.

...

Trong phòng đợi sân bay.

Ánh mặt trời chiếu vào cửa kính sáng chói nhưng lạnh.

...

“Yêu thương tôi?” Lạc Hi cười lớn, cười muốn đứt hơi. “Yêu thương tôi nên mới để tôi một lần nữa quay về cô nhi viện? Bà Tổng cũng yêu thương tôi, cũng vì yêu thương tôi nên mới mở to mắt nhìn thẳng con mình biến tôi thành thằng ăn cắp rồi kêu cảnh sát tới bắt tôi? Mẹ cũng bảo yêu thương tôi, lẽ nào bà ấy cũng vì yêu thương tôi nên mới quăng tôi lại trong khu vui chơi, để rồi tôi như một thằng khờ ngu ngốc đứng chờ ở đó suốt ba ngày ba đêm?”

...

“Tình yêu đó quá rẻ mạt.” Bờ môi Lạc Hi từ từ thể hiện cái cảm giác đang nếm phải vị đắng tàn khốc, ánh mắt lạnh lùng băng giá. “Rẻ mạt tới mức không bằng chiếc bánh bao giá một đồng.”

...

Gió đêm mát lạnh.

“Nhớ kỹ biểu hiện cảm xúc của anh chưa?” Lạc Hi quay đầu nhìn cô, đột nhiên anh cười lớn, “Hạ Mạt, sao lại phân tâm vậy?”.

Doãn Hạ Mạt cúi đầu.

Cô không nói gì, mấy ngón tay lặng lẽ nắm chặt bàn tay anh. Anh nhìn xuống bàn tay mình đang được tay cô nắm chặt, anh cười rồi cũng nắm chặt lấy tay cô, nói:

“Ngày mai, lúc đóng phim cũng phải linh động thoải mái một chút, để nửa hồn kia của em được bay bổng vào không trung, phải chú ý tới biểu hiện của khuôn mặt mình, cứ học theo cách thể hiện lúc nãy của anh là ổn rồi.”

...

Máy quay đã kéo lại gần.

Ánh sáng chiếu thẳng vào mặt Doãn Hạ Mạt, cô lặng lẽ nhìn cái bóng sau lưng của Lăng Hạo. Ống kính máy quay chĩa lại gần mặt cô, đôi mắt cô sâu lắng ưu phiền như muốn ngạt thở, nhưng đó là cảm xúc tuyệt vọng, thứ cảm xúc không thể chịu đựng được tất cả, muốn trốn chạy nhưng lại không sao vứt bỏ được.”

Đạo diễn Từ kinh ngạc đôi nhìn trong máy quan sát.

An Bân Ni không dám tin vào một Doãn Hạ Mạt mà lúc này cô đang nhìn thấy trong trường quay, cô ta sao lại có thể biểu lộ cảm xúc có hồn được như thế trước ống kính máy quay, cảm xúc ấy dường như có thể xuyên qua không gian đi sâu vào trái tim từng người. Ánh mắt An Bân Ni ngơ ngác kinh ngạc, một luồng khí lạnh buốt từ từ tràn ngập trong lòng.

Trân Ân bịt chặt miệng.

Tuy Trân Ân không hề biết diễn xuất đóng phim là gì, nhưng, hình như Hạ Mạt đang không phải là Hạ Mạt nữa, gương mặt cô ấy đang rất xúc động.

“OK!”

Gương mặt đạo diễn Từ không một biểu hiện, ông hô lên cho dừng quay.

“Cảnh sau chuẩn bị!”.

Tất cả mọi người tại trường quay đều ngạc nhiên ngơ ngác, qua vài giây họ mới sực tỉnh, cảnh này Doãn Hạ Mạt chỉ mới diễn một lần mà đã được rồi sao! Làm gì có chuyện, hôm qua cô ta vẫn còn giống như một khúc gỗ, không hiểu sao tự dưng lại vỡ bài, biến thành con người hoàn toàn khác.

Lăng Hạo quay người lại nghi ngờ nhìn mọi người rồi lại nhìn Hạ Mạt, trong lúc quay, vì phải quay lưng lại với Hạ Mạt nên anh không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao mới có một lần đạo diễn Từ đã có thể OK rồi?

Ánh mắt của mọi người chuyển hướng về phía An Bân Ni.

Xung đột hồi nãy của cô ta và Doãn Hạ Mạt đã được truyền đến tai tất cả mọi người, lẽ nào An Bân Ni sẽ phải xin lỗi Doãn Hạ Mạt sao?

An Bân Ni đứng im tại chỗ, gương mặt lúc đỏ dừ, lúc lại trắng bệch.

Minh Hiếu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 3

Mấy cảnh quay tiếp theo của ngày hôm đó, Doãn Hạ Mạt gần như chỉ cần diễn một lần là xong, chỉ có cảnh thứ ba, lại là vì mối quan hệ của Lăng Hạo mà cô lại cứng đờ người ra.

Lăng Hạo chau mày hỏi: “Chuyện của tôi và Thái Na, là cô nói với ba tôi phải không?”.

Doãn Hạ Mạt im lặng một lúc. “Phải”.

Lăng Hạo nổi trận lôi đình: “Băng Đồng, tôi luôn coi cô là người bạn tốt nhất của tôi, tại sao cô có thể, tại sao có thể bán đứng tôi cơ chứ?”.

Ánh mắt của Hạ Mạt chậm chậm lướt trên khuôn mặt Lăng Hạo.

...

“Ở cảnh này, em cần phải cùng lúc thể hiện được hai cung bậc tình cảm. Trong ánh mắt là một cung bậc, trên khuôn mặt là một cung bậc khác. Khi Băng Đồng nói, gương mặt phải lạnh lùng tàn nhẫn, vô cảm, không được có thêm một biểu hiện nào khác.” Lạc Hi khẽ cười, anh đùa nói: “Hạ Mạt, đây là điểm mạnh của em, em cứ lấy cái bộ dạng đã đối xử với anh như ngày trước là được rồi”.

Hạ Mạt ngây người.

Nhớ lại ngày trước, cô quả nhiên luôn dùng thái độ lạnh lùng, nhất là khi đối diện với anh, còn với Tiểu Trường, với Trần Ân, thậm chí với cả Âu Thần, thái độ của cô dù trách mắng hay bao che cũng đều rất dịu dàng.

Chỉ có đối với Lạc Hi, ngay từ đầu cô đã phòng bị kỹ lưỡng, năm năm

trước như vậy, năm năm sau lần đầu tương ngộ cũng là như vậy. Cô cảm thấy hơi xót xa trong lòng, ánh mắt từ từ ngăm nhìn gương mặt Lạc Hi.

Lạc Hi nhìn cô chăm chăm.

Hồi lâu, anh nhẹ nhàng ghì vào trán cô, giọng khàn khàn nói:

“Vậy đó, chính là cái ánh mắt đó... Băng Đồng đã dùng ánh mắt đó để nhìn Luật Tư, ánh mắt mang tình cảm sâu sắc tận đáy lòng, nhưng nét mặt và lời nói lạnh lùng như thể có hai Băng Đồng khác nhau vậy...”

...

“Tôi không phải là bạn của anh, tôi chỉ là thư ký của anh.” Đôi mắt Hạ Mạt sâu thẳm và tĩnh lặng, cô nói bằng nét mặt lạnh lùng, dường như cô ấy không có tình cảm. “Báo cáo tình hình với Chủ tịch Hội đồng quản trị là trách nhiệm của tôi.”

Lăng Hạo nhìn vào mắt cô.

Ánh mắt cô lạnh lùng như biển cả, yên lặng không một gợn sóng nhưng sâu xa, dường như có những con sóng ngầm đang ẩn náu rất sâu, rất sâu từ dưới đáy mắt, có thể trực tiếp hút anh thẳng vào bất cứ lúc nào.

“...”

“Cắt!”

Đạo diễn Từ nổi giận, quát lớn:

“Lăng Hạo, anh làm cái gì vậy?! Ngơ ngẩn cái gì thế?”

“Xin lỗi đạo diễn.” Lăng Hạo ngượng ngùng vội vàng xin lỗi.

“Chuẩn bị diễn lại!” Đạo diễn Từ mất kiên nhẫn khua khua cánh tay, ông nhìn Doãn Hạ Mạt đang đứng giữa trường quay, la lớn: “Doãn Hạ Mạt!”.

Doãn Hạ Mạt quay đầu lại, “Sao vậy đạo diễn?”.

“Hôm nay diễn rất tốt.” Đạo diễn Từ nói tỉnh bơ. “Sau này cũng phải tiếp tục cố gắng đó!”, nói xong, ông hô lớn: “Mọi người chuẩn bị! Rồi, diễn!”.

Tất cả cảnh quay hôm đó đều đã xong, các nhân viên trong đoàn phim bắt đầu thu dọn đồ đạc. Doãn Hạ Mạt trở về phòng nghỉ của diễn viên, tẩy trang trước bàn trang điểm. Trần Ân vui mừng đến bên cô, vừa khen cô

diễn tốt vừa chửi An Bân Ni là người không biết giữ chữ tín.

“Thật là vô liêm sỉ! Khinh bỉ cô ta!”

Trân Ân bức tức đưa tay xoa xoa sau gáy. Hừm, sao lại có loại người như An Bân Ni chứ? Trước sự chứng kiến của mọi người, cô ta đã hứa: Nếu Doãn Hạ Mạt diễn một lần mà qua thì sẽ xin lỗi Hạ Mạt trước cả đám đông. Kết quả thì sao?! Nhân lúc mọi người không để ý liền chuồn mất tiêu luôn.

“Ngày mai sẽ vẫn gặp được cô ta”, Doãn Hạ Mạt mỉm cười, “đến lúc đó sẽ bảo cô ta xin lỗi cậu”. Nếu Trân Ân mà không nguôi giận thì kiểu gì Hạ Mạt cũng sẽ bắt An Bân Ni phải xin lỗi Trân Ân trước mặt mọi người.

“Ừ...”

Trân Ân suy nghĩ rồi cười thầm:

“Bỏ đi, lần này An Bân Ni như thế cũng coi như đã mất mặt rồi. lần này bỏ qua cho cô ta. Sau này vẫn còn cùng trong đoàn phim, tuyệt tình như thế cũng đâu có hay... Hừm, cô ta có không xin lỗi thì cô ta vẫn bị tất cả mọi người trong đoàn và đám phóng viên văn hóa tới săn tin cười nhạo sau lưng, ha ha!”

Doãn Hạ Mạt mỉm cười nhìn Trân Ân trong gương trang điểm. Trân Ân trước đây thường hay tự ti, không bao giờ dám lớn tiếng trước mặt người lạ, nhưng lúc này, tuy thái độ của Trân Ân đối với Lăng Hạo có hơi khiếm nhã nhưng điều đó thể hiện Trân Ân đã không còn là người nhút nhát nữa.

Qua hàng loạt sự việc, Trân Ân đã trưởng thành và càng ngày càng tự tin, Hạ Mạt dường như đang nhìn thấy được tương lai của Trân Ân, một người phụ nữ xinh đẹp, kiêu ngạo kiểu như một con bướm chui từ kén ra vậy.

Còn về An Bân Ni...

Đôi mắt Doãn Hạ Mạt trầm tư. Là một người mới bước chân vào nghề, cô không muốn có những mối quan hệ thô thiển và cứng nhắc với những người đi trước như An Bân Ni. Chỉ có điều, Hạ Mạt thở phào nhẹ nhõm, tình huống đó đã vượt ra ngoài suy nghĩ, vậy thì, cô chỉ còn biết cố gắng đón nhận và ứng phó trước những khó khăn trong tương lai mà thôi, suy cho cùng những chuyện như vậy chẳng có ích gì cho công việc cả.

Bản tình ca trong sáng là bộ phim truyền hình vừa quay vừa phát sóng, sẽ chiếu từng tập vào thứ Bảy hằng tuần, sau khi quay xong sáu tập đầu, phim sẽ được chính thức lên sóng của đài HBS. Do việc quảng cáo được tiến hành hết sức rầm rộ nên bộ phim này được coi là bộ phim thần tượng được mong đợi nhất trong năm. Thêm vào đó, bộ phim có sự tham gia của hai ngôi sao đang hot thủ vai chính là An Bân Ni và Lăng Hạo, do vậy khi mới bắt đầu trình chiếu, tập đầu của bộ phim đã dễ dàng đánh bại tất cả các chương trình cùng phát sóng, chiếm luôn vị trí quán quân trong bảng xếp hạng những bộ phim được đón xem nhiều nhất.

Tối hôm đó, Lạc Hi đã cố ý gạt công việc sang một bên để tới nhà Doãn Hạ Mạt, cùng cô và Tiểu Trường xem phim.

Doãn Trường dán mắt vào màn hình, tới khi Hạ Mạt xuất hiện trong phim thì mắt cậu mở càng to hơn, không hề chớp lấy một lần. Nhìn chị gái trong phim, cậu ngẩn ngơ, trên gương mặt là sự ngạc nhiên không tả được bằng lời, đến khi vai diễn của cô kết thúc, Doãn Trường mới từ từ ngoái đầu lại nhìn chị Hạ Mạt đang ngồi cạnh, cậu nói:

“Chị, chị giỏi quá!”

Doãn Hạ Mạt thả lỏng người này giờ cứ cứng đờ đờ. Trong tập một, tuy vai diễn của cô không xuất hiện nhiều nhưng nhân vật cô thể hiện không có cái vẻ gượng gạo như cô đã từng lo lắng. Nhìn ánh mắt đồng tình của Tiểu Trường, cô mỉm cười, bỗng nhiên cô cảm thấy tất cả những vất vả lúc trước đã được đền đáp.

Lạc Hi ôm lấy vai cô, dịu dàng cười, nói: “Em sẽ có ngày càng giỏi nữa”.

Vì mới vào nghề, nên trong cách thể hiện của cô cũng chưa được tự nhiên lắm, tuy nhiên cô lại diễn rất có cảm xúc, thứ cảm xúc nói không nên lời nằm sâu trong đôi mắt khiến người xem khó lòng rời mắt khỏi cô.

Hạ Mạt sẽ thành công.

Cô ấy là diễn viên trời sinh, thiên phận này xét ở một trình độ nào đó đã vượt qua những thành công trên con đường ca hát mà cô đã đạt được.

Theo lịch phát sóng của *Bản tình ca trong sáng*, cùng với những phát triển theo chiều sâu các tình tiết trong phim, chủ đề bàn luận về bộ phim này ở các chủ điểm đều xoay quanh Lăng Hạo và An Bân Ni, Lăng Hạo thủ vai Luật Tư rất hào hiệp, An Bân Ni thì thật xinh đẹp dễ thương. Trong phim, cảnh hai người gặp nhau lần đầu tiên ngỡ ngàng gây cười. Lăng Hạo và An Bân Ni là cặp đôi Kim Đồng Ngọc Nữ ăn ý nhất trong làng giải trí, những tiêu đề kiểu này xuất hiện rầm rộ trên website của *Bản tình ca trong sáng* và trên các diễn đàn của những trang web lớn.

Nhưng sau khi tập ba được trình chiếu, trên mạng bắt đầu xuất hiện một số tiêu đề chú ý đến nhân vật Băng Đồng: *Băng Đồng rất yêu, rất rất yêu Luật Tư; Cô ta quá lãnh đạm đến mức khắc nghiệt, nhưng đúng là yêu thật lòng*. Khởi đầu thỉnh thoảng mới có vài đề tựa, nhưng dần dần, những đề tựa kiểu này càng ngày càng nhiều, những lời bình phẩm cứ xuất hiện như nổi những đám lửa nhỏ thổi bùng thành đám cháy.

...

“Thích Băng Đồng quá! Cô ấy rất yêu Luật Tư! Cô ấy yêu Luật Tư như vậy sao Luật Tư không nhận ra nhỉ, lại còn muốn cô ta quan tâm, chăm sóc cho Thái Na nữa chứ?”

“Tôi nghĩ Thái Na và Luật Tư không hợp nhau lắm đâu, Thái Na chỉ biết chơi bời ngu ngốc, Băng Đồng việc gì phải chăm sóc cô ta? Hơn nữa, Băng Đồng và Luật Tư đứng cạnh nhau trông rất xứng đôi.”

“Nếu tôi là Luật Tư, tôi nhất định sẽ chọn Băng Đồng. Băng Đồng vì anh ta mà làm nhiều việc như vậy, tình cảm lại sâu sắc như vậy, Thái Na chỉ biết gây phiền phức mà thôi.”

“Trời đất ơi! Tôi chịu hết nổi rồi! Chỉ cần Băng Đồng nhìn thấy Luật Tư là tim tôi đập loạn lên, đôi mắt cô ấy quá đẹp, cố che giấu một tình cảm sâu đậm menh mông như đại dương! Đồ ngốc Luật Tư kia, không được ngày ngày vui chơi cùng với Thái Na ngu dốt đó nữa. Băng Đồng mới là người yêu anh nhất!”

...

Những lời bình luận trên mạng như ngọn lửa bùng cháy dữ dội lan rộng, những tiêu đề đại loại như: *Thái Na và Băng Đồng, ai thích hợp với Luật*

Tư hơn? trở thành chủ đề nóng bỏng nhất được cư dân mạng tranh luận đêm ngày. Khắp nơi trên mạng chỗ nào cũng có thể thấy được hình ảnh trong phim của Băng Đồng và Thái Na được cắt dán.

Lúc này có người tung tin An Bân Ni trong vai Thái Na và Doãn Hạ Mạt trong vai Băng Đồng không hợp tính nhau, hai người họ đã từng cãi nhau ở trường quay. Thế là như đổ thêm dầu vào lửa, các fan của Băng Đồng và Thái Na lại mở ra những cuộc tranh luận gay gắt...

Làn sóng này lại từ trên mạng truyền ra ngoài, những bài báo đưa tin về An Bân Ni và Lăng Hạo lồng ghép những đoạn có nội dung giới thiệu về Doãn Hạ Mạt cũng ngày một nhiều. Ca khúc đơn *Nàng tiên cá bong bóng* lần thứ hai dậy sóng, một lần nữa nó lại đứng đầu ở top đầu trong bảng xếp hạng. Những lời mời Hạ Mạt tham gia chương trình của các báo, đài cũng ngày càng nhiều, Trân Ân không kịp thở xoay như chong chóng với hy vọng sẽ giúp Doãn Hạ Mạt có được hình ảnh hoàn mỹ nhất, tần suất xuất hiện trước mặt khán giả sao cho hợp lý nhất.

Nhờ bộ phim *Bản tình ca trong sáng* phát sóng mà tiếng tăm của Doãn Hạ Mạt được nâng cao thêm một bậc. Người ta không chỉ còn để ý đến cô qua đoạn quảng cáo của Lỗi Âu và là người đã đoạt giải *Gương mặt mới xuất sắc nhất của năm*. Giờ đây cô giống như một viên ngọc quý, tỉ mỉ từng chút, từng chút mài giũa hào quang, dần dần mới phát sáng khiến người ta phải hoa mắt.

Buổi sáng.

Phòng hóa trang của diễn viên.

“Nghe nói hôm nay phía nhà đầu tư sẽ tới xem quay phim.” Trân Ân đang sắp xếp lịch làm việc của ngày mai vào cuốn sổ tay công việc lên tiếng nói với Doãn Hạ Mạt. “*Bản tình ca trong sáng* được đón nhận như vậy, lần này nhà đầu tư kiếm được cả đồng tiền lớn đấy!”

“Đúng rồi, con gái của tôi cuối tuần nào cũng dán mắt vào ti vi, gọi nó làm bài tập nó cũng không nhúc nhích.” Chị Tinh, nhân viên hóa trang đang thoăn thoắt đánh má hồng cho Hạ Mạt, chị bảo: “Cô Doãn này, lát nữa cô giúp tôi ký vài chữ cho con gái tôi và bạn bè của nó có được không? Ấy à, đúng là hết cách, tội nhỏ nghe tôi kể có thể gặp được cô nên năn nỉ tôi giúp

chúng nó xin chữ ký”.

“Được.”

Doãn Hạ Mạt mỉm cười.

“Doãn Hạ Mạt, cô thật tốt bụng”, chị Tinh cười ha ha, “đối với ai cũng lịch sự như thế, thảo nào ai cũng yêu mến cô”.

Trân Ân thè lưỡi, cái chị Tinh này nhất định đã quên thái độ với bộ mặt lạnh nhạt khinh khi của chị ta đối với Doãn Hạ Mạt hồi đầu. Khi ấy, chị ta trang điểm cho các diễn viên khác lúc nào cũng phải nửa tiếng đồng hồ, còn trang điểm cho Hạ Mạt chỉ năm phút là đã xong. Cũng may là Trân Ân từng làm việc thuê cho ảnh viện áo cưới, cũng học được cách trang điểm nên mới có thể giúp Hạ Mạt tí chút. Giờ đây Hạ Mạt đã có chỗ đứng vững chắc trong đoàn, thái độ của chị Tinh thay đổi một trăm tám mươi độ.

...

Có lần, cô tức giận nói:

“Không thích loại người như vậy, thấy người sang bắt quàng làm họ, gặp người hèn thì đạp, gặp người sang thì nịnh.”

“Không thích thì làm gì được?” Doãn Hạ Mạt thản nhiên “Trong lòng có duyên có số là được rồi. Không thể bắt buộc tất cả mọi người trên thế gian này phải làm bạn với cậu, bắt họ phải quan tâm yêu thương cậu được. Chỉ cần quý trọng những người đối đãi tử tế với cậu, còn những người khác thì mặc kệ họ.”

“Cậu không tức à?”

“Còn nhiều chuyện quan trọng để làm hơn là việc tức giận bọn họ.”

...

“Hạ Mạt, mình đi trước đây, mình tới Đài HBS xem họ sắp xếp và nội dung tiết mục biểu diễn ra sao, có chuyện gì điện thoại cho mình nhé!” Trân Ân nhìn đồng hồ, vội vàng thu xếp đồ.

Hạ Mạt nhắc Trân Ân: “Ừ, cậu lái xe cẩn thận nhé”.

Công ty có giao cho cô và Trân Ân một chiếc ô tô, nhưng Trân Ân lái rất bạt mạng.

“Ok! Yên tâm đi!”

Trân Ân cười hì hì, khoác túi, vẫy tay chào tạm biệt rồi đi ra ngoài.

Đúng lúc này.

Phía bên kia phòng trang điểm, An Bân Ni nhìn vào gương, ngón tay đang di trên mí mắt, nhìn nét vẽ lông mi chưa ưng, cô cau mày, không thèm quay đầu lại lớn tiếng gọi:

“Chị Tinh, trang điểm cho em đi!”

Trân Ân khựng bước lại lừ mắt nhìn An Bân Ni một cái rồi quay lại trợn mắt nhìn chị Tinh. Hạ Mạt vẫn còn chưa trang điểm xong, cái chị Tinh này xem xem có dám coi thường cô để chạy qua với An Bân Ni không.

“Ừ...”

Nhìn viền môi Hạ Mạt mới kẻ được có một nửa, chị Tinh khó xử không biết phải làm thế nào mới không đắc tội với cả đôi bên.

“Chị Tinh!”

An Bân Ni hết kiên nhẫn ngoái đầu lại. Thấy chị Tinh đang trang điểm cho Doãn Hạ Mạt, mặt sầm ngay xuống:

“Chị Tinh, tôi gọi chị không nghe thấy à? Hóa trang của tôi mờ rồi, trang điểm lại cho tôi ngay!”

“Này! Hạ Mạt đang trang điểm đấy nhé!” Trân Ân bất mãn nói. “Với lại vai của cô sau ba cảnh nữa mới diễn, cảnh tới đến lượt Hạ Mạt rồi, chờ Hạ Mạt trang điểm xong rồi chị ấy trang điểm cho cô cũng chưa muộn!”

“Xin lỗi! Xin lỗi! Cô An, hai phút nữa xong liền, hai phút nữa thôi.” Động tác của chị Tinh nhanh hẳn lên, nét mặt có vẻ ngại ngần khiếm lỗi. “Cô Doãn hóa trang xong ngay bây giờ đây, tôi sang trang điểm cho cô liền.”

“Cảm ơn.”

Doãn Hạ Mạt khẽ nói.

“Phiền phức!” Trân Ân cười nhìn An Bân Ni đang tức điên. “Cô trang điểm chút nữa lại bôi đi thà đừng trang điểm nữa cho rồi có hay hơn không? Dùng nhiều phấn son quá không tốt cho da đâu.”

“Hừm...”

Chị Tinh ngượng ngùng ho khan, chị cảm thấy mình cũng hơi quá đáng với Doãn Hạ Mạt nhưng chị không muốn đắc tội với An Bân Ni chút nào. Tuy An Bân Ni coi họ như con ở, lúc nào cũng gào tới gọi lui, nhưng nếu đắc tội với một ngôi sao hàng hiệu trong công việc này là rất nguy hiểm.

“Trân Ân, cậu đi đi, đừng đến trễ.”

Doãn Hạ Mạt ôn tồn nói, Trân Ân còn đang tính nói thêm nhưng thấy ánh mắt của Doãn Hạ Mạt, cô thè lưỡi một cái rồi ngoan ngoãn bước đi.

“Chị Tinh!”

Giọng An Bân Ni tức tối khiến chị Tinh run lấy bấy đánh rơi cả cây son môi trong tay. Cây son rơi trúng vào váy Doãn Hạ Mạt mà cô vẫn bình lặng đưa tay nhặt trả lại cho chị Tinh.

“Xin lỗi! Xin lỗi!”

Chị Tinh khiếp đảm mặt trắng bệch, chị biết chiếc váy Doãn Hạ Mạt đang mặc trên người chốc nữa sẽ diễn tiếp đoạn hôm qua, nếu son vấy bẩn lên đó, chắc chắn ông đạo diễn sẽ nổi trận lôi đình, chị sẽ gặp rắc rối to.

“Không việc gì.”

Nụ cười trên gương mặt Doãn Hạ Mạt sáng ngời như ánh mặt trời, cô ngẩng nhìn mình trong gương, chỉ còn mỗi môi là chưa trang điểm xong.

“Chị Tinh này, chị ra chỗ An Bân Ni đi, phần còn lại em có thể tự làm được.”

“Nhưng...”

Chị Tinh ngượng ngùng như người mắc lỗi.

“Chị đi nhanh đi, không sao đâu.” Doãn Hạ Mạt mỉm cười với chị Tinh rồi quay người nhìn vào gương trang điểm tô nốt son phần còn lại trên môi. Chị Tinh cũng chẳng qua là vì công việc kiếm sống mà phải chịu khổ chịu sở, nhẫn nhịn trước thái độ thù địch của An Bân Ni.

“Cô An, cô có sai bảo nào?”

Chị Tinh cười cầu hòa chạy tới bên An Bân Ni. An Bân Ni lạnh lùng nguyền chị một cái, chị Tinh luống cuống cúi đầu xuống lôi dụng cụ trong thùng trang điểm ra. An Bân Ni nhìn Doãn Hạ Mạt qua chiếc gương ngời góc bên kia đang trang điểm, sắc mặt Doãn Hạ Mạt quả là bình tĩnh thản nhiên như không có chuyện gì phiền toái.

An Bân Ni trong lòng tức tối.

Chẳng qua chỉ là một đứa mới bước chân vào nghề, vậy mà dám đối đầu coi thường các bậc tiền bối, dựa vào tư cách, thái độ đó của Doãn Hạ Mạt mà trên mạng và trên báo chí, người ta dám đưa ra bình luận so sánh với cô

ta sao?! Tối hôm qua một tay phòng viên văn hóa có gọi điện thoại tới hỏi cô rằng mọi người đồn thổi Doãn Hạ Mạt mới là người bạn diễn thích hợp nhất của Lăng Hạo, cô thấy thế nào! Hừm, hôm nay An Bân Ni có một cảnh quay chung với Doãn Hạ Mạt, nhất định cô sẽ cho Doãn Hạ Mạt biết thế nào là hậu quả của việc không tôn trọng kẻ đi trước!

Không khí trường quay hôm nay khác hẳn hôm qua, sáng sớm trường quay rộng rãi đã được dọn dẹp sạch sẽ, đám phóng viên văn hóa bị từ chối không được phép vào sân tin, chín giờ sáng nhà sản xuất đã có mặt, chuyện này rất hiếm khi xảy ra. Nhân viên đoàn làm phim lúc đầu cũng cảm thấy khác lạ, sau họ nghe nói người phụ trách bên phía nhà đầu tư có khả năng sẽ tới trường quay khảo sát tình hình, bấy giờ mọi người mới bình tĩnh vội vã. Hai phần ba kinh phí sản xuất bộ phim *Bản tình ca trong sáng* là do công ty này bỏ ra, như vậy chắc chắn họ sẽ làm chủ bộ phim, hèn nào nhà sản xuất vội vã căng thẳng thế kia.

Thoắt cái đã đến giờ.

Mười một giờ trưa, rốt cuộc nhà sản xuất cũng đợi được người phụ trách bên phía nhà đầu tư tới. Simon xuất hiện trước, nhà sản xuất vội vã chạy ra đón, Simon chỉ hơi mỉm cười lịch sự chào lại rồi đi về phía bên kia, cung kính mở cửa xe.

Khi người đó bước chân ra bên ngoài chiếc xe Bentley dài màu đen, nhà sản xuất kinh ngạc sững sờ.

Trước đây, nhà sản xuất chỉ được nhìn thấy từ xa Thiếu gia Âu Thần với gương mặt anh tú đẹp đẽ như thần Mặt Trời của Tập đoàn Âu Thị trong các bữa tiệc cao cấp của giới thượng lưu.

Âu Thần hình như không phải người sống trong hiện thực.

Anh dường như chỉ tồn tại trong truyền thuyết, tất cả những lời đồn đại về anh thần bí chả khác gì trong truyện cổ tích, thi thoảng lắm mới ngẫu nhiên tình cờ túm được gương mặt và hình dáng anh trên ti vi và trên báo chí. Trong các yến tiệc thuộc giới thượng lưu, chỉ những thân sĩ có thân phận đặc biệt tôn quý mới có thể tiếp cận Âu Thần, nhưng Âu Thần cũng chỉ xuất hiện chừng nửa tiếng đồng hồ rồi lại biến mất dạng, vì thế nhà sản xuất tuy đã nhìn tận mắt Thiếu gia Âu Thần nhưng đã bao giờ có cơ hội

tiếp xúc gần như thế này đâu.

Việc đầu tư lần này cho bộ phim *Bản tình ca trong sáng* là do Simon, trợ lý đặc biệt của Tập đoàn Âu Thị toàn quyền xử lý, trong suốt quá trình thực hiện bấm máy quay phim. Thiếu gia Âu Thần đâu có xuất đầu lộ diện.

Nào ai ngờ, hôm nay Thiếu gia Âu Thần lại đích thân đại giá quang lâm thế này!

Bầu trời không có nắng, xanh thẫm một màu như sắp có cơn mưa. Ánh mắt Âu Thần trầm lắng, trong thế giới của anh, đã không còn có ánh mặt trời nữa rồi, tại sao còn muốn nghĩ viễn vông để tự hành hạ mình? Mặt sắt lại lạnh lùng, Âu Thần bước vào toà nhà đang thực hiện những cảnh quay bộ phim *Bản tình ca trong sáng*.

Mùa đông, tất cả mọi vật hình như đều đông cứng lại.

Trong gió lạnh buốt giá, chỉ có duy nhất sợi ren lụa màu xanh trên cổ tay Âu Thần vẫn lặng lẽ tung bay.

Trong trường quay bộ phim *Bản tình ca trong sáng*.

Không khí đông cứng lại, tất cả nhân viên đoàn làm phim đứng bên ngoài đều tròn mắt dõi nhìn, máy theo dõi quay hiện rõ hình ảnh.

“Bốp!”

Một cái tát giáng mạnh xuống má trái Doãn Hạ Mạt!

An Bân Ni dồn hết nội lực vào cái tát này, khoảnh khắc bàn tay cô ta dán trên mặt Doãn Hạ Mạt hình như có ánh lửa tóe ra trong không khí, tất cả mọi người đều nghe rất rõ âm thanh dội ra từ cái tát đó.

Doãn Hạ Mạt trợn to đôi mắt!

Cô nhìn chăm chăm vào An Bân Ni, gương mặt trắng bệch, dấu bàn tay in trên má trái từ từ nổi hằn lên, bỏng rát.

“Ôi trời, đạo diễn!”

An Bân Ni đưa tay bụm miệng, kinh hoàng quay đầu kêu to:

“Làm sao bây giờ? Tôi nhập vai thái quá, bất cẩn đã ra tay đánh thật mất rồi!”

Đạo diễn Từ rời khỏi máy theo dõi, ông đưa mắt nhìn An Bân Ni, không biểu hiện gì trên nét mặt, đạo diễn Từ khua tay:

“Diễn lại!”

Đám nhân viên đoàn làm phim bất rút không yên nhìn Doãn Hạ Mạt. Hạ Mạt cứng đờ người một mình lơ lửng giữa trường quay, mặt mày trắng bệch trông giống như con chim bồ câu bị mưa xối ướt sũng.

Trong kịch bản phim thường xuất hiện nhiều cảnh tát tai nhưng thông thường để hoàn thành vai diễn, các diễn viên khi nhập vai, bàn tay từ bên tai của diễn viên trượt dài xuống, diễn viên thuận thế nghiêng đầu qua, thêm vào đó là sự phối âm ở giai đoạn sau thì không bao giờ để lại dấu vết. An Bân Ni là ngôi sao dày dặn kinh nghiệm, lẽ ra không thể để xảy ra sai sót này mới đúng.

“Bỏ qua nha!” An Bân Ni liếc nhìn Doãn Hạ Mạt đang im lặng, những dấu tay in hằn trên má Hạ Mạt, An Bân Ni vẫn lạnh lùng nói: “Có trách thì trách tôi nhập vai quá đấy thôi, nhìn mặt cô là muốn đánh ngay rồi, ngay đến bản thân tôi cũng không kìm chế được”.

Doãn Hạ Mạt trong lòng quá rõ chuyện gì đang xảy ra. Cô nhắm mắt lại, cố gắng nén hơi thở xuống, nhưng vết thương trên má cô đau rát và cảm giác nhức nhối bùng bùng khiến toàn thân cứ cứng đờ.

Hồi lâu, một lần nữa cô lại trợn tròn mắt, ánh mắt sắc lạnh như dao thép.

“Nếu đã đánh rồi, vậy thì mời tiền bối An Bân Ni cứ để đoạn phim quay tiếp luôn cho xong rồi hãy dừng lại.”

“A!” An Bân Ni cau mày. “Cô đang dạy tôi đó hả?”

Lúc này, chị Tinh cầm theo hộp phấn trang điểm trong tay chạy đến đứng nghiêng hẳn qua bên trái Doãn Hạ Mạt tỉ mỉ dặm lên mặt Hạ Mạt một lớp phấn, dấu vết bị tát trên gương mặt của cô cần phải che phủ đi. Ánh mắt Doãn Hạ Mạt vô hồn nhìn về phía trước, hình như dòng máu trong người cô đã bị tê liệt. Chỗ bóng mát bên ngoài trường quay có mấy người đang đứng, những người đó đang nhìn vào cô, hình như họ đã đứng đó từ rất lâu rồi.

Cô từ từ mở rộng tầm nhìn.

Cô không muốn người ta nhìn thấy nỗi nhục của cô cho dù họ chỉ là những người xa lạ không quen biết. Ánh mắt cô chuyển qua chỗ khác, bỗng nhiên sâu thẳm trong đáy lòng cô có một cảm giác sợ hãi, cảm giác đó giống như đang bị một cây kim sắc cực lạnh đột ngột đâm thọc vào người.

Cô đột ngột quay ngoắt đầu lại nhìn!

Bên ngoài trường quay, trong bóng mát u ám ấy...

Xa xa...

Âu Thần đằng xa kia đang dõi nhìn cô!

Bên ngoài trường quay, Âu Thần đứng trong một góc có bóng râm. Anh không thể nghe được bất kỳ âm thanh gì, và cũng chẳng thấy được bất cứ sự việc gì. Trong ánh mắt anh chỉ có cô đang đứng giữa trường quay, sắc mặt nhợt nhạt, bóng dáng thảm hại.

Từ đằng xa nhìn Hạ Mạt.

Ánh mắt cô đang nhìn qua đây, vô hồn trống rỗng là thế, sau đó là sợ hãi và hoang mang. Nhanh như chớp, cô quay đầu đi với ánh mắt âm đạm, dùng mái tóc dài che đi dấu vết bị đánh trên mặt. Hình như đối với cô, cái đau bị đánh mãi mãi không bao giờ có thể so sánh nổi với việc bị anh chứng kiến nỗi nhục nhã và sự xấu hổ.

Môi Âu Thần mím chặt lại thành một vệt trầm uất.

“Mọi người chuẩn bị!”

Đạo diễn Từ dán mắt vào máy theo dõi, khua tay:

“Diễn!”

Giữa trường quay.

Tất cả máy quay và ánh sáng đều rọi vào mặt An Bân Ni và Doãn Hạ Mạt.

An Bân Ni không nhìn Doãn Hạ Mạt, "Băng Đồng... cô... cô nói gì... đó không phải là sự thật... đúng không?".

Doãn Hạ Mạt tránh ánh mắt của An Bân Ni, nặng nề nói: “Là thật đó”.

An Bân Ni vung tay lên!

“Bốp!”

Lại một cái tát tay rất mạnh bên má trái của Doãn Hạ Mạt, thậm chí âm thanh vọng lại của cái tát đó còn lớn hơn cái tát lúc trước, bàn tay đó dường

như mang theo sự oán hận không gì sánh nổi, như muốn đập nát mặt cô ra. Hạ Mạt bị đánh mạnh tới nỗi đầu nghiêng hẳn sang một bên sắc mặt nhợt nhạt cắt không còn giọt máu.

Cả trường quay giật bắn người kinh hãi!

Nhà sản xuất lúng túng nhìn Âu Thần đang đứng bên, thấy Âu Thần ánh mắt lạnh lùng, đôi môi mím chặt, thân người như một tượng đá khiến hơi thở cứ run bần bật dù trời đâu có lạnh. Tuy là không quen, nhưng nhà sản xuất vẫn có thể thấy tâm trạng cực kỳ không vui của Âu Thần.

Sao tự dừng lại gặp phải chuyện này cơ chứ?

Nhà sản xuất cuống quýt, trán túa mồ hôi.

Tập đoàn Âu Thị bỏ tiền ra đầu tư cho bộ phim *Bản tình ca trong sáng* chỉ với một điều kiện, điều kiện đó chính là để Doãn Hạ Mạt vào vai nữ chính thứ hai, hơn nữa Doãn Hạ Mạt là gương mặt đại diện phát ngôn của sản phẩm mỹ phẩm Lỗi Âu của Tập đoàn Âu Thị, nhìn sơ qua là biết ngay mối quan hệ giữa Tập đoàn Âu Thị với Doãn Hạ Mạt rất tốt đẹp. Sao lại đúng lúc này, trước sự quan sát của Âu Thần, An Bân Ni hết lần này đến lần khác không biết giữ gìn chừng mực thế kia, rành rành đã giáng cho Doãn Hạ Mạt hai cái bạt tai.

“Thiếu gia”, Simon tiến lên trước một bước, hạ giọng nói, Simon biết rất rõ vị trí của Doãn Hạ Mạt trong lòng thiếu gia, “có cần tôi đi...”.

“Không cần.”

Âu Thần gằn giọng trả lời, ánh mắt vẫn dõi nhìn Hạ Mạt dưới ánh đèn cường độ mạnh, sắc mặt cô trắng bệch, trắng bệch như thể chỉ một khắc nữa thôi là sẽ chết vì mất máu, một vết máu nhỏ từ khóe miệng cô chảy ra.

Giữa trường quay.

An Bân Ni giơ cao bàn tay, khóc thút thít, nói: “Băng Đồng... tôi... tôi... cứ... cứ... cứ...”.

Doãn Hạ Mạt đứng lặng lẽ.

Bỗng dưng, An Bân Ni làm như không nhớ lời thoại, giậm một bước quay đầu lại la to:

“Đạo diễn, không được rồi.”

“Cắt.”

Đạo diễn nhăn mày, la to:

“Lại sao nữa hả?”

“Cảnh này phải cần một tinh thần quyết liệt, tôi vừa phải toàn tâm tập trung thể hiện tình cảm của vai diễn, vừa phải nghĩ không thể đánh thật vào mặt của Doãn Hạ Mạt nên rất khó tập trung” An Bân Ni vừa than vãn vừa liếc nhìn gương mặt đã bị sưng tấy của Doãn Hạ Mạt, cô ta nói tiếp: “Vừa nãy tôi không chú ý đánh Doãn Hạ Mạt, vừa hoang mang quên hết cả lời thoại.”

Doãn Hạ Mạt từ từ ngẩng đầu lên.

Ánh mắt Âu Thần đằng xa kia lướt trên má cô, lạnh lùng, ánh mắt không biểu hiện chút tình cảm, ánh mắt đó dừng lại ở chỗ bị tát đang đau rát của cô. Cô hoảng hốt, cảm giác như mình đang bị lột hết quần áo giữa trời lạnh đầy tuyết, trần truồng và đang bị lăng nhục mà không thể nào đánh trả.

Đặc biệt.

Là trước mặt Âu Thần.

Chút lòng tự trọng cuối cùng của cô như bị gió cuốn đi mất.

“Vậy cô muốn thế nào?” đạo diễn Từ hết kiên nhẫn nói.

“À thì... đạo diễn”, An Bân Ni nói chả nể nang gì, “cảnh này quan trọng như vậy, tôi nghĩ... hay là tôi đánh thật, có được không? Tôi cũng dễ tập trung được tinh thần cảm xúc cũng dễ mang vào”.

“Hả?”

Đạo diễn Từ ngây ra một lúc, nhìn Doãn Hạ Mạt rồi lại nhìn An Bân Ni, đắn đo hồi lâu, sau đó gật đầu nói:

“Ok! Làm theo lời của An Bân Ni đi!”

“Không được! Ngài Bỉ Đắc!” Nhà sản xuất vội vàng xông vào, kìm giọng nói: “Ông điên rồi hả? Hôm nay có Thiếu gia Âu Thần của Tập đoàn Âu Thị đến, Doãn Hạ Mạt là người họ tiến cử, ông quá nuông chiều An Bân Ni sẽ làm cho Tập đoàn Âu Thị tức giận đấy!”.

Đạo diễn Từ cúi đầu nhìn vào máy theo dõi, nói:

“Đừng có quên thỏa thuận lúc đầu của tôi, ông phụ trách việc của ông, tôi phụ trách chất lượng quay phim của tôi, còn việc tôi quay cụ thể ra sao, phiền ông đừng nhúng tay vào. ”

“Bỉ Đắc!”

“Ông muốn ép tôi từ chức hả?! ”

Đạo diễn Từ đưa mắt nhìn, nhà sản xuất đành vội vàng ngậm miệng lại, thầm cầu khẩn van xin, mong sao Thiếu gia Âu Thần không quá nóng giận mà quyết định hủy việc đầu tư.

“Chuẩn bị! Diễn!”

“Bốp! ”

Bàn tay An Bân Ni giáng xuống, âm thanh cái tát như tiếng sét kinh hoàng phập vào mặt Doãn Hạ Mạt!

...

“A! Thật ngại quá, tôi lại quên lời thoại rồi...”

An Bân Ni ngượng ngùng cười xin lỗi.

...

“Diễn!”

...

“Bốp! ”

Dấu năm đầu ngón tay in hằn!

...

“Bốp!! ”

Lại một cái tát.

...

“Bốp!!! ”

Lại một cái tát tay nữa thật mạnh! Khóe môi Doãn Hạ Mạt cũng vạ lây bị đánh đến nổi sưng tấy cả lên, những dấu tay chồng lên nhau hằn trên gương mặt thảm thương trắng bệch không chút máu, tóc tai xơ tung rũ rượi.

...

“Cảm giác không tốt lắm, lại một lần nữa được không đạo diễn? ”

“À, lúc này nói sai một lời thoại!”

“Biểu đạt tình cảm của Doãn Hạ Mạt không đúng, làm tôi sợ đến quên lời thoại!”

“Lại một lần nữa được không?”

An Bân Ni lần lượt thỉnh cầu.

...

Hai bên má Doãn Hạ Mạt đã hoàn toàn tê dại, cùng với từng cái tát giáng mạnh xuống mặt, màn đêm dần kéo đến trước mặt cô hết như cái đêm đen giông tố đầy trời mưa gào sấm thét ở cô nhi viện trong ký ức. Một lũ trẻ lớn hơn cướp lấy đồ chơi của Tiểu Trùng, cô xông lên toan cướp lại, chân tay của lũ trẻ lớn hơn đó như mưa rơi xối xả dẫm đá lên người cô, quần áo trên người cô bị kéo rách, bọn chúng lại còn trắng trợn chế giễu lăng nhục cô...

Đau đến nổi...

Chết đến nơi rồi...

Lại thêm một cái tát thật mạnh vào mặt cô, lạnh lùng hắc ám, mặt mày xây xẩm, nổi đau và nổi nhục nhã này sẽ mãi ghi lòng tạc dạ, cô khép chặt đôi mắt, cố gắng đứng vững trên đôi chân của mình. Không thể để ngã quỵ, Doãn Hạ Mạt, mày không thể ngã được, nếu như ngã xuống, thì mày sẽ không còn gì nữa! Hạ Mạt nghiêng răng mím chặt môi, cô cố sao giữ vững tư thế tôn nghiêm của mình.

Bóng đen ngạt thở...

Nổi nhục và sự đau khổ ấy khiến trời đất đều điên cuồng xoay chuyển.

Lại một cái tát nữa giáng xuống mặt cô!

Tiếng cười của An Bân Ni.

Mùi tanh tanh xông lên từ khóe miệng, cái tát dùng hết sức giáng xuống. Đầu Doãn Hạ Mạt ầm ầm rạn nứt! Trong nổi nhục nhã không có điểm tận cùng, cô liều mạng mím chặt môi, cố gắng gượng đứng thẳng, nhưng hai đầu gối cứ run rẩy, tất cả dây thần kinh trên khắp cơ thể đều yếu ớt đến mức không thể trụ được nữa, chậm chậm, cô có thể cảm nhận được toàn thân mình đang đổ xuống. Thế giới đen tối và lạnh buốt. Thân thể cô tiêu hao chút sức lực cuối cùng, từ từ đổ sụp xuống mặt đất lạnh lẽo.

Minh Hiếu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 4

Im lặng, không một hơi thở.

Ánh đèn cường độ mạnh rọi trên khuôn mặt Doãn Hạ Mạt, bỗng nhiên cô cảm thấy mình như đang nằm mơ, một giấc mơ dài, trong giấc mơ có đêm đen vô tận, đặng đặng, đêm đen và sự lạnh buốt không có điểm tận cùng, sau đó là ánh sáng nóng bỏng khô khốc, tia sáng cường độ mạnh ấy làm nhoà đôi mắt cô.

Trong giấc mơ...

Là một sự yên tĩnh chết chóc...

Có lẽ...

Đau đến nỗi đã chết thật rồi sao?

Cô mơ hồ nghĩ ngợi, thế thì vứt bỏ luôn đi, dù rằng nguyên do thân thể chẳng còn chút sức lực mà ngã xuống đất, chết đi rồi thì cũng chẳng cần phải nỗ lực kiên cường nữa, đã có thể khóc, đã có thể hét to, cô rất đau, rất đau...

Trường quay yên lặng.

Phút chốc tất cả đều như ngưng lại giống hệt hình ảnh định cách trên màn hình.

Dưới ánh đèn cường độ mạnh giữa trường quay.

Thân người Doãn Hạ Mạt từ từ sụp xuống, hai cánh tay ôm đỡ lấy cô, cánh tay thon dài ấy đầy sức lực, sợi ren lụa màu xanh xinh đẹp trên cổ tay nhẹ nhàng bay bay. Trong nỗi đau tê tái khắc sâu trong xương, vòng tay đang ôm cô giống như một tia nắng mặt trời ấm áp, lặng lẽ dúi cho cô cọng rơm cuối cùng để chống chọi.

Hàng lông mi bé đen nhánh của cô nhè nhẹ run.

Gương mặt trắng bệch, trắng bệch.

Hít một hơi thở nhẹ, Hạ Mạt từ từ mở mắt, ánh mắt thoáng chút mơ hồ, đôi mắt ấy với cô rất gần, rất gần, một màu xanh đậm như đáy hồ mùa đông. Trên mặt hồ kết một lớp băng, lớp băng có vẻ như rất dày, nhưng hình như,

chỉ cần cô gõ nhẹ, nó sẽ nứt ra liền.

Ánh mắt quen thuộc ấy...

Doãn Hạ Mạt chậm chậm suy nghĩ, từ từ, lý trí từng chút từng chút quay về trong đầu cô, cô phát hiện mình đang trong vòng tay Âu Thần. Âu Thần đang ôm cô, ôm cô thật chặt, ôm cô trong một tư thế cực kỳ ấm áp thân mật. Nhìn nét mặt lạnh lùng ngạo mạn của Âu Thần, lòng cô đau xót, lúc này bị An Bân Ni liên tiếp tát mấy cái, Âu Thần đều đã chứng kiến và nhìn thấy cả rồi...

“Buông tôi ra!”

Cô dùng sức đẩy anh ra, cảm giác nhọc nhằn tận trong xương tuỷ khiến bờ môi cô trắng bệch trong suốt, cô không thể nào tiếp tục chịu đựng để gặp lại Âu Thần.

“Cắt!”

Đạo diễn Từ ho một tiếng, vừa lườm vừa ngó đám nhân viên trong trường quay này giờ cứ đứng ngây người trố mắt ngạc nhiên, rồi ông lại quay qua nhìn An Bân Ni, cuối cùng nhìn vào hai gò má cao đỏ ửng của Doãn Hạ Mạt. Đạo diễn Từ nói:

"Nghỉ hai mươi phút."

Lãng mạn quá nhỉ.

Nhìn cảnh trước mặt hai người vừa ôm vừa đăm đỗi nhìn vào mắt nhau, An Bân Ni lòng thầm tức giận. An Bân Ni nhìn cái mặt nạ lạnh lùng thường ngày của Doãn Hạ Mạt rốt cuộc đã bị đánh rơi tả, sao tự dưng lại có thể xuất hiện một chàng trai chạy tới ôm đỡ lấy cô ta thế có tức không cơ chứ?!

Hơn nữa đó lại là một chàng trai cao ngạo tuấn tú mang đậm chất quý tộc châu Âu.

Tiếp đó sẽ không phải là muốn yêu nhau đấy chứ?

An Bân Ni lạnh lùng đánh giá gương mặt trắng bệch của Doãn Hạ Mạt, hừm, đã là kẻ mới bước chân vào nghề thì phải hiểu được rằng chần ngang đường trước mặt các tiền bối tất nhiên sẽ lãnh đủ sự giáo huấn, dạy bảo của họ.

Trên cầu thang.

Cầu thang dài dằng dặc.

Bậc thang lạnh buốt, bụi bẩn lượn trong không trung, bóng cô ngược ánh sáng trên bậc thang sau lưng, trong những tia sáng mờ nhạt ấy, chỉ có những đường viền hư ảo, một bóng hình nhỏ nhoi mơ hồ.

Cô gục đầu giữa hai đầu gối.

Thân người cuộn tròn lại.

Không một âm thanh.

Sẽ chẳng ai đến đây.

Cũng sẽ chẳng có bất kì sự chế giễu nào, không có sự khinh khi, không có sự thông cảm hay sự thương hại nào, cô không cần gì cả, cô chỉ muốn lặng yên để một mình còn lại trong thế gian này.

Trong bóng hình ngược ánh sáng.

Cô đang ôm chặt chính mình, sống lưng nhè nhẹ run.

Cầu thang dài.

Hướng rẽ lên trên.

Một cái bóng dài nghiêng nghiêng in trên bậc thang.

Âu Thần lặng im đứng đó, nhìn cái bóng của cô dưới mặt đất, mỗi lần cô run rẩy là mỗi lần dao lạnh cửa vào trái tim đang rất đau, rất đau của anh.

Anh nên hận cô mới đúng.

Cô đã lạnh lùng tuyệt tình, cô đã vứt bỏ anh không mảy may quay đầu lại, cô đã bị lãng nhục trước mặt mọi người, lẽ ra anh nên cảm thấy vui mới đúng.

...

Phòng nghỉ đài truyền hình HBS.

Cô cười lạnh lùng: “Còn có thể là lý do gì nữa đây? Không yêu nữa, không muốn gần bó nữa, thì chia tay thôi”.

...

“... Mạt Mạt, em nói với hần ta, từ trước tới nay em chưa từng yêu hần, vì anh, em và hần năm năm về trước đã chia tay nhau rồi!”

...

Trước mặt Âu Thần là một màu đen, tựa như giữa đêm khuya trong mùa đông buốt giá. Không có ánh trăng, không gian vắng lặng như đã chết. Hai người họ ôm chặt lấy nhau thành một ngay trước mặt anh, khiến người ta như đang quay cuồng trong màn đêm huyền ảo. Anh không cần phải xem nữa, sự thật đã bày ra trước mắt quá rõ ràng.

...

“Các người sẽ phải trả giá vì điều này.”

Điểm sáng cuối cùng đã vụt tắt trong mắt Âu Thần, giọng nói của anh lạnh lùng như sắt đá. Câu nói ấy hình như không chỉ là lời tuyên án dành cho Doãn Hạ Mạt và Lạc Hi, nó cũng là lời tuyên án với chính anh.

...

Vậy thì phải nên hận cô mới đúng, nhìn thấy cô đau khổ, nhìn thấy cô bị lăng nhục, anh phải cảm thấy hài lòng sung sướng mới đúng. Nhưng, tại sao, lồng ngực anh đau nhói như có lưỡi dao sắc lạnh cứa nát, anh hận không thể xé nát con đàn bà dám cả gan tát lấy tát để cô!

Âu Thần ủ ê, môi mím chặt.

Anh yêu cô đến vậy sao? Dù rằng năm năm trước, anh từng đau khổ vì cô ruồng rẫy vứt bỏ, dù rằng năm năm sau một lần nữa anh lại bị cô lạnh lùng tuyệt tình, vậy mà anh vẫn yêu cô đến vậy sao?

Khoảnh khắc lúc này ôm cô trong vòng tay, cuộc sống của anh như tràn đầy hạnh phúc. Nhưng cô lại giãy giụa chạy ra khỏi vòng tay anh, gương mặt cô chẳng chịt những dấu tay sưng tấy đỏ, ánh mắt cô trống rỗng vô hồn, cô đã lặng lẽ rời bỏ vòng tay anh, lặng lẽ bỏ đi khiến trái tim anh lập tức trở nên lạnh lẽo trống trải.

Lạnh lẽo trống trải...

Dường như, cuộc đời anh đã trở nên lạnh lẽo trống trải.

Giữa cầu thang yên lặng không tiếng động.

Ngồi trên bậc thang lạnh buốt.

Cô ôm chặt chính mình, giấu đầu giữa hai đầu gối.

Anh đứng dậy bậc thang phía trên.

Lặng lẽ nhìn cái bóng sau lưng cô.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu.

Cánh cửa cầu thang bị đẩy ra.

Một cô gái xinh xắn duyên dáng chạy ra, nhìn thấy Doãn Hạ Mạt trên bậc thang cô nói nhỏ nhẹ: “A, em đoán trúng phóc mà, chị quả nhiên là ở đây”.

Doãn Hạ Mạt hình như không nghe thấy.

Cô ngồi bất động trên bậc thang lạnh buốt ấy, lưng nhè nhẹ run, người cuộn tròn, cứng đờ trông như con tôm nhỏ, trong quầng sáng ngược mờ ảo, cô như cát bụi sẽ tiêu tan đi bất cứ lúc nào.

“Chị đang khóc hả?”

Cô gái ngồi xuống bên Hạ Mạt hỏi nhỏ.

“Đi đi.”

Rất lâu sau Doãn Hạ Mạt mới buông giọng buồn bã, giờ phút này cô ghét bị quấy nhiễu, cô chỉ muốn yên lặng một mình.

Cô gái không may mắn giận dữ, hiếu kỳ hỏi thêm lần nữa:

“Chị đang khóc thật đấy à?”

Trên cầu thang dài ấy.

Bóng dáng Âu Thần cũng đi rồi, chỉ còn lại ánh mặt trời ngày đông lạnh lẽo.

Trường quay.

Tất cả nhân viên ngồi rải rác nghỉ uống nước.

Đạo diễn Từ xem lại đoạn mới quay hồi nãy qua máy theo dõi, cảnh An Bân Ni tát Doãn Hạ Mạt hiện ra hết lần này đến lần khác.

“Bỉ Đắc, ông ghét cái cô Doãn Hạ Mạt đó lắm sao?”

Nhà sản xuất không biết phải làm sao, lòng thầm lo phải giải thích thế nào với Thiếu gia Âu Thần về sự việc xảy ra ở trường quay ngày hôm nay.

Đạo diễn Từ bình tĩnh nói: “Không ghét”.

“Theo tôi thấy, nhất định là kiếp trước ông có thù oán với Doãn Hạ Mạt nên mới làm ngơ để An Bân Ni tát cô ấy bạt mạng thế”. Nhà sản xuất thở dài, “Mặt cô ấy bị đánh như thế mà ông cũng nhìn được à?! Cứ cho là ông ghét cô ấy đi, cũng không nên đối xử với cô ấy như vậy.”

“Tôi chỉ muốn bộ phim có chất lượng cao.” Đạo diễn cầm cốc lên hớp một ngụm nước. “An Bân Ni và Doãn Hạ Mạt trong phim là tình địch, mỗi quan hệ riêng tư cũng rất xấu, lúc quay phim tinh thần đối địch căng thẳng sẽ được biểu hiện đỉnh điểm. Hơn nữa, tôi phát hiện Doãn Hạ Mạt là một người rất kỳ lạ, áp lực đối với cô ta càng lớn, nét mặt thể hiện của cô ta càng làm mọi người giật mình kinh hãi. Mấy cái bạt tai đó quá đủ để nâng cao giá trị của bộ phim, có giá lắm.”

“Ông thật quá đáng!”, nhà sản xuất lắc đầu. “Cô gái Doãn Hạ Mạt này thật đáng thương, mọi người đang quan sát như thế lại bị lãng nhục...”, đang nói, bỗng nhiên ông ta đờ người nhìn, Âu Thần đang đi đến, gương mặt lạnh lùng, môi mím chặt.

“Âu thiếu gia.”

Nhà sản xuất vội vàng đứng dậy.

Đạo diễn Từ cũng gật đầu chào Âu Thần.

Âu Thần đứng trước mặt họ, thân hình dong dỏng anh tú toát ra nét anh tú không cần nạt nộ mà vẫn uy nghiêm, anh nhìn nhà sản xuất và đạo diễn Từ, nói nhỏ vài câu. Nhà sản xuất sững người, quay đầu nhìn đạo diễn Từ. Đạo diễn Từ trầm ngâm phút chốc, gật đầu nói:

“Được, được.”

Giữa cầu thang.

Cô gái xinh xắn duyên dáng đưa mắt nhìn Doãn Hạ Mạt dịu dàng nói: “Chị không nên khóc nữa, khóc thế sao lát nữa quay phim được?”.

Doãn Hạ Mạt hít một hơi dài, từ từ ngẩng đầu giữa hai đầu gối lên.

“Chị đâu có khóc.”

Ánh sáng lạnh lạnh chiếu lên gương mặt Doãn Hạ Mạt, dấu tay trên má trái sưng đỏ, một vết máu nhỏ trên khoé môi, nhưng tuyệt nhiên không một dấu vết của nước mắt, khô ráo, một giọt nước mắt cũng không rơi. Ánh mắt màu hổ phách vô hồn trống rỗng trong suốt như pha lê của cô nhìn thẳng vào ánh sáng mờ nhạt.

“Trời, sao lại có thể như thế này?” Cô gái xinh xắn duyên dáng giật mình kinh ngạc mất mấy phút. “Chị bị cô ta đánh ra nông nổi này, chị sao có thể không khóc được chứ?”

“Em có thể đi được rồi đấy.”

Doãn Hạ Mạt dừng dừng nói. Cô ghét những người làm phiền cô. Có người cố gắng xoa dịu vết thương, nhưng lại có kẻ như muốn lần nữa kéo vết thương toác ra thêm khiến máu me càng đầm đìa. Cho dù những phiền nhiễu đó là sự chế giễu hay sự cảm thông, cho dù vết thương sẽ thêm rửa nát thì đó là việc của riêng cô, chẳng liên quan đến người khác.

“Chà, chị thú vị thật đấy!” Cô gái hiếu kỳ tay chống cằm nhìn Hạ Mạt đánh giá. “Rõ ràng yếu ớt là vậy mà cứ muốn tỏ ra kiên cường, lạnh lùng khắc nghiệt. Kiên cường quá sẽ chịu thiệt đó, chị không biết sao? Lúc này An Bân Ni đánh chị, nếu như chị thể hiện mềm yếu một chút, bật khóc, thì tất cả mọi người sẽ rất cảm thông với chị, sẽ nghĩ rằng An Bân Ni rất ghét chị và ăn hiếp chị thái quá. Chị khờ thật đấy.”

Doãn Hạ Mạt nhắm mắt lại.

“Em nói không đúng sao? Sao chị lại không nói?” Cô gái như cục kẹo dẻo cứ quăn lấy cô. “Nói chuyện đi, nói chuyện đi, làm ơn đi mà...”

“Nếu là như vậy, sẽ sinh ra tính ỷ lại.” Giữa cầu thang, giọng nói của cô thật lạnh lùng, lãnh đạm. “Quen mềm yếu khiến trái tim cũng sẽ dần trở nên mềm yếu. Quen dựa dẫm ỷ lại sẽ dần dần quên mất cách dựa vào chính bản thân mình như thế nào. Một khi nước mắt mất hiệu lực, một khi rơi vào tình huống cô lập không có cứu viện, nếu như đã là kẻ mềm yếu, sao còn khả năng bảo vệ được bản thân và những người thân bên cạnh?”

Cô gái xinh xắn duyên dáng ngẩn ngơ hồi lâu.

Lát sau, cô gái đó ngơ ngác nói: “Nhưng mà, chị không đau sao? Không mệt sao? Không khó chịu sao?”

Doãn Hạ Mạt đứng dậy trên bậc thang, thời gian nghỉ giải lao có lẽ cũng đã sắp hết, cô đi về phía cửa cầu thang.

“Đã quen rồi, quên những điều đó đi.”

Trong khoảng không, Doãn Hạ Mạt để lại một câu nói lạnh lùng lãnh đạm như mặt trời ngày đông, sau đó bóng dáng cô mất dần sau cánh cửa cầu thang.

“Đúng là đồ ngu ngốc! Quá kiên cường sẽ làm cho người ta có cảm giác mình là kẻ máu lạnh mà thôi.” Cô gái xinh xắn duyên dáng thờ thẩn nhìn

theo bóng dáng Doãn Hạ Mạt đang khuất dần, sau đó lại mỉm cười, “Nhưng mà, chị ấy cũng là người đáng yêu đấy chứ!”.

Thời gian nghỉ giải lao đã hết.

Tất cả nhân viên đoàn làm phim đều đã trở lại trường quay, chị Tinh khó khăn lắm mới trang điểm lại được gương mặt cho Doãn Hạ Mạt. Má bên trái cô chồng chất những dấu tay đỏ thắm hại, rất khó che được bằng phấn. Phấn quét qua chỗ vết thương, Doãn Hạ Mạt đau hít hơi khe khẽ, lập tức chị Tinh căng người dừng lại.

“Đau không?” Chị Tinh quan tâm hỏi.

“Không sao.”

Doãn Hạ Mạt khẽ nói. Thấy nhân viên phụ trách ánh sáng và người quay phim đều chuẩn bị xong, An Bân Ni cũng đã trở về vị trí, Doãn Hạ Mạt cảm ơn chị Tinh rồi đi thẳng vào giữa trường quay.

Ánh sáng đèn cường độ mạnh rọi vào người hai cô gái.

An Bân Ni liếc Doãn Hạ Mạt, ánh mắt quét một lượt lên gương mặt sưng đỏ, lạnh lùng nói: “Mặt làm sao mà sưng vù như thế kia? Cô có tinh thần tôn trọng nghề nghiệp không đấy, cái mặt như vậy làm sao có thể lên ống kính quay được chứ, khán giả sẽ cho là gặp ma mất thôi”.

Doãn Hạ Mạt nhìn lại An Bân Ni, lãnh đạm nói:

“Nếu tiền bối An Bân Ni có tinh thần tôn trọng nghề nghiệp, sẽ không diễn sai mười mấy lần, mặt của tôi sẽ không đến nỗi phải sưng như vậy.”

An Bân Ni cứng đờ người, thấy mọi người xung quanh khẽ trộm cười, An Bân Ni âm thầm nghĩ rằng, đáy mắt vụt qua tia sáng lạnh.

“Mọi người chuẩn bị!”

Đạo diễn Từ quát lớn, đang tính vung cánh tay lên đột ngột ngưng lại, ông la to về phía giữa trường quay:

“An Bân Ni, điều chỉnh lại trạng thái tốt chưa đấy?”

An Bân Ni lạnh lùng nhìn Doãn Hạ Mạt một cái rồi quay đầu lại, xấu hổ ngượng ngùng nói với đạo diễn: “Xin lỗi, đạo diễn, tâm trạng của tôi hôm nay không tốt, vẫn chưa tìm được cảm giác”.

“Vậy sao?” Đạo diễn Từ nhăn mặt hỏi.

“Thật là xin lỗi”, An Bân Ni thể hiện nét mặt cực kỳ áy náy, “tôi cũng không biết mình ra làm sao nữa, chỉ e rằng cảnh này quay một lần chưa chắc đã được”.

“Thế cũng được.”

Ánh mắt đạo diễn Từ rời An Bân Ni.

An Bân Ni trong bụng cười thầm, đặc ý dán mắt lên gương mặt sừng tấy của Doãn Hạ Mạt, lần này nhất định phải tát cho nó mấy ngày không diễn nổi mới được!

“Doãn Hạ Mạt, cô diễn vai Thái Na một lần đi để An Bân Ni tìm được cảm giác.”

Giọng đạo diễn Từ rất bình thản.

Tiếng nói vừa phát ra!

Tất cả mọi người có mặt trong trường quay đều ngẩn người ngơ ngác!

Đây là.

Có ý gì?!

“Đạo diễn, đây là có ý gì?!” Giọng An Bân Ni hơi run, cô ta hoảng hốt nói:

“Chẳng lẽ... chẳng lẽ ông muốn Doãn Hạ Mạt đánh tôi sao?”.

“Chỉ là đóng phim thôi mà.” Đạo diễn Từ không để ý đến An Bân Ni.

“Doãn Hạ Mạt, lời thoại của An Bân Ni cô đã thuộc hết rồi đúng không?”

Doãn Hạ Mạt kinh ngạc ngớ người.

“Vâng.”

Cảnh này đã quay đi quay lại mười mấy lần, lời thoại của An Bân Ni cô đã thuộc lòng từ lâu. Cô nhìn đạo diễn Từ, trên gương mặt ông hàm chứa một thâm ý khó mà xoá nổi. Mọi người xung quanh đưa mắt nhìn nhau rồi trộm cười liên tục. Chị Tinh hướng về phía Hạ Mạt khẽ đưa tay lên ý ra hiệu hãy cố lên.

Trong bóng mát đằng xa kia.

Không nhìn rõ được ánh mắt của Âu Thần, bóng dáng trầm ngâm dường

như mất đi sự độc lập.

“Đạo diễn! Không thể được! Cô ta làm sao có thể được đánh tôi?!” Giọng An Bân Ni the thé.

“An Bân Ni, đây là đóng phim!” Đạo diễn Từ nhún mày có vẻ không vui.

Sắc mặt An Bân Ni từ xanh chuyển qua trắng.

“Tất cả mọi người chuẩn bị!”

Cánh tay đạo diễn Từ hạ xuống.

“Diễn!”

Cả trường quay im lặng.

Giữa trường quay.

An Bân Ni sắc mặt trắng bệch ép mình phải giữ được bình tĩnh.

Ổng kính chậm chậm đưa lại gần Doãn Hạ Mạt.

Cảnh quay đặc tả.

Đôi mắt Doãn Hạ Mạt mang sự hoang mang và mềm yếu, không dám tin là như thế, dường như tất cả sự tín nhiệm đều đã bị triệt tiêu rồi, cô van nài lần cuối cùng, hy vọng là mình đã nghe lầm, sự thật không phải như vậy, là do cô đã nghe lầm.

“Cô... cô nói gì...?” Hạ Mạt cố gắng thử cười, nước mắt trong đáy mắt, nụ cười trên khuôn mặt yếu ớt, dường như những điều mà cô nghe được chỉ là những lời nói của người bạn thân đang chọc ghẹo cô. “Đó không phải là sự thật... đúng không?”

An Bân Ni ngạc nhiên. Tâm trí An Bân Ni vốn chỉ nghĩ đến việc Doãn Hạ Mạt sẽ cho cô một cái tát, vậy mà, khi An Bân Ni nhìn Doãn Hạ Mạt, đôi mắt ấy giống như nước biển sâu thăm khiến An Bân Ni không tự chủ được bị dẫn dụ ngập sâu vào bầu không khí của cảnh diễn trong kịch bản.

“Là thật đó.” An Bân Ni hạ giọng.

Ánh sáng trong đôi mắt Doãn Hạ Mạt tan vỡ, sự đau khổ và sự phẫn nộ vì đã từng xem đối phương là bạn tốt để rồi cuối cùng bị phản bội đã khiến cô trong khoảnh khắc mất đi sự kìm chế! Trong phẫn nộ như muốn đập đổ phá huỷ đó, bờ môi run rẩy cô đưa bàn tay lên!

Ánh đèn gay gắt!

Bàn tay đưa lên cao!

Ngón tay căng chặt đầy hận thù!

Nín thở...

Tất cả mọi người trong trường quay đều nín thở nhìn theo phía bàn tay căng chặt chứa đầy hận thù nặng nề hướng về gò má của An Bân Ni!

An Bân Ni thất kinh nhắm chặt mắt lại!

Sắc mặt trắng bệch!

Bàn tay mang theo tiếng gió cực kỳ đau khổ...

Bi thương...

Bất chợt dừng lại sát gò má của An Bân Ni.

Bàn tay đau khổ từng ngón, từng ngón nắm chặt lại.

Nước mắt lặng lẽ rơi xuống, như ánh sao, từ gò má Doãn Hạ Mạt lăn xuống không một âm thanh. Cô khẽ thở dài, cô muốn cố gắng có một nụ cười trên gương mặt, nhưng nước mắt cứ lăn dài.

“Tôi vẫn luôn... coi cô là người bạn... cô biết không... tất cả mọi người đều có thể hãm hại tôi... nhưng cô thì không thể... cô là người bạn tốt nhất của tôi...”

Bi thương đó.

Tuyệt vọng đó.

Niềm tin đó hoàn toàn bị nỗi đau phá huỷ.

Trường quay chìm trong tĩnh lặng, trong lòng mọi người đều bị những giọt nước mắt đó làm cho đau đớn. Nước mắt chậm chậm chảy dài trên gò má của Hạ Mạt, cũng lặng lẽ chảy vào tận đáy lòng từng người. Bỗng dưng chị Tinh nhận ra không biết từ lúc nào mặt mình cũng đầm nước mắt, chị ngại ngùng nhìn xung quanh, phát hiện mọi người hầu như đều giống chị, cái cô gái xinh xắn duyên dáng kia còn khóc sụt sùi không thành tiếng.

“Okkk!”

Đạo diễn Từ võ mạnh tay!

Tất cả mọi người trong trường quay đều giật mình bưng tỉnh.

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt!

Tất cả vỗ tay tán thưởng trước những thể hiện xuất sắc của Doãn Hạ Mạt.

“Quá đỉnh!”

Nhà sản xuất kinh ngạc. Trước đây, ông ta vốn cho rằng Doãn Hạ Mạt

chẳng qua là vì có mối quan hệ đặc biệt nào đó với Tập đoàn Âu Thị nên mới chui được vào đây, kỹ năng diễn nhất định là rất kém, không ngờ cô ấy là một diễn viên xuất sắc tuyệt đỉnh đến vậy.

Simon nhìn Thiếu gia.

Âu Thần vẫn lạnh lùng trầm ngâm đứng đó, từ xa chăm chú nhìn Doãn Hạ Mạt đang đứng dưới ánh đèn cường độ cao ở giữa trường quay. Tuy ánh mắt Âu Thần u uất ảm đạm, nhưng Simon vẫn có thể cảm nhận được tâm trạng bất ổn của Thiếu gia.

“Âu Thiếu gia”, nhà sản xuất khẽ nói, “cô ấy không đánh trả An Bân Ni, có cần phải để ngài Bỉ Đắc sắp xếp lại một lần nữa không?”.

“Không cần. Tôi còn có việc, xin cáo từ.”

Âu Thần tạm biệt nhà sản xuất, một lần nữa nhìn Doãn Hạ Mạt đang giữa trường quay rồi quay người đi ra. Cô ấy có cách lựa chọn hành động riêng của mình, tất nhiên cô ấy cho lựa chọn đó là thích đáng nhất, vậy thì tùy cô ấy, còn về An Bân Ni, anh sẽ có cách của mình.

Giữa trường quay.

Doãn Hạ Mạt không nhìn về mặt thất bại của An Bân Ni, cô lạnh lẽ nhìn về hướng bóng dáng sau lưng Âu Thần ở đằng xa kia đang khuất dần, giống như cái đêm đó dưới cây hoa anh đào năm năm về trước, bóng dáng cuối cùng của anh đang bỏ đi.

Đêm.

Những vì sao nhấp nháy bên ngoài cửa sổ.

Thuốc mỡ bóp trên lòng bàn tay được xoa cho nóng lên một chút, sau đó, những ngón tay thon dài đẹp đẽ dấn đầy thuốc mỡ nhẹ nhàng xoa lên vết thương trên má Doãn Hạ Mạt.

Doãn Hạ Mạt bị đau khẽ xuýt xoa.

Lạc Hi thở dài, ngón tay mềm dịu hơn, anh cẩn thận thoa bàn tay âm ỉm

lên má cô, dấu vết những cái tát ửng đỏ khiến anh buốt cả ruột gan.

“Tại sao không đánh trả lại?” Lạc Hi đau lòng nói. “Cái loại người như An Bân Ni đâu biết ghi nhận em đã nường tình không ra tay, cô ta chỉ tính đó là lần em đã khiến cô ta khó chịu mất mặt. Đối với hạng người như An Bân Ni, em hoàn toàn không cần phải mềm lòng.”

Kết thúc buổi biểu diễn, Lạc Hi quay về mở cửa căn hộ thì đã thấy Hạ Mạt đang ngồi trên sofa trong phòng khách, khoanh khắc nhìn thấy cô, trái tim anh ấm áp tràn đầy niềm vui. Nhưng ngay sau đó anh phát hiện ra những vết ngón tay trên mặt Hạ Mạt, rõ ràng là dấu tích bị đánh để lại, Lạc Hi sửng sốt, gạn hỏi mãi mới biết ngọn nguồn.

Cô cười nhạt, nói: “Em mà đánh trả, hóa ra em đâu khác gì cô ta?”.

Lạc Hi chăm chú nhìn cô, so với trong tưởng tượng của anh, cô còn thông minh và kiên cường hơn rất nhiều, có lẽ cô đã phải chịu quá nhiều đau khổ nên mới cảm thấy những việc này chẳng đáng gì.

“Có cần anh giúp gì không?”

Trong làng giải trí, Lạc Hi sớm đã được nghe tiếng tăm An Bân Ni là con người vẫn quen cay nghiệt với những người mới vào nghề, chỉ có điều lúc trước Lạc Hi không để tâm, còn như hôm nay...

Đôi mắt anh loé lên tia sáng lạnh.

“Tự mình em sẽ xử lý được. Làm lớn chuyện này ra, có thể hậu quả sẽ càng nghiêm trọng hơn.” Doãn Hạ Mạt trầm giọng trả lời, không phải là cô sợ An Bân Ni, mà là, nếu như sóng gió đã có thể bình yên trở lại, thì cứ để nó bình yên. Cô muốn dựa vào sức của chính mình để mọi người phải thừa nhận, cô không muốn dựa vào những tin tào scandal hoặc là sự thông cảm của bất kỳ ai đó.

“Hạ Mạt, em kiên cường hơi quá rồi đấy!” Lạc Hi thở dài.

“Anh đã gặp việc nào như thế này chưa?”

Doãn Hạ Mạt thản nhiên nhìn Lạc Hi, cô không sợ anh nhìn thấy vết thương trên mặt, không sợ bị anh trêu chọc, đối diện với những người đã từng cảm nhận những nguy hiểm như anh, cô lại thấy an toàn đến độ có cảm giác như đang trong một vịnh cảng yên tĩnh bình lặng, bên anh, những tổn thương và sỉ nhục phải gánh chịu đó dường như có thể dần dần mờ nhạt

và quên hẳn đi được.

Lạc Hi cười.

“Tuy rằng lúc đóng phim anh chưa bao giờ bị người ta ác ý tát tai, nhưng mà, những chuyện đại loại như thế này đâu có thiếu gì!” Anh thối nhẹ lên vết thương trên má cô, mát lạnh, dường như làm thế có thể bớt đau một chút cho cô. “Đã từng có người bạn cho người gọi anh đến một con hẻm tối vào giữa đêm, năm, sáu người vây quanh anh, chân đá tay đập, bọn họ còn dùng cả cây gậy sắt và dây xích. Lần đó anh phải nằm trong bệnh viện hơn nửa tháng, cũng còn may là anh ôm giữ được bộ mặt, nhưng gãy mất hai cái xương sườn.”

Cô ngạc nhiên: “Anh nói thật đấy à?”.

Lạc Hi chớp chớp mắt: “Đưa tay đây cho anh”.

Anh nắm lấy tay cô, đặt vào trong áo lông của mình, nhiệt độ cơ thể của anh qua một lớp áo sơ mi mỏng làm nóng bàn tay cô, ngón tay cô có thể cảm nhận được nhịp tim của anh, ở phía dưới ngực trái có vết sẹo nhỏ. Không hiểu sao, khi đặt tay lên ngực anh, nhịp tim của cô đột ngột lờ mờ mấy nhịp, mặt nóng bừng lên.

“Tổng cộng khâu bảy mũi.” Lạc Hi nắm chặt đôi tay vùng vẫy muốn rút ra của cô, thật chặt, đặt nó lên chỗ vết thương. “May mà gặp bác sĩ có tay nghề cao, vết sẹo để lại rất mờ, lúc quay phim giấu đi một chút là không nhìn thấy nữa, chỉ là khi nào sờ vào mới có thể cảm nhận được.”

“Tại sao đánh anh?”

“Bởi vì...”, anh khẽ cười, “... khi anh xuất hiện, những người khác đều trở thành vật làm nền cho anh, dù đó là những diễn viên đã thành danh”.

Mạnh mẽ tự mãn quá.

Nhưng mà, nhìn Lạc Hi đẹp như sương mai thế kia, Doãn Hạ Mạt cũng không thể không thừa nhận, bản chất của anh thực sự có chất kiêu căng ngạo mạn. Khi anh xuất hiện trước ống kính, tất cả mọi người đều khó lòng rời ánh mắt khỏi anh, giống như con yêu tinh biến hoá, mỗi ánh mắt đều có ma lực khiến người ta phải ngạt thở.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Lạc Hi nắm chặt tay cô, kéo ra khỏi chỗ vết sẹo. “Cũng ở chính

chỗ đó hẳn bị trói và cũng bị đánh gãy bốn cái xương sườn... là anh tìm người làm...”

Anh nguyệt Hạ Mạt, nói tiếp: “Cảm thấy anh xấu lắm phải không? Có phải là đáng sợ lắm...”

Bàn tay rời lồng ngực Lạc Hi.

Ngón tay của Hạ Mạt lạnh lạnh.

“Thật đáng sợ”, cô quay sang nhìn anh, “nếu có người dạy cho hẳn mấy bài học này sớm hơn một chút, có lẽ hẳn sẽ không ra tay trắng trợn với anh như vậy đâu”.

Lạc Hi ngạc nhiên nhìn cô.

“Này, sao em lại chỉ trích anh bạo lực chứ?”

“Bạo lực?” Doãn Hạ Mạt lạnh lùng cười. “Em không hề thích bạo lực, nhưng có một số việc, có lẽ chỉ có những cách đặc biệt như thế này mới có thể giải quyết được.”

“Hạ Mạt...” Lạc Hi cảm thấy có gì đó không ổn trước thái độ và giọng nói của Hạ Mạt, “đã có chuyện gì xảy ra với em vậy?”.

Một vài chuyện quá khứ hình như thấp thoáng hiện về khiến cô lại trở về với sự lạnh lùng lãnh đạm ngày xưa.

Ánh mắt u uất lạnh lẽo, cô khẽ lắc đầu.

“Em xin lỗi, có nhiều chuyện em muốn quên triệt để.” Hãy cứ để quãng thời gian với những ký ức đau buồn nhất đó mãi chôn sâu dưới lớp bụi thời gian, hãy để cô mãi mãi quên đi, mãi mãi đừng bao giờ nhắc đến.

Cũng đêm ấy.

Cũng dưới những vì sao.

Âu Thần đứng bên cửa sổ phòng ngủ, ánh sao lác lõng và cô độc, bóng anh đổ xéo dài trên sàn nhà hoà trong màu đen tĩnh lặng của màn đêm. Bàn tay nhẹ nâng chiếc cốc thuỷ tinh lên, rượu vodka cay nồng, anh lặng lẽ uống cạn, vị cay của rượu như đốt cháy cổ họng kéo dài xuống tận lồng ngực.

...

Ánh mắt cô đang nhìn qua đây...

Ánh mắt cô đang nhìn qua đây, vô hồn trống rỗng là thế, sau đó là sợ hãi

và hoang mang. Nhanh như chớp, cô quay đầu đi với ánh mắt ảm đạm, dùng mái tóc dài che đi dấu vết bị đánh trên mặt. Hình như đối với cô, cái đau bị đánh mãi mãi không bao giờ có thể so sánh nổi với việc bị anh chứng kiến nỗi nhục nhã và sự xấu hổ...

...

“Bộp!”

Dấu năm đầu ngón tay in hằn!

...

“Bộp!!!”

Lại một cái tát!

...

“Bộp!!!”

...

Lại một cái tát tay nữa thật mạnh! Khoé môi Doãn Hạ Mạt cũng vạ lây bị đánh đến nỗi sưng tấy cả lên, những dấu tay chồng lên nhau hằn trên gương mặt thảm thương trắng bệch không chút máu, tóc tai xơ tung rũ rượi.

...

Dưới ánh đèn cường độ mạnh, sắc mặt cô trắng bệch, trắng bệch như thể chỉ một khắc nữa thôi là sẽ chết vì mất máu, một vết máu nhỏ từ khoé miệng cô chảy ra.

...

Gương mặt trắng bệch mất máu ấy...

Âu Thần nhắm mắt lại, trái tim anh đau tê dại như bị giày xéo, chẳng bao lâu sau, cùng với nỗi đau này, cơn đau đầu ập tới như có hàng nghìn hàng vạn mũi kim đâm!

Trong đầu anh...

Cánh cửa nặng nề từ từ hé mở...

Ánh sáng trắng cực mạnh...

Anh không còn xua đuổi kháng cự lại nữa, anh phải tìm lại những hồi ức để chúng quay về với anh. Cỗ lễ, số mệnh của anh chính là ở đây...

...

Hương thơm của những bông hoa xinh đẹp trong vườn lặng lẽ hoà mình cùng làn gió mùa hè, cô bé nằm trên chiếc giường đặt trong phòng khách, quản gia Thăm đã tiễn bác sĩ về. Cậu mười bốn tuổi ngồi bên giường nhìn cô bé. Cô bé mặc chiếc váy bông màu trắng bất động nằm đấy, làn da trắng trong, ngây thơ thuần khiết như những thiên thần trong tranh.

Cậu lặng người trầm ngâm nhìn cô bé gái đang nằm hôn mê, đột nhiên cậu cảm thấy cô bé như không có thật, không nhìn được, cậu đưa tay khẽ áp nhẹ lên bầu má non nớt của cô bé.

Cô bé đột nhiên mở trừng đôi mắt!

Cậu sợ giật nảy người, nhưng gương mặt vẫn lạnh lùng không thay đổi.

Hàng lông mi của cô bé vừa dài vừa cong, mái tóc xoắn rất dài, đôi mắt sáng long lanh trong veo như hai viên pha lê. Cô bé ngơ ngác nhìn trần nhà, không một cử động, chẳng khác gì búp bê bày trong tủ kính. Hồi nãy bác sĩ có nói, cô bé bị va đập không nghiêm trọng lắm, chỉ vì quá sợ hãi mà ngất đi thôi.

Cô bé ngồi dậy trên giường.

Mở to mắt nhìn xung quanh, ánh mắt sợ hãi đầy vẻ hoài nghi, cô bé thì thầm hỏi: “Đây là đâu, sao tôi lại ở đây?”.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, cậu đã hiểu được nguyên nhân vì sao cô bé lại chạy ra căn xe cậu.

Cô bé tên Hạ Mạt, bố cô vốn làm việc trong Tập đoàn Âu Thị, nhưng một tháng trước đã bị sa thải. Bố cô bé mãi vẫn chưa tìm được việc làm, mẹ cô ngày nào cũng trốn vào trong phòng khóc, cô bé và đứa em trai sắp bị trả lại cô nhi viện. Cô bé nghe nói xe của Chủ tịch Tập đoàn Âu Thị thường đi qua con đường đầy bóng mát này, nên ngày ngày ra đây đứng đợi để căn xe của Chủ tịch, cầu xin Chủ tịch đừng sa thải bố cô.

“Em năm nay bao nhiêu tuổi?” Cậu hỏi.

“Mười một tuổi.”

Cậu lặng người. Một cô bé nhỏ xíu như vậy, sao lại có thể nghĩ được đến những việc như thế này? Trong tưởng tượng của cậu, những bé gái mười một tuổi thường chỉ biết nũng nịu bố mẹ để đòi đồ chơi và sôcôla.

“Tại sao bố mẹ em lại muốn đưa em và em trai vào cô nhi viện?” Cứ cho

là thất nghiệp đi thì cũng đâu đến nỗi nghiêm trọng như vậy.

Hạ Mạt cắn chặt môi.

Mãi một lúc sau, cô bé ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy nghị lực, cô bé nói:

“Tụi em không phải là con đẻ của bố mẹ. Em và em trai được bố mẹ đưa về nuôi từ cô nhi viện, bố mẹ đối xử với tụi em rất tốt, em không muốn phải trở lại cô nhi viện!”

...

Trên bãi cỏ trong vườn.

Trong ánh nắng một mùa hè nóng bức như có vô số bong bóng đầy màu sắc đang nhẹ nhàng bay lượn, một số đang bay thì bị vỡ, số khác cứ thế bay thẳng lên bầu trời cao xanh, thật là trong suốt, thật là óng ánh, thật là đẹp và cũng thật là mỏng manh...

Ở phía xa, Hạ Mạt đang đứng trên bãi cỏ. Trên đầu là một quả táo, mắt nhắm chặt, hai tay khép hờ thành hai nắm đấm, để dọc theo người, với khoảng cách xa như vậy, cậu vẫn có thể nhìn thấy gương mặt nhợt nhạt, xanh xao và hai hàng lông mi đang khẽ động đậy của cô bé.

Cậu mặc một bộ đồ bắn cung rất đẹp.

Từ từ giương cung.

Nhắm chuẩn vào trái táo trên đầu cô bé.

Cậu chỉ được nhìn thấy màn bắn táo như thế này trên ti vi và trong phim ảnh, trước đây cậu đã thử kêu người làm mục tiêu cho cậu bắn, nhưng lại bị bố mẹ trách mắng. Bây giờ, rốt cuộc cậu đã có thể được thử cảm giác đó rồi, hơn nữa là do cô bé ấy tự nguyện.

Cậu đã nhận lời với cô bé.

Nếu cô bé làm mục tiêu cho cậu, cậu hứa sẽ để bố cô bé được quay trở lại Tập đoàn Âu Thị làm việc. Cậu muốn biết, một cô bé mười một tuổi rốt cuộc dùng cảm như thế nào.

Hạ Mạt bé nhỏ chăm chăm nhìn cậu.

Trong đôi mắt cô bé có một sự chững chạc vốn dĩ không thuộc lứa tuổi của cô, giọng nói của cô bé lại là giọng của lũ trẻ non nớt, cậu cần phải chứng minh trước cậu có khả năng để bố cô bé được quay trở lại công ty.

Cậu gật đầu, sau đó cậu gọi mấy cuộc điện thoại. Tuy cậu mới mười bốn

tuổi, nhưng những người trong tập đoàn đều hiểu cậu sẽ là người kế thừa tập đoàn trong tương lai. Sau khi cô bé nghe được những lời nói chấp nhận đáp ứng đầy kính cẩn đầu điện thoại bên kia, vụ giao dịch này đã thành công.

Dưới ánh nắng chói chang của mùa hè nóng bức.

Cô bé nhỏ nhắn đứng trên bãi cỏ đằng xa kia, hai hàng lông mi dưới vầng trán trắng bệch không ngừng động đậy, hai năm đắm càng lúc càng thít chặt, nhưng thân hình nhỏ nhắn ấy không hề động đậy, quả táo được đặt cẩn thận trên đỉnh đầu.

Sắc mặt cậu lạnh như băng.

Quản gia Thẩm đứng bên cạnh vô cùng hoảng sợ khuyên giải hết lời.

Cậu từ từ...

Giương cung...

Nhắm vào quả táo trên đầu cô bé...

Tay kéo căng dây cung...

Nhưng tầm nhìn của cậu lại chuyển dần xuống khuôn mặt cô bé...

Dường như có hàng nghìn hàng vạn tia sáng đang chiếu xuyên qua da thịt Hạ Mạt khiến làn da cô bé trở nên trong suốt, sáng như ánh hào quang. Cô bé nhỏ nhắn cắn chặt môi trông thật tội nghiệp, đôi môi nhợt nhạt không còn chút máu, cô bé nghiến răng mỗi lúc một chặt, bờ môi đột nhiên bị rách ra, một giọt máu như cánh hoa hồng từ từ ứa ra...

Những ngón tay đột nhiên buông lỏng...

Mũi tên dài mang theo tiếng bay xé gió...

Bay về hướng cô bé...

Bắn... bay... đi!!!!!!!!!!!!!!

...

Trước khung cửa sổ, trong màn đêm, Âu Thần đột nhiên mở trừng mắt!

Đầu đau như sắp bị vỡ tung, dường như trong ký ức của anh, mũi tên đó không bay về phía cô bé mà bay thẳng và cắm sâu vào đầu anh! Hình ảnh Hạ Mạt của những năm trước với nước da trắng như tuyết, thân người run run nhưng đầy kiên cường và hình ảnh của Hạ Mạt sau khi trưởng thành cứ đan xen trong đầu óc anh...

Màn đêm mỗi lúc một mờ ảo hơn.

Âu Thần tay nắm chặt ly rượu, tuyệt vọng nhìn những vì sao lẻ loi trong màn đêm, ánh mắt trầm uất. Hồi lâu, anh rút điện thoại di động, nhấn một dãy số.

Cũng dưới bầu trời đêm ấy.

Trong không gian phòng khách yên tĩnh ấm áp, Doãn Hạ Mạt nghe tiếng điện thoại reo vang. Cô khẽ mỉm cười bảo với Tiểu Trùng đang ở bên đầu kia điện thoại, vì thời gian quay phim bận túi bụi, ba ngày tới cô không về nhà được, cô nói Tiểu Trùng chú ý tới sức khỏe, nhớ uống thuốc đúng giờ.

Không thể để Tiểu Trùng nhìn thấy vết thương trên mặt cô.

Sau ba ngày vết thương trên má cô có lẽ sẽ dịu thôi. Cô không thể xuất hiện trước mặt Tiểu Trùng với gương mặt thâm thẫm như thế này được, cô luôn mong trong thế giới của Tiểu Trùng chỉ có những điều tốt đẹp, hãy để những trở ngại và đau khổ tránh xa cậu ra.

“Có lẽ anh nên cảm ơn An Bân Ni.” Sau khi nhìn thấy Hạ Mạt gấp điện thoại lại, Lạc Hi đặt một cốc trà xanh vào tay cô, giọng giễu cợt. “Nếu không phải vì cô ta, hôm nay chưa chắc em đã đến đây.”

“Anh... có thể cho em ở nhờ ba ngày được không?”

Doãn Hạ Mạt cúi đầu nhìn làn khói đang lượn lờ trên cốc trà xanh. Vì vết thương trên mặt, đạo diễn đã điều chỉnh lại kế hoạch quay phim, trong vòng ba ngày không cần đóng, nhưng cô lại không thể về nhà, đến chỗ của Trần Ân cũng không tiện.

Lạc Hi lặng người.

Một hồi sau, anh mỉm cười vươn vai, uể oải duỗi dài người trên sofa.

“Tiền thuê nhà phải tính thế nào đây?”

“Ờ?”

Cô không hiểu ngẩng đầu lên.

“Trong ba ngày này, em sẽ là người giúp việc của anh nhá, có được không?” Lạc Hi cười híp mắt, kéo cô vào lòng âu yếm, anh ngửi mùi hương trên tóc cô. “Em giúp anh dọn dẹp phòng, nấu cơm cho anh, có được không? Nếu làm không tốt, sẽ phạt em làm lại đấy. Nếu làm tốt sẽ thưởng

cho em được nằm trong phòng ngủ, còn anh sẽ ngủ ở phòng khách.”

Doãn Hạ Mạt nghe xong, trong lòng xao xuyến.

“Bình thường anh không nấu cơm sao?”

“Anh không biết nấu.” Anh ôm lấy cô như một đứa trẻ, vùi mặt vào mái tóc dài dày như rong biển của cô, thì thầm nói: “Anh không muốn nấu, một mình tự nấu, rồi lại một mình tự ăn...”.

“Vâng.”

Cô vòng tay ôm anh dịu dàng.

So với Lạc Hi, cô may mắn hơn nhiều, cô còn có Tiểu Trùng là người thân. Trên đời này, tất cả những nỗ lực và thành công của cô đều là những thứ có giá. Cô đã trưởng thành kiên cường như cây đại thụ, đã có thể đảm bảo cuộc sống hạnh phúc và vui vẻ cho Tiểu Trùng của cô. Nấu cơm cho Tiểu Trùng hay ăn cơm Tiểu Trùng nấu, với cô như thế là đủ ấm lòng, đủ sung sướng hạnh phúc lắm rồi, mặc kệ bên ngoài dù có mưa dông to lớn thế nào đi nữa cô cũng không sợ.

Nhưng Lạc Hi thì...

Vẫn luôn cô độc...

“Này”, Lạc Hi trong vòng tay cô khẽ ngẩng đầu lên, đôi mắt đen láy long lanh, đôi môi như luôn nở nụ cười, “anh ăn uống kén chọn lắm đấy, nếu em nấu mà không hợp khẩu vị, anh sẽ phạt em lau nhà!”.

Cô chớp chớp mắt: “Em không sợ đâu, em rất tự tin vào tài nấu ăn của mình”.

“Kiêu ngạo thế cơ à!”

Nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô, không kiềm chế nổi anh định đưa tay véo mũi cô. Hạ Mạt né được, cảm giác cơn mệt mỏi ào ào kéo đến, cô ngáp liên tục mấy cái, cả ngày quay phim cực nhọc khiến mi mắt nặng trĩu giống như là thuyền bị nước tràn vậy.

“Buồn ngủ rồi à?”

Lạc Hi hạ giọng hỏi, ánh mắt anh nồng ấm dịu dàng như ánh sáng của những vì sao.

Vậy mà cô đã ngủ luôn rồi.

Đầu cô dựa nhẹ vào sofa, mái tóc dài loà xoà trước trán, vết thương trên má

sửng tấy đập vào mắt, sắc mặt trắng xanh, lông mi khép lặng lẽ, lâu lâu lại rung nhè nhẹ. Có vẻ như Hạ Mạt rất mệt, vẻ mặt thanh thản, vui vẻ của cô hồi nãy chẳng qua là sự nguy trang mà thôi.

Anh nhẹ nhàng bế cô lên.

Đi vào phòng ngủ.

Lạc Hi nhẹ nhàng kéo chăn lên ngang cằm cô, anh không nỡ làm phiền cô, thân hình dong dỏng quỳ trên tấm thảm mềm mại, anh nhìn thật lâu vào khuôn mặt cô. Trong giấc mơ, đôi lông mày của cô cau lại chụm vào nhau, hình như cô đang rơi vào một cơn ác mộng không thể nào thoát ra được, hai hàng lông mi khổ sở run run.

Anh khẽ đến bên cô.

Hôn nhẹ lên giữa ấn đường.

Để những cơn ác mộng ấy biến mất hoàn toàn, anh hôn cô, anh những mong nụ hôn ấy có thể cho cô một giấc mơ đẹp. Hình như ông trời nghe được tiếng lòng anh, hai hàng lông mày của cô giãn dần ra, hơi thở dịu lại. Anh khẽ mỉm cười, thẳng người lên rồi đưa tay vuốt nhẹ lên má cô.

Tuy trên má sưng đỏ đầy những dấu ngón tay, nhưng trong mắt anh, không hiểu sao, cô vẫn rất đẹp, đẹp như nàng công chúa ngủ trong rừng trong câu chuyện cổ tích vậy. Hãy cứ để cô ngủ bình yên như thế, mãi mãi ở bên anh, để anh và cô có được một kết cục mỹ mãn hết như trong chuyện cổ tích, mãi mãi không rời xa nhau.

Đêm tuyệt đẹp...

Đẹp như trong những câu chuyện cổ tích...

Tiếng nhạc chuông phát ra từ chiếc điện thoại di động phá tan cái yên tĩnh của màn đêm.

Trong phòng đọc sách, Âu Thần với chiếc di động đặt cạnh máy vi tính, màn hình tinh thể lỏng của máy tính phát ra thứ ánh sáng lập loè lạnh lẽo chiếu trên gương mặt anh tuấn, lạnh lùng của anh.

Âm thanh bên đầu kia điện thoại vang lên.

“Thiếu gia, việc cậu giao tôi đã làm xong cả rồi, ngày mai các phương tiện thông tin đại chúng đều sẽ đăng những tin tức có liên quan.”

Âu Thần khẽ gật đầu: “Vất vả cho cậu quá”.

Rồi sau đó, Âu Thần đưa mắt trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt u uất, màn đêm mỗi lúc một đen đặc vây quanh cái bóng cô độc của anh. Lúc đầu, anh chỉ là muốn trả thù lòng dạ phản bội của cô, nhưng tại sao, giờ phút này anh lại cảm thấy khó chịu đến thế?

Minh Hiếu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 5

An Bân Ni trút hận riêng đã ra tay tát Doãn Hạ Mạt, người mới vào nghề.

Sáng sớm hôm sau.

Hầu như trên tất cả các sạp báo, để dễ dàng đập vào mắt độc giả, các báo và tạp chí đều dùng mực đỏ in cái tiêu đề tin tức nóng sốt này. Các bài viết đều mang nội dung An Bân Ni vì không hài lòng trước việc công chúng yêu thích đón nhận vai diễn của Doãn Hạ Mạt trong bộ phim *Bản tình ca trong sáng*, danh tiếng của vai diễn này nghiêm nhiên có xu thế vượt qua vai diễn nữ số một Thái Na của cô ta, An Bân Ni vì lòng đố kỵ mà sinh ra thù hận. Lợi dụng cảnh trong kịch bản, nhân lúc quay phim An Bân Ni đã độc ác ra tay đánh Doãn Hạ Mạt mười mấy cái bạt tai.

Tất cả các bài báo còn đồng loạt đăng bức ảnh An Bân Ni đang tát Doãn Hạ Mạt với ánh mắt hung hãn độc ác, chẳng giống An Bân Ni thánh thiện, thanh khiết như trong phim ảnh chút nào.

Cùng lúc đó trên mạng, clip hình ảnh An Bân Ni đánh người phát tán khắp nơi. Trong đoạn clip này, An Bân Ni cố tình viện đủ lý do để cảnh đánh người phải quay đi quay lại, những lý do An Bân Ni đưa ra không ai có thể tưởng tượng ra nổi khiến cư dân mạng trở mắt ngạc nhiên. Các fan mạng đều ngơ ngác trước hình tượng Ngọc Nữ thanh khiết dịu hiền trong lòng họ lại có thể hành động độc ác đến vậy.

Và bên cạnh đó, sự kiên cường của Doãn Hạ Mạt lại cũng khiến cư dân mạng rung động. Hạ Mạt bị An Bân Ni ức hiếp đến vậy mà cô ấy vẫn kiên trì đợi cảnh diễn quay xong, cái dáng vẻ run rẩy trắng bệch nhưng không hề khuất phục của Hạ Mạt khiến trái tim của hàng nghìn fan mạng bị chấn

động. Thế nhưng Doãn Hạ Mạt dưới sự chỉ đạo của đạo diễn khi đổi lại diễn vai của An Bân Ni, đã không đánh trả An Bân Ni, lại dùng kỹ thuật diễn xuất cực đỉnh của mình chinh phục tất cả mọi người. Cư dân mạng nín thở trước màn hình máy tính, thái độ và khả năng diễn xuất của Hạ Mạt đã thực sự lay động lòng người.

Sự kiện An Bân Ni đánh người giống như quả bom phát nổ!

Dư luận bùng phát rầm rộ!

Người hiền cũng phát cáu!

Trên mạng, trong nháy mắt các fan gửi lên vô số bài viết ủng hộ Doãn Hạ Mạt, những bài viết lên tiếng phê phán người con gái độc ác, xấu xa, bỉ ổi là An Bân Ni, yêu cầu đoàn làm phim *Bản tình ca trong sáng* hủy vai của An Bân Nhi, nếu không họ sẽ không theo dõi bộ phim này nữa. Các bài viết như ngọn lửa lớn rừng rực nhanh chóng chiếm lĩnh toàn bộ không gian các trang blog và các diễn đàn, sự phẫn nộ của các fan mạng trước việc An Bân Nhi đánh người lập tức trở thành tiêu điểm thu hút sự quan tâm của mọi người trong làng giải trí.

Báo giới cũng đồng loạt ồ ạt bình luận việc An Bân Ni đánh người. Có phóng viên đã đem tập hợp tất cả những sự kiện, tin tức liên quan đến việc An Bân Ni ăn hiếp những người mới bước vào nghề trước đây sắp xếp theo thời gian thành một bài viết cho đăng. Có bài viết đề cập sự việc trước đó rằng: An Bân Ni trước khi đánh người đã công khai làm nhục Doãn Hạ Mạt trong phòng nghỉ của diễn viên, cô ta còn ra tay đánh người quản lý của Doãn Hạ Mạt. Thậm chí có phóng viên còn moi ra chuyện An Bân Ni thời trung học là một thiếu nữ bất kham trong đoàn thể, cô ta thường hay bắt nạt bạn học, từng bị nhà trường xử phạt...

Giữa những giờ nghỉ trong lúc quay bộ phim *Cờ chiến*, Lạc Hi liên tục

nhận được những cú điện thoại của đám nhà báo kể cho anh hay đầu đuôi sự việc An Bân Ni đánh người này, sau đó họ hỏi ý kiến thăm dò anh có suy nghĩ gì trước việc Doãn Hạ Mạt bị đánh?

Từng xuất hiện ở quảng trường Cầu Vồng với vai trò người nâng đỡ bảo trợ cho Doãn Hạ Mạt, rồi cùng diễn trong clip quảng cáo mỹ phẩm Lỗi Âu với cô, đồng thời tham gia diễn cảnh nền minh họa trong album đầu tay của Doãn Hạ Mạt, trong mắt giới phóng viên văn hóa, quan hệ giữa Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt là một đề tài cực kỳ thú vị. Sự kiện An Bân Ni đánh người bùng phát lần này, thái độ và sự đánh giá của Lạc Hi là một tiêu điểm rất đáng quan tâm.

Trong phòng nghỉ, Lạc Hi đang lật xem đồng báo Khiết Ni mới mua về, ngón tay Lạc Hi siết chặt trước hình ảnh An Bân Ni đang gườm gườm dùng hết sức tát Hạ Mạt đăng trên các mặt báo. Tuy nhiên, đối với cánh phóng viên văn hóa đầu dây bên kia, giọng nói của Lạc Hi vẫn rất bình tĩnh. Anh cho rằng diễn viên cần có đạo đức nghề nghiệp cơ bản của mình, khi diễn không nên xen vào tình cảm riêng một cách thái quá.

Lúc cánh phóng viên văn hóa định tiếp tục hỏi thêm anh có đi thăm Doãn Hạ Mạt không, Lạc Hi đã tắt máy.

Ánh mắt một lần nữa lại đặt vào hình ảnh Hạ Mạt bị đánh trên mặt báo, sắc mặt cô trắng bệch, đôi má đỏ sưng tấy, nhưng ánh mắt cô vẫn hiên ngang kiên cường. Ngón tay Lạc Hi nhẹ nhàng di trên khuôn mặt Hạ Mạt trong bức ảnh, giờ này cô có trong căn hộ của anh không? Cô có biết tin tức đang tràn lan khắp mọi nơi không? Cô ấy đang làm gì?

Buổi tối.

Lạc Hi đã hủy hai show diễn, chạy vội về nhà, nhưng khi đứng trước cửa căn hộ anh ngơ ngác, ngăn người nhìn, trái tim căng hết cỡ cảm giác như đụng nhẹ một cái là sẽ vỡ vụn ngay. Ngón tay đặt trên chuông cửa, anh muốn nhấn chuông, nhưng những ngón tay dừng ở đó cứng đờ.

Cô ấy có trong nhà không?

Nếu nhấn chuông, cô ấy có ra mở cửa không?

Có hay không? Tiếng chuông cửa chỉ vang dội lại một cách trống rỗng trong căn phòng đen tối, cô ấy vốn đã đi rồi, chuông nhấn lâu thêm nữa, cũng chẳng có cô ấy ra để mở cửa đâu.

Đôi mắt Lạc Hi trở nên u ám.

Thật ngốc, lẽ nào đến bây giờ vẫn còn kỳ vọng sao? Ông trời luôn ban cho anh một chút ấm áp và ngay sau đó là tận cùng của sự lạnh giá. Việc lớn như vậy cô ấy làm sao không biết, nhất định là đã đi rồi, có thể là... trên bàn trà nhỏ trong phòng khách sẽ có một mảnh giấy nhỏ cô ấy để lại. Anh hít một hơi thật mạnh, cố gắng để cho mình thoải mái, không phải là đã quen lâu rồi sao? Chỉ có bản thân anh sẽ mãi mãi không rời bỏ anh mà đi.

Anh lặng lẽ lấy chìa khóa.

Cắm vào ổ khóa cửa.

Cửa mở rồi.

Trong nhà sáng rực.

Không gian ấm áp.

Trong không khí mùi cơm, mùi thức ăn thơm sực nức mê hồn người.

Doãn Hạ Mạt từ trong bếp thò đầu ra, má bị dính ít bột mỳ, chiếc tạp dề có hình chú gấu Winnie the Pooh mặc trên người, mái tóc buộc bằng chiếc khăn hoa chấm bi. Nhìn thấy Lạc Hi, Hạ Mạt cười tươi như hoa, đôi mắt sáng như những ngôi sao vừa mới xuất hiện trên bầu trời đêm.

“Anh về rồi à!”

Doãn Hạ Mạt mỉm cười từ trong bếp bước ra dùng tạp dề lau khô tay. Nụ cười của cô dịu dàng quá, như thể cô ngày ngày đều ở đây đợi anh về nhà.

“Hạ Mạt...”

Cổ họng tắc nghẹn như bị chặn lại, chất dịch lỏng vừa ấm vừa nóng khiến giọng nói Lạc Hi khàn khàn. Được nhìn thấy gương mặt bình thản, dịu dàng của cô, đột nhiên Lạc Hi có cảm giác tràn đầy thứ hạnh phúc gì đó không sao hiểu nổi, hình như mọi thứ đang hiện hữu trước mắt như không có thật. Trong tích tắc đầu óc nhanh chóng bình tĩnh, anh không dám để cô phát hiện ra bộ dạng sung sướng chẳng thuộc kiểu gì của mình, Lạc Hi giả

vờ hít mùi thơm của cơm canh trong không khí, nói theo kiểu rất trẻ con:

“Thơm quá à ời, làm món gì mà ngon vậy?”

Thật ra...

Chỉ cần cô ở đây...

Là tuyệt rồi...

“À, không biết anh có thích không?” Đôi mắt Doãn Hạ Mạt sáng rực, cô cười và nói. “Đều là những món ăn rất đơn giản, chẳng qua là món tủ của em nên mới thể hiện cho anh ăn. Chà chà, có khi không hợp khẩu vị của anh!”

“Yên tâm đi, anh đang đói đây, giờ có thể ăn được cả một con voi lớn!” Lạc Hi bước vào bếp, anh kinh ngạc nói: “Hả, mọi thứ đã chuẩn bị xong hết rồi à? Hạ Mạt, em giỏi vậy sao...”. Trong bếp, mấy món ăn đã bày ra đĩa, bên trên có đặt lồng giữ nhiệt, nồi cháo ở trên bếp đang liu riu lửa, mùi thơm dịu dịu...

Trong phòng ăn.

Một chiếc đèn chùm nho nhỏ.

Món măng đông cô xào bày trong đĩa sứ mà xanh nhạt, món sứa trộn giấm bày trong đĩa sứ màu đen, món ngó sen xào chay bày trong đĩa sứ màu lam nhạt, món canh đậu phụ cải trắng đựng trong chiếc tô màu trắng, tất cả đều là những món ăn rất thanh đạm, nhưng ăn rồi thì mùi thơm cứ đọng mãi trong miệng.

“Anh ăn quen không?”

Doãn Hạ Mạt cẩn thận hỏi, cô e ngại các món ăn quá thanh đạm, nhưng đây toàn là những món sở trường của cô, ở nhà cô vẫn thường hay làm vì Tiểu Trùng rất thích ăn.

“Anh cứ nghĩ là chỉ có Tiểu Trùng biết nấu cơm.”

Măng đông cô xào cực kỳ thơm ngon, Lạc Hi nhâm nhi như không nỡ nuốt xuống. Anh đã từng thưởng thức hầu hết những món ăn ngon ở khắp nơi trên thế giới, nhưng những tay đầu bếp thực hiện những món ăn không ai có thể sánh với Hạ Mạt.

“Không ngờ, tay nghề của em đỉnh vậy.”

“Tiểu Trùng nấu còn ngon hơn em, anh đã thưởng thức tài nghệ của nó,

đáng lẽ phải cảm thấy món ăn của em khó nuốt mới đúng.” Hạ Mạt mỉm cười. Tiểu Trùng là đứa em trai tốt nhất trên đời này, cô không cho phép Tiểu Trùng ra ngoài làm thêm, Tiểu Trùng đã lo toan mọi việc cơm nước, dọn dẹp trong nhà, lại còn nghiên cứu cả nghệ thuật nấu ăn, cho đến lúc này, Hạ Mạt tin chắc rằng trên đời này không ai có thể vượt qua tay nghề của Tiểu Trùng.

“Món ăn em làm ngon lắm.”

Lạc Hi khẽ húp canh đậu phụ cải trắng, dịu dịu, man mát, món canh đó ngon đến nỗi Lạc Hi muốn nhai luôn cả lưỡi của mình.

“Món Tiểu Trùng nấu ngon hơn.”

“Của em!”

“Của Tiểu Trùng!”

“Của em!”

“Của Tiểu Trùng!”

Doãn Hạ Mạt búng búng khí thế trợn mắt nhìn Lạc Hi, ngón tay nắm chặt đôi đũa, sau đó, đột nhiên, hai người nhìn nhau phá lên cười, hệt như hai đứa trẻ, cảm giác vui vẻ ngập tràn.

Lạc Hi chớp chớp mắt, vừa cười vừa nói: “Được rồi, Tiểu Trùng nấu cơm ngon nhất, vậy món em làm không ngon để đẩy phần anh ăn hết”. Nói rồi anh đổ hết phần canh còn dư lại vào bát của mình, Hạ Mạt còn chưa kịp phản ứng, Lạc Hi đã húp hết luôn.

Doãn Hạ Mạt tròn mắt nhìn Lạc Hi.

Lạc Hi làm như vô tội nói: “Lẽ ra anh phải mau chóng làm quen với loại canh không ngon này, sau này Tiểu Trùng có bạn gái, chỉ có hai chúng ta ở với nhau, anh chỉ có thể được ăn canh của em nấu mà thôi.”

Hai má Doãn Hạ Mạt bừng đỏ, cô đứng dậy đi vào nhà bếp múc bưng ra một bát cháo cho Lạc Hi. Cháo rất như có màu xanh nhạt, chút lá nhỏ nổi trên bề mặt, thêm ít dầu vừng, mặn mặn, hương thơm lan tỏa.

“Đây là cháo rau dền cơm.” Hạ Mạt nói.

Lạc Hi nếm một miếng, lá rau dền cơm có vị hơi nồng, mùi thơm thuần khiết của loại rau dại hòa chung với gạo nếp mềm của cháo, hương vị giống như gió xuân tháng Ba giữa cánh đồng, thấm vào gan ruột.

Lạc Hi ngạc nhiên nói: “Từ trước tới giờ anh chưa ăn qua món này!”.

Doãn Hạ Mạt khẽ cười: “Rau dền cơm là loại rau có sức sống mãnh liệt, giữa mùa hè nó lặng lẽ mọc ở góc vườn, trên bãi cỏ bằng phẳng và giữa đồng, ở nơi cỏ hoang mọc luôn luôn có bóng dáng của nó. Tuy rằng nhìn không đẹp, nhưng mà ăn rất ngon, đúng không?”

Hồi còn rất nhỏ, mẹ sớm tối ngược xuôi trong phòng trà quán rượu ca hát cùng khách, Hạ Mạt thường dắt Tiểu Trường đi chơi, Hạ Mạt thích nhất là nhổ rau dền cơm, Tiểu Trường có thể lững thững tập đi trên bãi cỏ, còn Hạ Mạt có thể nhổ rau dền cơm mọc đầy chỗ đó. Mẹ rất thích ăn, cô và Tiểu Trường cũng rất thích. Sau này tuy đã lớn, nhưng mỗi lần mùa hè đến Hạ Mạt vẫn dành thời gian ra ngoại ô nhổ rau dền cơm. Thi thoảng trong siêu thị cũng xuất hiện bóng dáng rau dền cơm, nhưng dường như chỉ có rau dền cơm do chính tay cô nhổ mới có được mùi vị thời thơ ấu.

“Rất ngon.”

Đôi mắt Lạc Hi đen láy long lanh, vị thơm thơm nhạt nhạt của rau dền cơm chính là mùi vị của gia đình ư, không cần phải dùng đến những đồ ăn ngon như thịt cá. Mùi vị này có thể thưởng thức mãi mà không chán. Ánh đèn ấm áp, cô cười trong bếp, mùi thơm của món ăn thanh đạm, tất cả đều tươi đẹp và hạnh phúc đến thế.

Trái tim Lạc Hi đột nhiên nhói đau.

Có phải đó chỉ là bong bóng hạnh phúc đến nhanh trong nháy mắt...

Càng đẹp thì càng dễ vỡ, ông trời để cho anh cảm nhận được hạnh phúc, có lẽ vì muốn anh rơi vào địa ngục càng sâu hơn. Cô ấy có thể ở đây bao lâu chứ? Có lẽ, khi biết tin sự việc An Bân Ni đánh người đã bị phơi bày trước công chúng, cô ấy sẽ lập tức rời khỏi anh chẳng!?

Ánh mắt Lạc Hi trầm ngâm trở lại.

“Rau dền cơm mọc vào mùa hè à?” Lạc Hi hỏi vẻ như hiếu kỳ, anh nhâm nhi thưởng thức vị thơm ngon của cháo rau dền cơm. “Nhưng bây giờ là mùa đông mà, em hái ở đâu vậy? Mua ở siêu thị hả?” Anh cố để suy nghĩ của mình rời xa chuyện An Bân Ni đánh người, không, anh không được nói cho cô biết gì hết, để cô còn ở đây cùng anh...

“Vào mùa hè em hái rất nhiều, đem rửa sạch bó lại thành từng bó để trong

ngăn đá tủ lạnh, có thể giữ được gần một năm, làm như thế mùi vị so với lúc mới hái không khác nhau là mấy.” Hạ Mạt cười nói, các món ăn trên bàn hầu như đã ăn gần hết, trong lòng cô tràn đầy cảm giác ấm áp...

Lạc Hi lặng đi...

Anh từ từ quay đầu nhìn theo cô.

“Em về nhà rồi à?...”

Chỉ có tủ lạnh ở nhà, cô ấy mới có thể lấy được mớ rau dền cơm này đúng không? Vậy thì... cô ấy đã biết sao...

“Vâng, em về nhà rồi.” Hạ Mạt cười. “Hồi trưa muốn nấu cơm, thấy trong bếp chẳng có gì để nấu, cả đồ dùng cũng không có nên em đã đi siêu thị. Em không mua cả bộ, mỗi loại chỉ mua một chiếc, các món ăn khác nhau nên dùng các loại đĩa khác nhau, kiểu như ca từ khác nhau nên phối âm khác nhau.”

“Thế thôi à?”

Cô ấy vẫn chưa biết, đúng rồi, nếu không, không thì làm sao cô ấy vẫn còn ở đây...

“Sau đó, em nhìn thấy tờ báo.”

Tất cả báo chí bày trong siêu thị đều nằm ở vị trí dễ thấy, những dòng tít hot như: *Thần tượng Ngọc Nữ An Bân Ni vì trút hận riêng đã mượn cớ để tát ngôi sao mới Doãn Hạ Mạt*, thì càng bắt mắt.

Doãn Hạ Mạt khẽ chau mày.

“Không hiểu sao chỉ trong một đêm, tất cả các báo đều biết chuyện này? Hôm qua rõ ràng đâu có phóng viên văn hóa nào có mặt trong trường quay, sự việc sao có thể bị tiết lộ ra ngoài?”

Nhìn thấy những tờ báo đó, cô thầm nghĩ, không thể giấu Tiểu Trùng và Trần Ân được nữa rồi, cô vội vàng mở máy điện thoại, trong điện thoại đầy ắp tin nhắn, rất nhiều tin nhắn của Tiểu Trùng và Trần Ân gửi tới. Hạ Mạt bấm điện thoại, chuông vừa mới đổ, Tiểu Trùng bắt máy liền, giọng Tiểu Trùng rất lo lắng khiến cô lúc đó có cảm giác mang đầy tội lỗi, ngay tức khắc Trần Ân nóng ruột giật lấy điện thoại phủ đầu trách mắng Hạ Mạt té tát, tại sao xảy ra chuyện lớn thế này lại không báo cho cô ấy biết!

Hạ Mạt muốn giải thích là sự việc không nghiêm trọng như trong báo viết.

Trân Ân giận dữ ngắt lời cô rồi ra lệnh cho cô về nhà ngay lập tức. Trân Ân và Tiểu Trùng phải được nhìn thấy cô ngay bây giờ, bằng không quyết không tha thứ cho cô!

“Có lẽ có người cố ý tung tin ra ngoài, nhưng người đó tuyệt đối không có ác ý với em, tất cả bản tin và dư luận đều nghiêng hẳn về phía của em, đều đả kích An Bân Ni rất mạnh.”

Trái tim của Lạc Hi dần dần lặng đi.

Quả nhiên là bong bóng, bong bóng giữa mùa hè đẹp chập chờn hư ảo như có như không, đầu ngón tay vừa khẽ chạm vào nó liền vỡ tan thành không khí.

“Em không muốn như vậy. Nếu như không ai biết, có lẽ chuyện này đã kết thúc rồi. An Bân Ni ít nhiều cũng bớt hung hăng một chút, cảnh quay kế tiếp cũng sẽ nhẹ nhàng, thoải mái hơn. Thế nhưng, giờ sự việc lại bị phơi bày ra như thế này, tuy rằng dư luận có lợi cho em, nhưng An Bân Ni lại bị ép vào con đường cùng, dựa vào tính cách của cô ấy, chỉ e rằng sẽ có những việc trả đũa khó mà lường trước.”

Doãn Hạ Mạt thầm nghĩ, rốt cuộc là ai đã để lộ chuyện này, hơn nữa lại có thể có trong tay những thước phim lẽ ra phải bỏ đi để rồi tung lên mạng, đã thể đoạn phim phát tán trên mạng đó còn được biên tập lại, cắt bỏ hình ảnh của mọi người, chỉ còn có cô và An Bân Ni xuất hiện.

Một mối hoài nghi lơ mờ.

Trong bóng mát, bóng dáng kiêu ngạo lạnh buốt đó, trên cổ tay là sợi ren lụa màu xanh phất phơ bay.

“Tại sao em còn quay lại...”

Lạc Hi quay phắt đầu lại dán mắt nhìn Hạ Mạt như quên khuấy mất cô ấy rất nguy hiểm, thỉnh linh phát hiện ra hạnh phúc và những thứ tưởng như tốt đẹp có trước mặt mình lúc này đây chỉ là ảo tưởng, cảm giác mất mát và đau khổ đó khiến anh không thể nào chịu đựng được! Một trái tim đang chìm dần trong đá băng, đột ngột xuất hiện ngọn lửa phản nộ không có tên khiến anh lại trở nên cáu giận.

“Đã biết rồi em còn quay lại làm gì? Không phải đám phóng viên đang muốn tìm em sao? Lại còn Tiểu Trùng không phải cũng đang đợi em về

sao? Sao còn quay lại đây? Nấu cơm cho anh làm gì nữa? Để cho anh cứ nghĩ em không biết gì hết?!”

Ánh mắt Lạc Hi u uất tức giận.

“Em bố thí cho anh à? Khiến anh thành thằng ngu cho rằng em không biết gì để ảo tưởng cuộc sống cùng với em, có thể quên đi tất cả mọi chuyện, chỉ có anh và em...”

“Anh cáu đấy à?”

Doãn Hạ Mạt ngờ ngàng nhìn Lạc Hi dò hỏi, cô không hiểu mình đã làm sai chuyện gì khiến anh tự dừng lại khó chịu.

Lạc Hi nhắm mắt lại.

Anh vô lý quá, cô tuyệt đối đâu có sai chuyện gì. Cô biết rõ bên ngoài xảy ra chuyện lớn như vậy nhưng đã không chọn cách âm thầm ra đi, cô vẫn về đây đợi anh, nấu cơm cho anh, xưa nay bản chất của cô luôn dừng dừng xa lạ, cô có thể đối với anh như vậy đã là thứ hạnh phúc không dám cầu thêm nữa rồi...

Đúng...

Là một suy nghĩ rất ích kỷ...

Anh không quan tâm chuyện An Bân Ni đánh người bị phơi bày sẽ dẫn đến những ảnh hưởng gì trong làng giải trí, sóng gió chưa bao giờ bình lặng, hơn nữa trong chuyện này Doãn Hạ Mạt lại là người đang được dư luận bênh vực. Chính vì vậy anh càng không để ý, càng không muốn để cô biết nhanh như vậy, anh chỉ muốn cô ở bên mình, là của riêng anh...

Trong một thế giới...

Chỉ có hai người, anh và cô...

Căn phòng phút chốc tĩnh lặng.

Lạc Hi có cảm giác cô rời khỏi anh, để cô đơn im lặng bao bọc quanh anh. Anh nghe thấy tiếng cô dọn dẹp bát đĩa, nghe thấy tiếng cô rửa bát trong bếp, nghe thấy tiếng bước chân cô nhẹ nhàng.

Sau đó, không còn âm thanh gì nữa.

Anh âm thầm túm chặt tay, nỗi lo sợ trong lòng ngày càng lớn. Cô ấy đi rồi, cô ấy đi rồi sao? Cô ấy giận rồi, vì anh đã nổi nóng vô cớ, cô ấy ra đi không một lời từ biệt, cô ấy đi rồi phải không?!

Nhảy phắt từ trên ghế xuống!

Anh xông vào phòng khách!

Phòng khách trống không, rèm cửa sổ bằng vải ren lặng lẽ bay theo gió đêm.

Anh xông vào phòng ngủ!

Phòng ngủ một màu tối đen, trống không, hình như vẫn chưa có ai bước vào, tất cả chỉ là ảo tưởng của anh...

Anh lại xông vào nhà bếp!

Cô đứng trước chậu rửa chén quay lưng về phía anh, chiếc khăn hoa chấm bi buộc trên mái tóc dài dày như rong biển của cô, tấm lưng dửng dưng lặng lẽ.

Anh ôm chặt sau lưng cô.

“Hạ Mạt...”

Giọng anh nghẹn ngào, anh ôm cô thật chặt, đầu đặt trên cổ cô, nín thở, hình như máu đông cứng lại bắt đầu ấm nóng tan ra lưu chuyển.

Ngón tay của cô ấm áp.

Khe khẽ đặt lên đôi bàn tay anh đang bắt chéo ngang eo cô.

“Em biết, đối với anh và em cảm giác an toàn là một thứ cực kỳ xa xỉ”, giọng Hạ Mạt bình tĩnh, “lúc nào cũng có cảm giác muốn có được nhưng lại luôn cảm thấy nó sẽ biến mất, vì thế chúng ta mới luôn lâm vào trạng thái căng thẳng, sợ điều đó sẽ bất ngờ ập đến”.

Hạ Mạt nắm chặt tay Lạc Hi, cô quay đầu lại nhìn anh, nở một nụ cười, nụ cười trên khuôn mặt thuần khiết giản đơn như nụ cười trên gương mặt tất cả những cô gái bình thường khác trên đời này. Cô nói với anh:

“Em quay trở về đây là vì em thích nấu cơm cho anh, muốn thể hiện những món sở trường của em cho anh nếm thử, là tại vì hôm nay em muốn gặp anh, chỉ đơn giản vậy thôi. Đã chọn là ở bên nhau, vậy thì chúng ta hãy cùng có niềm tin với nhau. Không nên nghi ngờ đoán này đoán nọ để rồi đôi bên cùng tổn thương đau khổ, được không?”

Đôi mắt Lạc Hi long lanh ươn ướt, anh không sao nói nên lời, anh ôm chặt thân người ấm áp của cô hơn, trong lòng anh một hạnh phúc lạ kỳ đang âm thầm đâm chồi nở hoa.

Có lẽ...

Anh có thể cũng có được hạnh phúc chẳng...

“Được.”

Anh ôm cô rất lâu, bóng hai người chiếu xuống sàn bếp, trùng khít lên nhau làm một như thể sẽ mãi mãi không bao giờ chia cách.

Chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn, sự kiện An Bân Ni đánh người trong giới giải trí đã nhanh chóng trở thành đề tài lớn thu hút hầu hết sự chú ý của mọi người. Trên mạng, những bài viết có chủ đề khiển trách đã phá An Bân Ni trở thành chủ đề mang tính áp đảo, hàng trăm nghìn fan mạng ra sức kịch liệt yêu cầu đoàn làm phim *Bản tình ca trong sáng* gạch tên An Bân Ni, thậm chí có fan mạng phần nộ yêu cầu Doãn Hạ Mạt đi kiểm tra vết thương, có người đưa ra hình phạt đối với An Bân Ni mang tính hình sự. Thậm chí ngày nào cũng đều có một lượng fan lớn tụ tập ngay trước cửa Đài truyền hình HBS, đơn vị phát sóng bộ phim *Bản tình ca trong sáng* yêu cầu An Bân Ni phải công khai xin lỗi, rồi thì yêu cầu triệt tận gốc An Bân Ni!

Kênh giải trí của các đài truyền hình, trang văn hóa của các tờ báo và tạp chí đều không ngừng đưa tin chi tiết hơn, phát đi phát lại nhiều lần những tác phẩm của Doãn Hạ Mạt từ khi cô bước chân vào làng giải trí tới nay, bên cạnh đó họ cũng đào bới moi móc lại tất cả những vụ việc chẳng lấy gì làm tốt đẹp của An Bân Ni từ khi vào nghề tới nay, kể cả những vụ không có cơ sở căn cứ. Nhiều ngôi sao giải trí trong giới showbiz đã được mời phỏng vấn, phát biểu ý kiến bình luận trước sự kiện An Bân Ni đánh người. Ngày thứ ba sau khi vụ việc đánh người bị đưa ra, người trong cuộc là Doãn Hạ Mạt đã chấp nhận cuộc phỏng vấn của giới báo chí. Hạ Mạt rất nhã nhặn lịch sự, tuy là đã trang điểm nhưng vết tích bị đánh trên mặt vẫn hiện rất rõ. Hạ Mạt không trả lời trực tiếp các câu hỏi mà chỉ khéo léo giải

thích, cô cảm ơn mọi người đã quan tâm, vết thương của cô cũng không đến nỗi nghiêm trọng. Hạ Mạt cho rằng có thể trong lúc quay phim, An Bân Ni nóng lòng muốn làm cho tốt, nên đã yêu cầu quá nghiêm khắc với bản thân.

Thái độ khoan dung của Doãn Hạ Mạt càng đem lại cho cô thêm nhiều tình cảm mến mộ từ hàng ngàn fan hâm mộ. So sánh mà nói, An Bân Ni từ sau việc đánh người không thấy xuất hiện nữa, cô ta từ chối tất cả các cuộc phỏng vấn, không đưa ra bất kỳ một lời xin lỗi hoặc lời giải thích nào, điều đó khiến các fan càng thêm kinh ngạc.

Trong mấy ngày ngắn ngủi, hình tượng An Bân Ni trong lòng công chúng sụt giảm thảm hại.

Không khí lúc quay phim cũng trở nên kỳ lạ. Sau sự việc đánh người, dường như tất cả nhân viên trong đoàn làm phim đều thay đổi thái độ với Doãn Hạ Mạt, họ thân thiện và kính trọng cô hơn. Mọi người đều chào hỏi Hạ Mạt, cười đùa nói chuyện vui vẻ với cô, thân mật như bạn bè lâu năm. Thế nhưng chỉ cần An Bân Ni vừa xuất hiện, không khí lập tức trở nên ngưng ngùng, chỉ những lúc có việc gì đó cần thiết liên quan tới công việc quay phim thì mới có nhân viên nói chuyện với An Bân Ni.

Hồi này, những cảnh diễn cặp giữa An Bân Ni và Doãn Hạ Mạt không nhiều, An Bân Ni mỗi lần đến diễn đều rất vội vàng, quay xong lại đi ngay. Cũng có những lúc Doãn Hạ Mạt vô tình ngẩng đầu lên đụng phải ánh mắt lạnh nhạt của An Bân Ni chớp qua một cái, chỉ có điều An Bân Ni không cố gây phiền nữa mà thôi, do vậy Doãn Hạ Mạt cũng mặc kệ mà nhìn đi chỗ khác.

Hôm xảy ra việc đánh người, Lăng Hạo không có mặt ở trường quay. Trước đây Trần Ân cứ nghĩ rằng Lăng Hạo và An Bân Ni cùng một giuộc, cho nên mỗi lần nhìn thấy Lăng Hạo, Trần Ân luôn cảm thấy rất chướng mắt. Ấy vậy mà từ sau hôm đó, khi xuất hiện ở trường quay, Lăng Hạo dường như dần dần biến thành con người khác, anh ta nói chuyện với Hạ Mạt thân thiện hơn rất nhiều, những lúc An Bân Ni không có ở đó, Lăng Hạo lại còn cùng Hạ Mạt thảo luận những tình tiết trong phim. Giờ đây Trần Ân mới phát hiện ra, nụ cười của Lăng Hạo cũng sáng rực như ánh sáng mặt trời,

anh ta cũng là một người đàn ông không hề có bụng dạ gì.

Một hôm, Lăng Hạo đột nhiên hạ giọng nói: “Xin lỗi”, thái độ thành thật như người mắc lỗi.

“Bân Ni hoàn toàn không phải là người con gái xấu tính, bản tính cô ấy hiền lành, chỉ là thời gian sống và làm việc trong làng giải trí khá lâu rồi, ở cô ấy đã nảy sinh một thứ cảm giác nguy cơ và khủng hoảng, cho nên mới có những hành động như vậy.”

Trân Ân đứng bêm sém chút ngất xỉu.

Người con gái bản tính lương thiện có thể hành động ác độc như vậy sao? Anh ta đang nói đùa à?

“Chuyện đã qua tôi không để tâm tới nữa.” Người nào chả có người để mình thích và người để mình ghét, có lẽ An Bân Ni đối xử với Lăng Hạo rất tốt, nhưng cô lại là người An Bân Ni ghét. Doãn Hạ Mạt cười làm như đã hoàn toàn quên hết mọi chuyện rồi.

Trong những cảnh diễn chung, Doãn Hạ Mạt và Lăng Hạo càng ngày càng diễn ăn ý. Khi cô và Lăng Hạo cùng xuất hiện trước ống kính luôn gây cảm hứng tuyệt diệu, ánh mắt nhìn nhau chăm chú của hai người, cảm giác đắm đuối thể hiện trên nét mặt tài tình, cảnh diễn chung nào cũng chỉ cần một lần là được. Trong trường quay, lúc không diễn, hai người cùng xem lại kịch bản, đôi khi hình ảnh hai người họ nhìn nhau cười bị các phóng viên chụp được, thế là những tin đồn về mối quan hệ giữa Hạ Mạt và Lăng Hạo liên tục được đưa lên báo.

Lăng Hạo và Doãn Hạ Mạt được giới báo chí đánh giá là cặp đôi đẹp nhất trên màn bạc đương thời. Trong bảng xếp hạng nhân vật được yêu thích trên mạng, số lượng người yêu thích cặp đôi Luật Tư – Băng Đồng hoàn toàn vượt trội so với cặp Luật Tư – Thái Na. Số lượng công chúng yêu thích cặp Lăng Hạo – Doãn Hạ Mạt tăng vọt chưa từng thấy từ trước tới nay, đâu đâu cũng thấy những lời kêu gọi đề nghị yêu cầu trong phim *Bản tình ca trong sáng* kết thúc hãy để Luật Tư và Băng Đồng bên nhau.

Nhưng ngược lại, Trân Ân là người biết rất rõ quan hệ riêng tư giữa Lăng Hạo và Doãn Hạ Mạt chỉ là quan hệ đồng nghiệp, không hề ẩn giấu một chút tình cảm nào. Có lẽ An Bân Ni cũng biết rõ điều này, cho nên đối với

quan hệ ngày càng thân mật giữa Lăng Hạo và Hạ Mạt, An Bản Ni cũng không có biểu hiện gì quá khích.

Bình yên trôi qua được một tuần.

Con sóng lớn về sự kiện An Bản Ni đánh người yếu dần đi thì trong làng giải trí phát sinh một sự kiện mới. Chính vào lúc Doãn Hạ Mạt tưởng rằng *Bản tình ca trong sáng* sẽ đóng máy trong sự yên bình thì lại xảy ra hai vụ việc mà cô không thể ngờ được.

Một là kịch bản phim.

Kịch bản các diễn viên trong đoàn làm phim cầm trong tay được phát trước khi bấm máy, tổng cộng có hai mươi tập, hồi kết đã được định đoạt, đó là cảnh Luật Tư và Thái Na hạnh phúc sống bên nhau, Băng Đồng vì bảo vệ Luật Tư mà chết. Nhưng khi quay đến tập thứ mười sáu, nhà sản xuất tuyên bố vì nội dung phim rất được yêu thích, phim sẽ kéo dài ba mươi tập, nhà biên kịch đã sửa lại kịch bản phần sau. Hôm kịch bản mới được phát cho các diễn viên, nhà biên kịch Chung Nhã cũng có đến trường quay.

Doãn Hạ Mạt ngơ ngác.

Cô gái xinh xắn duyên dáng trong cầu thang hôm đó chính là nhà biên kịch bộ phim *Bản tình ca trong sáng*, tên Chung Nhã, một trong những nhà biên kịch phim thần tượng xuất sắc nhất trong nước.

Chung Nhã đến bên Hạ Mạt, khẽ cười, nói: “Em đã sửa lại kịch bản vì chị đó”. Rồi cô ta nghịch ngợm thè lưỡi giống đứa con gái bên nhà hàng xóm.

Kịch bản mới làm cho tất cả mọi người trong đoàn làm phim trố mắt kinh ngạc!

Câu chuyện hoàn toàn trái ngược với kết cục lúc trước. Luật Tư dần dần phát hiện người mình yêu không phải là Thái Na ngây thơ dễ thương chỉ biết gây chuyện, mà chính là Băng Đồng, người luôn ở bên anh. Băng Đồng giống như không khí, bởi vì nó tồn tại ở khắp nơi, không bao giờ biến mất, cho nên anh không biết quý trọng, chỉ đến lúc cô phải ra đi, mãi mãi rời khỏi cuộc đời anh, Luật Tư mới phát hiện ra, rời xa Băng Đồng anh sẽ đau khổ, không thể tiếp tục sống nữa. Thái Na âm thầm bỏ đi, Băng Đồng và Luật Tư yêu nhau, họ trải qua một phen trắc trở, cuối cùng sống hạnh phúc bên nhau. Vai diễn của Băng Đồng xuất hiện đến tận phút chót,

còn vai Thái Na chỉ có đến tập hai mươi lăm là kết thúc.

Bàn tay đang cầm kịch bản của An Bân Ni run run.

Mặt An Bân Ni trắng như tờ giấy.

Lăng Hạo ôm chặt vai An Bân Ni khẽ an ủi khuyên nhủ điều gì đó, An Bân Ni gạt tay Lăng Hạo ra, ngẩng phắt đầu lên tức tối nhìn Doãn Hạ Mạt.

Một suy nghĩ băng giá.

Suy nghĩ băng giá đó mang theo lòng thù hận như muốn giết người cứ muốn nhắm thẳng vào Doãn Hạ Mạt. Doãn Hạ Mạt giật mình thất kinh, trong lòng có vẻ như cũng hơi bứt rứt và một chút dự cảm không hay.

An Bân Ni quăng mạnh kịch bản xuống đất, sắc mặt nhợt nhạt bước ra khỏi trường quay, không thèm để ý đến nhà sản xuất và đạo diễn, Lăng Hạo đang gào gọi đuổi theo phía sau.

Chuyện thứ hai là việc Công ty Sun bị mua lại.

Trong làng giải trí, Công ty Sun là một công ty môi giới biểu diễn nghệ thuật không lớn cũng không nhỏ, tuy rằng trong công ty không có những ngôi sao lớn tầm cỡ mang danh hiệu Thiên Vương hay Thiên Hậu này nọ, nhưng Vi An và Đào Thục Nhi trong một thời gian dài luôn đứng trong danh sách hot, tốc độ nổi tiếng của gương mặt mới Doãn Hạ Mạt và Phan Nam khiến người ta phải kính nể, xem ra cũng gọi là có chút tiếng tăm trong làng giải trí.

Mấy ngày trước, Công ty Giải trí Âu Hoa Thịnh đột ngột tuyên bố, họ mua lại toàn bộ Công ty Sun, Công ty Sun sẽ sáp nhập hoạt động dưới sự quản lý của họ. Tin này vừa được tung ra, không những gây chấn động trong làng giải trí mà còn trở thành tiêu điểm bàn luận trong các ngành, tất cả các ấn phẩm báo chí ngành tài chính đều tập trung theo dõi, cổ phiếu của Công ty Sun ồ ạt tăng giá.

Công ty Âu Hoa Thịnh là một đế quốc biểu diễn nghệ thuật hùng mạnh, nắm trong tay quyền phân phối cực mạnh các sản phẩm hậu biểu diễn nghệ thuật, như những dãy cửa hàng băng đĩa với số lượng kinh doanh khổng lồ, mạng lưới rạp chiếu phim. Ngoài ra họ còn đầu tư sản xuất phim, bộ phim *Cờ chiến* đang được công chiếu thu hút sự chú ý của công chúng có siêu Thiên Vương Lạc Hi tham gia cũng là do họ đầu tư. Tuy nhiên Công ty Âu

Hoa Thịnh lúc trước không bao giờ trực tiếp gia nhập những hoạt động tiền biểu diễn của làng giải trí.

Giờ đây Công ty Âu Hoa Thịnh đột ngột mua lại Công ty Sun, hầu hết mọi người trong ngành đều cho rằng đây là cử chỉ ném đá hỏi đường để tiến vào thị trường tiền biểu diễn trong ngành giải trí, đồng thời có dự đoán rằng, dựa vào tiền vốn cực mạnh của Công ty Âu Hoa Thịnh, hệ thống bán hàng phân phối phim ảnh lớn mạnh và các sản phẩm hậu biểu diễn, giờ lại trực tiếp tham gia thị trường hoạt động tiền biểu diễn, tất yếu sẽ làm thay đổi cục diện các thế lực trong làng giải trí hiện nay.

Liên quan đến việc Công ty Âu Hoa Thịnh, tại sao trong số rất nhiều công ty nghệ thuật lại chọn mua Công ty Sun, suy đoán của các nhà báo không giống nhau. Dựa vào tác phong nhất quán và tiềm lực của Công ty Âu Hoa Thịnh, đáng lẽ ra Công ty Âu Hoa Thịnh nên mua Công ty Quản lý Môi giới Nghệ thuật Tinh Điểm mà Lạc Hi và Thẩm Tường đang đầu quân mới không gây ngạc nhiên. Tuy nhiên, đứng đằng sau Công ty Tinh Điểm lại là ông chủ Hạ, một nhà tài phiệt có thế lực cực kỳ hùng mạnh, Công ty Âu Hoa Thịnh có lẽ đập phải đinh chỗ ông chủ Hạ nên mới chuyển sang mua Công ty Sun. Tuy nhiên, ngoài Công ty Tinh Điểm ra còn có rất nhiều công ty biểu diễn nghệ thuật khác có tiềm năng lớn hơn so với Công ty Sun đấy chứ.

Giám đốc nhân sự Công ty Âu Hoa Thịnh cho hay, họ rất xem trọng tư chất của các nghệ sĩ đã ký hợp đồng đầu quân dưới cờ của Công ty Sun.

Giới báo chí càng thêm kinh ngạc.

Chẳng lẽ tài năng của Vi An, Đào Thục Nhi, Doãn Hạ Mạt và Phan Nam như vậy lại được Âu Hoa Thịnh xem trọng sao? Trong mắt người đời, ánh sáng của bốn ngôi sao này hợp lại chưa chắc đã sáng bằng một nửa ngôi sao Lạc Hi.

Cho nên mới nói, trong chuyện này nhất định có nội tình.

Nhân viên Công ty Sun bàn tán xôn xao, không biết vị mua bán lần này liệu có ảnh hưởng đến tương lai của công ty và họ không.

Thứ Hai là ngày Công ty Âu Hoa Thịnh chính thức tiếp quản Công ty Sun.

Hôm đó, tất cả các nghệ sĩ đã ký hợp đồng với Công ty Sun đều gác hết

công việc lại tranh thủ thời gian về công ty. Thường ngày, mọi người đều bận bịu với công việc của mình, nào là quay phim, tuyên truyền quảng cáo, tham gia các show diễn, vì sự kiện này mà mọi người tập trung lại cùng một lúc với nhau là chuyện hiếm thấy.

Vi An vẫn cái thói phô trương hình thức, ba, bốn trợ lý người trước người sau bận rộn theo cô. Vi An mặc chiếc váy dây trễ ngực màu hồng tươi, dây chuyền dài màu vàng rất đẹp, trông chẳng khác gì một cô công chúa kiêu ngạo. Vi An đã hoàn toàn thoát khỏi tai tiếng vụ scandal với bầu Jam, cô cười nói oang oang, trong phòng nghỉ, Vi An như một mặt trời tỏa hào quang rực rỡ.

Đào Thục Nhi ngồi trong một góc phòng nghe album mới, cô trợ lý Tiểu Châu rót nước đặt bên tay Thục Nhi, sau một thời gian được dạy dỗ, Tiểu Châu lúc trước tay chân vụng về, nay trông đã nhanh nhẹn lên rất nhiều.

Phan Nam đứng bên cửa sổ nhìn xuống dưới trông thấy các fan như nước thủy triều đang vây Doãn Hạ Mạt. Hạ Mạt giữa đám đông đang mỉm cười tặng chữ ký, nét mặt rất thoải mái không chút e ngại. Phan Nam nhoẻn một nụ cười rất điển trai.

Hạ Mạt càng ngày càng tuyệt đỉnh.

Phan Nam đã từng lo lắng sự kiện An Bân Ni đánh người sẽ gây ra cho Hạ Mạt những ảnh hưởng xấu, thế nhưng Hạ Mạt xử lý quá hợp lý, tuy đã lâu không gặp nhưng qua điện thoại, giọng nói của Hạ Mạt lúc nào cũng vui vẻ lạc quan, cô kiên cường giống như cây đại thụ sẽ không bị sóng gió làm bật đổ.

Một lát sau, cửa phòng nghỉ lại được mở ra.

“A! Rốt cuộc ngôi sao bụi cũng đã đến rồi!”

Vi An vỗ tay, miệng cười mà như không, mọi người quay nhìn về phía cửa. Doãn Hạ Mạt đi vào, cô mặc chiếc quần jean, áo khoác ngoài màu trắng, không trang điểm, mái tóc dài dày như rong biển tôn lên vẻ đẹp trong sáng, thuần khiết và chân thật.

“Ngoài cổng công ty có nhiều fan như vậy, tôi chứ cho là cô phải mất nửa tiếng mới có thể thoát thân!” Vi An lia mắt dò xét Hạ Mạt. “Chúc mừng cô! Tốc độ thành công đến quá nhanh như vậy, quả khiến người ta phải ngưỡng

mộ. Nhưng là người đi trước, tôi cũng muốn tặng cho cô một câu chân thành: Dưới bầu trời này không có bữa cơm trưa miễn phí nào cả, đạt được bao nhiêu thì sẽ mất bấy nhiêu, thành công càng nhanh, e rằng tai họa của cô cũng đến rất nhanh.”

Trong phòng nghỉ, không khí trầm lặng.

Trân Ân nhìn Vi An nghi hoặc với ý muốn tìm hiểu xem có phải Vi An đang chọc ngoáy Hạ Mạt, nhưng sắc mặt Vi An rất phức tạp, Trân Ân nhất thời khó mà phân tích nổi.

“Cảm ơn chị Vi An.”

Doãn Hạ Mạt nhìn thẳng vào mắt Vi An, cô nở nụ cười thân thiện và cảm kích. Trước đây cô tiếp xúc với Vi An không nhiều, lại vì duyên cớ Đào Thục Nhi nên đã không ít lần cô va chạm với Vi An, tuy Vi An là người hay rêu rao, nói quá thẳng thắn không giữ ý, nhưng lại sống rất thật.

“Không nên khách sáo.”

Vi An nhếch mép cười lại với Hạ Mạt rồi cầm chiếc điện thoại người trợ lý vừa đưa qua. Vi An lại bắt đầu nhú mày rồi nổi khùng lớn tiếng, không khí trong phòng nghỉ lập tức trở lại ồn ào.

Phan Nam kéo Hạ Mạt đến bên cửa sổ, ngón tay nâng cằm Hạ Mạt lên, trong ánh nắng ngược, má Hạ Mạt nhìn rất rõ. Phan Nam cuối cùng cũng yên tâm đắm nhẹ lên vai Hạ Mạt một cái.

“Cái tên này, da dẻ cũng khá đấy chứ, chả còn thấy dấu vết nào, đã thế lại còn hồng hào đẹp hơn trước.” Phan Nam liếc mắt nhìn Hạ Mạt trông rất oách. “Nói mau, có bí quyết dưỡng da gia truyền nào phải không?”

“Có đó.”

Gặp được Phan Nam, Hạ Mạt cười mở hân lên, giống như được nhìn thấy ánh sáng mặt trời, có bạn tốt bên cạnh bao giờ cũng dễ thở, dễ nói chuyện hơn.

“Là cái gì?”

“À...”, Doãn Hạ Mạt lúng liếng con mắt trông dễ thương như con mèo con, “có thì có, nhưng mà đã là bí quyết gia truyền thì làm sao tiếp lộ được cơ chứ, ha ha”.

“Ê!”

Phan Nam dở khóc dở cười, chả hiểu Hạ Mạt biết đùa từ hồi nào nữa.

“Thế này thì coi như “nhân họa đắc phúc” rồi còn gì.”

Đào Thục Nhi gỡ tai nghe ra, ẻo lả nhấp ngụm nước trái cây, khuôn mặt không còn nét u ám, oán hận mà là sự nhẹ nhàng, thanh thản. Cô đã từ từ thông suốt những điều Hạ Mạt nói trước kia, sự thất bại của cô hoàn toàn không phải vì sự xuất hiện của Vi An.

Đào Thục Nhi những ngày đầu thật ngây thơ thuần khiết, cô chỉ muốn dùng âm nhạc để đạt được những thứ cô muốn. Hết lần này đến lần khác, cô cự tuyệt những thành công được hoán đổi từ việc bán rẻ thân xác. Ngày ấy cô rất trong sáng dễ thương, với lại cô cũng đã đạt được thành công rồi. Không biết bắt đầu từ khi nào mà trái tim cô từ từ đi lệch hướng, trong mắt chỉ có đồ kỵ và thù hận, cô đã mất đi sự vui vẻ, trong sáng và dễ thương?

Làng giải trí là nơi thường xuyên xuất hiện những gương mặt mới, cứ cho là không có Vi An đi nữa, thì cũng sẽ có vô số những gương mặt mới khác liều mình bước vào với ý đồ thay thế cô. Đào Thục Nhi lại đặt quá nhiều trí lực vào việc làm sao đánh bại được Vi An, rồi dùng vài chiêu tiểu xảo kiểu giang hồ để giành được thứ mà cô muốn, trong đó phải kể đến việc bắt cóc Doãn Hạ Mạt. Cô đã quên mất rằng, với một người ca sĩ, các fan của mình là quan trọng nhất, là âm nhạc mà mình cống hiến cho các fan, cứ cho là đánh đổ được người khác đi chẳng nữa thì cũng đâu có thu hút được các fan. Đã thế thì tại sao không sử dụng trí lực đó để phát triển khả năng âm nhạc của mình?

“Tuy bị An Bân Ni ăn hiếp như vậy, nhưng con số người yêu thích, hâm mộ cậu lại tăng cao chưa từng có từ trước đến nay, báo chí và mạng ngày nào cũng có những bài viết đánh giá cao về cậu, bênh vực cậu rất nhiều. Trong mấy ngày gần đây, cậu được mọi người chú ý còn hơn cả Thẩm Tường ấy chứ.” Đào Thục Nhi nói giọng nhẹ nhàng.

Gặp họa được phúc...

Doãn Hạ Mạt vừa cười vừa gật đầu. Có lẽ cũng có thể giải thích như vậy, chỉ có điều lúc nào sẽ gặp họa được phúc, lúc nào lại được phúc gặp họa đây?

“Chuyện An Bân Ni đánh người cậu tiết lộ cho báo chí biết hả?” Đào Thục

Nhi hiểu kỳ hởi, từ lâu cô đã hiểu tính của Doãn Hạ Mạt, cô ấy hoàn toàn không phải là cô gái “ngu ngốc” như lúc đầu cô từng nghĩ, chỉ có điều Thực Nhi không biết rõ Hạ Mạt lợi hại đến mức nào.

“Không.”

Đôi mắt Doãn Hạ Mạt trong veo.

Đào Thực Nhi ngạc nhiên nhú mày, nhưng rồi cô lại bình tĩnh uống một ngụm nước trái cây, Thực Nhi nói: “Chỉ e An Bân Ni nghĩ là cậu mà sinh lòng hận thù. À đúng rồi, nghe nói kịch bản của các cậu đã sửa lại, cậu thành nhân vật nữ chính thứ nhất, vai diễn của An Bân Ni từ nhân vật nữ chính thứ nhất lại đảo xuống thành nhân vật nữ chính thứ hai”.

Tin truyền nhanh thế.

Doãn Hạ Mạt thầm kinh ngạc, nhưng cô nghĩ, diễn viên trong đoàn rất nhiều, đại cường kịch bản truyền ra ngoài nhanh như vậy cũng đâu có gì lạ. “Đúng vậy, nhưng mà kịch bản sẽ vẫn còn được sửa thêm nữa.”

Tuy Hạ Mạt cũng muốn leo nhanh lên cao, nhưng cô hy vọng bước lên những bước ổn định vững vàng, chứ không phải bằng cách giẫm đạp lên An Bân Ni.

Đêm đó, sau khi nhận được kịch bản, cô gọi điện cho Chung Nhã, mong Chung Nhã suy nghĩ lại một chút. Chung Nhã nói dứt khoát, cô ta đương nhiên phải có trách nhiệm với kịch bản của mình, Chung Nhã nói rằng Hạ Mạt chắc chắn có thể hoàn thành vai diễn xuất sắc nhất, chính vì thế Chung Nhã nhất định phải cố gắng hiến cho khán giả một câu chuyện hoàn mỹ, tuyệt vời nhất, phát triển của câu chuyện như vậy mới là hợp lý, do vậy cô không bận tâm đến những ân oán giữa các diễn viên với nhau.

“Số cậu may thật.”

Đào Thực Nhi thở dài. Vừa mới vào nghề đã là gương mặt đại diện cho sản phẩm của Lỗi Âu, rồi dựa vào tiếng tăm của bài hát trong quảng cáo *Nàng tiên cá bong bóng* mà chiếm vị trí hạng nhất bảng xếp hạng các ca khúc hot nhất, ngay lập tức giành giải thưởng *Gương mặt mới xuất sắc nhất*, rồi nhờ đó mà có thể được tham gia đóng bộ phim *Bản tình ca trong sáng*, bộ phim thần tượng hot nhất với dàn diễn viên hùng hậu, bây giờ lại vượt qua An Bân Ni trở thành nhân vật nữ chính thứ nhất. Hạ Mạt có lẽ là một trong

những nghệ sĩ có vận may nhiều nhất mà cô đã từng biết.

“Không chỉ là may mắn. Nếu tài năng không có, An Bân Ni làm sao có cảm giác nguy cơ đến vậy, để rồi bất chấp thủ đoạn ra tay chèn ép Hạ Mạt cơ chứ? Nếu như không có tài năng, thì dù tin xấu về An Bân Ni bùng phát, Hạ Mạt cũng đâu có được nhiều fan ủng hộ đến như vậy.”

Phan Nam vừa nói chuyện với Đào Thục Nhi vừa làm mặt xấu với Doãn Hạ Mạt, cô giống hệt bọn con trai, thẳng như ruột ngựa.

Đào Thục Nhi ngó người hồi lâu rồi mới nói được tiếp: “Cậu nói không sai, suy cho cùng thực lực mới là quan trọng. Nhưng An Bân Ni chưa chắc đã nghĩ như vậy. Hạ Mạt...”

Đào Thục Nhi chăm chú nhìn Hạ Mạt, hạ giọng nói tiếp: “Cậu phải cẩn thận, An Bân Ni là loại người chuyện gì cũng dám làm, thủ đoạn của cô ấy nổi tiếng là hiểm độc trong làng giải trí”.

Doãn Hạ Mạt có cảm giác ấm áp trong lòng, cô nói: “Cảm ơn cậu, Thục Nhi, mình sẽ cẩn thận”.

“Bình đến thì tướng đỡ, nước đến thì đất che.” Phan Nam nói chả kiêng nể gì. “Thủ đoạn của cô ấy có lợi hại thế nào cũng không thể lật đổ được ông trời. Đừng có lo lắng và do dự vì cô ấy mà cậu phân tâm. Cứ làm tốt việc của cậu mới là điều quan trọng.”

Doãn Hạ Mạt và Phan Nam nhìn nhau cười.

Đúng vậy.

Suy nghĩ của Hạ Mạt và Phan Nam giống nhau, bất kể sau này là phúc hay họa, luôn phải làm tốt việc trước mắt cái đã, như thế mới có thể ứng phó được với những biến cố sau này.

“Đừng xem thường An Bân Ni.”

Vì An đột ngột xía vào cuộc nói chuyện, hình như trong vòng vây của đám trợ lý bận rộn đó, Vi An vẫn để ý đến câu chuyện ở bên này, Vi An nói tình bơ.

“So với An Bân Ni, Đào Thục Nhi à, cái trò của cô chỉ được tính bằng trình độ của trẻ con mẫu giáo! Làm ơn học theo người khác thêm chút nữa đi, giờ này, cái bộ dạng mất tinh thần ấy của cô khiến người khác nhìn mất cả hứng!”

Từ khi vào nghề cho đến nay, Đào Thục Nhi luôn là kẻ thù của Vi An, Vi An cũng luôn xem Đào Thục Nhi là kẻ thù lớn nhất, giữa hai người luôn xảy ra xung đột lúc mưa lúc gió. Thế rồi gần đây, Đào Thục Nhi đột nhiên trở nên trầm tĩnh, không còn nhắm vào Vi An nữa, không còn tung những thủ đoạn kỳ quái nữa khiến Vi An lại có cảm giác tẻ nhạt.

Mọi người quá đổi ngạc nhiên.

Trời đất ơi.

Vi An đang giễu cợt Đào Thục Nhi đó sao? Tại sao cái giọng giễu cợt hôm nay nghe là lạ thế nào ấy, như thể Vi An có vấn đề đang quan tâm...

Đào Thục Nhi cũng ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Vi An, Vi An giả bộ như không có chuyện gì, lại tiếp tục quay ra la hét, quát mắng đám trợ lý của mình.

Doãn Hạ Mạt cười.

Thật ra, Thục Nhi và Vi An lúc đầu cũng có thể là hai người bạn rất tốt, cho nên khi đôi bên “bán đứng nhau”, cả hai mới phải cùng chịu đựng đau đớn tổn thương đến như vậy.

Lúc này, ở bên ngoài truyền vào những âm thanh ồn ào như sóng dậy!

Từ cửa sổ phòng nghỉ nhìn ra, cửa công ty bị bao vây chặt cứng đến nỗi không còn chỗ hở, dường như tất cả các phóng viên đều đổ đến đây, vô số micro, máy chụp ảnh, máy quay phim tùm tùm lại với nhau. Nguyên lãnh đạo cấp cao của Công ty Sun như Thái Ni thần sắc có vẻ bồn chồn đang đứng trước cổng chờ đợi.

Trong ánh nắng lạnh.

Đoàn xe hơi đời mới màu đen rà tới, đám nhà báo xông ào ào lên chụp hình lia lịa. Đoàn xe dừng lại trước cửa Công ty Sun, cánh cửa của mấy chiếc xe chạy đến trước mở ra, những quản lý cấp cao của Công ty Âu Hoa Thịnh thường hay thấy xuất hiện trên báo chí bước ra khỏi xe.

Đèn máy ảnh chớp loạn.

Tổng giám đốc Công ty Âu Hoa Thịnh cùng các nguyên lãnh đạo cấp cao Công ty Sun lần lượt bắt tay nhau tượng trưng cho việc bàn giao chính thức quyền lực của công ty.

Trước cửa sổ kính phòng nghỉ.

Đôi mắt Đào Thục Nhi đỏ đỏ, Vi An nhú mày cau có, ánh mắt Doãn Hạ Mạt cũng trở nên trầm lặng, họ im lặng, không ai lên tiếng. Từ khi bước chân vào làng giải trí tới nay, Thái Ni, Nhã Luân và Jam luôn cố gắng chăm lo cho họ, tuy năng lực của Công ty Sun so với Công ty Âu Hoa Thịnh có khoảng cách một trời một vực, nhưng tình cảm gắn bó lâu ngày với Công ty Sun khiến các cô gái trong lòng không tránh khỏi chua xót khi chứng kiến cảnh này.

Phan Nam lại để ý trong đoàn xe xịn đời mới màu đen đắt tiền có một chiếc xe rất đặc biệt.

Mọi người trong tất cả các xe kia đều đã xuống.

Vậy mà cửa chiếc xe đó vẫn không mở.

Hơn nữa, không biết vô tình hay cố ý, mà mấy người vệ sĩ của Công ty Âu Hoa Thịnh đều đứng vây quanh chiếc xe đó, làm che khuất tầm nhìn của cánh phóng viên.

Cuối cùng, đám phóng viên cũng có vẻ đã thỏa mãn, mấy tay vệ sĩ thuộc Công ty Âu Hoa Thịnh tiến lên phía trước với thái độ mềm mỏng nhưng rất kiên quyết yêu cầu các phóng viên cất toàn bộ máy quay phim và máy chụp ảnh. Khi đã xác nhận chắc chắn điều đó đã được thực hiện, Tổng giám đốc Công ty Âu Hoa Thịnh mới bước tới cửa sau của chiếc xe màu đen sang trọng kia.

Ngài Tổng giám đốc cung kính nói vài câu.

Sau đó, mở cửa xe.

Ánh mặt trời trong suốt.

Đôi chân dài, dáng người anh tuấn, chiếc cằm kiêu ngạo, trong nắng nhạt, một sợi ren lụa màu xanh xinh đẹp bay trên cổ tay người đó.

Đám phóng viên chợt nhận ra đây là...

Họ bị kích động vội vàng thò tay định rút máy ảnh và máy quay phim. Đương nhiên, hành động này của họ lập tức bị đội vệ sĩ Công ty Âu Hoa Thịnh ngăn lại.

Giữa đội ngũ lãnh đạo cấp cao công ty và đội vệ sinh, Âu Thần bước về phía cửa lớn của Công ty Sun. Bỗng nhiên, anh dừng chân, dường như cảm giác được điều gì đó.

Anh ngược mắt nhìn.

Dường như hơi thở của số mệnh đang lưu chảy.

Bầu trời xanh thẳm.

Cửa sổ chạm khắc kiểu Hi Lạp, bóng dáng cô nhợt nhạt, mỏng manh như những đám mây trên bầu trời lúc nào cũng có thể tan biến.

Giống như nàng công chúa trong truyện cổ tích bị nhốt trên tòa gác cao, Doãn Hạ Mạt đứng trước cửa sổ kính tầng hai, mắt cô trầm lặng như mặt biển rộng, thần thờ nhìn Âu Thần, đôi môi nhợt nhạt.

...

“Các người sẽ phải trả giá vì điều này.”

Điểm sáng cuối cùng đã vụt tắt trong mắt Âu Thần, giọng nói của anh lạnh lùng như sắt đá. Câu nói ấy hình như không chỉ là lời tuyên án cho Doãn Hạ Mạt và Lạc Hi, nó cũng là lời tuyên án với chính anh.

...

Bao nhiêu ngày bình lặng đã trôi qua, thì ra bên trong sóng ngầm đang trỗi dậy...

Rốt cuộc Âu Thần đã bắt đầu báo thù chưa?

Mua lại Công ty Sun là một bước trong kế hoạch báo thù của Âu Thần chăng? Âu Thần... Anh ta tính toán đối phó với cô như thế nào? Năm hợp đồng của cô, sau đó chôn cô vào băng tuyết chăng?

Minh Hiểu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 6

Vào lúc này, Trân Ân và Doãn Trường đang ngồi ở một quán trà sữa trân châu. Không khí trong quán náo nhiệt.

Chỗ ngồi ngay sát đường.

Trân Ân cầm cốc trà sữa trong tay, lồng ngực đập thành thịch. Gặp ma rồi, đây đâu phải lần đầu tiên gặp Doãn Trường, vậy mà không hiểu sao trái tim cô cứ nảy loạn lên như muốn vọt ra ngoài lồng ngực! Trân Ân có cảm giác hai má nóng bừng, cô lén nhìn Doãn Trường phía đối diện. Chà chà, nom cậu giống như một chú nai con dễ thương thuần khiết, hai hàng lông mi đậm dày đôi mắt sáng trong suốt, trên đỉnh đầu cậu như có ánh sáng của những thiên thần.

Trân Ân ngẩn ngơ ngắm Tiểu Trường.

Lần này phải...

Xem như là lần đầu tiên cô và Tiểu Trường chính thức hẹn hò nhau...

Lúc nhận điện thoại của Tiểu Trường, Trân Ân vui đến ngây ngất chẳng nghĩ ra được gì, cũng không nói lại với Hạ Mạt được mấy câu đã vù đi luôn. Tiểu Trường đã gọi điện cho cô! Là chủ động hẹn cô.

“Chị Trân Ân...”

Doãn Trường chăm chú nhìn Trân Ân, ánh mắt Doãn Trường rất trịnh trọng. “Đừng có gọi mình bằng chị đi”, Trân Ân nản lòng uể oải hút hạt trân châu dưới đáy cốc qua ống hút, “làm như mình già rồi, gọi là Trân Ân được rồi”. Doãn Trường ngơ ngác.

Trân Ân nhìn bộ dạng ngô nghê của Tiểu Trường vội lật đặt phũ tay, nở nụ cười nói: “Không sao, không sao! Cậu cứ nói tiếp đi!”

“Trân Ân...”, Doãn Trường ngập ngừng, rốt cuộc cũng nén được chữ “chị” đó xuống, “tôi muốn nhờ bạn một việc, được không?”

“Được! Được!” Cô nàng xúc động suýt rơi nước mắt!

Ông trời ơi, Tiểu Trường đã gọi mình là gì ấy nhỉ?! “Trân Ân”, ông trời ơi, hai tiếng đó được nói ra từ miệng Tiểu Trường nghe sướng tai quá! Đừng có nói là nhờ có một việc, cho dù có là một trăm việc, có phải lên trời hái sao cũng không thành vãn đề!

“Trước đây mình luôn cảm kích bạn”, ánh mắt Doãn Trường trong suốt như nước mùa xuân, cậu cười, nói, “bạn là bạn của chị mình, ở bên cạnh chị mình, chăm sóc chị ấy, giúp đỡ chị ấy, cho nên mình rất cảm kích bạn”.

“À, thì việc đó là việc nên làm mà!”

Vả lại, Trân Ân nghĩ cũng thấy áy náy, thực ra là Doãn Hạ Mạt chăm sóc cô nhiều hơn. Ở trường giúp cô ghi chép, trong lúc làm thêm thưởng đỡ cho cô một phần công việc, nay lại đem đến cho cô cơ hội tốt như vậy, để cô có thể thực hiện được ước mơ trở thành người quản lý của mình.

“Có một vài chuyện, chị mình sợ mình lo lắng nên không chịu tâm sự với mình, mình mãi mãi là đứa em trai luôn cần phải được bảo vệ”, nụ cười trên gương mặt Doãn Trường thoáng chút phiền muộn, “nhưng mà, mình cũng đã lớn rồi, mình cũng muốn bảo vệ chị mình, cũng muốn chia sẻ, gánh vác những đau khổ và phiền muộn cùng chị”.

Trân Ân há hốc miệng.

Cô biết ý tốt của Hạ Mạt đã làm tổn thương đến Tiểu Trường.

Hôm trước, sau khi đọc được trên báo tin Hạ Mạt bị An Bân Ni tát, Trân Ân chạy ngay đến nhà Hạ Mạt, nhìn tờ báo, mặt Tiểu Trường tái mét làm Trân Ân sợ hết hồn tưởng bệnh Tiểu Trường phát tác. Điện thoại di động của Hạ Mạt lại tắt, Doãn Trường ruột gan như lửa đốt, mất hết cả bình tĩnh, cậu bấm máy liên tục nhưng hết lần này đến lần khác đều không thể liên lạc nổi, cơ thể của Tiểu Trường không còn chịu đựng được nữa, mặt trắng bệch rồi ngất lịm trên sofa.

May mà Trân Ân biết thuốc của Doãn Trường để đâu, vội vàng lấy thuốc, mãi cậu ta mới từ từ tỉnh lại. Bấy giờ Trân Ân cuống cuống định gọi xe cấp cứu đưa Tiểu Trường đến bệnh viện, song Tiểu Trường lại giật lấy điện thoại cố chấp bấm số di động của Hạ Mạt.

Rốt cuộc, mãi sau Hạ Mạt cũng điện thoại lại, Trân Ân thấy rõ ràng khuôn mặt của Doãn Trường đầy lo lắng, song cậu vẫn có thể nói chuyện với Hạ Mạt bằng một giọng rất bình tĩnh và ôn hòa đến thế, trái tim Trân Ân muốn vỡ vụn. Trước khi Hạ Mạt quay về, Doãn Trường còn dặn dò cô tuyệt đối không được đem chuyện cậu mới phát bệnh nói cho Hạ Mạt biết.

Tiểu Trường đúng là người em trai tốt nhất trên đời...

“Hạ Mạt là không muốn cậu phải lo lắng.” Trân Ân khẽ nói. “Hạ Mạt rất kiên cường, có thể giải quyết và đối diện với rất nhiều, rất nhiều chuyện, cậu là người Hạ Mạt yêu quý nhất, Hạ Mạt chỉ là muốn cậu được sống vui vẻ và hạnh phúc.”

Doãn Trường gật đầu.

“Cho nên, nếu chị ấy không cho mình biết, mình cũng không muốn chị ấy có cảm giác mình quá phiền phức.” Doãn Trường biết chị Hạ Mạt của cậu là người cậu yêu quý nhất trên đời, cậu cũng muốn chị được sống vui vẻ và hạnh phúc. “Vậy, mình xin bạn hãy kể cho mình nghe được không? Tất tần tật những chuyện không hay chị mình gặp phải, lý do gì chị ấy phải buồn bực phiền muộn, chuyện gì khiến chị ấy cảm thấy bức rứt không yên, xin bạn hãy nói cho mình biết được không?”

“Cậu nói là...”

“Bạn là người bạn thân nhất của chị mình, lại là người quản lý của chị ấy. Xin bạn làm ơn hãy chăm sóc tốt cho chị Hạ Mạt, nhưng cũng xin bạn kể lại tình hình của chị ấy cho mình hay.” Có lẽ cậu không đủ sức để giúp chị, nhưng vào những lúc chị gặp chuyện không vui, cậu có thể an ủi chị, nấu cho chị những món ăn ngon.

Mắt Trân Ân ươn ướt.

Trong lòng cô khó chịu, nhưng đó lại là sự ghen tị.

“Sao mình lại phải giúp cậu nhỉ?”

Trân Ân cố hết sức ghì viên trân châu dưới đáy cốc lại, cô cảm thấy mình vô duyên quá, chẳng hiểu sao tự dưng lại thấy khó chịu trong lòng, Doãn Trường là em trai Hạ Mạt, cậu ta quan tâm Hạ Mạt là chuyện rất thường tình. Nhưng tại sao, lồng ngực cô lại đau rát cứ như là đang nổi máu ghen...

“...”

Doãn Trường cũng ngỡ ngàng cứng đờ người, cậu không nghĩ là Trân Ân sẽ hỏi vậy.

“Như thế có ổn không?” Trân Ân cắn chặt ống hút, lén nhìn Doãn Trường, mặt đỏ bừng nói mập mờ. “Trừ phi... cậu đồng ý hẹn hò với mình...”

Giọng Trân Ân rất nhỏ, rất nhỏ.

Trong quán trà sữa rất náo nhiệt.

Khách hàng cười cười nói nói.

Doãn Trường căng tai cố gắng nghe xem, rốt cuộc Trân Ân vừa nói gì.

“Được! Mình đồng ý! Những việc liên quan tới Hạ Mạt, bất kể lớn hay nhỏ, mình sẽ kể hết lại cho cậu biết sớm nhất!” Trân Ân nắm chặt bàn tay, nói nhỏ như kiểu đang thề thốt. “Vớ lại, vì Tiểu Trường là người tôi yêu thương nhất, tôi nhất định sẽ bảo vệ Hạ Mạt thật tốt, gặp bất cứ khó khăn nào tôi sẽ luôn là người đầu tiên đứng ra che chở cho cô ấy!”

Có lẽ...

Doãn Trường sẽ ghét cô chẳng...

Nếu như Doãn Trường biết, cô thích cậu như thế nào. Bốn năm trước, từ lần đầu tiên nhìn thấy Doãn Trường đứng ngoài lớp học, cô đã thích ngay rồi. Để có thể thường xuyên được gặp Doãn Trường, cô đã quyết định trở thành người bạn tốt nhất của Doãn Hạ Mạt. Thực ra cô cũng có những tạp niệm như vậy trong tình bạn được Doãn Trường cảm kích ấy...

“Cảm ơn bạn, Trân Ân.”

Gương mặt Doãn Trường cười trong sáng biết bao, đôi mắt rực sáng không dính chút bụi trần. Trân Ân ngỡ ngẩn nhìn Doãn Trường, thôi, hãy cứ để cậu ấy không biết thì hơn, cứ như vậy mà giữ lấy Tiểu Trường, mãi mãi giữ lấy cậu ấy, cũng là thay cậu ấy giữ lấy những thứ cậu ấy yêu quý.

Đột nhiên, Trân Ân nhớ ra hồi nãy đã bỏ mặc Hạ Mạt mà chạy tới đây,

không biết có chuyện gì xảy ra không? Nhưng, đó chỉ là nghi thức bàn giao và tiếp nhận của công ty, vắng mặt cũng được mà, chắc chẳng có vấn đề gì đâu.

Phòng họp bố trí tuy đơn giản nhưng rất đẹp, sàn gạch đá cẩm thạch màu đen, chiếc bàn dài được đặt làm từ Pháp chạm trổ hoa văn màu vàng đẹp mắt, lãnh đạo cấp cao của công ty Âu Hoa Thịnh và nguyên lãnh đạo cấp cao Công ty Sun ngồi hàng ghế đầu, mùi hoa thơm quẩn quanh chỗ họ ngồi.

Vi An, Đào Thục Nhi và tất cả nghệ sĩ của Công ty Sun đều ngồi ghế nhưng màu vàng ấm áp, họ vỗ tay, họ mỉm cười, họ nhìn các lãnh đạo chúc tụng nhau. Lãnh đạo cắt chiếc bánh kem rất to, họ bật nắp chai champagne, rượu champagne màu vàng chảy dần vào tháp ly thủy tinh xếp cao.

Một nghi thức hoàn mỹ.

Giống sự hoàn mỹ, suôn sẻ trong phim ảnh.

Doãn Hạ Mạt ngồi một góc yên lặng, đầu óc cô lại để tận đâu đâu, chẳng ăn nhập với tình cảnh lúc này. Hạ Mạt nhìn Âu Thần bị những cánh hoa thấp thoáng che khuất phía trước mặt, rồi cô lại quay về với những đau khổ, chua chát tận đáy lòng.

Công ty Âu Hoa Thịnh là công ty con của Tập đoàn Âu Thị, Âu Thần là Chủ tịch công ty mới đảm nhiệm chức vụ, sau đây, anh ấy sẽ là ông chủ của cô. Cô cứ nghĩ rằng Âu Thần sẽ từ từ rời xa cuộc đời cô, vậy mà dùng một cái, hai người lại bắt đầu một mối quan hệ, một sự ràng buộc mới.

Đôi mắt Hạ Mạt u sầu.

Trước mắt Âu Thần, mọi sự cố gắng chỉ là một cú đòn bất kham thôi.

Chỉ cần anh mua lại công ty cô đang làm việc là sẽ có ngay hợp đồng của cô, như vậy anh có thể dễ dàng vùi cô trong tuyết lạnh, không cho cô một lối thoát, một cơ hội làm việc...

Cô trầm lặng chăm chú nhìn Âu Thần kiêu ngạo, lạnh lùng đang nhìn phía trước.

Ánh nắng lành lạnh bao trùm lên người anh, xa lánh và lạnh giá, hình như anh không hề có chút tâm tư tình cảm nào, đôi mắt lạnh đậm như hồ nước sâu đóng băng vào mùa đông.

Đối với anh mà nói, có lẽ cô chỉ là một con kiến nhỏ...

Anh chỉ cần đưa một ngón tay ra là có thể nghiền cô nát bét, có thể hủy hoại mọi sự cố gắng của cô trước đây.

Khi Âu Thần lén nhìn Hạ Mạt, ánh mắt cô đã nhìn đi chỗ khác, cô đang hướng ra ngoài cửa sổ. Ánh nắng chiếu lên mái tóc dài của cô phản chiếu những quầng sáng dịu dàng choáng váng, cô như bị ánh sáng bao vây, thứ ánh sáng chói lòa chao liệng. Có vẻ như cô đang suy tư điều gì đó, nét mặt thoáng chút đau thương, lạnh lẽo nhưng khóe môi lại như có nụ cười “chẳng có gì phải quan trọng”.

Là số mệnh ư...

Dù có bị cô làm tổn thương, đau khổ đến rớm máu nhưng anh vẫn không sao quên được cô, thậm chí không sao trả thù nổi, không thể rời xa cô... Khi thấy cô đau khổ, trái tim anh còn đau hơn gấp trăm gấp ngàn lần. Khi không còn cách nào để được nhìn thấy cô, trái tim anh biến thành một ngôi mộ hoang vu và lạnh lẽo...

Có lẽ...

Là số mệnh ư...

Thời gian chậm chậm trôi.

Nghi thức giao nhận đã kết thúc, dưới sự giới thiệu của Thái Ni, các lãnh đạo cấp cao của Công ty Âu Hoa Thịnh tham quan phòng thanh nhạc, phòng luyện tập, phòng làm việc, v.v... Chức vụ của Thái Ni không thay đổi, vẫn là giám đốc truyền thông, có thể nhìn thấy nét mặt vui vẻ của anh ấy, được làm việc dưới trướng của Công ty Âu Hoa Thịnh có nghĩa sau này cơ hội thăng tiến của anh càng lớn.

Thái Ni nhiệt tình giới thiệu tình hình hoạt động của công ty cũ.

Âu Thần trầm ngâm lắng nghe, lãnh đạo của Công ty Âu Hoa Thịnh lễ phép gật đầu cười.

Thái Ni phấn khởi giới thiệu các nghệ sĩ đã kí hợp đồng với công ty cũ.

Âu Thần lần lượt bắt tay từng nghệ sĩ: Vi An, Đào Thục Nhi, Doãn Hạ Mạt, Phan Nam, v.v... Thái độ của anh hết như quý tộc Chân Âu, rất lịch sự mà cũng rất xa cách.

Khi mọi việc kết thúc, trời cũng bắt đầu chạng vạng.

Ráng chiều dịu dàng từ kính cửa sổ chiếu vào đại sảnh, Âu Thần và đoàn lãnh đạo cấp cao chuẩn bị ra về, nghệ sĩ và tất cả nhân viên của Công ty Sun đứng sắp thành một hàng tiễn họ.

Doãn Hạ Mạt đứng trong đó.

Phan Nam đập nhỏ một câu bên tai cô.

“Ghét quá phải không?”

Doãn Hạ Mạt không hiểu:

“...?”

“Chúng mình giống dân đi ở, cậu chủ sắp đi khỏi, tôi tớ đứng sắp hàng ngay ngắn tiễn đưa. Chúng mình khom lưng chinh tề chào hân, lại còn phải nói: Cậu chủ đi đường bình an”. Phan Nam xoa mũi, khẽ nói: “Đúng là... tiễn đưa long trọng quá!”

Doãn Hạ Mạt cười mỉm.

Trong ráng chiều đỏ nhạt, Âu Thần tuần tú, đẹp lạnh lùng như thần Mặt Trời Apollo, trong đám đông lãnh đạo cấp cao của Công ty Âu Hoa Thịnh vây quanh, anh tiến vào đại sảnh.

Gió nhè nhẹ thổi tới.

Sợi ren lụa màu xanh trên cổ tay khẽ tung bay.

Anh đi ngang qua trước mặt mọi người, ai ai cũng cúi đầu chào, không biết là tại sao, dáng dấp của anh lúc này cũng tỏa ra khí chất tôn quý khiến người ta không dám lại gần nhìn.

Doãn Hạ Mạt cũng cúi đầu.

Ân Thần đi ngang qua cô.

Bước chân ấy.

Bỗng dừng.

Chậm lại.

Hạ Mạt cắn chặt môi, sống lưng trở nên cứng đờ, trong tầm mắt, cô vẫn

nhìn thấy sợi ren lụa màu xanh ở cổ tay Âu Thần đột ngột tung bay.

Bước chân trở về với sự lạnh lùng.

Rời khỏi chỗ cô đứng.

Doãn Hạ Mạt từ từ nhẹ người, sợi ren lụa màu xanh vẫn tung bay như đang kêu gào, cô thất thần nhìn nó.

Trong gió chiều.

Sợi ren lụa màu xanh run rẩy bay trên cổ tay Âu Thần! Sau đó, vón sợi ren được cuốn ở cổ tay nhưng lại tuột ra tung bay, tung bay trong không trung...

Sợi ren lụa xinh đẹp...

Lặng lẽ không một âm thanh...

Từ cổ tay Âu Thần nhẹ nhàng bay trong không trung...

Gió nhẹ nhẹ...

Ráng chiều xuyên qua những đường nét hoa văn của sợi ren lụa màu xanh của sợi ren lụa màu xanh xinh đẹp, màu đỏ nhạt của ráng chiều, màu xanh của sợi ren lụa, ánh sáng đỏ chuyển động uyển chuyển qua những khe hở trên sợi ren đẹp đến không tưởng, như trong truyện cổ tích và cũng đẹp mềm mại, yếu ớt như bong bóng.

Trong khoảnh khắc đó thời gian như ngưng đọng.

Mọi người trong đại sảnh bất giác đưa mắt nhìn theo sợi ren lụa màu xanh đang bay trong không trung, sợi ren lụa màu xanh uyển chuyển uốn lượn, đẹp đẽ, như đột nhiên rơi vào giấc mộng khó mà tỉnh lại, sợi ren lụa màu xanh tung bay như có ma lực khiến người ta nghệt thở.

Âu Thần dừng bước.

Nhíu mày nhìn theo sợi ren lụa màu xanh đang bay trong không trung đó.

Thái Ni nhảy về phía trước một bước định chụp sợi ren lại, song Âu Thần lại đưa tay ra ngăn anh ta.

“Thiếu gia?”

Thái Ni lên tiếng nghi hoặc.

Âu Thần lắc đầu, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào sợi ren lụa màu xanh đang bay trong không trung. Sợi ren bay mà chẳng có phương hướng, nó cũng lạc lõng như linh hồn đã bị mất của anh.

Âu Thần chuyển ánh mắt.

Cô đang nhìn sợi ren lụa màu xanh đỏ bay trong không trung.

Thật lâu.

Sợi ren lụa màu xanh bay chậm chậm.

Nhẹ nhàng...

Lượn xuống...

Bay tới trước mắt Doãn Hạ Mạt, nó nhẹ nhàng lượn xuống, theo bản năng, Hạ Mạt đưa ta ra, những ngón tay trắng ngần, khi sợi ren bay qua mặt Hạ Mạt, cô nhẹ nhàng bắt lấy...

Âu Thần đột nhiên có cảm giác cái gì đó trong lồng ngực cũng đang bị bàn tay đó nắm chặt...

Rõ ràng bàn tay không dùng chút sức lực nào, nhưng lại tóm rất chặt.

Xung quanh vang lên tiếng xuýt xoa kinh ngạc.

Khoảnh khắc sợi ren lụa màu xanh đỏ rơi vào tay Doãn Hạ Mạt, cô như thể nàng Lọ Lem trong truyện cổ tích, ánh mắt của tất cả mọi người đều trù lên cô.

Tiếng xuýt xoa xung quanh dâng cao đột ngột khiến Doãn Hạ Mạt kinh ngạc sức tỉnh, cô ngơ ngẩn nhìn sợi ren lụa màu xanh trong tay, không hiểu tại sao nó lại rơi vào tay mình. Vừa mới thoáng đây, Hạ Mạt đột nhiên như rơi vào giấc mộng, tới khi tỉnh lại, sợi ren đã nằm trong tay cô.

Bất giác cô ngước mắt lên.

Âu Thần từ xa đang nhìn cô chăm chú.

Khuôn mặt của anh lạnh lùng không chút cảm xúc, nhưng lại mang chút ánh sáng u uất trong đáy mắt.

Âu Thần lại đi đến trước mặt cô.

Cô nhẹ nhàng đưa sợi ren lụa màu xanh ra.

Âu Thần không đón nhận.

Mà đưa tay về phía cô, lạnh lùng ra lệnh:

“Buộc nó lại.”

Khẩu khí đó, như thể anh là chủ nhân cao quý còn cô chỉ là một tì nữ hèn mọn. Mọi người đều đưa mắt nhìn nhau cảm thấy khó xử, nhưng lệnh của Thiệu gia xưa nay đâu ai dám cãi lại, đặc biệt lúc này đây đang là thời khắc

anh chính thức tiếp nhận Công ty Sun.

Doãn Hạ Mạt ngẩng đầu kinh ngạc.

Phan Nam nhận ra sống lưng của Hạ Mạt cứng đờ lại, hai bờ môi mím chặt quật cường. Chính vào lúc Phan Nam cho rằng Hạ Mạt sẽ từ chối, Đào Thục Nhi đứng ở bên trái Hạ Mạt khe khẽ giật áo Hạ Mạt, nói rất khẽ:

“Mau đi, cậu muốn đắc tội với Thiếu gia sao?”

Tuy rằng trong việc tuyển chọn gương mặt đại diện quảng cáo cho sản phẩm Lỗi Âu, Âu Thần rất xem trọng Hạ Mạt, nhưng lòng dạ của những thiếu gia con nhà giàu quyền thế kiểu như vậy vẫn hay thay đổi bất thường. Và giờ đây, khi mà hợp đồng biểu diễn của họ đều nằm trong tay của Thiếu gia, là vinh hay là nhục đều do suy nghĩ của anh quyết định chứ không thể theo cá tính của họ được.

Khuôn mặt Hạ Mạt trở nên nhợt nhạt.

Cô cắn chặt môi.

Sau rồi cô cúi đầu, hàng lông mi dài che đi tâm trạng phức tạp trong đáy mắt, Hạ Mạt để tâm trạng mình trở lại với sự bình tĩnh ngày thường. Ngón tay trắng ngần quấn sợi ren lụa màu xanh xinh đẹp đó vào cổ tay Thiếu gia, tung tăng từng tầng. Sợi ren lụa rất dài, cô cẩn thận, tỉ mỉ quấn lên cổ tay Âu Thần.

Ráng chiều dịu dàng chiếu cuộn Âu Thần và Doãn Hạ Mạt lại với nhau.

Khuôn mặt trắng trong.

Ngón tay mềm mại.

Ráng chiều trên hàng lông mi dài của cô.

Sự thô bạo, ngang ngược, lạnh lùng trong đáy mắt Âu Thần lúc đầu, dần dần, dưới tác động dịu dàng của Hạ Mạt, đã từ từ tan đi, chỉ còn lại chút ánh sáng yếu đuối, sự tuyệt vọng u uất như nước biển băng giá chậm chậm muốn chìm chết anh.

Sợi ren lụa từng vòng từng vòng quấn lấy cổ tay phải của Âu Thần, như số phận của anh và cô từng bước quấn vào nhau.

Thoáng hiện một luồng sáng của đèn flash.

Lông mày Âu Thần hơi cau lại.

Thái Ni cũng phát hiện ra tay phóng viên đang chụp ảnh lén, anh định đi

qua thu lấy máy ảnh của tay phóng viên đó, nhưng Âu Thần lại ho nhẹ một tiếng.

Thái Ni nhanh ý dừng chân đắn đo nghi hoặc.

Ý của Thiếu gia là mặc kệ sao?

Nhưng mọi người đều biết Thiếu gia rất ghét bị chụp ảnh, tại sao lại...

Âu Thần lạnh lùng nhếch môi.

Anh cũng muốn thử xem, ngày mai ảnh đăng trên báo sẽ có tác động như thế nào...

“Ngày mai anh đi Nhật.”

Buổi tối, đồ của Lạc Hi đều đã xếp gọn trong va li, nghĩ đi nghĩ lại, anh lôi cuốn tấm ảnh anh chụp cùng Hạ Mạt để vào trong va li. Trong ảnh, anh đang nghịch ngợm hôn lên má Hạ Mạt, cô quay đầu, nét mặt ngạc nhiên vừa vui vừa buồn. Lạc Hi mỉm cười, dùng ngón tay xoa nhẹ lên khung ảnh, chà, trong bức ảnh, cô và anh xem ra thân mật giống như người sống cùng một nhà.

“Em sẽ nhớ anh chứ?”

Đi Nhật quay ngoại cảnh phải mất cả tháng, trước đây cuộc sống đi đi về về anh đã quen. Nhưng lần này chưa đi đã muốn quay về rồi. Lạc Hi giả bộ vô tình hỏi Hạ Mạt, giống như tâm trạng của người con trai đang yêu đợi câu trả lời bạn gái, động tác chậm lại, vậy mà đợi rất lâu vẫn không nghe thấy tiếng cô trả lời.

Lạc Hi ngoái đầu lại nhìn.

Doãn Hạ Mạt đang ôm gối ngồi trên sofa, khuôn mặt không trang điểm, dăm chiêu nhìn bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ, đôi mắt có vẻ mơ màng. Sắc đêm yên tĩnh lặng lẽ bao phủ lấy cô. Trong thảng thốt, Hạ Mạt dường như không tồn tại, Lạc Hi có cảm giác cô chỉ là một cái bóng hoang tưởng giống như bong bóng vậy.

“Đang nghĩ gì vậy?”

Lạc Hi ngồi xuống bên cô, ôm lấy cô từ phía sau, ôm rất chặt, anh cảm nhận được cơ thể và hơi thở ấm áp của cô. Trái tim loạn nhịp đã bình tĩnh trở lại, anh đặt cằm mình lên gáy Hạ Mạt như một đứa trẻ, cô là của anh, không thể tùy hứng say mê dờ dẩn.

Được Lạc Hi ôm trong vòng tay, mạch suy nghĩ chuyện lúc sáng của Doãn Hạ Mạt quay trở lại với thực tế, cô mỉm cười hỏi lại để tránh câu hỏi của anh:

“Đồ đạc của anh đã chuẩn bị xong chưa?”

“Xong rồi.”

“Để em xem...”

Cô cẩn thận giúp anh kiểm tra lại đồ dùng trong va li, thấy tấm ảnh bên trong, ngón tay Hạ Mạt ngập ngừng, hai má Lạc Hi đỏ bừng, cô cúi đầu, đôi tai trắng ngần cũng từ từ chuyển qua màu đỏ.

“Anh quên mang thuốc rồi.”

Cô khẽ nói rồi đứng lên đi đến tủ thuốc lấy ra vài thứ thuốc thông dụng xếp vào một cái túi nhỏ, sau đó để túi thuốc vào va li của anh. Gần đây cô đến nhà Lạc Hi thường xuyên hơn, dần dần cô trang bị đầy đủ dụng cụ nhà bếp, sắm thêm luôn cả một tủ thuốc thông dụng.

Hạ Mạt nhẹ nhàng nói:

“Ở bên ngoài lúc nào cảm thấy khó chịu trong người, nhất định phải uống thuốc ngay, hoặc là đi khám bệnh. Nhớ là ngày nào cũng phải uống vitamin nhé.”

“Nếu như anh ốm”, trái tim Lạc Hi rùng rục, cảm giác hạnh phúc khiến giọng nói của anh càng thêm nũng nịu, “nếu anh sốt đến 40 độ, cực kì khó chịu, lại rất muốn nhìn thấy em, em có bay qua Nhật thăm anh không?”

“Nếu nhớ uống thuốc và nghỉ ngơi sẽ không dễ bị ốm đâu?” Doãn Hạ Mạt cười, cô thừa biết anh chắc chắn sẽ thích nghi ngay với cuộc sống quay ngoại cảnh ở nước ngoài, những tình huống lạ nước lạ cái chắc không nhiều.

“Giả dụ là thật thì sao?”

“...”

“Giả dụ anh bệnh chết đến nơi, trước lúc nhắm mắt chỉ muốn nhìn thấy em một lần”, Lạc Hi hạ giọng, “em có... có bất chấp tất cả để đến bên anh không?!”

Cô nhìn anh chăm chăm.

Chính vào lúc Lạc Hi cho rằng Hạ Mạt sẽ không trả lời câu hỏi buồn cười này.

Cô nắm chặt tay anh.

Khẽ đan ngón tay của mình vào mười ngón tay của anh.

“Không đâu”. Mắt cô dịu dàng như mặt biển buổi sáng. “Em sẽ luôn ở bên anh, cho anh uống thuốc, tìm bác sĩ tốt cho anh, không rời xa anh, dù anh có đuổi em đi, em cũng sẽ luôn ở bên anh.”

Lạc Hi nín thở.

Anh lóng ngóng, cuống cuồng ôm đầu cô vùi trong lòng mình, để cô không nhìn thấy được ánh mắt ngây ngô của mình, hồi lâu Lạc Hi mới nói ấp úng, không ra hơi:

“Phải nhớ là nghĩ về anh!”

“Vâng.”

“Di động không được phép tắt! Rảnh là anh sẽ gọi cho em liền, không được phép để anh không liên lạc được với em.”

“Vâng, lúc nào không diễn, em sẽ mở máy.”

“Còn nữa...”

“Không được gặp người đó”, cổ họng Lạc Hi nghẹn lại, “cũng không được để cho hắn gặp em, ngộ nhỡ chạm mặt hắn không được nói chuyện với hắn, không được nghe những lời hắn nói với em...”

Được Lạc Hi ôm chặt trong vòng tay, thần trí cô rối loạn, hơi thở dồn dập ngắt quãng, chút ngỡ ngàng, cô không biết nên nói gì, không biết có nên nói chuyện hồi chiều cho anh nghe không?

“Có nghe thấy không đấy?...”

“...”

“Nếu không anh sẽ rất khó chịu... rất khó chịu, rất khó chịu... nghe thấy không?...” Lạc Hi ỉu xìu vuốt mái tóc Hạ Mạt.

“Vâng...” Cô không còn lời gì để nói.

“Hạ Mạt”, Lạc Hi khoái chí cười, đặt cằm lên đầu cô xát nhẹ, “anh cảm thấy, anh thật sự cũng thấy rất hạnh phúc đó...”

Trái tim Hạ Mạt đau thắt.

Cô đang gạt anh?

Nhưng...

Chờ anh đi Nhật về rồi mới cho anh hay cũng được. Rốt cuộc tại sao Âu Thần lại mua công ty mà cô đang đầu quân, anh ta đang dự tính những gì thì giờ này cô vẫn chưa rõ.

Ngày hôm sau, Doãn Hạ Mạt chờ người ra khi nhìn thấy tấm ảnh đăng trên báo. Bên ngoài cửa sổ chốc chốc lại có bóng một chiếc máy bay lướt qua trên những tầng mây, Hạ Mạt thở dài, may mà Lạc Hi đã đi Nhật, chắc không đọc báo ở trong nước đâu.

“Ê? Sao lại có tấm ảnh thế này?”

Trân Ân tròn mắt, trong bức ảnh đăng trên báo, Hạ Mạt đang quấn sợi ren lụa màu xanh lên cổ tay Âu Thần, ráng chiều dụi dằm bao quanh hai người như khảm nạm khiến người ta có cảm giác Âu Thần và Hạ Mạt ở bên nhau giống như đôi tình nhân gắn bó đã lâu rồi.

Thiếu gia không phải là rất ghét bị chụp ảnh sao?

Chính vì thế mà báo chí hầu như không bao giờ đăng ảnh của Thiếu gia, cứ cho là có phóng viên chụp lén được đi, nhưng sự lo sợ ảnh hưởng từ Tập đoàn Âu Thị cũng không có báo nào dám tùy tiện đăng những tấm ảnh đó.

Tuy nhiên...

Đây không phải là điểm cốt lõi.

Quan trọng là, tại sao tấm ảnh này nhìn đẹp đến thế, huyền diệu mê hoặc nhường kia, chỉ cần nhìn tấm ảnh, đã khiến trống ngực người ta đập thành thịch rồi?

“Hạ Mạt này, cậu và Thiếu gia lại làm hòa à?” Trân Ân nghi ngờ hỏi. Thời gian vừa rồi, hình như Hạ Mạt và Lạc Hi rất thân nhau, Trân Ân cứ nghĩ hai người đang yêu nhau, thế nhưng cảm giác trước tấm ảnh này...

“Là vấn đề của góc độ chụp của bức ảnh.”

Doãn Hạ Mạt đẩy tờ báo sang bên, tiếp tục đọc kịch bản. Kịch bản mới này có rất nhiều cảm giác lúc trước cần phải thay đổi. Cảnh diễn chung của cô

và Lăng Hạo cũng theo đó tăng lên khá nhiều, cần phải học thuộc một lượng lớn lời thoại.

“Cái đó...” Trân Ân do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn không nhận được. “Thiếu gia thật sự thích cậu, ngày trước ở trường, đứa nào chẳng biết tình cảm của Thiếu gia đối với cậu. Tuy bây giờ, Thiếu gia có lạnh lùng hơn, nhưng mà hình như anh ta vẫn rất thích cậu, mỗi lần nhìn thấy cậu, tuy lạnh nhạt, nhưng ánh mắt nhìn cậu...”

Ngón tay Doãn Hạ Mạt bất động trên kịch bản.

“Mình không muốn... có bất cứ quan hệ nào với anh ta...” Hạ Mạt vừa ngắt lời Trân Ân, vừa thở sâu hơn.

“Tại sao?!”

“...”

Doãn Hạ Mạt không lên tiếng, sắc mặt có chút nhợt nhạt.

“... Mình xin lỗi.” Trân Ân chân thành nói. “Xin lỗi, mình biết là cậu không muốn nói... nhưng, không phải là mình muốn nhiều chuyện, có điều bây giờ cậu và Thiếu gia cùng chung một công ty, hồi nãy ngoài hành lang, hai người còn chạm mặt nhau, Thiếu gia không lên tiếng, cậu cũng chẳng nói gì, không khí cứ ngọt ngào quái dị thế nào ấy! Và lại, bây giờ Thiếu gia đã thâm tóm công ty, ngộ nhỡ cậu chọc giận Thiếu gia, Thiếu gia có thể sẽ hủy bỏ tất cả cơ hội biểu diễn của cậu, nếu vậy biết tính sao đây...”

Từ khi Công ty Sun bị mua lại đã đổi tên thành Công ty Quản lý Biểu diễn Nghệ thuật Âu Hoa Thịnh, đồng thời cũng đề ra một số quy định mới, tất cả các nghệ sĩ khi không có show diễn phải thường xuyên về công ty tiến hành lên lớp bồi dưỡng thêm về thanh nhạc, diễn xuất, kiến thức...

Nói như vậy, Hạ Mạt và Thiếu gia không phải sẽ thường xuyên chạm trán nhau hay sao?

Tuy không hiểu rõ lắm về Thiếu gia, nhưng dựa vào những ấn tượng ngày còn đi học ở trường Thánh Huy, Trân Ân cũng biết Thiếu gia là một người tính tình lạnh lùng nhưng nóng nảy, bá đạo, tính cách của Hạ Mạt lại kiên cường như vậy, lỡ mà xảy ra chuyện thì biết tính sao đây?!”

“Tất cả rồi sẽ có cách.”

Giấu những lo lắng bứt rứt trong lòng, Doãn Hạ Mạt an ủi Trân Ân, cô mỉm

cười để Trân Ân không phải lo lắng. Có thể Âu Thần đã không còn những tác phong như năm năm về trước, và cô cũng không phải là đứa con gái chỉ biết sống dựa dẫm như năm năm về trước.

“Ừ.” Trân Ân thờ người, xong lại cười vui vẻ nói:

“Dù gì đi nữa, giờ này vẫn rất thuận lợi mà, lượng khán giả theo dõi bộ phim Bản tình ca trong sáng vẫn đang tiếp tục tăng nhanh, lượng khán giả yêu thích cậu vẫn càng ngày càng nhiều, cha cha, đã vậy nhà biên kịch lại còn sửa kịch bản để cậu trở thành vai nữ chính thứ nhất! Mình có linh cảm rằng, không chừng tên của cậu sẽ có mặt trong đề cử *Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất* của giải thưởng Vương miện Vàng năm nay, album mới của cậu cũng nằm trong kế hoạch này...”

Ngày tháng qua đi yên bình.

Giới báo chí dường như đã nhanh chóng quên cái tiểu tiết xen vào giữa buổi lễ giao nhận của Công ty Âu Hoa Thịnh. Thay vào đó là những tin tức mới xảy ra hằng ngày.

Lạc Hi sang Nhật quay ngoại cảnh cho bộ phim *Cờ chiến*, bộ phim này đã bước vào giai đoạn giữa. Một số hình ảnh đẹp về bộ phim *Cờ chiến* đã được tiết lộ, kỹ thuật làm phim tuyệt đẹp, kỹ năng diễn xuất của diễn viên tuyệt đỉnh khiến người ta háo hức mòn mỏi chờ đợi. Lạc Hi ở Nhật tham dự tất cả các hoạt động xã giao, vẻ đẹp tuấn tú gợi cảm của anh đã chinh phục tất cả giới báo chí Nhật, anh xuất hiện ở đâu là y như rằng sẽ bị các fan Nhật chen lấn bao vây...

Hầu hết các báo chí đều đưa tin về Lạc Hi, mở ti vi xem cũng toàn hình ảnh của Lạc Hi, tuy rằng có xen vào đó là một số tin tức về bộ phim *Bản tình ca trong sáng*, tin tức về quảng cáo cho album Thẩm Tường, việc gặp fan hâm mộ của Phan Nam, v.v..., nhưng hình ảnh điển trai, đẹp như làn sương đêm của Lạc Hi đã khiến tất cả những người khác đều trở thành vật làm nền cho

anh.

Mãi đến chiều tối ngày thứ Năm.

Rốt cuộc tin tức một vụ scandal đã bùng nổ khiến tiêu điểm chú ý của mọi người đều thay đổi.

Trên các kênh truyền hình giải trí.

Tại các buổi họp báo.

Dưới ánh sáng chói, An Bản Ni với sắc mặt tiêu tụy đã không thể che đậy được tinh thần bị tổn thương trầm trọng và tuyệt vọng.

Đối diện trước dãy micro.

Ánh mắt An Bản Ni trống rỗng nhìn vào ống kính.

Tại sao cô căm hận Doãn Hạ Mạt, tại sao trong lúc quay phim cô đã tát Doãn Hạ Mạt liên tục mười mấy lần...

“Không còn cách nào giữ im lặng nữa, hôm nay, tôi phải nói cho mọi người biết những việc cô ấy đã làm!” An Bản Ni hạ giọng nói, đau khổ và hận thù trong giọng nói khiến hầu hết các phóng viên và khán giả trước màn hình ti vi kinh ngạc.

Đường phố về đêm, những người qua đường ngạc nhiên dõi nhìn về màn hình tinh thể lỏng cực lớn ở bên đường, lắng nghe lời tuyên bố đầy đau thương của An Bản Ni: “... Tình yêu hai năm qua của tôi và Lăng Hạo đã chính thức kết thúc. Nguyên nhân là do... diễn viên mới Doãn Hạ Mạt trong thời gian quay bộ phim Bản tình ca trong sáng đã không từ thủ đoạn dụ dỗ Lăng Hạo, thậm chí ngang nhiên mặc đồ ngủ mỏng dính hẹn Lăng Hạo lúc đó không biết gì nên đã đưa tôi đi cùng. Tôi cảm thấy hãi hùng trước hành vi đáng sợ của Doãn Hạ Mạt. Sau khi bị phát giác, Doãn Hạ Mạt không những không thấy xấu hổ, trái lại cô ta chẳng nề nang gì, tiếp tục dụ dỗ Lăng Hạo.”

An Bản Ni tiêu tụy rơi lệ.

Cô không oán hận Lăng Hạo, đối diện với người con gái đẹp như Hạ Mạt, có lẽ người con trai nào chẳng động lòng. Chỉ có điều An Bản Ni cho biết cô không ngờ rằng vì muốn có được Lăng Hạo mà Doãn Hạ Mạt lại có những việc làm vô liêm sỉ đến vậy.

An Bản Ni tuyên bố bắt đầu từ ngày hôm nay có thể cô sẽ rút lui khỏi làng

giải trí.

Làng giải trí trở nên “dơ bẩn” như vậy, để mình phải sống trong cái thế giới “dơ bẩn” đó thì cô thà từ biệt nghề diễn mà cô yêu thích nhất và các fan thân yêu của cô còn hơn.

An Ân Ni vênh váo ngang ngạnh trước những ống kính máy quay.

Cô có thể đem vị trí nữ diễn viên chính thứ nhất trong *Bản tình ca trong sáng* nhường cho Doãn Hạ Mạt, cũng có thể nhường Lăng Hạo cho Doãn Hạ Mạt, nhưng cô sẽ không bao giờ vì việc tát Hạ Mạt mười mấy cái mà nói lời xin lỗi. Bởi vì, đó là sự trừng phạt Doãn Hạ Mạt đáng phải gánh chịu!

Ti vi trong phòng khách.

Chiếc điều khiển từ xa không ngừng chuyển kênh, các kênh đều xuất hiện hình ảnh tiêu tụy rơi lệ của An Ân Ni.

“Đối trá...”

Sắc mặt Trần Ân trắng bệch, sợ hãi nhìn những hình ảnh phát đi phát lại trên ti vi. Từ sớm tối tới giờ, trên đường từ công ty về nhà, máy di động của Hạ Mạt và của cô đổ chuông liên tục như phát điên, những giọng nói the thé thúc giục đề nghị họ gặp mặt. Điện thoại của công ty gọi tới nói là phóng viên các báo đài đã bao vây kín trước cửa công ty, công ty bảo họ tạm thời tránh mặt đi đâu đó một thời gian. Tới khi về đến nhà Hạ Mạt, con hẻm đã bị xe của các phóng viên bao vây tắc nghẽn từ lúc nào. Thế là họ chỉ còn cách trốn trong căn hộ nhỏ thuê của Trần Ân.

“Đối trá! Bịa đặt!! Cô ta đang đối trá...”

Trần Ân phần nộ hét âm lên, bàn tay tức tối nắm chặt, hận không thể xông được vào ti vi để xé nát cái mồm đối trá của An Ân Ni!! Doãn Hạ Mạt dụ dỗ Lăng Hạo?! Chuyện đó mà cũng bịa được sao! Cái hạng người vô liêm sỉ như An Ân Ni sẽ gặp phải báo ứng cho mà xem! Đúng là đã nói đối một cách vô liêm sỉ!!

Trần Ân phần nộ vơ mấy miếng khoai trên bàn ném vào ti vi.

Nhìn những miếng khoai dính trên mặt An Ân Ni trong ti vi, Trần Ân dịu vơi đi phần nào sự phần nộ khó lòng kiềm chế. Nét mặt Trần Ân thâm buồn bã, cô không dám nhìn Hạ Mạt đang ngồi trên sofa, cô không biết nên

an ủi Hạ Mạt thế nào, trong lúc này cô cũng chẳng nghĩ ra nổi cách gì giải quyết hòng đập lại những lời nói dối của An Bân Ni.

“... Đừng xem ti vi nữa.”

Giọng Doãn Hạ Mạt trầm tĩnh vọng lại bên tai, giọng nói chẳng chút sợ hãi, bình tĩnh đến độ như không có chuyện gì xảy ra.

Trân Ân ngạc nhiên quay đầu lại nhìn Hạ Mạt.

“... Em tin chị, đúng không?...” Hạ Mạt đang cầm điện thoại bàn nói chuyện, cô mỉm cười như thể Tiểu Trùng đang ở trước mặt mình. “... Thế thì tắt ti vi đi, sau đó cũng đừng đi mua bất kì tờ báo hay tạp chí nào, đừng lên mạng, đừng nghe điện thoại của người lạ, đừng quan tâm đến những phóng viên ở bên ngoài, hay là em sang nhà bạn ở vài ngày đi... đừng lo... sẽ không có chuyện gì đâu... có thể mấy ngày này chị sẽ không về được, em phải nhớ uống thuốc đúng giờ nhé...”

Trước cảnh Hạ Mạt nói chuyện điện thoại với Tiểu Trùng, đột nhiên Trân Ân cảm thấy Hạ Mạt đúng là một cây đại thụ kiên cường, dù có gặp phong ba bão táp ra sao, Hạ Mạt vẫn luôn bình tĩnh đối diện với nó, sẽ không bị quật ngã, sẽ không gánh chịu tổn thương.

“... Chị không lo những chuyện tào lao vô vị như thế này, chị chỉ lo cho sức khỏe của em thôi... chỉ cần em không bị ảnh hưởng gì, chị chẳng còn phải sợ gì nữa, chuyện gì chị cũng có thể đối mặt được...”

Doãn Hạ Mạt dịu dàng nói.

“Ừ...”

Doãn Hạ Mạt mỉm cười, nhẹ nhàng đặt điện thoại xuống, rồi lại nhìn vào điện thoại và thần thờ vài giây, sau đó nhắm mắt lại, sắc mặt từ từ trắng bệch như tờ giấy, bờ môi tái mét.

“Giờ thì mình phải làm sao đây?”

Trân Ân cũng lúng túng không biết xử trí ra sao trước sự việc bất ngờ này. Cô đưa tay ra nắm chặt lấy tay Hạ Mạt, những ngón tay giá lạnh của Hạ Mạt khiến trái tim Trân Ân càng tê tái hơn.

Thì ra, vừa lúc này chỉ là vì an ủi Tiểu Trùng, sợ cậu ấy lo lắng, Hạ Mạt mới tỏ ra bình tĩnh thái quá như vậy. Trân Ân chua xót, thật ra có ai mà sinh ra đã kiên cường được như cây đại thụ kia, chẳng qua là trước mặt những

người cần được bảo vệ, nhất thiết phải thể hiện sự kiên cường, không thể để cho người đó lo lắng, có vậy thôi. Còn cô, là người quản lý của Doãn Hạ Mạt, không những cô không có chủ kiến gì, lại còn để cho Hạ Mạt phải tự nghĩ ra cách giải quyết.

Cô hơi đỏ mặt, vội nói:

“Hay là, chúng ta cũng mở cuộc họp báo vạch trần quỷ kế của An Ân Ni! Rằng cô ta đã dối trá, không có ai tin cô ấy đâu! Chỉ cần chúng ta giải thích rõ, thì có thể...”

Hạ Mạt hít một hơi thật sâu.

Đôi mắt mở to, hàng lông mi đen nhánh, sắc mặt tái nhợt. Đôi mắt màu hổ phách có sự cô đơn trống vắng nhìn An Ân Ni tiêu tụy rơi lệ trên ti vi, Hạ Mạt mím chặt môi lại.

“Không việc gì phải hoảng”. Hạ Mạt điềm tĩnh nói.

Trên màn hình ti vi.

Trước ống kính.

Đối diện với rất nhiều micro của các phóng viên.

“... Thà rút lui khỏi làng giải trí, không còn muốn gặp lại con người vô liêm sỉ này...” Gương mặt An Ân Ni đăm lệ, giọng nói chứa đầy hận thù khó lòng tha thứ.

“Mày mới là kẻ vô liêm sỉ nhất...”

Trần Ân nổi khùng ném mạnh các loại sách báo trên bàn vào thẳng ti vi.

Nhìn An Ân Ni trong màn hình ti vi, hai mắt Doãn Hạ Mạt dần dần nhú lại, chút lạnh lùng trong ánh mắt khiến cô đột nhiên như trở thành một con người khác.

Nếu việc lùi bước và khoan dung của cô không giải quyết được vấn đề, vậy thì...

Sẽ phải đón nhận sự tuyên chiến của An Ân Ni thôi.

Minh Hiểu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 7

Cục diện đầy kịch tính có sự thay đổi lớn!

Những người ủng hộ Hạ Mạt lên án An Bân Ni trong chuyện đánh người lúc trước chỉ nội trong một đêm đã chẳng hiểu nổi chuyện này là như thế nào nữa! Trước những lời nói của An Bân Ni, nhiều fan tuy rất nghi ngờ, nhưng họ cho rằng không bao giờ có chuyện minh tinh nào lại đem việc như vậy ra mà bịa đặt dối trá đâu? Các fan của Hạ Mạt chả hiểu thế nào cũng bán tín bán nghi, dù sao Hạ Mạt cũng là người mới bước chân vào làng giải trí, tính cách và phẩm chất đạo đức như thế nào thì các fan cũng chưa rõ lắm. Trong sự nghi hoặc và những tính toán của người đời, một số fan hung hãn của An Bân Ni đã nhảy xổ lên chửi bới Doãn Hạ Mạt, ngay tức khắc cái tên Doãn Hạ Mạt được thay thế bởi những danh từ như “Hồ Ly Tinh”; “Kẻ Thứ Ba”; “Người không biết liêm sỉ”.

Quá ư là thâm hiểm!

Để được nổi tiếng, để làm tổn thương An Bân Ni, cô ta đã không biết đến liêm sỉ mà dám dụ dỗ Lăng Hạo, phá hoại tình cảm của đôi tình nhân đẹp nhất trong làng giải trí. Ấy vậy mà sau khi bị tát, cô ta vẫn làm bộ làm tịch tìm kiếm sự đồng tình và sự yêu mến của khán giả. Làng giải trí đúng là đã có một con người bẩn thỉu đáng tởm đến vậy!

Về sự tương giao mà nói, An Bân Ni âm thầm chịu đựng không nói ra, chỉ là trong lúc quay phim, An Bân Ni đã dùng những cái tát “dạy dỗ” Doãn Hạ Mạt. An Bân Ni hiền hoà chân thật, vô tội hứng chịu những lời trách móc hiểu lầm của thế gian, một người lương thiện khả ái như vậy mà lại phải âm thầm bỏ đi trong đau khổ sao!

Giới báo chí cũng chuyển hướng, đổi gió nhảy qua khai thác những chuyện đã qua của Doãn Hạ Mạt.

Doãn Hạ Mạt vẫn chỉ là một người mới gia nhập hàng ngũ showbiz, ấy vậy mà từ khi cô ta chân ướt chân ráo bước vào nghề, như thế được thánh thần phù trợ, nhận được sự giúp đỡ của Lạc Hi - một nhân vật nhất cử nhất động đều có liên quan đến ngành giải trí. Lạc Hi không những phá lệ không bao giờ biểu diễn hát chung sân khấu với người khác, mà còn xuất hiện ở quảng trường Cầu Vồng trợ giúp Doãn Hạ Mạt, rồi lại tham gia đóng chung clip quảng cáo giúp Doãn Hạ Mạt trở thành gương mặt đại diện, đã thế lại còn quay hàng loạt cảnh trong đĩa đơn đầu tay của cô ta... Là một nhân vật mới trong làng giải trí, cô ta dựa vào cái gì mà có được sự dìu dắt của Lạc Hi?

Lại nữa, sở dĩ cô ta trở thành gương mặt quảng cáo đại diện của Lỗi Âu, theo những nguồn tin liên quan cho biết, cũng là do được sự chỉ định của Âu Thần, người nắm quyền hành trong Tập đoàn Âu Thị. Thậm chí việc Doãn Hạ Mạt có được vai nữ chính thứ hai trong *Bản tình ca trong sáng* cũng bị nghi ngờ là có liên quan tới nhà đầu tư bộ phim này là Tập đoàn Âu Thị.

Liên tưởng đến sự việc hiện tại mà An Bân Ni đang tiết lộ, việc Doãn Hạ Mạt đang dụ dỗ Lăng Hạo, giới báo chí đưa ra kết luận: Doãn Hạ Mạt có khả năng là một kẻ tiểu nhân bỉ ổi chuyên đi dụ dỗ đàn ông để trèo lên cao. Tất cả những thành công cô đạt được từ khi vào nghề đến nay đều là dựa vào những người đàn ông có ảnh hưởng lớn trong làng giải trí mà thôi!

Cộng đồng mạng rầm rộ đưa ra những lời bình luận lên án Doãn Hạ Mạt gay gắt, các fan của An Bân Ni đau khổ hối hận đã vì cái loại Doãn Hạ Mạt vô sỉ như vậy mà làm tổn thương đến An Bân Ni! Bọn họ tỏ ra hổ thẹn, vì yêu quý An Bân Ni nhiều năm là thế, vậy mà chỉ vì một kẻ chân ướt chân ráo vào nghề là Doãn Hạ Mạt lừa gạt đã lập tức quay đầu với An Bân Ni, đã vô tình tàn nhẫn, nghi ngờ trách nhăm người lương thiện, hiền dịu như

An Bân Ni!

Các fan thề rằng, họ đã lỡ làm tổn thương một An Bân Ni vô tội, vậy thì họ sẽ dùng tình yêu hơn gấp trăm ngàn lần làm cho An Bân Ni ấm lòng lại, che chở, bảo vệ An Bân Ni! Để níu kéo những fan của An Bân Ni quay về với cô ta!

Hãy bảo vệ Ni Ni!

Hãy níu Ni Ni lại!

Khả năng của các fan khủng khiếp như dời sông lấp biển, bọn họ không ăn không uống, chực chờ trước cửa nhà An Bân Ni, thỉnh cầu An Bân Ni tha thứ. Bọn họ gào thét, chỉ cần An Bân Ni ở lại, bọn họ sẽ tuyệt đối không tha cho Doãn Hạ Mạt vì An Bân Ni!

Các fan tức giận phẫn nộ bao vây quanh nhà Doãn Hạ Mạt, quảng trứng gà dính đầy lên cổng, những kẻ hăng hái còn vác theo cả loa la hét ầm ĩ, giăng biểu ngữ các kiểu thị uy, yêu cầu Doãn Hạ Mạt cuốn xéo khỏi làng giải trí! Đám fan gọi điện thoại đến Đài truyền hình HBS tỏ ý rằng nếu như không trục xuất Doãn Hạ Mạt, bọn họ không những không xem bộ phim *Bản tình ca trong sáng* mà còn tẩy chay tất tần tật các chương trình của Đài HBS!

Bên ngoài trường quay lúc nào cũng có vô số fan tức giận bao vây, tiếng phản đối kháng nghị la hét khiến cho việc quay phim không thể nào tiến hành được. Những diễn viên không liên can trong đoàn cũng bị cánh nhà báo bao quanh gạn hỏi không sao thoát thân được. Đoàn làm phim còn bị các fan công kích yêu cầu phải thể hiện thái độ: “Tuyệt đối không quay tiếp nếu không đuổi Doãn Hạ Mạt”...

Bản tình ca trong sáng bị ép đến mức đành phải tạm đóng máy.

Buổi chiều ngày thứ Ba.

Không khí ngột ngạt bao trùm trong phòng làm việc của công ty. Doãn Hạ Mạt ngồi trầm lặng, Thái Ni cau có xem đồng báo chất như núi trên bàn, đủ loại tiêu đề nhìn thấy mà hãi, những bài viết đầy tính kích động...

“Với nghệ sĩ, scandal là đại kỵ.”

Thái Ni càng lúc càng sầm mặt.

“Hồi mới vào công ty, Nhã Luân chắc đã răn đe các cô không được để dính

vào những vụ rắc rối, không được yêu đương, càng không được để có tiếng đồn xấu! Cô là người mới, đứng chưa vững, tạo ra những ồn ào náo loạn như thế này chính là đang tự huỷ hoại chính mình! Chuyên của Vi An cô cũng đã tận mắt chứng kiến, mới chỉ là những tấm ảnh mà suýt chút nữa đã huỷ hoại cô ấy! Còn cô! Đương sự đã đích thân đứng ra chỉ trích! Hơn nữa người đó lại là An Bân Ni! Cô chỉ có chút xiu danh tiếng, An Bân Ni chỉ cần đưa ra một ngón tay nho nhỏ cũng có thể nghiền chết cô!”

“Là An Bân Ni đang bịa đặt!” Trân Ân không kìm được lên tiếng. “Doãn Hạ Mạt không làm những việc đó, việc công ty nên làm là phải làm rõ những lời vu khống đó, chứ không phải...”

“Ngậm miệng!”

Thái Ni nổi khùng, chiếc nhẫn đá cẩm thạch trên ngón tay toả ánh sáng phản nộ.

“Cô là người quản lý của Hạ Mạt, cô đã làm được những gì, đừng có tưởng tôi không biết! Bịa đặt, An Bân Ni tại sao lại phải bịa đặt để tự hại mình?! Còn không phải là tai hoạ do cô gây ra hay sao! Bản thân là người quản lý, cô nên giúp đỡ nghệ sĩ xây dựng tốt những mối quan hệ, nếu như xảy ra những bất hoà, người quản lý phải là người đầu tiên xuất hiện giải quyết mâu thuẫn! Còn cô, ba lần bảy lượt gây phiền phức cho An Bân Ni để sự việc phát triển đến mức không thể cứu vãn. Từ nay về sau, cô không còn là người quản lý nữa, tôi sẽ điều một người quản lý thích hợp khác cho Hạ Mạt!”

Trân Ân chết trân.

Đối mặt với những lời lẽ khiển trách của Thái Ni, Trân Ân không dám có lời nào để đối đáp, cô vừa hoảng loạn vừa khó nghĩ, nước mắt tự dưng chảy ròng ròng trên gò má.

“Là lỗi của em, xin anh đừng trách cô ấy.”

Doãn Hạ Mạt đau lòng kéo Trân Ân ra phía sau mình nhìn Thái Ni chằm chằm, hạ giọng nói:

“Là em không biết được nặng nhẹ, nếu lúc đầu em có thể xử lý khôn khéo một chút, có lẽ sẽ không chọc giận An Bân Ni, sẽ không có chuyện như bây giờ. Nhưng mà, xin anh hãy tin em, em và Lăng Hạo không hề có quan hệ

gì, cái áo ngủ khêu gợi gì đó mà An Bân Ni nói trên ti vi chỉ là bịa đặt.”

Thái Ni dán mắt nhìn Doãn Hạ Mạt.

Doãn Hạ Mạt đón lấy ánh mắt của anh ta.

“Đây không phải là vấn đề tôi tin cô hay không.” Thái Ni xua tay không biết phải ra sao. “Nếu như là tôi, cho dù cô có giết người phóng hoả, chỉ cần mọi người không biết, tôi sẽ coi như không có gì. Nhưng mà trong tình thế này, làm sao để mọi người tin cô được chứ?”

Trong làn sóng rầm rộ lên án chỉ trích Doãn Hạ Mạt, Phan Nam cũng đã nhanh chóng đứng ra tuyên bố với giới báo chí, cô tin rằng Doãn Hạ Mạt tuyệt đối không phải là loại người như lời An Bân Ni nói. Theo những hiểu biết của cô về Hạ Mạt, cô có thể hoàn toàn bảo chứng cho nhân cách của Doãn Hạ Mạt.

Nhưng sự dũng cảm đó của Phan Nam không những không làm cho mọi người thêm phần tin Doãn Hạ Mạt, ngược lại cô còn bị chửi rủa là kẻ xảo trá, một giuộc cáo chồn với Doãn Hạ Mạt. Một bộ phận fan của An Bân Ni như đổ thêm dầu vào lửa quay sang chống đối Phan Nam, họ cho rằng Phan Nam mà đứng về phe Doãn Hạ Mạt thì họ sẽ kích liệt tẩy chay album mới tung ra thị trường của Phan Nam!

Phan Nam cho biết điều đó không quan trọng.

Âm nhạc của cô là dành cho những người yêu âm nhạc đầy nhiệt huyết nghe, nhưng nếu nó rơi vào những người có tâm địa xấu xa thì cô cũng chẳng quan tâm.

Công ty lập tức ra lệnh nghiêm cấm Phan Nam không được phát biểu thêm bất cứ lời nào nữa liên quan đến chuyện của Doãn Hạ Mạt. Doãn Hạ Mạt và Phan Nam là hai gương mặt mới có tiền đồ nhất, không thể cùng lúc bị huỷ hoại, sụp đổ.

“Dư luận của công chúng là rất mù quáng, rất dễ bị hướng theo những sai lầm xuyên tạc, rất dễ bị kích động. Ấn tượng đầu tiên đã đi sâu vào lòng mọi người, không có chứng cứ thì trời có nói cho họ sự thật họ cũng đâu có tin. Kể cả mở cuộc họp báo cho cô, đích thân cô lên tiếng không làm những chuyện đó, người ta chỉ có thể cho rằng cô xảo biện, sợ áp lực của dư luận nên không dám thừa nhận.” Thái Ni trầm ngâm. “Nói như vậy, có lẽ không

những không có tác dụng gì, ngược lại sẽ càng làm cho hình tượng của cô tồi tệ hơn. Cho nên, nhất thiết phải phản công một cách mạnh mẽ, bằng không thì tốt nhất là để mặc không nên hành sự.”

“Nếu...” Doãn Hạ Mạt nghĩ ngợi một chút, do dự nói, “...nếu để Lăng Hạo làm sáng tỏ chuyện này thì sao? Em có làm những việc đó không, ngoài An Bân Ni ra, người có tư cách nói rõ việc này nhất chỉ có Lăng Hạo”.

“Lăng Hạo?!” Trần Ân kinh ngạc. “Nhưng mà anh ta và An Bân Ni là một đôi, nói không chừng tất cả chuyện này anh ta cũng góp phần tham dự!”

“Lăng Hạo có vẻ như không phải là người biết nói dối.”

Thật ra thì Doãn Hạ Mạt cũng không nắm chắc được bao nhiêu, chỉ là trong quá trình quay phim tiếp xúc với nhau, cô có cảm giác Lăng Hạo tính hơi trẻ con, nói thẳng làm nhanh, nhưng tuyệt đối không dối trá. Và lại, trong ba ngày vừa qua, Lăng Hạo chưa xuất hiện, cũng không giúp An Bân Ni chứng minh lời nói dối của cô ta. Cho nên, có lẽ cơ hội duy nhất của cô chính là Lăng Hạo.

“Vậy thì thử xem sao.”

Bất luận thế nào, cũng không được bỏ qua bất kỳ một tia hy vọng nào. Thái Ni vợ lấy điện thoại, bắt đầu dò tìm danh bạ điện thoại.

Đi ra khỏi cổng lớn của công ty.

Mái tóc dài của Doãn Hạ Mạt được cột lại, cô mặc bộ quần áo đơn giản, đội mũ lưỡi trai như mấy cô gái bình thường, vành mũ kéo xuống rất thấp. Mấy ngày trước, các fan bao vây chen chúc trước cửa công ty để thị uy, tuy nhiên vì Doãn Hạ Mạt mãi vẫn không xuất hiện nên đám fan cũng buông lời hăm dọa, chỉ còn một số fan cuồng vẫn giữ được các loại biểu ngữ đứng phân tán quanh công ty, bàn tán buôn chuyện phiếm trong khi chờ đợi.

Lúc đầu, các vệ sĩ định đưa Doãn Hạ Mạt tới công ty. Nhưng sợ làm như vậy càng dễ gây sự chú ý cho đám fan của An Bân Ni, Doãn Hạ Mạt và Trần Ân đã đi vào lặng lẽ, giờ lại lặng lẽ đi ra.

“Lỡ Lăng Hạo cũng nói dối thì làm sao?” Trần Ân lo lắng. “Lỡ hăn và An Bân Ni cấu kết với nhau, mở miệng phát biểu cậu dụ dỗ hăn, hăn và An Bân Ni đã làm hoà, nói rằng hăn tuyệt đối không động lòng với cậu. Tiếng tăm của đôi Kim Đồng - Ngọc Nữ gương vỡ lại lành sẽ càng tăng cao, còn

cậu, cậu sẽ rơi vào tình trạng “vạn kiếp bất phục” bị người đời chê cười khinh bỉ “ác nhân gặp quả ác”...”

Trời ơi, càng nghĩ càng sợ.

Nói không chừng An Bản Ni và Lăng Hạo đã có kế hoạch này!

Trần Ân sờn da gà rùng mình một cái.

“Chỉ cần Lăng Hạo xuất hiện nói chuyện trước mặt mọi người là đã có cơ hội rồi.” Doãn Hạ Mạt lãnh đạm nói.

Cứ cho là Lăng Hạo có thể đã chọn cách giúp đỡ An Bản Ni, cũng chỉ cần anh ta đối diện chuyện trò với báo giới, cô sẽ có cơ hội. Lăng Hạo có thể nói sự thật làm sáng tỏ chân tướng thì quả là tốt biết bao. Nhưng nếu như anh ta nói dối cũng không có gì phải sợ, đã là lời nói dối chắc chắn sẽ có kẽ hở, cô sẽ cố gắng tóm lấy kẽ hở đó, nắm cơ hội để đảo ngược tình thế.

Trần Ân nghe không hiểu lắm.

Nhưng giờ không phải là lúc để Hạ Mạt giải thích tường tận, trước mắt, tốt hơn hết là cần phải tránh xa các fan của An Bản Ni đang bao vây cổng công ty.

Xe dừng ở bên đường.

Hai người bước vội ra chỗ xe đỗ.

“Doãn Hạ Mạt!”

“Cô ta chính là Doãn Hạ Mạt!”

Một giọng the thé xé toạc bầu trời.

Thoáng chốc, một cô gái thét lên, chĩa thẳng tay về phía Doãn Hạ Mạt, các fan của An Bản Ni đều quay đầu lại!

Trần Ân giật nảy mình!

Cô vội kéo Doãn Hạ Mạt chạy nhanh như bay về phía chiếc xe, đám đông giống như nước lũ ầm ầm trào tới, trong chớp mắt, hai người đã rơi vào vòng vây đám fan của An Bản Ni.

Trần Ân vừa hãi hùng vừa nổi cáu, cô cố gắng bảo vệ Hạ Mạt, cố tách Hạ Mạt ra khỏi đám fan. Bốn, năm người trong đám fan lộn xộn đó túm chặt tóc và tay Trần Ân, lôi mạnh cô tách khỏi Doãn Hạ Mạt. Trần Ân vùng vẫy la hét, giọng nói chìm ngấm trong cảnh lộn xộn, từng chút từng chút, Trần Ân đã bị lôi hẳn ra ngoài, không sao nhìn thấy được bóng dáng Hạ Mạt,

Trân Ân chỉ còn thấy đám người đông như kiến đen kịt đang bao vây và chỉ còn nghe thấy tiếng nhục mạ cuồng nộ đầy trời!

“Mày chính là con hồ ly tinh Doãn Hạ Mạt sao?!”

“Mày có muốn giữ cái mặt mày không?! Mày có biết thế nào là liên sỉ không?! Mày có biết giống hồ ly tinh phải sống dưới địa ngục không?!”

“Phải xin lỗi Bà Ni đi!”

“Chúng tôi sẽ không tha thứ cho cô.”

“Hồ ly tinh, chúng tôi khinh bỉ cô! Coi thường cô! Mau mau rút khỏi làng giải trí!”

...

Các fan của An Bà Ni càng lúc càng kéo tới đông, bao vây trùng trùng lớp lớp, tức tối phần nộ xô đẩy Doãn Hạ Mạt, người túm tóc kéo người ra sức đẩy, có kẻ hung hãn giẫm đạp lên chân Doãn Hạ Mạt. Doãn Hạ Mạt bị đám fan xô tới đẩy lui, đầu óc rối tung, tả tơi. Hạ Mạt cắn chặt môi, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt quật cường nhìn đám fan đang kích động, cô cố gắng đứng vững và giữ sao cho thần sắc thật bình tĩnh.

“Tôi không có làm những việc đó.”

Doãn Hạ Mạt lạnh lùng nói. Ánh mắt như băng đá nhìn chăm chăm vào đám fan đang bao vây cô.

Đám fan của An Bà Ni ngẩn người. Tinh thần quật cường không gục ngã trong ánh mắt của Doãn Hạ Mạt đột nhiên khiến trong lòng bọn họ đều có chút chần chừ do dự, nhưng mà, rất mau, sự do dự đó lại khiến sự phần nộ trở nên dữ dội hơn.

“Vậy là cô bảo là Ni Ni nói dối sao?”

Giọng the thé của một cô gái kích động thét lên.

“Đúng.”

Doãn Hạ Mạt trả lời thẳng thừng, ánh mắt sáng trong, hơi chút kiêu ngạo lạnh lùng.

“A...tao phải giết mày!” Cô gái đó điên cuồng nhảy xổ lên phía trước vung tay túm mặt Doãn Hạ Mạt. “Con hồ ly tinh này đã hại Ni Ni, vậy mà còn dám nói Ni Ni nói dối! Mày nghĩ chúng tao tin mày sao?! Giết mày này! Mày chết đi cho rồi!”

“Chết đi! Chết đi!”

“Con hồ ly tinh! Chết đi...”

“Đánh chết Doãn Hạ Mạt! Đánh chết con Doãn Hạ Mạt! Đánh chết con hồ ly tinh này đi!”

“Ủng hộ Ni Ni! Đả đảo con tiện nhân!”

“...”

Không còn ai nghe cô nói nữa, đám fan của An Bân Ni phát điên phát rồ lao vào cầu xé Doãn Hạ Mạt. Doãn Hạ Mạt có tránh được mười ngón tay của cô gái đó, thì cũng chẳng thoát được những đòn công kích bao vây xung quanh. Vô số những nắm đấm, những móng tay, những cước chân bổ xuống người Doãn Hạ Mạt, tóc tai bị kéo giật khiến đầu đau choáng váng. Doãn Hạ Mạt cắn chặt môi cố gắng tự vệ, toàn thân như tê liệt, cảm giác không còn là cái đau mà chỉ là những tảng băng trên mặt biển trong những ngày đông lạnh thấu xương.

“Bụp!...”

Một vật gì đó bay tới đập mạnh vào trán Doãn Hạ Mạt!

Mùi hôi tanh nồng nặc!

Chất dịch lỏng vàng vàng trắng trắng sền sệt từ từ chảy xuống mặt Doãn Hạ Mạt, mảnh vỏ trứng vỡ trên trán che hết tầm nhìn của cô.

Đám fan của An Bân Ni ngây người đưa mắt nhìn nhau vài giây, sau đó, chẳng cần ai phải xúi giục, bọn họ kích động ồ ạt vơ lấy trứng gà đựng trong chiếc hộp giấy trên tay một fan đứng giữa đám đông ném vào người Doãn Hạ Mạt. Bọn họ la lối:

“Con hồ ly tinh! Biến khỏi làng giải trí!”

“Con hồ ly tinh! Biến khỏi làng giải trí!...”

“...”

Trong nước biển băng lạnh, trước mắt Doãn Hạ Mạt là một màu đen, khi chất lỏng sền sệt màu vàng trắng bốc mùi đó chảy trên gò má, cô nhắm mắt lại. Thế giới này là như thế nào?! Không có ai nghe cô giải thích, không có ai muốn biết rốt cuộc sự việc là như thế nào, chỉ là lời nói của một bên, cô sẽ không bao giờ đứng dậy nổi nữa sao? Bên tai đầy những tiếng chửi rủa kích động, phẫn nộ, cô không có cách nào thoát ra được, không có cách nào

trốn khỏi, một thế giới đen kịt, một thế giới đen kịt đau khổ băng lạnh...
Bốn bề là tiếng cười mỉa mai châm chọc của đám fan hâm mộ An Bân Ni...
Trứng gà bay về phía cô...
Doãn Hạ Mạt nhắm mắt lại, đôi môi trắng bệch như tờ giấy, hàng lông mi đen nhánh khẽ run rẩy, trong sự bao vây chèn ép của đám đông, cô điềm tĩnh thản nhiên, lạnh lùng xen chút cao ngạo...
Đột nhiên...
Một cái áo khoác ấm áp trùm lên cô...
Rất chặt...
Hạ Mạt được ôm trong vòng tay ấm áp...
Trân Ân đầu đầy mồ hôi cùng đám vệ sĩ trong công ty chạy tới, một mình sức Trân Ân có mà liều chết cũng không xông nổi vào trong vòng vây đám fan của An Bân Ni, lòng dạ như lửa đốt, Trân Ân đành phải bỏ đó chạy đi tìm đội vệ sĩ của công ty, nhờ có sự trợ giúp của họ mới có thể cứu Hạ Mạt ra ngoài được!
Trân Ân hơi thở gấp gáp, dứt quãng quay lại chỗ đám đông...
Cô chết trân!
Đám người đang cuồng nộ kích động chèn ép đột nhiên yên tĩnh, ngơ ngác ngác ngác như đang nằm mơ nhìn thấy thân hình người như từ trên trời rơi xuống.
Một thân hình anh tú lạnh lùng kiêu ngạo che chở, ôm Doãn Hạ Mạt vào lòng.
Người đó mặc chiếc sơ mi.
Dùng áo khoác hàng hiệu của mình trùm lên người Doãn Hạ Mạt.
Bảo vệ che chở Doãn Hạ Mạt trong đôi tay mình rất chặt, dùng thân thể của mình chặn những đồ vật dơ bẩn bay về phía cô.
Vòng tay ôm ấp ấm áp...
Hơi thở xa lạ nhưng rất quen thuộc...
Trong thoáng chốc, Doãn Hạ Mạt hơi thất thần, tảng băng lạnh trên nước biển đột nhiên dạt vào một cảng vịnh yên tĩnh không gió không sóng, mà chỉ có ánh nắng ấm áp cùng nhịp đập ấm áp của trái tim...
Doãn Hạ Mạt run rẩy mở to đôi mắt.

Không thấy được gì, cô như vật quý được bọc chặt trong cái áo khoác, được người đó bảo vệ che chở trong vòng tay.

Chiếc xe Lincoln thân dài màu đen đỗ ở bên đường.

Động cơ xe vẫn chưa kịp tắt, Thẩm quân gia lo lắng từ trong xe bước ra đã thấy Thiếu gia đang xông vào đám đông bảo vệ cô gái đó. Thiếu gia vì bảo vệ cô gái đó mà bị ném dính đầy lòng trứng và vỏ trứng, Thẩm quân gia khó chịu quay mặt đi chỗ khác.

Thiếu gia của ông...

Thiếu gia tôn kính của ông một lần nữa vì cô gái này mà phải chịu nhục!

Ánh mặt trời lạnh lạnh xuyên qua những tầng mây dày đặc, thừa thốt chiếu xuống mặt đất, giá lạnh, trên quảng trường trước của công ty, đám fan kích động đó đang tức giận vây kín Doãn Hạ Mạt như thể bị một thứ ma thuật thôi miên.

Gương mặt lạnh lùng anh tuấn.

Đôi mắt âm u màu xanh.

Cặp quai hàm đẹp thít chặt.

Âu Thần thản nhiên xoay ngang Doãn Hạ Mạt, ôm cô trong đôi tay mình, ánh mặt lạnh lùng quét qua các fan bên vực An Bân Ni, đang đứng trước mặt. Tuy trên người anh dính đầy trứng gà, nhưng khí chất tôn quý không cần phải nạt nộ thị uy khiến các fan bỗng tự dừng cảm thấy hổ thẹn.

“Tránh ra!”

Âu Thần lạnh lùng nói.

Lúc này các vệ sĩ của công ty cũng vừa chạy tới, nhìn thấy tình cảnh này, họ nhanh chóng dẹp đường. Một vài fan vẫn không cam tâm, nhưng đối diện với đám vệ sĩ và người đàn ông anh tuấn cao quý đó, bọn họ tự dừng cũng không thể lên tiếng nhục mạ như hồi nãy, chỉ khẽ rửa thầm.

“Hạ Mạt...”

Trần Ân muốn nhào đến bên Hạ Mạt, nhưng trước cảnh Âu Thần đang ôm chặt Hạ Mạt tiến về phía trước, cô cảm giác như khoảnh khắc đó chỉ thuộc về hai người, Âu Thần và Hạ Mạt, không cho phép người khác quấy rầy.

Trong ánh nắng trong veo.

Âu Thần vừa đi vừa cúi đầu chăm chú nhìn Hạ Mạt đang trong vòng tay,

đôi môi lạnh lùng, trong ánh mắt thoáng thốt một nỗi đau u uất. Anh ôm chặt cô, cô lại giãy giụa giật chiếc áo khoác trên người mình.

Doãn Hạ Mạt đã giật chiếc áo khoác ra.

Ánh nắng đột ngột chiếu vào mắt khiến mắt cô nhắm chặt lại.

Dần dần, gương mặt Âu Thần hiện ra trước mặt cô...

Hạ Mạt thất thần nhìn Âu Thần, sau đó, “rầm” một tiếng, máu huyết trong cơ thể như bật tung ra! Giờ phút này, tự dừng cô không thể nào chấp nhận việc phải gặp Âu Thần, không thể chấp nhận việc xuất hiện trước mặt anh ấy trong một hoàn cảnh nhếch nhác thảm hại như thế này!

Trong đầu cô là một khoảng trống rỗng.

Doãn Hạ Mạt dùng sức giãy giụa để thoát khỏi Âu Thần, cô đẩy anh ra, loạng choạng chạy như bay về phía trước. Không cô không muốn bị Âu Thần bắt gặp, cô thà bị mất mặt trước hàng nghìn hàng vạn người, còn hơn là bị Âu Thần bắt gặp! Dòng máu trong người cô chứa đầy cảm giác tủi nhục, tiếng ầm ầm vang dội bên tai. Hạ Mạt chạy băng về phía trước, không để ý thấy một chiếc xe đang lao như điên dại về phía cô, cô cũng chẳng nghe thấy cô gái lái chiếc xe đó đang thò đầu ra ngoài điên cuồng la hét...

“Doãn Hạ Mạt! Đi chết đi!”

“Hạ Mạt!”

Trân Ân chết khiếp thét toáng lên!

Tất cả mọi người trên quảng trường đều chờ người kinh hãi nhìn chiếc xe đang lao với tốc độ của một viên đạn tông mạnh vào người Hạ Mạt!

Giống như một giấc mơ.

Trong ánh mặt trời chói lòa, Doãn Hạ Mạt nhìn thấy chiếc xe đang lao về phía mình hung dữ như một con mãnh thú, là một cơn ác mộng, không sao tỉnh lại được, dù có cố sức, chạy lên phía trước, dù có vận dụng toàn tâm toàn lực tóm lấy những thứ muốn có, rốt cuộc cũng chỉ là một cơn ác mộng không thể nào tỉnh lại...

Đôi mắt màu hổ phách như pha lê, trống rỗng.

Cô ngơ ngác đứng chờ ra đó.

Cảm giác mệt mỏi rã rời khiến cô không có cách nào nhấc chân lên nổi...

Đột nhiên.

Thắt lưng cô lại bị thắt chặt...

Hai cánh tay ôm chặt cô vào lòng...

Rồi cùng văng mạnh ra xa...

Đầu cô được ôm chặt trong vòng tay người ấy, không thể thở nổi, người ấy dùng toàn thân che chở, bảo vệ cho cô, bao bọc cô thật chặt, sau đó, lăn mạnh ra xa! Bốn bề tiếng thét kinh hãi ầm ầm như sóng biển tràn tới. Trong nước biển lạnh thấu xương, trái tim đã quen với cái lạnh âm u đột nhiên được ôm ấp che chở, tia ấm đó như thọc sâu đâm mạnh vào cội lòng cô đau nhói... Nước mắt lặng lẽ rơi, Hạ Mạt nhắm mắt lại, cảm giác đau đớn đã xé nát chút thần trí cuối cùng của cô.

Trong bóng tối giống như là ác mộng đó...

Cô không tài nào mở mắt nổi, đau khổ và mệt mỏi giống như sóng biển dâng trào đập lên người cô, như là một cái hang tối đen, một cái hang tối đen không có đáy! Cơ thể không làm chủ được cứ thế xoay tròn, mà cũng chẳng có sức lực để trốn, cái hang đen hung ác cười điên cuồng nốt chừng lấy cô, trước mắt là một màu đen kịt, cô bắt đầu giãy giụa la khóc, không muốn, cô không muốn, cô muốn sống, cô không cam tâm vứt bỏ tất cả những cố gắng, nỗ lực phấn đấu của mình như thế được...

Trong đêm đen...

Chỉ có một đôi tay ấm áp đang ôm chặt lấy cô, giống như sức mạnh của tia sáng cuối cùng...

Cứu tôi...

Cô hét lên không thành tiếng...

Cổ họng khô cứng, cô đau khổ vì không thể nào nói thành tiếng, nhưng thần trí dần dần tỉnh lại. Hạ Mạt biết đó là Âu Thần, là hơi thở của Âu Thần, là đôi tay cố chấp chưa bao giờ thay đổi đó...

Những giọt sương màu đen đau khổ trước mắt tan dần.

Tuy nhiên, nỗi đau khổ ấy vẫn như chiếc búa lớn gõ lên đầu cô, cô phát hiện mình vẫn chưa chết, vậy mà cô lại có thứ cảm giác khủng khiếp hơn cả cái chết khiến cô ngạt thở. Thế giới như trở nên trống rỗng, hai cánh tay ấm áp ấy chậm chậm tuột khỏi lưng cô...

Cô nín thở quay đầu lại nhìn...

Máu từ người Âu Thần như suối nguồn chảy ra, gương mặt anh tái mét thất thần nhìn cô, màu xanh băng giá trong đôi mắt tan ra từng chút, từng chút một, dần dần trở nên trong suốt không màu. Máu tràn bọt khí trào ra nơi khoé miệng Âu Thần...

Máu chảy thành sông...

Nhịp thở cuối cùng của Âu Thần tan trong không khí...

Sương máu đầy trời...

Cô quỳ xuống bên cơ thể lạnh ngắt của Âu Thần, toàn thân cô không ngừng run rẩy, thế giới là cả một sự hỗn độn trắng xoá, cơ thể cô không ngừng, không ngừng run rẩy, cổ họng giàn giụa, tận đáy lòng, một màu trắng chết chóc lạnh ngắt. Quỳ trước cơ thể đang từ từ giá lạnh của Âu Thần, Hạ Mạt như đã chết rồi, toàn thân cô tê liệt, thế giới trước mắt từ màu trắng mênh mông dần dần biến thành màu đỏ...

Màu đỏ như màu máu...

“A...”

Mở to đôi mắt kinh ngạc và sợ hãi, Doãn Hạ Mạt ngồi bật dậy trên giường bệnh, trán đầm mồ hôi, trái tim cô vì quá đau khổ khiến cổ họng cô ngạt ngạt, suýt chút nữa ho bật máu trong miệng ra ngoài!

Cô ngồi đờ đẫn mất vài giây.

Trong khoảnh khắc, không hiểu cô đang mơ hay là thật.

Đột nhiên cảm nhận bàn tay phải của mình bị cái gì đó nắm chặt lấy, cô quay phắt đầu lại, chỉ thấy Âu Thần đang nằm trên giường bệnh, sắc mặt nhợt nhạt, như không có hơi thở, dường như đã chết, cánh tay đang nắm tay cô lạnh ngắt, lạnh ngắt...

“Thần...”

Như thế trúng “ngũ lôi oanh đỉnh” Hạ Mạt bịt chặt miệng, tất cả như đang

trong mộng cảnh khiến cô mất hết lý trí, lại một cơn đau trong lồng ngực, luồng khí tanh tanh của máu dính trong miệng!

“Cô là gì đó! Thiếu gia cần được yên tĩnh!”

Thẩm quản gia đứng bên giường bệnh của Âu Thần, nén sự giận dữ, hạ giọng nói.

Yên tĩnh?...

Âm thanh ồn ào, dữ dội trong tai, Doãn Hạ Mạt bị câu nói này thức tỉnh kéo ra khỏi thần trí đau khổ dữ dội, cô dần dần cảm giác những ngón tay Âu Thần đang nắm lấy tay cô có lực cực lớn, ngực của Âu Thần vẫn khe nhấp nhô.

Cô miễn cưỡng nuốt mùi máu trong miệng xuống, run rẩy hỏi:

“Anh ấy... vẫn sống?”

“Đương nhiên!”

Khi Thiếu gia cứu cô ngay trước mũi chiếc xe đang lao như bay tới, Thiếu gia đã dùng thân thể mình để bảo vệ cô nhưng chính Thiếu gia lại bị chiếc xe đụng phải làm bị thương đến hôn mê, bị kịch năm năm trước một lần nữa dường như đang diễn lại trước mắt ông. Nếu như Thiếu gia có mệnh hệ gì, ông nhất định không tha cho Doãn Hạ Mạt! Thẩm quản gia nghĩ mà tức giận.

Cô ấy là cái bóng đè của Thiếu gia.

Cô ấy là lời nguyền trong sinh mạng của Thiếu gia.

Ông vốn không muốn để Thiếu gia lại có bất cứ quan hệ gì với Hạ Mạt, vậy mà Thiếu gia dù đang trong cơn hôn mê vẫn kiên quyết nắm chặt tay Doãn Hạ Mạt không chịu buông ra, đành phải để cô ấy và Thiếu gia cùng nằm trên một chiếc giường bệnh.

Doãn Hạ Mạt có cảm giác không còn chút sức lực, chân tay cô rệu rã.

Đột nhiên cô không thể tiếp tục ngồi vững được nữa, giống như ngọn cỏ cuối cùng dùng để đỡ trọng lượng toàn thân cũng bị nhổ đi rồi, đôi môi trắng bệnh không còn chút máu, cô từ từ dựa lưng vào đầu giường, cố ghìm sự mệt mỏi của một cơ thể chỉ muốn đổ nhào.

Nếu như Âu Thần xảy ra chuyện...

Nếu như Âu Thần vì cứu cô mà xảy ra chuyện...

Đột nhiên, tay trái cô nắm chặt!

Cô vội vàng choàng mở mắt nhìn, chỉ thấy dưới ánh đèn trắng xanh trong phòng bệnh, khuôn mặt của Âu Thần là một màu trắng kinh hồn. Đôi môi anh mím chặt, ấn đường dường như chau lại, trong hôn mê anh bắt đầu thều thào rên rỉ một cách vô thức, quấy đạp như muốn tỉnh lại, vậy mà cơn ác mộng lại đã thò cánh tay lạnh buốt bóp chặt yết hầu của anh. Âu Thần đau khổ bứt rứt không yên, run rẩy nằm trên giường bệnh.

Tay trái của Âu Thần bị thương, được băng bó cố định lại, trán cũng được quấn băng màu trắng, có lẽ do lúc bảo vệ cô, anh đã bị ngã đập đầu xuống đường. Nhìn vào màu sắc của bầu trời, có lẽ anh đã hôn mê năm, sáu tiếng đồng hồ rồi.

“Âu Thần...”

Hạ Mạt căng thẳng nắm lấy tay phải của Âu Thần.

“Thiếu gia...”

Thẩm quản gia lo lắng cúi gập người xuống.

Gáy Âu Thần trong lúc nằm mơ ướm sưng mồ hôi, Âu Thần rên rỉ nói mơ một cách đau khổ, đột nhiên, thân người cậu như bị điện giật, đôi mắt màu xanh băng giá của anh đột ngột trợn trừng, trong đôi mắt đó có sự đau khổ, hối hận và cái gì đó không rõ ràng.

“Thiếu gia!”

Thấy Thiếu gia đã tỉnh lại, Thẩm quản gia vội vã lật đặt nhấn chuông gọi bác sĩ.

Ngón tay Doãn Hạ Mạt run rẩy.

Cô cắn chặt môi.

Bác sĩ và y tá vào phòng bệnh, sau một hồi tất bật kiểm tra rồi ghi một số chi tiết lên bệnh án, bác sĩ thư thái nói với Thẩm quản gia, bệnh nhân ngoại trừ bị gãy xương ở cổ tay ra, những chỗ khác trên cơ thể đều không có tổn thương lớn. Còn Doãn Hạ Mạt thì không có vết thương nào, chỉ là do quá mệt mỏi nên mới bị ngất đi.

Bác sĩ và y tá đi ra ngoài. Phòng bệnh lại trở về với sự tĩnh lặng.

“Thiếu gia, cậu nghỉ ngơi đi...”

Giọng nói của Thẩm quản gia nghẹn ngào, ông cung kính sửa lại góc chăn

cho Thiếu gia, không dám để Thiếu gia nhìn thấy trong đôi mắt già nua của mình dòng lệ xúc động đang dâng trào.

“...”

Âu Thần từ trong ác mộng dần dần lấy lại tinh thần, có một thứ tình cảm kỳ lạ, ánh mắt của Âu Thần từ chỗ tản mạn, rời rạc dần dần tụ lại thành thứ ánh sáng âm trầm. Anh từ từ nhìn vào tay phải của mình, sau đó men theo cánh tay của Hạ Mạt nhìn lên gương mặt cô. Anh gắng gượng hết sức để ngồi dậy, nhưng cơ thể rã rời lại đổ xuống.

“Âu Thần”

Doãn Hạ Mạt sợ hãi đỡ lấy Âu Thần.

Cô nhìn Âu Thần, đôi mắt màu xanh âm đạm đau buồn đó cũng đang nhìn cô, nỗi đau trong đáy mắt đó dường như đã xuyên qua suốt quãng thời gian năm năm, nó giống như mũi dao găm đâm vào ngực cô đau buốt vô cùng.

Âu Thần lạnh lùng tránh cánh tay Hạ Mạt.

Doãn Hạ Mạt hơi ngạc nhiên.

Anh ngoan cường ngồi dậy bằng chính sức lực của mình, sau đó mới trầm ngâm một chút, Âu Thần cất tiếng:

“Thẩm quản gia, ông ra ngoài một lát đi.”

“Nhưng mà...”

Thẩm quản gia do dự hết nhìn Thiếu gia lại nhìn Doãn Hạ Mạt, không biết làm thế nào đành phải ra ngoài.

Cửa phòng bệnh đóng lại.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, cô và Âu Thần.

“Anh... ổn không?” Doãn Hạ Mạt cuối cùng cũng không kìm được sự quan tâm trong lòng. “Khó chịu ở chỗ nào không? Tay trái đau lắm không?”

Âu Thần lạnh lùng trầm lặng.

Cô thở dài trong lòng, cô đưa mắt nhìn xuống cổ tay trái Âu Thần được băng bó bằng gạc bông trắng.

Không gian tĩnh lặng.

Thời gian như ngưng trôi trong đêm đen.

Ánh mắt Âu Thần âm đạm và đau khổ lướt trên gương mặt của Doãn Hạ Mạt. Lòng ngực Âu Thần đập phồng bất ổn, anh nhìn cô chăm chú, ánh

mắt đỏ đầy đau khổ như thể anh vẫn đang còn trong cơn ác mộng, thời gian năm năm đã dừng lại trong những cơn ác mộng.

Doãn Hạ Mạt nhíu mày.

Cảm giác ngạt thở khiến cô không chịu được phải ngẩng đầu lên, ánh mắt cô có thể cảm nhận được vết thương tinh thần trong ánh mắt của Âu Thần, nó làm cô sợ hãi! Đã lâu lắm, lâu lắm rồi, dưới gốc cây anh đào đêm đó, hình như cô đã nhìn thấy nỗi đau ấy...

“Anh...”

Hạ Mạt kinh ngạc nghi ngờ, một ý nghĩ mập mờ vụt qua.

Đôi mắt Âu Thần nhanh chóng lạnh nhạt trở lại, tất cả tình cảm chìm trong đáy mắt màu xanh âm đạm. Ánh mắt anh nhìn cô không thể hiện bất kì tình cảm nào, giọng nói cứng nhắc:

“Chuyện An Bân Ni nói có thật không?”

Doãn Hạ Mạt ngớ người, cô không ngờ trong lúc này Âu Thần lại có thể đem chuyện ấy ra mà bàn được. Hồi lâu Hạ Mạt hạ giọng nói:

“Anh nên nghỉ ngơi cho khoẻ đi.”

“Trả lời tôi.”

Nét mặt Âu Thần không có biểu hiện gì, như thể anh không bị thương vì đã bảo vệ cô, như thể chỗ này không phải là phòng bệnh trong bệnh viện mà là văn phòng làm việc, không thể có chút tư tình nào xen vào.

Cô khẽ cau mày trả lời:

“...Không...”

“Cô và Lăng Hạo rốt cuộc là có quan hệ gì?” Âu Thần vẫn lạnh lùng chăm chú nhìn Hạ Mạt.

“Quan hệ cùng hợp tác đóng phim.”

“Không có chút tình cảm nào à?”

“Không có.”

“Trong khách sạn mặc áo ngủ dụ dỗ...” Đôi mắt Âu Thần hơi nheo lại.

“Là An Bân Ni thuê dợt nên.”

“Tại sao cô ta lại thuê dợt ra những chuyện này?” Hết câu hỏi này đến câu hỏi khác được đưa ra, trong giọng nói của Âu Thần là sự lạnh nhạt băng giá.

“...” Nhận ra sự lạnh nhạt và không tin tưởng trong giọng nói của Âu Thần, toàn thân Doãn Hạ Mạt như bị đông cứng lại, giọng nói của cô cũng tự nhiên trở nên cứng cáp chẳng biết từ lúc nào, đã lập tức trở lại một Doãn Hạ Mạt lạnh nhạt như ngày thường. “Có lẽ là An Bân Ni không cam tâm để đất diễn của mình bị mất phần.”

“Làm sao để tôi tin được cô.”

“...”

Hạ Mạt hơi sững sờ ngán ngẫm, trước mắt cô lại hiện ra cảnh cuồng loạn, đám người kéo đẩy chửi mắng cô, ném trứng gà lên mặt cô...

“Anh tin hay không, tôi không quan tâm. Dù cả thế giới này có không tin tôi cũng không thành vấn đề.” Hạ Mạt bình tĩnh nói, sâu thẳm tận đáy lòng cô, nỗi đau khổ lại bùng lên.

Âu Thần chăm chăm nhìn vào cô.

Sau rồi đôi mắt anh lại u uất, ảm đạm, cánh tay trái bị thương truyền tới một cơn đau thống thiết.

“Tôi sẽ cho người điều tra. Nếu như những lời cô nói là sự thật, việc của cô, công ty sẽ nghĩ cách giải quyết. Nếu như...” Đôi mắt Âu Thần lạnh nhạt nhìn cô một cái rồi nói tiếp: “Bắt đầu từ ngày mai, công ty sẽ cho sáu vệ sĩ theo bảo vệ cô cả ngày, sẽ không để xảy ra việc như ngày hôm nay. Cô đi đi”.

“Thăm quán gia.”

Theo tiếng gọi nhỏ của Âu Thần, cửa phòng bệnh mở ra, dáng hình quán gia Thần xuất hiện đầy cung kính, ông cúi người trước Âu Thần nói:

“Thiếu gia có gì dặn dò?”

“Tiễn cô Doãn về.”

Âu Thần lạnh lùng nói như thể Hạ Mạt chỉ là một nhân viên bình thường trong công ty. Anh trầm mặc nhìn sắc đêm đen kịt bên ngoài cửa sổ, đến khi tiếng chân bước ra ngoài, đến khi cánh cửa phòng bệnh một lần nữa được khép lại, anh mới từ từ nhắm mắt lại.

Cánh cửa phòng bệnh sau lưng Doãn Hạ Mạt khép lại.

Cô thần thờ đứng ở hành lang.

Bóng dáng của sự cô đơn trống trải chiếu xiên xiên trên mặt đất.

Cô đứng ở đó rất lâu, rất lâu...

Đôi môi nhợt nhạt, sự đau khổ lạnh giá như nước biển từ từ nhấn chìm trái tim cô.

Trong quãng thời gian An Bân Ni tuyên bố chia tay với Lăng Hạo và rút lui khỏi làng giải trí, những thước phim một thời yêu đương ngọt ngào của hai người trước đó được cộng đồng mạng và giới báo chí lật tìm. Từ lúc họ quen nhau, đến những tin đồn về quan hệ giữa hai người, đến khi họ tay trong tay cùng xuất hiện trước công chúng đang hoàng thừa nhận quan hệ tình cảm, trong thời gian hai năm yêu nhau, An Bân Ni và Lăng Hạo đã để lại biết bao nhiêu hình ảnh tốt đẹp, và giờ đây những hình ảnh đó đã khiến các fan phải nhỏ lệ tiếc thương.

An Bân Ni đau khổ vì tình, liên tục mấy ngày không ăn uống gì cuối cùng phải nằm viện. Sau khi báo chí cho đăng tải hình An Bân Ni tinh thần bị tổn thương đang nằm trên giường bệnh, sự phẫn nộ của công chúng lại bùng lên một lần nữa!

Cùng với việc diễn ra các cuộc biểu tình do các fan của An Bân Ni tổ chức nhiều hơn, mùi thuốc nổ của sự kiện Doãn Hạ Mạt cũng càng ngày càng nồng nặc, đoàn làm phim *Bản tình ca trong sáng* không ngừng nhận được nhiều kiểu lễ vật khủng khiếp, trong đó có hàng trăm hàng nghìn huyết thư kháng nghị kí tên của công chúng, những tờ poster in hình Doãn Hạ Mạt bị xé vụn, thư nặc danh hù dọa được ghép lại bằng những chữ cắt từ tạp chí, nhiều người còn gửi đến những chiếc hộp giấy đựng đầy máu gà bên trong. Nhà sản xuất trong lúc bấn loạn không biết xử trí thế nào, đã có ý định muốn nhà biên kịch sửa lại kịch bản để vai diễn Băng Đồng của Doãn Hạ Mạt nhanh chóng phải chết nhằm giảm bớt sự phẫn nộ của công chúng. Nhưng nhà biên kịch Chung Nhã khăng khăng cự tuyệt, nói đây là sự phát triển của câu chuyện mà cô cho là hợp lý nhất, nếu như nhà sản xuất cảm

thấy không thích hợp thì có thể mời người khác giỏi hơn, việc quay bộ phim *Bản tình ca trong sáng* lập tức rơi vào thế đóng băng.

Vi An và Đào Thục Nhi hoạt động cùng công ty với Doãn Hạ Mạt, khi trả lời những cuộc phỏng vấn của báo chí đều lên tiếng thỉnh cầu mọi người không nên quá kích động, chân tướng của sự việc có lẽ không đến nỗi thái quá như bên ngoài đang đồn đại. Lập trường bênh vực Doãn Hạ Mạt của Vi An gây nên một làn sóng công kích mới từ phía các fan của An Bân Ni, họ lại tiếp tục ào ạt chửi bới rằng con hồ ly tinh từng qua lại với người quản lý đúng là cùng một thứ hàng buôn sắc với Doãn Hạ Mạt. Vi An nổi khùng, thế là lại tạo ra một tiêu điểm tin tức mới.

Vậy mà trong tình thế sự việc phát triển ngày càng gay gắt, người bị chỉ trích là Doãn Hạ Mạt từ đầu chí cuối lại trốn tránh báo giới. Người ta vỗ tay thích thú trước tin truyền Doãn Hạ Mạt đã bị các fan của An Bân Ni vây đánh trước công ty, tuy nhiên tin này lại không có báo nào chính thức đưa lên, cho nên dân tình cũng không phân biệt được đâu là thật đâu là giả. Cùng thời điểm này, Lăng Hạo vẫn chưa thấy lộ diện, đối với những gì mà An Bân Ni tiết lộ, anh ta cũng không biểu hiện thái độ gì.

Sự việc từ đầu đến cuối đều chỉ là một mình An Bân Ni, dần dần trong dân tình xuất hiện những phỏng đoán trái ngược, chân tướng sự việc càng lúc càng rắc rối, khó mà phân biệt.

Mãi đến tối thứ Bảy.

Giới báo chí đột nhiên nhận được thông báo.

Tám giờ tối, Doãn Hạ Mạt và Lăng Hạo sẽ cùng tổ chức một cuộc họp báo để làm sáng tỏ những tin đồn.

Tin được truyền đi, dân tình bàn tán xôn xao!

Tất cả các tờ báo đều phái phóng viên tới tham dự, kênh giải trí của tất cả các đài truyền hình đều thay đổi chương trình dự kiến ban đầu, nhà đài rầm rộ phát sóng trực tiếp buổi họp báo. Trên mạng, tất cả các trang web liên tục cập nhật thông tin liên quan đến toàn bộ tiến trình buổi họp báo. Màn hình ti vi tại các trung tâm thương mại và màn hình trên khắp các đường phố cũng cố định kênh phát sóng tin tức về cuộc họp báo...

Bảy giờ năm mươi phút tối.

Không khí tại hội trường buổi họp báo cực “nóng”, mấy chục vệ sĩ được huy động giữ gìn trật tự, ngăn không cho các phóng viên bước qua vòng dây chắn màu vàng. Phóng viên chen chúc nhau ngoài hành lang chật như nêm cối, họ ghé tai nhau to nhỏ bàn tán, trong đại sảnh, tiếng người ồn ào, hai người đứng sát nhau cũng phải lớn tiếng mới có thể nghe thấy được. Hàng ghế dành cho những người phát ngôn trống không. Doãn Hạ Mạt và Lăng Hạo chưa đến, trên bàn đã đặt đầy micro có đánh dấu logo của từng báo, đài, hàng loạt máy chụp hình, máy quay cũng đã được chuẩn bị trong tư thế sẵn sàng chĩa thẳng vào chỗ những người phát ngôn. Đám phóng viên các báo, đài vừa sốt ruột nhìn đồng hồ vừa hiếu kỳ bàn tán dự đoán buổi họp báo lần này sẽ diễn ra những gì, tại sao Lăng Hạo và Doãn Hạ Mạt lại cùng nhau xuất hiện.

Bảy giờ năm mươi lăm phút.

Cửa phụ của đại sảnh phòng họp báo mở ra, dưới sự hộ tống của vệ sĩ, Lăng Hạo và Doãn Hạ Mạt cùng những người phụ trách có liên quan của hai bên công ty tiến vào hội trường. Hàng nghìn ánh đèn flash chớp liên tục như sao biển, cánh phóng viên ào lên phía trước, hội trường trong chốc lát trở nên hỗn loạn, đám vệ sĩ sớm đã có những phòng bị, mau chóng đẩy các phóng viên trở lại phía sau dây dây màu vàng. Lăng Hạo và Doãn Hạ Mạt đi vào, ngồi xuống chỗ dành cho hai người phát ngôn, ánh đèn flash điên cuồng nháy về phía hai người, ánh sáng trắng chói mắt khiến cả hai đều cảm thấy mắt hơi cay cay.

Cùng thời gian này, mọi người đều ngồi trước ti vi, cộng đồng cư dân mạng nhìn chăm chăm vào hình ảnh trên màn hình vi tính được truyền trực tuyến, người đi đường đều dừng chân, ngược nhìn buổi họp báo đang được phát sóng trên màn hình rộng đặt trên đường phố.

Trên màn hình.

Sắc mặt Lăng Hạo hơi tiêu tụy, dường như anh trở nên trầm ngâm và kiệm lời hơn, gương mặt sâu muện trước nay chưa từng có thay thế cho gương mặt điển trai luôn nở nụ cười rạng rỡ như những lúc đối diện trước ống kính.

Doãn Hạ Mạt ngồi cạnh Lăng Hạo.

Cô mặc bộ váy màu xanh lam, thần sắc dịu dàng lặng lẽ, trước những ánh đèn nhấp nháy chói sáng như sao biển, đôi mắt cô trong veo. Đối mặt trước hàng loạt tin đồn khó lòng trụ nổi, vậy mà khi xuất hiện trước công chúng ở Hạ Mạt vẫn thoát lên khí chất thanh cao, thuần khiết khiến cho người ta không thể coi thường hay khinh mạn được.

Minh Hiểu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 8

Buổi họp báo chính thức bắt đầu.

Hội trường bỗng chốc trở nên tĩnh lặng, tất cả các phóng viên đều hướng về phía những người phát ngôn. Trần Ân ngồi ở một góc trong hội trường, lặng lẽ cầu nguyện sao cho sự việc diễn ra theo chiều hướng thuận lợi.

Trước hết theo thông lệ, người chủ trì cuộc họp báo cảm ơn các cơ quan báo, đài đã thu xếp thời gian đến tham dự, giới thiệu các thành viên tham dự cuộc họp báo lần này, sau đó nhường lời cho Thái Ni, Giám đốc truyền thông của Công ty Âu Hoa Thịnh.

“Gần đây, lưu truyền những tin đồn thất thiệt liên quan đến nghệ sĩ của công ty chúng tôi là cô Doãn Hạ Mạt, gây tổn thương nặng nề về danh dự cho cô ấy. Hôm nay chúng tôi mở cuộc họp báo nhằm làm rõ sự thật về những tin đồn này.”

Thái Ni quay qua nhìn về phía cánh phóng viên, hạ giọng nói tiếp:

“Trong quá trình quay bộ phim *Bản tình ca trong sáng*, cô Doãn Hạ Mạt và anh Lăng Hạo vì quan hệ công việc đã quen biết nhau, sự qua lại giữa hai bên được xây dựng trên cơ sở phục vụ cho quá trình quay phim, ngoài ra không hề có chút tình riêng nào.”

“Ồ...!”

Sau giây phút kinh ngạc, cánh phóng viên người nào người nấy bán tín bán nghi tranh nhau đưa ra câu hỏi chất vấn, bỗng chốc hội trường ồn ào náo động không nghe rõ bất cứ điều gì. Thói đời là vậy, đã có quá nhiều những buổi họp báo, ngôi sao nào trước những tin đồn thất thiệt về mình chẳng có lời giải thích, có ma mới biết đâu là thật đâu là giả. Tuy nhiên với cánh báo chí mà nói, điều mà họ quan tâm nhất là những lời nói mang những thông

tin có giá nhất.

“Xin mọi người trật tự! Từng người, từng người một!”. Người dẫn chương trình lập tức nói lớn qua micro: “Câu hỏi thứ nhất xin mời phóng viên của *Nhật báo Quất Tự*! Các phóng viên khác xin im lặng cho!”

“Cô có biết An Bân Ni và Lăng Hạo đã yêu nhau lâu năm rồi hay không?” Phóng viên của *Nhật báo Quất Tự* hỏi thẳng vào vấn đề.

“Biết.” Doãn Hạ Mạt trả lời.

“Vậy mục đích cô xen vào tình cảm giữa An Bân Ni và Lăng Hạo là gì? Là do bị Lăng Hạo mê hoặc, hay là vì...” Tay phóng viên dừng lại một cách mờ ám. Đám phóng viên chăm chăm nhìn nét mặt thể hiện của Doãn Hạ Mạt.

“Tôi có thể nói với mọi người một cách chính xác”, lồng ngực Doãn Hạ Mạt phập phồng một giây, cô nhìn thẳng, đối diện với tất cả các phóng viên, chậm rãi nói, “từ trước tới nay tôi chưa bao giờ xen vào giữa An Bân Ni và Lăng Hạo, và sau này tuyệt đối cũng không có chuyện đó”.

Đám phóng viên nhà báo cứng đờ người.

Ngay sau đó, họ nhanh chóng gạt bỏ khoảnh khắc phân vân do dự đó, tiếp tục hỏi.

“Vậy thì, quan hệ giữa cô và Lăng Hạo, trước việc vai diễn của cô tự dừng lại được đưa lên thành vai nữ chính thứ nhất tạo ảnh hưởng gì?” Một phóng viên khác xảo trá gài bẫy.

“Giữa tôi và Lăng Hạo chỉ là quan hệ hợp tác.” Doãn Hạ Mạt nhú mày.

“Nếu là quan hệ hợp tác đơn thuần tại sao lại dẫn đến việc An Bân Ni tuyên bố chia tay với Lăng Hạo, đồng thời rút lui khỏi làng giải trí? Cô có cảm thấy có lỗi với việc mình đã làm tổn thương An Bân Ni không?”

“Tôi không biết rõ tại sao cô ta lại nói ra những điều này. Nếu như muốn biết rõ nguyên nhân, xin mời đi hỏi chính cô ta.”

“Nhưng mà, cô ấy lại nói là tại vì cô “vô sỉ”, đã dụ dỗ Lăng Hạo cho nên cô ấy...”

“...”

Các câu hỏi của cánh phóng viên càng lúc càng sắc nhọn trực diện.

Quá đáng quá!

Quá đáng quá...

Trần Ân tức giận muốn xông ra giật lấy đồng micro của mấy tay phóng viên độc ác đó mà ném xuống đất, mà giẫm đạp lên!

Những lời nói đó chẳng qua mới chỉ từ một phía An Bản Ni, tại sao đám phóng viên như thế mù mắt cả lũ vậy, tất cả đều tin lời An Bản Ni, còn đối với Doãn Hạ Mạt, họ lại đưa ra những câu hỏi quá đáng như vậy?! Có lẽ bọn họ chỉ thích những tin đồn xấu thôi! Kể cả những tin đồn tai tiếng xấu xa đó có thuộc về một con người trong sạch đi chăng nữa, họ chỉ cần đến nguồn tin, chỉ cần gây sốc, họ đâu có màng đến cái gọi là thật thực chất là thế nào!

Đám phóng viên vẫn tiếp tục công kích.

“Cô có ý đồ mê hoặc Lăng Hạo không?”

“Không hề.”

“Cô cố ý hẹn Lăng Hạo ở khách sạn, mặc áo ngủ trong suốt xuất hiện trước mặt anh ấy, có ý đồ dụ dỗ anh ấy, cô có lời giải thích như thế nào đối với việc này?”

“Trong tủ quần áo của tôi chưa bao giờ có áo ngủ nào trong suốt.” Doãn Hạ Mạt cười lạnh nhạt. “Tôi thích áo ngủ bằng vải cotton một trăm phần trăm. Mà nếu như tôi có ra vào khách sạn đó, chắc chắn sẽ phải có ghi chép, mọi người có thể đi điều tra.”

“Ồ? Ý cô là An Bản Ni bịa đặt?” Một phóng viên hỏi đầy khiêu khích.

Ánh mắt Doãn Hạ Mạt trong veo: “An Bản Ni có bịa đặt hay không, tôi không muốn bình luận. Nhưng tôi không hề làm những việc mà cô ta đã chỉ trích và tố cáo”.

“Nếu như cô không làm, vậy thì tại sao An Bản Ni lại chỉ trích, tố cáo cô?”

Lời lẽ đầy ẩn ý.

“Vấn đề này cô hỏi cô ấy sẽ thích hợp hơn.”

“...”

Một câu hỏi rồi một câu trả lời cứ lặp lại như vậy trong suốt một thời gian dài, Doãn Hạ Mạt từ đầu đến cuối trả lời rất bình tĩnh và thông dong, thái độ, tinh thần thể hiện không giận cũng chẳng tức. Đám phóng viên cân nhắc trong lòng hồi lâu, họ cảm thấy nơi Doãn Hạ Mạt khó mà đột phá, thế

là như một tổ ong, họ lại chuyển sang chất vấn Lăng Hạo...

“Anh cho rằng mục đích Doãn Hạ Mạt tiếp cận anh là gì?”

“Anh và An Bân Ni chính thức chia tay chưa?”

“Tại sao anh lại có thể vì Doãn Hạ Mạt mà từ bỏ tình cảm hơn hai năm với An Bân Ni.”

“An Bân Ni được đưa đến bệnh viện cấp cứu, anh đã nghe nói chưa? Anh đã đến bệnh viện thăm cô ấy chưa?”

“Các fan của anh và an Bân Ni tỏ ra vô cùng bất mãn, họ tuyên bố rằng nếu anh rời xa An Bân Ni thì từ giờ trở đi, họ sẽ tẩy chay không xem tất cả cả những bộ phim có anh tham gia, anh có suy nghĩ gì trước việc này?”

“Bạn thân của An Bân Ni nói có ý rằng nếu anh rời xa Doãn Hạ Mạt, thì An Bân Ni có thể suy nghĩ nổi lại tình xưa với anh, anh sẽ chọn lựa như thế nào?”

“...”

Những câu hỏi đặt ra cho Lăng Hạo như những phát súng nổ liên hồi!

Nỗi uất ức của Trân Ân đã dâng lên đến tận cổ họng!

Họ đã phải mất mấy ngày mới liên hệ được với Lăng Hạo. Ngay từ đầu, Lăng Hạo chỉ nói xin lỗi Hạ Mạt rồi từ chối yêu cầu tham gia buổi họp báo cùng Hạ Mạt. Anh không đưa ra lý do, chỉ không ngừng nói lời xin lỗi, giọng nói tỏ ra rất mệt mỏi. Trân Ân tính nghĩ cách khác, nhưng lòng áy náy đối với Hạ Mạt buộc cô không được nản lòng. Cứ cách mười phút Trân Ân lại gọi điện cho Lăng Hạo một lần, Lăng Hạo tắt nguồn điện thoại. Trân Ân lại tới ngồi đợi trước cửa nhà Lăng Hạo, mãi đến ba giờ đêm rồi cuộc cũng gặp được anh ta về.

Không biết có phải vì Trân Ân vừa khóc lóc, vừa chửi bới, cầu xin trong ba tiếng đồng hồ hay không mà cuối cùng đã làm cho Lăng Hạo cảm động mà nghĩ lại, trưa hôm nay Lăng Hạo đột ngột gọi tới cho hay anh đồng ý tham gia buổi họp báo.

Nhưng mà...

Anh ấy sẽ nói gì?

Lỡ Lăng Hạo và An Bân Ni là đồng bọn của nhau thì sao, cô cầu xin Lăng Hạo tham gia buổi họp báo, biết đâu có khi lại làm hại Hạ Mạt thì sao?

Trân Ân đứng run người.

Công chúng ngồi trước tivi đều vểnh tai lên nghe, ngay cả những người đang đi vội trên đường cũng không thể không dừng bước nhìn lên màn hình rộng bên đường. Trong khoảng thời gian này, vấn đề chính được đặt ra khắp nơi là mối tình tay ba giữa An Bân Ni, Doãn Hạ Mạt và Lăng Hạo, ba người này rốt cuộc là quan hệ gì, đã trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Ấy vậy mà xem kìa, những biểu hiện của Doãn Hạ Mạt trong buổi họp báo, cô ta không mang dáng vẻ một con hồ ly tinh như những lời đồn đại. Hạ Mạt trong ống kính trông rất trầm tĩnh cao quý, ung dung và điềm đạm, đôi mắt trong veo như nước suối khiến công chúng không thể không bắt đầu nghi ngờ sự thật trong câu chuyện mà An Bân Ni đã nói.

Bây giờ...

Chỉ đợi câu trả lời của Lăng Hạo.

Ánh đèn flash nháy không ngừng.

Lăng Hạo trầm ngâm rất lâu.

Đôi mắt thâm quầng để lộ dấu tích của sự mất ngủ, râu ria lởm chởm, những cảm nhận ánh sáng rạng rỡ trước đây đã biến mất trên người anh, dường như có một cái bóng đen nặng trĩu đang bao phủ lấy anh.

Trước thái độ trầm mặc của Lăng Hạo, không khí buổi họp báo đột nhiên trở nên căng thẳng, các phóng viên báo, đài đều nín thở. Bằng những mẫn cảm nhạy bén trong nghề qua nhiều năm có được, họ thừa biết, những lời Lăng Hạo sắp nói là rất quan trọng, rất quan trọng!

Phóng viên các báo, đài giữ chặt micro, bút ghi âm và máy ảnh của mình trong tay, bình tĩnh, im lặng và chờ đợi.

Mấy đầu ngón tay đã lạnh cóng nhưng Doãn Hạ Mạt vẫn duy trì được sắc thái điềm tĩnh và thản nhiên khi đối diện với ống kính máy quay phim, sống lưng cô thẳng đứng, vì chờ đợi quá lâu nên có phần hơi cứng lại. Đã khá lâu vẫn chưa nghe thấy bất kỳ tiếng nói nào của Lăng Hạo, Hạ Mạt mất kiên nhẫn nghiêng đầu nhìn anh ta.

“Tôi và Doãn Hạ Mạt...”

Lăng Hạo hít một hơi thật sâu, anh ta nhắm mắt lại, đối diện với micro,

cuối cùng hạ quyết tâm nói hết chân tướng sự việc cho mọi người biết.

Đúng lúc này...

Cửa hội trường buổi họp báo được mở ra!

Mấy phóng viên quay lại nhìn.

“A...”

Họ lập tức kinh ngạc!

Âm thanh kinh ngạc khiến nhiều phóng viên khác cũng phải ngoái đầu nhìn qua!

Cả hội trường ồ lên.

Không còn ai chú ý lắng nghe Lăng Hạo nói gì nữa, tất cả các phóng viên đều phấn khích giơ micro và máy chụp hình lên, họ xô nhau giống như nước tràn về phía cửa!

Một bóng người yếu đuối, nước da trắng hiện ra ngay trước cửa...

Chính là...

Người mấy ngày trước do ốm nặng được đưa vào bệnh viện. Là...

An...Bân...Ni!

Phía sau đám phóng viên, trên hàng ghế phát biểu, Lăng Hạo kinh ngạc đứng phắt dậy! Doãn Hạ Mạt nhìn thấy hành động của Lăng Hạo, trong lòng trầm xuống, đột nhiên cô có một dự cảm không hay.

Mọi người ngồi trước màn hình ti vi kinh ngạc há hốc miệng, trời ơi, đây là cảnh quay trong phim sao? Ba nhân vật chính trong vụ scandal đã cùng nhau xuất hiện trong cuộc họp báo! Quá đặc sắc rồi còn gì! Mọi người hoan hỉ mở lớn âm lượng, cư dân mạng đang theo dõi hình ảnh trực tuyến dán mắt vào màn hình vi tính.

An Bân Ni đang đứng tại cửa hội trường.

Cô vẫn đang mặc bộ quần áo bệnh viện trên người, vẻ ốm yếu xanh xao, có lẽ đã sụt chừng năm cân, dáng điệu đầy đau thương khiến người ta thương cảm. An Bân Ni đứng đờ ra như thế không nhận ra đám phóng viên đang vây quanh mình, ánh mắt đáng thương thần thờ như đang tìm cái gì đó trong hội trường. Đột nhiên An Bân Ni chăm chú nhìn vào Lăng Hạo đang ngồi trên hàng ghế người phát ngôn trước mặt!

Đám phóng viên vội vàng tránh đường cho cô!

Ánh đèn flash nhấp nháy điên cuồng.

Máy quay phim của các đài truyền hình cũng nhanh chóng chuyển hướng
chĩa thẳng qua phía An Bân Ni!

An Bân Ni ẻo lả yếu ớt bước đi, hướng về phía Lăng Hạo.

Đôi mắt cô mọng nước.

Nước mắt An Bân Ni chảy xuống gò má, nước mắt của một trái tim tan nát,
đau thương, nước mắt của sự áy náy day dứt. An Bân Ni run rẩy đi đến chỗ
Lăng Hạo. Nước mắt lặng lẽ rơi xuống, cả hội trường rơi vào yên lặng, yên
lặng đến nỗi có thể nghe được tiếng nước mắt rơi.

“Xin lỗi... em hiểu lầm anh rồi... anh Hạo...”

An Bân Ni nước mắt giàn giụa bước đến trước mặt mọi người có mặt tại
hội trường đều phải tan nát trái tim.

Lăng Hạo kinh ngạc nhảy tới, hoảng loạn đỡ lấy An Bân Ni.

“Bân Ni! Em sao rồi?”

“Em nghĩ là... anh đã thay lòng... em cứ tưởng rằng cô ta đã dùng thủ đoạn
dơ bẩn cướp đi trái tim anh... nhưng mà, em vừa mới biết được...”, trong
nước mắt của An Bân Ni có nụ cười, nước mắt óng ánh từ lông mi của cô ta
lã chã rơi xuống, “... thì ra anh vẫn còn yêu em... trong trái tim anh... chỉ
có một mình em... đúng không... xin lỗi anh... lẽ ra em không nên nghi
ngờ anh...”.

“Bân Ni...”

Lăng Hạo ngô nghê nhìn An Bân Ni như thể chẳng hiểu rốt cuộc đang xảy
ra chuyện gì.

“...”

“... Đúng là em đã hiểu lầm anh... vậy thì hãy để em giải quyết chuyện này
cho ổn thoả...” An Bân Ni ngậm nước mắt mà cười, nụ cười yếu ớt nhưng
rất đẹp, cô ta gắng gượng từ chỗ Lăng Hạo bước đến trước mặt Doãn Hạ
Mạt.

Doãn Hạ Mạt đứng dậy.

Cô thầm cảnh giác, thần sắc vẫn điềm tĩnh nhìn An Bân Ni.

Quá đặc sắc!

Hai nữ diễn viên chính trong vụ scandal trực tiếp đối chất!

Đám phóng viên ra sức chụp cảnh An Bân Ni và Doãn Hạ Mạt đang đứng đối diện nhau tại vị trí của người phát ngôn! Quá đỉnh, quá tuyệt, đã có đề tài câu cơm cả tháng này rồi!

“Cô Doãn, tình cảm của tôi và Lăng Hạo không dễ để cô phá vỡ đâu...”

An Bân Ni thở yếu ớt, cố gắng không rơi nước mắt nữa, nhưng lông mi lại ướt đẫm, cô cố thể hiện nỗi đau làm lay động lòng người.

“... Vừa rồi trong bệnh viện, tôi nhận được nhẫn cưới và thư của anh ấy sai người đưa tới, cuối cùng tôi đã hiểu mọi chuyện lúc trước đều là do tôi hiểu lầm anh ấy. Tôi dự tính đồng ý nhận lời cầu hôn của A Hạo. Tuy rằng cô đã ba lần bảy lượt mê hoặc dụ dỗ Lăng Hạo, nhưng tôi vẫn là người hạnh phúc, vậy thì, tôi tha thứ cho cô...”

Khán giả ngồi và cư dân mạng lộ vẻ xúc động, chứng kiến tận mắt cảnh gương vỡ lại lành của đôi tình nhân bao năm bên nhau. An Bân Ni hiền lành không những không trách mắng người thứ ba là Doãn Hạ Mạt, ngược lại, cô ấy còn khoan dung tha thứ cho Doãn Hạ Mạt.

Quá lay động lòng người...

Giữa những ánh đèn chớp loà chóai mắt.

Doãn Hạ Mạt nhìn Lăng Hạo một cái, cô nhận ra Lăng Hạo đang lúng túng khù khờ, Doãn Hạ Mạt trong lòng thầm than thở, cô nhìn sang An Bân Ni nước mắt đầm đìa. Doãn Hạ Mạt quan sát An Bân Ni, ánh mắt vô tình lướt tới chiếc nhẫn kim cương phát sáng lấp lánh trên ngón tay An Bân Ni.

“Chúc mừng cô.” Doãn Hạ Mạt thản nhiên cười, nói. “Đây là chiếc nhẫn kết hôn mà Lăng Hạo vừa mới cho người đem tới cho cô phải không? Rất đẹp.”

An Bân Ni ngơ ngác, cô ta cứ nghĩ Doãn Hạ Mạt sẽ gấp rút biện bác lại, không ngờ Doãn Hạ Mạt lại có phản ứng như vậy. Ngạc nhiên một lúc, e lệ rụt rè nhìn Lăng Hạo nói:

“Đúng, đây chính là chiếc nhẫn Lăng Hạo vừa tặng cho tôi.”

Máy quay phim lập tức dao động chuyển qua hình ảnh bàn tay của An Bân Ni.

Hình hoa bách hợp xinh xắn.

Đá kim cương lấp lánh.

Chiếc nhẫn cực kỳ đặc biệt.

“Vậy sao?” Doãn Hạ Mạt nghĩ ngợi hồi tưởng lại một chút rồi nói: “Nhưng mà một tháng trước, lúc đang quay tập ba bộ phim *Bản tình ca trong sáng*, nhân vật Thái Na cô đóng mừng sinh nhật, món quà nhận được hình như chính là chiếc nhẫn này mà”.

An Bản Ni kinh ngạc.

Cô ta cười miễn cưỡng nói: “Là Lăng Hạo mua chiếc nhẫn giống như vậy đó”.

“Tôi nhớ là chiếc nhẫn kim cương đó là do một nhà kinh doanh vàng bạc đá quý tài trợ, vì để tỏ lòng yêu quý cô và bộ phim *Bản tình ca trong sáng* đã đặc biệt làm ra chiếc nhẫn có hình dáng độc nhất vô nhị này.” Doãn Hạ Mạt mỉm cười thản nhiên.

Hội trường hoàn toàn im lặng.

Cánh phóng viên đưa mắt nhìn nhau.

Trán An Bản Ni toát mồ hôi hột, cô cố định thần lại rồi lên tiếng giải thích: “Có lẽ tôi đã nhớ nhầm, hộp đựng nhẫn trong ngăn kéo rất nhiều, không lưu tâm đã lấy nhầm”.

“Nhẫn lấy nhầm cũng không sao”, Doãn Hạ Mạt nói với An Bản Ni, “nhưng mà có rất nhiều chuyện không nên nhớ nhầm thì tốt hơn. Ví dụ như tôi chưa từng có tư tình riêng với Lăng Hạo, thậm chí hai chúng tôi chưa bao giờ đi ăn riêng ở ngoài với nhau, làm sao cô lại có thể nhớ nhầm thành tôi có ý đồ cướp anh ấy được cơ chứ?”.

“Cô...” An Bản Ni bất động, hồi lâu, đôi môi trắng bệch của An Bản Ni mấp máy. “Rốt cuộc cô muốn nói gì? Cô đã có ý đồ dụ dỗ Lăng Hạo, tại sao cô lại không dám thừa nhận? Giờ này biết mình là kẻ thứ ba sẽ bị người khác khinh bỉ, cho nên cô sợ, muốn phủ nhận đúng không? Cô đã có gan dụ dỗ Lăng Hạo ở khách sạn, thì nên có gan dám làm dám nhận...”.

“Khách sạn?” Doãn Hạ Mạt cau mày. “Khách sạn mà cô nói là khách sạn nào? Hôm đó là ngày mấy tháng mấy?”.

“Không nhớ nữa...”

“Vậy có phải cô cũng không nhớ người trong khách sạn đó rốt cuộc là ai không?” Doãn Hạ Mạt nhếch môi, đôi mắt đầy vẻ mỉa mai giễu cợt.

Chuyện này là như thế nào?

Các phóng viên sững người kinh ngạc, tại sao lại có vẻ như là An Bân Ni đang nói dối, trong khi nói chuyện có rất nhiều sơ hở, thần sắc An Bân Ni cũng bắt đầu mất tự nhiên.

Trần Ân xoa xoa lồng ngực, rốt cuộc cũng đã sống lại từ bên bờ vực thẳm của cái chết. Trời ơi, An Bân Ni, chẳng trách là ngôi sao phim thần tượng, khả năng diễn vở kịch đau khổ vì tình quả thật quá trôi chảy! Hi hi, nhưng mà Hạ Mạt của cô cũng đâu dễ bắt nạt, chỉ cần nhẹ nhàng từ tốn vài câu là có thể hoàn toàn vạch trần những lời giả dối của An Bân Ni!

An Bân Ni yếu ớt run rẩy.

Sắc mặt An Bân Ni trắng bệch, bộ dạng gần như muốn ngất xỉu, Lăng Hạo đứng phía sau phải đỡ giữ. An Bân Ni nước mắt đầm đìa nhìn Hạ Mạt khóc lóc:

“Tại sao cô vẫn còn muốn xảo biện chứ? Rốt cuộc là cô có mê hoặc dụ dỗ Lăng Hạo hay không, trong lòng mọi người đều biết rõ. Tôi vốn dĩ muốn tha thứ bỏ qua cho cô, vậy mà cô không hề có chút suy nghĩ hối cải, tôi cũng chẳng cần phải giữ gìn nề nang với cô nữa.”

An Bân Ni quay đầu lại, ánh mắt u uất chằm chặp nhìn Lăng Hạo.

“Lăng Hạo, anh nói đi, rốt cuộc có đúng là Doãn Hạ Mạt đã nhiều lần mê hoặc anh không?”

Cả hội trường im lặng!

Trước tivi của hàng triệu triệu gia đình.

Trước máy vi tính.

Trước màn hình lớn trên đường phố.

Tất cả mọi người đều nín thở!

Lăng Hạo trầm lặng, ngượng ngập và lúng túng, sắc mặt lúc đỏ lúc lại trắng. Trong lòng không ngừng giằng xé, lương tri buộc anh phải nhìn Doãn Hạ Mạt, cô đang dừng dừng dán mắt nhìn anh, ánh mắt rất bình tĩnh nhưng lại phảng phất vẻ bất cần. Đầu óc Lăng Hạo có những tiếng búa đập ầm ầm, cảm giác hổ thẹn buộc anh né tránh đôi mắt Hạ Mạt.

An Bân Ni yếu ớt dựa vào lòng Lăng Hạo.

Cô ta nắm chặt tà áo Lăng Hạo như nắm chặt ngọn cỏ cuối cùng trong cuộc

đời, sắc mặt trắng bệch, sợ hãi và thỉnh cầu biến đôi mắt của An Bân Ni giống như người sắp chết khiến người ta phải sợ hãi.

Lăng Hạo biết...

Tiền đồ của An Bân Ni, danh dự của An Bân Ni, tất cả những thứ mà bao nhiêu năm qua cô khổ sở cố gắng mới có được, tất cả đang nằm trong câu trả lời của anh...

“Xin lỗi, Hạ Mạt...” Lăng Hạo như thể bỗng chốc già đi mười tuổi, anh lần trốn ánh mắt Hạ Mạt, giọng tắc nghẹn không còn sức lực, câu nói chỉ khe vọng trong hội trường của buổi họp báo. “Tôi không thể làm Bân Ni đau khổ...”

“Lăng Hạo...”

An Bân Ni rớt nước mắt hạnh phúc, cô ta dựa đầu vào ngực Lăng Hạo, ôm chặt lấy anh ta hết như cảnh lãng mạn hi nộ đan xen trong phim ảnh!

Lăng Hạo dờ dẩn đứng im đó.

Tuy rằng anh không chấp nhận cách làm của An Bân Ni, cũng vì điều này mà họ đã cãi nhau, thậm chí dẫn tới chiến tranh lạnh, nhưng tình cảm gần bó hơn hai năm qua, nếu như nói sự thật ra, tất nhiên kết quả sẽ là hủy hoại Bân Ni, anh... còn có thể có cách lựa chọn nào khác sao...

Trái tim Doãn Hạ Mạt như rơi thẳng xuống mặt biển, chìm ngấm.

Cả hội trường thất kinh chấn động!

Quả nhiên là Doãn Hạ Mạt đã mê hoặc Lăng Hạo! Cách phóng viên sau phút kinh ngạc chợt bừng tỉnh, hồi nãy, khi Doãn Hạ Mạt và An Bân Ni đối chất, họ đã suýt nữa cho rằng An Bân Ni bịa đặt! Nếu như chính Lăng Hạo đã thừa nhận Doãn Hạ Mạt đã dụ dỗ mê hoặc anh ta, vậy thì sự việc đã hoàn toàn sáng tỏ rồi còn gì!

Công chúng ngồi trước ti vi có đôi chút mơ hồ, không hiểu rõ vấn đề.

Rõ ràng là Lăng Hạo như ngầm thừa nhận Doãn Hạ Mạt chủ động mê hoặc anh ta, nhưng tại sao họ vẫn cảm thấy có chỗ nào không thoả đáng?

“Doãn Hạ Mạt! Lúc nãy cô đã nói dối ư? Lăng Hạo vừa mới chính miệng thừa nhận cô ba lần bảy lượt mê hoặc anh ấy, bây giờ cô còn gì muốn nói?”

“Cô sẽ suy nghĩ về việc rút khỏi làng giải trí chứ?”

“Sự thật đã rất rõ ràng, cô vẫn gan lì không thềm xin lỗi An Bân Ni hay

sao?”

“Xin cho hỏi, bây giờ cô thấy thế nào? Cô trực tiếp bị Lăng Hạo từ chối, anh Hạo lựa chọn An Bân Ni, cô có cảm thấy hổ thẹn hay là đau khổ, hay là tức giận?”

“...”

“...”

Hội trường cuối buổi họp báo, những câu hỏi được đưa ra âm âm như mưa bão trút xuống, phóng viên các báo, đài ào lên phía trước, phá vỡ rào cản của đám vệ sĩ, lớp trong lớp ngoài bao vây ép Doãn Hạ Mạt vào trong, hàng trăm câu hỏi có tính công kích như súng được nổ ra được phát ra!

Thái Ni than trời, tình thế sắp được đảo ngược đã hoàn toàn bị phá vỡ ngay trước mắt, cục diện đã không thể khống chế, Hạ Mạt dù cho có thông minh bình tĩnh đến mấy cũng khó lòng xoay chuyển được tình thế. Thật ra quyết định thắng thua trong việc mở cuộc họp báo này đều phụ thuộc vào Lăng Hạo, và một khi Lăng Hạo đã thừa nhận tán đồng với An Bân Ni, thì Doãn Hạ Mạt chỉ còn cách rơi vào tình thế muôn đời không góc đầu dậy nổi mà thôi.

Lòng Thái Ni như có lửa đốt, nhưng anh cũng đành phải bó tay thôi.

Trân Ân uất ức như sắp chết đến nơi!

Đồ vô liêm sỉ An Bân Ni! Đồ vô liêm sỉ Lăng Hạo! Tao nguyện rửa chúng mày! Vì lời nói dối này chúng mày sẽ phải chịu sự trừng phạt!

Nhìn Doãn Hạ Mạt bị đám phóng viên bao vây, Trân Ân không thể tiếp tục ngồi trên ghế của mình, đương lúc tính xông vào chỗ Hạ Mạt, đột nhiên cô nghe rõ mồn một tiếng trách mắng!

“Không thể làm hại An Bân Ni, cho nên anh đã chọn cách không nói ra sự thật hay sao?”

Bị đám phóng viên thô bạo chèn ép, giọng nói đầy giận dữ của Doãn Hạ Mạt lạnh lùng lộ rõ thái độ tức giận không đồng tình chấp nhận.

“Anh cho rằng, một tiếng xin lỗi là có thể để sự việc qua đi một cách hồ đồ như vậy sao? Như thế là có thể giúp An Bân Ni giấu được sự thật sao? Như thế là có thể buộc tôi phải cam lòng tình nguyện chấp nhận gánh vác tội danh “có lẽ có” đó sao?”

Trái tim của Doãn Hạ Mạt từ từ giá lạnh.

Sự việc đã đến nước này, vậy thì, việc gì phải giữ tình nghĩa nữa. Cô đứng thẳng lưng, ánh mắt bất cần của cô từ thân hình đờ đẫn bất lực của Lăng Hạo lạnh lùng chuyển qua chỗ An Bân Ni đang cố làm ra vẻ trấn tĩnh.

“An Bân Ni, đối với cô mà nói, sự hư vinh chẳng lẽ quan trọng đến thế sao?” Doãn Hạ Mạt nghiêm túc và điềm tĩnh nói. “Bởi vì không cúi đầu khom lưng trước cô, nên trong phòng hóa trang, cô đã đánh người quản lý của tôi. Bởi vì trong lúc quay phim tôi không có ngọng, giọng tôi được đạo diễn khen ngợi đã tạo ra trong cô lòng đố kỵ, tôi đã bị cô mượn cớ cố ý liên tiếp tát vào mặt. Bởi vì sự kiện tát tai đó gây ảnh hưởng xấu nên vai diễn của cô bị đánh tụt xuống thành vai nữ chính thứ hai, cho nên cô càng độc ác tàn bạo hơn, đã đem đặt chuyện dự dỗ Lăng Hạo sao?!”

Cách phóng viên kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau.

Hai phiên bản này khác biệt nhau quá xa, tuy nhiên trước biểu hiện quật cường và sự giận dữ của Doãn Hạ Mạt thật sự không có chút gì gọi là giống như đang diễn kịch.

“Cô nói gì?!”

An Bân Ni chuyển từ xấu hổ sang nổi trận lôi đình, trong chốc lát quên ngay bộ dạng yếu ớt vừa rồi, giọng nói chuyển qua cau có, đánh đá, chua ngoa khiến toàn bộ đám phóng viên giật mình kinh ngạc!

“Cô nói là tôi đang bịa đặt? Tôi đó kị cô? Cô có cái gì đáng được tôi đố kị chứ? Một kẻ vừa mới chập chững bước vào nghề, cô dựa vào cái gì mà ăn nói với tôi tiếng to tiếng nhỏ như vậy?”

An Bân Ni tức tối hầm hầm tiến lại gần Doãn Hạ Mạt.

“Sự thật đó bày ngay trước mắt, cô không biết nhục nhã, đã ba lần bảy lượt dụ dỗ Lăng Hạo, chính Lăng Hạo lúc này đã thừa nhận, cô còn muốn như thế nào? Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ phải không?!”

“Lăng Hạo...”, thần sắc Doãn Hạ Mạt lạnh lùng điềm tĩnh, “trong lòng cô, anh ta là bảo bối, nhưng với tôi xem ra chẳng qua chỉ là một diễn viên vô cùng bình thường. Vu cho tôi dụ dỗ mê hoặc anh ta, cũng phải xem xem tôi có thể thích anh ta nổi không đã”.

“Cô...”

An Bân Ni đưa ngón tay chỉ vào Doãn Hạ Mạt, toàn thân tức giận run bắn bật.

“Được, nếu đã nói tôi dụ dỗ Lăng hạo, vậy thì đừng có nói mập mờ nữa.”

Đáy mắt vụt qua tia sáng giá lạnh, Doãn Hạ Mạt tiến lại gần sát nhìn vào dáng vẻ uể oải mệt mỏi của Lăng Hạo, cô ôn tồn hạ giọng hỏi:

“Lăng Hạo, tôi ba lần bảy lượt mê hoặc dụ dỗ anh như thế nào? Lúc nào? Chỗ nào? Đã làm gì? Xin anh hãy nói rõ ra đi!”

“...”

Lăng Hạo quần bách quay đi tránh ánh mắt Doãn Hạ Mạt, như không còn chút dũng khí để nhìn cô nữa. An Bân Ni vừa sốt ruột lo lắng, vừa giận dữ, trong chốc lát lại không nghĩ ra được cách gì hay, hận đến nổi móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay.

Doãn Hạ Mạt nhếch môi đầy mỉa mai, giễu cợt.

“Nếu như anh không lên tiếng, vậy có phải là anh đã thừa nhận, lúc này là anh không nhẫn tâm một khi thủ đoạn ác độc của An Bân Ni bị vạch trần, cô ấy sẽ không thể đứng vững được trong làng giải trí nữa, cho nên anh chỉ chọn cách im lặng, cho nên mới nói xin lỗi tôi?”

“Lăng Hạo nói xin lỗi là vì muốn giữ chút thể diện cho cô, cô còn dám tiếp tục nói dối trước mặt mọi người sao?!” Nhìn thẳng lợi đã ngay trước mắt lại bị Doãn Hạ Mạt phản công lại từng chút một, An Bân Ni nghiêng rằng: “Tôi khinh bỉ loại đàn bà như cô!”

Cô ta tức giận giơ bàn tay lên...

Nhắm thẳng gò má của Doãn Hạ Mạt mà đánh...

“Hả...”

Đám phóng viên tỏ ra lạnh lùng.

Trong phút giây đầu sôi lửa bỏng, Doãn Hạ Mạt đưa tay trái tóm lấy cánh tay An Bân Ni, sau đó giơ tay phải lên...

“Bốp!!!!”

Một cái tát đập mạnh lên má An Bân Ni.

“Kẻ dối trá là cô.”

Cùng với cái tát tai này, Doãn Hạ Mạt lạnh lùng đáp lại lời An Bân Ni.

Yên lặng.

Cả hội trường yên lặng.

Tất cả mọi người trước màn hình ti vi đều thờ người ra, miệng há hốc, ngơ ngác và đờ đẫn đến không động đậy nổi.

Doãn Hạ Mạt nhìn dấu tay càng lúc càng đỏ hiện rõ lên trên gò má An Bân Ni, cô nghĩ thầm, lần trước là do đang quay phim nên cô không thể đánh trả, nhưng lẽ nào lại để cho An Bân Ni nghĩ rằng cô sinh ra chỉ để cho người ta đánh sao?

Cái đau rát bỏng ép vào trong tim rốt cuộc cũng khiến An Bân Ni đang đờ đẫn phải sức tỉnh.

“Cô... cô đã dám đánh tôi?”

An Bân Ni nổi nóng, chút lí trí còn tồn lại cũng sớm theo mây khói tan đi. An Bân Ni vung hai tay tính nhảy xổ vào Doãn Hạ Mạt, đột nhiên phía sau có người kéo lại! An Bân Ni ra sức vùng vẫy, vẫn không sao thoát, không sao tiếp cận được Doãn Hạ Mạt, Bân Ni tức tối quay đầu lại, người đó lại là Lăng Hạo.

“Buông em ra!!!”

An Bân Ni thét lên, hai chân vừa đạp vừa giẫm vào Lăng Hạo.

An Bân Ni thừa biết Lăng Hạo đã động lòng với Hạ Mạt rồi! Nếu không thì những lúc quay phim, Lăng Hạo làm sao có thể thể hiện bộ mặt như vậy với Doãn Hạ Mạt được cơ chứ. Tuy Lăng Hạo kiên quyết phủ nhận, nhưng cô biết rõ! Lăng Hạo vẫn đứng về phía cô, nếu không anh ta đã không những không bênh vực cô mà còn ngăn cản kế hoạch hoàn mỹ của cô. Cô nhất định tổng cổ Doãn Hạ Mạt đi bằng được, cô phải bôi nhọ Doãn Hạ Mạt, đuổi ra khỏi làng giải trí!

Cả hội trường không thể kiểm soát nổi!

Nhiều phóng viên kinh ngạc trước những biểu hiện của An Bân Ni, người thì lại ngạc nhiên vì Doãn Hạ Mạt dám công khai tát An Bân Ni. Hội trường buổi họp báo bị vỡ, tiếng la hét, tiếng kinh sợ, tiếng chất vấn rầm rầm như lật tung nóc nhà!

“Doãn Hạ Mạt, cô đã đánh người!”

Cách phóng viên kinh sợ, đây là lần đầu tiên họ được nhìn thấy một nữ minh tinh ra tay dưới sự chứng kiến của hàng trăm người. Quá khiếp đảm!

“Là cô ấy động thủ trước.”

Doãn Hạ Mạt thản nhiên thuật lại sự thật, nét mặt bình tĩnh, nhưng lồng ngực cô lại đang phập phồng, chứng tỏ cô đang rất kích động. Cuối cùng, không thể kiềm chế được nữa, Doãn Hạ Mạt âm thầm chua xót cười, năm năm rèn luyện lại vẫn không luyện nổi tính nóng nảy trong cô. Có lẽ cô sẽ thua trận này, nhưng mà, chà chà, cô sẽ không hối hận là đã cho An Bân Ni cái tát này.

“Là mày!! Là mày ra tay trước! Mày là người đàn bà luôn dối trá!”

An Bân Ni thét lên, cơn cuồng nộ giúp An Bân Ni có được sức lực kinh người, cô ta đã thoát ra được sự trói buộc của Lăng Hạo, lại một lần nữa xông tới trước mặt Hạ Mạt gầm lên: “Mày nói tao nói dối, mày có chứng cứ gì để tự chứng minh cho bản thân mình?! Mày có giỏi thì nói đi! Nói đi!”

“...”

Doãn Hạ Mạt cắn chặt môi. Trong thế giới hoang đường này, một lời nói điên cuồng đáng khinh bỉ “có lẽ có”, thì cần phải có chứng cứ mới lật đổ được sao?

“Nói đi! Mày có chứng cứ gì?!” An Bân Ni thấy Doãn Hạ Mạt phải ngậm tằm liên đắc ý hằm hằm nhìn Doãn Hạ Mạt, gương mặt nghênh ngang kiêu ngạo. An Bân Ni lên tiếng la lối: “Sao, nói không ra lời được à! Chứng tỏ mày là kẻ nói dối! Kẻ nói dối là mày!”.

“Tôi...”

Doãn Hạ Mạt uất ức sắc mặt trắng bệch, nhất thời không nghĩ ra “chứng cứ” gì có thể chứng minh cô không dụ dỗ Lăng Hạo!

“Tôi chính là chứng cứ của cô ấy.”

Một giọng nói êm dịu, đẹp như làn sương đêm, giọng nói dễ nghe vô cùng, giọng nói dường như có ma lực làm chấn động con tim tất cả mọi người, khiến cho không gian và thời gian phút chốc như thủy tinh đông cứng, lóng lánh và trong suốt.

Doãn Hạ Mạt kinh ngạc!

Giọng nói vô cùng quen thuộc tuyệt đối không thể là...

Người cô rung chuyển...

Cô quay đầu qua nhìn...

Tâm trạng kích động còn chưa kịp biến mất trên gương mặt An Bân Ni, cô ta kinh ngạc nhìn về hướng giọng nói đó phát ra, lập tức cô chờ người hoài nghi, không hiểu mình có phải đang hoa mắt không?

Phóng viên đứng chen chúc trong hội trường sững người nhìn về cửa hội trường buổi họp báo, phút giây họ nhìn thấy cái gọi là “chứng cứ của Doãn Hạ Mạt”...

Ầm...

Hình như bom nguyên tử đang nổ trong hội trường!!

Người đó...

Người đó lại là...

Cửa hội trường buổi họp báo.

Vô số micro, vô số máy chụp hình, vô số ánh đèn nhấp nháy giống như quần tinh bể nguyệt, cánh phóng viên hưng phấn kích động chen chúc vây quanh một hình dáng đang tiến vào. Dường như tất cả ánh sáng trên khắp thế giới đều tập trung trên thân hình của người đó, khi anh vừa xuất hiện, vạn vật trên thế giới đều hóa thành âm ảnh, chỉ có đôi mắt sáng rực như sương đêm của anh mới là điểm sáng rực rỡ chói chang, nụ cười dịu dàng như gió đêm thổi tới...

Phóng viên đài HBS giơ micro lên đuổi sát theo thân người anh.

“Hạ Mạt – là bạn gái của tôi.”

Người đó mỉm cười tuyên bố trước mặt mọi người.

Lạc Hi...

Là Lạc Hi...

Lạc Hi đang ở Nhật Bản quay bộ phim *Cờ chiến*, tự nhiên lại như từ trên trời rơi xuống xuất hiện tại buổi họp báo của Doãn Hạ Mạt! Mà Lạc Hi vừa mới nói gì nhỉ?

Doãn Hạ Mạt...

Là bạn gái của anh ấy?!

Tất cả phóng viên trong buổi họp báo đều sững sờ!

Khi Lạc Hi đột ngột xuất hiện tại buổi họp báo như trong truyện cổ tích, công chúng ngồi trước ti vi, trước máy vi tính, trên đường, trong các trung

tâm thương mại đều kinh ngạc mở to mắt, không sao thở được, không dám tin, tất cả đều chăm chăm dõi theo gương mặt Lạc Hi trong màn hình!

Lạc Hi...

Là Lạc Hi à!!!!

Trời đất ơi, Lạc Hi cao quý anh tú gọi cảm đã xuất hiện trong buổi họp báo đầy kịch tính này sao?!

Đám phóng viên đông như kiến kinh ngạc nhường đường.

Lạc Hi đến trước mặt Hạ Mạt, đôi mắt anh dường như đang cười nhìn vào khuôn mặt thất thần kinh ngạc của Hạ Mạt, anh đưa tay vuốt tóc cô một cách đầy thương yêu, sau đó nín thở ôm Hạ Mạt vào lòng.

Trước vô số phóng viên.

Trước ống kính máy quay phim.

Trước tất cả mọi người.

Lạc Hi nhẹ nhàng ôm Doãn Hạ Mạt vào lòng cho đến khi cơ thể của Hạ Mạt từ chỗ đang đông cứng vì sợ hãi dần dần buông lỏng mềm dịu trở lại, cho đến khi cô đã hiểu anh muốn làm gì, Lạc Hi mới nhẹ nhàng buông cô ra, không quên in dấu một nụ hôn dịu dàng trên trán Hạ Mạt.

Sau đó...

Anh nói với cô đầy vẻ day dứt:

“Em không nên suy nghĩ quá nhiều, anh không thể để em tiếp tục phải chịu đựng uất ức như thế này nữa... để chúng mình công khai...”

Trong lòng Doãn Hạ Mạt cảm thấy chua xót, cô mập mờ đoán ra Lạc Hi sẽ làm gì, cô cảm động vô cùng. Những hình ảnh từ lúc gặp lại nhau, cô đã nhận được sự giúp đỡ của anh hết lần này đến lần khác. Không thể được, đây là việc của cô, không thể để anh bị liên lụy!

“Lạc Hi!”

Cô vội vàng nắm tay anh, ý định muốn ngắt lời anh.

“Chúng tôi đang yêu nhau.”

Lạc Hi kiên quyết nắm chặt tay cô lại, đối diện với ánh đèn nhấp nháy như biển sao, anh cười và tuyên bố. Đám phóng viên trở mắt nhìn nhau. Lạc Hi dịu dàng ôm bờ vai Doãn Hạ Mạt, hai người thân mật đứng sát bên nhau giống như chàng hoàng tử đẹp trai và nàng công chúa ngây thơ thuần khiết

trong truyện cổ tích. Vô số ánh đèn flash chói mắt nhấp nháy tô điểm thêm quầng sáng chói chang từ hai người, cảnh tượng lung linh khó mà tưởng tượng nổi.

An Bân Ni sắc mặt trắng bệch.

Thân người lắc lư, lo sợ đến nỗi mồ hôi trán vã ra, An Bân Ni hoảng loạn hết nhìn sang trái rồi lại ngó qua phải, chỉ thấy tất cả phóng viên đều kinh ngạc nín thở nhìn Doãn Hạ Mạt và Lạc Hi đang ôm nhau. Làm sao lại như vậy?!

“Ở Nhật Bản, sau khi nghe được chuyện này, lúc đầu tôi định lập tức quay về làm sáng tỏ sự thật, công khai quan hệ giữa tôi và Hạ Mạt. Nhưng Hạ Mạt sợ ảnh hưởng đến sự nghiệp của tôi, trong điện thoại cô ấy đã nhiều lần can ngăn, cô ấy nói mình rất tự tin có thể tự vạch trần những lời nói dối đó. Vậy là tôi đã không thể bảo vệ người con gái mà mình thương yêu, để cô ấy rơi vào tình thế cô đơn, không ai quan tâm, cho dù là để bảo vệ sự nghiệp của tôi... cũng không thể được! Cho nên, tôi đã quyết định bay từ Nhật Bản về đây để tuyên bố với mọi người, Hạ Mạt và tôi đang yêu nhau!”

Ánh mắt Lạc Hi vô cùng yêu thương che chở, anh ôm chặt Doãn Hạ Mạt, cúi đầu mỉm cười với cô. Rồi anh ngẩng đầu lên, nhìn về phía An Bân Ni sắc mặt càng lúc càng nhợt nhạt đang đứng bên, Lạc Hi cười mà như không phải cười, anh bảo:

“An Bân Ni, Hạ Mạt sao có thể bỏ rơi tôi mà đi “dụ dỗ” Lăng Hạo của cô được cơ chứ?”

“...”

Đầu óc An Bân Ni rối mù, thần thờ, mặt trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi lạnh chảy ào ào xuống mặt, trông rất buồn cười.

“Những lời cô phỉ báng Hạ Mạt, tôi sẽ giao cho luật sư xử lý, ngày mai cô sẽ nhận được thư mời của luật sư.” Lạc Hi cong môi, nụ cười ấm áp. “Đến tòa, cô sẽ được nhìn thấy nhiều chứng cứ chứng minh cô đã bịa đặt, và cũng sẽ được nhìn thấy rất nhiều chứng cứ chứng minh Doãn Hạ Mạt trong sạch.”

Cả hội trường kinh ngạc!

Tất cả phóng viên đều trở mắt nhìn An Bân Ni, chỉ thấy trên gương mặt An Bân Ni đầy sự lo sợ, An Bân Ni líu lưỡi nói không thành lời, trán đầm mồ hôi, đáng vẻ mệt mỏi. Giờ phút này, từ bộ dạng của An Bân Ni cũng đã nói ra toàn bộ sự thật.

Nhìn An Bân Ni trên màn hình ti vi.

Khán giả dần dần nhận ra chân tướng của sự việc.

Thì ra là như vậy...

An Bân Ni vì muốn cứu vãn ảnh hưởng không tốt của mình trước sự việc tát Doãn Hạ Mạt, vì muốn cứu vãn vai diễn sắp bị thay đổi, nên mới dốc toàn tâm toàn lực quyết hãm hại Doãn Hạ Mạt...

Còn Lăng Hạo vì lụy tình xưa, không muốn hủy hoại sự nghiệp của An Bân Ni nên đã chọn lựa sự dối trá, hy sinh Doãn Hạ Mạt vô tội, cho nên anh ta mới mập mờ không rõ ràng lại nói lời xin lỗi Hạ Mạt, rồi nói không thể làm hại An Bân Ni.

“Anh...”

An Bân Ni khàn tiếng tròn mắt đảo ngược rồi ngất luôn. Lăng Hạo vì sự xuất hiện của Lạc Hi mà kinh ngạc thất thần, trong lúc luống cuống đỡ không kịp, An Bân Ni trượt ngã nhào xuống đất!

Từ lúc Lạc Hi khuynh nước khuynh thành và Lăng Hạo sắc mặt tiêu tụy đứng chung với nhau, khi Lạc Hi dịu dàng ôm lấy Doãn Hạ Mạt, khi Lạc Hi tuyên bố tình cảm của hai người, thì trên đời nay, sẽ không còn ai tin tưởng An Bân Ni nữa, những lời nói dối lúc trước tự dưng biến mất như băng tuyết dưới ánh nắng tuyệt đẹp, bởi vì nếu như có người con gái nào từ bỏ Lạc Hi mà chọn lựa dụ dỗ Lăng Hạo thì đó quả thật là hài hước nhất.

“Hy vọng mọi người có thể chúc phúc cho tôi và Hạ Mạt.”

Giữa vô số những ống kính máy quay phim, vô số chớp đèn flash, Lạc Hi đắm thắm nhìn vào gương mặt đang mất bình tĩnh của Hạ Mạt, anh mỉm cười với cô, rồi sau đó, trước mặt mọi người, anh ôm Hạ Mạt, lên tiếng như là tuyên bố:

“Nhưng dù không có những lời chúc phúc, chúng tôi vẫn sẽ mãi ở bên nhau.”

Đếm tối.

Sao lấp lánh.

Trên đường phố, mọi người chen chúc nhau ngược mắt ngắm nhìn, trong màn hình rộng lớn đặt trên cao, Lạc Hi với tình cảm sâu đậm đang cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đôi môi Doãn Hạ Mạt, nụ hôn đó thiêng liêng như nụ hôn diễn ra trong khoảnh khắc của buổi lễ thành hôn...

Dưới ánh sao.

Sợi ren lụa màu xanh tuyệt đẹp nhẹ nhàng bay trên cổ tay.

Màu sắc của màn đêm như đã từng quen thuộc, làn gió như đã từng quen thuộc, ánh sao như đã từng quen thuộc, vậy mà cảnh vật đâu có còn như xưa. Sân vườn đó, cây hoa anh đào đó, những loài hoa trong vườn ngày nào cô cũng tưới nước, nụ cười diễm tĩnh hút hồn...

Sau cú hôn mê ngày hôm đó, những ký ức đã qua như ánh nắng gay gắt ban ngày lại ào ào trở về trong đầu óc Âu Thần, không phải là từng đoạn ký ức, không phải là một ngôi sao đơn lẻ bất chợt quay về lóe sáng, tất cả đều được đã nhớ lại nguyên vẹn! Chỉ có điều hồi ức hoàn chỉnh đó càng làm cho đau khổ của anh tăng gấp bội, tự dưng anh có ý muốn rằng thà mình chẳng nhớ lại còn hơn, hãy cứ để ký ức mất đi mãi mãi...

Thì ra...

Mất ký ức cũng là một thứ hạnh phúc xa xỉ. Vậy mà những ký ức mà anh từng nỗ lực truy tìm lại phủ đầy sự đau khổ và hơi thở của sự phản bội như vậy.

Địa chỉ cũ ngày xưa đã biến thành một khu thương mại, Âu Thần trầm ngâm đứng nhìn, tay trái vẫn bị băng bó, sắc đêm trùm lên anh thành một pho tượng cô đơn lạnh giá. Ánh mắt anh lạnh buốt nhìn vào mọi cảnh vật trước mắt, là trò đùa của số phận ư, khu thương mại này lại chính do công ty bất động sản của Tập đoàn Âu Thị xây dựng.

Không còn cách nào để quay về.

Sân vườn đã từng có, cây hoa anh đào đã từng có, bệ đá xanh đã từng có.
Mà nếu như có thể quay về...

Thì nỗi đau như xé nát của năm năm trước, anh còn có được sự thừa nhận nữa hay không?

Di động reo lên trong đêm tối.

Hít một hơi thật sâu, Âu Thần nén nỗi đau trong lòng để lấy lại dáng vẻ lạnh lùng, anh nhìn số điện thoại, là Thái Ni. Đứng ở trên địa chỉ cũ đã thay đổi hoàn toàn giống như biến cả nường dâu, nghe giọng nói hưng phấn của Thái Ni trong điện thoại, ánh mắt anh từ từ trở nên âm đạm lạnh giá, hơi thở của màn đêm bao phủ ngày càng dày đặc.

Lại là Lạc Hi...

Hồi ức năm năm về trước và bây giờ đan kết lại với nhau lộn xộn, Lạc Hi, hai chữ này là lời nguyện rửa trong cuộc đời anh ư...

Đôi mắt Âu Thần nheo lại.

Nếu như không có sự xuất hiện của Lạc Hi, có lẽ cô ấy sẽ thua thảm bại, có nghĩa là sẽ phải rời khỏi làng giải trí. Cô ấy, đúng ra là của anh chứ không phải là ngôi sao gì đó của mọi người. Tuy rằng kiểu rút lui như vậy tạm thời sẽ khiến cho cô đau khổ? Nhưng ở trong làng giải trí càng lâu, sự đau khổ mà cô gặp phải sau này có lẽ sẽ càng lớn hơn. Đợi tới khi nào cô đã quen với việc rút lui, cô sẽ tự có cách chứng minh sự trong sạch của mình, để An Bân Ni sẽ phải gánh chịu hậu quả ác độc. Nhưng tất cả những việc này một lần nữa lại bị Lạc Hi phá hoại.

“Lạc Hi...”

Âu Thần lạnh lùng phát âm hai từ đó.

Minh Hiếu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 9

Trước việc Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt tuyên bố công khai tình cảm, có thể dùng bốn chữ “giương mắt á khẩu” để mô tả tâm trạng các fan của An Bản Ni là thích hợp nhất, sự việc phát triển hoàn toàn vượt xa sự tưởng tượng của họ.

Từ sau buổi họp báo, phóng viên các báo, đài bắt đầu nghi ngờ nghiêm trọng những lời nói của An Bản Ni về việc Doãn Hạ Mạt “dụ dỗ” Lăng Hạo. Hằng ngày, trong các tiết mục giải trí trên tivi, trên báo, cánh phóng viên đều thi nhau mỉa mai công kích An Bản Ni.

Các fan của An Bản Ni cũng bắt đầu bán tín bán nghi, tuy rằng họ cảm thấy Lăng Hạo cũng rất đẹp trai, nhưng so với Lạc Hi thì còn kém xa. Doãn Hạ Mạt đang qua lại với Lạc Hi, suy tính kiểu gì đi nữa, làm gì có chuyện Hạ Mạt bỏ rơi Lạc Hi mà nảy sinh tình cảm với Lăng Hạo.

Thấy dư luận nghiêng hẳn về một phía, rốt cuộc An Bản Ni cũng không trốn mãi được, cô bắt đầu nhận trả lời các câu hỏi của phóng viên. An Bản Ni xuất hiện trước công chúng trong vẻ đau thương quá mức, đám phóng viên đâu có thêm để ý đến nước mắt và sự tủi nhục uẩn khúc của cô, họ cứ nhắm nhắm buộc An Bản Ni phải nói cho rõ ràng những chứng cứ chứng tỏ Doãn Hạ Mạt “dụ dỗ” Lăng Hạo. An Bản Ni ập a ập ứng, từ đầu đến cuối không nói được cái gọi là “sự kiện dụ dỗ ở khách sạn” xảy ra tại khách sạn nào. Trong tình thế bị ép buộc quá mức, cô ả trả lời đại là lúc đó do tinh thần hoảng loạn nên không nhớ được tên của khách sạn đó, chỉ nhớ lúc đó vào khoảng bốn giờ chiều ngày Mười hai tháng Một.

Ngay lập tức, các phóng viên đổ đi dò la, kiểm chứng lại tình hình ngày hôm đó có đúng như những gì An Bản Ni đã nói không. Cuộc điều tra kết

thúc và kết luận rằng ngày hôm đó Doãn Hạ Mạt không xuất hiện tại trường quay, nhưng... cả ngày cô lại có mặt trong văn phòng của nhà biên kịch Chung Nhã, cùng với Chung Nhã thảo luận về kịch bản phim. Trong suốt thời gian đó, Chung Nhã và thư kí của cô lúc nào cũng ở bên Hạ Mạt, mãi đến tận hai giờ đêm, Hạ Mạt mới rời khỏi đó. Điều nực cười nhất là Lăng Hạo ngày hôm đó quả thực cũng có đặt phòng trong khách sạn, thế nhưng gần đến giờ thì nhận được yêu cầu ra ngoài để đi diễn gấp, đương nhiên là anh ta không có mặt tại hiện trường, vậy làm gì có khả năng Lăng Hạo cùng An Bân Ni xuất hiện trong khách sạn để rồi “bắt gặp” Doãn Hạ Mạt trong bộ đồ ngủ trong suốt với ý đồ “dụ dỗ” anh ta cơ chứ?

Công chúng vỡ lẽ!

Những lời bịa đặt của An Bân Ni đã quá rõ ràng!

Đây đúng là sự kiện đơm tin bịa đặt hoang đường nhất và đáng cười nhất trong lịch sử của giới showbiz.

An Bân Ni trở thành kẻ thối tha không thể chịu nổi!

Quả đúng là “dậu đổ bìm leo”, bấy giờ, cánh nhà báo và phóng viên quay qua phỏng vấn vài người bạn thường ngày hay qua lại kết giao thân thiết với An Bân Ni. Đối diện trước máy quay và micro, không hèn, bọn họ đều thừa nhận, quả thực An Bân Ni đã từng nói với họ rằng cô ta muốn chơi Doãn Hạ Mạt một trận ra trò, An Bân Ni vênh vênh tự đắc rằng chỉ cần cô ta thở ra đôi ba câu cũng khiến Doãn Hạ Mạt ngay lập tức chết không có chỗ chôn.

Mấy người bạn thân đó còn tiết lộ rằng, thực ra Lăng Hạo không tán thành với An Bân Ni trong chuyện thực hiện những hành vi tạo ra những chuyện bịa đặt đó, hai người đã cãi nhau nhiều lần về chuyện này. An Bân Ni đã lấy việc chia tay để uy hiếp Lăng Hạo, buộc anh ta phải tham gia phi vụ bôi nhọ, hãm hại Doãn Hạ Mạt. Cô ta đâu ngờ Lăng Hạo thà chia tay chứ nhất

mức không chịu tha hiệp. Trong lúc tức giận, An Bân Ni vội vàng tổ chức một cuộc họp báo, cố tình ép buộc Lăng Hạo phải đưa ra lựa chọn, nhưng Lăng Hạo vẫn giữ vững lập trường của mình. Tới nước này, An Bân Ni vì quá tức giận, không chịu nổi cú sốc nên đã ngã bệnh phải nhập viện. Về việc Doãn Hạ Mạt “dụ dỗ” Lăng Hạo, có lẽ đều là do cô ả tự tưởng tượng ra.

Các fan của An Bân Ni khó lòng tiếp nhận tất cả những chuyện này!

Trong lòng họ, hình ảnh một An Bân Ni thuần khiết và lương thiện đâu có nham hiểm ác độc như thế! Không những là kẻ ích kỷ bắt nạt người mới vào nghề, mà còn nói đơm đặt hoang ngôn lừa dối người hâm mộ, biến các fan thành những kẻ “nổi giáo cho giặc”! Các fan bị An Bân Ni làm tổn thương phần nộ tức tối vô cùng, người làm tổn thương đến họ nào đâu phải ai xa lạ, mà đó lại chính là thần tượng họ yêu mến bấy lâu nay!

Cút xéo khỏi làng giải trí!

Một người đàn bà bỉ ổi vô si!

Trước đây họ đã từng yêu quý An Bân Ni bao nhiêu thì nay họ càng căm hận cô ta bấy nhiêu và thậm chí lòng căm hận còn tăng gấp bội! Ngược lại, khi nghĩ tới Doãn Hạ Mạt mà họ đã từng đối xử tệ, họ cảm thấy vô cùng xấu hổ. Cô gái là fan của An Bân Ni lúc trước cố ý tông xe vào Doãn Hạ Mạt trong lòng day dứt đã chủ động đến xin lỗi Doãn Hạ Mạt, xin cô bỏ qua. Doãn Hạ Mạt cũng không truy cứu, chỉ nhờ người chuyển lời với cô gái đó rằng lần sau đừng hồ đồ nghe chuyện chỉ bằng một tai.

Với tiếng xấu đó, tất cả những hợp đồng biểu diễn của An Bân Ni đều bị huỷ bỏ. Những quảng cáo mà An Bân Ni là gương mặt đại diện cũng bị huỷ, tên cô ta bị gạt khỏi danh sách những chương trình quảng cáo sau này. Cùng lúc đó, Lăng Hạo đã bay ra nước ngoài giải sầu. Có tin đồn Lăng Hạo và An Bân Ni đã chính thức chia tay, tuy nhiên tình cảm sâu đậm bao năm qua với An Bân Ni không thể một sớm một chiều hất đổ xuống sông, nên anh không muốn cho người ngoài hay.

Giờ đây, chẳng còn ai tin bấy kỳ những lời biện giải nào của An Bân Ni, sự nghiệp tiêu tan, tình yêu cũng tiêu tan. Cô ả không thể chịu đựng nổi cú sốc khủng khiếp này lại ngã bệnh và phải nhập viện lần nữa. Lần này đâu còn

bạn bè hay fan nào đến thăm hỏi, chỉ có cánh nhà báo đến chụp cảnh cô ta thăm hại mặt mày xanh xao nằm khóc trên giường bệnh rồi nhanh chóng tung lên mặt báo với hàng tit: Gậy ông đập lưng ông - Giọt nước mắt hối hận của An Bân Ni.

Cùng trong thời gian này, bức ảnh chụp cảnh Lạc Hi ôm hôn Doãn Hạ Mạt trong buổi họp báo đã được đăng đồng loạt trên tất cả các phương tiện thông tin đại chúng, việc công khai tình cảm của hai người là một trái bom nổ lớn thu hút sự chú ý của công chúng!

Khi tình cảm của các sao được công khai, thường thì sẽ vấp phải sự chê bai cự nự của đại đa số các fan, điều này khiến không ít sao cảm thấy tổn thương phần nào. Thế nhưng trong trường hợp của Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt, hai người lại nhận được lời chúc phúc gần như từ tất cả mọi người.

Tuy nhiên Doãn Hạ Mạt là diễn viên mới bước vào nghề, tiếng tăm và địa vị của cô đều kém xa Lạc Hi, nếu trong những trường hợp khác, người mới bước vào nghề như thế này, chưa cần bàn đến quan hệ với Lạc Hi, chỉ cần họ bên nhau, có cử chỉ thân mật thôi cũng đủ để dư luận thừa cơ buôn chuyện. Ví dụ như lần Lạc Hi giúp Doãn Hạ Mạt ở quảng trường Cầu Vồng cũng đã từng là đề tài bàn tán xôn xao, đoán già đoán non đủ thứ linh tinh này nọ. Nhưng lần này trước sự vụ của An Bân Ni, tuy phải chịu đựng sự oan uổng quá lớn, song tự bản thân Doãn Hạ Mạt vẫn kiên cường một mình đối mặt với khó khăn, không chấp nhận để Lạc Hi phải can dự vào. Chính sự mạnh mẽ, thánh thiện của Doãn Hạ Mạt đã đổi lấy sự tán thưởng từ hầu hết các fan của Lạc Hi.

Tình yêu của hai người tựa như câu chuyện cổ tích thời hiện đại.

Một nàng công chúa trong sáng vô tội cho dù bị vu oan giá họa, vẫn giấu kín chuyện tình yêu của mình để bảo vệ hoàng tử của mình. Còn chàng hoàng tử không quan tâm đến việc sự nghiệp bị ảnh hưởng, đã công khai tình cảm của mình để bảo vệ công chúa...

Kể từ khi bước chân vào làng giải trí, đây là lần đầu tiên Lạc Hi thừa nhận tình cảm của mình. Trước đây, tuy có rất nhiều lời đồn đại thêu dệt, đại loại kiểu Thẩm Tường là bạn gái của anh, nhưng tất cả đều là chuyện đuổi gió bắt bóng không có chứng cứ. Xem ra, Lạc Hi đúng là đã yêu Doãn Hạ Mạt

thật rồi, tuy nhiên fan của Lạc Hi không khỏi có đôi chút cảm giác hụt hẫng, nhưng đã là người Lạc Hi yêu thương, đã là fan của Lạc Hi thì nhất định cũng sẽ yêu thương và bảo vệ người đó!

Việc Lạc Hi công khai tình cảm lúc đầu gây phần nộ lớn cho Công ty Tinh Điểm đại diện của anh, tuy nhiên, sự việc lại diễn ra theo chiều hướng vượt ra ngoài sức tưởng tượng. Những tưởng trong vụ việc này sẽ là hình ảnh một Lạc Hi phóng đảng bất kham, thế nhưng lại hoá thành một Lạc Hi chung tình sâu sắc, anh được công chúng hâm mộ, yêu mến hơn. Càng lúc càng có nhiều hợp đồng quảng cáo và các đoàn làm phim gửi lời mời đến anh, khiến công ty đại diện không thể không chuyển nộ thành vui, chỉ cảnh cáo Lạc Hi lần sau không được hành sự tùy tiện rồi gác lại, chuyện coi như xong.

Buổi tối

Trong căn hộ của Lạc Hi.

“Tám giờ tối mai sẽ có chương trình Bản tin điện ảnh của Đài HBS.” Khiết Ni lật xem cuốn sổ ghi chép lịch làm việc. “Bên đó hỏi anh chị có thể tham dự với danh nghĩa bạn bè được không?”

Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt nhìn nhau cười.

Tối nay hai người vừa tham gia quay chương trình của Đài truyền hình HBS. Ngày nào cũng có vô số các chương trình và cuộc phỏng vấn muốn mời cả hai người cùng tham dự, điện thoại của cả hai thì ngày nào cũng liên tục đổ chuông như muốn nổ tung, ngoài ra người nào người nấy lại còn phải tham gia bộ phim của mình là *Cờ chiến* và *Bản tình ca trong sáng*. Từ khi báo giới đưa tin hai người công khai chuyện tình cảm, hai người bận tối mắt tối mũi không có cơ hội ở bên nhau lấy một giây.

“Để em trả lời từ chối dứt khoát với phía đó là xong. Chỉ cần anh chị đứng cạnh nhau là em đã có cảm giác hoàn mỹ không được phép phá vỡ.” Gấp cuốn sổ lại, ngắm nhìn cặp hoàng tử - công chúa xinh đẹp vai kề vai đang ngồi trên sofa, Khiết Ni cười, nói. “Ok, vậy em đi trước đây, có chuyện gì thì gọi điện cho em nhé.”

“Mai gặp nhé.”

Lạc Hi uể oải vẫy tay chào Khiết Ni.

“Nghỉ đi, chúc ngủ ngon.”

Doãn Hạ Mạt đứng dậy, mỉm cười tiễn Khiết Ni ra đến cửa. Đóng cửa quay vào trong, Lạc Hi đang nhìn cô, gương mặt ẩn chứa nụ cười, cô cảm thấy ấm áp trong lòng, tự dưng trở nên lúng túng.

Mấy ngày vừa qua bên không còn thời gian để ngồi với nhau, giờ yên tĩnh một chút thì Doãn Hạ Mạt lại không biết nói chuyện gì. Ngồi bên Lạc Hi, giây phút này cô lại có cảm giác mình như cô gái chưa biết yêu là gì, tai như ù đi, tim đập thình thịch, hai tay đan chặt vào nhau, nói không thành lời. Hạ Mạt chợt ngẫm ra mấy ngày hôm nay cô chưa nói được một tiếng cảm ơn Lạc Hi.

“Cảm ơn anh, hôm đó...” Doãn Hạ Mạt ngẩng đầu, khẽ nói.

“Có nhớ anh nhiều không?” Lạc Hi ngắt lời cô, nụ cười mệt mỏi mà dễ chịu. “Sang đến ngày thứ hai ở Nhật, anh bị cảm một chút, anh ngoan lắm nhé, uống ngay thuốc em bảo anh mang theo. Em thế nào? Có thực hiện như lời anh không? Có nhớ anh nhiều nhiều không cưng?”

“...”

Cô hơi ngẩn người quay đầu nhìn anh.

“Em đó”, Lạc Hi ngán ngẫm nhìn cô, tức mình đưa tay véo nhẹ lên mũi Hạ Mạt, giọng giận dỗi, “chẳng nhớ anh chút nào đúng không? Không gọi điện thoại lấy một lần, đã thế lại còn khoá máy, gọi về nhà em cũng không gặp... xảy ra chuyện lớn như vậy, không nói với anh đã đành, đằng này không để anh được gặp em... trước đó anh đã nhắc rồi, vậy mà trong cuộc họp báo, nhìn thấy anh vẫn cứ cái mặt hờ hững, gặp anh không vui à... đúng là không nhớ anh chút nào sao?...”.

Tay anh véo mũi cô cay cay.

Đôi mắt tự dưng cũng cay cay.

“Em...”

Giọng cô ngập ngừng, hình như trái tim sắt đá đột nhiên bị thủng một lỗ, dòng dung dịch nóng bỏng như muốn trào hết ra ngoài. Cô hốt hoảng định quay mặt đi, Lạc Hi giữ cô lại, nhìn cô đến ngạt thở, anh hôn lên đôi mắt cô.

Đôi hàng mi ươn ướt của cô nhẹ run rẩy dưới làn môi anh.

Nước mắt nóng bỏng ấy hoà vào nụ hôn của anh.

“Mặt Mặt...”

Hơi thở anh gấp gáp, đôi môi tựa hoa anh đào hôn trên mí mắt mỏng mảnh của cô. Hồi lâu, anh từ từ buông cô ra, cụng nhẹ trán lên trán cô, do dự hỏi nhỏ:

“... En có giận anh không?”

“Sao?”

Hai má cô hồng rực tựa ráng chiều.

“Chưa hỏi em có đồng ý hay không đã tuyên bố quan hệ của chúng mình... Em có giận anh không?”

Lạc Hi hạ giọng hỏi Hạ Mặt.

Hạ Mặt ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Lạc Hi. Ánh mắt cô yên lặng lướt trên gương mặt anh, và rồi một nụ cười dịu dàng xuất hiện trên khoé môi:

“Rốt cuộc trong trái tim anh, em là người như thế nào? Cho dù các fan hâm mộ có nổi giận, cho dù hình tượng của anh trong lòng người hâm mộ có bị hạ bệ, cho dù công ty đại diện của anh sẽ không thông cảm bỏ qua, anh đã bất chấp tất cả để giúp em thoát ra khỏi tin đồn thất thiệt... em nên là người thế nào nhỉ... đã không cảm ơn lại còn giận dỗi sao?”

Mắt Lạc Hi ươn ướt, vừa cười vừa nạt:

“Anh sao mà biết, trời sinh bản tính em lạnh nhạt, vô tình, lần nào giúp em, em cũng đều quăng sự lạnh lùng lại phía anh!”

“Vậy sao?...”

“Chứ còn gì nữa! Lần ở quảng trường Cầu Vồng này, lần quảng cáo Lỗi Âu này...” Giờ kể chuyện cũ ra Lạc Hi vẫn còn cảm thấy đau lòng.

Doãn Hạ Mặt cũng đang nhớ lại, trong lòng cũng cảm thấy có lỗi, đúng là cô đã thường xuyên đối địch với anh, coi thường sự giúp đỡ của anh hết lần này đến lần khác. Những chuyện đã qua cô không thể thay đổi được, vậy thì, từ hôm nay cô sẽ bù đắp.

“Xin lỗi...”

Nhìn vào đôi mắt đang cố giấu mà không giấu được sự đau khổ hờn dỗi của anh, Hạ Mặt xấu hổ lén nắm lấy tay anh, không ngừng nói đi nói lại:

“Xin lỗi, xin lỗi... thật lòng... xin lỗi...”

Lạc Hi ngạc nhiên nhìn cô.

Doãn Hạ Mạt trước mặt anh lúc này không phải là một Hạ Mạt luôn lạnh lùng với anh, mà hình như là Hạ Mạt của năm năm về trước, giống hệt chú cún con nũng nịu với Âu Thần thi thoảng anh vẫn vô tình nhìn thấy.

“Này.” Cô hấp háy mắt. “Em thành tâm thành ý xin lỗi anh, sao anh lại gây người ra thế?” Nói rồi, Hạ Mạt véo mạnh tay anh cũng là tiện thể trả thù lúc này anh véo mũi cô.

“Em là Hạ Mạt sao?” Lạc Hi lấy lại thần thái, cố ý tỏ ra hiếu kỳ lại gần nhìn lên nhìn xuống dò xét. “Hạ Mạt của anh là cục đá lạnh, sao lại có một Hạ Mạt biết làm nũng thế này?”

“Lúc trước là có vỏ bọc, bây giờ mới là thật.” Dáng vẻ đoan trang, ánh mắt như có nụ cười. “Anh cứ nghĩ kỹ đi, giờ vẫn còn kịp trả lại hàng mà.”

“Không kịp nữa rồi...”

Anh mệt mỏi ngáp dài một cái, từ từ trượt người xuống, gối đầu lên đùi cô, mỉm cười nhắm mắt lại.

“Đã tuyên bố cho mọi người biết rồi, vậy từ nay về sau, em là của anh, anh... chính là của em. Mãi mãi không chia cắt, mãi mãi không phản bội.”

Sắc đêm trầm lắng.

Lạc Hi nằm gối đầu trên đùi Hạ Mạt, một lát sau đã thiếp đi. Bàn tay cô nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen nhánh của anh, cứ thế hồi lâu, Hạ Mạt khẽ nói:

“Vâng. Mãi mãi không chia cắt, mãi mãi không phản bội.”

Mi mắt Lạc Hi tự dưng ươn ướt.

Lạc Hi như đứa trẻ nằm trong lòng cô, một giọt nước rớt lên áo thấm lan ra. Hương vị hạnh phúc là như thế này đây, chua chua, ngọt ngọt, đắng đắng, mặn mặn...

Gạt ra khỏi đầu hình ảnh Hạ Mạt buộc sợi ren lụa màu xanh cho Âu Thần được đăng trên tờ báo trong nước mà anh xem được trong những ngày còn đang ở bên Nhật, anh mỉm cười để mình hoàn toàn đắm chìm trong hạnh phúc...

Buổi sáng.

Toà nhà trụ sở chính Tập đoàn Âu Thị.

Ánh nắng chiếu vào.

Không khí tràn ngập hơi thở ngày xuân, nắng tuy đã có phần lành lạnh nhưng vẫn rực rỡ vô cùng. Âu Thần đang ngồi sau chiếc bàn làm việc màu đen, nắng trùm lên người anh như khám thành một đường viền, trong ánh nắng chói chang, gương mặt anh được nắng chiếu vào càng thêm lạnh buốt. “Thiếu gia, đây là tài liệu cậu cần.”

Simon cầm một xấp tài liệu đặt trên bàn, Âu Thần trầm ngâm mở ra, đó là một tập báo cáo phân tích khá dày, bên trong còn có vài tấm ảnh. Nhìn tấm ảnh chụp bên trong là một thanh niên đẹp như sương đêm, Âu Thần mím chặt môi, ánh mắt đầy khó chịu, anh vẫy tay ra hiệu, Simon lặng lẽ đi ra ngoài.

Ngả đầu vào chiếc ghế da.

Âu Thần nhắm mắt suy nghĩ.

Rất lâu sau, Âu Thần thở dài, cầm điều khiển ti vi bấm nút bật màn hình tinh thể lỏng trước mặt. Tối hôm qua anh phải đi dự một bữa tiệc, trước khi đi anh có dặn Simon giúp anh thu lại chương trình có Hạ Mạt trình diễn này.

Màn hình bắt đầu phát lại những hình ảnh của chương trình, ngón tay Âu Thần từ từ nắm chặt, ánh sang hơi chói mắt!

Lại là chương trình cô ấy và Lạc Hi cùng xuất hiện! Sau khi báo chí đưa tin, Hạ Mạt và Lạc Hi như cặp song sinh quăn quýt, hầu như bất kể là ở đâu cũng xuất hiện tay trong tay. Lúc nào cũng tỏ ra thân thiết, ánh mắt nhìn nhau triu mến, trước công chúng, hai người không hề giấu giếm tính cảm của mình.

Trong chương trình này.

Người dẫn chương trình pha trò kéo dài thời gian.

Lạc Hi cười nói, ứng đáp vui vẻ, thoải mái, Hạ Mạt ngồi bên chỉ yên lặng

mỉm cười, bàn tay họ cứ đan vào nhau không hề rời.

Âu Thần siết chặt ngón tay, gân xanh nổi hằn lên, anh giơ điều khiển ra định tắt ti vi, đột nhiên người dẫn chương trình nhặt trong chiếc cốc thủy tinh ra một mẫu giấy, anh ta mở ra rồi đọc to:

”Câu hỏi tiếp theo sẽ là... Nụ hôn đầu tiên của hai bạn là ở đâu? Ha ha, câu hỏi hay đấy! Nhất định phải trả lời! Không được tránh!”

Trái tim Âu Thần đột nhiên thắt mạnh, anh nhìn chăm chăm gương mặt Hạ Mạt trên màn hình ti vi!

Nhưng Hạ Mạt lại ngượng ngùng quay qua nhìn Lạc Hi ngồi bên, Lạc Hi cười với cô, đồng ý trả lời câu hỏi này, người dẫn chương trình nói tiếp: “Nào hãy viết lên bảng! Hai người không được nhìn trộm nhau! Nào, bắt đầu viết, 1, 2, 3, OK! Trước hết xem câu trả lời của Hạ Mạt đã! Nào, là ở sân bay! Một nơi rất là lãng mạn lúc đó...”

“Lúc ấy... anh ấy phải ra nước ngoài...”

Cô nhẹ nhàng nói, đột nhiên cô quay nhìn Lạc Hi chăm chú, dừng lại không nói nữa. Lạc Hi cũng nhìn cô, ánh mắt như đang hồi tưởng lại cảnh tượng ấy nhưng lại mang vẻ đau khổ.

“Sau đó thì thế nào? Lúc anh Lạc Hi chuẩn bị ra đi, tình cảm của các bạn không thể kiềm chế được nữa, và cuối cùng...”, người dẫn chương trình hào hứng nói, phá tan không khí trầm lắng, “... và cuối cùng là hôn nhau, phải không nào? Sân bay ghi dấu tình yêu, thật quá lãng mạn! Anh Lạc Hi, anh có viết là ở sân bay không?”.

Lạc Hi nháy mắt.

Anh quay mặt trắng chiếc bảng lại.

Dưới cây anh đào.

Bốn chữ xuất hiện trên màn hình.

“Hả?!”

Người dẫn chương trình ngạc nhiên tròn tròn mắt, Hạ Mạt cũng kinh ngạc nhìn Lạc Hi chăm chăm.

“Vậy là không khớp nhau rồi! Ha ha, nói xem nào, hai người các bạn ai nhớ sai nào? Sự vụ quan trọng thế này không thể nào nhớ sai được, về nhà nhất định sẽ bị phạt!” Người dẫn chương trình pha trò.

“Không có ai nhớ sai hết.”

Lạc Hi cười dịu dàng, anh ôm lấy bờ vai của Doãn Hạ Mạt.

“Thế sao?”

Người dẫn chương trình không hiểu nổi.

“Đêm hôm đó, tôi và Hạ Mạt đã cùng nhau ăn mừng một sự kiện dưới gốc cây anh đào, cô ấy đã uống say...” Lạc Hi cười, “... và khi tôi trộm hôn cô ấy, cô ấy nào hay biết gì. Đó mới chính là nụ hôn đầu tiên của chúng tôi.”

Doãn Hạ Mạt sửng sốt nhìn Lạc Hi.

Lạc Hi than mật nhẹ nhàng vuốt mái tóc dày như rong biển của cô.

Như kim đâm...

Từng mũi từng mũi lạnh lung đâm vào trái tim Âu Thần...

Dưới cây anh đào...

Đôi môi Âu Thần nhợt nhạt, cơn đau từ tay trái bị thương lại dội lên xoáy vào tim, một luồng sang trắng nổ tung trong đầu như muốn xé nát anh.

Anh luôn cho rằng...

Cây anh đào đó chỉ thuộc về riêng anh.

Cây anh đào trong vườn đó... đã từng mang đến hạnh phúc, rồi lại chìm anh trong đau khổ, cô ấy đã bỏ đi không quay đầu lại, từ đây, anh rơi vào cơn ác mộng ngạt thở giày vò suốt năm năm... những đêm đều là dưới cây anh đào đó...

Thế mà cô ấy và Lạc Hi, dưới cây anh đào ấy cũng lưu giữ một kỷ ức!

Trước mặt là bóng đen giá lạnh thấu xương!

Lồng ngực Âu Thần dội lên một hơi thở phập phồng, gấp gáp, nỗi đau thống khổ chong chóng chất trong lòng, đôi môi trắng bệch mím chặt. Rất lâu sau, bóng đen tan dần, tập tài liệu trong tay Âu Thần bị vò nát.

Đôi mắt trầm uất.

Âu Thần nhìn vào người thanh niên đẹp như yêu tinh biến hoá đó trong tấm ảnh.

Lạc Hi...

Âu Thần lạnh lùng nhếch môi.

“Cắt!”

Sau tiếng hô mãn nguyện của đạo diễn Từ, cảnh cuối cùng của bộ phim *Bản tình ca trong sáng* được hoàn tất. Từ sau sự cố nhà biên kịch Chung Nhã loại bỏ An Bản Ni đóng vai Thái Na ra, quá trình quay phim diễn ra cực kỳ suôn sẻ. Tỷ lệ theo dõi bộ phim ngày càng tăng nhanh, bộ phim luôn chiếm vị trí quán quân trên bảng xếp hạng.

Qua mấy tháng hợp tác làm việc chung, tình cảm giữa mọi người trong đoàn làm phim đã trở nên thân thiết hơn, lúc chuẩn bị phải chia tay, ai ai cũng đều không tránh khỏi cảm giác lưu luyến. Doãn Hạ Mạt trong lòng vừa nhẹ nhõm vừa tiếc nuối. Đây là bộ phim truyền hình đầu tiên cô tham gia diễn xuất, cho dù đã xảy ra sự cố trong quá trình làm việc nhưng trong suốt cuộc đời mình, cô sẽ không bao giờ quên quãng thời gian này.

Hạ Mạt cười nói những lời từ biệt với các diễn viên khác trong đoàn, hẹn nhau sẽ thường xuyên gặp mặt và đi uống trà. Chị Tinh cầm đến một xấp tờ rơi quảng cáo bảo Hạ Mạt ký tên, cô vừa ký hết xong chỗ đó thì Lăng Hạo đến trước mặt cô.

“Em diễn tốt lắm, hy vọng sau này sẽ có cơ hội cùng em hợp tác.”

Khuôn mặt Lăng Hạo vẫn còn phảng phất chút tiều tụy, anh thiện ý đưa tay về phía Doãn Hạ Mạt. Chuyện của An Bản Ni đã làm anh thay đổi rất nhiều, một người đàn ông hoạt bát vui tính lúc trước dường như chỉ qua một đêm đã trở nên chín chắn.

“Em cũng mong như vậy.”

Hạ Mạt mỉm cười nắm lấy tay Lăng Hạo.

Hồi mới đầu, cô không hề có thiện cảm với anh. Rồi sau vụ báo chí đưa tin về An Bản Ni, tuy anh đã ngầm thừa nhận An Bản Ni không đúng, rồi họ cũng đã chính thức chia tay, nhưng từ đầu tới cuối, anh không hề lên tiếng nói xấu An Bản Ni. Trong một lần trả lời một cuộc phỏng vấn không thể từ chối, anh có nói rằng, anh sẽ mãi mãi ghi ơn sự giúp đỡ của An Bản Ni trong những ngày đầu anh mới bước chân vào nghề, anh sẽ luôn trân trọng

tình cảm của hai người trong thời gian còn mặn nồng. Đối với Doãn Hạ Mạt, dù rằng có thể tha thứ cho An Bân Ni hay không, nhưng cô rất tán đồng thái độ ấy của Lăng Hạo.

Hai người bắt tay nhau.

Lăng Hạo nắm chặt tay Doãn Hạ Mạt mấy giây rồi nhẹ nhàng buông ra, anh quay người bỏ đi, bóng dáng cô đơn của anh khuất dần trong trường quay.

Doãn Hạ Mạt thở nhẹ nhõm, trong lòng cô có đôi chút thương cảm, đương lúc chuẩn bị quay ra tiếp tục trò chuyện với các diễn viên khác trong đoàn, đột nhiên cô phát hiện Trân Ân đứng đằng kia vừa kinh hãi gấp điện thoại lại, nét mặt thất thần chạy lại phía cô.

Đợi đến khi Trân Ân đến nơi, Doãn Hạ Mạt sốt ruột hỏi.

“Có chuyện gì vậy?”

“...”

Trân Ân bối rối vò đầu bứt tóc, cô đang bán tín bán nghi trước tin tức vừa nghe được. Nhưng tin ấy truyền ra từ giới nghệ sĩ, đã có nhiều phóng viên gọi điện thoại liên tục hỏi dò xem phản ứng của Doãn Hạ Mạt thế nào. Chắc đó là sự thật, có điều tại sao lại xảy ra chuyện như vậy cơ chứ?!

“... Nghe nói... bộ phim *Cờ chiến* của Lạc Hi đã ngừng quay rồi...”, Trân Ân lo lắng nhìn Doãn Hạ Mạt, “... hình như là phía Công ty Âu Hoa Thịnh, nhà đầu tư lớn nhất tuyên bố rằng không hài lòng với lối diễn xuất của Lạc Hi trong *Cờ chiến*, nên đã quyết định thay người...”.

Cái gì?!

Doãn Hạ Mạt kinh ngạc đến sững người!

Mất vài giây đầu óc trống rỗng, Doãn Hạ Mạt kinh hãi đứng chôn chân, ngơ ngác nhìn Trân Ân cũng đang rối bời. Rồi, Hạ Mạt cắn chặt môi, vội vàng vớ lấy túi xách, nhanh chóng rời khỏi trường quay trong lúc mọi người trong đoàn làm phim vẫn đang bịn rịn, chia tay nhau.

Trân Ân theo sát cô.

“Có thể tin đó là giả.”

Trân Ân vừa lái xe vừa lăm bầm một mình. Chuyện phao tin đồn nhảm, tin giật gân vẫn thường xuyên xảy ra. Làm gì có chuyện bên phía nhà sản xuất

lại thay Lạc Hi được. Tiếng tăm của Lạc Hi vang dội là thế, lối diễn cuốn hút ai cũng thấy. Thay Lạc Hi ư?! Trừ khi là phía nhà sản xuất đầu óc có vấn đề!

Á...

Trân Ân tròn xoe mắt.

Nhưng, ông chủ của Âu Hoa Thịnh... chẳng phải là Thiếu gia sao?... Lẽ nào là Thiếu gia, anh ấy... Trân Ân há hốc miệng sợ hãi, không ngăn nổi mỗi nghi ngờ, cô quay đầu sang nhìn Doãn Hạ Mạt cũng đang trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt đăm chiêu, không biết đang nghĩ ngợi điều gì. “Này!” Trân Ân ngập ngừng. “Cậu thật sự muốn đến nhà Lạc Hi à? Ở đó lúc này chắc đám nhà báo đang châu chực bên ngoài, cậu xuất hiện liệu có...”.

“...”

Doãn Hạ Mạt lưỡng lự. Thực ra cô cũng thừa biết bây giờ không phải là lúc thích hợp chạy đến nhà Lạc Hi, chỉ có điều không có cách nào liên lạc được với anh, di động thì tắt, điện thoại nhà và công ty cũng không sao gọi được, không biết như thế nào, giờ cô chỉ muốn nhìn thấy Lạc Hi ngay lập tức thì mới yên tâm được.

Thấy Doãn Hạ Mạt còn đang đắn đo do dự, Trân Ân cũng mềm lòng, không suy nghĩ nhiều nữa, cô động viên Doãn Hạ Mạt.

“Thôi được, đi thì đi! Dù sao quan hệ của cậu và Lạc Hi mọi người cũng biết cả rồi, xem ra không chừng có khi đây lại là dịp tốt.”

Xe chạy tới gần nhà Lạc Hi, cô không khỏi giật thót mình trước cảnh người xe la liệt bao vây của các phóng viên báo chí và truyền thống. Một phóng viên tinh mắt nhận ngay ra xe của họ, ngay lập tức chiếc xe bị biển người bao vây, muốn rút lui cũng không rút nổi. Trân Ân đành phải để Doãn Hạ Mạt xuống xe, bảo vệ Hạ Mạt trong vòng vây của cánh phóng viên chen vào trong toà nhà rồi lại chặn bọn họ lại đằng sau. Trân Ân vừa thay mặt Doãn Hạ Mạt trả lời qua loa đủ loại câu hỏi của đám nhà báo, vừa tìm lối vào, may mắn nhờ có sự can thiệp của bảo vệ toà nhà, cánh nhà báo mới không còn cách nào đuổi theo Hạ Mạt vào bên trong.

Đứng trước cửa căn hộ của Lạc Hi.

Doãn Hạ Mạt bấm chuông, sau khi người bên trong nhìn ra cô, cửa lập tức mở, Khiết Ni ngạc nhiên nhìn cô. Doãn Hạ Mạt chào hỏi vài câu xã giao, ánh mắt lướt qua vai Khiết Ni tìm Lạc Hi, anh đang mệt mỏi ngồi tựa trên sofa trong phòng khách, quản lý Kiều tức tối sốt ruột đi qua đi lại, báo chí quăng la liệt trên mặt bàn.

Nghe thấy tiếng bên ngoài cửa.

Lạc Hi đưa mắt nhìn ra, thoát tiên anh hơi ngạc nhiên, sau ánh mắt sáng hẳn lên, Lạc Hi như tỉnh táo hẳn, anh mỉm cười, đưa tay về phía Doãn Hạ Mạt.

Nắng chiều ấm áp long lanh.

Nắng chiếu qua kính cửa sổ trải dài lên ghế sofa màu tím đậm. Lạc Hi kéo Doãn Hạ Mạt ngồi xuống cạnh mình, anh không hỏi tại sao cô lại tới, chỉ dịu dàng nhìn cô, nháy mắt với cô, mỉm cười nắm lấy tay trái cô đặt giữa lòng bàn tay mình.

Anh nói với cô bằng ánh mắt.

Không phải lo lắng đâu...

Là sao nhỉ? Doãn Hạ Mạt từng người nghĩ ngợi. Cho dù lúc trước cô bị người ta bắt cóc hay có phải chịu đựng cái tát cũng như sự hăm hại của An Bân Ni, cô cũng đâu cảm thấy căng thẳng lo nghĩ như lúc này. Cô không giải thích nổi tại sao cô có thể bình tĩnh đối mặt với tất cả những chuyện xảy đến với mình, nhưng lại không thể vô tư đứng đưng đối diện với những khó khăn mà anh đang gặp phải?

Cô cố gắng điều hoà hơi thở, ép mình phải bình tĩnh một chút, đôi bàn tay lạnh ngắt của cô trong đôi bàn tay ấm áp của anh cũng đã dần ấm lên.

Lúc này, Khiết Ni mang đến một tách trà nóng, cô cảm ơn. Quản lý Kiều lúc trước cũng có gặp qua cô vài lần khẽ gật đầu chào rồi lại nói chuyện điện thoại. Hình như trong điện thoại có tin không hay, quản lý Kiều càng lúc càng lớn tiếng, sau đó giận dữ cúi um lên.

Doãn Hạ Mạt lật những tờ báo đặt trước mặt, hầu như tờ nào cũng đều cho đăng tin Công tu Âu Hoa Thịnh tuyên bố dừng quay bộ phim *Cờ chiến* với lý do thay diễn viên Lạc Hi vì kỹ năng diễn xuất chưa đủ xuất sắc, chưa đạt yêu cầu của bộ phim. Cô kinh ngạc thở dài, đôi bàn tay lúc này vừa có

được chút ấm áp lại trở về lạnh buốt. Cô biết rất rõ những chuyện kiểu này ảnh hưởng ghê gớm đến sự nghiệp và danh tiếng của một diễn viên như thế nào.

“Diễn xuất xủa A Hi không tốt?! Anh ta đã nhận danh hiệu Cảnh Đế không biết bao nhiêu lần, không lẽ tất cả những đánh giá đó của ban giám khảo trong các liên hoan phim đều có vấn đề à?” Quản lý Kiều đứng gần cửa sổ uất ức phần nộ nói chuyện điện thoại. “Hơn nữa, bộ phim đã quay được một thời gian khá lâu, trong quá trình quay, trước sau đạo diễn phim *Cờ chiến* đã luôn không tiếc lời khen ngợi phong cách diễn xuất của A Hi. Tôi không thể hiểu nổi, cái mà các ông cho là “kỹ năng diễn xuất chưa đủ xuất sắc” là ở đâu nữa?”

Lạc Hi cười.

Lạc Hi thản nhiên ngồi nghịch mấy ngọn tay Doãn Hạ Mạt, dường như không mấy bận tâm trước sự việc đang diễn ra, còn cô thì ngược lại, đang chăm chú dõi theo cuộc nói chuyện điện thoại của quản lý Kiều.

“Được, các anh đã nhất mực khẳng định rằng A Hi đóng *Cờ chiến* không hay, thế thì các anh thử chiếu mấy tập đã quay xem công chúng đón nhận như thế nào?!... Cái gì? Không thể để lộ nội dung bộ phim ra ngoài sao!” Quản lý Kiều nổi đóa gào lên. “Tôi nói cho các anh biết, những hành động này của các anh chính là hành vi vu khống Lạc Hi! Là phạm tội bôi nhọ danh dự và uy tín của Lạc Hi! Tôi hoàn toàn có quyền đại diện cho công ty kiện các anh ra toà về hành động này!”

“Bụp!” Quản lý Kiều gấp mạnh điện thoại!

A Kiều vẫn còn đang trong cơn xúc động mạnh, anh hằm hằm tức tối đi qua đi lại trong phòng khách.

Doãn Hạ Mạt chau mày trầm ngâm nhìn đủ loại báo chí, tập san đang bày trên bàn, chỗ nào cũng giật tít Cảnh Đế Lạc Hi bị nghi ngờ về tài năng diễn xuất; Lạc Hi đối diện trước với nguy cơ bị thay thế; Thời huy hoàng đã qua, Lạc Hi đang xuống dốc; v.v.... Những hàng tít như xoáy vào tim khiến Hạ Mạt cảm thấy đau đớn, tổn thương. Cô cắn môi, ngẩng đầu dăm chiêu nhìn Lạc Hi đang ngồi bên. Anh cũng đang nhìn cô, đôi mắt đen láy, nụ cười thản nhiên như không có gì.

Khiết Ni lo lắng hỏi nhỏ A Kiều: “VẬY... phải làm sao đây?”.

Hồi lâu, A Kiều dừng chân, ánh mắt vẫn đầy tức tối, ngón tay di di hàng lông mày, anh nhìn thẳng vào Lạc Hi, hoài nghi nói: “Lạc Hi này, Công ty Âu Hoa Thịnh hình như là trái tim sắt muốn đẩy cậu tới đường cùng, nghĩa là sao nhỉ? Trước đây cậu có làm gì đặc tội với họ không?”.

“Âu Hoa Thịnh...” Lạc Hi chậm rãi đọc từng chữ cái tên đó rồi nhếch mép cười. “Đúng rồi, tôi đã lỡ đặc tội với một nhân vật rất quan trọng của công ty họ, đẩy tôi vào bước đường cùng, rất phù hợp với phong cách và thói quen của hắn ta.”

Doãn Hạ Mạt rầu rĩ.

Quả nhiên là tác phong của người đó, sau năm năm vẫn không hề thay đổi.

“Là ai?” A Kiều vội vàng hỏi.

“Là ai thì cũng không liên quan gì.” Nụ cười của Lạc Hi mang chút lạnh lung, yêu ma quỷ quái. “Hắn làm như vậy là để uy hiếp tôi, tôi mặc kệ, tôi nhất định sẽ không bao giờ giao nộp cho hắn cái mà hắn muốn có.” Nói rồi anh nắm lấy tay Doãn Hạ Mạt.

“Không có liên quan gì?! Nếu bộ phim *Cờ chiến* được công chiếu thuận lợi sẽ gây được tiếng vang lớn, thậm chí có thể tranh giải Oscar, điều đó sẽ đem lại một bước tiến mới trong sự nghiệp của cậu, cậu sẽ đặt chân tới đỉnh cao không mấy ai có được! Lạc Hi, vì tham gia bộ phim *Cờ chiến* mà gần ba tháng nay cậu đã không có thêm một tác phẩm mới nào khác. Nếu sự thật là do diễn xuất của cậu có vấn đề mà bị thay thế, thì trong giới nghệ sĩ, nơi mà ngày ngày xuất hiện các diễn viên mới, cậu sẽ dễ dàng bị các fan lãng quên nhanh chóng, lại thêm những thông tin không hay như vậy...” Gương mặt A Kiều không giấu được sự lo lắng, anh hiểu rất rõ những tổn thất phải gánh chịu.

“Thì cứ cho là rút khỏi làng giải trí thì đã sao nào?” Lạc Hi giọng điệu dừng dừng. Doãn Hạ Mạt thất kinh, cô ngạc nhiên dán mắt nhìn Lạc Hi. Khiết Ni cũng sợ thót mình, khẽ bật kêu “A” một tiếng.

“Đùa kiểu gì thế?!” A Kiều giận dữ. “Ngày mới từ Anh trở về, cậu đã phải chịu biết bao gian khổ để gây dựng sự nghiệp, chẳng lẽ chịu để kết thúc một cách vớ vẩn thế này sao? Nói cho tôi biết người đo là ai! Tôi sẽ nghĩ

cách!”

Lạc Hi lắc đầu qua lắc đầu lại, khẽ cười, nói:

“Vô ích thôi, ngay cả xã hội đen cũng không làm gì được hần. Hơn nữa, anh Kiều này, không lẽ chỉ vì *Cờ chiến* bị ngừng quay mà sự nghiệp của tôi sẽ bị sụp đổ? Tôi không phải là ngọn cỏ yếu đuối dễ dàng bị gục ngã trước phong ba bão táp, tôi là cây đại thụ rễ đã ăn sâu vào trong đất đá, gió có lớn, sấm có gào như thế nào cũng không làm gì được tôi. Trừ phi tôi tự ý từ bỏ chứ không ai có thể đánh gục tôi được.”

A Kiều sững sờ nhìn Lạc Hi.

“Lạc Hi...”

“Được rồi, mọi người hãy về nghỉ ngơi đi, tôi cũng mệt rồi.”

Lạc Hi vẫy tay ra hiệu cho quản lý Kiều và Khiết Ni mau ra về. Đóng cửa căn hộ lại, anh thở phào nhắm mắt, sau đó nở một nụ cười ấm áp tiến về phía Doãn Hạ Mạt.

Doãn Hạ Mạt trầm ngâm nhìn đồng báo bày la liệt trên bàn rất lâu không nói câu nào. Lạc Hi xoay vai Doãn Hạ Mạt lại để cô nhìn thẳng vào mắt mình, anh khẽ véo mũi cô, mỉm cười nói:

“Đã bảo đừng lo, việc gì mà em cứ phải đeo cái bộ mặt nghiêm trọng đến vậy?”

Cô nhìn anh chăm chăm.

“Nếu là do anh ta, vậy mọi chuyện đều bắt nguồn từ em. Em sẽ tìm cách giải quyết, không thể để anh ta hại anh được.”

Ngón tay Lạc Hi cứng lại.

Anh nhìn Hạ Mạt.

Khuôn mặt đang tươi tỉnh từ từ biến sắc.

“Em muốn giải quyết thế nào? Đáp ứng tất cả những điều kiện hần ta sẽ đưa ra, quay về với hần ta, sau đó cầu xin hần ta từ bi độ lượng buông tha cho anh? Doãn Hạ Mạt, vậy rốt cuộc trong lòng em, hần mãi mãi là Thiếu gia nắm trong tay quyền sinh quyền sát, còn anh mãi mãi chỉ là kẻ thấp kém thôi phải không?”

“Xoẹt!” Lạc Hi giật dữ gạt tay hất tung chồng báo xuống sàn nhà, rồi bật dậy, đi ra chỗ cửa sổ đứng quay lưng về phía cô, hơi run người.

“Lạc Hi...”

Doãn Hạ Mạt sừng sốt không nói nên lời. Cô đâu có ý nghĩ như vậy, chẳng qua cô muốn nghĩ xem sự việc còn có thể xoay chuyển được sang hướng khác hay không. Cô không cam tâm để Lạc Hi vì mình mà bị hại.

Nhìn Lạc Hi đang tức giận quay lưng lại với mình, lòng cô đau thắt, đột nhiên cô nhận ra hình ảnh năm năm trước, cô để cho anh phải rời xa gia đình bố mẹ Doãn thân thương vẫn cứ luôn ám ảnh anh cho đến tận bây giờ. Cô nhẹ nhàng đứng dậy từ sofa bước lại gần Lạc Hi.

Chân cô vướng phải tờ báo nằm trên thảm, cô quỳ xuống nhặt lên lật ra xem. Tờ báo có đăng một bức ảnh cũ, rất giống với hình ảnh một cậu bé đang được cấp cứu trong bệnh viện. Cô ngạc nhiên đọc chú thích bên dưới bức ảnh Lạc Hi hoảng tử bị bỏ rơi.

Rèm cửa sổ ren trắng bị gió thổi tung.

Ánh nắng ngày xuân rực rỡ, nhưng hình như nó chẳng đem lại chút ấm áp nào. Đau đớn, giận dữ và hận thù trong lòng Lạc Hi trong những giây phút chờ đợi chuyển dần sang kinh hoàng, sợ hãi. Anh cứ đinh ninh rằng, Hạ Mạt sẽ ngay lập tức lên tiếng giải thích cho anh nghe mọi chuyện không phải như anh nghĩ, cô không hề có ý đó, là do anh hiểu lầm thôi, thậm chí cô sẽ chạy đến ôm anh từ phía sau, thủ thủ với anh rằng cô sẽ không rời xa anh, bất luận có chuyện gì đi nữa cô sẽ luôn ở bên anh.

Vậy mà...

Im lặng thế...

Trong giây phút chờ đợi, môi anh trắng bệch ra, hai tay chắp sau lưng lạnh buốt, sống lưng tê cứng, lạnh giá run lên bần bật.

Vậy thì...

Lẽ nào Hạ Mạt thật sự muốn rời xa anh? Muốn từ bỏ anh để trở về bên Âu Thần, phải chăng đây là cơ hội tốt để cô ấy lấy cớ chia tay...

Là như vậy sao?!

Một cảm giác sợ hãi và tuyệt vọng tê tái ập tới khiến lồng ngực Lạc Hi đau tức, anh hoảng loạn quay người lại tìm cô!

Phòng khách lặng yên như tờ.

Cô đang ngây người ngồi nhìn vào một tờ báo...

Trái tim đang lo sợ đau khổ có đôi chút ảm lại, Lạc Hi tiếp tục quay lưng đi chờ đợi. Cũng chính vào lúc này, linh tính mách bảo anh phải ngó xem tờ báo mà Doãn Hạ Mạt đang cầm trên tay. Qua khe hở giữa các ngón tay Hạ Mạt, anh nhận ra tấm ảnh từ lâu lắm rồi rất quen, rất quen.

Lạc Hi kinh hãi!

“Không được xem...”

Anh sợ hãi nhảy tới giật lấy tờ báo trong tay Doãn Hạ Mạt, ánh mắt lướt nhanh một lượt, ký ức đau khổ ngày xưa như một cơn ác mộng, giây phút như ngọam lấy anh, Lạc Hi run rẩy vội vàng xé vụn tờ báo vứt vào sọt rác!

“Lạc Hi...”

Doãn Hạ Mạt ngạc nhiên, cô vẫn chờ dẫn kinh ngạc trước sự việc trên tờ báo trần thuật lại. Cô vẫn biết Lạc Hi xuất thân từ cô nhi viện, nhưng cô đâu có biết anh là đứa trẻ bị người ta vứt bỏ như vậy.

“Em xem được nhiều chưa?!” Lạc Hi gắng hỏi cô, thần sắc của Hạ Mạt khiến Lạc Hi bắt đầu hoang mang sợ hãi không thể không ôm chặt lấy vai cô, Lạc Hi đau đớn hét to: “Em hãy quên hết những gì em vừa đọc đi! Đó là những điều giả dối! Đều là sự bịa đặt! Em hãy quên hết đi! Có nghe thấy anh nói không hả?!”.

“Em có thể quên hết!” Lòng cô quặn đau, Hạ Mạt khẽ nói. “Nhưng anh cũng phải quên hết! Chính vì lý do này mà anh luôn có cảm giác bất an đến như vậy sao? Người phải quên chính là anh mới đúng, không phải em!”

“...”, đôi mắt đen ngân ngấn lệ, anh cười nhạt, “... Quên à... đó là số mệnh của anh, phải quên như thế nào đây?”.

“Sao cơ?”

“... Anh là người được ấn định phải bị vứt bỏ... là số mệnh của anh... hết lần này đến lần khác, lúc nào cũng bị vứt bỏ... bị vứt bỏ hết như những thứ rác rưởi...”, khuôn mặt Lạc Hi vô hồn, đôi môi lộ một nụ cười đẹp như làn sương đêm, “...Em cũng sẽ lại vứt bỏ anh lần nữa phải không?... A... cứ cho là em không biết đến những chuyện đó, em cũng sẽ vứt bỏ anh... một người là Thiếu gia thân thế cao quý, còn một người chỉ là cô nhi thân phận thấp hèn...”.

“Hoá ra anh tự ti đến thế sao?” Những lời nói của Lạc Hi như muối xát vào

vết thương, cô đau đớn, phần nộ lớn tiếng: “Cô nhi thì có làm sao, tuổi thơ bị bỏ rơi thì có làm sao?! Chúng ta đều đi bằng đôi chân của chính mình, đều dựa vào bản thân, mỗi thành quả đạt được đều là do nỗ lực mới có! Như vậy mất mặt làm sao? Dù có bị vứt bỏ đi chẳng nữa, thì người ta cũng có nỗi khổ riêng! Hơn nữa, chuyện đó đã trải qua lâu lắm rồi, tại sao anh lại thốt ra những lời khiến người khác đau lòng như vậy. Hay là anh muốn em vì thương xót anh mà phải thề rằng không bao giờ rời xa anh sao?”.

“Em?!”

Đôi môi Lạc Hi thất sắc, anh phần nộ nhìn cô chăm chăm, lồng ngực như có búa gõ rầm rầm, mùi máu tanh dâng lên cổ họng.

Nhìn thấy bộ dạng tức giận và phần nộ của anh, Doãn Hạ Mạt hít thở thật sâu để lấy lại bình tĩnh. Đôi mắt màu hồ phách sáng tựa pha lê, cô nhẹ nhàng nói:

“Những chuyện đã qua đều đã qua rồi. Cũng giống như anh vừa mới nói, Lạc Hi bây giờ là cây đại thụ, rễ đã ăn sâu trong đất đá, dù phong ba bão táp cũng không thể đánh gục được. Anh không cần phải bận tâm nhiều, trên thế gian này có rất nhiều phải ganh tị với thành công của anh.”

Cô ân cần nắm lấy đôi bàn tay cứng cáp của Lạc Hi, nói tiếp:

“Có lúc em nghĩ rằng số mệnh thật lỳ lợ, nó đem đến cho người ta một vài thứ gì đó thì chắc chắn cũng sẽ lấy đi của họ một vài thứ mà chẳng thêm quan tâm cái họ cần là cái gì. Lạc Hi, bản thân anh chính là món quà số mệnh tặng cho anh...”

Cô chăm chú nhìn vào gương mặt vẫn còn vẻ đau khổ của Lạc Hi.

“Ngay từ phút giây đầu tiên nhìn thấy anh, em đã không thể tin rằng trên thế gian này lại có một chàng trai đẹp đến nhường ấy, cái đẹp ấy dường như không phải là một điều tốt lành. Ông trời ban cho anh dung mạo tuấn tú, nhưng lại chọn cách lấy đi hạnh phúc tuổi thơ của anh.”

“Anh không cần...” Lạc Hi mím chặt môi.

“Đúng, nếu tất cả chúng ta có thể tự mình lựa chọn”, cô khẽ mỉm cười, “nhưng nếu đã không thể lựa chọn thì chúng ta hãy cố gắng chấp nhận vậy. Xem như số phận có lẽ cũng rất công bằng. Vì vậy số phận đâu có vứt bỏ anh mà nó chỉ mang đến cho anh một khoảng thời gian không giống như

mọi người mà thôi.”

“...”

Lạc Hi ngạc nhiên nhìn Hạ Mạt.

Cô nhẹ nhàng đưa tay ôm lấy anh, “... Sau này... đừng nói những lời điều khiển bản thân anh cũng như người khác phải đau lòng như vậy nữa nhé...”

Cô tựa đầu vào ngực Lạc Hi.

Anh ngửi thấy mùi hương thoang thoang trên người cô, thân người cô ấm áp, mềm mại sưởi ấm trái tim giá lạnh của anh. Lạc Hi nín thở ôm chặt Hạ Mạt vào lòng, dường như chỉ cần có cô ở bên là những kí ức đau buồn, tăm tối một thời sẽ không bao giờ quay trở lại. Nhưng ở đâu đó trong lòng anh vẫn tồn tại một nỗi đau đớn, chua xót, mãi mãi không thể nào xoa nhòa.

Ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu lên hai cái bóng đang tựa vào nhau...

Màn đêm buồn xuống.

Doãn Hạ Mạt không về. Cô ở lại và vào bếp nấu vài món ăn nhẹ, Lạc Hi ở bên phụ giúp, hai người luôn chân luôn tay, không ai nhắc lại câu chuyện hồi chiều. Lúc ăn cơm, nhìn thấy nụ cười lại nở trên môi Lạc Hi, anh kể những chuyện rất thú vị trong làng giải trí, cô cũng vui lây, chăm chú lắng nghe anh nói chuyện.

Là cần có thời gian thôi...

Vết thương trong lòng anh chỉ có thời gian mới từ từ chữa lành. Cô cẩn thận lọc xương cá, gấp phần thịt vào bát cho anh. Lạc Hi hơi ngạc nhiên nhưng sắc mặt lộ rõ vẻ thích thú hết như một đứa trẻ. Thái độ ấy của anh càng làm cho Doãn Hạ Mạt thấy thương anh hơn. Có lẽ những ký ức đau buồn ngày xưa không dễ gì xóa bỏ, cô chưa từng trải qua chuyện đó thì có tư cách nào khuyên nhủ, an ủi anh?

Thu dọn bát đĩa xong, cũng đến lúc cô phải về.

“Em đừng đi.”

Lạc Hi kéo tay Hạ Mạt lại.

Cuối cùng Hạ Mạt đã ở lại với Lạc Hi đến tận khuya. Hai người ngồi trên ghế tựa vào nhau cùng xem đĩa phim *Ngày hè ở Roma*. Nhạc nền và lời thoại của nhân vật vang lên trong căn phòng yên ắng.

Lạc Hi đã ngủ từ khi nào không biết.

Doãn Hạ Mạt ngẩng nhìn gương mặt khoan thai của Lạc Hi đang chìm trong giấc ngủ, cô nhẹ nhàng đưa tay đặt đầu Lạc Hi gối lên vai mình để anh ngủ thoải mái hơn một chút. Cô nhìn lên màn hình, trong phim đang là cảnh một khu vui chơi giải trí náo nhiệt, cô thờ người ra, đột nhiên đầu óc cô lại chợt nhớ tới nội dung bài báo đó.

Cũng là khu vui chơi...

Có lẽ tại những cảm xúc của cô truyền qua anh, Lạc Hi trong cơn mơ toàn thân lại cứng đờ. Dưới ánh đèn mờ mờ trong phòng khách, trên chiếc sofa màu tím, Lạc Hi ú ớ nói mơ không yên, mồ hôi trên trán túa ra.

“Mẹ ơi...”

“Mẹ ơi...”

Khuôn mặt Lạc Hi biến sắc trắng bệch, hàng lông mi ươn ướt.

Ánh sáng mờ mờ không rõ...

Lạc Hi ngày bé lại tới khu vui chơi đó...

...

Nào là đu quay cao chót vót, nào là xe leo núi, nào là ngựa gỗ, thuyền đạp nước, thăm bay Ý, chuột khổng lồ... Hôm ấy là mùa đông, trời rét căm căm, tuyết bay đầy trời, người đến khu vui chơi rất ít, hầu như không có ai xếp hàng chơi trò chơi. Mẹ mặc chiếc áo khoác màu trắng, đẹp tựa như tiên nữ giáng trần đang dẫn Lạc Hi chơi tất cả các trò chơi mà trước đây dù rất muốn nhưng cậu không dám chơi...

Lúc đu quay lên cao, Lạc Hi thích thú gào hét thật to! Lúc chơi đu ngựa gỗ, tiếng nhạc vui nhộn bên tai, Lạc Hi thích thú vẫy tay liên tục với mẹ đang đứng bên ngoài chăm chú nhìn mình.

Cái ngày tuyết rơi đó...

Là ngày hạnh phúc nhất trong ký ức của Lạc Hi...

Mẹ còn mua cho Lạc Hi một ly kem thật lớn, thật ngọt! Lạc Hi sướng rơn, đưa cao ly kem lên cho mẹ cắn miếng đầu tiên.

Cho nên...

Mẹ vẫn cần đến con, mẹ vẫn yêu thương con, vì thế mẹ sẽ không đành lòng vứt bỏ con, đúng không? Vài ngày trước, Lạc Hi nghe lỏm được cú điện thoại giữa mẹ và cô nhi viên, nghe thấy mẹ van nài họ nhận nuôi Lạc Hi,

Lạc Hi sợ hãi cực độ khóc lóc van xin mẹ, con hứa sẽ thật ngoan, học thật giỏi, sẽ cố gắng đỗ đầu trong các kỳ thi, sẽ đi giao sữa kiếm tiền...

Lạc Hi chỉ cần sống cùng mẹ...

Cậu không muốn bị đem đến cô nhi viện. Cậu không muốn trở thành cô nhi!

Mẹ cuối cùng cũng đã đồng ý không đưa cậu đi.

Và cậu cũng phải giữ lời đã hứa với mẹ. Lạc Hi đã trở thành một đứa trẻ rất ngoan. Trời vừa sáng, Lạc Hi đã mò dậy đi giao sữa cho mọi người trong khu phố, tối tối mang sữa nóng cho mẹ, nửa đêm mới về nhà. Lạc Hi học cách giặt giũ. Lau chùi cẩn thận những đôi dép đẹp của mẹ... Mọi người trong khu phố đều tấm tắc không ngớt lời khen cậu... nhưng hằng đêm, Lạc Hi chẳng bao giờ có được giấc ngủ ngon, trong phòng chỉ cần nghe thấy tiếng động nhỏ là cậu giật mình bật dậy, lo sợ mẹ lén ra đi bỏ cậu ở lại một mình...

Tuyết trắng nhẹ nhẹ rơi...

Lạc Hi nhỏ bé đã thật sự cảm thấy hạnh phúc, chẳng thấy lạnh chút nào...

Mẹ bảo cậu ngồi ở chiếc ghế dài trong khu vui chơi đợi mẹ đi mua bánh bao về. Mẹ nói, ngoan, ngoan, mẹ sẽ về ngay, con cứ ngồi ở đây không được đi đâu. Nhưng không hiểu tại sao, Lạc Hi tự dưng cảm thấy rất sợ nên nói con không đói, con muốn đi cùng với mẹ.

Con không nghe lời à? Mẹ chau mày nói.

Mẹ đi rồi.

Bóng dáng mẹ dần dần chìm trong màn tuyết trắng xóa.

Lạc Hi bé nhỏ tay cầm ly kem ngồi trên chiếc ghế dài.

Một tiếng đồng hồ trôi qua...

Ba tiếng đồng hồ trôi qua...

Mẹ vẫn chưa quay lại...

Ly kem làm cho những ngón tay Lạc Hi như đông cứng lại.

Tuyết, rơi càng lúc càng dày, trong khu vui chơi mọi người đã ra về hết, tất cả các loại trò chơi đều đã dừng hoạt động...

Năm tiếng đồng hồ đã qua...

Trên chiếc ghế dài, giữa những bông tuyết dày đặc, Lạc Hi run lấy bầy,

càng lúc càng hoảng sợ...

Mẹ ơi...

Mẹ ơi...

Màn đêm kéo đến.

Đèn trong khu vui chơi đã được bật lên.

Tuyết rơi đầy mặt đất, một thế giới trắng xoá. Nhét ly kem vào giữa khe hở trên chiếc ghế, Lạc Hi bé nhỏ co rúm người trên chiếc ghế dài đã bị tuyết phủ đầy, vừa lạnh vừa đói. Lạc Hi ôm chặt lấy mình, tự trấn an bản thân, mẹ sẽ quay lại thôi, chắc là mẹ đang bị lạc, mẹ sẽ quay lại tìm mình...

Đêm giá lạnh.

Chú bảo vệ khu vui chơi đi tuần phát hiện ra cậu bé đang co ro ngồi giữa trời giá rét định thần dần vào ban quản lý. Lạc Hi giãy giụa kiên quyết từ chối, cậu phải ở đây chờ mẹ! Nếu mẹ quay lại không tìm thấy cậu, mẹ sẽ rất lo lắng! Chú bảo vệ mất hết kiên nhẫn bỏ đi. Lạc Hi xoa xoa hai bàn tay đang sắp đông cứng của mình, tiếp tục ngồi đợi mẹ trên chiếc ghế dài.

Trời càng lúc càng khuya.

Tuyết rơi càng lúc càng dày.

Lạc Hi bé nhỏ và cô độc ngồi trên chiếc ghế dài kiên trì đợi mẹ. Cậu bé mở to đôi mắt nhìn về hướng mẹ đã ra đi, lưng thẳng đứng, đầu ngẩng cao để nước mắt không thể chảy xuống được...

Mẹ đã mua cho cậu ly kem...

Mẹ...

Sẽ không bỏ rơi cậu...

Mẹ có lẽ đang trốn ở một nơi nào đó nhìn cậu, xem cậu có ngoan không, xem cậu có ngồi ngoan ngoãn đợi mẹ quay lại hay không...

...

“Mẹ ơi...”

“Mẹ ơi...”

Hàng lông mi đen ướt đẫm, người Lạc Hi run rẩy lạnh giá như đông cứng lại. Lạc Hi co giật từng cơn nhưng không sao tỉnh dậy được, anh co quắp trên chiếc sofa màu tím.

“Lạc Hi, tỉnh lại nào...”

Doãn Hạ Mạt khẽ lay vai Lạc Hi, trong lòng cô vừa thấy anh thương vừa nhói đau.

Bài báo đó đã đào bới câu chuyện thuở ấu thơ của Lạc Hi, hoá ra ngay từ hồi chín tuổi anh đã bị đăng trên báo. Đích thân mẹ ruột nhẫn tâm vứt bỏ đứa con trong khu vui chơi, cậu bé chín tuổi ngồi trên chiếc ghế dài giữa trời tuyết đợi mẹ từ sang đến tối, đến sáng hôm sau, người ta đã phát hiện toàn thân cậu đông cứng như đang rơi vào trạng thái hôn mê.

Sau ba ngày ba đêm cấp cứu trong bệnh viện, các bác sĩ đã giành giật mạng sống của cậu từ tay thần chết. Tin tức này lúc đó được đăng tải trên phương tiện truyền thông đã gây sự phẫn nộ của công chúng. Người ta cũng đã lần theo dấu vết để tìm mẹ cho cậu và phát hiện ra người đàn bà đó trong đêm ấy đã lặn mất tăm, bật vô âm tín. Không còn cách nào khác, sau khi hồi phục cậu bé đã được đưa đến cô nhi viện.

“Anh chỉ nằm mơ thôi...”, Lạc Hi vẫn ngủ say không tỉnh lại được, Doãn Hạ Mạt để đầu anh trên đùi mình, vỗ về, vuốt mái tóc anh, cúi xuống khẽ thì thầm, “đó chỉ là mơ thôi... chuyện đã qua hãy cố quên đi... chỉ là mơ thôi...”.

Trong cơn ác mộng, Lạc Hi lạnh buốt sống lưng.

Dần dần, dần dần...

Giọng nói ấm áp đi vào giấc mơ của anh...

Giống như là...

Lạc Hi bé nhỏ ngồi trên chiếc ghế dài trong khu vui chơi giải trí, giữa tuyết rơi, cuối cùng sau khi chờ đợi rất lâu, rất lâu, rất lâu cũng đã đợi được người trong số mệnh...

Minh Hiếu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 10

Sau khi tin Lạc Hi bị thay thế trong phim *Cờ chiến* truyền ra ngoài, dư luận đã hình thành hai luồng ý kiến trái ngược nhau.

Một bên là những nhà báo chuyên về mảng phê bình điện ảnh phân tích rằng, xem xét từ góc độ thương mại của Công ty Âu Hoa Thịnh, thì công ty này tuyệt đối không thể nào tùy tiện thay thế một người danh tiếng lẫy lừng và đã đóng quá nửa bộ phim như Lạc Hi, có lẽ thể hiện của Lạc Hi trong *Cờ chiến* quả là không đạt được kỳ vọng như người ta mong muốn, cho nên Công ty Âu Hoa Thịnh mới không còn cách nào khác là thay thế anh.

Một bên là các fan của Lạc Hi. Họ cho rằng tài năng diễn xuất của Lạc Hi không có gì để mà phải bàn cãi, Công ty Âu Hoa Thịnh quyết định thay thế Lạc Hi là một sai lầm, hành động này không những làm tổn thương Lạc Hi mà còn làm tổn hại tình cảm của đông đảo khán giả yêu mến anh.

Trong lúc hai luồng ý kiến đang đấu tranh kiệt liệt, thì lại xuất hiện một bài báo của một nhà báo với bút danh Hoa Cẩm có tiếng của tờ *Nhật báo Quất Tự* tiết lộ về tuổi thơ của Lạc Hi có nhan đề: *Hoàng tử Lạc Hi là đứa trẻ bị bỏ rơi*. Thì ra Lạc Hi vốn là đứa trẻ bất hạnh bị mẹ bỏ rơi tại khu vui chơi, nhờ được đưa vào bệnh viện kịp thời mà đã qua cơn thập tử nhất sinh, sau đó bị đưa đến cô nhi viện. Dân tình quá sốc, họ không ngờ là Lạc Hi đẹp tựa một chàng hoàng tử khí chất cao quý lại có một tuổi thơ đau buồn như thế.

Giới báo chí cho rằng các fan sẽ thất vọng về xuất thân hèn mọn của thần tượng Lạc Hi, nhưng sau khi bài báo này được đăng, các fan của Lạc Hi không những không thất vọng, trái lại càng yêu quý, ủng hộ thần tượng của mình. Họ cho biết thần tượng Lạc Hi đã phải nếm trải bất hạnh trong quá

khứ, vậy thì từ giờ trở đi, họ quyết mang hết sức lực của mình bảo vệ, cố vũ cho anh, để anh được vui vẻ hạnh phúc! Họ luôn tin tưởng vào tài năng của Lạc Hi, họ sẽ mãi mãi ủng hộ anh đến cùng. Nếu như nhà sản xuất bộ phim *Cờ chiến* thay diễn viên, dám làm tổn thương Lạc Hi, họ quyết dùng mọi cách để chống đối, ngăn cản không cho bộ phim lên sóng.

Buổi chiều.

Tại tòa tháp Tập đoàn Âu Thị.

“Thiếu gia, đây là biên bản thảo luận ý kiến liên quan đến *Cờ chiến* Công ty Âu Hoa Thịnh gửi đến, mời cậu xem qua”. Simon đặt xấp tài liệu lên chiếc bàn làm việc màu đen, sau đó không như mọi lần đi ra ngoài ngay, mà đứng nán lại.

Âu Thần gật đầu, lạnh lùng đảo qua xấp tài liệu đó rồi tiện tay vứt nó qua một bên, tiếp tục xem các văn kiện và hợp đồng khác.

Kể từ khi đảm nhiệm Tập đoàn Âu Thị đến nay, Thiếu gia chưa bao giờ để tình cảm ảnh hưởng tới công việc. Lúc Công ty Lỗi Âu tổ chức tuyển chọn gương mặt đại diện quảng cáo, tuy lúc đầu, Thiếu gia đã chỉ định Doãn Hạ Mạt, nhưng sau đó, quá trình làm việc vẫn luôn tuân thủ theo trình tự quy định, để Doãn Hạ Mạt tham gia phần diễn thử, nhờ vào phần biểu diễn xuất sắc của Doãn Hạ Mạt nên Công ty Lỗi Âu chính thức nhận cô đảm nhiệm vai trò này.

Thế nhưng...

Lần này, Thiếu gia lại hành sự một mình khi ra quyết định cho bộ phim *Cờ chiến* dừng quay và thay diễn viên mà không hề lên tiếng giải thích. Ban giám đốc Công ty Âu Hoa Thịnh đã rất sốc, họ chất vấn tại sao bộ phim *Cờ chiến* đang quay rất thuận lợi thì bên hội đồng quản trị của tập đoàn lại đột ngột ra quyết định khó hiểu này. Bên phía Công ty Âu Hoa Thịnh đã tức tở

mở cuộc họp lâm thời, hy vọng phía tổng công ty có thể lập tức cải chính với phương tiện truyền thông rằng sẽ không có ý định thay thế Lạc Hi để có thể nhanh chóng xóa tan mọi ảnh hưởng xấu đến bộ phim, các cổ đông khác trong Tập đoàn Âu Thị cũng đã đồng lòng với ý kiến như vậy.

Simon thăm đoán.

Có lẽ sự tình ít nhiều liên quan đến Doãn Hạ Mạt, chỉ cần việc gì có liên quan đến cô, Thiếu gia lại có những hành động bất thường như vậy.

“Còn có việc gì nữa không?”

Âu Thần cau có ký tên lên một bản hợp đồng.

“Bên bộ phận quản lý Công ty Âu Hoa Thịnh hy vọng bên tổng công ty có thể đưa ra ý kiến chỉ đạo nhanh chóng giải quyết vấn đề *Cờ chiến*, họ cho rằng diễn xuất của Lạc Hi hoàn toàn không có vấn đề gì, doanh thu dự tính của *Cờ chiến* cũng rất khả quan”. Simon nói.

Âu Thần chậm rãi xoay cây bút trong tay, anh ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt lo lắng của Simon, nói:

“Cậu nói với bọn họ rằng đây là quyết định cá nhân của tôi”.

Simon bất ngờ, “Thiếu gia...”.

“Cậu có thể ra ngoài được rồi”.

“Thiếu gia, từ trước đến giờ cậu không bao giờ can thiệp đến việc kinh doanh của các công ty con. Đối với tổng công ty thì việc đầu tư vào *Cờ chiến* không hề bị ảnh hưởng, nhưng đối với Công ty Âu Hoa Thịnh thì đây là đầu tư quan trọng nhất trong năm. Nếu nói đó là quyết định cá nhân của Thiếu gia, e rằng lý do này chưa chắc được thuyết phục được cấp lãnh đạo Công ty Âu Hoa Thịnh”.

Simon vẫn đứng trước bàn làm việc nhìn thẳng vào Âu Thần.

Âu Thần lạnh nhạt quan sát Simon.

“Cậu nói đúng. Tuy nhiên, tôi đã quyết định, chỗ Công ty Âu Hoa Thịnh, mấy ngày nữa đích thân tôi sẽ nói rõ với họ”.

“...”

Trước mặt Simon bây giờ không phải là Thiếu gia thân thuộc với anh, thái độ dửng dưng và lạnh lùng đó khiến anh ngạt thở.

Âu Thần hỏi: “Có chuyện gì nữa không?”

“Cô Doãn Hạ Mạt muốn gặp cậu, đang ngồi ở phòng chờ.”

Ngón tay cứng đờ.

Âu Thần đứng dậy khỏi bàn làm việc, định đi về phía cửa lớn, đột nhiên, cậu dừng lại, cầm bệnh ra, ánh mắt cuộn trào mãnh liệt từ từ trầm xuống rồi trở lại xanh thẫm như nước hồ.

“Tôi biết rồi.”

Âu Thần quay lại ngồi trên chiếc ghế da màu đen, khuôn mặt lạnh lùng của anh không để lộ cảm xúc gì.

Simon đi rồi.

Phòng làm việc im ắng như không có sự sống.

Chiếc đồng hồ treo trên tường chậm chậm nhích từng giây, từng giây.

Bốn giờ hai mươi.

Ánh nắng ngoài cửa sổ bị mây đen che kín, trời tối dần.

Âu Thần trầm ngâm xem duyệt tài liệu, thư ký đi vào rồi đi ra, mang tài liệu mới đến rồi lại cầm những tài liệu vừa được ký duyệt đi.

Bầu trời càng lúc càng xám xịt.

Mờ mịt âm đạm.

Một tia chớp đột ngột lóe sáng xé toạc bầu trời.

Những giọt mưa lạnh lẽo tạt lên kính cửa sổ.

Âu Thần ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ trên tường, năm giờ ba mươi, anh nhìn về phía cửa phòng làm việc, một lúc lâu, anh mở ra xem tập tài liệu ghi chép những ý kiến thảo luận của lãnh đạo Công ty Âu Hoa Thịnh liên quan đến bộ phim *Cờ chiến*, đều là những lời tán dương, khẳng định tài năng của Lạc Hi. Mặt Âu Thần sầm xuống.

Mưa mỗi lúc một nặng hạt.

Bầu trời bên ngoài cửa sổ u ám, những hạt mưa quất lên mặt kính mang theo những tiết tấu hỗn loạn, gấp gáp. Đồng hồ trên tường lúc này đã bảy giờ năm mươi, một cơn đau co thắt từ dạ dày dữ dội ập đến.

Bước tới trước tủ rượu, Âu Thần để cho cái nóng bỏng rát của rượu Vodka chảy qua cổ họng, để cơn đau trừ khử đi sự thèm khát được nhìn thấy Hạ Mạt.

Chín giờ mười phút.

Âu Thần khoác áo rời phòng làm việc, nhân viên trong tập đoàn đã ra về hết, đại sảnh yên ắng lạ kỳ.

Đèn ở phòng chờ vẫn còn sáng.

Một dáng người yên lặng ngồi trên chiếc ghế sofa màu trắng, ly trà đặt trên bàn đã nguội từ lâu. Bóng Doãn Hạ Mạt in nghiêng trên mặt thảm trải sàn, bên ngoài cửa sổ mưa vẫn rơi.

Hình như cảm nhận được Âu Thần đang đi tới.

Cô khẽ ngước đầu lên, mái tóc dài dày như rong biển, nước da trắng trong, đôi mắt màu hổ phách thản nhiên, lạnh đậm.

Một đêm mưa u tối.

Chiếc xe Lamborghini phóng như tên bay trên đường cao tốc, mưa vẫn rơi ào ào, không ngớt đọng lại thành từng vệt dài trên kính, mưa rất to, những giọt nước đan vào nhau trên cửa sổ xe. Màn đêm cùng tiếng mưa đang bao trùm lấy Âu Thần và Doãn Hạ Mạt đang ở bên trong chiếc xe.

Không khí trầm lắng đến ngạt thở.

Hai bàn tay nắm chặt vô lăng, ngón tay trắng bệch, bàn tay trái vẫn còn băng bó, Âu Thần thần sắc lạnh lùng nhìn con đường trong mưa bão phía trước mặt, anh nhấn ga hết cỡ. Dạ dày quặn đau từng cơn, nhưng dường như anh không cảm nhận thấy, mưa đêm làm cho gương mặt Âu Thần càng thêm phần nghiêm nghị.

“Đang định đi đâu đấy?”

Không khí trong xe ảm đạm, Doãn Hạ Mạt nhìn làn mưa mờ lung mờ mịt bên ngoài xe, cảnh vật vô cùng xa lạ lên tiếng hỏi.

Âu Thần mím chặt môi.

Anh không nhìn cô, trả lời bằng một giọng lạnh lùng: “Cô thích thì cứ việc xuống xe.” Nói đoạn, cơn đau dạ dày lại đột ngột quặn lên, sắc mặt Âu Thần tái mét, tay trái theo bản năng ôm bụng, cơn đau vừa dứt Âu Thần vội vàng nhấc tay ra.

“Chưa ăn cơm tối có đúng không?”

Cô chăm chú nhìn vào sắc mặt trắng bệch của Âu Thần. Cô vẫn còn nhớ hồi nhỏ dạ dày của anh rất yếu, có lẽ là căn bệnh di truyền, hễ ăn uống không theo quy định, hoặc ăn quá một chút bệnh sẽ tái phát ngay.

“Không liên quan đến cô”.

Âu Thần lạnh lùng nói, anh quay mạnh vô lăng, chiếc xe chạy như bay qua góc cua đường, nước mưa bên đường tóe sang hai bên tạo thành một màn nước bắn lên cao trắng xóa. Doãn Hạ Mạt không nói, quay đầu nhìn ra ngoài cửa. Trong đêm mưa tầm tã, cô chỉ nhìn thấy ánh đèn lờ mờ hai bên đường và những biển báo hiệu chỉ dẫn mờ mờ lúc ẩn lúc hiện.

“Dừng xe!”

Cô đột ngột kêu lên.

Người Âu Thần khựng lại, những ngón tay nắm chặt vô lăng đã buông lỏng ra, anh mím chặt môi, chiếc xe dừng đột ngột bên đường. Có nên đi chăng? Mặc dù là vì Lạc Hi mà phải chịu khó nhẫn nhục ở bên Âu Thần vậy sao?! Cô mở cửa xe, mưa lớn tấp vào mặt buộc Doãn Hạ Mạt phải đóng cửa xe lại, cô quay đầu hỏi Âu Thần:

“Có ô không?”

Âu Thần nghiêm mặt nói:

“Không.”

“...”

Cô thở dài, lại mở cửa xe lần nữa, nước mưa lạnh buốt ào ào trút xuống, lập tức đầu và mặt cô ướt đầm. Âu Thần cau mày, lời cô trở lại, cởi áo khoác ngoài, quăng vào lòng cô.

“Lấy cái này!”

Cô sững người ngược mắt nhìn Âu Thần nhưng anh lại thờ ơ nhìn về phía trước. Mở cửa xe, cô lấy áo của anh che đầu bước ra. Trong cơn mưa như trút nước, đột nhiên như nghĩ ra điều gì, Doãn Hạ Mạt quay người lại gọi Âu Thần, mưa vẫn rất lớn, tiếng gọi bị ngắt quãng:

“Chờ em... em... quay lại.”

Mưa lớn không ngăn nổi cô, cơn đau dạ dày dữ dội làm mọi thứ trước mặt Âu Thần tối sầm lại, giống như sương mù, anh không nhìn thấy cả cái bóng mờ mờ của cô đi trong mưa. Âu Thần nhắm mắt lại gồng người lên chịu cơn đau như xé nát thân thể, khuôn mặt trắng bệnh, không còn sức anh gục đầu xuống vô lăng, ánh đèn xe chói mắt tạo thành một vệt sáng trắng trong đêm mưa âm u đen tối.

Cơn đau và tiếng mưa làm anh không nghe rõ tiếng gọi của cô trong mưa.
Quay lại...

Cô sẽ quay lại sao...

Người đã tuyệt tình rồi bỏ anh sẽ quay lại sao?

Không biết đã bao lâu.

“Roạt” cửa xe được mở ra, hơi thở của cô hòa với hơi thở của mưa ập vào. Cơn đau làm mắt Âu Thần chỉ thoáng thấy mờ mờ, trong thoáng thoắt, anh chỉ nhìn thấy gương mặt cô đầy nước mưa, quần áo trên người cô cũng ướt sũng. Doãn Hạ Mạt run rẩy gấp chiếc ô bị gió thổi sắp hỏng, vòng tay trước ngực còn ôm thêm một cái ô khác, chiếc áo khoác ngoài của anh và một túi giấy.

“Uống thuốc đi.”

Cô quệt tay lau nước trên mặt, lấy từ trong túi giấy ra mấy viên thuốc dạ dày, một ly sữa nóng và một chiếc sandwich nóng hổi. Hạ Mạt lấy ống hút cắm vào ly sữa, lấy ra mấy viên thuốc dạ dày, dùng hết sức lực vực Âu Thần dậy, đặt thuốc vào lòng bàn tay Âu Thần rồi ôn tồn nói:

“Sữa hơi nóng, anh uống từ từ thôi.”

Âu Thần nhìn mấy viên thuốc màu trắng nằm trong tay, trong lòng vừa lạnh vừa nóng, đột nhiên cơn đau lại ập đến. Ngón tay Âu Thần cứng như băng bỗng ném hết chỗ thuốc đó đi, anh lạnh lùng nói:

“Không cần”.

Doãn Hạ Mạt ngạc nhiên nhìn Âu Thần.

“Cô nghĩ tôi vẫn còn là Âu Thần của ngày xưa sao?!” Âu Thần trừng mắt nhìn Hạ Mạt. “Luôn dễ dàng tôi bằng những lời mật ngọt để khiến tôi mềm lòng, khiến tôi thay đổi quyết định, để cô muốn gì được nấy sao?! Tôi của năm năm về trước giống như một thằng ngốc để cô bòn cọt. Giờ đây cô lại muốn giở những thủ đoạn đó những hay sao?!”

“...”

Cô mở to mắt kinh ngạc, trái tim đau nhói. Tuy nhiên, cô cũng không lên tiếng giải thích bất cứ điều gì, cô lặng lẽ bỏ thuốc vào hộp, sau đó ngồi bất động.

“Xuống xe”.

Giọng Âu Thần đánh lại không một chút tình cảm. Anh không muốn nhìn thấy mặt cô, không muốn nghe giọng nói của cô, không muốn tiếp nhận lòng tốt giả tạo của cô.

Doãn Hạ Mạt nhắm mắt lại.

Ngực cô phập phồng, cô cắn chặt môi, cầm lấy chiếc ô vẫn còn nhỏ nước mưa đẩy mạnh cửa xe. Đôi chân vừa thò ra ngoài trời mưa đột nhiên cô bị kéo trở lại bằng một lực rất mạnh. Bàn tay đó khiến vai cô bỗng rớt như chạm phải bàn là!

“Trong lòng em hẳn cũng chỉ có vậy thôi sao?! Không phải em đến cầu xin vì hẳn sao? Tại sao không nói? Tại sao không cầu xin tôi?”

Cơn đau kịch liệt khiến Âu Thần mất đi vẻ lạnh nhạt thường ngày, anh choàng tay ôm chặt vai Hạ Mạt đang khẽ kêu lên, cơn đau đó như sắp xé nát anh từ dạ dày đến tận trái tim. Nước mưa ập vào từ cánh cửa xe đang mở, nước lạnh thấm ướt cả hai người.

Trước cơn phẫn nộ của Âu Thần, Doãn Hạ Mạt ngẩng đầu lên, ánh mắt tỏ thái độ dừng dừng lạnh nhạt.

“Anh muốn nghe em nói sao?”

Mưa lớn giăng đầy trời.

Chiếc xe Lamborghini đỗ bên đường, đèn xe sáng chói chiếu vào trong đêm đen, tiếng mưa rơi lộp cộp xuống nóc xe, trên cửa kính xe, mưa lớn như chôn vùi tất cả thế gian này.

“Đã tính là trả thù Lạc Hi, thì cần gì phải khổ sở để lộ ra như vậy? Anh hoàn toàn có thể giở những thủ đoạn ngầm ngầm hơn để đối phó với anh ấy, cũng giống như đã bố trí sắp xếp để em được giải *Gương mặt mới xuất sắc nhất của năm*, giống như trước đây đã đem những hình ảnh An Bân Ni tát em phán tán ra bên ngoài. Anh cần phải có những chiêu hoàn mỹ hơn nữa, thế nên lần này anh đã lu loa rêu rao tuyên bố sẽ thay Lạc Hi, chẳng qua cũng chỉ là muốn em đến cầu xin anh mà thôi.”

Thực ra, từ lâu Doãn Hạ Mạt đã hiểu được rằng, với khả năng của mình, cô không thể vượt qua được Phan Nam và Bạch Âm để giành giải *Gương mặt mới xuất sắc nhất của năm*, clip ghi lại cảnh An Bân Ni tát cô cũng không được khéo léo sắp xếp để rồi phán tán ra bên ngoài. Tất cả đều có bàn tay

Âu Thần đứng đằng sau sắp đặt.

Cô cười nhạt:

“Đã biết buộc em phải đến tìm anh, tại sao khi em đến rồi, anh lại phản nộ như vậy?”

Ánh mắt Âu Thần ảm đạm trở lại.

Đúng vậy, anh muốn xem cô có tới tìm anh không. Anh biết cô nhất định sẽ đến, nhưng khi cô đến rồi, ngực anh lại như bị những nát dao tàn nhẫn đâm xuyên!

“Em để tâm tới hấn lắm sao?”

Anh hỏi, cổ họng khản đặc.

Doãn Hạ Mạt nhìn Âu Thần, trong bóng tối, khuôn mặt anh u ám sâu thẳm.

Rất lâu sau, cô mới ôn tồn nói:

“Lạc Hi không có tội, anh ấy không liên quan đến việc trước kia của anh và em. Nếu muốn trả thù, xin hãy trả thù em, đừng làm hại anh ấy.”

Cơn đau dạ dày càng lúc càng dữ dội.

Môi Âu Thần trắng bệch vì đau, giọng anh khản đặc, lạc hấn đi: “Không liên quan tới hấn?... Nếu không có sự xuất hiện của hấn, làm sao có thể xảy ra bi kịch năm năm về trước? Nếu không có sự xuất hiện của hấn, sao em có thể ruồng bỏ anh một cách tàn nhẫn như vậy? Đêm đó em đã nói gì với anh? Chẳng lẽ em đã quên hết rồi sao?”.

Doãn Hạ Mạt dán mắt kinh ngạc nhìn Âu Thần hỏi dồn:

“Anh... anh đã nhớ lại được hết rồi sao?”

Nhìn vào đôi mắt màu hổ phách sững sờ kinh ngạc của Hạ Mạt, cơn đau khiến Âu Thần như muốn chết đến nơi. Trước mắt anh, mọi thứ tối sầm, dường như đang quay ngược về cái đêm không trăng, không sao của năm năm về trước. Trong sân vườn nhà, dưới gốc cây anh đào đó, cô đã quăng sợi dây lụa màu xanh vào giữa đêm đen...

“Đúng... đã nhớ lại được hết rồi...”

...

Cái đêm mà giờ đây, mỗi khi nhớ lại đều khiến trái tim người ta phải nhói đau...

Từ Pháp trở về, máy bay vừa hạ cánh anh đã sốt ruột lao thẳng tới nhà họ

Doãn.

Cây anh đào rì rào trước gió.

Sân vườn im ắng.

Hôm Lạc Hi đi Anh, bố mẹ Doãn và Tiểu Trường bị tai nạn. Vợ chồng họ Doãn chết ngay tại chỗ, Tiểu Trường bị thương nặng phải đi cấp cứu! Anh không biết tất cả những chuyện này xảy ra như thế nào, lại không dám tưởng tượng đến chuyện cô bé Hạ Mạt mới mười lăm tuổi, làm sao có thể một mình đối mặt với tất cả.

Trong lòng có linh cảm nặng nề, không rõ ràng, đột nhiên anh cảm thấy ngột ngạt khó thở.

Trong phòng khách, Doãn Hạ Mạt trơ trọi một mình quỳ trên nền đất lạnh lẽo, trước mặt là di ảnh bố mẹ Doãn. Anh choàng tay ôm chặt vai cô bé, cô bé quay ngoắt đầu lại, khuôn mặt nhợt nhạt không một giọt nước mắt, ánh mắt sâu thẳm đáng sợ, ngoài sự đau thương và tuyệt vọng ra còn ẩn chứa một nỗi oán hận điên cuồng trong đó!

“Hạ Mạt...”

Hạ Mạt như con dã thú bị thương trợn mắt nhìn anh, nỗi oán hận trong đôi mắt ấy khiến trái tim Âu Thần đột ngột thắt lại.

Cô bé đứng dậy, cơ thể yếu ớt đứng không vững, theo bản năng anh toan đưa tay ra đỡ, nhưng cô bé đã tránh anh như tránh con rắn độc nham hiểm, đáng ghét rồi bước thẳng ra ngoài.

Bầu trời không trăng.

Văng cả ánh sao.

Trong màn đêm tối tăm, gió khiến cành lá cây anh đào kêu hoảng loạn, khắp sân sương mù dày đặc bao phủ, sương đêm trắng xóa đến ngột thở.

“Tai nạn xảy ra như thế nào? Tiểu Trường sao rồi? Em...”

Nhìn dáng vẻ im lặng lạnh lùng. Âu Thần chợt dạ, quen biết nhau từ khi cô bé mười một tuổi, cô bé hoặc vui, hoặc giận, hoặc im lặng, nhưng chưa khi nào cô bé lạnh lùng im lặng như thế này, thậm chí, gương mặt cô bé lúc này xem ra cực kỳ tàn khốc...

Dường như cô bé đã biến thành một con người khác...

...

Mưa xối xả điên cuồng trút lên chiếc xe Lamborghini đậu bên đường.
Trong xe tối đen, Doãn Hạ Mạt trầm ngâm im lặng nhìn vẻ mặt đau khổ của Âu Thần đang rơi vào hồi ức. Một tia chớp rạch ngang bầu trời đêm, khuôn mặt Âu Thần trắng bệch thất thần khiến Hạ Mạt cũng quay lại cái đêm của năm năm trước...

Ký ức của cô cùng ký ức của Âu Thần...

Đan xen lẫn nhau...

Cái đêm của năm năm về trước dường như đang ở trước mặt...

...

Đêm khuya, dưới gốc cây anh đào.

Nhìn một Âu Thần ngạo mạn cao quý như công tử quý tộc, trong lòng cô bé chất đầy hận thù lạnh lùng.

Cô bé hận Âu Thần!

Từ trước tới giờ, cô bé chưa từng hận ai ghê gớm đến thế!

Là anh!

Cuộc sống hạnh phúc mà cô bé phải gắng gượng hết mình duy trì trong nháy mắt đã biến thành con số không!

Bố Doãn và mẹ Doãn máu me đầm đìa nằm trên giường bệnh, bác sĩ lấy khăn trải giường màu trắng phủ lên hai người, cô bé lấy hai tay bịt chặt miệng, thế giới trở nên điên loạn, quay cuồng! Tiểu Trùng được đưa vào phòng cấp cứu, các bác sĩ, y tá hết ra lại vào, chỉ còn một mình cô bé cô độc bên ngoài. Sợ hãi run rẩy, cô bé muốn khóc thét lên, thậm chí cô bé còn muốn chết. Cô bé sợ hãi, cô bé sợ hãi, cô bé sợ hãi...

Cô bé thà rằng không được sinh ra trên đời này...

Không được sinh ra, không phải sống, cô bé sẽ không phải đối mặt với những sự chết chóc và sợ hãi như thế! Cô bé hận mẹ đã sinh ra mình, mẹ đã sinh ra cô bé mà tại sao lại chết đi bỏ mặc cô bé?! Cô bé hận bố mẹ Doãn, họ đã cho cô bé và em Tiểu Trùng bao năm nay hạnh phúc mà tại sao lại nhẫn tâm chết đi, bỏ lại hai chị em cô? Cô hận Tiểu Trùng, cậu đã hứa sẽ mãi mãi sống bên chị mà tại sao lại bị đưa vào phòng cấp cứu, khiến cô khủng hoảng, sợ sệt như thế này?!

Cô bé hận tất cả mọi người!

Cô bé đã là một con người kiên cường, đã là một con người hiểu biết, tại sao còn muốn hù dọa cô, tại sao làm cô bé thêm tổn thương, tại sao còn muốn cướp đi những thứ vốn chỉ còn chút xíu nhỏ nhoi đến tội nghiệp của cô?!

Người cô hận nhất là anh!

Tên trùm sò đã gây ra tất cả bi kịch này.

Một công tử danh giá cao quý nhưng lại coi mạng người khác như con kiến mà mình có quyền hành xử. Nếu không phải vì anh đã uy hiếp bố cô đuổi Lạc Hi đi, Tiểu Trường sẽ không buồn tới mức đổ bệnh, bố Doãn không đến nỗi day dứt mà không bị phân tâm khi lái xe, đã không xảy ra tai nạn trong lúc gọi cho cô bé kêu Lạc Hi trở về! Nếu không có sự ngang ngược vô lý của Âu Thần, tai nạn đã không xảy ra! Cô bé hận anh! Cô bé thề rằng, cô sẽ bắt anh phải chịu đau khổ gấp mười lần, gấp trăm, gấp nghìn lần nỗi khổ mà cô đang phải hứng chịu!

Sau khi được đưa ra từ phòng cấp cứu, Tiểu Trường được đưa vào phòng cách ly để theo dõi, chăm sóc đặc biệt. Bác sĩ nói với cô bé, không biết có thể sống được hay không.

Ngoài phòng bệnh, cô bé chờ đợi ngồi chờ, trái tim cô chết dần vì cô đơn và sợ hãi. Thời gian cứ trôi, cứ trôi, một ngày trôi qua, hai ngày trôi qua, cô đột nhiên bình tĩnh trở lại. Ồ, có gì là đáng sợ đâu nhỉ? Nếu Tiểu Trường chết rồi, cô cũng sẽ chết cùng em là xong. Có điều, trước khi chết, cô nhất thiết phải xử lý một số việc.

Về đến nhà, hàng xóm đã giúp cô bố trí linh vị và di ảnh, mọi người đã về hết, căn phòng trống trơn. Cô bé yên lặng lấy khăn lau, lau sạch những bụi bẩn bám trên đồ dùng trong nhà, lấy cây lau, lau cho sàn nhà sạch bong. Sau đó, cô quỳ rất lâu trước bức ảnh màu đen trắng, để mình làm tròn bổn phận của kẻ làm con trước khi cô cũng ra đi.

Trong màn sương đêm.

Cành lá cây anh đào nhốn nháo lay động.

“Anh vui không?” Cô nhếch môi cười nhạt.

“Cuối cùng là chuyện gì vậy?” Âu Thần sợ hãi.

“Giống như những gì anh đã thấy đấy, người ra đi đã ra đi, người chết đã

chết, người bị thương đã bị thương...” Nụ cười đẹp rung động lòng người. Hạ Mạt nói khẽ như thì thầm: “Anh nhất định là đang rất thích thú đúng không? Hiện giờ bên tôi chẳng còn ai nữa, chỉ còn lại mình tôi... từ nay về sau, đôi mắt của tôi chỉ để nhìn anh, đôi tai của tôi chỉ để lắng nghe anh, thế giới của tôi chỉ toàn là hình bóng của anh... anh thỏa mãn rồi chứ!”

“Hạ Mạt, hãy bình tĩnh lại nào, nói cho anh biết tai nạn xảy ra như thế nào đi?”

Trong nụ cười của cô, âm sắc dường như có phần điên dại, Âu Thần sợ hãi, hình như cơn ác mộng đang từ từ hiện ra trước mặt anh.

“Anh nghe kìa...” Cô bé dang hai cánh tay nhẹ nhàng xoay tròn dưới gốc cây anh đào, cười nói hồn nhiên như đang mộng du. “... Thế giới sao yên tĩnh đến thế... không có người nói, không có ai thút thít... yên tĩnh như trong một giấc mơ...”

“Hạ Mạt”, sợ hãi nghe tiếng cô bé cười, Âu Thần nắm lấy vai cô bé lo lắng hỏi: “Rốt cuộc là sao? Tai nạn xảy ra như thế nào? Có bắt được lái xe gây tai nạn không? Tiểu Trường giờ ra sao? Trong bệnh viện...”

Nụ cười thoáng qua trên gương mặt Hạ Mạt, cô bé nhìn Âu Thần, hai gò má đỏ lên có vẻ không bình thường, cô bé nói:

“Tất cả chuyện này không phải do anh sắp đặt sao? Hỏi tôi làm gì nữa?”

“Cái gì?!” Âu Thần giật mình cả kinh, sự kinh ngạc và bất ngờ khiến những ngón tay cậu cứng lại. “Anh sắp đặt ư? Em...”

“Chẳng lẽ tôi nói sai sao? Anh đã ra lệnh cho Lạc Hi phải ra đi, khiến Tiểu Trường buồn rầu phát bệnh, khiến bố tôi day dứt không yên, khi lái xe tình thần bất ổn mà dẫn tới tai nạn... tất cả đều thật hoàn hảo!” Cô bé lại giấu cợt. “À không, không phải anh sắp đặt, anh chỉ sắp xếp bước đầu tiên, sau đó ông trời xấu xa giúp anh hoàn thành những bước tiếp sau. Ha ha, Thiếu gia Âu Thần cao quý, làm sao tay có thể nhúng chàm được.”

Âu Thần hết sức kinh ngạc, rất nhẹ nhàng, cô bé mười lăm tuổi cười, vòng tay mở rộng tiếp tục nhẹ nhàng xoay tròn. Cơn gió đêm lay động lá cây anh đào, đêm đen không trăng cũng chẳng sao, làn sương trắng như yêu ma xuất hiện bao trùm khắp sân nhà.

“... Anh nghe kìa... Thế giới thật yên tĩnh... chỉ còn tôi và anh... những

người không liên quan đều đã biến mất... thật yên tĩnh quá..."

Cành cây trên đầu cô bé quay cuồng điên loạn.

Cô bé cười nhạt.

Nước mắt điên cuồng chảy ngược hết vào tim, không để một giọt nào chảy ra ngoài, trái tim dường như chìm trong làn nước biển lạnh giá không nhịp đập, hai con mắt ráo hoảnh. Cô bé cười, cô bé xoay tròn, sự hận thù đã biến vẻ đẹp của cô bé thành một thứ đáng sợ đến ghê người!

Âu Thần khó mà tin được!

Hóa ra nguyên nhân của vụ tai nạn là vì quyết định của anh đã bắt Lạc Hi ra đi sao?

Đúng là anh rất ghét Lạc Hi, rất ghét việc Lạc Hi lúc nào cũng xuất hiện quanh quẩn bên Hạ Mạt. Khi anh thấy trên tivi, Lạc Hi cùng Hạ Mạt nắm tay trong gameshow Super Star, anh đã quyết định, nhất thiết phải triệt để buộc Lạc Hi biến khỏi cuộc đời Hạ Mạt! Anh đã uy hiếp bố cô bé phải đưa Lạc Hi đi, bằng không ông ấy sẽ mất việc. Rốt cuộc bố của cô bé cũng đành phải chấp nhận.

Anh bay qua Pháp, tắt luôn điện thoại, cũng không gọi điện hay gửi tin nhắn cho Hạ Mạt. Anh thừa biết, cô bé chắc chắn sẽ thử cố gắng thuyết phục anh, chẳng hạn sẽ nói cô với Lạc Hi không có bất cứ tình cảm yêu đương gì, cũng có thể cô bé sẽ nói cô bé ghét cái tính ham muốn độc chiếm của anh. Anh không dám đối mặt với Hạ Mạt, đôi mắt tươi cười và giận dữ phần nộ của Hạ Mạt sẽ khiến anh mủi lòng, anh không muốn để cô biết rằng, cô bé có thể lay động anh khiến anh thay đổi bất cứ quyết định nào.

Ấy vậy, mà cô bé đã bắn tin qua quản gia rằng trước đêm đó nếu anh không gọi điện, thì đừng xuất hiện trước mặt cô thêm lần nào nữa.

Anh cáu đến phát điên! Cô bé đã ngang nhiên vì Lạc Hi mà uy hiếp anh.

Điều khiến anh rất bất ngờ là, trong điện thoại, cô bé không hề năn nỉ việc giữ Lạc Hi ở lại, đã vậy còn đưa ra phương án để Lạc Hi sang Anh du học. Anh chấp nhận điều kiện đó của cô bé. Chỉ cần Lạc Hi biến đi, biến đi đâu anh cũng không cần biết.

Không thể lường trước được rằng...

Tất cả sự yên ổn đó lại bị phá hủy trong nháy mắt như vậy.

Xảy ra sự việc bất hạnh này, tất cả đều do quyết định của anh sao? Nhìn bộ dạng hồn bay phách lạc của cô bé, anh có thể cảm nhận được nỗi hận thấu xương toát ra trên người cô bé, anh giật mình kinh hãi lùi lại phía sau một bước, sợ hãi từ từ chảy trong máu Âu Thần.

Không biết bao lâu sau.

Cô bé từ từ dừng lại, nụ cười đã biến mất trên môi, chậm chậm hít thở, cô bé bỗng trở nên bình tĩnh kỳ lạ, hai mắt chăm chăm nhìn anh, đôi mắt tràn đầy sự lạnh nhạt. Lát sau, cô bé lạnh lùng tuyên bố, rất từ tốn chậm rãi, mỗi từ, mỗi câu như một cây kim đâm vào trái tim anh:

“Nhưng... Trên thế giới này, trên thế giới này, người tôi không muốn nhìn thấy nhất chính là anh!”

Âu Thần tái mặt!

Nắm chặt hai bàn tay, anh để nỗi đau áp sát xuống tận đáy lòng, không, chỉ là vì cô bé quá đau lòng, nên đã cố ý nói vậy để chọc giận anh. Tại nạn không phải do anh gây ra. Đó là việc ngoài ý muốn. Bất cứ ai cũng không thể ngờ tới được sự việc ngoài ý muốn này!

Anh cố giải thích:

“Anh không ngờ, để Lạc Hi ra đi lại có thể gây nên...”

“Anh có thể ngờ được chuyện gì?” Cô lạnh lùng cắt ngang lời anh, ngọn lửa trong mắt cô đang bùng lên sự điên loạn. “Anh ngờ được không? Có một câu tôi muốn nói với anh từ rất lâu rồi, anh có muốn nghe không?”

“Em...”

“Tôi chưa từng yêu anh.”

“...”

“Ở bên anh chẳng qua chỉ là vì có thể đảm bảo công việc cho bố tôi, đảm bảo cho tôi và Tiểu Trùng có thể sống cuộc sống không phải lo nghĩ về vấn đề cơm áo gạo tiền!”

Nhìn thần sắc Âu Thần mỗi lúc một nhợt nhạt, lòng thù hận trong cô bé cuộn trào! Không cần phải nghĩ ngợi nhiều, lúc này đầu óc Hạ Mạt trống rỗng. cô bé chỉ muốn làm Âu Thần phải đau khổ, phải tổn thương! Khoái cảm của việc trả được thù khiến Hạ Mạt mất hết lý trí, Âu Thần đã phải hứng chịu nỗi đau của cô bé, Hạ Mạt muốn Âu Thần phải đau gấp trăm,

gấp vụn lần!

“Giờ đây, cuối cùng tôi không bận tâm đến bất cứ ai, cũng chẳng cần người lo cho mình nữa, như thế sẽ không phải gặp lại anh, có thể chia tay với anh, anh có biết là tôi vui lắm không? À! Đúng rồi! Còn một chuyện nữa anh đã làm cực tốt...”

Hạ Mạt nhìn chăm chăm vào đôi mắt ảm đạm đau khổ của Âu Thần, cô bé đến sát bên người anh, chậm rãi nói:

“Đó, chính là việc anh đã tống khứ Lạc Hi đi! Không sai, tôi đã thích anh ấy, ngay từ lần gặp đầu tiên, tôi đã thích anh ấy, trong lòng tôi, anh không thể so sánh với một ngón tay của Lạc Hi! Tuy rằng giờ đây anh đã ép buộc Lạc Hi phải ra đi, nhưng tương lai, tôi nhất định sẽ sống cùng anh ấy!”

Tai cô ù lên, thậm chí, cô còn không biết mình đang nói những gì, chỉ là theo bản năng phải nói những lời có thể làm tổn thương Âu Thần, để những lời đó biến thành lưỡi dao tẩm độc, xọc thẳng vào trái tim Âu Thần.

“Đủ rồi!”

Âu Thần gào lên điên loạn! Anh không thể nghe thêm được nữa! Hạ Mạt cười thật tàn khốc, cô tiến đến sát Âu Thần, một chút áp áp trong ánh mắt cũng không có, hình như đó không phải là những lời nói tức giận, mà là...

Một trái tim đã đau đến mức như thế trái tim đó không còn là của mình khiến anh không giữ cho nhịp thở bình thường, trong cơn đau đớn cực độ, ngón tay đã cứng lại của anh bóp chặt cằm Hạ Mạt, anh không muốn nghe cô bé nói nữa! Anh không muốn nghe!

“Cô...”

Xương quai hàm Hạ Mạt kêu đánh khục.

Sự đau đớn khiến cô bé kinh sợ mở to đôi mắt, cô không tài nào thoát ra khỏi bàn tay Âu Thần. Sương trắng đang bao phủ đêm đen, cây anh đào găm gù lắc lư, xương quai hàm đau như bị vỡ vụn, Hạ Mạt thở hỗn hển một cách đau đớn, một đôi mắt xanh u ám đang ghé xuống rất gần cô.

Cô bỗng sửng người...

Gió đêm rất lạnh, trong phút chốc, nỗi sợ hãi và nỗi đau vô bờ trong đôi mắt Âu Thần đã khiến cô trở lại với lý trí.

Như chột ngưng cả lại.

Đêm đột nhiên yên tĩnh.

Lá cây xào xạc, đêm không trăng không sao, sương trắng hỗn loạn phủ kín sân nhà. Ngón tay Âu Thần cứng lạnh như băng, anh buông cô bé ra, môi mím chặt, đôi mắt tối sầm, u uất đáng thương.

“Những việc anh đã làm chính là vì chính bản thân anh...”

Trong giọng nói khàn khàn tắc nghẹn đó có một nỗi ân hận sâu sắc.

“... Xin được em tha thứ!”

Doãn Hạ Mạt chờ đợi, đây là lần đầu tiên cô bé được nghe Âu Thần xin lỗi. Nhưng, còn có tác dụng gì nữa đâu? Trái tim cô nghẹn đắng, chua xót. Hạ Mạt nhìn khuôn mặt trắng bệnh vì đau đớn và hối hận của Âu Thần, ngọn lửa trong đôi mắt cô từ từ được dập tắt.

“Chúng ta... chia tay thôi.”

Ngực Hạ Mạt phập phồng, cuối cùng, lý trí đã tỉnh lại, cô bé dần dần nén được lửa hận đang bùng cháy trong lòng. Ánh mắt Hạ Mạt ảm đạm, cô bé đưa tay tháo sợi ren lụa có in hình những nụ hoa màu xanh đang buộc trên mái tóc, mái tóc dài dày như rong biển xoắn tung.

“Trả lại cho anh này.”

Sợi ren lụa tuyệt đẹp trong tay cô bay theo chiều gió, đó là món quà anh đã tặng cô, cô đã hứa hăng ngày sẽ buộc nó trên mái tóc. Đợi một lúc, không thấy Âu Thần đưa tay nhận lại, Hạ Mạt thuận tay ném luôn đi. Một cơn gió thổi tới, sợi ren lụa bay lên trong màn đêm, giống như con bướm vô hồn lượn lờ, hồi lâu mới lả lướt rơi xuống...

“Từ nay về sau, anh và tôi sẽ không còn quan hệ gì nữa!” Hạ Mạt lạnh lùng tuyên bố dấu chấm hết của hai người, đôi mắt cô bé không giấu nổi những mệt mỏi, buồn phiền. dường như cô bé không còn muốn thấy anh thêm một lần nào nữa.

“Anh đã xin lỗi rồi mà!”

Nhìn sợi ren lụa bị cô bé quăng đi, Âu Thần thấy ớn lạnh nơi xương sống, máu như đông lại, sự ngạo mạn và sợ hãi của tất cả những gì đã và đang xảy ra đã làm mất đi mỗi đạn xen giữa nỗi đau và sự hoảng loạn về tinh thần cô bé. Những ngón tay Âu Thần lạnh ngắt, dường như mọi bộ phận trên cơ thể anh đều bị đóng băng lại rồi lại bị vỡ vụn ra từng mảnh nhỏ.

Cô bé trong cơn tức giận cùng cực bật lên tiếng cười:

“Xin lỗi? Chỉ cần hai chữ này thôi sao? Anh nghĩ vậy là xong à?”

“Vậy em hãy nói để anh biết...” Đôi mắt Âu Thần trắng bệch, ánh mắt tối tăm chết lạng, “... phải làm sao mới được đây?”

Làm sao mới được? Trong bệnh viện, thi thể bố mẹ cô bé máu me đầm đìa bị tấm drap trắng muốt phủ lên, mạng sống của cậu em Tiểu Trường đang nguy kịch trong phòng cách ly, chưa biết sống chết thế nào, những chuyện này làm sao có thể đổi lại được? Từng cơm phần nộ không kiềm chế nổi hết lần này tới lần khác lại bùng lên dữ dội! Quả nhiên là Thiếu gia ở trên cao vời vọi, có tiền, có quyền, chẳng phải cái gì cũng có thể đổi được hay sao? Nỗi uất hận đã khiến cô bé như một con mèo hoang bị kích động.

“Làm gì cũng không thể được nữa!”

Câu trả lời băng giá vang vọng khắp sân vườn, cô bé tiến lại gần Âu Thần, từng lời nói như đâm từng nhát dao:

“Quyết không gặp lại anh, mãi mãi không tha thứ cho anh! Mãi mãi không yêu anh! Tôi sẽ quên hết ký ức về anh!”

Sương mù trùm lấy cây anh đào.

Gương mặt Âu Thần càng lúc càng nhợt nhạt, anh khẽ ho, khóe miệng có chút máu. Trong đêm tối, từ từ, Âu Thần nhắm mắt lại, quỳ xuống trên nền đất lạnh giá!

“Thế này... được không?”

Gió thổi, cây anh đào rung lên dữ dội, cái lưng thon dài vương thẳng, Âu Thần quỳ xuống, cho dù ở tư thế vô cùng thấp kém, nhưng vẫn còn đó nguyên vẹn niềm kiêu hãnh quý tộc không dễ gì kinh mạn. Gió thổi, sợi ren lụa giạt mình bay vọt lên, rất lâu, rùng mình kinh động trong bầu trời đêm...

Đêm đó, trước mặt cô.

Âu Thần đã quỳ xuống.

Màn đêm đen kịt, không chút ánh sáng, sự yên tĩnh khiến người ta nghẹt thở, sợi ren lụa màu xanh hồn phiêu phách lạc bị gió cuốn đi. Anh từ từ khuỵu xuống, khuôn mặt như nhợt nhạt hơn, anh đã phạm phải sai lầm có lẽ không thể nào bù đắp nổi, anh chỉ còn có thể biết dùng tất cả sự tôn

nghiêm cao quý và kiêu ngạo của mình để cầu xin cô bé khoan dung.

Chầm chậm...

Anh quỳ sụp trước người cô bé...

Đêm đó cô kinh ngạc đứng đờ người...

Nhìn Âu Thần đang từ từ hạ mình xuống...

Như bị chạm điện!

Hạ Mạt giật mình quay người bỏ đi, cô bé đã không còn nhìn cái khoảnh khắc cả thân người Âu Thần đã hoàn toàn quỳ trên mặt đất! Cô bé đã quay lưng về phía Âu Thần, cô bé không muốn nhìn anh. Cho dù trong lòng ngực cô đang hoảng loạn, bùng cháy nỗi căm hận và đau xót của sự tan vỡ, cô bé cũng khó lòng mà giương mắt chứng kiến cảnh Âu Thần ngạo mạn và cao quý, đầy nguyên tắc quỳ củ lại xuất hiện trước mặt cô bé trong một tư thế thấp hèn như vậy!

“... Nếu lỗi là ở anh...”

Lá cây anh đào kêu xào xạc, dưới đầu gối là mặt đất lạnh tê tái, lưng Âu Thần vững giữ thẳng đầy kiêu ngạo, đôi môi đau đớn nhợt nhạt.

“Anh... xin sửa...”

Quay lưng lại với Âu Thần, trong đêm tối, những lời Âu Thần nói bên tai, trái tim cô bé đau như muốn nổ tung! Nỗi đau này, cô khó mà phân biệt nổi đó là vì lòng căm hận Âu Thần hay vì sự chua xót khi chứng kiến Âu Thần đau khổ như thế này!

Hạ Mạt cắn chặt môi, trái tim lúc lạnh buốt có lúc lại rực lửa, những hình ảnh mấy năm qua vui vẻ bên Âu Thần ào qua. Cơn đau dữ dội lại tràn ngập, thế rồi trong đầu cô bé lại xuất hiện hình ảnh khuôn mặt bố mẹ Doãn máu me đầm đìa được che bởi tấm drap trắng lóa, rồi hình ảnh em Tiểu Trùng giờ chưa biết sống chết như thế nào, cậu bé vẫn đang nằm trong phòng cách ly, trên người cắm hàng đồng dây dợ...

“Anh mãi mãi không thể sửa được!”

Nỗi hận khiến lời nói của Hạ Mạt băng lạnh, cô bé không quay đầu lại, bỏ vào trong nhà. Trong sân chỉ còn lại cái bóng cô đơn của Âu Thần đang quỳ dưới gốc cây anh đào.

“Hạ Mạt!...” Giọng Âu Thần đau đớn gọi, “... anh phải làm thế nào để em

mới tha thứ cho anh?” Bất kể cô bé bắt anh phải trả giá như thế nào, chỉ cần cô đồng ý ở lại, bằng không chỉ cần cô quay đầu nhìn anh lấy một lần. Bầu trời đêm sương trắng giăng đầy, bóng hình cô chỉ là một chấm đen đang dần dần biến mất...

“Trừ khi...”

Không quay đầu lại, Hạ Mạt nhìn lên bầu trời tối đen như mực, ánh mắt lạnh lẽo. Có lẽ Tiểu Trường sẽ chết, có lẽ, cô bé cũng sẽ chết cùng Tiểu Trường. Vậy thì, cho đến chết, cô bé cũng sẽ không tha thứ cho anh.

“Anh chết đi.”

Sau lưng cô, hình như có tiếng thét của Âu Thần, Hạ Mạt nghe không rõ, cũng không muốn nghe rõ, thế giới của cô bé đã hoàn toàn sụp đổ, cô bé đã chẳng còn gì đáng để lưu tâm.

Tối tăm.

Không có lấy một tia sáng.

Sương mù giăng đầy trời, cành lá không ngừng nghiêng ngả, Hạ Mạt không quay đầu lại, không một chút quyến luyến, lạnh lùng biến mất trong đêm tối.

Sắc đêm biến thân hình đang quỳ dưới gốc cây của Âu Thần thành một cái bóng, cái bóng của đêm đen, vẫn cái dáng ngạo mạn quý tộc ấy, sự thỉnh cầu được tha thứ và nỗi đau dằng co kịch liệt khiến cho sợi ren lụa màu xanh đang bay bổng chợt rớt xuống.

Trời đột ngột trở mưa.

Giọt mưa xuyên qua lá cây rơi xuống, Âu Thần vẫn quỳ đó, thần thờ như không hề hay biết, toàn thân ướt sũng. Mưa mỗi lúc một lớn, mưa cuồng loạn giội lên tóc Âu Thần, trào xuống gương mặt anh...

Đó là cái đêm giống như một cơn ác mộng đau thấu tim...

...

Ánh sáng chói mắt của đèn xe, mưa trút xối xả, những giọt mưa điên loạn đập vào nóc và cửa xe, cả thế giới mênh mông một màn mưa trắng xóa. Trong đêm mưa, tiếng sấm sét kinh hoàng. Đêm nay thật giống với đêm đó! Dạ dày Âu Thần đau nhói như bị những lưỡi dao tẩm độc đâm vào, kéo Âu Thần rơi xuống vực thẳm của sự đau thương, không sao thở nổi, hai tay

tóm chặt cái vô lăng, làn môi trắng bệch như tờ giấy!

Chầm chậm...

Hình như đã không còn có thể nhận rõ nỗi đau này từ đâu đến...

Đêm tối đen như mực, cây anh đào trong mưa, từ đầu đến cuối cô bé vẫn chỉ quay lưng lại với anh, thậm chí đã không quay đầu nhìn anh lấy một lần, dù rằng anh có thể từ bỏ tất cả, dù rằng anh đã gặt cả sự tôn nghiêm cao quý để mà quỳ xuống... có thể đáp ứng mọi thứ cô bé muốn, có thể sửa chữa mọi thứ vì cô bé, nhưng...

Cô bé vẫn giữ cái vẻ lạnh lùng ấy mà bỏ đi, mà rời khỏi cuộc đời anh...

Ngồi bên Âu Thần.

Trong tiếng mưa lạnh ngắt.

Doãn Hạ Mạt đã tỉnh lại từ hồi ức. Đúng là cô đã làm Âu Thần tổn thương, chỉ có điều khi đó cô mới có mười lăm tuổi, đứng trước cái chết của bố mẹ Doãn và sự sống còn đang phải giành giật từng giây từng phút của Tiểu Trùng, lúc đó Hạ Mạt vì quá xúc động mà mất hết lý trí, hoảng loạn nên đã trút hết sự phẫn nộ và nỗi sợ hãi lên đầu Âu Thần.

Nếu như Hạ Mạt lúc đó là Hạ Mạt hiện tại thì sẽ ra sao ?

Cô vẫn sẽ hận Âu Thần, tuy nhiên, có lẽ cô sẽ không bất chấp tất cả như vậy, sẽ không dùng những lời nói làm tổn thương sâu sắc đến Âu Thần. Nỗi hận, nó như một con dao hai lưỡi, cô cho rằng đã trả thù được Âu Thần, có thể Âu Thần sẽ hận lại cô, hận thù ấy lại đẩy cô lún sâu hơn vào địa ngục, thậm chí có thể sẽ để lại cho cô và Tiểu Trùng một vết thương không thể nào có thể bù đắp. Những năm qua, Hạ Mạt phải liên tục lẩn tránh đoạn hồi ức đau thương này. Cô lắc đầu để những hình ảnh ấy tan đi.

Hạ Mạt im lặng, những chuyện đã tan đi như mây khói, cô không muốn phải làm sáng tỏ ai đúng, ai sai. Điều quan trọng nhất bây giờ là hạnh phúc hiện tại, chuyện đã qua, cô đã không thể bảo vệ cho những người thân của mình. Và giờ đây, cô là con người đầy lý trí, kiên cường, cô sẽ tha thứ cho tất cả những bi kịch đã xảy ra. Tuy Âu Thần đã không còn tồn tại trong thế giới của cô, nhưng những chuyện trước kia cô không thể coi anh là người xa lạ được. Theo bản năng, cô lướt mắt trên người Âu Thần, trán Âu Thần vã mồ hôi, môi trắng bệch vì đau khiến cô sửng người, bất giác không kìm

được, lên tiếng hỏi :

“Anh sao rồi? Dạ dày vẫn còn đau sao?”

Hạ Mạt đưa tay sờ thử chiếc cốc xem còn nóng không, sữa đã lạnh mất rồi, nhưng thuốc vẫn phải uống, cô lại lấy ra mấy viên thuốc, lần này không đặt vào tay Âu Thần nữa, mà cứ để trực tiếp trong tay, Hạ Mạt tiến lại gần Âu Thần ôn tồn nói:

“Uống hết số thuốc này đi.”

Âu Thần nhìn cô bằng đôi mắt u uất, ánh mắt có đôi chút hốt hoảng:

“Tại sao?”

“Uống thuốc đi, dạ dày sẽ không đau nữa.” Hạ Mạt thừa biết điều Âu Thần muốn hỏi không phải là như vậy, nhưng chuyện của năm năm trước, cô không hề muốn nhắc lại nữa.

“Nói đi! Tại sao?” Chút kiềm chế cuối cùng đã bị giọng nói của cô đánh tan, dạ dày đau thắt lại, Âu Thần hất tung chỗ thuốc trong tay cô hỏi dồn, giọng đầy phẫn nộ: “Năm năm trước, anh chỉ tổng khứ Lạc Hi đi, tại sao em lại đoạn tuyệt với anh một cách tàn nhẫn như vậy? Trong lòng em Lạc Hi quan trọng đến vậy sao? Còn anh thì sao?”

Tiếng sầm rền vang ngoài cửa xe.

Nhìn Âu Thần thần sắc đau đớn đang cố kìm nén cơn phẫn nộ, Doãn Hạ Mạt tự dưng muốn bật cười, nhưng lại cười không nổi, cô chỉ thở dài một tiếng.

“Chẳng lẽ, đến giờ anh vẫn không hiểu sao?” Giọng cô rất bình tĩnh.

“...?”

“Anh và em thuộc về hai thế giới khác nhau. Những thứ anh muốn, anh không từ thủ đoạn nào để có được mà không chút mảy may suy nghĩ xem cái mình đang muốn là thứ gì. Em giống như con búp bê của anh, là thứ anh yêu thích, vậy nên tất cả mọi người, không ai được chạm vào, thậm chí là đứa em trai thân yêu của em cũng không được phép. Có thể cuộc sống của anh quá cô đơn, lạnh lẽo nên anh cũng muốn đặt em vào cuộc sống cô đơn, lạnh lẽo ấy, không cho em có niềm vui khác ngoài anh.”

Cô cười.

Giọng nói trong tiếng mưa vẫn bình tĩnh kỳ lạ.

“ Em cũng rất cô đơn, lạnh lẽo. Sự buồn tẻ ấy buộc em phải cố gắng đi tìm bắt bằng được từng chút một sự ấm áp, hạnh phúc. Để giữ được hạnh phúc, bằng bất cứ giá nào em cũng chấp nhận. Em đã từng rất cảm ơn anh, vì anh đã cho em trai em, bố mẹ em nuôi em sống cuộc sống không phải lo nghĩ, cho dù cái giá của nó buộc em phải biến thành một giống cây thân leo bám vào anh. Nhưng rốt cuộc, chính anh đã phá hủy niềm hạnh phúc ấy của em.”

Hạ Mạt nhắm mắt lại, những hình ảnh vấy máu, loang lổ ngày xưa hiện về trong đầu cô, có lẽ cho đến lúc chết, cô cũng không quên được hình ảnh bố mẹ nuôi nằm trên giường bệnh. Đôi mắt cô khép chặt nên không nhìn thấy nỗi đau khổ, ân hận hiện trong sâu thẳm nơi đáy mắt của Âu Thần. Hồi lâu, cô mở mắt ra tiếp tục câu chuyện:

“Vì vậy, em đã không còn muốn dựa dẫm thêm vào bất kỳ ai nữa, em chỉ muốn sống cuộc sống của mình, lấy khả năng, sức lực để bảo vệ người thân.”

“... Tai nạn không phải do anh sắp đặt.”

Làm sao lại có thể cố ý sắp đặt cho bố mẹ nuôi cô gặp tai nạn được cơ chứ? Thì ra trong lòng cô, anh là loại người như vậy sao? Dạ dày anh đau thắt, những ngón tay từ từ không còn nắm nổi vô lăng.

“Em biết không phải anh.” Ánh mắt Doãn Hạ Mạt u ám. “Nhưng cũng có khác gì đâu? Ngày tiễn Lạc Hi đi, đã chấm hết. Là giận cá chém thớt thôi, nỗi đau khổ và tuyệt vọng đã khiến em suy sụp rồi đổ hết mọi tội lỗi và nỗi oán hận lên đầu anh...”

Thật ra, Hạ Mạt cũng giận chính cô, nếu từ đầu cô không ích kỷ, không chỉ chăm chăm nghĩ riêng cho gia đình mình, nếu cô đủ kiên trì cự tuyệt, chống đối việc để Lạc Hi ra đi, có lẽ mọi việc đã không xảy ra như vậy. Cho dù bố mẹ nuôi cô có thất nghiệp, lẽ nào thật sự không thể tìm được một công việc khác sao? Cho dù bố nuôi cô không tìm được việc gì đi nữa, thì cô vẫn có thể đi làm nuôi cả nhà cơ mà. Nếu chỉ quen dựa dẫm vào người khác, cô sẽ tự mất khả năng tự đi bằng chính đôi chân của mình, nếu cô sớm biết đạo lý này, có lẽ bi kịch kia đã không xảy ra.

“Chỉ là giận cá chém thớt thôi sao?”

Âu Thần nghệt thở, đôi mắt vụt qua một tia sáng.

“...”

“Vậy là, những câu em nói đó, chỉ là cố ý chọc giận anh, đúng không?” Đôi môi Âu Thần trắng bệch, anh dán mắt nhìn cô,

“Câu nào?” Cô nhìn anh, chậm rãi hỏi.

Âu Thần yên lặng hồi lâu, những câu nói ngày xưa của Hạ Mạt như những mũi kim tẩm độc đâm thẳng vào trái tim anh, mỗi từ, mỗi chữ trong câu nói của cô như hút cạn từng giọt máu trong tim anh.

“Em nói... em chưa từng yêu anh... sống cùng anh chỉ để duy trì cuộc sống không phải lo lắng đến vấn đề cơm áo gạo tiền...”

“...”

Khi Âu Thần buông ra những câu nói này, trái tim Hạ Mạt cũng như trúng một nhát dao! Đó là những lời cô đã nói ư? Cô thừa biết tình cảm Âu Thần dành cho cô như thế nào, chẳng lẽ có thể thốt ra những lời như thế. Hạ Mạt của năm năm về trước lại có thể làm Âu Thần bị tổn thương bằng những lời nói lạnh lùng như thế sao? Những ngày sống cùng Âu Thần, tuy chỉ là một con búp bê được anh chăm sóc, nhưng sao lại có thể chưa từng yêu Âu Thần được cơ chứ?

“Không, em chỉ cần trả lời anh câu đầu tiên là được rồi.”

Sự chần chừ của cô làm anh cuống quýt. Đúng, Hạ Mạt chầm nhận ở bên anh là vì gia đình, Âu Thần đã biết ngay từ đầu. Chính bởi vậy anh mới sợ, sợ đến khi Hạ Mạt không còn cần đến anh, cô ắt sẽ rời xa anh. Chính bởi vậy anh mới muốn nhốt cô vào trong thế giới của mình, chỉ có anh mới được ngắm nhìn cô, chỉ có anh được nghe cô nói, có thể như vậy, dần dần cô sẽ yêu anh...

“Em... lúc trước có yêu thương anh không?...”

Âu Thần mím chặt môi, toàn thân tê cứng như tảng băng dùng để khắc tượng. Trong đêm đen, mưa càng lúc càng to, nước mưa dày đặc che kín kính xe khiến không thể nhìn ra thế giới bên ngoài được, Âu Thần chờ đợi câu trả lời của cô. Ngoài trời vọng lại một tiếng sấm hãi hùng, thế giới trong xe chỉ thuộc về hai người, anh và cô.

“Không có.”

Khi Âu Thần cuối cùng cũng nghe được câu trả lời của Hạ Mạt thì cũng đúng lúc một tia chớp rạch ngang bầu trời, kèm theo đó là tiếng sét, khuôn mặt cô được chiếu rọi, trắng bệch dị thường, đôi mắt màu hổ phách không chút sắc thái biểu cảm.

“Chưa bao giờ yêu anh.”

Giọng cô vẫn thản nhiên.

Cho dù ngày đó cô có yêu anh, thì cũng chỉ là ký ức của ngày xưa, giống như những bụi trần bị gió thổi không đáng phải lưu tâm. Cô không muốn cuộc sống của anh và cô lại đan xen vào nhau, hãy tách ra thật xa, đừng để lại dấu tích nào.

Đêm đen, mưa dày đặc.

Mưa như nhấn chìm cả thế giới, một thế giới đầy nước mưa trắng xóa, chiếc xe được nước mưa rào rào gột rửa, những giọt nước mưa gấp gáp bắn xuống thành những bông hoa nước. Trong cơn mưa lớn gầm gào, thế giới vạn vật lại tĩnh lặng dị thường, tĩnh lặng đến độ như tất cả đã chết.

Âu Thần ngồi yên bất động.

Rất lâu, rất lâu sau, anh bắt đầu cong người lại, cơn đau mãnh liệt bắt anh phải gập sát người xuống, hai tay ôm bụng, mồ hôi túa ra như tắm, sau đó, anh bắt đầu nôn mửa.

Doãn Hạ Mạt kinh hãi.

Trong lúc cô không biết nên phản ứng như thế nào, thoáng một giây chần chừ, cô đưa tay đỡ lấy Âu Thần, cô hỏi:

“Anh...đau lắm phải không?”

Âu Thần dùng hết sức gạt tay Hạ Mạt ra, giận dữ gào lên bằng giọng yếu ớt:

“Tránh ra!”

Âu Thần gần như phải vận hết sức lực của mình để thực hiện động tác này, cơn đau như thể bị một con ác quỷ đang thò bàn tay đen sì kéo anh xuống địa ngục. Cả ngày hôm nay anh đã không ăn gì, bây giờ chỉ nôn ra toàn thứ nước vàng vàng, anh uống cong người trên ghế xe, cứ thế nôn mửa không ngừng.

Doãn Hạ Mạt cắn môi, cô rút điện thoại, bấm máy gọi 120.

“Alo, có phải trung tâm cấp cứu không? Ở đây có một người bị đau dạ dày đang phát bệnh, rất nghiêm trọng, chúng tôi đang ở...” Cô chưa dứt lời, cánh tay cầm điện thoại của cô đã bị giật xuống đột ngột, quá bất ngờ, không phòng bị, cô ngã dúi xuống gần ngay ghế Âu Thần.

“... Tôi mà chết... chẳng phải cô sẽ vui lắm sao...”

Cơn ói mửa đã ngưng lại được một chút, nỗi đau lần thứ hai bị làm tổn thương khiến trái tim Âu Thần chông chất nổi oán hận, anh trừng mắt nhìn Hạ Mạt, rồi quăng chiếc điện thoại xuống hàng ghế sau.

“Cô chưa từng yêu tôi... người cô yêu, luôn là Lạc Hi đúng không?!”

“Tất cả đều không liên quan đến Lạc Hi! Đêm đó, những lời em nói với anh chỉ là lừa dối anh, chỉ là nhằm làm anh tổn thương thôi. Nếu hận em, anh hãy cứ trả thù em, em chấp nhận, nhưng đừng nhắm vào Lạc Hi, anh ấy vô tội!”

Không cần biết là năm năm về trước hay năm năm sau này, tất cả chỉ là chuyện giữa cô và Âu Thần, Lạc Hi đâu có liên qua gì.

Lạc Hi không liên quan...

...

Đêm đó, dưới cây anh đào...

“Giờ đây, cuối cùng tôi cũng không bận tâm đến bất cứ ai, cũng chẳng cần người lo cho mình nữa, như thế sẽ không phải gặp lại anh, có thể chia tay với anh, anh có biết tôi vui lắm không? À! Đúng rồi! Còn một chuyện nữa anh đã làm cực tốt...”

Hạ Mạt nhìn chăm chăm vào đôi mắt ảm đạm đau khổ của Âu Thần, cô bé đến sát bên người anh, chậm rãi nói:

“Đó, chính là việc anh đã tống khứ Lạc Hi đi! Không sai, tôi đã thích anh ấy, ngay từ lần gặp đầu tiên, tôi đã thích anh ấy, trong lòng tôi, anh không thể so sánh với một ngón tay của Lạc Hi! Tuy rằng giờ đây anh đã ép buộc Lạc Hi phải ra đi, nhưng tương lai, tôi nhất định sẽ sống cùng anh ấy!”

...

“... Với hần không liên quan?” Âu Thần không nhịn được cười, “... Với hần không liên quan? Cô trước sau gì cũng sẽ tha thứ cho tôi ư?... Tôi đã nói tôi sẽ sửa chữa, sẽ không ngang ngược như thế nữa, sẽ không quản lý

cô, nhưng... cô bỏ đi mà không thèm quay đầu lại... với hần không liên quan, sao hôm nay cô còn đến tìm tôi?... Cô tìm tôi vì bộ phim *Cờ chiến* của hần, đúng không?... Vậy, hãy cầu xin tôi đi...”

Đôi mắt chứa đầy sự oán hận và đau khổ, trong đêm đen khuôn mặt anh đẹp và kiêu ngạo làm rung động lòng người. “... Cô biết rõ là... chỉ cần cô cầu xin tôi... việc gì tôi cũng sẽ đáp ứng...”

Doãn Hạ Mạt lòng đau như cắt. Lúc này đây, cô không còn muốn nói với Âu Thần về chuyện của Lạc Hi, cô chỉ muốn đưa anh tới bệnh viện.

“... Cô đã không cầu xin cho hần... tôi sẽ phá hần... hần làm cái gì tôi sẽ phá cái đó... Cô có tin rằng tôi có khả năng này không?...”

“Âu Thần!”

“Vậy, hãy cầu xin tôi đi...”

“Được! Em xin anh, anh tha cho Lạc Hi đi.” Cô thở sâu. “Anh có thể phá em nữa, vì em cũng có mặt trong chuyện đó, em cũng có một phần trách nhiệm. Nhưng, thực sự với Lạc Hi thì không liên quan.”

“...” Cuối cùng Hạ Mạt cũng đã thốt ra được những lời đó, Âu Thần nhìn cô lạnh lùng, vừa hận vừa phẫn nộ, một lần nữa, nỗi đau xé ruột gan lại cuộn cuộn trong lòng. “Hần quan trọng đến vậy sao?... Hần xứng đáng tới mức em hy sinh thân mình để bảo vệ hần sao?!... Nếu anh nói... chỉ khi nào em về lại bên anh, anh sẽ tha cho hần, em có đáp ứng không?!...”

“... Không thể nào...” Nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ, vẻ mặt Hạ Mạt mang chút trầm lặng thuộc về đêm đen. “Chúng ta đã không thể quay về được với nhau nữa rồi.”

Không thể quay về...

Không thể quay về...

Cổ họng có chút lờm lờm, Âu Thần cố nén để không bật nôn ra ngoài, cơn đau trong người như muốn xé anh ra thành nghìn mảnh. Mắt anh tối sầm lại, hình như anh có nghe thấy tiếng gọi lo lắng của Hạ Mạt, hình như có thứ ánh sáng từ cơ thể anh bay vọt ra. Bóng tối như chìm ngập khắp thế gian, lại một cơn đau nữa nổi lên trong người như muốn kéo cả cơ thể anh rơi thẳng xuống địa ngục, cơn đau giờ không còn là...

Anh và Hạ Mạt...

Là hai thế giới ư...

Cho nên...

Không thể quay về được với nhau nữa rồi...

Minh Hiếu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 11

Sự kiện *Cờ chiến* lại đột ngột xoay chuyển sang tình thế mới.

Theo một vài tờ báo tiết lộ, Thiếu gia Âu Thần bị xuất huyết dạ dày đã phải nhập viện. Trong thời gian nằm viện, Âu Thần đã sai người mang đến một đoạn phim *Cờ chiến* đã được quay để xem thử, xem xong, Âu Thần rất tán thưởng kỹ thuật diễn xuất của Lạc Hi, từ đó anh trực tiếp đứng ra giải quyết những tin đồn về việc Công ty Âu Hoa Thịnh sẽ thay vai của Lạc Hi.

Công ty Âu Hoa Thịnh cũng ra mặt để trấn an dư luận, họ nói rằng từ trước tới nay, công ty rất hài lòng với lối diễn xuất và tài năng của Lạc Hi, rồi thì Lạc Hi là diễn viên ưu tú nhất trong đội ngũ diễn viên của họ những năm gần đây. Cái gọi là thay vai chỉ là những mẩu tin vụn vặt ngớ ngẩn của một vài tờ báo lá cải. Công ty Âu Hoa Thịnh tin tưởng rằng trong bộ phim *Cờ chiến*, Lạc Hi sẽ hoàn thành vai diễn cực kỳ xuất sắc, và *Cờ chiến* sẽ là bộ phim bom tấn rất đáng được mong đợi của năm! Bên cạnh đó, công ty Âu Hoa Thịnh còn tuyên bố sẽ đầu tư một khoản tiền lớn để bộ phim *Cờ chiến* trở thành một kiệt tác để đời trong lịch sử điện ảnh.

Diễn biến sự việc phát triển có vẻ rất kỳ quái, tuy nhiên, người ta cũng đã quá quen với những trò thật thật giả giả, thực hư lẫn lộn trong làng giải trí rồi. Rất có khả năng cái trò thay đổi Lạc Hi chẳng qua chỉ là một chiêu tuyên truyền rùm beng để lăng xê thu hút sự chú ý của quần chúng trước khi bộ phim được trình chiếu, khiến khẩu vị của khán giả càng được nâng cao hơn. Nhưng dù sao, rốt cuộc thì Lạc Hi cũng không bị thay thế, hơn nữa, năng lực và kỹ thuật diễn xuất của anh cũng đã được Công ty Âu Hoa Thịnh khẳng định và hết sức khen ngợi, riêng đối với các fan thì trong lòng vẫn nghi là bên sản xuất đã quảng cáo cho Lạc Hi theo lối thiếu tôn trọng, tuy nhiên, họ cũng đã thở phào nhẹ nhõm.

Quản lý Kiều vẫn còn nhớ như in người của Công ty Âu Hoa Thịnh ngạo mạn, nạt nộ ngang ngược khi anh điện thoại liên hệ mấy ngày trước, ấy vậy mà nhoáy một cái, đứng trước bàn dân thiên hạ, bọn họ lại thay đổi thái độ ngay, điều này mới thực sự làm anh kinh ngạc mãi. Kiều đã nổi trận lôi đình với Công ty Âu Hoa Thịnh, anh lên tiếng quở trách bọn họ đã làm tổn hại tới danh dự của Lạc Hi. Công ty Âu Hoa Thịnh vội vàng lên tiếng nhận lỗi, thái độ thành khẩn của họ một lần nữa lại làm cho Kiều kinh ngạc. Công ty Âu Hoa Thịnh là công ty lớn, đóng vai trò là một con tàu mẫu hạm trong làng giải trí, anh nổi giận với họ tuy là xuất phát từ sự bảo vệ Lạc Hi, nhưng nếu so đo với những khuôn phép chuẩn mực thường ngày, thực sự anh cũng chả dám chọc giận họ, không ngờ Công ty Âu Hoa Thịnh lại chân thành nhận lỗi.

Kiều đặt điện thoại xuống, anh vừa lật xem những tin tức có liên quan trên các tờ báo đang bày trên bàn vừa nói với Lạc Hi:

“Công ty Âu Hoa Thịnh đã nhượng bộ và xin lỗi rồi, hơn nữa còn lên tiếng chính thức thanh minh trên tất cả các tờ báo, danh tiếng của cậu cũng được lấy lại, thế nào? Giờ là lúc cậu có thể đường đường chính chính quay trở lại rồi đó.” Suy cho cùng, đạo diễn, kịch bản, diễn viên quần chúng, quay phim của *Cờ chiến* đều là những người được tinh tuyển, quyền lực của Âu Hoa Thịnh cũng cực kỳ hùng mạnh.

Gương mặt Lạc Hi thờ ơ, anh bảo:

“Tôi lại rất muốn biết, nếu như tôi không quay lại thì họ sẽ có kết cục như thế nào.”

Lạc Hi thừa biết tất cả đều do Âu Thần đứng đằng sau thao túng, anh căm ghét số mệnh của mình một lần nữa lại bị nắm gọn trong tay Âu Thần, làm như mình giống như con kiến để cho Âu Thần có thể tùy ý chi phối, muốn làm gì thì làm. Năm năm trước anh không có khả năng cùng Âu Thần so tài cao thấp, nhưng năm năm sau, anh hoàn toàn có thể thoát ra khỏi cái bóng của Âu Thần mà vẫn sống tốt. Chính vì thế khi Lạc Hi nhận ra rằng Âu

Thần đứng đằng sau Âu Hoa Thịnh để khống chế mình, anh chẳng có gì phải lấy làm nhục nhã trước thủ đoạn nham hiểm mà Âu Thần đã dùng để đối phó với anh, ngược lại, Lạc Hi muốn xem xem nếu anh rời khỏi ê kíp làm phim *Cờ chiến*, kết cục Âu Thần sẽ phải giải quyết ra sao!

Bộ phim *Cờ chiến* nếu như mất đi diễn xuất của anh chắc chắn sẽ kém chất lượng hơn trước, thêm vào đó là những phản kháng, tẩy chay từ phía các fan ủng hộ anh bấy lâu nay, doanh thu của bộ phim nhất định sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng và sự đàm tiếu của miệng lưỡi thế gian thì không thể lường. Lạc Hi sẽ kệ thây, bình thản đứng nhìn, Âu Thần hành động như vậy thì hãy đợi xem, người bị tổn thương cuối cùng sẽ là ai?!

Thái độ cự tuyệt, không quay lại đoàn làm phim *Cờ chiến* của Lạc Hi khiến cho Công ty Âu Hoa Thịnh và quản lý Kiều đều phát hoảng, hoang mang lo lắng.

Giai đoạn đầu, *Cờ chiến* đã được đầu tư rất lớn, mất đi Lạc Hi có nghĩa là tất cả đều phải bấm máy quay lại từ đầu, mà vai Lạc Hi diễn trong phim đã quy hoàn tất khoảng tám mươi phần trăm rồi.

Tuy nhiên điều khiến A Kiều lo nghĩ lại là chuyện khác!

Anh có thể hiểu tâm tư của Lạc Hi cũng chẳng vui thú gì, thế nhưng chọc giận Công ty Âu Hoa Thịnh có ảnh hưởng rất lớn trong làng giải trí, từ mạng lưới rạp chiếu phim hùng hậu đến những dãy cửa hàng băng đĩa với số lượng kinh doanh khiếp đảm, lại thêm khả năng đứng đằng sai khống chế giới báo chí nữa, nếu như đã chọc giận Công ty Âu Hoa Thịnh rồi, thì không chỉ riêng một bộ phim *Cờ chiến* mà sau này, sự việc sẽ còn phát triển ở những phương diện khác, Lạc Hi tất yếu sẽ gặp rất nhiều khó khăn, trở ngại sẽ cực lớn! Hơn nữa nếu Lạc Hi cứ cố tình rút lui, Công ty Âu Hoa Thịnh sẽ yêu cầu anh phải bồi thường thiệt hại, con số đó nhất định sẽ không nhỏ.

Những suy nghĩ khác nhau nhưng lại cùng chung một ý kiến, Công ty Âu Hoa Thịnh và quản lý Kiều đều ra sức khuyên can Lạc Hi, hy vọng anh sẽ nghĩ lại, tiếp tục tham gia phim *Cờ chiến*. Cả hai đều đã tìm đến khá nhiều bạn bè của Lạc Hi, tìm đến những bậc tiền nhân danh tiếng được trọng vọng trong làng giải trí để nhờ họ khuyên anh, thậm chí cuối cùng, họ còn phải mời đến cả ông chủ đứng đằng sau Công ty Tinh Điểm được Lạc Hi coi trọng như người anh cả, người ngày xưa đã đích thân dẫn dắt Lạc Hi chính thức gia nhập làng giải trí. Không biết ông chủ Hạ đã nói những gì với Lạc Hi, ngày hôm sau, Lạc Hi đồng ý quay lại với ê kíp làm phim *Cờ chiến*. Tuy nhiên Lạc Hi ra một điều kiện là Âu Thần nhất thiết phải mở một cuộc họp báo tự mình công bố, xoa dịu dư luận về việc đổi vai trong *Cờ chiến*, đồng thời phải đánh giá cao tài năng diễn xuất của anh.

Công ty Âu Hoa Thịnh thất kinh!

Sự việc trước mắt đã có cơ xoay chuyển, ấy vậy mà Lạc Hi dám đưa ra điều kiện oái oăm vậy sao! Thiếu gia Âu Thần xưa nay đâu có thích xuất hiện trước báo giới, lại càng không thể vì vấn đề của một diễn viên trong bộ phim mà phải đích thân mở cuộc họp báo để công bố?

Nhưng ai đâu ngờ, điều khiến cho những người quản lý Âu Hoa Thịnh càng ngạc nhiên hơn đó lại là...

Âu Thần sau khi nhận được tin này đã không phản ứng gì, chỉ có đôi mắt có vẻ ngẫm chứa nụ cười khó mà nhận ra, anh thản nhiên nói:

“Tôi chấp nhận yêu cầu của họ.”

Buổi họp báo được diễn ra đúng vào ngày đã định. Đối diện với hàng trăm phóng viên báo chí và những ánh sáng đèn từ flash máy chụp ảnh, Âu Thần và Lạc Hi cùng ngồi tại vị trí dành cho người phát ngôn. Có lẽ vì mới khỏi bệnh nên trông Âu Thần có vẻ gầy đi đôi chút, màu xanh trong đôi mắt càng thêm sâu thẳm, chất quý tộc kiêu ngạo toát ra từ người anh càng thêm mãnh liệt. Trước ống kính, Âu Thần bình tĩnh, thản nhiên khẳng định tài

năng diễn xuất của Lạc Hi, đồng thời tuyên bố bộ phim *Cờ chiến* tiếp tục được quay.

Đáp ứng yêu cầu của các nhà báo, để tượng trưng cho sự việc này đã được giải quyết êm thấm, Âu Thần và Lạc Hi cùng đứng dậy bắt tay nhau.

Dưới ánh sáng chớp nháy của máy chụp hình.

Bàn tay hai người cùng nắm chặt lấy nhau.

Lạc Hi nhìn thẳng và Âu Thần khẽ mỉm cười, trong đôi mắt có làn sương mù ngưng đọng, giống như đang thương hại nhìn một tù binh trong cuộc chiến. Âu Thần cũng nhìn Lạc Hi, thản nhiên cười nhạt, nơi đáy mắt đầy u ám, nhưng trên nét mặt lại không biểu lộ bất cứ điều gì.

Ngày hôm sau, tất cả các báo đều đăng tin tức liên quan đến việc bộ phim *Cờ chiến* tiếp tục được quay, ảnh Lạc Hi và Âu Thần trong buổi họp báo bắt tay nhau gần như xuất hiện trên tất cả các mặt báo. Qua cơn sóng gió này, bộ phim *Cờ chiến* trước kia vốn đã là mục tiêu chú ý thì nay lại càng thu hút dân tình quan tâm nhiều hơn. Ai ai cũng đều mong chờ bộ phim được trình chiếu, mọi người đặc biệt đón đợi những thể hiện diễn xuất của Lạc Hi trong phim.

Lạc Hi chưa được xem những tờ báo này.

Bốn giờ sáng, anh đã ngồi ở trong phòng hóa trang, chuyên viên hóa trang và chuyên viên phục trang đã hoàn tất công tác tạo hình cho anh, sau đó sẽ là những cảnh quay khẩn trương. Bởi vì bộ phim đang quay nửa chừng thì bị gián đoạn một thời gian dài như vậy, nên để kịp thời gian công chiếu, nhất thiết đoàn làm phim phải tăng tiến độ. Từ sáng đến trưa, rồi tối, Lạc Hi gần như không có thời gian để nghỉ, cảnh nọ nối tiếp cảnh kia, trong số đó có rất nhiều cảnh tuy đạo diễn đã rất hài lòng, nhưng Lạc Hi vẫn yêu cầu làm lại, anh hy vọng mình diễn không chỉ là tốt hoặc rất tốt, mà phải là diễn xuất thật đỉnh, thật rung động lòng người!

Tuy ông chủ hậu trường của bộ phim *Cờ chiến* là Âu Thần, điều này khiến chông anh không vui, nhưng không vì thế mà Lạc Hi suy nghĩ theo hướng tiêu cực, anh cũng không cố ý diễn không ra gì để công ty bị thất thu. Danh tiếng là thuộc về chính con người anh, Lạc Hi nắm rất rõ điều này, chỉ cần là tác phẩm của anh, chắc chắn sẽ phải được ghi tên anh, chính vì thế nhất

định phải diễn một cách hoàn mỹ nhất, không cần để tâm đến việc mình đã từng bị đối đãi thế nào. Anh sẽ khiến cả thế giới này phải ngả mũ vái chào trước tài năng diễn xuất của anh trong *Cờ chiến*, anh sẽ dùng lối diễn xuất tuyệt đỉnh để đập tan những mỉa mai châm kích những ngày trước, đó cũng chính là điều khiến cho Âu Thần phải đón nhận những chỉ trích nặng nề.

Âu Thần...

Âu Thần tự cao tự đại của ngày xưa là thế đã bị bức bách phải phát biểu trong buổi họp báo, hẳn đã phải khẳng định anh với mọi người trên thế giới này. Nghĩ tới ánh mắt u uất tối sầm của Âu Thần lúc đó, Lạc Hi cảm thấy khoái chí vô cùng, tựa như một thứ hạnh phúc, tựa như những điều bất hạnh trong số phận đang từ từ buông anh ra. Có lẽ con người có định số khổ tận cam lai, mà những bi kịch của anh giờ cũng đã xảy ra hết rồi, có lẽ hạnh phúc của anh đang từ từ hé mở...

Những lúc ngừng quay giữa giờ, nhận được điện thoại của Hạ Mạt, nghe cô ấy nói đã làm rất nhiều món ngon chờ ở nhà, Lạc Hi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh ngoài cửa sổ, nhoẻn miệng cười. Ông trời hóa ra cũng rất công bằng, lấy đi thứ này sẽ tặng lại thứ khác, mà lần này, ông trời đã tặng anh thứ mà anh muốn có nhất.

Kết thúc một ngày quay phim, trời đã tối. Khiết Ni đi lấy xe trong bãi giữ xe, Lạc Hi qua về phòng hóa trang để tẩy trang, trên đường, các diễn viên khác và những người làm việc trong đoàn làm phim đều vui vẻ chào hỏi anh, anh cũng cười và nói vài ba câu chuyện phiếm với họ.

Bối cảnh trường quay mô phỏng theo thời cổ đại, nó được dựng lên chỉ để dành riêng cho bộ phim *Cờ chiến*, hành lang với những đường nét chạm trổ hoa văn cổ xưa, những cánh cửa gỗ rất đẹp và tinh xảo, phía cuối hành lang có một phòng rất yên tĩnh dành riêng cho Lạc Hi để nghỉ ngơi và hóa trang, phải rẽ vào hành lang mới có thể nhìn thấy. Lúc này thợ tạo hình và thợ hóa trang đang có mặt ở bên trong chờ anh tẩy trang.

Mặt trời chiều đã xuống phía tây, ráng chiều ấm áp chiếu khắp một vùng trời, Lạc Hi mỉm cười lấy điện thoại ra định gọi cho Hạ Mạt, bảo cô đừng nửa tiếng nữa anh mới có thể về tới nhà được. Đến chỗ ngoặt, trước mặt là phòng hóa trang của anh.

Nhưng...

Một bóng đen đồ dài trên mặt đất...

Lạc Hi ngừng tay không bấm số nữa, sững người nhìn theo cái bóng đó, ngay tức khắc, ánh mắt trở nên lạnh lùng!

Sắc vàng chạng vạng của buổi chiều đang chiều xuống.

Âu Thần hai tay nằm trên những đường nét hoa văn chạm trổ của lan can, say sưa ngắm nhìn ráng chiều phủ đầy trời. Mái tóc đen nhánh, đôi mắt xanh sâu thẳm thẳm giống như mặt hồ, trong nắng chiều dịu dàng, khuôn mặt Âu Thần dường như lại bao phủ bằng tuyết lạnh mùa đông, khí chất lạnh lùng kiêu ngạo như buộc thời gian ngừng lại. Nghe thấy tiếng bước chân, Âu Thần quay lại lãnh đạm nhìn Lạc Hi.

Trong hành lang trống trải.

Ráng chiều phơn phớt đỏ.

Lạc Hi và Âu Thần đứng lặng nhìn nhau, không khí thật kỳ quái và cứng nhắc, hai người đều không nói gì, dường như đang muốn thi tài độ sức xem ai kiên nhẫn hơn ai.

Cuối cùng vẫn là Lạc Hi phá tan sự bế tắc trước, anh từ từ cất điện thoại vào túi rồi lạnh lùng nhìn Âu Thần, nói: “Không có người tùy tùng tiền hô hậu ủng, gọi là Thiếu gia xem ra lại có thể tầm thường như vậy sao?”.

Âu Thần lạnh lùng đứng đó làm như không nghe thấy lời giễu cợt của Lạc Hi.

“Anh đến đây làm gì?”

Lạc Hi không còn đủ kiên nhẫn với Âu Thần, những ân oán trước đây anh không còn muốn vương bận nữa, chỉ muốn nắm chặt hạnh phúc cuối cùng mình đã có trong tay. Nếu như có thể, anh hy vọng hai chữ “Âu Thần” này vĩnh viễn không còn xuất hiện trong cuộc đời anh nữa.

“Xem diễn.”

Âu Thần nói một cách lạnh lùng.

“Hả? Xem tôi đóng phim sao?” Lạc Hi như cười mà không, anh nói, “Sao cơ, lẽ nào bộ phim *Cờ chiến* quan trọng đến thế hay sao, cảm phiền anh tới mức phải thân chinh đến tận nơi ngó nghiêng xem diễn sao? Đối với tập đoàn Âu Thị, việc đầu tư vào bộ phim *Cờ chiến* lẽ nào không phải là quá

nhỏ bé hay sao?”

“Hôm nay quay phim thuận lợi chứ?” Giọng Âu Thần không chút tức giận.

“...”

“Có gặp vấn đề rắc rối gì không?”

“Anh muốn nói gì?”

“Nhân viên trong đoàn làm phim đối xử tốt với cậu chứ?”

Lạc Hi vẫn không trả lời, hỏi ngược lại Âu Thần:

“Hôm nay anh nhàn rồi đến vậy sao?”

Sự xuất hiện của Âu Thần nhất định là có nguyên nhân khác, cái cơ thăm buổi diễn thật buồn cười. Anh và Âu Thần có lẽ là kẻ thù không đội trời chung, nếu như không phải vì tranh đấu thì chắc chắn quyết không xuất hiện trước mặt nhau.

Trong ráng chiều.

Âu Thần dựa lưng vào lan can chạm trổ hoa văn, sợi ren lụa xanh trên cổ tay nhẹ bay theo gió. Anh nhìn Lạc Hi, nét mặt lạnh lùng đột nhiên thoáng một cái nhìn thương hại, như thể đang nhìn một đứa trẻ tội nghiệp ăn xin ven đường giữa trời tuyết lạnh, trong giọng nói hàm chứa sự bố thí:

“Sau này, nếu trong lúc quay phim có khó khăn gì, cứ đến tìm tôi.”

Nói xong, Âu Thần quay người định bỏ đi.

Ánh mắt vừa rời của Âu Thần chợt hiện lên là...

Là sự thương hại chẳng...

Lạc Hi ngậy người ra một lúc, sau đó đột nhiên đôi môi hé mở, bộ mặt tươi cười xán lạn giống như mặt trời chói chang của mùa hè. Lạc Hi nói từ phía sau Âu Thần:

“Tối hôm qua trong buổi họp báo thật là làm khó cho anh. Đó là lần đầu anh nhận lỗi trước công chúng sao?”

Âu Thần đứng lại.

Anh từ từ quay người lại, gương mặt chẳng tỏ vẻ gì là bị kích động, sự thương hại trong đôi mắt Âu Thần lại càng rõ nét hơn, dường như thằng bé giữa trời tuyết đáng thương kia đang chìa tay về phía anh xin đồ ăn.

Âu Thần bình thản nói với Lạc Hi:

“Cậu...có vẻ như có đôi chút hiểu lầm.”

“Cái gì?”

Lạc Hi cau mày. Tất cả những phản ứng của Âu Thần hôm nay hầu như nằm ngoài tầm dự đoán của anh, đột nhiên Lạc Hi có một dự cảm bất an.

Âu Thần chăm chú nhìn vào Lạc Hi, chậm rãi nói:

“Cậu đối với Cờ chiến mà nói chẳng là cái thá gì, cậu đối với Công ty Âu Hoa Thịnh mà nói cũng chẳng là cái thá gì, cậu đối với tôi mà nói...”, Âu Thần lạnh lùng cười với Lạc Hi, “lại càng không đáng là cái thá gì”.

Ráng chiều như máu, đôi mắt Lạc Hi nhú lại dần, bờ môi lại càng thêm phần tuyệt sắc. Lạc Hi mỉm cười khẽ nói:

“Hóa ra chả là cái thá gì như tôi đây cuối cùng lại có thể làm cho Thiếu gia Âu Thần mất đi sự tôn nghiêm, phải cúi đầu hạ thấp sự cao quý với tôi trước mặt mọi người, điều này quả thật là không dám nhận.”

Âu Thần bình lặng như mặt hồ, trong sâu thẳm ánh mắt chứa đựng sự u ám.

“Cậu cho rằng, tôi làm thế là vì cậu ư?”

Người của Lạc Hi như đông cứng lại.

“Tất cả chẳng qua chỉ là một vụ trao đổi, có người tới cầu xin tôi, xin tôi tha cho cậu...” Âu Thần bỏ lửng câu nói.

Không khí dường như bị bao phủ bởi một lớp sương trắng khiến người ta cảm thấy ngạt thở.

Hồi lâu, Lạc Hi cười thất thanh:

“Anh cho rằng tôi sẽ tin sao?”

“Cậu tin hay không, tôi không quan tâm.” Âu Thần cúi đầu nhìn sợi ren lụa màu xanh đang bay vờn trên cổ tay, khe môi lạnh lùng kia lại chút gì đó dịu hẳn xuống.

“Chỉ cần cô ấy chấp nhận điều kiện của tôi, tôi sẽ thực hiện yêu cầu của cô ấy.”

Cơn mưa tối hôm đó...

Mưa lớn như trút nước, tàn nhẫn xé những vết máu đầm đìa, giống như một vết thương, máu chảy đầm đìa không muốn đông lại, thời gian trôi đi, vết thương lại càng thêm tươi mới.

Anh và cô ấy... đã là hai thế giới rồi kia mà...

Không thể quay về với nhau được nữa sao...

Sự đau đớn của thể xác chẳng thể nào sánh được với vết thương tận đáy lòng, giống như chất kịch độc của thứ rượu mạnh, từng chút, từng chút một ăn mòn tim gan Âu Thần nhưng lại chẳng thể ngất hay chết đi ngay được, chỉ có thể tỉnh táo mà cảm nhận sự thiêu rụi của nó trong sự đau đớn khôn cùng...

Cô ấy và Lạc Hi...

Là người trong cùng một thế giới sao...

Trong bóng đêm, nỗi đau đớn dần dần lắng xuống rồi lạnh buốt. Từ thời khắc đó, anh đã quyết định. Người cùng một thế giới thì sao chứ, đã có quá nhiều người tương tự nhau, thì sự tin tưởng lẫn nhau sẽ càng mong manh, suy diễn và hoài nghi lại càng dễ nảy sinh.

Âu Thần lại muốn thử xem sự tin tưởng của hai người, cuối cùng sâu sắc đến mức nào!

Ráng chiều như một bức tranh.

Ngón tay Âu Thần như là người tình vuốt ve sợi ren lụa màu xanh, hồi lâu anh ngẩng đầu nhìn Lạc Hi, đáy mắt ẩn hiện những âm u mờ ảo.

“Còn hôm nay, tôi chỉ đến để hoàn thành những điều khoản cuối cùng của hợp đồng thôi.”

Lạc Hi cười tươi như hoa, giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại ẩn chứa sự mỉa mai giễu cợt.

“Anh không thấy rằng thủ đoạn này đã rất xưa rồi hay sao? Vì sự nghiệp, tiền đồ của tôi mà phải đi cầu xin anh, sao mà nó giống với những đoạn kịch phải lụy vì tình xưa kia đến vậy. Âu Thần, mỗi người đều có quyền lựa chọn, cho dù cô ấy đã từng bên anh, nhưng hiện giờ người cô ấy yêu thương là tôi. Đừng cố gắng dùng thủ đoạn bỉ ổi này nữa, như vậy chỉ làm cho người ta khinh thường anh mà thôi.”

Âu Thần tỏ ra dừng dừng, nhếch mép nói:

“Tạm biệt.”

Lúc Âu Thần quay người bước đi, bầu trời chỉ còn sót lại một tia nắng chiều cuối cùng.

Lạc Hi tức cười nhìn theo cái bóng của Âu Thần, ngáp nhẹ một cái, lẽ nào Âu Thần lại cho rằng câu nói ấy có thể khiến cho anh phần nộ mà mất đi lý

trí hay sao? Đòn đánh vào tâm lý bắt người ta hiểu lầm kiểu như vậy thì lúc ở cô nhi viện, anh đã chơi chán rồi.

Vậy mà...

Trong màn đêm, sợi ren lụa màu xanh trên cổ tay của Âu Thần nhẹ bay trong gió.

Lạc Hi hồi tưởng lại!

Trong đầu anh hiện lên hình ảnh một tờ báo anh đã xem lúc quay ngoại cảnh ở Nhật Bản. trong tấm ảnh, Hạ Mạt đang buộc sợi ren lụa màu xanh lên cổ tay Âu Thần, ráng chiều dịu dàng bao quanh hai người như khám một viên sáng tuyệt đẹp khiến người ta có cảm giác Hạ Mạt và Âu Thần ở bên nhau giống như đôi tình nhân yêu nhau đã rất lâu rồi.

Nhắm mắt lại...

Lạc Hi cố gắng xua đi hình ảnh đang lớn vồn trong đầu, khóe môi đôn hậu cũng dần mất đi. Anh có vẻ hơi cứng nhắc khi mở cánh cửa phòng nghỉ, bước vào trong, Lạc Hi ngồi trên sofa màu đỏ đặt trước tấm gương trang điểm. Anh ngồi đó lặng lẽ, trong gương, tuyết trắng trên mặt anh giống như những cánh hoa anh đào, đôi mắt đen sẫm, toàn thân dường như bị một lớp sương mỏng bủa vây.

Buổi tối.

Nồi canh đang sôi sùng sục trên bếp, cánh gà đã dần dần chuyển thành màu nâu, trong bếp ngào ngạt mùi thơm hấp dẫn. Hạ Mạt dùng muỗng cẩn thận từng li từng tí lật chiếc cánh gà không để chúng dính lại nơi đáy nồi, chờ nước canh đặc lại mới có thể múc ra được.

“Thơm quá!”

Doãn Trừng thò đầu vào trong bếp. Từ lúc chị gái gia nhập làng giải trí, thời gian chị ở nhà ngày càng ít, tuy kinh tế trong gia đình đã được cải thiện nhiều, nhưng cậu chỉ muốn giống như trước đây, có thể luôn gặp được chị,

ở bên chị.

“Không phải là để em nghỉ ngơi sao?”

Hạ Mạt nói nhẹ, cô vắn lửa nhỏ hết cỡ để ninh nồi cánh gà thật chậm rồi ngoi lại Tiểu Trường đang từng bước từng bước tiến lại gần phía mình. Tiểu Trường có vẻ gầy đi, nước da tái hơn, hai con mắt trông vừa đen, vừa to như đôi mắt của chú hươu non.

“Em không mệt.” Doãn Trường mỉm cười, nói. “Có phải anh Lạc Hi sắp tới không? Hạnh phúc quá ta, anh Lạc Hi được ăn món do chính tay chị nấu cơ đấy.”

“Chị cũng vẫn thường nấu cho em ăn đấy thôi.”

“Nhưng mà... em cứ nghĩ là...” Tiểu Trường vẫn luôn nghĩ là chị sẽ mãi chỉ nấu cơm cho một mình cậu ăn thôi. Đột nhiên cậu lại cảm thấy mình ích kỷ quá, người cùng chia sẻ chị gái với mình chính là anh Lạc Hi mà từ nhỏ cậu đã thích chứ nào phải ai xa lạ đâu. Doãn Trường đổi qua chuyện khác, cậu cẩn thận dò hỏi: “Chị, chị thích anh Lạc Hi à?”

Hạ Mạt sững người một chút rồi ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Doãn Trường, cô cười dịu dàng:

“Tiểu Trường à, em thích anh ấy không?”

“Dạ?”

Gắp món cánh gà ra đĩa, Doãn Hạ Mạt nói nửa đùa nửa thật:

“Nếu như Tiểu Trường không thích anh ấy, vậy thì chị cũng không thích anh ấy. Nếu Tiểu Trường có thể chấp nhận anh ấy, thì chị mới thích anh ấy.”

“Chị...”

Mắt của Tiểu Trường hơi ươn ướt, hàng lông mi dài như đọng giọt sương long lanh.

“...”

Hạ Mạt nhìn Doãn Trường, cô mỉm cười. Cô thừa biết Tiểu Trường ngay từ nhỏ đã yêu quý Lạc Hi. Hồi đó, cả ngày Tiểu Trường bám đuôi Lạc Hi.

“Em rất thích anh Lạc Hi.” Tiểu Trường mỉm cười.

“Tại sao vậy?”

“Bởi vì...”, bởi vì chị thích ai thì em nhất định sẽ thích người đó, “... vì anh Lạc Hi rất tốt với chị, đã nhiều lần giúp đỡ chị, và lại em thấy anh ấy cũng

rất thích chị”. Tuy nhiên thế giới này không ai có thể yêu thích chị Hạ Mạt được bằng cậu, Tiểu Trùng trong lòng thầm nghĩ thêm như vậy.

“Có điều...” Đột nhiên Tiểu Trùng lại do dự.

“Sao cơ?” Hạ Mạt vội hỏi.

“Chị sau này chị có thích anh Lạc Hi... hơn... thích em không?” Vẻ mặt của Tiểu Trùng lảng xuống.

“Chỉ toàn nghĩ vậy!”

Hạ Mạt mỉm cười. Lúc này nước trong bình đã sôi, cô vội tắt lửa, rót nước vào phích. Xong việc, thấy Tiểu Trùng vẫn còn đứng chờ người ở đó, phát hiện sắc mặt của Tiểu Trùng nhợt nhạt khác thường, Hạ Mạt sững người thất kinh.

“Hồi này em có đi bệnh viện khám định kỳ đầy đủ không đấy?” Doãn Hạ Mạt lo lắng hỏi.

“Có, lần nào em cũng đi mà.” Doãn Trùng nhanh chóng chuyển về trạng thái bình thường, ra vẻ cười làm như không có chuyện gì trả lời chị.

“Bác sĩ nói sao?”

“Nói tình trạng sức khỏe của em rất tốt, chỉ cần hằng ngày uống thuốc đúng giờ, sẽ giống như một bé bi khỏe mạnh đó!”

“Vẫn là bác sĩ Trịnh à?” Bác sĩ Trịnh nhận điều trị cho Tiểu Trùng đã bốn năm, tuy bà đã lớn tuổi nhưng là người nhân từ, tay nghề lại rất cao, Hạ Mạt rất yên tâm. Nhưng không hiểu sao, hôm nay tuy là nghe Tiểu Trùng khuếch trương tình hình sức khỏe “như một bé bi khỏe mạnh” mà trong lòng Hạ Mạt không hề yên tâm chút nào, trái lại cô có cảm giác như thể mây đen đang ngày càng tích dày lại.

“...vâng.” Tiểu Trùng hơi do dự một chút.

“Tuần sau kiểm tra, chị sẽ đi cùng em.” Doãn Hạ Mạt quyết định.

“Không cần đâu, một mình em đi là được rồi, đi nhiều năm như vậy rồi, hộ tá bác sĩ trong bệnh viện đều...”

“Chị sẽ sắp xếp thời gian vào thứ Năm tuần sau.”

“Chị! Thực sự là không cần đâu...”

“Bing boong!”

Chuông cửa reo lên.

“Em đi mở cửa!” Tiểu Trùng như túm được cơ hội, vội vàng đi mở cửa.

Trái tim Hạ Mạt đập rộn, cô biết chắc chắn là Lạc Hi đã tới. Quả nhiên phòng khách vọng lại tiếng trò chuyện của Tiểu Trùng và Lạc Hi, Hạ Mạt mỉm cười bưng thức ăn vừa mới nấu xong ra.

Trên bàn bày đầy thức ăn, giữa bàn đặt đĩa cánh gà màu nâu hồng.

Hạ Mạt gấp một miếng bỏ vào bát của Tiểu Trùng, Tiểu Trùng cười khoái chí, vừa ăn vừa khen chị Hạ Mạt càng ngày càng khéo tay, chị làm món cánh gà này là “thiên hạ đệ nhất mỹ vị”. Lạc Hi cũng mỉm cười nhưng ánh mắt lại ẩn chứa điều gì đó không rõ.

“Ăn nhanh đi, xem ra cánh gà bỏ nhiều đường quá rồi, miệng lưỡi sao mà ngọt thế.” Hạ Mạt mắng yêu Tiểu Trùng, cô lại gấp một miếng cánh gà khê đặt vào bát của Lạc Hi khê nói: “Anh cũng ăn nhiều vào nhé”.

“Cảm ơn.”

Lạc Hi khách sáo, nhưng anh lại chỉ ăn rau, chẳng màng đụng tới miếng cánh gà trong bát. Hạ Mạt ngạc nhiên, ngược mắt nhìn Lạc Hi, chỉ thấy con người đen láy tựa mặt hồ của anh, đôi môi tuy có vẻ đang cười nhưng lại hơi cố chấp, mím vào không tự nhiên.

“Hôm nay anh quay mấy cảnh?” Hạ Mạt giọng rất quan tâm hỏi.

“Tám cảnh.”

“Thế thì nhất định là rất mệt, lát nữa anh về sớm mà nghỉ ngơi.”

“Không mệt.”

Lạc Hi thản nhiên nói, anh gấp một miếng rau lên ăn, miếng cánh gà trong bát vẫn chưa đụng tới. Hạ Mạt lại ngỡ ngàng, Tiểu Trùng cũng nhận ra không khí bất thường này, cậu ăn vội rồi buông bát đĩa xuống, nói:

“Chị à, tối nay bọn lớp em tụ tập, em đi đây.”

“Ở nhà bạn nào đấy?” Hạ Mạt hỏi,

Đó chỉ là cái cớ nhất thời Tiểu Trùng nghĩ ra để cho chị Hạ Mạt và anh Lạc Hi ở riêng với nhau, vậy mà lúc này lại nghĩ không ra cái tên của bạn nào cho hợp lý một chút, Tiểu Trùng bối rối nói:

“Là...”

“Trời tối, gió to, sức khỏe của em lại không tốt”, Hạ Mạt ôn tồn nói, “ở nhà mà nghỉ ngơi cho khỏe, tối nay đừng đi ra ngoài nữa, được không?”. Tâm ý

của Tiểu Trường sao cô lại không hiểu, chỉ có điều, làm sao cô có thể vì sự giận dữ vô lý của Lạc Hi mà để Tiểu Trường phải ra ngoài lánh mặt.

“Dạ”, Tiểu Trường trù trù do dự, nói, “thôi được, vậy em về phòng vẽ tranh vậy, ngày mai phải giao một bức vẽ màu nước”.

Tiểu Trường đi khỏi, còn lại hai người, Lạc Hi và Hạ Mạt cùng nhau ăn cơm. Chú mèo Sữa Bò nằm ngủ trên bệ cửa sổ tỉnh giấc, nó nhanh nhẹn chạy tới cọ vào giày Lạc Hi làm nũng, Lạc Hi vẫn giữ nguyên sự yên lặng ăn cơm, chẳng thèm để ý, quan tâm tới nó. Hạ Mạt ngạc nhiên nhìn Lạc Hi vài giây rồi lấy chiếc đĩa nhỏ đồ chút thức ăn đặt trên mặt đất để Sữa Bò ăn. Sữa Bò quẩn quang chân Lạc Hi kêu thêm mấy tiếng “meo meo” rồi mới thất vọng chui vào một góc, ăn phần ăn của mình.

“Anh có chuyện gì không vui à?”

Hạ Mạt nhìn Lạc Hi chăm chăm, lên tiếng hỏi. Nước da anh trắng muốt, đôi môi đỏ tươi roi rói, hai con ngươi đen láy sâu thẳm như mặt đầm đen. Lạc Hi lặng lẽ ăn cơm, nhưng vẫn chưa đụng tới miếng cánh gà trong bát.

“Không có.”

Lạc Hi cười với cô làm như chẳng có chuyện gì.

Hạ Mạt nhìn Lạc Hi rất lâu, cô không nói thêm gì nữa, bắt đầu thu dọn bát đĩa. Hạ Mạt nhìn món cánh gà trong đĩa còn thừa khá nhiều, đôi mắt cô trầm xuống. Hạ Mạt lau sạch bàn, bưng mọi thứ vào bếp mở vòi nước, rửa sạch chén đĩa, nước rào rào chảy xuống tạo ra rất nhiều bọt. Hạ Mạt từ từ rửa chén bát, cô bắt đầu nghĩ ngợi.

Sự kiện *Cờ chiến* phát triển nằm ngoài dự đoán của cô. Buổi tối trời mưa hôm đó, Âu Thần rõ ràng là đã cáu giận như vậy, cô cứ nghĩ rằng việc thay vai trong *Cờ chiến* là không thể cứu vãn nổi, Hạ Mạt đâm ra càng lo lắng việc Âu Thần sẽ không từ mọi thủ đoạn thọc ngoáy vào sự nghiệp của Lạc Hi. Vậy mà Công ty Âu Hoa Thịnh lại hạ mình mời Lạc Hi quay về đoàn làm phim, thậm chí Âu Thần còn đích thân lộ diện trong buổi họp báo.

Kể cũng hơi kỳ lạ.

Dựa vào những gì cô biết về Âu Thần, Âu Thần nhất định sẽ không dễ gì buông tha cho cô và Lạc Hi. Nếu biểu hiện bề ngoài là sự bình thản như vậy thì ẩn dưới sự bình thản đó sẽ là những đợt sóng ngầm đáng sợ.

Còn Lạc Hi, thái độ của anh hôm nay giống như một đứa trẻ cáu kỉnh vậy, điều này có liên quan gì tới cô chẳng? Hạ Mạt suy nghĩ kỹ lưỡng và tỉ mỉ. Rửa xong cái bát cuối cùng, Hạ Mạt lau khô tay, quyết định trực tiếp hỏi Lạc Hi.

Đêm lặng như mặt hồ.

Lạc Hi đứng trước cửa sổ phòng khách, vầng trăng sáng trong chiếu lên người anh, quanh anh như có lớp sương trắng mờ bao phủ, anh dường như có thể biến mất vào trong sương mù bất cứ lúc nào. Hạ Mạt cố gắng xua đi sự lo lắng trong lòng, nhẹ nhàng tiến tới gần gọi Lạc Hi:

“Lạc Hi...”

Lạc Hi quay đầu nhìn cô, đôi mắt đen sâu u ám.

“Dọn dẹp xong rồi à?”

“Vâng.” Cô đưa tay nắm chặt lấy cánh tay Lạc Hi, ngẩng mặt lên nhìn anh, Hạ Mạt cười, hỏi: “Hôm nay có phải anh bị đạo diễn trách mắng phải không, tới giờ vẫn còn buồn à?”.

“Không có.”

“Là trên đường bị kẹt xe à?”

“Không phải.”

“Là vì... hôm nay em làm cơm không ngon?” Hạ Mạt làm ra vẻ đáng yêu lắc lắc cánh tay Lạc Hi, tính làm cho anh vui lên.

“Rất ngon.”

“... Nếu anh không muốn nói, em cũng không ép anh nữa.” Hạ Mạt yên lặng rồi liếc nhìn Lạc Hi, đôi mắt màu hổ phách sáng trong như pha lê.

“Nhưng, xin anh, sau này nếu như không muốn nói, thì đừng để cho người khác phát hiện ra anh đang buồn. Dựa vào tài diễn của anh, điều này chắc chẳng có gì là khó.”

Người Lạc Hi cứng đờ.

Đúng vậy, anh không muốn nói cho cô biết những lời Âu Thần đã nói, anh rất rõ đó là thủ đoạn Âu Thần dùng để chia cắt anh với Hạ Mạt mà thôi. Nhưng cái cảm giác bất an dường như đã ăn sâu vào trong máu thịt khiến anh lại như phát điên, muốn tìm đến Hạ Mạt để kiểm chứng rằng rốt cuộc có hay không vụ giao dịch gì đó với Âu Thần. Nếu quả thực có vụ giao

dịch thì Hạ Mạt đã chấp nhận điều kiện gì của Âu Thần để có thể khiến hân phải hạ mình trước bàn dân thiên hạ làm ra vẻ nhượng bộ anh! Suy đi nghĩ lại, sự kiện Cờ chiến trước sau có những bước thay đổi lớn như vậy thật sự có gì đó là lạ?

Hơn nữa anh từng dặn...

...

Trong căn hộ của anh.

Cô nhìn anh chăm chăm.

“Nếu là do anh ta, vậy mọi chuyện đều bắt nguồn từ em mà ra. Em sẽ tìm cách giải quyết, không thể để anh ta hại anh được.”

...

Vậy thì Hạ Mạt đã tìm Âu Thần thật sao? Để có thể khiến Âu Thần nhượng bộ, Hạ Mạt rốt cuộc đã chấp nhận những điều kiện gì? Đầu óc Lạc Hi cứ vẫn vương mãi câu hỏi đáng sợ này. Ngực anh đau nhói từng cơn, dường như có một tảng đá lớn đè lên nặng trĩu, không thể thở được, mà như vậy thì anh sao còn tâm trí mà diễn cho được cái dáng vẻ làm như không chuyện gì cơ chứ.

“Hết buổi đóng phim hôm nay...” Trong gió đêm thổi, đôi mắt Lạc Hi trầm tư, anh nhìn Hạ Mạt chăm chú kể lại. “Âu Thần đã đến xem anh diễn.”

Hạ Mạt giật mình, “Anh ta đến xem buổi diễn?”.

Lạc Hi dán chặt mắt vào Hạ Mạt, ngưng một chút, anh lại chậm rãi nói: “Đúng thế, và hân nói với anh nguyên nhân mà đoàn làm phim mời anh quay lại bộ phim *Cờ chiến*, em... biết nguyên nhân đó là gì không?”.

“Là gì?” Hạ Mạt ngơ ngác hỏi, cô thoáng nghĩ đến điều không hay.

“Em không biết à?”

Lạc Hi nhìn cô bằng ánh mắt kỳ dị.

“Anh định nói gì?”

Cô nhìn thẳng vào anh, ánh mắt không né tránh, trong lòng biết sự xuất hiện của Âu Thần là nguyên nhân trực tiếp gây ra sự giận dữ của Lạc Hi tối nay, hơn nữa, nguyên nhân, với cô... chắc cũng có liên quan?

“Hân nói”, Lạc Hi chậm rãi, “đó là một cuộc trao đổi”.

“...?”

“Bởi vì anh chấp nhận điều kiện của hần, cho nên hần đã thực hiện theo thỏa thuận”. Bờ môi Lạc Hi toát ra vẻ thâm sâu, anh dịu dàng hạ thấp giọng hỏi: “Anh muốn biết, rốt cuộc em đã chấp nhận điều kiện gì của hần?”.

“...?”

Trong phút chốc, sắc mặt của Hạ Mạt lại tái nhợt, sống lưng dần dần ớn lạnh.

Bờ môi đẹp thâm sâu của Lạc Hi kinh động lòng người.

“Em đã đi tìm hần à?”

Người Hạ Mạt cứng đờ.

Nếu như thừa nhận cô đã đi tìm Âu Thần, vậy thì, đối với Lạc Hi mà nói, giải thích ra sao cũng sẽ không chấp nhận?

“Em đến tìm hần à?! Em đã cầu xin hần đúng không?!” Nhìn dáng vẻ chần chừ của Hạ Mạt, trái tim Lạc Hi như muốn nổ tung.

“Anh tin tất cả những điều anh ta nói sao?” Hạ Mạt nhìn thẳng vào Lạc Hi.

“Là anh đang hỏi em!” Lạc Hi gầm lên.

“Được, vậy em nói cho anh biết”, ngực Hạ Mạt phập phồng một lát, cô nghiêng răng nói, “em chẳng trao đổi gì với anh ta cả, cũng chẳng chấp nhận bất cứ điều kiện gì của anh ta.”

“Vậy thì tại sao...”

“Bởi vì như vậy đối với anh ta mà nói, sẽ chẳng gây tổn thất gì, song đó lại là cách tốt nhất làm tổn thương tới anh và em. Anh quay lại với *Cờ chiến*, Âu Hoa Thịnh có thể tạo được cơn sốt đối với bộ phim, lại có thể tránh được rủi ro trong đầu tư. Mà vài câu nói của anh ta lại có thể làm cho anh nghi ngờ em ngầm ngầm đi làm cái vụ giao dịch thỏa thuận không muốn cho người khác biết đó sao?” Hạ Mạt cố ý dùng câu chữ khó nghe, lạnh lùng nói. “Anh nghĩ em đã đáp ứng những gì? Lên giường hay lại sống cùng anh ta? Lẽ nào anh rời bỏ bộ phim *Cờ chiến* thì anh sẽ ngã không dậy nổi sao? Trong lòng em, anh đâu phải là người mới chịu một đòn đã bị quật ngã!”

“Em không... dối anh đấy chứ?”

Hạ Mạt nhắm mắt lại, không muốn nói thêm gì nữa. Trong lòng cô trào lửa giận khiến gương mặt càng thêm lạnh lùng như đóng băng, không nói một

lời, Hạ Mạt quay người định bỏ đi!

Lạc Hi tóm mạnh lấy tay Hạ Mạt.

Ngón tay anh...

Lạnh buốt...

Giữ chặt tay cô, trong giọng nói khàn khàn có sự run rẩy không dễ nhận ra.

“Anh tin em.”

Hạ Mạt cứng đờ người lưng quay về phía anh, anh từ từ nâng hai cánh tay ôm chặt lấy Hạ Mạt từ đằng sau, lặng lẽ đặt cằm lên đầu cô.

Rất lâu, rất lâu sau người Hạ Mạt mới mềm mại trở lại, cô nói nhỏ nhẹ:

“Lạc Hi, em và anh cùng sinh tồn trong cái làng giải trí đầy sóng gió này, thật giả rất khó nói rõ, không chỉ dựa vào mắt thấy tai nghe, mà phải có sự tin tưởng lẫn nhau. Nếu một chút tin tưởng lẫn nhau cũng không có thì chắc chắn chia tay là điều tất yếu mà thôi.”

Lạc Hi ôm Hạ Mạt như ôm chính sinh mệnh của mình.

“Anh sẽ học cách để tin em.”

Trong đôi mắt bao phủ một lớp sương mù, anh lúu tú, không biết nói cho cô nghe hay là nói cho chính mình nghe nữa.

Hai người đứng im, yên lặng.

Gió đêm từ cửa sổ thổi vào, mùi vị đêm bao phủ căn phòng, ánh trăng lạnh chiếu lên hai người, anh và cô đang ở bên nhau mà lại như biển trời cách biệt.

Hạ Mạt cho rằng sự việc như thế là đã kết thúc.

Mấy ngày sau, cô và đoàn làm phim *Bản tình ca trong sáng* tham gia chương trình giải trí của các kênh truyền hình, nhận phỏng vấn của các phóng viên, bận rộn không có thời gian để nghỉ ngơi. Cả ngày hôm nay cô ngồi ở phòng thu âm nghe thử hai mươi mấy bài nhạc ngắn, cùng trù tính kế hoạch chọn lựa, biên tập và thu thêm bài hát cho đĩa hát mới. Xong việc

thì trời đã tối, cô ra khỏi phòng thu âm, Trân Ân đang ngồi trong xe đợi cô ở ngoài.

Hạ Mạt mở cửa xe.

Trân Ân đang ngồi chỗ tay lái mãi xem báo, nghe thấy tiếng động, giật phắt mình ngẩng đầu lên mở to hai mắt nhìn cô vừa kinh hãi, vừa ngạc nhiên.

“Cậu đã biết trước rồi à?”

“Cái gì?”

“Lạc Hi tuyên bố bỏ vai diễn trong bộ phim *Cờ chiến*.”

Nét mặt Trân Ân thất kinh đưa tờ báo cho Hạ Mạt. Khi đi mua cơm hộp cho Hạ Mạt ngang qua quầy báo, Trân Ân thấy các đề mục tất cả các báo đều đăng hàng tít rất rõ: Sóng gió của *Cờ chiến* lại nổi lên, Lạc Hi tuyên bố rút khỏi đoàn làm phim, Trân Ân dường như không còn tin vào mắt mình nữa! Sự kiện *Cờ chiến* không phải là đã sóng yên biển lặng rồi hay sao? Không cần biết sóng gió lần trước bắt nguồn từ đâu nhưng Công ty Âu Hoa Thịnh đã chính thức đứng ra cải chính, hơn nữa lại còn mở một cuộc họp báo, thậm chí đích thân Âu Thần đã mời Lạc Hi quay trở lại đoàn làm phim. Lạc Hi cũng đã nhận lời. Làm sao mới chỉ vài ngày đã lại xuất hiện biến cố lớn như vậy được?!

Trân Ân vội vàng truy vấn Doãn Hạ Mạt.

“Hạ Mạt, rốt cuộc là có chuyện gì?! Lạc Hi sao lại có thể đắc tội với Âu Hoa Thịnh như thế này?! Cậu xem báo chí nói gì này? Nói một đăng làm một nẻo! Hơn nữa Công ty Âu Hoa Thịnh giờ là ông chủ của chúng ta, nếu làm khó họ thì cậu và Lạc Hi...”

Hạ Mạt hơi tái mặt, cô nhận tờ báo từ tay Trân Ân, quả nhiên trong đó có bài viết đề cập việc Lạc Hi đã công bố trước công chúng bỏ vai diễn trong bộ phim *Cờ chiến*. Khi được phóng viên hỏi lý do, Lạc Hi đã không trực tiếp trả lời câu hỏi mà chỉ nói nguyên nhân cụ thể thì ban lãnh đạo cấp cao của Âu Hoa Thịnh đã biết rõ. Trong ảnh, Lạc Hi cười rất ôn hòa, làm như thể không có gì phải giật mình quá đáng trước số tiền đầu tư sản xuất thuộc hàng khủng cho bộ phim *Cờ chiến*.

Đúng là tính trẻ con...

Anh đã chọn cách như vậy...

Tờ báo trên tay cô từ từ rơi xuống, Hạ Mạt không nghe thấy tiếng gọi lo lắng của Trân Ân. Đầu óc cô trống rỗng, tai ù đi. Theo bản năng, Hạ Mạt rút điện thoại ra bấm số, cả ngón tay cũng cứng đờ, sự việc đã đến mức này rồi thì còn làm gì được nữa, Lạc Hi đã kiên quyết như vậy, thậm chí thời gian để xoay chuyển tình thế cũng chẳng còn.

“Hạ Mạt...”

Trân Ân lo lắng khẽ gọi, sau lại thấy Hạ Mạt từ từ cất điện thoại đi, gương mặt thất kinh vừa rồi đã nhanh chóng quay trở lại vẻ thản nhiên như lúc thường. Hạ Mạt tựa đầu ra sau ghế nhắm mắt lại, hàng lông mi đen trên làn da trắng khẽ lay động.

“Tại sao Lạc Hi lại làm như thế?” Trân Ân nghi hoặc.

Hạ Mạt yên lặng rất lâu.

Một lúc sau, đúng lúc Trân Ân tưởng rằng Hạ Mạt sẽ không trả lời câu hỏi của mình thì lại nghe trong xe có tiếng nói nho nhỏ...

“Nếu làm như vậy có thể khiến anh ấy vui thì cứ thế mà làm.”

Vui ư?

Trân Ân nghi hoặc gãi đầu, cô không hiểu ý tứ của câu nói này. Mà sự phát triển phức tạp của sự kiện *Cờ chiến* quá nhanh, đã bỏ xa trí tưởng tượng của cô.

Cùng với sự công bố rút lui khỏi đoàn làm phim *Cờ chiến* của Lạc Hi, ông chủ Hạ, nhà tài phiệt đứng sau hậu trường của Công ty Tinh Điểm đã xuất đầu lộ diện, giới thiệu sẽ quay bộ phim mới có tựa đề: *Thiên hạ thịnh thế*. Bộ phim được sản xuất với quy mô cực lớn, kịch bản được cải biên từ tác phẩm văn học kinh điển mà độc giả yêu thích và thuộc hàng sách bán chạy nhất trong nước, đạo diễn cũng là người có tiếng nhất nhì trong nước, số vốn đầu tư còn bỏ xa cả con số đầu tư cho *Cờ chiến* một cách đáng kinh ngạc.

Ông chủ Hạ tiết lộ, thực ra bộ phim *Thiên hạ thịnh thế* đã được trù bị hơn một năm nay, tiền đầu tư đã có, chỉ có điều vì mong muốn bộ phim thu được kết quả hoàn mỹ nhất nên họ vẫn chờ thời gian công chiếu bộ phim *Cờ chiến* có Lạc Hi đóng. Trả lời phỏng vấn về việc những sóng gió xoay quanh *Cờ chiến*, ông chủ Hạ cho hay Lạc Hi là một nghệ sĩ xưa nay vẫn

luôn tôn trọng công việc, phía công ty tin rằng việc anh rút lui khỏi bộ phim *Cờ chiến* nhất định là có nguyên nhân và có lý do của anh, hơn nữa, họ tin rằng bộ phim *Thiên hạ thịnh thế* chắc chắn sẽ là một bộ phim cực kỳ đình đám.

Tiếp đến, vai nữ của *Thiên hạ thịnh thế* chính thức lộ diện, đó là ca sĩ đang cực hot, Thiên Hậu Siêu Cự Tinh Thẩm Tường!

“Thiếu gia đây là những ghi chép trong cuộc họp ban lãnh đạo cấp cao của Công ty Âu Hoa Thịnh liên quan đến sự kiện *Cờ chiến*.” Simon đặt xấp báo cáo lên mặt bàn làm việc của Âu Thần, Âu Thần lật xem, ánh nắng chiếu trên khuôn mặt chỉ có sự lạnh lùng.

Không thể kiên nhẫn đợi được câu trả lời, Simon nói:

“Thiếu gia...”

Âu Thần không ngẩng đầu lên, trầm tư lật từng trang giấy.

“Mời nói.”

“Xét tình hình trước mắt mà nói, rất khó giữ được Lạc Hi. Tuy nhiên, việc rút lui của anh ta là vi phạm hợp đồng, chúng ta có thể yêu cầu Lạc Hi phải bồi thường tất cả những tổn thất trong việc sản xuất phim *Cờ chiến*.”

“Tình hình kinh tế của Lạc Hi thế nào?”

“Qua khoảng thời gian vừa mới điều tra, những năm gần đây, thu nhập của Lạc Hi từ quảng cáo, quay phim, ca hát, biểu diễn cũng đáng phải kinh ngạc. Hơn nữa, việc đầu tư vào bất động sản, shop thời trang, kinh doanh nhà hàng mang lại cho anh ta doanh thu rất lớn.” Nhiều ngôi sao cũng đầu tư vào các ngành nghề khác nhau, nhưng hầu như là kinh doanh buôn bán không được thuận buồm nên rất ít người kiếm chác được món lời kha khá. Còn với Lạc Hi, dường như anh được trời ban tặng tài năng và con mắt kinh doanh nên chỉ trong mấy năm gần đây anh đã có số tài sản khổng lồ.

“Nếu như anh ta bồi thường thiệt hại cho *Cờ chiến*, con số ước tính là bao nhiêu?” Âu Thần nhìn Simon. Sau khi nghe con số từ phía Simon, Âu Thần lại hỏi: “Số tiền này đối với tình hình kinh tế của Lạc Hi có gây ra ảnh hưởng gì không?”.

“Gần như không gây ảnh hưởng gì.” Simon trả lời.

Âu Thần trầm ngâm:

“Số tiền này rút từ tài khoản cá nhân của tôi giao lại cho Công ty Âu Hoa Thịnh, về phần tài vụ, nhờ cậu xử lý cho thỏa đáng nhé.”

“Thiếu gia!”

Simon kinh ngạc, tuy nhiên thần sắc của Thiếu gia khiến Simon phải nuốt lại câu hỏi. Ngay từ lúc mới bắt đầu, tác phong hành sự của Thiếu gia trong sự kiện *Cờ chiến* này khác hẳn với cách làm việc thường ngày, dường như đó không phải là việc công mà là ân oán cá nhân. Chẳng qua, đối với các công ty con khác trong tập đoàn, Thiếu gia hành sự vẫn vững vàng quyết đoán, rõ ràng minh bạch, nên mặc dù lãnh đạo cấp cao của Công ty Âu Hoa Thịnh trong buổi họp của tập đoàn có tỏ ra bất mãn, nhưng họ cũng không tỏ thái độ muốn thay đổi ghế ngồi của Thiếu gia.

“Vâng. Ngoài ra lãnh đạo của Công ty Âu Hoa Thịnh cho rằng phải lập tức tìm người thay thế vai diễn của Lạc Hi trong *Cờ chiến*, nếu không thời gian càng kéo dài tổn thất càng lớn.”

“Có tuyển được người thích hợp không?”

“... Không có.” Simon cũng tham gia cuộc họp của Công ty Âu Hoa Thịnh và cũng đã lên tiếng đề xuất một số người thay thế Lạc Hi, tuy nhiên không có ai ngoại hình, danh tiếng vượt qua Lạc Hi, thậm chí những diễn viên có khả năng diễn xuất như Lạc Hi lại quá ít.

Ánh mắt Âu Thần lạnh lùng.

“Nói cách khác, việc mất Lạc Hi, toàn bộ bộ phim *Cờ chiến* sẽ thất bại?”

“Đúng thế.” Simon giải thích thêm: “Bộ phim *Cờ chiến* vốn là do công ty sản xuất dành riêng cho Lạc Hi, cũng chính vì thế mà Lạc Hi mới tham gia đóng bộ phim này”.

Ánh mặt trời xuyên qua ly rượu thủy tinh.

Trong muôn vàn ánh hào quang lóng lánh, hơi thở của Âu Thần lại lạnh lùng như thể vừa từ một hang động tối mo bước ra, ánh gấp tập báo cáo lại, sắc mặt không biểu hiện gì.

“Đã thế thì...”

Khi Lạc Hi tuyên bố bỏ vai diễn trong bộ phim *Cờ chiến*, giới báo chí rầm rầm phỏng đoán những nguyên nhân tại sao anh lại tự quyết định như vậy. Báo chí tán đủ thứ nguyên nhân khiến người ta mù tịt chẳng biết đằng nào mà lần. Họ ồ ạt dự đoán những phản ứng từ phía Công ty Âu Hoa Thịnh, công ty này có căn cứ theo luật pháp quy trách nhiệm cho Lạc Hi đã vi phạm hợp đồng, hay là từ chuyện này, Lạc Hi sẽ bị liệt vào danh sách đen của các rạp chiếu phim và các cửa hàng băng đĩa. Thế nhưng, mọi suy đoán của giới truyền thông đều không xảy ra. Ngược lại, Công ty Âu Hoa Thịnh công khai phát biểu họ thông cảm cho Lạc Hi vì anh cảm thấy không đủ khả năng tham gia diễn tiếp nên đành phải rút lui khỏi đoàn làm phim, đây là biểu hiện của một thái độ có trách nhiệm với nghệ thuật. Thêm vào đó, Công ty Âu Hoa Thịnh công bố vì trách nhiệm đối với công chúng, họ sẽ bỏ kế hoạch sản xuất phim *Cờ chiến*.

Làng giải trí xôn xao!

Từ trước đến nay chưa bao giờ có chuyện như thế này. Một bộ phim được đầu tư cực lớn như thế nhưng lại đóng máy một cách nhẹ nhàng, bình yên đến vậy sao! Mặc dù danh tiếng của Lạc Hi không hề bị giảm sút, nhưng suy cho cùng, anh đã làm trái với tinh thần nghề nghiệp của một diễn viên, trong làng giải trí; Công ty Âu Hoa Thịnh thuộc loại có máu mặt như thế mà lại dung túng cho hành vi buông thả tùy hứng quá đáng như vậy của Lạc Hi, không oán trách, không buộc anh phải gánh vác những tổn thất, thậm chí lại còn chủ động tìm cách cho Lạc Hi thoát khỏi trách nhiệm! Trong chuyện này ắt phải có ẩn giấu mà họ không muốn nói ra.

Trong làng giải trí xôn xao những tin đồn. Có người nói rằng vì Công ty Âu Hoa Thịnh tuy làm ra vẻ mời Lạc Hi quay lại, nhưng khi tiếp tục quay phim, vẫn mặc sức la lối, trách cứ Lạc Hi. Cũng có người nói thực ra tiền vốn đầu tư của Công ty Âu Hoa Thịnh đang gặp khó khăn nên đã ngầm gợi ý để Lạc Hi từ chối đóng phim. Có người còn cho rằng Lạc Hi vì muốn dành thời gian để tham gia *Thiên hạ thịnh thế* mà đã quá quắt và hiểm ác từ

chối đóng phim *Cờ chiến*.

Một cách diễn giải cuối cùng, thậm chí còn được giới nghệ sĩ ngầm công nhận, đó là ông chủ Hạ, nhà tài phiệt đứng sau hậu trường của Công ty Tinh Điểm có thể lực về tài sản trong giới không phải là hạng tầm thường, giới nghệ sĩ thuộc sự quản lý của Công ty Tinh Điểm, Lạc Hi đương nhiên phải toàn tâm hợp tác với kế hoạch đầu tư của ông chủ Hạ. Thế nhưng Công ty Âu Hoa Thịnh không những không truy cứu hành vi vi phạm hợp đồng của Lạc Hi, lại còn thông cảm cho anh, cũng là vì Công ty Âu Hoa Thịnh nể nang trước vị thế của ông chủ Hạ.

Cúi đầu đọc báo, nghĩ đến những quan điểm, dự đoán những đồn đại mấy ngày nay mà Trần Ân nghe được, Doãn Hạ Mạt trong lòng không khỏi lo âu, đột nhiên cố có cảm giác, tất cả những chuyện này đều bị một bàn tay nào đó ngầm thao túng, dường như có một trận bão đang tiến lại gần, nhưng cô tuyệt đối không thể đoán biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Mấy ngày này Lạc Hi tham gia giới thiệu bộ phim *Thiên hạ thịnh thế*, trả lời phỏng vấn của báo giới, xuất hiện trong nhiều chương trình, cô và Lạc Hi vẫn chưa có thời gian gặp nhau, thậm chí qua điện thoại cũng chỉ có thể nói vài câu rồi cúp máy luôn. Trong điện thoại, tiếng Lạc Hi vẫn êm dịu, như không xảy ra chuyện gì, chuyện bỏ vai diễn trong bộ phim *Cờ chiến* là chuyện không đáng đề cập, mỗi lần Hạ Mạt tính thử nói đá vào chuyện này, Lạc Hi thờ ơ cho qua.

Thế là hỏng rồi.

Hạ Mạt thở dài, cô đột nhiên phát hiện ra bản thân mình không hiểu vì sao lại đặt hết tâm tình vào Lạc Hi. Ngoài Tiểu Trường ra, nguyên tắc của cô là không can thiệp vào cuộc sống của người khác, đối với chuyện Lạc Hi lúc này, cô lại không thể không để tâm được.

Nếu như sự kiện *Cờ chiến* không phải là do Âu Thần, thì không thể có chuyện Công ty Âu Hoa Thịnh dễ dàng chấp nhận để Lạc Hi rời bỏ *Cờ chiến* như thế được. Nếu như sự kiện *Cờ chiến* là do Âu Thần khơi mào thì chuyện này cũng không thể kết thúc một cách đơn giản như vậy, nhất định còn có những hành động tiếp theo. Hạ Mạt nhẹ nhàng đặt lại tờ báo lên bàn, cô suy nghĩ xem bước tiếp theo, Âu Thần sẽ làm gì?

Những sự kiện ồ ạt xuất hiện khiến giới báo chí đồng loạt chấn động!

Sau khi Công ty Âu Hoa Thịnh quyết định đóng máy bộ phim *Cờ chiến*, đột nhiên họ tuyên bố sẽ bắt tay sản xuất bộ phim *Hoàng Kim Vũ* ngay lập tức. Bộ phim này cơ bản sẽ sử dụng tất cả ê kíp làm phim *Cờ chiến* từ đạo diễn đến các diễn viên chính và phụ, bộ phim cũng được đầu tư cao hơn. Tin tức vừa phát ra, làng giải trí gần như ngay lập tức lại như có lũ lớn tràn về.

Từ kế hoạch quay phim mà Âu Hoa Thịnh công bố và nhìn trên tình hình thị trường, *Hoàng Kim Vũ* và *Thiên hạ thịnh thế* sẽ được công chiếu gần như vào cùng một thời điểm. Liên hệ đến sự kiện *Cờ chiến* lúc trước, bất kỳ ai cũng đều có thể nhìn nhận ra, mặc dù trước việc Lạc Hi rời khỏi ê kíp phim *Cờ chiến*, Công ty Âu Hoa Thịnh có vẻ như sống trong hòa bình, rõ ràng bộ phim *Hoàng Kim Vũ* được sản xuất chính là nhằm vào *Thiên hạ thịnh thế*.

Bộ phim *Hoàng Kim Vũ* có nhân vật chính là một vai nữ, cho nên người môi giới của rất nhiều diễn viên nữ đã lần lượt liên hệ với Công ty Âu Hoa Thịnh. Được tham gia đóng bộ phim *Hoàng Kim Vũ* đối với bất kỳ một diễn viên nữ nào mà nói là một cơ hội tuyệt vời không phải dễ mà có được. Mà dù có được vai trong bộ phim *Hoàng Kim Vũ*, chắc chắn sẽ rơi vào cục diện phải đối mặt so tài cao thấp với vai diễn của Lạc Hi trong phim *Thiên hạ thịnh thế*, tuy nhiên phân tích kỹ càng thì cũng chưa chắc nhất định sẽ thua. Những điều kiện sản xuất giai đoạn đầu của hai bên không khác nhau là mấy, cả hai đều có một ê kíp làm phim siêu đẳng, cả hai đều có được số tiền đầu tư cực lớn. Nhưng đến giai đoạn sau khi bộ phim được công chiếu sẽ không còn giống nhau nữa. Công ty Âu Hoa Thịnh có cả hệ thống phân phối những sản phẩm biểu diễn nghệ thuật cực mạnh, những dãy cửa hàng băng đĩa với số lượng kinh doanh khiếp đảm và mạng lưới rạp chiếu phim có sức chứa lớn, chính vì thế Công ty Âu Hoa Thịnh chắc chắn sẽ chiếm ưu thế trong việc tuyên truyền và tung sản phẩm ra thị trường, điểm này thì Công ty Tinh Điểm không thể so sánh được.

Do đó, đương nhiên ngoài những tin tức về bộ phim *Thiên hạ thịnh thế* thì việc ai sẽ là người đảm nhận vai nữ chính trong *Hoàng Kim Vũ* đang là

những tin cực hot.

Ấy vậy mà.

Công ty Âu Hoa Thịnh lại không mời bất cứ diễn viên nữ nào tới thử vai.

Mấy ngày sau, Âu Hoa Thịnh trực tiếp công bố trước giới báo chí.

Vai nữ chính số một của *Hoàng Kim Vũ* được giao cho Doãn Hạ Mạt đảm nhận!

Dư luận một lần nữa lại sôi sục!

Doãn Hạ Mạt tuy đã từng đoạt giải thưởng *Gương mặt mới xuất sắc nhất của năm*, và vai diễn của cô trong bộ phim *Bản tình ca trong sáng* được đánh giá là thành công, nhưng trong cái làng giải trí muôn sao lấp lánh này, tên tuổi và sức hút của cô chẳng qua mới chỉ là thứ ánh sáng của đom đóm mà thôi. Nếu như *Hoàng Kim Vũ* muốn phân tài thắng thua cùng *Thiên hạ thịnh thế* của Lạc Hi thì ít ra vai chính tạo ra sức hút tới tận phòng bán vé cũng không nên quá cách biệt như vậy, đằng này, Doãn Hạ Mạt cơ bản ko thể có tư cách để đem ra so sánh với Lạc Hi được!

Tuy nhiên, trong làn sóng đưa ra những nghi ngờ, có báo chí phân tích, Doãn Hạ Mạt vốn là diễn viên của Công ty Âu Hoa Thịnh, Âu Hoa Thịnh đã tạo cơ hội cho diễn viên của mình là vừa có tình vừa có lý. Hơn nữa, mối quan hệ yêu đương của Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt đã được mọi người biết đến, trong điều kiện tìm không ra nữ diễn viên đóng vai chính nào có tên tuổi và sức hấp dẫn có thể sánh được với Lạc Hi, thì việc chọn Doãn Hạ Mạt đối xứng với Lạc Hi so với những người khác là khả quan hơn, một sự lựa chọn thông minh đáng phải ngả nón bái phục. Tuy nhiên, để hai người họ đối chọi với nhau như thế e rằng quan hệ của họ sẽ rất dễ có những rạn nứt.

Cùng lúc đó, Tổng giám đốc của Âu Hoa Thịnh vì lý do sức khỏe mà từ chức, mọi công việc của âu thần tạm thời do Âu Thần điều hành. Có tin rằng, nguyên nhân Tổng giám đốc Âu Hoa Thịnh vì không hài lòng với việc Âu Thần can thiệp quá nhiều vào công việc nội bộ công ty mà bỏ đi. Âu Thần xưa nay là nhân vật khá lạ trong giới, nổi tiếng là một người có tài trí và rất bình tĩnh, nhưng đối với chuyện của Lạc Hi, cách giải quyết sự việc của Doãn Hạ Mạt so với phong cách làm việc trước đây của anh rất

khác biệt.

Tất cả chuyện này là sự trùng hợp ngẫu nhiên sao?

Hay là trong chuỗi sự việc này có mối quan hệ tế nhị sâu xa nào đó?

Đúng vào lúc giới báo chí đưa ra những dự đoán, có một chuyện nữa mà chẳng ai có thể nghĩ lại được tung ra! Y tá, bác sĩ trong bệnh viện đã vô tình để lộ ra tối hôm Thiếu gia Âu Thần của tập đoàn Âu Thị phát bệnh đau dạ dày đã được chính Doãn Hạ Mạt, bạn gái của Lạc Hi đưa vào viện!

Thật trùng hợp, đúng lúc Hạ Mạt đưa Âu Thần vào bệnh viện, một người rất mê phim có Doãn Hạ Mạt đóng đã dùng điện thoại chụp lại cảnh này. Trong hình Âu Thần nằm trên giường cấp cứu, Doãn Hạ Mạt đang cúi đầu nhìn Âu Thần, để lộ sắc mặt rất lo lắng như thể hai người đã quen nhau rất lâu rồi và tình cảm cũng rất sâu đậm.

Chà...

Hóa ra là như vậy!

Trong chốc lát, tất cả các bí mật đã bị phơi bày.

Danh lợi quả nhiên là thứ trái cấm mê hoặc lòng người nhất trên thế gian này, tình yêu trong sáng, lãng mạn như trong truyện cổ tích cũng là điều không tránh nổi. Vì muốn với tới người trong tương lai sẽ thừa kế Tập đoàn Âu Thị, Doãn Hạ Mạt đã nhẫn tâm ruồng bỏ Lạc Hi, người đã biết bao nhiêu lần ra tay giúp cô. Và rồi sau khi Lạc Hi âm thầm bỏ đi, cô ta đã nắm được cơ hội đảm nhận vai chính trong *Hoàng Kim Vũ*!

Người đàn bà như vậy...

Sau khi báo giới chỉ được một phen chấn động, sự kiện *Cờ chiến* đã êm thấm lúc trước giờ lại một lần nữa được xáo lại thu hút sự quan tâm của công chúng và báo giới, thậm chí nó còn qua mặt, lấn át luôn cả tin bấm máy bộ phim Thiên hạ thịnh thế. Trên các sạp báo, tiêu đề của tất cả các loại báo, tạp chí đều đồng loạt đưa những tin được gọi là tiết lộ “nội tình của *Cờ chiến*”...

Nào là: *Doãn Hạ Mạt vứt bỏ Lạc Hi để tiến thân*; nào là: *Lạc Hi rút lui khỏi Cờ chiến vì tình cảm bị tổn thương*; rồi thì: *Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt chính thức chia tay*; lại nữa: *Doãn Hạ Mạt lợi dụng quan hệ mờ ám để chiếm được vai diễn chính trong Hoàng Kim Vũ*; v.v...

Có phóng viên đã lật lại số báo hôm Công ty Âu Hoa Thịnh tiếp quản Công ty Sun, trên báo có bức ảnh Doãn Hạ Mạt trong nắng chiều buộc sợi ren lụa màu xanh lên cổ tay Âu Thần, hình ảnh này chứng tỏ Doãn Hạ Mạt đã có âm mưu dẫn dụ người thừa kế Tập đoàn Âu Thị từ trước!

Lại có phóng viên đưa thêm vụ Doãn Hạ Mạt thành danh với quảng cáo Lỗi Âu cũng phải có nội tình. Doãn Hạ Mạt để có thể được giao đóng quảng cáo Lỗi Âu, chắc chắn phải có quan hệ tương đương như thế nào với sự hậu thuẫn của Âu Thần.

Ý tứ thật sâu xa...

Trước những chê bai trách cứ khắp mọi nơi, các fan của Doãn Hạ Mạt chia ra làm hai phái. Một phái khẳng định cho rằng Doãn Hạ Mạt không thể làm những chuyện như vậy, nhất định có sự hiểu lầm. Trước đây, Doãn Hạ Mạt cũng đã phải chịu đựng rất nhiều những lời chỉ trích sai lầm, và chung cuộc sự thật cũng đã chứng minh sự trong sạch của cô. Phái còn lại chiếm đại đa số, họ vốn là các fan của Lạc Hi, trước tình cảm của Lạc Hi mà mến mộ Doãn Hạ Mạt. Đứng trước những tin đồn trên, số fan này đã nổi giận, phẫn nộ và không khỏi đau xót.

Trong sự kiện *Cờ chiến*, bất luận làn sóng nghi ngờ Lạc Hi có lớn thế nào, các fan của Lạc Hi vẫn bảo vệ anh, họ tin chắc rằng anh bỏ đi là có nguyên nhân, thậm chí là có nỗi khổ của mình! Giờ đây, khi chân tướng sự việc đã bị vạch trần, các fan của Lạc Hi cảm thấy đau xót cho anh, tuy nhiên họ lại không biết nên làm thế nào.

Họ muốn lên tiếng phê phán Doãn Hạ Mạt, buộc cô phải nhận những lời giáo huấn mà cô đáng phải nhận, nhưng những thể hiện tình yêu đối với Doãn Hạ Mạt của Lạc Hi trước đây khiến các fan không nhẫn tâm tùy tiện hành sự, đây là tình yêu duy nhất được Lạc Hi chính thức thừa nhận sau bao nhiêu năm trong làng giải trí, hình ảnh lãng mạn trong buổi họp báo hôm đó vẫn khắc sâu trong lòng người hâm mộ Lạc Hi, Lạc Hi của họ lần đầu tiên yêu thực sự một người con gái, vậy mà anh đã và đang phải chịu nỗi đau này.

Nhưng, ngộ nhỡ có những hiểu nhầm thì sao? Trong làng giải trí, những chuyện thật giả lẫn lộn khó phân biệt, không biết đâu mà lần. Nếu quả thực

đúng là người con gái Doãn Hạ Mạt này đã làm tổn thương Lạc Hi, họ sẽ không ngần ngại dùng bất cứ thủ đoạn nào để buộc cô phải trả một cái giá thật đắt!

Đêm xuống.

Nhạc chuông điện thoại trong phòng khách yên ắng vang lên, trên màn hình điện thoại nền xanh sẫm nhấp nháy hiển thị hai chữ “Hạ Mạt”. Không gian yên tĩnh như không một hơi thở, chiếc điện thoại vẫn liên tiếp reo vang, hai chữ “Hạ Mạt” rập rờn nhảy múa trong hơi thở của màn đêm, có một cảm giác rất lạnh lùng.

Đôi mắt Lạc Hi đen thẫm như màn đêm.

Ánh mắt kỳ quái của anh dán vào cái tên đang hiển thị trên màn hình điện thoại như thể đang chờ, chờ xem sự kiên nhẫn của Hạ Mạt được bao lâu. Tiếng chuông im bật, giây phút ấy tim Lạc Hi như thót lại, sắc môi trắng dần. Đột nhiên, tiếng nhạc lại cố chấp vang lên, vẫn là cái tên ấy nhấp nháy!

Đầu ngón tay hơi run run!

Chậm chậm, Lạc Hi muốn nhấn nút nghe nhưng ngón tay theo bản năng lại cứng đờ dị thường. Khuôn mặt Lạc Hi đờ đẫn như tượng gỗ, ánh mắt đau khổ lại lướt nhìn vào hình ảnh trên tờ báo. Trong ảnh, Âu Thần đang hôn mê nằm trên giường cấp cứu, trong lúc Âu Thần được các bác sĩ, y tá đẩy đến phòng cấp cứu, Doãn Hạ Mạt cúi đầu lo lắng nhìn Âu Thần, tất cả sự quan tâm đều được biểu lộ.

Cô ấy...

Đã lừa dối anh...

...

“Em đến tìm hân à?! Em đã cầu xin hân đúng không?!” Nhìn dáng vẻ chần chừ của Hạ Mạt, trái tim Lạc Hi như muốn nổ tung.

“Anh tin tất cả những điều anh ta nói sao?” Hạ Mạt nhìn thẳng vào Lạc Hi.

“Là anh đang hỏi em!” Lạc Hi gầm lên.

“Được, vậy em nói cho anh biết”, ngực Hạ Mạt phập phồng một lát, cô nghiêng răng nói, “em chẳng trao đổi gì với anh ta cả, cũng chẳng chấp

nhận bất cứ điều kiện gì của anh ta.”

...

“Anh sẽ học cách để tin em.”

Lạc Hi ôm Hạ Mạt như ôm chính sinh mệnh của mình.

...

“Em chẳng trao đổi gì với anh ta cả, cũng chẳng chấp nhận bất cứ điều kiện gì của anh ta.”

...

Chính là nói...

Cô ấy vẫn đi tìm Âu Thần...

Cô ấy, cô ấy có thể thực sự đã ngấm ngấm thay đổi quan niệm rồi!

Anh cũng muốn tin cô, nhưng, cô đã chọn cách lừa dối anh...

Lạc Hi đang hoàn toàn câm lặng bỗng bật cười, khuôn mặt trắng bệch như những cánh hoa anh đào bị nước mưa làm rụng xuống, nụ cười ỉu ỉu suy sụp, đôi mắt Lạc Hi lạnh lẽo khiến người ta phải hãi hùng. Ngón tay anh dùng hết sức tháo pin ra khỏi chiếc điện thoại rồi quăng mạnh nó vào bức tường trắng!

Minh Hiểu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 12

Bộ phim *Thiên hạ thịnh thế* đã chính thức bấm máy, trong sự sôi sục quan tâm chú ý của dư luận và báo chí, ánh hào quang của Lạc Hi đã thu hút mọi ánh mắt trên toàn thế gian. Công tác tuyên truyền cho vai diễn mới của Lạc Hi, hình ảnh hợp hồn của Lạc Hi, phong thái tuyệt thế của Lạc Hi trong lúc đóng phim thi thoảng được các phóng viên chụp được đã dẫn đến những tin cực hot.

Sau mối quan hệ mờ ám giữa Thiếu gia của tập đoàn Âu Thị và Doãn Hạ Mạt bị phơi bày, vấn đề chuyện tình cảm của Lạc Hi tức thì trở thành tiêu điểm được chú ý nhất. Vai nữ chính trong *Thiên hạ thịnh thế* do Thẩm Tường – người trước đây được đồn là bạn gái của Lạc Hi – đảm nhận không thể không khiến người ta phải suy nghĩ liên tưởng.

Nếu như nói trong làng giải trí, những nữ minh tinh có ngoại hình, địa vị danh tiếng có thể sánh với Lạc Hi, thì ngoài Thẩm Tường ra, không thể tìm thấy người thứ hai. Tuy Thẩm Tường tính cách kiêu ngạo, ít khi đồng ý trả lời phóng viên, nhưng lại có chất giọng hay như tiếng sáo, có khả năng làm việc độc lập, những điểm này giúp cho nghệ danh Thiên Hậu của Thẩm Tường trong làng giải trí không hề bị lung lay. Hơn nữa, với mọi người, Thẩm Tường rất thẳng thắn vô tư, trước nay chưa bao giờ che dấu sự yêu thích của mình với Lạc Hi. Mặc dù Thẩm Tường vì đau khổ, u uất trước mối quan hệ giữa Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt mà im hơi lặng tiếng một thời gian, tuy nhiên cô chưa bao giờ liệt Lạc Hi vào danh sách những người phải từ chối hợp tác. Tính cách thoải mái tự nhiên và thẳng thắn đó của Thẩm Tường thật là hiếm thấy!

Một lần phóng viên tới thăm trường quay *Thiên hạ thịnh thế* gặp Thẩm Tường, ngoài việc hỏi những câu liên quan đến bộ phim, bọn họ luôn tỏ ra

đặc biệt quan tâm tới quan hệ của Thẩm Tường và Lạc Hi

“Nghe nói Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt đã chia tay nhau, chuyện này có thật không?”

Trong trường quay, Thẩm Tường vừa quay xong một cảnh vũ kịch, đã bị ngay một phóng viên văn hoá của *Nhật báo Quất Tự* đang có mặt hạ giọng hỏi.

Thẩm Tường đưa mắt về phía Lạc Hi đang nói chuyện với đạo diễn phía ngoài trường quay. Lạc Hi đứng cách cô khá xa nhưng ánh mắt anh vẫn rực sáng như mặt trời, dường như trong trường quay chỉ tồn tại mình anh, mọi sự vật khác đều chìm trong bóng tối.

“Không rõ nữa.”

Thẩm Tường nhật nhẽo trả lời rồi bỏ thẳng đi, không thèm để tâm tới tay phóng viên văn hoá đang lớn tiếng gọi sau lưng. Cô bước tới bên Lạc Hi, im lặng nghe Lạc Hi và đạo diễn bàn luận những vấn đề trong phim. Một hồi lâu, Lạc Hi quay người qua nhìn Thẩm Tường nét mặt Thẩm Tường không thay đổi nhưng trong đầu đột nhiên như bị cái gì đó đập mạnh.

Càng ngày càng không thể hiểu nổi Lạc Hi đang nghĩ gì.

Hồi mới quen với Lạc Hi, Thẩm Tường lúc đó mới bước chân vào làng giải trí, còn Lạc Hi đã rất nổi tiếng. Gương mặt đẹp tựa hoa anh đào của anh, tính tình hiền hoà khiêm tốn của anh, chất giọng và khả năng trời cho của anh đã khiến cô đắm chìm trong thần tượng Lạc Hi.

Rồi cứ thế theo thời gian trôi đi, Thẩm Tường dần phát hiện ra Lạc Hi so với ấn tượng đầu tiên của cô hoàn toàn khác biệt. Tuy có thể lập tức trở nên thân thiết với anh, nhưng lại càng gần càng, lại khiến anh xa cách. Giống như chiếc mũ lười chai che mất gương mặt, làn sương mù trên thân thể anh đã che lấp đi sự cô đơn và tính khí thất thường trẻ con của anh. Chỉ những lúc anh ngồi ngây người thất thần, Thẩm Tường mới nhận ra đằng sau cái mặt nạ dịu dàng ấy có chút tình cảm chân thực.

Giống như cây anh túc, rõ ràng biết nó độc nhưng vẫn chìm đắm mê muội.

Có lẽ cái đẹp của cây anh túc cuối cùng không thuộc về cô, nhưng hơi thở của anh vẫn cứ luôn khiến Thẩm Tường đắm say.

Từ khi *Thiên hạ thịnh thế* bấm máy, những tin tức liên quan đến việc Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt đã chia tay hay chưa bắt đầu rộ lên, Lạc Hi từ chối trả lời cánh nhà báo những câu hỏi kiểu này, gương mặt Lạc Hi tươi như hoa, ánh mắt có vẻ lạnh nhạt càng làm mọi chuyện trở nên mơ hồ.

Thẩm Tường không nên tiếng, đứng bất động quan sát Lạc Hi.

Trước đây, Thẩm Tường hay gặp những lúc Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt nói chuyện điện thoại với nhau, bộ dạng của anh hiền hoà đến từng ánh mắt, anh vừa nghe vừa mỉm cười, một nụ cười say đắm, dường như anh mới chính là đứa trẻ đang được cưng nựng. Vậy mà dạo này không thấy Lạc Hi điện thoại lại cho Doãn Hạ Mạt, điện thoại di động hầu như lúc nào cũng tắt, anh như thế đang dồn toàn tâm toàn lực vào công việc quay phim. Dưới ánh đèn cường độ mạnh, Lạc Hi đẹp đến độ làm người ta phải ngạt thở, đôi mắt đen sẫm, đôi môi tuyệt sắc như cánh hoa, nhân viên đang làm việc trong trường quay phải ngơ ngác trước vẻ đẹp đó, trong thoáng giây, những ánh mắt cực kỳ sắc lạnh đan xen vào giữa cái đẹp khiến người ta bất giác phải rùng mình.

Lại chia tay rồi ư, Thẩm Tường thầm nghĩ.

Càng đau khổ càng đẹp, càng chịu nhiều đau thương càng tỏ thái độ hồ hững, Lạc Hi nhiều lúc tính nết thật như trẻ con.

“Cô Thẩm, lại đây chụp mấy tấm ảnh nào!”

Mấy tay phóng viên văn hoá gọi lớn làm dòng suy nghĩ của Thẩm Tường bị cắt ngang, cô chợt phát hiện ra Lạc Hi đã không còn ở đó nữa, ngoài trường quay còn mỗi mình cô. Thẩm Tường thoáng sa sầm mặt xuống, nhưng rất nhanh sau đó cô đã lấy được bình tĩnh.

Đèn flash nháy liên tục .

“Thân mật một chút nữa nào!”

“Thẩm Tường, cười tươi nhé!”

“Được rồi! Dựa sát chút nữa đi.”

...

Mấy tay phóng viên của *Nhật báo Quất Tự* giương máy từ nhiều góc độ khác

nhau, luôn miệng yêu cầu Lạc Hi và Thẩm Tường tạo đủ mọi tư thế. Lạc Hi ôm nhẹ vai Thẩm Tường, hơi thở của anh vây lấy cô, Thẩm Tường lại bắt đầu mơ màng lơ đãng. Đột nhiên, tay phóng viên văn hoá kinh hãi la lớn một tiếng, ánh mắt vượt qua bờ vai Thẩm Tường nhìn về phía xa đằng sau, sau thoáng giây kinh ngạc, tay phóng viên vội vàng đưa máy bấm liên tục để chụp cảnh phía sau. Cùng lúc, gương mặt tất cả nhân viên trong trường quay đều tỏ thái độ kinh ngạc.

Lạc Hi thờ ơ lãnh đạm quay mặt qua.

Thẩm Tường cũng đang định quay đầu lại nhìn, tự dưng cô cảm nhận thấy cánh tay Lạc Hi trên vai mình từ từ cứng đờ lại, bất giác cầm lòng không được, cô đưa mắt nhìn về phía Lạc Hi. Gương mặt Lạc Hi không chút gợn sóng nhưng Thẩm Tường có cái nhìn rất nhạy cảm, cô nhận ra ngay có điều gì đó không ổn. Dường như trong tích tắc, gương mặt Lạc Hi chuyển qua băng lạnh, đôi mắt càng trở nên lạnh lẽo như thể anh đang ngập chìm trong hồ nước đóng băng. Lạc Hi lạnh lùng nhìn theo hướng đó, Thẩm Tường chợt nghĩ về tin đồn gần đây...

Người đang đến lẽ nào là...

... Cô ta ?

Thẩm Tường từ từ ngoái đầu nhìn.

Người đó có mái tóc dài dày như rong biển, nước da trắng như ngà, đôi mắt màu hổ phách lạnh như mặt nước, nụ cười thật nết nã đang cầm trong tay một bọc giấy to. Quả nhiên đó là Doãn Hạ Mạt đang bị những tin đồn bao vây. Cảm nhận được ánh mắt của Thẩm Tường, Doãn Hạ Mạt mỉm cười gật đầu ra ý với Thẩm Tường, trên mặt không hề có chút sợ sệt trước những minh tinh đàn anh đàn chị, cũng chẳng hề có biểu hiện để ý tới việc Lạc Hi đang ôm vai Thẩm Tường, nụ cười của Doãn Hạ Mạt như gió biển thổi nhẹ thật trong lành, cảm giác đó làm cho Thẩm Tường đột nhiên thấy bồn loạn.

Bàn tay Lạc Hi từ từ buông khỏi bờ vai Thẩm Tường.

Anh không nên tiếng, chỉ trầm mặc chăm chú nhìn Doãn Hạ Mạt, ánh mắt vẫn cố chấp lạnh lùng. Ánh mắt của tất cả những người đang đứng trong khu chụp ảnh chụm lại, lúc này không khí im ắng đến kỳ dị. Mọi người đều biết mối quan hệ giữa Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt, cũng như tin đồn gần đây

rằng Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt đã chia tay nhau, đám đông dồn mắt dõi nhìn, cả Lạc Hi cũng đang nhìn Doãn Hạ Mạt, cả trường quay im lặng tuyệt đối. Doãn Hạ Mạt lại mỉm cười dịu dàng, dường như không có chuyện gì xảy ra, cô bỏ đồ trong túi giấy ra ngoài, có rất nhiều trái cây và một hộp nhựa rất lớn. Khiết Ni này giờ đứng ngơ ngác ngạc nhiên trong góc phòng đã kịp phản ứng, vội vàng chạy đến bên Doãn Hạ Mạt, giúp Lạc Hi nhận những thứ đó. Khiết Ni có nụ cười vui vẻ át đi không khí gượng gạo trong trường quay, cô nói:

“Chị Hạ Mạt, chị đến xem quay phim à?”

Doãn Hạ Mạt cười, cô không trả lời trực tiếp mà nói: “Khiết Ni, phiền em giúp chị đưa trái cây và món sushi này cho mọi người trong đoàn làm phim được không? Đạo này mọi người đóng phim bận bịu, vất vả quá.”

“Vâng được rồi!”

Khiết Ni làm một cử chỉ đáp lễ với Doãn Hạ Mạt, sau đó cô chia chỗ trái cây và sushi cho nhân viên đoàn làm phim. Những miếng sushi làm thật tinh tế, từng người từng người trong đoàn làm phim đều tấm tắc khen. Điều đó đã đánh tan không khí như đông cứng vừa nãy. Thẩm Tường mặc dù không biết Doãn Hạ Mạt có ý gì, nhưng chỉ cần dựa vào không khí ôn hoà này, thái độ khinh thường Doãn Hạ Mạt của cô lúc trước đã thay đổi.

“Chị Hạ Mạt này, hồi này chị có xem tin tức không?”

Phóng viên văn hoá *Nhật báo Quất Tự* trong lòng sung sướng lên tiếng hỏi, anh ta không thể ngờ được hôm nay tới xem diễn, cùng lúc lại có thể gặp mặt được cả ba nhân vật chính trong vụ scandal gần đây, chỉ có điều thái độ của Doãn Hạ Mạt quá ư mềm mỏng, dường như cô chẳng phải chịu những phiền muội từ những tin đồn kia khiến cho tay phóng viên cảm giác như lạc trong sương mù vậy.

“Tin gì?” Doãn Hạ Mạt hỏi lại.

“Có tin đồn rằng gần đây chị và Thiếu gia của tập đoàn Âu Thi đi lại rất thân mật, có tin thì lại đồn chị và Lạc Hi đã chia tay...” Tay phóng viên văn hoá chậm chậm nói, vừa nói vừa tỉ mỉ quan sát Hạ Mạt và Lạc Hi, hy vọng từ những biểu hiện trên gương mặt của hai người mà có thể tìm ra dấu hiệu gì chẳng.

Doãn Hạ Mạt hơi ngạc nhiên rồi đưa mắt nhìn Lạc Hi bên cạnh. Lạc Hi cười mà như không, ánh mắt đen thăm thăm, anh không nói gì, dường như muốn chờ xem cô trả lời như thế nào. Hạ Mạt cười mềm mại quay lại nhìn tay phóng viên văn hoá, cô khẽ nói: “Tin đồn này cũng có người tin được hay sao?”.

“...”, tay phóng viên văn hoá kinh ngạc, tuy nhiên, là người dày dạn kinh nghiệm, anh ta lập tức tươi cười chuyển qua Lạc Hi, “Vậy anh Lạc Hi, anh có tin không?”.

“A Thăng”, Lạc Hi uể oải ôm bờ vai Doãn Hạ Mạt, hôn lên má cô, “anh có cảm thấy rằng chúng tôi nhìn giống như đã chia tay không?”.

“Kìa...”

A Thăng nghi hoặc nhìn hai người đang đứng trước mặt. Nếu nói chia tay sao Doãn Hạ Mạt lại có thể tới xem Lạc Hi đóng phim? Nếu như nói không chia tay, vậy tại sao khi hai người ở bên nhau không tự nhiên cho lắm?

“Làm phiền anh giúp chúng tôi ngày mai cải chính lại một chút chúng tôi vẫn rất ổn.”

“Đi thôi.” Lạc Hi quay qua Doãn Hạ Mạt, anh cũng chẳng màng tới việc trả lời những câu hỏi của tay phóng viên văn hoá. Lạc Hi đưa tay ra khoác lên vai Doãn Hạ Mạt kéo về phòng hoá trang.

A Thăng còn chưa kịp phản ứng lại, bóng hai người đã dần mất dạng. A Thăng ngượng ngịu thu tầm mắt lại, đột nhiên anh ta phát hiện Thẩm Tường này giờ vẫn đứng yên chỗ cũ, thần sắc u uất nhìn theo bóng hai người đang mất dần. A Thăng sững sờ trong lòng, vội vàng hỏi luôn:

“Cô Thẩm, cô thấy Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt...”

“Nếu như muốn phỏng vấn, xin hãy sắp xếp cuộc hẹn trước với người quản lý của tôi.” Thẩm Tường cũng quay người bỏ đi, dường như những u uất chưa từng tồn tại quanh cô, thần sắc vẫn lạnh lùng, kiêu ngạo.

Phòng nghỉ dành cho Lạc Hi .

Rèm cửa sổ kéo kín, trong phòng không một tia nắng, giống như trời đang đột ngột chuyển ngay thành bóng đêm, chỉ còn chút ánh sáng leo lắt của chiếc đèn trắng nhỏ xung quanh phòng hoá trang. Trên bàn một đồng báo đủ loại bày lộn xộn, trang bìa của tờ báo trên cùng đăng ảnh Doãn Hạ Mạt đưa Âu Thần vào phòng cấp cứu rất rõ.

Doãn Hạ Mạt đặt chiếc túi giấy lên bàn hoá trang, cô cầm mấy tờ báo đó, ánh mắt dừng lại trên một tấm ảnh trong bệnh viện rồi nhìn Lạc Hi, cười nói:

“Là vì thứ này nên mới không nhận điện thoại của em sao?”

Cánh tay Lạc Hi đang kéo rèm bỗng dừng lại.

Rèm cửa chỉ hé hé , một tia nắng lọt vào vạch thành một đường chia căn phòng thành hai phần sáng tối rõ rệt. Lạc Hi được chùm trong quãng sáng, còn cô thì đứng trong phần tối bên cửa sổ.

Doãn Hạ Mạt trong lòng le lói cảm giác bất an, cô bước nhanh về phía trước.

“Roẹt ...”

Rèm cửa mở rộng, ánh nắng rực rỡ ủa vào khiến cô thoáng chốc không thể mở mắt.

Lúc này Lạc Hi mới quay lại nhìn cô, giọng nhạt nhẽo:

“Sao em lại đến?”

Doãn Hạ Mạt sững người, cố giữ cho lòng bình tĩnh rồi quay lại trước bàn hoá trang lấy trong chiếc túi giấy ra một ít trái cây và một chiếc hộp màu xanh. Cô quay đầu lại nhìn Lạc Hi dí dỏm cười. “Có một người mà tự dưng biến mất tăm tích mà không rõ lý do, em đến đây xem anh ta còn có trên Trái Đất này không.”

Hạ Mạt cố gắng phá tan cái không khí u ám trong căn phòng, nhưng Lạc Hi không để ý lời cô nói. Cố gắng tự kìm chế trong lòng, Hạ Mạt giơ chiếc hộp nên, nói:

“Trái cây đã rửa sạch rồi, lúc nào nghỉ quay phim cứ lấy ra mà ăn. Trong hộp này có món sushi em làm, có lẽ cũng hơi nhiều, nếu hôm nay anh không ăn hết mai bỏ đi nhé.”

“Cám ơn.”

Chiếc hộp đựng thức ăn được đưa ra trước mặt, Lạc Hi đưa tay đón nhận. Trước ánh mắt chờ mong của Hạ Mạt, Lạc Hi thuận tay mở hộp ra, bên trong có khoảng chừng hai chục miếng sushi, không miếng nào giống miếng nào, cực kỳ tinh xảo, màu sắc rực rỡ long lanh nhìn thật ngon miệng.

Lạc Hi cúi đầu rất lâu nhìn những miếng sushi, chắc chắn cần phải bỏ ra rất nhiều công sức, tâm tư mới làm được như vậy, Lạc Hi vẫn im lặng.

Doãn Hạ Mạt có vẻ sốt ruột lo lắng:

“Sao rồi? Anh không thích à?”

Lạc Hi từ từ đóng nắp hộp lại, đôi mắt to đẹp của anh nhìn dán chặt vào cô nhưng lại không mang một nếp nhăn đau khổ nào. “Hạ Mạt, em biết không? Nhiều lúc anh rất sợ một ngày nào em đặc biệt tốt với anh.”

Hạ Mạt sững người nhìn anh.

“Đã có người từng cho anh một ly kem rất to rất ngọt, nhưng tới khi anh ăn hết thì đã không còn người đó nữa.” Lạc Hi ngược nhìn lên, nhắm mắt lại tự điều mình mà nói: “Hầu như mỗi lần anh có được tột đỉnh hạnh phúc thì cũng là lúc đau khổ bắt đầu tới.”

“Nếu như anh ăn hết chỗ sushi này, cũng không còn được nhìn thấy em nữa ư?”

Ánh nắng rực rỡ chầm quanh người Lạc Hi, anh đứng đó, cô đơn, nước da trắng trong suốt, làn môi dường như cũng trong suốt.

Mặc dù không hiểu Lạc Hi đang đề cập đến vấn đề gì, nhưng hình ảnh anh đang chìm ngập trong bi thương kia khiến Doãn Hạ Mạt rất đau khổ. Cô bước tới ôm anh thật chặt, khẽ lên tiếng:

“Không đâu, sẽ không có chuyện không nhìn thấy.”

“Thật không?”, giọng của Lạc Hi đầy hoài nghi, anh đẩy cô ra, nói từng từ từng từ, “Nhưng mà anh đã không còn tin em nữa”.

Trong lòng Doãn Hạ Mạt quặn đau, cô nắm chặt tay mình:

“Nguyên nhân là những tờ báo này sao? Cho nên mấy ngày nay, vì những điều này anh đã không nhận điện thoại của em sao?”

Đáp lại lời cô là sự im lặng của căn phòng.

Nỗi đau trong lòng cô tăng lên gấp bội, sự tủi thân và tuyệt vọng trào dâng,

cho đến ngay cả bị lúc An Bân Ni công kích, vu khống, tinh thần cô cũng không bị khủng hoảng đến nổi sinh ra tuyệt vọng thế này.

“Anh đã từng nói sẽ tin tưởng em.”

Rốt cuộc Doãn Hạ Mạt cũng chỉ nói được như vậy.

“Đúng vậy, anh đã nói .” Lạc Hi lạnh nhạt mĩa mai: “Nhưng mà em đáp lại anh như thế nào chứ?”. Hạ Mạt đang cúi đầu, hàng lông mi dày in một cái bóng nho nhỏ trên khuôn mặt, góc độ này rất giống với góc độ cô đang cúi đầu nhìn Âu Thần được chụp trong ảnh đăng trên báo...

Ánh mắt Lạc Hi u ám.

Nỗi đau trong lòng dường như đang cuộn cuộn dâng trào.

“Em không lừa dối anh.” Doãn Hạ Mạt nghẹn ngào.

“Đúng là em không lừa dối anh, mà là chọn sai cách dẫn dụ anh...” Xem ánh mắt u ám của Lạc Hi dường như không ăn nhập gì với nụ cười nhạt nhẽo trên môi anh. “Lúc anh hỏi em có gặp Âu Thần không, em lại nói em chẳng có trao đổi gì với hắn cũng chẳng chấp nhận bất cứ điều kiện nào của hắn...”

“Đó là sự thật.”

“Nhưng câu hỏi của anh là em có gặp hắn không...”

“Có sự khác nhau sao? Anh muốn để ý tới điều gì?” Cô nhíu mày cố gắng biểu lộ hết suy nghĩ của mình để anh đừng hiểu lầm thêm nữa. “Nếu như điều anh để ý đến là chuyện em có gặp anh ta hay không, bây giờ em đang là người thuộc công ty Âu Hoa Thịnh của tập đoàn Âu Thị, chuyện đó làm sao mà tránh được? Còn nếu như điều anh để ý là em có vì sự kiện *Cờ chiến* mà đáp ứng yêu cầu của Âu Thần hay không, vậy thì coi như bây giờ em có thể nói một lần nữa rằng... Không có!”

“Cho nên, em thực sự đã gặp hắn.” Ánh mắt của Lạc Hi càng lúc càng u ám, khí sương trong đôi mắt khiến anh càng đẹp một cách ma quái hơn.

Doãn Hạ Mạt do dự một chút, cô hiểu rằng không thể tiếp tục tránh né câu hỏi này nữa.

“... Vâng.”

“Là em tìm hắn hay hắn tới tìm em?” Giọng Lạc Hi tựa sương đêm.

Lại một hồi lâu nữa trái tim Hạ Mạt buốt nhói.

“... Là em tới tìm anh ấy.”

“Có phải anh đã bảo em, không cần phải vì bộ phim Cờ chiến mà tới tìm hân để cầu xin.”

“...”

“Trước đó, có phải anh cũng đã cầu xin em không được gặp hân, không được nói chuyện với hân bất luận là vì chuyện gì sao? Vậy mà em đáp lại yêu cầu của anh như thế nào?” Ánh mắt của Lạc Hi tối sầm nghi ngờ nhìn Hạ Mạt.

...

Buổi tối trước hôm đi Nhật Bản quay ngoại cảnh ...

“Không được gặp người đó”, cổ họng Lạc Hi nghẹn lại, “cũng không được để hân gặp em, ngộ nhờ đụng mặt hân không được nói chuyện với hân, không được nghe những điều hân nói với em...”

“Có nghe không đấy?... ”

“...”

“Nếu không anh sẽ rất khó chịu... rất khó chịu, rất khó chịu... nghe thấy không?... ” Lạc Hi xì mặt vuốt tung mái tóc Hạ Mạt.

“Vâng...” Cô không còn lời gì để nói.

“Hạ Mạt”, Lạc Hi khoái chí cười, đặt cằm lên cổ cô xát nhẹ, “anh cảm thấy, anh thực sự cũng thấy hạnh phúc đó...”.

...

“Em đi tìm anh ta là vì...”

“Anh không muốn nghe!”, đôi mắt Lạc Hi tràn đầy đau khổ và yếu đuối, “em lúc nào cũng có cả đúng lý do để viện cớ!”.

“... Là vì không muốn anh giận cá chém thớt, vì mối quan hệ của chúng ta, những chuyện trước kia đã đến lúc phải kết thúc !” Doãn Hạ Mạt cắn môi , rốt cuộc cô đã kiên trì nói ra những điều cô muốn nói .

“Kết thúc...” Lạc Hi bật cười giống như vừa được nghe chuyện tiểu lâm hay nhất trên đời này, cười đến nỗi nước mắt như đang trào ra nơi khoé mắt “... Em dùng cái ánh mắt quan tâm lo lắng nhìn Âu Thần đang nằm trên giường cấp cứu đó chính là cách thể hiện kết thúc sao?! ”.

“ ” Doãn Hạ Mạt chấn động.

“Em bảo anh nên tin em như thế nào đây?” Nhận thấy thái độ khác thường của Hạ Mạt, đôi môi của Lạc Hi lại càng đẹp hơn, anh đưa tay dịu dàng vuốt tóc Hạ Mạt, hạ giọng. “Em đã đồng ý với anh là không đi gặp hân, đã đồng ý ngộ lờ đung mặt hân cũng sẽ không nói chuyện với hân, vậy mà em lại tự ý đi tìm hân, vậy mà khi anh hỏi, em lại lắp liếm nói với anh rằng chẳng có trao đổi gì với hân, vậy mà nháy mắt lại nằm trong tay *Hoàng Kim Vũ...*”

“...”

“Chà, có lẽ em tuyệt đối không phải đi tìm gặp hân là vì anh mà chính vì bản thân em.” Lạc Hi cười rạng rỡ như cánh anh đào, những cánh hoa anh đào đầu hạ bị gió thổi rụng lá tả trong vườn nhà. “Còn nhớ em đã từng nói, trái tim em không có chỗ cho tình yêu, em chỉ cần thành công, vì thành công, em sẽ bất chấp mọi thủ đoạn. Cho nên, bây giờ vì cơ hội của em, em quyết định vứt bỏ anh sao?”

“Anh... anh nghĩ như vậy sao?!”

Doãn Hạ Mạt đau tức trong lồng ngực.

Cô đờ đẫn nhìn Lạc Hi, trái tim đau thắt không thở nổi, cô vùng vẫy âm thầm nói với chính mình, Lạc Hi vì phải chịu nhiều đau khổ nên mới nói ra những lời cay nghiệt đấy, vậy mà trái tim cô vẫn đập từng nhịp, từng nhịp nhói đau làm sắc môi chuyển dần sang trắng bệch. Tự dưng Hạ Mạt cảm thấy không hiểu tại sao mình còn đứng đây, không hiểu tại sao mình như một con ngốc nghe anh nói với mình những lời đau lòng này!

Nhìn khuôn mặt Hạ Mạt càng lúc càng nhợt nhạt, trong lòng Lạc Hi cũng cảm thấy vô cùng ân hận!

Không, anh không có ý đó, thật sự anh cũng không có ý nghi ngờ cô! Nếu là vì Âu Thần có thể đem lại những cơ hội tốt cho cô, thì việc cô phải làm là chia tay anh chứ không phải đứng ở đây cố giải thích cho anh hiểu. Với tính cách lạnh nhạt xưa nay của Hạ Mạt, nếu cô không có tình cảm với anh, cô sẽ không liên tục gọi điện cho anh như vậy, thậm chí trước việc anh đã cự tuyệt không nhận điện thoại, cô đã đến trường quay thăm anh trước

Nhưng cứ nghĩ đến những hình ảnh trên trang báo kia, hình ảnh Hạ Mạt dịu dàng buộc sợi dây lụa màu xanh cho Âu Thần, rồi hình ảnh cô lo lắng quan

tâm nhìn Âu Thần nằm trên giường cấp cứu...

Giống như sương mù giữa đêm khuya, nỗi sợ hãi không định hình và cảm giác bất an khiến trái tim Lạc Hi đột nhiên bị thọc sâu tạo thành một hố đen thăm thẳm, rồi cứ thế rơi mãi vào...

Trong phòng nghỉ, hai người lặng lẽ nhìn nhau, đau khổ và bi thương trong ánh mắt như lời định mệnh bùa chú cho số phận, không ai có thể thoát ra được, cả hai bỗng nhiên đều không biết nên phải nói gì, có lẽ nói gì cũng sẽ là sai...

“Cốc cốc.”

Khiết Ni đứng bên ngoài gõ nhẹ cửa phòng.

“Lạc Hi, sắp diễn cảnh tiếp theo rồi, đạo diễn gọi anh chuẩn bị đấy.”

Lạc Hi buồn bã nhìn Hạ Mạt một lần nữa, định nói gì đó song lại không cất được thành tiếng, anh cứng đờ người bước ngang qua Hạ Mạt. Hạ Mạt đứng ngược phía ánh nắng, lòng cô đau như thắt, khi cánh cửa bị Lạc Hi đóng “rầm” một tiếng, sợi dây đau khổ nhất trong cõi lòng cô cũng đứt theo luôn...

Hạ Mạt về đến nhà thì trời đã tối. Cô đứng trước cửa hít thật sâu, cố gắng giấu hết những nỗi đau không thể hiện nên trên khuôn mặt, cô đưa tay xoa xoa trên mặt, nở nụ cười hồi lâu cho thật tự nhiên rồi mới lấy chìa khoá mở cửa.

“Tiểu Trùng.”

Hạ Mạt vừa đổi dép ở hành lang trước cửa vừa khẽ gọi.

Sao không có ai nhỉ?

Giờ này Tiểu Trùng phải có ở nhà mới đúng chứ, nhưng không ai cả, không có mùi thơm của thức ăn, đèn phòng khách cũng không bật. Hạ Mạt nghi hoặc bước vào phòng khách, con mèo đen lù lù nhào về phía cô, Hạ Mạt giật thót mình, con Sứa Bò lại gào lên kéo cô chạy về phía phòng ngủ của

Tiểu Trùng!

Bật công tắc đèn.

Căn phòng bừng sáng!

Tiểu Trùng nằm trên giường, mắt nhắm nghiền, mặt mày xám ngoét...

Doãn Hạ Mạt giật mình thất kinh!

“Tiểu Trùng!”

Hạ Mạt nhào tới, chân tay quỳnh quáng lạnh toát, thân người chột nóng chột lạnh, bên tai, những âm thanh rầm rầm khiến cả người cô như muốn nổ tung ngay lập tức!

“Tiểu Trùng...”

“... Chị...”

Chầm chậm, như đang ngủ say bị đánh thức, Tiểu Trùng ngạc nhiên mở to đôi mắt, ánh mắt lúc đầu vẻ như mệt mỏi, cậu ngạc nhiên nhìn Hạ Mạt rất lâu, đột nhiên ánh mắt chột hoảng hốt. Doãn Trùng lật đật vùng dậy, cười hiền hoà hỏi:

“... Chị... chị về rồi à... em đi nấu cơm...”

“Tiểu Trùng, em không khoẻ à?”

Trống ngực đập thành thịch, lồng ngực phập phồng, Hạ Mạt lo lắng lấy tay sờ thử lên trán Tiểu Trùng xem thử có nóng không, hình như hơi sốt, lại thấy môi Tiểu Trùng vừa khô vừa nhợt nhạt, cô lại càng lo hơn.

“Em hơi buồn... ngủ thôi...”, giọng nói có vẻ hỗn hển đứt quãng, Doãn Trùng ngồi dựa vào đầu giường mỉm cười an ủi chị, “... Có thể là hơi nóng đầu... không có chuyện gì... ngủ một đêm... là khoẻ thôi...”.

“Meo! Meo!”

Con Sứa bò luẩn quẩn quanh chân Hạ Mạt có vẻ bất an!

“Chị em mình đến bệnh viện đi.”

Doãn Hạ Mạt đột nhiên lại nhìn thấy trên chiếc tủ phía đầu giường có thêm mấy lọ thuốc mới cô chưa thấy bao giờ, một lọ bị đổ, một lọ nắp chưa được đậy kỹ, vài viên thuốc màu trắng vung vãi trên bàn. Tiểu Trùng là một đứa bé rất cẩn thận, gọn gàng, sạch sẽ, tuyệt đối uống thuốc không vứt bừa bãi thế này, trống ngực Hạ Mạt đập thành thịch, trong đầu thoáng vụt những suy đoán khiến cô kinh sợ.

“Nhanh, chị em mình đi bệnh viện ngay!”

“Không cần đâu... em không sao thật mà...”, Doãn Trường làm như không có chuyện gì mỉm cười, “nếu như chị... lo lắng cho em... thì làm cánh gà cho em ăn đi... được không... Cánh gà lần trước chị làm rất ngon...” Giọng Doãn Trường như vể hực hơi, môi càng lúc càng nhợt nhạt.

“Tiểu Trường!”

Mồ hôi toát đầy lưng, Hạ Mạt cắn chặt môi, cổ trắn tĩnh trước nỗi sợ hãi trong lòng, cô mềm mỏng nói:

“Em nằm xuống nghỉ ngơi một chút trước đi. Sốt mà ăn mấy thứ đồ nhiều dầu mỡ như cánh gà sẽ không tốt, chị nấu chút cháo. Ăn xong để chị đưa em đến bệnh viện xem thế nào, nếu không có gì chị em mình về ngay...”

“Chị...”

“Chị đi nấu cháo cho em.” Hạ Mạt ép Tiểu Trường đang muốn đứng dậy nằm lại xuống giường. “Em nghỉ một chút đã”.

Hạ Mạt vội vàng ra khỏi phòng ngủ của Doãn Trường rồi đóng cửa, sau đó, cô bắt đầu run lên bần bật! Thái độ lạnh nhạt, đau khổ của Lạc Hi trước đó làm tinh thần cô ảm đạm suy sụp đến lúc này đã chẳng còn quan trọng nữa. Cô chỉ mong Tiểu Trường thật ổn, chỉ mong Tiểu Trường sống khỏe mạnh mà thôi!

Cô nhắm mắt, âm thầm lặp đi lặp lại.

Tiểu Trường...

Tuyệt đối không có chuyện gì...

Quán ba Bong Bóng.

Bong Bóng là quán ba nổi tiếng trong khu chợ sầm uất này, trong bóng đêm, bảng hiệu đèn neon màu xanh sẫm nhấp nháy. Đèn trong quán mờ mờ ảo ảo, khách ngồi chật kín, nhân viên phục vụ không ngừng đi qua đi lại, những tiếng cười ồn ào. Nhân viên pha chế quầy bar khiến khách không

nỡ rời mắt trước những màn biểu diễn những nghệ thuật pha chế các loại đồ uống độc đáo. Ban nhạc trên sân khấu trước mặt diên cuồng biểu diễn những bản nhạc rock khiến không khí náo nhiệt của quán lên tới đỉnh điểm.

“Anh Lạc Hi, trước khi vào nghề, em là fan trung thành của anh! Em đã sưu tập tất cả các album nhạc và phim của anh, em đã từng xếp hàng suốt cả đêm để xin chữ ký và đã được những món đồ do chính tay anh ký đó!”

“Lần trước tham gia chương trình Đêm của Sao, MC có hỏi mình tình em yêu thích nhất là ai không cần suy nghĩ em trả lời liền là anh Lạc Hi. Thật sự, chính vì để tận mắt nhìn thấy anh Lạc Hi, em sung sướng đến mấy ngày không ngủ được!”

“Anh Lạc Hi này em kính anh một ly trước... em vừa mới vào nghề... về mặt diễn xuất xin anh chỉ dạy thêm...”

“...”

Mấy chiếc sofa dài màu xanh nước biển quay tròn tạo thành 1 góc riêng trong quán bar Bong Bóng. Mười mấy diễn viên và nhân viên trong ê kíp làm phim *Thiên hạ thịnh thế* vừa uống rượu vừa trò chuyện vui vẻ.

Ánh đèn mờ mờ biến ảo mê ly.

Ngồi khuất trong góc tối nhất, dựa lưng vào ghế sofa, Lạc Hi thờ ơ cụng ly, uống hết ly này đến ly khác với những người trong đoàn. Chéo về phía đối diện, Thẩm Tường đang thản nhiên nói chuyện với một diễn viên ngồi bên cạnh.

Mọi người trong đoàn vui vẻ.

Kết thúc một ngày quay, phó đạo diễn đề nghị đi bar xả hơi thư giãn, Lạc Hi vốn không tham gia vào hoạt động này, vậy mà hôm nay lại hưởng ứng một cách bất thường. Đã thế, Thẩm Tường là người luôn đi lại một mình cũng phá lệ muốn tham gia. Cùng lúc nhậu với cả hai Thiên Vương Cự Tinh quả là cơ hội hiếm có. Hơn nữa, hôm nay Lạc Hi rất nhiệt tình, ai mời rượu cũng không từ chối, không hề tỏ vẻ ta đây là ngôi sao cỡ “bự”!

Không khí trong quán bar rất náo nhiệt

Những chuyện tán dương nhiệt tình chẳng lọt vào tai Lạc Hi được câu nào, chỉ có điều trực giác đã thôi luyện bao nhiêu năm đã giúp anh cho dù hoàn toàn mất tập trung cũng có thể đối đáp tự nhiên hoàn toàn thoải mái. Trên

sân khấu, một nữ ca sĩ mặc đồ nóng bỏng đang hát, cô ca sĩ đó nhìn quen quen nhưng không nhớ ra đã từng gặp ở đâu, phong cách biểu diễn của cô ta rất thuần thực và gợi cảm, giọng hát khàn khàn dễ thương.

Lạc Hi thờ ơ nhìn cô ca sĩ.

Dưới ánh đèn mờ ảo...

Cô gái huyền ảo như biến thành một người khác...

Nụ cười lạnh nhạt, ánh mắt cũng lạnh nhạt, gương mặt trắng như ngà, và mái tóc dày dày như rong biển, nhìn cô giống như một nàng tiên cá đang rong chơi. Đứng trước micrô, cô chăm chú nhìn anh phía xa, cất lời hát:

...

Nếu khóc lóc thỉnh cầu

Nếu giả như không biết chàng vẫn đang yêu cô ta

Nếu thiếp quỳ hai gối xuống, đau thương cầu xin chàng

Chàng ơi, chàng có thể vì thiếp mà ở lại .

...

Dưới gốc cây anh đào năm ấy, vào thời khắc anh nghe được tiếng bước chân cô...

Có lẽ số trời đã định cho cuộc đời anh từ đây .

Biết bao nhiêu lần được nhận làm con nuôi rồi lại bị đưa trả về cô nhi viện, năm mười sáu tuổi anh đã quen với việc thay đổi nơi sống mà không mong đợi bất cứ điều gì. Ngồi trong sân trên bậc đá xanh ẩm ướt trong vườn điều duy nhất anh đang nghĩ lúc đó chỉ là, lần này sẽ ở đây được bao lâu? Những người trong nhà này sẽ lại viện cớ gì để đưa anh trở lại cô nhi viện?

Anh...

Đã và sẽ không thể nào hạnh phúc sao...

Từ ngày anh bị mẹ bỏ rơi.

Trong lòng anh dường như có một hố sâu đen ngòm, có được ít tình cảm cũng bị khoét moi đi hết sạch, lưu lại chỉ là sự trống trải.

Chẳng biết từ bao giờ, anh đã quen trước mặt người lạ giả bộ là một người lương thiện hoàn mỹ, nụ cười đẹp đẽ luôn nở trên môi, nhưng hố sâu trong lòng anh ngày càng buốt giá. Trong cơn ác mộng, hết lần này đến lần khác, anh cố gắng vừa cười vừa nói: “Mẹ! Mẹ nhìn đi, người mẹ đã từ bỏ là con

hôm nay đã giải giang thế này đây...”

Mẹ không hối hận sao?

Nhưng, bị vứt bỏ là số phận của anh...

Tuy nhiên định mệnh này phần nhiều cũng bởi vì anh.

Để ngăn những người cố gắng tiếp cận mình, Lạc Hi đã dùng sự ưu tú, sự hiểu biết thành vật bảo hộ cho mình, dùng thói kiêu ngạo và nụ cười để chế giễu những đứa trẻ đã bị anh cướp đi tình yêu thương của cha mẹ chúng. Nhưng những đứa trẻ ấy là con đẻ, anh chẳng qua chỉ được nhận về nuôi, tình yêu thương của cha mẹ chúng có đúng là bị anh cướp đi?

Và kết quả cuối cùng là luôn bị trả lại cô nhi viện, thậm chí còn bị vu là thằng trộm cắp rồi bị tóm cổ vào đồn. Trong mắt của các cô trong cô nhi viện, anh là một đứa trẻ tội nghiệp đáng thương, còn anh lúc nào cũng chỉ muốn dò hỏi tin tức về mẹ...

Nếu biết anh sẽ bị bỏ rơi, đêm đêm anh khóc rất nhiều, anh đã và không bao giờ còn có được hạnh phúc...

Dù là như vậy...

Mẹ...

Cũng sẽ không hối hận sao?

Ngồi trên bậc đá xanh ẩm ướt trong sân vườn, sau lưng cậu bé 16 tuổi, hoa anh đào nở rộ, không biết tại sao ký ức lại ùa về trong đầu anh như vậy. Khi âm thanh của tiếng bước chân vọng đến, anh đột nhiên có ảo giác rất hoang đường, nghĩ rằng đó là mẹ anh đang trở về!

Anh ngoái đầu và nhìn thấy cô bé.

Giữa những cánh hoa bay đầy trời, cô bé 15 tuổi, đôi mắt lạnh lùng màu hổ phách, đôi mắt không đúng độ tuổi của cô bé khiến trái tim anh trở nên bình lặng...

Bây giờ nghĩ lại, tình cảm của anh với cô dường như chẳng vì một lý do gì, chính trong khoảnh khắc đó, hình ảnh của cô đã in dấu trong lòng anh, đã in đậm đến nỗi không có gì có thể xóa đi được.

Đôi mắt cô luôn dễ dàng nhìn thấu được lòng anh, nhưng lại không có chút hứng thú gì với anh, chỉ là những lúc anh vô tình làm tổn thương Tiểu Trùng, cô mới đứng ra bảo vệ cậu em trai như bảo vệ chú gà con. Trong

lòng cô, Tiểu Trùng chiếm một vị trí quan trọng không gì so sánh được, thậm chí có nhiều lúc anh cảm giác cô đang sống vì Tiểu Trùng, tất cả những gì cô làm đều vì muốn Tiểu Trùng được vui.

Sau này, cô dần dần tiếp nhận anh, từng bước, từng bước đối xử với anh như một người trong cùng một nhà. Đúng lúc trong lòng anh đang dần có sự ấm áp, cô lại nhẫn tâm xé tan sự ấm áp trong lòng anh.

Xem ra, có vẻ cô là người tận nghĩa tận tình, cô thậm chí giành giật cho anh cơ hội được đi du học, nhưng cô không biết anh hận cô biết bao! Chỉ vì vì sự có mặt của anh làm ảnh hưởng đến bố Doãn, ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của Tiểu Trùng, cô thân nhiên lạnh lẽ buộc anh phải ra đi, trong lòng cô không mấy may do dự và phản kháng.

Anh cho rằng lòng căm hận sẽ khiến những ngày sống bên Anh, anh mãi mãi không thể quên được cô. Rồi cho đến một lần, khi ví tiền có đựng ảnh của cô bị cướp mất, anh đã điên cuồng bạt mạng đuổi theo tên cướp qua mấy con đường chỉ để lấy lại ảnh của cô trong cái ví rỗng. Lúc đó anh mới nhận ra, trong nỗi căm hờn thâm lạnh còn có một thứ tình cảm vô cùng phức tạp...

...

*Thiếp biết chàng yêu cô ta.
Yêu cô ta như yêu kim cương
Dù cho cô ta không yêu chàng
Chàng vẫn khờ dại yêu cô ta
Cũng giống như thiếp yêu chàng
Khờ dại yêu cô ta*

...

*Thiếp có thể giả vờ không biết chàng yêu cô ta
Thiếp có thể khóc lóc cầu xin chàng
Nếu như quỳ xuống chàng có thể khiến chàng mềm lòng
Và dù cho thiếp có chết đi
Chàng cũng sẽ không ở lại*

...

Bóng dáng của cô gái mờ mờ ảo ảo trên sân khấu, gương mặt trong sáng

ánh mắt thản nhiên, giọng hát dịu dàng, mềm mại như từ một nơi xa xăm nào đó vọng lại.

Lạc Hi chăm chú nhìn cô ca sĩ rất lâu.

Anh mắt đen huyền như màn đêm.

Sau năm năm gặp lại cô trầm tĩnh hơn, dù rằng cô chỉ trầm ngâm lặng lẽ ngồi một mình ở góc nhà, nhưng cô vẫn toát ra ánh hào quang và mùi thơm khiến người ta mê mẩn.

Có lẽ, khi anh mới tiếp cận cô, lúc đầu là để trả thù cô, dụ dỗ cô, để cô phải yêu anh, để cô cũng phải nếm thử cái cảm giác u sầu mà bao nhiêu năm qua anh không thoát ra được.

Nhưng anh đã đánh giá quá cao về mình.

Càng tiếp xúc, càng gần gũi với cô, tình cảm của anh càng thêm đơn độc. Anh không thể không yêu cô. Cái đẹp lạnh lùng của cô như là một thứ thuốc phiện, cô còn chưa vướng vào thì anh đã bị chìm đắm.

Sự chìm đắm này khiến anh sợ hãi.

Có thể đây là bi kịch mà số trời đã định cho cuộc đời anh, dường như anh đã nhìn thấy kết cục của đời mình.

Càng yêu cô anh càng lo sợ, giống như con dao găm thăm đầy mật ngọt đang đâm xoáy vào tim anh, vừa ngọt ngào vừa đau xót nhỏ máu.

Dù cô cũng đang dần dần yêu thương anh, nhưng trong đôi mắt cô, trước sau vẫn là thái độ dửng dưng lạnh lùng, dường như bất cứ lúc nào, cô cũng có thể rời xa anh, dường như đối với cô tình cảm không phải là điều quan trọng. Có những lúc anh cảm giác đó chỉ là ảo giác, sắc mặt, thái độ của cô khi nhìn anh mỉm cười không có sự dửng dưng xa cách, rõ ràng là rất dịu dàng, rất yêu thương, và rồi bỗng nhiên, anh lại cho rằng tình cảm trong đôi mắt cô chỉ là ảo giác của anh...

Cho dù khi nhìn thấy những bức ảnh của cô và Âu Thần bên nhau, nỗi đau khổ khiến anh ngạt thở, nhưng thực sự anh cũng không đến mức không tin tưởng cô.

Thực ra nếu đúng là cô có ý định rời xa anh, thì việc gì phải tới thăm anh trước để mà giải thích, hơn nữa, cô còn cố gắng làm sao cho anh vui vẻ. Anh hiểu, anh cũng hối hận vì đã quá xúc động mà đã nói ra những lời làm

tồn thương đến cô.

Chỉ có điều...

Anh thật sự rất lo sợ...

Rốt cuộc cô cũng rời xa anh ư, giống như năm năm trước cô đã mặc nhiên tống tiễn anh đi, giống như mẹ anh đã bỏ anh ở khu vui chơi...

Cho dù, cô yêu thương anh, nhưng có phải cô cũng đang yêu thương Âu Thần, bằng không, dù ở bất cứ góc độ nào cũng không thể chụp lại được những hình ảnh cô với vẻ mặt đầy lo lắng và quan tâm như vậy. Cô yêu anh, nhưng trong lòng cô có lẽ có nhiều thứ khác quan trọng hơn anh, nên bất cứ lúc nào cô cũng có thể bỏ anh rồi ra đi một cách lặng lẽ...

Tận đáy lòng...

Những ý nghĩ buốt lạnh cứ thế tuôn trào...

Anh chợt nhớ về ngày xa xưa, khi anh còn nhỏ ngồi một mình cô độc trên chiếc ghế dài trong khu giải trí giữa đêm khuya giá lạnh làm chân tay anh đông cứng, máu trong người từng giọt từng giọt nhưng chảy đông cứng... Giá như anh đừng yêu mẹ anh nhiều như thế thì có lẽ khi mẹ anh bỏ đi, anh sẽ dễ dàng chấp nhận hơn chăng...

“Đới Tây! Đới Tây!”

“Hát bài nữa đi! Đới Tây!”

Những tiếng reo hò vỗ tay tán thưởng rầm rầm trong quán bar Bong Bóng!

Lạc Hi ủ uê suy tư bỗng nhiên giật mình tỉnh lại!

Đèn cầu xoay tròn chiếu bảy màu sắc, cô ca sĩ đang đứng trên sân khấu hoá ra không phải cô ấy, bài hát cô ca sĩ vừa hát cũng không phải bài *Kim cương*. Nghe những tiếng reo hò trên sân khấu, đột nhiên Lạc Hi lại nhận ra tại sao mình nhìn thấy cô gái đó thấy quen quen. Đới Tây hình như là ca sĩ gia nhập Công ty Sun cùng thời với cô ấy, sau đó cô ấy đã dành phần thắng, Đới Tây tách khỏi công ty, hiện đang là ca sĩ ruột của quán bar Bong Bóng này.

“... Quen cô ta à?”

Không biết từ lúc nào, đám nhân viên trong đoàn làm phim này giờ ngồi quây quần ở đây đều đã tản đi nháy hết rồi, còn lại mỗi Thẩm Tường đã chuyển qua ngồi cạnh anh.

“Không quen.”

... Đường nhiên không thể nào là cô ấy.

Lạc Hi trầm ngâm uống cạn cốc rượu. Hồi chiều lúc mọi người bàn xem nên tới đâu, theo bản năng anh buột miệng “Quán bar Bong Bồng”, rõ ràng anh biết cô ấy chắc chắn sẽ không có mặt ở đây, là anh...

“Hồi này em đặt cược trong lòng...”

Thẩm Tường cầm cốc rượu trong tay, cô hoàn toàn không mang một chút kiêu kỳ như thường ngày, có vẻ như cô đang ngà ngà say, đôi má đỏ rực, ánh mắt mơ màng.

Rượu whisky không đá uống vào làm dạ dày nóng rát, ánh mắt Lạc Hi có chút gì đó mơ hồ.

“Sao anh không hỏi em đánh... đánh cược chuyện gì...”

Thẩm Tường mắt lơ đãng dựa vào vai Lạc Hi, tay cầm cốc rượu tay đưa qua đưa lại vẻ mặt tinh quái. Những người khác trong đoàn làm phim đều đã xuống sàn nhảy, không ai để ý đến họ nữa.

“Đánh cược chuyện gì?” Lạc Hi lơ đãng buột miệng hỏi.

“Em đánh cược... khi nào anh có thể phát hiện... phát hiện ra em đã đuổi mọi người đi... phát hiện ra ngay lúc này người ngồi cạnh anh là em... là em...” Mùi rượu nồng nặc hoà quyện với mùi thơm trên cơ thể cô, trong quán bar ồn ào náo nhiệt toả ra một cảm giác gợi cảm mãnh liệt hấp dẫn đến kỳ lạ. “... Nhưng anh cứ mãi mê nhìn cô gái trên sân khấu đó... một chút cũng không... không thèm để ý đến em...”

“Em đã uống mấy cốc rồi?”

“Uống... rất nhiều rất nhiều rồi... ha ha...”, Thẩm Tường vùi mặt vào vai anh, cười nói thì thào, “... nhưng... em đang giả say... ha ha...”

Lạc Hi nhẹ nhàng đẩy đầu Thẩm Tường xích ra một chút.

“Anh đưa em về.”

“... Sao anh coi thường em... cái cô Doãn Hạ Mạt đó... anh quen cô ta chưa được bao lâu... còn em luôn ở bên anh... anh không biết sao?...” Đột nhiên Thẩm Tường ôm chặt lấy Lạc Hi, cô ngược mắt nhìn anh chăm chú, ánh mắt nửa say nửa tỉnh. “...Anh mãi mãi coi thường em... phải không... giống như vừa này... anh cứ nhìn cái cô ca sĩ lạ đó... cũng không nhìn em... phải

không?...”

“Thẩm Tường...”

“Tại sao anh không muốn nhìn nhận em?!...” Dưới ánh đèn mờ nhạt, trong mắt Thẩm Tường dường như có những giọt nước mắt như giả như thật. “... Chiều nay... em ở bên ngoài phòng nghỉ đã nghe lén được câu chuyện giữa anh và cô ta!!... ha ha... ha ha... là em đã cố tình nghe trộm...”

Lạc Hi lập tức cứng đờ người .

“... Chia tay cô ấy đi... nếu cô ấy làm tổn thương anh như thế... nếu như cô ấy không làm anh vui...”

“Chúng tôi sẽ không chia tay.”

Trên ghế sofa màu nước biển, trong ánh sáng mờ ảo, hơi thở của Lạc Hi trở nên lạnh giá, anh cố gắng gỡ tay của Thẩm Tường ra khỏi tay mình, nhưng cô ta vẫn nhất định không buông, Thẩm Tường khẽ gào:

“Tại sao?! Là em quen anh trước, là em... yêu anh trước... trước đây lâu lắm rồi, em đã từng nói với anh... lẽ nào anh thực sự cho rằng lúc đó em chỉ nói đùa với anh sao?...”

“Như thế thì sao?!”

Lạc Hi bỗng phẫn nộ, giọng nói chứa vẻ tàn nhẫn: “Thời gian quen biết bao lâu so với tình cảm sâu đậm đâu có... hoàn toàn không liên quan gì đến nhau hết!”.

Đó chính là mũi kim trong tim anh...

Anh đột nhiên nhận ra mình đang sợ điều gì, đột nhiên anh hiểu tại sao hồi chiều, trong lúc nóng giận anh đã nói ra những điều làm tổn thương đến Doãn Hạ Mạt.

Không phải anh không tin Doãn Hạ Mạt, chỉ có điều...

Người mà Doãn Hạ Mạt quen trước...

Là Âu Thần...

Bốn năm trước khi quen anh cô đã thuộc về Âu Thần.

Cô không hề có chút tình cảm gì với Âu Thần sao? Anh vẫn còn nhớ những hình ảnh cô nũng nịu thân mật với Âu Thần dưới cây anh đào năm năm trước, cô đã nhìn đắm đuối vào đôi mắt Âu Thần rất lâu...

Và trên tấm ảnh chụp cách đây không lâu, ánh mắt cô quan tâm lo lắng

nhìn Âu thần đang nằm trên giường cấp cứu...

Rất giống nhau...

Chẳng lẽ bản thân cô ấy cũng chẳng nhận ra sao?

Nhưng, anh đã nhận ra và anh đã lo sợ đến mức không thở nổi...

“... Không có liên quan gì sao?”

Thẩm Tường vẫn nhìn anh chăm chú rồi bật cười, cô nói: “Nhưng tình cảm của Doãn Hạ Mạt dành cho anh không bằng một phần mười tình cảm em dành cho anh!”

“Tránh ra!”

Như bị đâm trúng huyết trí mạng nhất, Lạc Hi tức tối đẩy mạnh thẩm tường ra! Thẩm Tường bị đẩy ngã ra sofa, gương mặt vừa ngạc nhiên vừa đau khổ, dần dần bộ dạng say mềm và ánh mắt mơ màng biến mất, Thẩm Tường lại lộ rõ vẻ kiêu ngạo cố chấp ngang bướng. Thẩm Tường giọng lạnh tanh:

“Có cần em chứng minh cho anh xem không?”

“Không cần.”

Lạc Hi lạnh lùng trả lời. Thẩm Tường lại làm như hoàn toàn không nghe thấy câu trả lời của Lạc Hi. Thoắt cái cô đã tiến sát lại đưa hai tay ôm lấy đầu Lạc Hi, dùng hết sức kéo anh về phía mình. Sau đó, môi cô ta, miết mạnh hôn lên môi anh!

“Cô điên rồi!”

Lạc Hi giật mình nổi cáu, lập tức đẩy mạnh Thẩm Tường ra! Lạc Hi không những tức vì bị Thẩm Tường hôn mà anh còn lo cảnh vừa xong mà bị đám phóng viên văn hoá chụp được thì Doãn Hạ Mạt sẽ nhìn thấy! Quán bar vốn là nơi cánh nhà báo thường hay lui tới ẩn mình, đặc biệt là nơi rất nổi tiếng như quán bar Bong Bóng này.

“Đó là chứng minh tình yêu của em. Anh lo bị đám nhà báo tóm được sao? Em không sợ! Em không quan tâm mấy tay phóng viên viết những gì, kể cả họ viết em không biết đến thế nào là liêm sỉ cũng đâu có liên quan gì đến anh, vì anh, em có thể vứt bỏ tất cả!”

Thẩm Tường cười kiêu ngạo, đắm đắm nhìn Lạc Hi, cô nói: “Cô ta có thể làm như vậy không?! Trước giờ đều là do anh hết lần này đến lần khác xuất

hiện cứu giúp cô ta, anh không quan tâm đến việc có bị loan những tin đồn có thể làm mất thể diện hay không, anh không quan tâm đến danh tiếng và người hâm mộ của mình có thể bị ảnh hưởng ra sao. Và rồi cô ta đã làm được những gì cho anh nào? Cô ta chỉ biết từng bước, từng bước giẫm đạp lên anh để tiến thân! Cô ta đã làm được gì cho anh nào? Cùng lắm là đến xem anh diễn, làm chút đồ ăn con con, cô ta thậm chí còn không dám đứng ra nói là không tiếp nhận tham gia bộ phim *Hoàng Kim Vũ*, bộ phim đối địch với *Thiên hạ thịnh thế* của anh!”.

Lạc Hi cứ thế lặng nghe, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt tối sầm lại, từng lời nói của Thẩm Tường như những mũi dao đâm mạnh vào anh, anh đau xót, đầu óc trống rỗng chỉ toàn sương mù bao phủ. Thẩm Tường đau khổ nhìn Lạc Hi cô cũng cảm thấy thương xót cho anh, vì cô mà anh phải khó xử, Thẩm Tường nhẹ nhàng đến gần Lạc Hi, hôn anh một lần nữa...

Cũng buổi tối hôm ấy.

Doãn Hạ Mạt chờ dẫn ngồi trong phòng bệnh.

Cô đã gạt bỏ hết tất cả những lý do biện bạch của Doãn Trường, nhất quyết đưa cậu đến bệnh viện. Nói đúng ra thì Tiểu Trường càng có ý đồ ngăn cản thì sự lo lắng bất an trong lòng Doãn Hạ Mạt càng mãnh liệt. Vị bác sĩ trực đêm hôm nay cô đã quen biết từ năm năm về trước, khi Tiểu Trường bắt đầu nằm viện. Khi nghe Doãn Hạ Mạt nói Tiểu Trường bị sốt nhẹ, có vẻ như điều này không tốt lành gì, thái độ của bác sĩ tỏ ra căng thẳng lo lắng, ông gọi hết các bác sĩ y tá đang trong phòng nghỉ đến hội chẩn. Ngay sau đó, bác sĩ Trịnh ngoài 50 tuổi cũng vội vàng từ nhà phóng đến.

Mặc dù, bác sĩ Trịnh và các bác sĩ đều biết rõ bệnh tình của Tiểu Trường, nhưng khi nghe Doãn Trường kể về tình trạng sức khỏe của cậu họ đã rất sốt sắng, khẩn cấp đưa Doãn Trường đi làm một loạt xét nghiệm. Nhìn những kết quả xét nghiệm, các bác sĩ tỏ ra nghiêm trọng nói với Doãn Hạ Mạt,

Doãn Trường phải lập tức nhập viện để tiến hành điều trị.

“Chị, chị về nhà đi.”

Doãn Trường nằm trên giường bệnh, cười thật hiền hậu, hàng lông mi mỏng manh như những đôi cánh của các thiên thần. Dịch truyền trong bình tí tách nhỏ từng giọt.

Lồng ngực Doãn Hạ Mạt thắt lại.

Đột nhiên cô phát hiện không biết từ lúc nào, cảm của Doãn Trường đã gây đến mức nhợn hoắt ra thế kia, đôi môi như trong suốt. Doãn Hạ Mạt vẫn luôn nghĩ rằng Tiểu Trường đang trong thời kỳ lớn nên vóc dáng thay đổi là chuyện bình thường. Và lại Tiểu Trường và cô không ăn ít đi, vẫn ngon miệng, nên cô nghĩ bệnh của Tiểu Trường không có gì đáng lo ngại...

Nào ngờ...

Cô bắt đầu hoảng loạn, lo sợ.

Do cô nhầm lẫn gì chẳng? Do cô sợ ý chuyện gì chẳng?

“Chị, chị biết là các bác sĩ thường hay thích trầm trọng hoá vấn đề, chỉ là mấy ngày trước em bị cảm sốt, chứ sức khoẻ của em vẫn đỉnh thế này, sống đến 80 tuổi cũng chẳng là gì.” Doãn Trường mỉm cười nắm tay chị. “Chị, đừng lo lắng quá, thực sự không có gì đâu.”

Doãn Hạ Mạt điều chỉnh lại hơi thở, ngồi bên giường bệnh, cô nắm lại bàn tay Tiểu Trường và nói:

“Ngủ một chút đi, sau khi tỉnh dậy em sẽ hết sốt, sẽ hết bệnh thôi, chị sẽ không lo lắng nữa được không?”

“Chị đã huỷ hết các buổi diễn rồi.”

Khi Doãn Hạ Mạt gọi điện cho Trân Ân để uỷ các show diễn, Trân Ân ngạc nhiên mắng cô điên hay sao. Nhưng khi biết cô phải chăm sóc Tiểu Trường, thái độ của Trân Ân lập tức quay ngoắt một trăm tám mươi độ, bảo cô cứ yên tâm trong bệnh viện, không phải lo lắng đến những việc khác. Trân Ân thề chết cũng sẽ giải quyết mọi chuyện ổn thoả.

“Chị...”

Hạ Mạt lắc tay Tiểu Trường nói yêu: “Nội trong ba ngày tới chị huỷ mọi show diễn, chị sẽ không rời em một bước. Nếu em được xuất viện, chị cũng sẽ ở nhà chăm sóc em vài ngày, nấu những món em thích ăn, được

không?”.

“Không cần đâu!”, Doãn Trường sốt ruột muốn ngồi dậy, “Mình em ở trong này là được rồi”.

“Chị đã quyết định rồi.” Doãn Hạ Mạt quả quyết nói.

Hạ Mạt dúm tay Doãn Trường vào trong chăn, nhẹ nhàng kéo chăn lên cao đến cằm cậu, rồi đứng dậy điều chỉnh tốc độ truyền dịch. Doãn Trường tính thử khuyên can chị lần nữa, nhưng nhìn vẻ mặt cố chấp của chị, cuối cùng cậu cũng thôi không nói gì thêm nữa.

Đêm rất yên tĩnh.

Từng giọt dịch nhẹ nhàng nhỏ xuống truyền vào mu bàn tay của Doãn Trường, có vẻ cậu đã chìm vào giấc ngủ, hơi thở đều đều, âm thanh rất nhẹ, nhẹ đến nỗi như có thể ngừng lại bất cứ lúc nào.

Doãn Hạ Mạt dán mắt nhìn Tiểu Trường.

Cô biết, nhất định đã xảy ra chuyện gì, nếu không Tiểu Trường đã không cố giấu cô, và sắc mặt của bác sĩ đã không chùng đến như vậy...

Đột nhiên cô ớn lạnh, toàn thân run rẩy.

Một hồi lâu, Doãn Hạ Mạt khẽ lắc đầu, không thể nào, Thượng đế không thể không công bằng như vậy, xưa nay Thượng đế chưa hề cho Tiểu Trường cái gì, sao có thể là hại nó thêm lần nữa.

Không thể nào...

Cô nhắm mắt lại, mặt trắng bệch, đầu óc như bị tảng đá nặng trĩu đè nặng, hơi thở nặng nề...

Minh Hiếu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 13

Ngày hôm sau, *Nhật báo Quất Tự* có số lượng phát hành rất lớn đã cho đăng một tấm ảnh khiến người ta phải giật mình kinh động!

Tuy rõ ràng là ảnh chụp lén và ánh sáng trong quán rượu cũng không rõ, nhưng vẫn có thể nhận rõ người trong hình là Lạc Hi và Thẩm Tường, hai ngôi sao bụi thuộc hàng Thiên Vương, Thiên Hậu trong giới nghệ sĩ! Trong ảnh, hai người đang hôn nhau thắm thiết!!

Tấm ảnh được đăng, lập tức thu hút ánh mắt tò mò của mọi người! Thậm chí nó còn vượt tầm ảnh hưởng của việc Lạc Hi bỏ vai diễn trong *Cờ chiến* chuyển qua đóng *Thiên hạ thịnh thế*! Chẳng mấy chốc, tất cả các cơ quan truyền thông, báo chí và mọi người đều tập trung chú ý vào tin sốt dẻo trên. Thẩm Tường thầm yêu Lạc Hi là một “bí mật” mà ai ai cũng biết, trước khi xuất hiện Doãn Hạ Mạt, Thẩm Tường vẫn là người tình của Lạc Hi trong những tin đồn. Mặc dù tin đồn về mối quan hệ giữa Lạc Hi và Thẩm Tường được lan truyền suốt một thời gian dài nhưng vẫn không có chứng cứ gì xác thực, hai người trước giờ cũng chưa công khai thừa nhận. Trong buổi họp báo của Doãn Hạ Mạt, Lạc Hi đã công khai trước công chúng tình yêu giữa anh và Hạ Mạt, một cuộc tình lãng mạn giống như chuyện tình cảm giữa nàng công chúa và chàng hoàng tử trong câu chuyện cổ tích. Trước làn sóng diễn biến của cuộc tình khiến mọi người phải ngưỡng mộ này, những tin đồn liên quan đến Thẩm Tường trước đó cũng tự nhiên bị lãng quên.

Nhưng tấm ảnh này...

Lẽ nào Lạc Hi và Thẩm Tường tình xưa lại bùng cháy? Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt đã chính thức chia tay?

Lạc Hi vì mối quan hệ mờ ám giữa Doãn Hạ Mạt và Âu Thần vì đau lòng nên mới cùng Thẩm Tường đổ thêm dầu vào lửa? Hay là vì tình cảm của Lạc Hi và Thẩm Tường khiến Doãn Hạ Mạt nổi cơn ghen nên đã chọn cách tiếp cận Âu Thần để trả thù? Thẩm Tường có phải là người thứ ba?...

Vô số những suy đoán...

Vô số những nghi ngờ...

Chỉ trong khoảng thời gian một ngày ngắn ngủi, tin tức giải trí từ các toà soạn, các đài truyền hình đều tập trung tâm lực phân tích scandal chuyện tình tay ba này. Bức ảnh Lạc Hi và Thẩm Tường đang hôn nhau được đăng ngập trời! Liên quan đến câu chuyện này, trên các trang web đâu đâu cũng tràn lan dự đoán, thảo luận tranh cãi, thậm chí biến thành cuộc chiến giữa hai phe, fan của Thẩm Tường và fan của Doãn Hạ Mạt...

Điện thoại di động của Lạc Hi và Thẩm Tường gần như phát nổ trước đám phóng viên văn hoá, cả hai người đều đùn cho trợ lý của mình nhận điện nói qua loa đại khái vài câu rồi thôi. Điện thoại của Doãn Hạ Mạt trong trạng thái tắt máy hoàn toàn, tất cả các phóng viên đều không thể nào liên lạc được với Doãn Hạ Mạt, cô dường như đã bốc hơi khỏi thế giới này!

Chiều.

Bệnh viện.

Trong phòng khám và điều trị.

Không có gió, bên ngoài, những tán lá cây im lặng bất động, chỉ có tiếng ve kêu ra rả trên những cành cây, không khí nóng nực, ẩm ướt.

Doãn Hạ Mạt đứng im lặng chờ đợi, ánh mắt dần trở nên mơ hồ, trước mắt cô, hình ảnh gương mặt bác sĩ Trịnh hiện lên chập chờn, một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, tai cô ù đi chỉ nghe được những âm thanh khàn khàn từ cổ họng phát ra nhưng lại bị vật gì đó cản lại...

“Bác sĩ nói gì ạ?...”

Cô vẫn cứ nghĩ là bệnh của Tiểu Trùng đã được đẩy lùi, Tiểu Trùng sẽ tiếp tục sống khoẻ mạnh, cô cho rằng mình đã được giải thoát khỏi cơn ác mộng bốn năm về trước, cô và Tiểu Trùng có thể sống bên nhau mãi mãi. Vậy mà bác sĩ Trịnh đã nói gì thế nhỉ, cô nghe mà không hiểu...

Bác sĩ Trịnh xem bệnh án xong ngẩng đầu lên, nhưng nếp nhăn nơi đuôi mắt để lộ vẻ nghiêm trọng và lo lắng. Bà nói: “Xin hãy chuẩn bị tâm lý. Tiểu Trùng phải tiến hành phẫu thuật thay thận ngay, nếu không... căn cứ vào tình trạng sức khoẻ của cậu ấy, hiện giờ khó có thể qua nổi ba tháng.”

“...”

Không hề báo trước, bác sĩ Trịnh bất ngờ nói với Doãn Hạ Mạt rằng thận của Tiểu Trùng đã bị huỷ hoại nghiêm trọng, các cơ quan khác cũng đang có triệu chứng xấu, nếu không làm phẫu thuật ngay, cuộc sống của Doãn Trùng chỉ duy trì thêm được ba tháng nữa thôi. Sau đó bà bảo cô hãy chuẩn bị tinh thần cho thật vững. Thế giới này thật nực cười đến độ Hạ Mạt muốn cười thật to, cô cố bạnh môi nhưng đôi môi lại như bị đông cứng rồi.

“... Bắt đầu chuyển biến xấu từ khi nào ạ?”

Linh hồn Hạ Mạt lớn vờn bay trong không trung như không còn thuộc về cô.

“Bắt đầu từ tháng Chín năm ngoái, chức năng thận của cậu ấy đã từ từ suy kiệt và chuyển biến xấu, chúng tôi cũng đã tiến hành đặc trị nhưng vẫn không có kết quả, tình hình vẫn tiếp tục xấu đi. Hồi tháng Ba năm nay, chúng tôi đã đăng ký lên trung tâm cấy ghép thận, hy vọng có thể tìm được một quả thận thích hợp để tiến hành phẫu thuật.”

“Tiểu Trùng đã biết trước chuyện này rồi phải không ạ?”

“Đúng vậy.”

“Bác sĩ cũng đã biết tình trạng nghiêm trọng này từ lâu rồi đúng không?”

“...Đúng.”

Doãn Hạ Mạt nhắm mắt lại, mặt trắng bệch.

“Sao không nói cho cháu biết?”

Tháng Chín năm ngoái, đúng khoảng thời gian này, cô chính thức gia nhập làng giải trí, từ lúc đó trở đi Tiểu Trùng kiên quyết không để cô đưa cậu đến bệnh viện nữa, và cô có quá nhiều show diễn nên cũng không còn thời gian để tiếp tục đưa em đi viện.

“Chúng tôi tìm cô mãi mà không được.” Bác sĩ Trịnh thở dài nói.

“Sao lại như vậy?” Doãn Hạ Mạt la lên thất thanh.

Bác sĩ Trịnh nghiêm nghị gật đầu.

“Đúng vậy, cách duy nhất để liên lạc được với cô là số điện thoại nhà, nhưng thời gian đó, khi chúng tôi gọi đến nhà cô, không phải không có người nhận điện thoại mà là vì chỉ có Tiểu Trùng ở nhà. Cô lại không đưa Tiểu Trùng đến bệnh viện...”

“Cháu...”

Doãn Hạ Mạt như bị sét đánh trúng, toàn thân chết lặng.

Bốn năm trước, cuộc sống của cô và Tiểu Trùng rất khó khăn, không đủ tiền mua điện thoại di động nên chỉ lưu lại số điện thoại nhà tại bệnh viện. Say này, khi cô đã có điện thoại di động, lại không nghĩ ra lưu số di động trong bệnh viện để tiện liên lạc.

“Thế nên bác sĩ đã để Tiểu Trùng nói lại với cháu, và rồi sau đó...”

Bác sĩ Trịnh lại thở dài.

“Chúng tôi có bảo Tiểu Trùng nói lại với cô.”

“Tiểu Trùng, nó không...”

Giọng cô đột nhiên dừng lại! Doãn Hạ Mạt đờ người, lưng toát mồ hôi lạnh. Tiểu Trùng... Tiểu Trùng... làm sao nó có thể nói với cô... Tiểu Trùng là người không muốn cô lo lắng nhất...

“Tiểu Trùng có bảo chúng tôi rằng nó đã nói với cô rồi, nó còn nói ý của cô là việc chữa trị thế nào phụ thuộc hoàn toàn vào bác sĩ.” Bác sĩ Trịnh giải thích. “Sau này chúng tôi cũng có nghi ngờ, kiên quyết đòi phải nói chuyện trực tiếp với cô. Nhưng Tiểu Trùng đã nghĩ ra rất nhiều lý do để từ chối, cậu ấy lúc thì bảo là cô bận phải đi diễn, lúc thì phải ra nước ngoài quay ngoại cảnh... Tháng trước chúng tôi đã từng đến nhà cô, nhưng không gặp... Còn Tiểu Trùng, ban đầu cũng rất cố gắng hợp tác trong việc điều trị, trước nay cậu ấy luôn uống thuốc rất đúng giờ, đến khám đúng hẹn, bảo cậu ấy làm gì cậu ấy cũng đều thực hiện, trong bệnh viện cậu ấy là bệnh nhân nghe lời bác sĩ nhất. Nhưng hai tuần trước khi tôi nhắc lại việc cô cần phải đến gặp các bác sĩ, cậu ấy vội vàng yêu cầu chúng tôi đừng đến tìm cô nữa, đừng để cho cô biết, vì gần đây cô rất bận, cô có rất nhiều chuyện phải lo lắng... lúc đầu chúng tôi cũng phân vân, nhưng Tiểu Trùng nói...” Bác sĩ Trịnh ngừng lại không nói nữa, bà không thể nhẫn tâm tiếp tục câu chuyện trước sắc mặt tuyệt vọng của cô gái đang đứng đối diện mình.

Bác sĩ Trịnh kết thúc qua loa câu chuyện:

“Cậu ấy nói không thể để cô lo lắng cho cậu ấy thêm nữa. Khi nào tìm được nguồn thiện thích hợp thì mới có thể nói cho cô biết, nếu không, cậu ấy sẽ từ bỏ việc chữa trị, bỏ nhà ra đi...”

Bên ngoài ve sầu kêu rầm trời.

Doãn Hạ Mạt đứng ngây người, gương mặt trắng bệch, thất thần như thể linh hồn cô đã bay mất, không có nỗi đau, không có suy tư, thế giới bên ngoài dường như rất ồn ào, tất cả như một đám mây lung lộn đang bùng lên những tia nắng chói chang, mắt lung linh hàng nghìn hàng vạn những đốm sáng, tất cả đều như không có thực. Người cô khẽ run rẩy, nhẹ đến mức không thể nhận ra được, cô như đứng chết lặng tại đó, có vẻ như chỉ cần cô dừng không nghĩ đến nữa thì tất cả sẽ đều là giả, tất cả sẽ chỉ còn là ảo giác...

Doãn Hạ Mạt đứng chết lặng nơi đó...

Như đang rơi xuống một vực sâu thăm tối, cứ thế rơi...

“Hạ Mạt...”

Bác sĩ Trịnh lo lắng bước tới đỡ vịn lấy Hạ Mạt, đôi mắt cô trống rỗng nhưng lại chứa đựng nỗi tuyệt vọng kinh người, gương mặt nhợt nhạt, thất thần như muốn ngất xỉu bất cứ lúc nào. Bác sĩ Trịnh đang tính gọi y tá đến thì nghe được giọng nói run rẩy nhưng rất kiên quyết của Hạ Mạt lặp lại câu nói sau cùng mà bác sĩ Trịnh vừa nói với cô:

“Hợp nhóm máu...”

Câu nói sau cùng của bác sĩ Trịnh rốt cuộc cũng kéo Doãn Hạ Mạt từ vực sâu thăm tối ngoi lên, Hạ Mạt nghen ngào hỏi:

“Chỉ còn cách làm phẫu thuật thay thận thôi sao?”

Doãn Hạ Mạt biết, phẫu thuật thay thận là giải pháp cuối cùng, rất dễ gặp rủi ro trong quá trình phẫu thuật, và cho dù phẫu thuật có thành công, thì khả năng xảy ra phản ứng đào thải vẫn còn đó.

“Đúng thế, đây là hy vọng cuối cùng.”

Câu nói này thật vô cùng tàn nhẫn, nhưng đã là thân nhân của bệnh nhân thì nhất định phải hiểu.

“...”

Môi Doãn Hạ Mạt trắng bệch, hồi lâu cô mới nói được:

“Vâng, vậy cháu xin trông cậy vào các bác sĩ nhanh chóng định ngày phẫu thuật. Xin các bác sĩ chạy chữa cho Tiểu Trường bằng cách tốt nhất, hết bao nhiêu tiền cháu cũng lo liệu được!”

Bác sĩ Trịnh không đành lòng nhưng không thể không giải thích: “Vấn đề

không phải là tiền bạc.”

“... Sạo ạ?” Doãn Hạ Mạt khựng lại hỏi.

“Là chưa có cách nào tìm được nguồn thận thích hợp. Cô cũng biết, nhóm máu của Tiểu Trùng là nhóm máu B RH âm tính, nhóm máu này rất hiếm, tìm nguồn máu tương thích vốn đã khó, bây giờ muốn tìm được nguồn thận vừa có nhóm máu tương thích vừa có các chỉ tiêu khác thích hợp lại càng khó khăn hơn.”

“...”

Như sét đánh trên đầu, Doãn Hạ Mạt rùng mình, hình như tia hy vọng cuối cùng của cô cũng đã tuột mất! Nhóm máu của cô và Tiểu Trùng lại không giống nhau, năm năm trước, Tiểu Trùng bị tai nạn xe mất rất nhiều máu, chính mắt cô đã chứng kiến các bác sĩ đã khó khăn như thế nào để huy động nhóm máu B RH âm tính để truyền cho Tiểu Trùng.

“Từ hồi tháng Ba vừa rồi, chúng tôi đã đăng ký trên trung tâm cấy ghép thận, và cũng đã tìm khắp các nguồn thận, nhưng đến bây giờ vẫn chưa tìm được.”

Nhìn bộ dạng đau khổ vô hồn của Doãn Hạ Mạt, bác sĩ Trịnh không kìm được lòng, bà liền động viên an ủi:

“Tuy nhiên, chúng tôi đã liên hệ đến Trung tâm Huyết học Quốc gia xin cung cấp nhóm máu B RH âm tính, hy vọng họ cũng có những nguồn thận được hiến thích hợp, mấy tuần nay chúng tôi liên tục nhận được những kết quả kiểm nghiệm, hãy kiên nhẫn đợi, có thể sẽ có thêm...”

Trong hành lang bệnh viện dài dằng dặc.

Phía trước mặt là một màn sương mù trắng xóa không nhìn rõ thứ gì, một mớ hỗn độn trong đầu Doãn Hạ Mạt, cô bước từng bước thần thờ lơ lửng như đang bước trên đám bông gòn. Các bác sĩ đi ngang qua cô, những y tá đẩy bệnh nhân ngồi trong xe lăn ngang qua cô, vậy mà cô như không nghe

thấy tiếng động nào, thật yên lặng. Phòng bệnh dọc hai bên hành lang, không ánh nắng, ánh đèn huỳnh quang chói mắt khiến tất cả trở nên trắng xoá.

Cuối cùng.

Hạ Mạt dừng lại trước cửa một phòng bệnh.

Cô nhẹ nhàng đẩy cửa.

Ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào trong phòng như hàng vạn giọt sáng bay lượn trong không trung, Doãn Hạ Mạt ngỡ người trong giây lát, đột nhiên cô cảm thấy mọi thứ như không có thật, cảm thấy mình chỉ là đứa bé gái bảy tuổi, chưa hề lớn khôn. Tất cả chỉ là cô đang trong cơn mơ mà thôi.

“Hạ Mạt...”

“Hạ Mạt! Hạ Mạt!”

Có người lay cô thật mạnh, luôn miệng gọi tên cô. Doãn Hạ Mạt đột nhiên bừng tỉnh, khắp người đầy mồ hôi lạnh. Quầng sáng trước mặt biến mất, chỉ còn thấy người vừa lay cô chính là Trần Ân tay cầm trái táo đã được gọt sẵn đang nhìn cô với vẻ mặt kinh hãi.

“Hạ Mạt, cậu không sao chứ?”

Trần Ân lắc qua lắc lại trái táo trước mặt Hạ Mạt ngạc nhiên hỏi. Mặt Doãn Hạ Mạt trắng bệch, trong suốt như thể chỉ cần đụng nhẹ cũng có thể vỡ tan. Nhưng...

Trần Ân chớp mắt nghi ngờ, vừa xong mình bị hoa mắt sao? Lúc này Hạ Mạt nhìn rất bình tĩnh, ngoại trừ sắc mặt có vẻ hơi chút nhợt nhạt, không hề thấy có dấu hiệu nào bất thường.

“Bên ngoài trời oi bức quá, có lẽ hơi say nắng.”

Doãn Hạ Mạt đưa tay lên lau trán, trán thì không có mồ hôi nhưng lưng lại ướt đẫm. Trong phòng có máy lạnh, hễ gió lùa ra cô lại rùng mình.

“Ừ, đúng vậy, hôm nay trời oi bức quá, dự báo thời tiết sẽ có mưa đấy.”

Trần Ân nói thêm, cô ngầm đoán hay là Hạ Mạt đã biết về vụ scandal giữa Lạc Hi và Thẩm Tường. Nghĩ một hồi cô lại gạt ngay, làm gì có chuyện, tối qua Hạ Mạt ở trong bệnh viện, cô ấy mãi lo cho Tiểu Trường như vậy, nhất định không thể rời khỏi bệnh viện, điện thoại thì tắt.

“Chị...”

Bên ngoài cửa sổ, cây cối tươi tốt xanh um, Doãn Trùng ngồi dựa trên giường bệnh, sắc mặt nhợt nhạt lộ hẳn đôi mắt to đen, hàng mi dài, nụ cười hiền hoà trên môi, nhìn cậu giống như một thiên thần đang sẵn sàng dang đôi cánh nhỏ.

Hạ Mạt ngẩn người nhìn cậu em hồi lâu rồi mới cất tiếng hỏi:

“Em còn sốt nữa không?”

Doãn Trùng cười trả lời chị:

“Em đỡ rồi, bây giờ em thấy tinh thần thoải mái hơn nhiều.”

“Thật không?”

Doãn Hạ Mạt đưa tay lên sờ trán Doãn Trùng, cậu co người lại, cô mặc kệ vẫn đưa hẳn tay ra đặt lên trán. Quả nhiên tay đụng vào vẫn nóng, nhiệt độ của Tiểu Trùng so với tối hôm qua chả khác gì. Như vậy mà gọi là đỡ rồi sao? Trong lòng Doãn Hạ Mạt vừa lo vừa thương, cô lại nghĩ đến chuyện tại sao Tiểu Trùng có thể giấu cô lâu đến như vậy, đôi mắt cô trở nên u ám trầm mặc.

“Hừm, Hạ Mạt này...”

Trân Ân chợt nhận thấy không khí có vẻ không thoải mái, Hạ Mạt có vẻ như đang giận chằng, à, cái đó, nếu Hạ Mạt giận, Tiểu Trùng không phải sẽ rất buồn sao. Trân Ân vội vàng cố gắng thử phá tan bầu không khí ngưng đọng này, nhưng nhất thời cô lại chưa nghĩ ra nên nói chuyện gì.

“Ồi?”

Hạ Mạt quay đầu lại.

“... À...”, Trân Ân gắng gượng, “bên ngoài trời nóng thật, phải không?”.

“Ừ.”

“Vậy cậu ăn trái táo này đi!”

Trân Ân vui vẻ nói, hà hà, cuối cùng thì cô cũng tìm được lời để nói. Vừa nói cô vừa vội vàng đặt trái táo vào tay Hạ Mạt, mặc dù trái táo này được Tiểu Trùng gọt vỏ, cũng hơi tiếc đấy, nhưng cứ cốt là để phân tán sự chú ý của Hạ Mạt là được rồi.

Hạ Mạt nhìn trái táo một hồi, cô thừa biết ý của Trân Ân, nhưng giờ phút này trong lòng cô đang buồn đến nẫu ruột, sao có thể nuốt nổi thứ gì.

“Chị, chị uống nước trước đi.”

Tiểu Trùng ngồi trên giường cúi người với lấy cái phích, rồi với lấy cốc nước trên chiếc bàn nhỏ đầu giường. Rốt cuộc... đâu có giấu được nữa? Cậu len lén nhìn khuôn mặt thẳng thốt của chị. Một chút phân tâm, tay lại cầm cốc nước không chắc, nước nóng cứ thế ào lên mu bàn tay!

“Tiểu Trùng!”

Trân Ân thất kinh kêu lên, vội chạy lại đã thấy mu bàn tay của Doãn Hạ Mạt đỏ hồng lên một mảng lớn. Trân Ân trong lòng nhói đau cuống cuống chẳng biết phải làm gì nữa, luôn miệng hỏi:

“Có đau không? Có đau không?...”

Doãn Hạ Mạt vội vàng cầm lấy phích nước trong tay Tiểu Trùng, rồi cô chạy tới chỗ cái tủ lạnh nhỏ lấy một ít đá cho vào túi chườm. Lúc quay lại thấy Trân Ân đang nâng tay Tiểu Trùng cúi đầu thổi phù phù vào chỗ bị bỏng.

Doãn Hạ Mạt lặng lẽ đi lại, vỗ vỗ vào vai Trân Ân.

Sau khi Trân Ân lùi ra, Doãn Hạ Mạt chườm túi nước đá lên mũi bàn tay em trai. Được một lúc, Doãn Hạ Mạt nhắc túi nước đá ra xem, thấy chỗ bị bỏng chỉ đỏ chứ không bị phồng rộp. Doãn Hạ Mạt cũng hơi yên lòng, cô giao lại túi nước đá cho Trân Ân tiếp tục chườm cho Tiểu Trùng. Làm như không để ý tới ánh mắt của em trao đang nhìn mình, Doãn Hạ Mạt quay người đi dọn dẹp cái bàn nhỏ bị nước đổ ướt.

Doãn Hạ Mạt để gọn cốc nước lên rồi dùng khăn lau bàn, tiện tay sắp gọn những thứ đang đặt trên đó. Trên bàn có một túi nylon to đựng đầy các loại hoa quả và đồ ăn vặt, chắc đều là do Trân Ân mua tới. Bên cạnh là túi xách của Trân Ân nằm đổ vật trên bàn, trong túi nhét đủ thứ lung tung, đầy tới mức nắp túi không đóng vào nổi.

Doãn Hạ Mạt bèn dựng túi xách của Trân Ân lên, nhưng những thứ trong túi nhiều quá, cái túi lại đổ xuống làm tung ra mấy tờ báo.

Doãn Hạ Mạt nhặt mấy tờ báo lên định bỏ vào chỗ cũ.

Nhưng.

Bức ảnh ở trên báo khiến cô đứng chết lặng! Trong bức ảnh.

Lạc Hi và Thẩm Tường đang hôn nhau, có lẽ là ở một góc khuất của quán rượu nên ánh sáng mờ mờ, không nhìn rõ mặt của hai người. Nhưng đúng

là họ đang hôn nhau chứ không phải là ảo giác.

“Đừng xem!”

Nghe tiếng động, Trân Ân ngoảnh đầu lại đã thấy Hạ Mạt đang nhìn bức ảnh trên tờ báo. Trân Ân thất kinh vội vàng đặt túi nước đá xuống, hốt hải chạy lại giằng lấy tờ báo trên tay Hạ Mạt. Tiểu Trùng vừa mới nhập viện, Lạc Hi ở bên ngoài lại làm những chuyện tai tiếng như vậy, Hạ Mạt làm sao có thể chịu đựng được nhiều đòn đến thế này?!

“Đừng bận tâm đến những chuyện vớ vẩn ấy! Chắc là uống say quá! Chắc là... chắc là bức ảnh do kỹ xảo tạo ra!”

Chà, lại nói lung tung gì thế này, bức ảnh này xem ra chẳng có gì là giả cả. Trân Ân buồn bực nghĩ, vội vàng giải thích tiếp: “Cũng có thể là do chiêu đánh bóng quảng cáo! Ha ha, đúng rồi, nhất định là để quảng cáo, để thu hút sự chú ý của đông đảo công chúng với bộ phim Thiên hạ thịnh thế có Lạc Hi và Thẩm Tường đóng, cốt tạo ra nhiều đề tài để “buôn dưa” nên họ đã cố ý chụp bức ảnh kiểu đó nhằm khuếch trương quảng cáo! Nhất định là như thế!”

Doãn Hạ Mạt dăm dăm nhìn Lạc Hi trong bức ảnh, nét mặt cô không biểu hiện gì, để mặc cho Trân Ân giằng lấy tờ báo trên tay mình.

Trân Ân thờ phào một cái, đang định nhét tờ báo vào trong túi xách thì nghe Doãn Trùng hỏi nhỏ:

“Trên báo có gì vậy?”

“Không có gì! Không có gì!” Thật đáng ghét, sao lại hồ đồ thế này! Trân Ân hối hận, trong lúc vội vàng đã mang theo những tờ báo này theo.

“Đưa đây nào.”

Doãn Trùng giơ tay ra, mắt nhìn Trân Ân chăm chăm. Trân Ân ngây ra một lúc, cuối cùng bất đắc dĩ đành phải đưa tờ báo cho Doãn Trùng. Doãn Trùng cúi đầu đọc báo, thần sắc càng lúc càng nghiêm trọng.

“Đọc xong chưa?”

Doãn Hạ Mạt dọn dẹp mặt bàn gọn gàng xong, giặt sạch khăn lau rồi phơi lại chỗ cũ. Cô biết nếu bây giờ không cho Tiểu Trùng xem thì nó cũng tìm mọi cách để xem cho bằng được.

“Chị, anh Lạc Hi...”

Doãn Trường lo âu nhìn chị.

Doãn Hạ Mạt nhú mào thản nhiên nói: “Việc quan trọng là em lo dưỡng bệnh cho khoẻ đi, đừng quan tâm đến những việc khác”.

“Chị...”

“Hạ Mạt...”

Trần Ân thẳng thốt kinh ngạc dán mắt nhìn Hạ Mạt, không hiểu tại sao cô ấy có thể thốt ra những lời như thế mọi chuyện chẳng có liên quan gì tới mình cả. Tuy không muốn thấy Doãn Hạ Mạt đau khổ trước scandal tai tiếng giữa Lạc Hi và Thẩm Tường, nhưng thái độ của Doãn Hạ Mạt bình tĩnh khác thường như thế kể cũng rất kỳ lạ.

Sau đó, Doãn Hạ Mạt chẳng nói lời nào, chỉ lặng lẽ đứng bên cửa sổ lơ đãng nhìn những hàng cây xanh bên ngoài. Đôi mắt cô trống rỗng vô hồn. Thời tiết thật oi bức, chẳng có lấy một gợn gió, lá cây không hề nhúc nhích, chỉ có tiếng ve sầu kêu ra rả.

Một tiếng sau Trần Ân ra về, Doãn Hạ Mạt tiến ra ngoài.

Tới cuối hành lang bệnh viện, Doãn Hạ Mạt nói: “Trần Ân, cậu giúp mình từ chối vai diễn trong *Hoàng Kim Vũ* nhé”.

“Cái gì?!” Trần Ân kinh ngạc! “*Hoàng Kim Vũ* là cơ hội mà biết bao người ngay cả năm mơ cũng muốn có! Hơn nữa đây lại là bộ phim do Công ty Âu Hoa Thịnh tự đầu tư sản xuất, cậu lại là người của Công ty Âu Hoa Thịnh. Cậu có biết nếu từ chối không diễn thì hậu quả sẽ như thế nào không?! Tiền đồ của cậu kể như đi tong!”

“Mình biết.”

Thế nhưng, nếu như không có Tiểu Trường thì những thứ đó còn có ý nghĩa gì với cô?!

“...” Trần Ân lộ vẻ ngạc nhiên và ngờ vực. Trong đầu Trần Ân chợt loé lên ý nghĩa ghê sợ, sợ đến nỗi trái tim dường như co thắt lại, cô kinh hãi hỏi: “Bệnh của Tiểu Trường... nặng lắm phải không?!”

“Nó không sao, nhất định sẽ khoẻ lại.” Doãn Hạ Mạt lặng lẽ nói.

“Phù, thế thì tốt rồi...” Trần Ân thở phào nhẹ nhõm, lấy lại bình tĩnh. Cô biết Doãn Hạ Mạt không muốn vì việc khác mà phân tâm trong lúc Tiểu Trường nằm viện. Trần Ân cũng không miễn cưỡng nữa, cô bảo: “Được rồi,

mình sẽ nói với công ty về vai diễn của cậu trong *Hoàng Kim Vũ*”.

“Cám ơn.”

“... A, còn nữa, chuyện giữa Lạc Hi và Thẩm Tường...”, Trân Ân cẩn thận liếc nhìn Doãn Hạ Mạt một cái, “... rất nhiều phóng viên bảo là không liên lạc được với cậu nên cứ gọi điện cho mình tới tập. Họ muốn biết thái độ của cậu trong chuyện này như thế nào...”.

“...”

Doãn Hạ Mạt trầm mặc không trả lời.

“Hừm... mình sẽ lựa lời từ chối họ, với lại cái đám phóng viên đó cũng đâu phải thực sự muốn biết thái độ của cậu thế nào, bọn họ chẳng qua là muốn có thêm những tin giật gân mà thôi. Cậu không việc gì phải lo lắng về chuyện này, cứ yên tâm ở việc chăm sóc cho Tiểu Trùng, mọi việc bên ngoài để mình lo!” Gương mặt Trân Ân tràn đầy sức sống.

“Cám ơn cậu.”

Doãn Hạ Mạt cảm thấy ấm áp trong lòng.

“Nói thế làm cái quái gì?!” Trân Ân ôm lấy Doãn Hạ Mạt như muốn đem hết sức lực của mình truyền cho bạn. “Tiểu Trùng mới là quan trọng nhất, cậu nhất định phải chữa cho cậu ấy khỏe lại!”

Sáng hôm sau.

Trên chiếc bàn làm việc màu đen có mấy tờ báo đã được mở sẵn.

Tin tức vụ tình ái giữa Lạc Hi và Thẩm Tường vẫn tràn ngập khắp nơi, bức ảnh họ hôn nhau trong quán bar vẫn được đăng ở mục tin mới trên trang nhất.

“Cô ấy... có phản ứng gì?”

Âu Thần nhìn bức ảnh đó mấy phút rồi gấp tờ báo lại gấp sang một bên. Simon cầm báo đem đi, trả lại sự gọn gàng trên mặt bàn làm việc.

“Các phóng viên vẫn chưa có cách nào liên lạc được với cô Doãn, công ty

cũng không liên lạc được với cô ấy. Hai ngày gần đây không thấy cô Doãn xuất hiện trước công chúng, chỉ thấy Trân Ân ra mặt bảo rằng chuyện đó thì đi mà hỏi hai người kia chứ không liên quan gì tới cô Doãn.”

“Không liên quan gì...”

Âu Thần nhếch mép chậm chậm nhắc lại bốn từ đó, quả nhiên là phong cách của cô ấy, lạnh lùng đến vô tình. Ánh nắng từ sau lưng Âu Thần rọi tới, đôi mắt xanh cũng lạnh lùng đến vô tình.

“Nhưng mà”, Simon nói tiếp, “Trân Ân đã chuyển lời tới công ty cho hay cô Doãn sẽ bỏ không đóng *Hoàng Kim Vũ* nữa.”

“Lý do?”

Ánh mắt Âu Thần tối sầm lại.

Là do Lạc Hi sao? Cô ấy vì Lạc Hi mà bỏ cả sự nghiệp sao? Trong lòng Âu Thần dâng lên cảm giác chua xót.

“Nghe nói em trai cô Doãn nằm viện cần được chăm sóc.”

“Hả?” Âu Thần giật mình.

“Em trai cô Doãn nhập viện tối hôm trước, lúc nào cô ấy cũng ở trong bệnh viện chăm sóc em không rời nửa bước, thậm chí còn huỷ bỏ tất cả lịch diễn của hai ngày nay đã được Công ty Âu Hoa Thịnh sắp xếp. Đài truyền hình RBS và một công ty quảng cáo rất không hài lòng với việc này. Thái Ni và Trân Ân đang tìm cách để giải quyết.”

“...”

“Nếu cô Doãn từ chối không đóng *Hoàng Kim Vũ* chúng ta có thể kiện cô ta vi phạm hợp đồng. Cô ta phải chịu trách nhiệm về những tổn thất do không thực hiện đúng lịch làm việc của công ty đề ra...”

“Bệnh của Doãn Trùng đến mức nào rồi?” Âu Thần ngắt lời Simon.

Người mà cô ấy yêu thương nhất chính là cậu em trai.

Từ nhỏ Doãn Hạ Mạt đã nhường hết những đồ ăn ngon cho Doãn Trùng, mua cho em những dụng cụ vẽ tốt nhất và cho em đi học ở lớp dạy mỹ thuật tốt nhất, cô giống như con gà mẹ dang rộng đôi cánh để bảo vệ Doãn Trùng vì trong lòng cô ấy, Doãn Trùng mãi mãi chiếm vị trí quan trọng nhất.

Trước lúc hồi phục lại ký ức, Âu Thần đã cho người đi điều tra tình hình

của Doãn Hạ Mạt, tình trạng sức khỏe của Doãn Trường, kể cả việc Doãn Trường giấu chị tự mình đi chữa bệnh ra sao anh đều đã biết từ lâu. Thế nhưng bệnh của Doãn Trường đã đến mức nghiêm trọng không còn giấu được nữa sao?

Thế thì...

Lúc này nhất định cô ấy đang rất lo buồn.

Âu Thần chau mày.

“Thận của Doãn Trường đã suy kiệt nghiêm trọng, cần phải phẫu thuật ghép thận ngay. Nếu không khó mà qua nổi ba tháng nữa.” Lâu nay bệnh viện mà Doãn Trường đang điều trị được Tập đoàn Âu Thị giúp đỡ về tài chính nên việc Simon cử người đến lấy bệnh án của Doãn Trường không phải là việc khó.

“Đã tìm được nguồn thận chưa?”

“Nhóm máu của Doãn Trường khá đặc biệt, nhóm B RH âm tính. Hiện tại vẫn chưa tìm được người có thận tương thích.”

Nhóm B RH âm tính...

Âu Thần ngẩng đầu lên, mắt lóe lên ánh lạnh kinh sợ.

Trường quay Thiên hạ thịnh thế đã bị đám đông phóng viên báo, đài bao vây, một số phóng viên tập trung ở bãi đỗ xe, một số tập trung tại cổng vào trường quay để chờ Lạc Hi và Thẩm Tường xuất hiện, thậm chí đuổi theo ra tận nơi Lạc Hi và Thẩm Tường đi quay ngoại cảnh, phóng viên bám theo dấu hai người mọi lúc mọi nơi, ngay cả xung quanh nơi ở của hai người cũng bị hàng tá phóng viên túc trực chờ đợi cả ngày!

Từ lúc tin tức vụ scandal hôn nhau trong bán bar bùng phát, người ta cho rằng để tránh hiềm nghi, Lạc Hi và Thẩm Tường chắc chắn sẽ không cùng xuất hiện, ấy vậy mà ngược lại, hai người họ vẫn cùng nhau tham gia các hoạt động tuyên truyền, thời gian giải lao giữa giờ quay vẫn vui vẻ nói

chuyện với nhau. Các phương tiện thông tin đại chúng đều xôn xao đoán già đoán non rằng liệu có phải hai người định công khai quan hệ tình cảm nên mới tự nhiên thoải mái như thế.

Khi phóng viên hỏi Thẩm Tường có ý kiến gì về vụ scandal này, Thẩm Tường trả lời Lạc Hi luôn là người bạn tốt nhất mà cô tôn thờ. Nhưng đến khi bị hỏi cô có khả năng chính thức được công khai quan hệ với Lạc Hi hay không thì Thẩm Tường chỉ cười nói rằng còn tùy thuộc vào duyên số.

Cũng chính vào lúc này, tay phóng viên *Nhật báo Quất Tự* tiếp tục bạo bút múa may rằng ngay hôm xảy ra sự việc trong quán bar, cô bạn gái của Lạc Hi là Doãn Hạ Mạt đã đến thăm anh ở trường quay, nhưng Lạc Hi tỏ ra cực kỳ lạnh nhạt, sau đó hai người đã nói chuyện riêng với nhau không quá ba mươi phút thì Lạc Hi bỏ đi, để mặc cô ta ở phòng nghỉ. Lúc ra về tuy Doãn Hạ Mạt cố tình che đậy nhưng vẫn không giấu nổi vẻ rầu rĩ trên gương mặt. *Lạc Hi đã chính thức chia tay với người yêu cũ!*

Thẩm Tường sau nhiều năm yêu thầm đã tu thành chính quả!

Cặp đôi đẹp nhất của làng giải trí đã xuất hiện! Câu chuyện cổ tích về nàng Lọ Lem đã tan vỡ, khúc tình ca mới của chàng hoàng tử và nàng công chúa!

...

Các phương tiện thông tin đưa nhau đăng những dòng tít đại loại như vậy, Lạc Hi chính thức chia tay với Doãn Hạ Mạt và đang chính thức cặp đôi với Thẩm Tường!

Tuy hình ảnh của Lạc Hi công khai thừa nhận cuộc tình lãng mạn của hai người tại cuộc họp báo của Doãn Hạ Mạt vẫn khắc sâu trong trí nhớ của mọi người, nhưng sau đó đã có quá nhiều sự việc xảy ra như:

Lạc Hi bỏ vai diễn trong bộ phim *Cờ chiến*...

Doãn Hạ Mạt giữa đêm khuya xuất hiện bên giường bệnh của người thừa kế Tập đoàn Âu Thị...

Doãn Hạ Mạt sẽ đảm nhận vai nữ chính trong bộ phim *Hoàng Kim Vũ* đối chọi với bộ phim *Thiên hạ thịnh thế* của Lạc Hi...

Tất cả những việc đó khiến người ta dễ có những liên tưởng phức tạp, điều khiến nhiều người nghi ngờ là tình cảm, thái độ của Doãn Hạ Mạt qua lại

với Lạc Hi là như thế nào, các fan hâm mộ Lạc Hi trong tâm trạng xót thương lại cực ủng hộ Lạc Hi với Thẩm Tường, người xưa nay vẫn thầm thương trộm nhớ anh!

Ít lâu sau, những tin đồn về việc chính thức quan hệ đi lại giữa Lạc Hi và Thẩm Tường gần như đã hoàn toàn trở thành sự thật!

“Không có.”

Đêm, giọng nói nghe chút mệt mỏi, Lạc Hi rũ rời ngồi ngả người trong chiếc sofa màu tím đậm tay gập điện thoại lại. Chuông điện thoại liên hồi reo, anh cứ phải trả lời cùng một câu hỏi giống nhau. Lần này điện thoại lại reo.

Lạc Hi di di đầu lông mày, lơ đãng nhận điện, câu hỏi của các phóng viên về cơ bản là giống nhau.

“... Không phải anh chị đang qua lại với nhau sao?” Đầu điện thoại bên kia chuyển tới giọng những phóng viên khác nhau nhưng lại cùng một sự ngạc nhiên.

“Không có.”

“Cái ảnh anh chị hôn nhau thăm thiết trong quán bar...”

“Tối đó uống say quá, chúng tôi chỉ đùa thôi.”

“Chỉ thế thôi sao?” Lại một giọng quá kinh ngạc.

“Đúng.”

“Thế anh và Doãn Hạ Mạt đã chia tay chưa?” Tay phóng viên hiệu kỳ truy hỏi.

Mặt Lạc Hi tối sầm lại, anh gằn giọng nói:

“... Chưa.”

Lạc Hi cứ tưởng rằng nhìn thấy bức ảnh đó trên báo, Hạ Mạt sẽ thất kinh, sẽ lập tức gọi điện cho anh, sẽ muốn nghe anh giải thích, vì thế anh mới để điện thoại bên người, chờ suốt cả ngày trời, chỉ toàn thấy là điện thoại của các ký giả. Thật buồn cười, anh thấy mình thật buồn cười, bức mình, Lạc Hi quảng điện thoại cho Khiết Ni. Cho dù cô ấy có gọi điện lại thì anh cũng chẳng thèm nói chuyện với cô ấy nữa! Nhưng...

Một ngày, rồi lại một ngày nữa qua đi. Lạc Hi mất hết kiên nhẫn, đành hỏi Khiết Ni xem Doãn Hạ Mạt có gọi điện lại không, nhìn dáng vẻ lắc đầu

gượng gạo của Khiết Ni, trái tim Lạc Hi như đóng băng.

Có phải là cô ấy đã rất tự tin rằng anh không thể yêu người con gái nào khác được? Đây chính là sự tín nhiệm của cô ấy sao? Cho dù báo chí có đăng tin rùm beng lên cô ấy cũng không hề động lòng?

Hay là...

Cô chẳng hề để tâm tới anh...

Thế là Lạc Hi để mặc cho các phương tiện truyền thông ra sức mò mẫm suy luận, khắp mọi ngõ ngách đều là tin tức vụ scandal giữa anh và Thẩm Tường. Anh biết tính cô rất lạnh lùng, dường như lạnh nhạt với tất cả mọi thứ, thế nhưng, chả lẽ ngay cả khi anh ở bên người con gái khác, thậm chí anh có thể bỏ cô...

Cô cũng mặc kệ sao?

Không chừng đúng là cô ấy chẳng quan tâm, đúng như lời Trần Ân thay cô trả lời trước các phóng viên báo chí rằng việc đó chẳng liên quan gì tới cô ấy.

Không liên quan gì tới cô ấy...

Trên chiếc sofa màu tím đậm, đôi mắt Lạc Hi đen sẫm, nụ cười nơi khoé miệng cô đơn lạnh lẽo như làn sương đêm có thể tan biến bất cứ lúc nào.

Ở bên cô, luôn chỉ có mình anh độc diễn. Bất luận là năm năm trước hay năm năm sau, cho dù anh có cố gắng để cô thích anh, cho dù anh cảm thấy hạnh phúc đã gần kề ngay bên mình, còn cô, dường như bất cứ lúc nào cô cũng có thể rời xa anh, biến mất ngay trước mắt anh mà chẳng hề mảy may bận tâm.

Anh đã sai ngay từ đầu rồi.

Không nên yêu cô, không nên để cô chiếm vị trí quan trọng trong lòng anh. Nếu như không yêu cô, có lẽ anh đã có thể quay người bỏ đi, có thể thoải mái quan hệ với Thẩm Tường hay với cả những cô gái khác.

Chứ không phải là...

Cô luôn chẳng quan tâm như thế này...

Anh thì anh không thể nào chịu đựng được những chữ “chia tay” trên mấy tờ báo kia. Anh lo sợ những chữ đó như là lời nguyền làm cho sợi dây kết nối cuối cùng giữa anh và cô cũng đứt luôn.

Chuông điện thoại di động lại vang lên phá vỡ cái tĩnh mịch trong đêm khuya.

Nghe tay phóng viên đầu dây bên kia hỏi một hồi, Lạc Hi thở sâu, hạ giọng nói:

“... Không, tôi và Hạ Mạt không chia tay.”

“Chị, chị với anh Lạc Hi... vẫn ổn chứ?”

Đêm khuya, Doãn Trường ngồi dựa người trên giường bệnh. Cậu nhìn chị lặng lẽ đứng bên cửa sổ, do dự một hồi lâu, cuối cùng không nhin được nữa cậu mới khẽ hỏi.

Mấy ngày hôm nay chị cậu ở luôn trong bệnh viện, chỉ khi đêm thật khuya và cậu đã ngủ say chị mới về nhà dọn dẹp, ngoài ra chẳng rời bệnh viện lấy nửa bước, cũng không thấy chị nghe cuộc điện thoại nào. Nhưng mà, chị trông ngày một hao mòn, xanh xao, chị thường đứng thẩn thờ bên cửa sổ, đôi mắt nhìn vào khoảng không xa xăm khiến Doãn Trường sợ hãi.

Là tại anh Lạc Hi sao?

Tại những tin đồn về anh Lạc Hi sao?

Từ hôm nhìn thấy bức ảnh ở trên báo, lần nào Trân Ân tới, Doãn Trường cũng hỏi đến chuyện liên quan tới anh Lạc Hi. Trân Ân cũng lén đem mấy tờ báo đến cho Doãn Trường đọc. Càng ngày Doãn Trường càng thấy lo, chẳng lẽ anh Lạc Hi đã chia tay với chị mình thật sao?

Doãn Hạ Mạt thu ánh mắt bên ngoài cửa sổ về, cô từ từ xoay người lại nhìn cậu em, toàn thân cô bị bóng đêm che phủ, Doãn Hạ Mạt nhìn Thẩm Tường, ánh mắt sáng như ánh trăng.

“Hỏi cái đó để làm gì?”

Doãn Trường ngó người, ngực đau nhói: “Chị...”

Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng nói: “Chị nói rồi, em chỉ cần dưỡng bệnh cho khỏe đừng nghĩ đến những việc khác.”

“Nhưng mà...”

“Đừng nghĩ đến những chuyện không liên quan đến em.” Cô ngắt lời Tiểu Trùng. Thấy bình dịch truyền còn non một nửa, Doãn Hạ Mạt nói: “Em ngủ trước đi, chờ lát bình dịch hết chị đi kêu y tá thay bình khác”.

Doãn Trùng lúng túng nhìn chị: “Chị, chị sao thế?”.

Hai ngày rồi chị nói chuyện với cậu như người xa lạ, khách khí và xa cách. Rõ ràng chị đang ở ngay bên cậu mà như xa cách vô tận.

“...”

“Chị... chị lại gần đây một chút... được không?”

Doãn Trùng khe khẽ khẩn cầu.

Doãn Hạ Mạt do dự một chút rồi lặng lẽ đi tới bên giường bệnh. Trong phòng bật điều hoà nên hơi lạnh. Doãn Hạ Mạt giữ giữ cái chăn mỏng rồi kéo lên phủ trùm qua hai tay lên tới vai Tiểu Trùng, Tiểu Trùng đột ngột giơ tay ra túm chặt lấy chị, bàn tay cậu lạnh lạnh.

“Chị...”, Doãn Trùng cười chua xót, đôi môi nhợt nhạt run nhẹ, “... chị có biết không... em rất sợ...”

Doãn Hạ Mạt cắn môi, rồi nói: “Đừng sợ, bệnh của em nhất định sẽ khỏi”.

“... Sợ chị cứ giận em như thế này... Chị, chị đang giận em có phải không?” Hàng lông mi dài che khuất khoé mắt đang ngấn lệ của Doãn Trùng. “... Vì em đã giấu chị... nên chị giận... nên chẳng nói chuyện gì với em... có tâm sự gì cũng không chia sẻ với em...”

Doãn Hạ Mạt lặng lẽ nhìn cậu em, đôi mắt đầy xót xa thương cảm, rất lâu, rất lâu cô không nói gì.

Mấy ngón tay của Doãn Trùng càng lúc càng lạnh.

Doãn Trùng nhìn chị, trong lòng bồi hồi thương cảm, nét mặt trở nên rầu rĩ.

Doãn Hạ Mạt khẽ thở dài nói: “Em sợ chị lo lắng nên không nói với chị, vậy thì chị sợ em lo lắng nên nếu có điều gì chị cũng không cần phải kể cho em như thế được không?”.

“Chị!”

“Em có thấy như thế là tàn nhẫn lắm không?... Chị cứ nghĩ rằng bệnh của em đã được chữa khỏi, đột nhiên phát hiện ra hoàn toàn không phải như vậy... chị phải làm sao đây?... Em bảo chị... phải làm sao đây...?!” Đôi

mắt Doãn Hạ Mạt ngấn lệ.

“Em xin lỗi! Em cứ nghĩ em có thể bình phục, đến lúc chị biết thì em có thể đã khoẻ lên rồi...”

“Tiểu Trùng, em có biết không?” Doãn Hạ Mạt mỉm cười với cậu em. “Chị cũng rất sợ.”

“Chị...”

“Chị sợ chỉ còn mình chị lẻ loi trên thế giới này.” Đôi mắt cô long lanh.

“Mẹ mất rồi, chị chỉ còn có em, chỉ có em là người thân của chị. Em còn quan trọng hơn cả sinh mạng chị, hơn cả những gì chị có. Nếu có thể đổi được sức khỏe của em thì cho dù có phải đánh đổi như thế nào, thậm chí có phải xuống địa ngục cũng cam tâm tình nguyện...”

“Chị, em xin lỗi...” Doãn Trùng nắm chặt tay chị.

“Hai chị em mình phải dựa vào nhau để mà sống, lúc em bị bệnh giầy vò khốn đốn, chị cần phải chăm sóc em, lúc em chữa bệnh chị cần phải ở bên em...” Một giọt nước mắt từ từ trào ra, Doãn Hạ Mạt vẫn tuyệt nhiên nhìn em mình, dường như giọt nước mắt đó không phải của cô. “... Em là cuộc sống của chị, lẽ nào em không biết điều đó sao?”

Nước mắt Doãn Hạ Mạt từ từ lăn xuống gò má.

“Nếu như có một ngày em đi rồi, chị không được chăm sóc em... em cảm thấy chị sẽ như thế nào đây? Cảm thấy em là đứa em tốt nhất trên đời, tất cả đều không cần chị phải bận tâm sao?... Hay là em hy vọng chị sẽ chết cùng với em?...”

Doãn Trùng kinh hãi lặng người!

Từ nhỏ đến lớn cậu chưa hề thấy chị mình khóc. Chị như cây đại thụ, cho dù bão táp phong ba vẫn mãi mãi ngẩng cao đầu.

“Chị! Em xin lỗi, em xin lỗi...”

Doãn Trùng đau đớn vội vàng dùng tay lau nước mắt cho chị. Những giọt nước mắt long lanh lạnh lạnh, lạnh từ đầu ngón tay thấu tới tim cậu.

“Tất cả là lỗi của em, chị... em sợ chị lo lắng... em sợ chị buồn... từ khi em được sinh ra đến giờ, chị làm bất cứ điều gì đều là vì em... nhưng ngược lại, em luôn thấy mình làm liên lụy đến chị... chị... em muốn chị sống thật vui vẻ, giống như những người con gái cùng trang lứa khác, thích

cười là cười, muốn khóc là khóc... Có lúc em đã ghen tị với chị Trân Ân... vì sao chị ấy có thể tươi cười một cách vui vẻ đến thế, còn chị thì hoàn toàn ngược lại...”

“Đồ ngốc...”, nước mắt lặng lẽ lăn trên má Doãn Hạ Mạt, “Chị chỉ cần được sống bên em là chị đã rất vui, rất hạnh phúc rồi...”

“Thế nhưng, như thế vẫn chưa đủ...”, Doãn Trùng cố gắng dùng tay lau nước mắt trên mặt chị mình, “... Hồi đầu em không muốn chị tham gia giới showbiz, không muốn chị vì tiền thuốc của em mà bước chân vào cái thế giới hỗn loạn đó... nhưng... chị... chị thật tuyệt vời... chị là một nghệ sĩ xuất sắc... chị xuất hiện như ánh mặt trời rực rỡ chói loà của mùa hè... tuy luôn vấp phải những sóng gió, nhưng em cảm thấy chị vui vẻ thật sự... nếu như chị biết bệnh của em nặng thêm, chị có thể sẽ bỏ tất cả những thứ đó... nhưng... em không thể mãi mãi trói buộc chị bên mình... em muốn cả thế giới này biết... chị của em đẹp như vậy, xuất sắc như vậy...”.

Doãn Trùng khẽ nói tiếp:

“... Em muốn chị là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời, không chỉ có cậu em trai này mà còn có cả người chị yêu, có cả sự nghiệp mà chị yêu thích... có như thế... thì cho dù một ngày nào đó em có ra đi... thì chị vẫn tiếp tục vui vẻ mà sống...”

Tiếp tục vui vẻ mà sống...

Doãn Hạ Mạt sững sờ nhìn cậu em trai.

“Em có muốn biết không?”

“...?”

“Nếu em đi rồi thì chị sống thế nào đây...” Doãn Hạ Mạt bần thần nói, nước mắt đã làm mắt cô giống như ngôi sao lạnh lẽo giữa bầu trời đêm. “... Có thực sự là em muốn biết không?”

“Chị...”

Nỗi sợ không rõ tên làm gương mặt Doãn Trùng trắng bệch như tờ giấy!

”Còn nữa, Tiểu Trùng, chị sao có thể giận em được chứ...”, Doãn Hạ Mạt vuốt nhẹ mái tóc cậu em, “... Chị chỉ đang giận chính bản thân mình mà thôi... Tại sao lâu đến thế mà chị lại không biết được bệnh tình của em, chị sao mà ngốc đến thế, sao mà vô tâm đến thế... chị thật là kém cỏi có phải

không...?”.

“Chị, không phải...”

“Chị rất hối hận... nếu như chị không bước chân vào làng giải trí, nếu như chị không bận rộn đến thế... thì có lẽ đã có thể ở bên em nhiều hơn... Chị hối hận quá... chị nên nghe lời em ngay từ đầu... không nên tham gia vào làng giải trí... Chị cũng không cần nhiều tiền... chỉ cần sống bên em là tốt rồi...”, Doãn Hạ Mạt lặng lẽ khóc, “... Xin lỗi em... Chị thật lòng... xin lỗi em...”.

Doãn Trường lòng đau như cắt, cậu ôm chặt lấy chị, người run run, kêu lên:

“Chị! Chị đang nói gì thế?!”

“Vì thế em phải khỏi bệnh, nhất định phải khỏi...” Doãn Hạ Mạt cũng ôm lấy em mình, đầu dựa vào vai em, nước mắt lặng lẽ thấm ướt áo Tiểu Trường. “Luôn ở bên chị... mãi mãi ở bên chị em nhé...”

Doãn Trường xót xa trong lòng.

Doãn Trường muốn trả lời với chị, rằng cậu nhất định sẽ khỏi, nhất định sẽ mãi mãi sống bên chị! Nhưng cậu trả lời như thế phỏng có tác dụng gì? Nhóm máu đặc biệt của cậu khiến việc tìm được người có thận tương thích là vô cùng khó khăn, hơn nữa thời gian chỉ còn có ba tháng...

“Yên tâm đi, nhất định sẽ tìm được thận tương thích.”

Dường như biết được cậu em đang nghĩ gì, Doãn Hạ Mạt ngẩng đầu lên, thở sâu, cố nuốt nước mắt vào trong, cô mỉm cười nói với Tiểu Trường:

“Bác sĩ Trịnh đã thông qua Trung tâm Huyết học Quốc gia để liên hệ với những người có nhóm máu B RH âm tính ở các địa phương khác trên cả nước, nhất định sẽ tìm được người thích hợp.”

“Vâng.”

Không biết vì sự chắc chắn của chị hay là vì chị lại cười với mình như trước đây mà Doãn Trường cũng mỉm cười. Nụ cười trong suốt như đôi cánh của những thiên thần vậy.

Phòng bệnh yên tĩnh và ấm áp.

Bên giường bệnh, Doãn Hạ Mạt thương cảm nhẹ vuốt tóc cậu em. Bóng của hai chị em được chiếc đèn trên đầu giường bệnh chiếu trên drap trắng như hoà làm một.

“Chị, chị với anh Lạc Hi thế nào rồi?”

Tuy không muốn phá vỡ phút giây yên lành này, nhưng nỗi ưu phiền nén trong lòng Doãn Trường đã nhiều ngày khiến cậu không kìm chế được nữa đành phải nói về vấn đề này.

Doãn Hạ Mạt sững người.

Mấy ngày nay cô để hết tâm tư vào bệnh tình của em nên không phân tâm để nghĩ về vụ scandal giữa Lạc Hi và Thẩm Tường. Lúc nhìn thấy bức ảnh hai người hôn nhau trong quán bar, tâm trạng cô rất phức tạp, có lẽ Lạc Hi quá hiểu lầm cô nên mới hành động như thế với Thẩm Tường? Có lẽ Lạc Hi đã tuyệt vọng về tình cảm giữa hai người nên muốn buông xuôi...

Giây phút đó, lòng cô như có hàng vạn mũi kim châm.

Chỉ có điều bệnh tình của Tiểu Trường ngay lập tức lại choán ngập hết tâm trí cô nên cô dường như đã quên luôn chuyện này. Có những lúc đột nhiên nghĩ tới nhưng cũng chỉ thoáng qua mà thôi, trái tim cô cũng trĩu nặng giây lát nhưng cô cũng chẳng nghĩ đến việc gọi điện để tra hỏi Lạc Hi.

“... Không biết.”

Đã mấy ngày rồi không đọc báo cô cũng không biết tình hình hiện nay thế nào. Tin về vụ scandal giữa Lạc Hi và Thẩm Tường rốt cuộc là thật hay giả? Đột nhiên Doãn Hạ Mạt thấy trong lòng đặng ngắt, chua xót. Là tại vì bệnh của Tiểu Trường làm cô không có thời gian quan tâm tới việc đó hay cô thật sự không để tâm tới việc đó. Rốt cuộc có đúng là anh ấy đã hôn Thẩm Tường...

Tiểu Trường chăm chú quan sát chị.

“Chị chưa gặp anh Lạc Hi hả?”

“Chưa.”

“Nghe điện thoại không?”

“Không.”

“Chị...”, Doãn Trường ngó người, một lúc sau cậu mới lại nhẹ nhàng khuyên chị, “hay là chị gọi điện thoại cho anh Lạc Hi đi...”

Doãn Hạ Mạt cười.

“Việc của chị, chị đã có dự liệu.”

“Đều là tại em không tốt.” Doãn Trường buồn bã nói. “Nếu không phải tại

em làm chị lo lắng thì có thể chị đã đi tìm anh Lạc Hi rồi, đúng không? Tại em bị bệnh phải nhập viện chị mới tắt điện thoại di động có phải không? Anh Lạc Hi không tìm thấy chị thì làm sao có thể giải thích với chị đây? Đều là tại em không tốt...”

Doãn Hạ Mạt lại ngậy ra một hồi lâu.

“Chị, chị gọi điện cho anh Lạc Hi đi, chí ít thì cũng nghe chính anh ấy giải thích...” Doãn Trường cầm chiếc điện thoại để trên cái bàn nhỏ cạnh giường bệnh nhét vào tay chị, cậu ngược mắt nhìn chị chờ đợi. Nếu như chị chia tay với anh Lạc Hi như thế này, mà mình lại sắp rời xa chị mãi mãi. Thế thì sau này... chắc chị sẽ rất cô đơn...

Doãn Hạ Mạt cầm điện thoại do dự.

Mấy ngày nay, vì phải ở trong bệnh viện chăm sóc Tiểu Trường, không muốn bị bên ngoài quấy rầy nên cô đã tắt điện thoại.

Đúng...

Có lẽ nên gọi điện thoại cho Lạc Hi...

Ngón tay đặt lên phím, mở máy.

Không biết vì lý do gì, đột nhiên Doãn Hạ Mạt cảm thấy hơi hoang mang.

Gió đêm thổi tung tấm rèm ren trắng ở cửa sổ phòng khách.

Trên chiếc sofa màu tím đậm, Lạc Hi nhìn mãi vào chiếc điện thoại di động trên tay, dường như đang ngóng đợi nó đột nhiên đổ chuông và màn hình sẽ hiện lên cái tên thân thuộc đó. Anh đã chờ rất lâu, lâu đến nỗi hình như đã biến thành tượng, một bức tượng lạnh lẽo không có sự sống.

Anh nhắm mắt lại.

Đôi môi tựa như anh hoa đào mím chặt.

Hơi thở tuyệt vọng khiến toàn thân anh dường như rơi vào động băng đen ngòm.

Có lẽ...

Có lẽ...

Hàng mi đen hơi động đậy, Lạc Hi mở to mắt.

Có lẽ đúng là cô ấy hiểu lầm rồi...

Cho nên mãi không gọi điện cho anh, cũng không liên lạc với anh. Có phải cô ấy cũng đang chờ điện thoại của anh...

Tuy nhiên, dựa vào tính cách của Hạ Mạt thì cô ấy không phải là người hay nghi ngờ mà truy hỏi.

Nhưng...

Có lẽ cũng hơi có khả năng.

Có lẽ cô ấy không quan tâm đến anh như anh vẫn tưởng tượng.

Giống như tự thôi miên mình, Lạc Hi như kẻ chết đuối vớ được cọc, tự mình cố thuyết phục mình. Có lẽ cô ấy vì quá quan tâm đến anh nên mới mãi không gọi điện cho anh.

Thế thì...

Anh nín thở lấy lại tinh thần, bấm số máy của cô...

“Đang kết nối”...

Gió đêm thổi tấm rèm trắng của cửa sổ mỏng như làn sương.

Đột nhiên Lạc Hi cảm thấy hơi hoang mang.

Bỗng thấy bình dịch truyền của Tiểu Trùng sắp hết!

Ngón tay của Doãn Hạ Mạt rời khỏi phím máy...

“Chị đi gọi y tá.”

Doãn Hạ Mạt để chiếc điện thoại còn chưa mở máy trên giường bệnh, lúc đầu cô định bấm chuông gọi y tá tới nhưng nghĩ lại sợ y tá tới chậm ảnh hưởng tới việc đổi bình dịch nên quyết định đích thân đi gọi, dù gì thì phòng y tá cũng chỉ nằm hơi chệch với buồng bệnh.

“Thế còn gọi điện thoại cho anh Lạc Hi...” Doãn Trùng gọi cô từ phía sau.

“... Lát nữa chị gọi cho anh ấy.”

Doãn Hạ Mạt hơi chựng lại nhưng vẫn mở cửa buồng bệnh bước ra, để chiếc điện thoại vẫn chưa mở máy ở trên giường bệnh.

Có lẽ...

Cô tuyệt nhiên cũng không muốn có cuộc điện thoại này...

Trong đêm khuya, vắng tiếng bước chân của y tá từ hành lang vọng lại.

Doãn Hạ Mạt lặng lẽ đi theo phía sau, trong lòng xót xa. Cô cũng không biết một khi nghe điện thoại của Lạc Hi rồi thì nên nói gì, có lẽ nói gì thì cũng sai hết.

Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, những hiểu lầm giữa cô và Lạc Hi ngày một nhiều hơn, tuy cô rất hiểu cảm giác không an toàn của Lạc Hi nhưng cô lại không biết phải làm thế nào để anh vui vẻ. Trước mắt, cô cũng chẳng có lòng dạ và hơi sức đâu để chăm sóc, an ủi anh...

Giờ đây Doãn Hạ Mạt chỉ hy vọng có thể nhanh chóng tìm được quả thận phù hợp cấy ghép cho Tiểu Trường, để cậu có thể sống khoẻ mạnh...

Vì việc này...

Cô thậm chí có thể bán cả linh hồn mình cho quỷ dữ...

Chống u linh có thật là loài người có những cuộc giao dịch với quỷ dữ không?

Ba ngày sau.

Bác sĩ Trịnh báo với Doãn Hạ Mạt.

“Đã tìm được một người có thận phù hợp về mọi phương diện. Nhưng người đó vẫn chưa quyết định là có hiến thận hay không...”

“Tôi có thể đi cầu xin người đó!” Doãn Hạ Mạt căng thẳng đến ngạt thở. Chỉ cần có là tốt rồi, cho dù phải dùng biện pháp gì thì cô cũng nhất định nắm chặt lấy cơ hội này!

“Cho tôi thông tin về người đó...”

Bác sĩ Trịnh xem quyển sổ tay rồi thông thả nói:
“Người đó tên là Âu Thần.”

Minh Hiếu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 14

Giữa mùa hè.

Ánh mặt trời chói chang.

Nền nhà lát gạch màu đen, bàn làm việc màu đen. Ánh sáng chiếu vào bức tường phản quang chói mắt. Âu Thần ngồi quay lưng lại với ánh nắng, hàng nghìn tia nắng chiếu rọi vào lưng, nét mặt anh lại tối sầm không biểu lộ tình cảm, chỉ có sợi ren lụa màu xanh trên cổ tay là đang nhè nhẹ bay.

“Xin anh suy nghĩ lại...”

Giữa hai người là chiếc bàn làm việc, Doãn Hạ Mạt đứng thẳng trước mặt Âu Thần, cô nhìn anh chăm chăm. Sau khi chờ ở phòng khách của tập đoàn Âu Thị ba tiếng đồng hồ, cuối cùng cô thư ký cũng để cô vào phòng làm việc của Âu Thần. Đây là lần đầu tiên gặp lại anh kể từ buổi tối anh bị đau bụng được cô đưa vào bệnh viện.

“Nếu nhớ không nhầm thì tôi đã từ chối cô rồi.”

Giọng nói thật vô tình, Âu Thần thậm chí còn không thèm ngẩng đầu nhìn cô, trước mặt là một tập hồ sơ, trên góc phải của trang giấy trong tập hồ sơ để lộ ra ngoài có ảnh của cô.

“Còn về việc cô bỏ vai diễn trong bộ phim *Hoàng Kim Vũ* là hành vi vi phạm hợp đồng, công ty có quyền truy cứu trách nhiệm của cô, hơn nữa có thể vì chuyện này mà cô lập cô. Cho cô suy nghĩ hai ngày, cô làm sao thì làm để có thể duy trì được quan hệ hợp tác tốt”

Sau rồi Âu Thần lạnh nhạt nói tiếp:

“Cô có thể ra ngoài”

“Cầu xin anh...” Đôi mắt Doãn Hạ Mạt trở nên ảm đạm. “...Bất luận điều kiện gì em cũng đều chấp nhận, chỉ cần anh đồng ý cho Tiểu Trùng một quả thận.”

“Bất luận điều kiện gì...” Âu Thần nhắc lại những lời của Doãn Hạ Mạt với vẻ giễu cợt, cậu từ từ ngẩng đầu lên nói : “Cô cho là cô có cái gì xứng đáng để đổi lấy quả thận của tôi nào?”

Doãn Hạ Mạt cứng đờ người.

“Chẳng lẽ ... cô lại cho rằng sau khi bị cô làm tổn thương như thế tôi vẫn còn yêu cô sao? Vẫn còn có thể vì để có được cô mà đồng ý trao đổi điều kiện với cô sao?”

Âu Thần lạnh lùng cười.

“Doãn Hạ Mạt cô tự cao quá đấy.”

Lòng càng lúc càng nặng trĩu...

Doãn Hạ Mạt hít thở thật sâu, cố gắng lấy lại bình tĩnh. Cô đến là để cầu xin Âu Thần, cho dù Âu Thần kiên quyết không hiến thận cho Tiểu Trùng thì cô cũng không có quyền gì để ép anh. Tất cả hy vọng của cô là tình cảm trước đây của Âu Thần với cô, chỉ dám hy vọng Âu Thần vẫn còn chút tình cảm với cô...

Số phận đang giễu cợt cô sao?

Chỉ mới mấy ngày trước đây, cô vẫn còn đang cầu mong Âu Thần có thể quên cô đi...

Nhưng mà...

Bây giờ cô lại cầu khẩn để Âu Thần vẫn còn một chút tình cảm với cô...

“Xin hãy cho em biết điều kiện.”

Cô đứng thẳng, khẽ nắm chặt tay. Cho dù như thế nào đi nữa thì cũng phải có được thận để ghép cho Tiểu Trùng. Nhìn Tiểu Trùng mỗi ngày một nhợt nhạt, hao mòn, trong lòng cô như có dao cứa.

“Cho dù cần bao nhiêu tiền, cho dù bắt em phải ký bất kỳ hợp đồng nào, em có thể ký hợp đồng vĩnh viễn với công ty, thậm chí... *Hoàng Kim Vũ* cũng nhận luôn...”

“Quả nhiên trong lòng cô quan trọng nhất vẫn là Tiểu Trùng.” Âu Thần lạnh lùng nói. “Từ trước đến giờ không phải tôi, cũng không phải Lạc Hi. Vì Tiểu Trùng, cô đâu có e dè gì khi nhận vai cạnh tranh với vai của Lạc Hi có đúng không?”

“Lạc Hi không để bụng.”

Nếu như biết là vì bệnh của Tiểu Trùng, Lạc Hi nhất định không để bụng việc này.

“Lạc Hi không để bụng?”

Âu Thần mĩa mai nhắc lại những lời của Doãn Hạ Mạt. Anh đứng dậy từ từ đi đến trước mặt Doãn Hạ Mạt, quan sát, đánh giá cô. Trong mắt cô dường như có một đốm lửa bất cần đang cháy rừng rực. Anh chỉ được thấy ánh mắt như thế năm năm trước đây lúc mà hai người chia tay.

Chỉ có điều năm năm trước là anh cầu xin cô ấy.

Còn bây giờ, là cô ấy cầu xin anh.

“Thế thì nếu tôi đưa ra điều kiện mà Lạc Hi sẽ để bụng thì sao?” Âu Thần hỏi một cách ngạo mạn.

“Điều kiện gì?”

“Ví dụ là...”

Âu Thần cười nhạt tiến sát cô, người anh thoát ra hơi thở mờ ám. Anh hơi chùng người xuống, đưa ngón tay ra nâng cằm cô lên, buộc gương mặt cô hướng về phía anh. Âu Thần ghé sát mặt cô, đôi môi mỏng của anh dường như muốn chạm vào môi cô, phả hơi thở lạnh lùng lên đó, môi hai người gần như chạm vào nhau. Ngón tay cái ép chặt vào lòng bàn tay, người Hạ Mạt bắt đầu run lên, cô cương quyết quay phắt mặt đi!

“Như vậy cũng không làm được còn muốn nói điều kiện với tôi sao?”

Âu Thần dùng khăn mùi soa lau nhẹ miệng mình, dường như chạm vào người cô là một việc dơ bẩn. Thân người đứng ngược ánh sáng của anh hắt ám lạnh lùng như quỷ dữ sắp bắt linh hồn cô. Còn Hạ Mạt, lại được ánh

sáng rực rỡ vây quanh, gương mặt trong sáng.

“Cô đi đi.”

Âu Thần lạnh lùng nói, đút khăn mùi soa vào túi áo.

“Chỉ cần hôn là được phải không?”

Doãn Hạ Mạt gắng kìm chế để không được run, trong đôi mắt nâu hổ phách là sự tuyệt vọng bất cần.

“Có thể.” Âu Thần nói nước đôi.

“Được”

Không phải là cô không nghe lời nói lấp lửng của Âu Thần, nhưng cô bấp chập, kể cả là những biểu hiện châm chọc khinh miệt của Âu Thần...

Nhưng...

Cô cần quả thận đó! Cô cần quả thận có thể giữ được tính mạng của Tiểu Trùng! Ngực cô phập phồng, cô nhắm mắt lại kiễng chân lên hướng môi mình về phía đôi môi băng giá của Âu Thần.

Nhìn đôi môi nhợt nhạt của cô...

Tim Âu Thần loạn nhịp...

Đôi môi của Hạ Mạt...

Càng lúc càng gần anh...

Một chút nữa. Chỉ một xiu chút nữa thôi, là cô có thể chạm được vào môi Âu Thần.

Nhưng...

Một hồi nhạc chuông điện thoại đột ngột vang lên!

Giống như một giấc mơ hoang đường bị phá ngang!

Đôi môi của Hạ Mạt chỉ còn cách môi Âu Thần có một ngón tay thôi, đã dừng lại rồi!

Âu Thần cau mày, gương mặt nhanh chóng trở lại vẻ lạnh lùng như thường ngày. Doãn Hạ Mạt thất kinh lùi lại một bước, nhìn Âu Thần như kẻ mất hồn.

Chuông điện thoại vẫn tiếp tục reo.

Tiếng chuông điện thoại từ trên người Doãn Hạ Mạt phát ra, đầu óc trống rỗng, cô rút điện thoại ra một cách máy móc. Hôm nay rời bệnh viện, sợ tình trạng của Tiểu Trùng có biến cố gì nên Hạ Mạt mới mở điện thoại.

Nhạc điện thoại tiếp tục vang lên...

Màn hình nhấp nháy một cái tên...

“Lạc Hi!”

Âu Thần cũng nhìn thấy hai chữ đó, nét mặt lại trở về vẻ lạnh lùng như trước, thậm chí còn lạnh lùng hơn lúc vừa rồi.

“Có phải nghe điện thoại không?”

Doãn Hạ Mạt khinh hài.

Cô nhấn phím tắt như một phản xạ có điều kiện!

Bây giờ không thể để Âu Thần nổi giận...

Hai chữ “Lạc Hi” trên màn hình biến mất.

Và rồi....

Chuông điện thoại lập tức vang lên lần nữa, dường như nếu như cô không nghe thì nó cứ thế mà rao mãi. Màn hình lại nhấp nháy cái tên “Lạc Hi”!

Lần này cô do dự vài giây.

Vẫn là không nhận điện thoại, nhón tay Hạ Mạt ấn phím tắt máy, nhạc chuông điện thoại bị ngắt đoạn, màn hình cũng đen thui.

Chuông điện thoại tắt hẳn.

Trong phòng làm việc, không gian tĩnh lặng như tờ.

Doãn Hạ Mạt đột ngột cười chua xót: “Cứ cho là em có hôn anh thì anh cũng không hiến thận cho Tiểu Trùng có đúng không?”

“Đúng”

Âu Thần này giờ vẫn dán mắt vào đôi môi Doãn Hạ Mạt liền quay mặt đi, cậu lạnh lùng nói ra câu trả lời. Trong lòng trống trải đau đớn, không biết là tại nhìn thấy tên của Lạc Hi hay là tại lỡ mất nụ hôn vừa rồi cả cô.

Không muốn cùng Âu Thần chơi trò mèo vờn chuột nữa, Doãn Hạ Mạt nhăn mày nói: “Rốt cuộc thì phải như thế nào anh mới chịu đồng ý đây?!”

“Nếu như tôi nói bất luận như thế nào tôi cũng không đồng ý thì cô có tin không?”

“Không tin.”

“Ồ?” Âu Thần cười nhạt, nét mặt nho nhã pha lẫn kiêu căng. “Tự tin vậy sao?”

“Nếu như ngay từ đầu có tên anh trong danh sách những người hiến thận

thì không phải bây giờ em mới tìm đến anh. Chắc chắn là sau khi biết được bệnh tình của Tiểu Trùng, anh mới quyết định tự mình đi kiểm tra xem có thích hợp để cấy ghép cho Tiểu Trùng không. Có đúng vậy không?”

Một công tử con nhà quyền thế như Âu Thần làm sao có thể tự nhiên lại đi kiểm tra liên quan đến việc hiến thận chứ? Còn như Âu Thần đã biết được bệnh tình của Tiểu Trùng thì điều đó chứng tỏ rằng Âu Thần đã cử người theo dõi cô, đã quan tâm đến cô. Dựa vào điểm này Hạ Mạt tin tưởng mình vẫn còn có cơ hội để đàm phán với Âu Thần.

“Cho nên khi bác sĩ nói anh thích hợp để hiến thận, ngay lập tức anh đã chờ em đến tìm anh. Nếu đã là như vậy, anh muốn như thế nào thì anh mới đồng ý hiến thận cho Tiểu Trùng? Tiền, em biết anh không đếm xỉa. Còn những cái khác? Chỉ cần em có thể làm được thì nhất định em sẽ chấp nhận điều kiện của anh!”

Doãn Hạ Mạt hạ giọng nói.

“Rất thông minh.”

Âu Thần gật đầu tán thưởng, anh đi ngang qua Hạ Mạt tới tủ rượu rót một cốc whisky rồi chăm chú nhìn rượu trong cốc thủy tinh trong suốt, ánh mắt lạnh băng.

“Nhưng cô có thể đáp ứng tôi được điều kiện gì? Cùng tôi lên giường? Sống chung với tôi? Là tình nhân của tôi? Có phải cô nghĩ tôi sẽ đưa ra những điều kiện như thế không?”

Doãn Hạ Mạt trầm mặc.

Đúng vậy, cô nghĩ anh sẽ đưa ra những điều kiện như thế để trao đổi.

“Cô có đáp ứng được không?”

Ánh mắt từ cốc rượu whisky từ từ chuyển sang khuôn mặt cô. Âu Thần lạnh lùng hỏi, khuôn mặt mĩa mai giễu cợt.

Doãn Hạ Mạt nhắm mắt lại.

“Đã không thể đáp ứng được, hồi này cô còn nói những lời đó làm gì?”

Rượu whisky nóng ran chạy từ yết hầu xuống tận dạ dày, Âu Thần đau buốt nhăn mặt lại. Bác sĩ đã dặn anh không được uống rượu trong thời gian này. Nhưng đối diện với nỗi đau của cô, anh chỉ có thể dùng nỗi đau khác để hoán đổi mà thôi.

“Có cần phải lên giường không?”

Khuôn mặt Doãn Hạ Mạt nhợt nhạt, hàng lông mi từ từ ngược lên, Doãn Hạ Mạt nhìn chăm chăm vào Âu Thần, trong đáy mắt hai ngọn lửa rực sáng khiến người khác phải khiếp sợ.

“Phải lên giường mấy lần thì anh mới chịu hiến thân cho Tiểu Trùng?”

Mấy ngón tay siết chặt lại như sắp bóp vỡ vụn cốc rượu, Âu Thần thất vọng nhìn Doãn Hạ Mạt như thể cô là con quái vật!

“Cái gì?”

“Như thế chẳng phải rất công bằng sao?” Doãn Hạ Mạt cười đau khổ, ánh mắt xa xăm. “Đời vốn chẳng có gì cho không cả. Trình tiết của tôi dĩ nhiên là quan trọng, thân của anh cũng đâu không quan trọng. Vốn dĩ không thể lấy không của người khác cái gì. Trao đổi như thế cũng yên tâm rồi.”

Chỉ là...

Vì cái gì mà trong lòng đau đớn vô cùng...

Giống như sự tuyệt vọng.

Sau khi đưa ra quyết định như vậy, chẳng nhẽ cô sẽ phải rời xa một số người và vất bỏ một vài thứ sao? Nhưng nếu không có Tiểu Trùng thì cho dù cô có trinh nguyên cũng đâu có ý nghĩa gì?

Đôi mắt xanh biếc trầm mặt như đáy hồ sâu thẳm!

Thần sắc Âu Thần nhìn không rõ là đang phẫn nộ hay đang bi thương. Âu Thần mím chặt môi, rồi rót thêm một cốc rượu nữa. Âu Thần ngửa cổ, một hơi nốc cạn, giọng hơi khàn khàn nói: “Thật đúng là một người chị gái vĩ đại....”

Âu Thần ngừng một chút, chờ cho mình bình tĩnh trở lại, rồi nhìn Hạ Mạt và nói: “Có điều cô đã đoán sai một điều”.

“...?”

“Tôi chờ cô tới là để nói cho cô biết rằng cho dù cô có dùng cách nào đi chăng nữa thì tôi cũng không hiến thân cho Doãn Trùng.” Ánh mắt Âu Thần băng lạnh. “Tôi chờ cô tới chỉ để nói cho cô câu này mà thôi.”

“Tại sao?”

Doãn Hạ Mạt nghe như sấm nổ bên tai. Câu trả lời nằm ngoài dự liệu khiến cô kinh hãi.

“Là vì...”

Âu Thần lạnh lùng nhếch mép cười, nụ cười chứa đựng sự đặc ý đến tận nhân.

“Tôi hận cô.”

Toàn thân Doãn Hạ Mạt run lấy bầy, một nỗi sợ hãi trùm chặt lấy cô. Trong thoáng giây Hạ Mạt đột nhiên hiểu ra! Mồ hôi lại túa ra ướt đầm sống lưng.

...

Tối hôm đó, sương mù trùm cây anh đào.

Gương mặt Âu Thần càng lúc càng nhợt nhạt, anh khẽ ho, khoé miệng có chút máu. Trong đêm tối, từ từ, Âu Thần nhắm mắt lại, quỳ xuống trên nền đất lạnh giá.

“Thế này... được không?”

Gió thổi, cây anh đào rung lên dữ dội, cái lưng thon dài vươn thẳng. Âu Thần quỳ xuống, cho dù ở tư thế vô cùng thấp kém, nhưng vẫn còn đó nguyên vẹn niềm kiêu hãnh quý tộc không dễ gì khinh mạn...

...

“... Nếu lỗi là ở anh...”

Lá cây anh đào kêu xào xạc, dưới đầu gối là mặt đất lạnh tê tái, lưng Âu Thần vẫn giữ thẳng đầy kiêu ngạo, đôi môi đau đớn nhợt nhạt.

“Anh... xin sửa...”

...

“...Anh phải làm thế nào để em tha thứ cho anh?” Bất kể cô bé bắt anh trả giá như thế nào, chỉ cần cô đồng ý ở lại, bằng không chỉ cần cô bé quay lại nhìn anh lấy một lần. Bầu trời đêm sương trắng giăng đầy, bóng hình cô bé chỉ là một chấm đen đang dần dần biến mất...

...

Không quay đầu lại, Hạ Mạt nhìn lên bầu trời tối đen như mực, ánh mắt lạnh lẽo. Có lẽ Tiểu Trùng sẽ chết, có lẽ, cô bé cũng sẽ chết cùng Tiểu Trùng, vậy thì cho đến chết cô bé cũng sẽ không tha thứ cho anh.

“Anh chết đi.”

...

Tối tăm.

Không có lấy một tia sáng.

Sương mù giăng đầy trời, cành lá không ngừng nghiêng ngả, Hạ Mạt không quay đầu lại, không một chút quyến luyến, lạnh lùng biến mất trong đêm tối.

...

Trời đột ngột trở mưa.

Giọt mưa xuyên qua lá cây rơi xuống, Âu Thần quỳ đó thẫn thờ như không hề hay biết, toàn thân ướt sũng. Mưa mỗi lúc một lớn, mưa cuồng loạn dội lên tóc Âu Thần, trào xuống gương mặt anh...

...

Đó là cái đêm giống như một cơn ác mộng thấu tim...

...

“Năm năm trước, dưới gốc cây anh đào cô tàn nhẫn như thế, tuyệt tình như thế”, giọng Âu Thần khàn đặc lại, “cho dù tôi cầu xin như thế nào, thậm chí cô không thềm ngoái đầu lại...”

“Cho nên ... anh đang trả thù em phải không?”

“Nếu như cô cho đó là trả thù, vậy thì, đúng, tôi đang trả thù cô đấy.”

“Cứ cho là anh hận em đi, vậy thì đó là việc của em, chẳng liên quan gì đến Tiểu Trùng.” Môi Hạ Mạt trắng bệch. “Anh cứ việc đổ hết lên đầu em!”

“Có khác nhau sao?” Âu Thần lạnh lùng nói. “Như thế này cô mới cảm thấy đau đớn tột cùng.”

Sắc mặt Doãn Hạ Mạt tái mét!

Ngực đau từng cơn như bị xé nát!

Trước mắt Doãn Hạ Mạt là muôn vàn đốm sáng li ti vật vờ bay chập chờn, chân tay cô lạnh giá run rẩy. Tất cả những toan tính, tất cả lý trí cô bỗng chốc biến mất! Bên tai cô chỉ là những âm thanh rầm rầm. Trong đầu cô như một biển máu, vỡ vụn bay lung tung.

Mẹ cô như con rối vỡ vụn đang nằm trong vũng máu trên sân khấu... Thi thể bố mẹ Doãn máu me be bét... Tiểu Trùng máu chảy xối xả được đưa vào phòng cấp cứu... Tường bệnh viện trắng xoá... Các bác sĩ, y tá vào ra liên tục... Người bệnh với những vết thương nghiêm trọng. Xin hãy chuẩn bị tâm lý... nếu như không qua khỏi cơn nguy kịch... Bắt đầu từ tháng

Chín năm ngoài chức năng thận của Tiểu Trứng đã từ từ suy kiệt và chuyển biến xấu... tháng ba năm nay đã đăng ký ở trung tâm Huyết học Quốc gia... chưa tìm được người cho thận thích hợp...

“Vậy anh cho em biết...”

Dường như có một linh hồn không thuộc về cô đang nói, dường như cô đã phát điên, như thể có một giọng nói khác đang nói giùm cho cô:

“... Phải làm sao mới được đây?”

“Làm gì cũng không thể được nữa!”

Âu Thần dùng nguyên những lời cô đã nói năm năm trước đây để trả lời.

Làm gì cũng không thể được nữa!

Làm gì cũng không thể được nữa!

Thế thì...

Trả lại cho anh những đau thương mà anh phải chịu trước đây, có được không?

Chậm chậm...

Doãn Hạ Mạt nhắm mắt lại.

Trước mặt anh...

Cô quỳ xuống...

Ánh nắng chói chang chiếu lên người Doãn Hạ Mạt, nước da trắng mịn màng, mái tóc dài dày như rong biển, hàng mi đen láy rung rung, thân hình cô từ từ quỳ xuống trước mặt Âu Thần. Ánh nắng chói chang đến chóng mặt khiến cô giống như nàng tiên cá bong bóng trong thời khắc trước khi chết biến thành bong bóng...

“Cô cho rằng như thế thì có tác dụng sao?!”

Âu Thần đau đớn chạy lại ôm lấy thân hình sắp quỳ xuống của cô, ánh mắt đầy phần nộ và oán hận. Anh khẽ gào lên:

“Cô cho rằng quỳ xuống là tôi có thể tha thứ cho cô sao? Cô cho rằng quỳ xuống là có thể xóa hết mọi tổn thương trước đây sao?!”

Tổn thương...

Những chuyện trước đây rốt cuộc là làm ai tổn thương ai? Rốt cuộc là có hiểu lầm gì mà cho đến bây giờ vẫn còn dây dưa vướng víu thế này? Doãn Hạ Mạt trong lòng đau đớn nhưng chẳng muốn nhắc lại. Cô vùng vẫy thoát

khỏi vòng tay Âu Thần lãnh đạm nói:

“Đã là món nợ của em thì sẽ phải do em trả, Hoặc giá...” Cô nói, đôi môi tái nhợt. “... Chỉ khi em chết đi mới có thể làm anh vừa lòng, mới có thể làm điều kiện trao đổi giữa hai ta.”

“Cô...”

Cô... đang uy hiếp anh sao?!

Đôi mắt Âu Thần nhú lại, nỗi sợ hãi khiến hai bàn tay anh nắm chặt lại!

Tại sao năm năm trước đây khi anh quỳ trước mặt Hạ Mạt, kẻ đau đớn trong lòng là anh, vậy mà năm năm sau, khi Hạ Mạt phải cúi đầu trước anh thì kẻ phải chịu sự đau đớn sợ hãi trong lòng lại vẫn là anh?

Ánh mắt Âu Thần chuyển dần qua sợi ren lụa màu xanh, ánh mắt trầm lặng hẳn. Âu Thần bước tới cửa sổ, quay lưng về phía cô, anh không để cô phát hiện ra sự nhân nhượng trong đôi mắt mình, cuối cùng Âu Thần buột miệng nói ra điều mà anh đã quyết định từ trước khi cô đến đây...

“... Lấy tôi.”

Ngày hôm đó, ánh nắng rực rỡ lạ kỳ, Âu Thần phải nheo mắt lại mới có thể nhìn thấy bầu trời xanh bên ngoài cửa sổ.

“Lấy tôi, tôi sẽ cho Tiểu Trường thận.”

Cửa hiệu hai bên đường đèn sáng trưng.

Người đi trên đường ồn ào nhộn nhịp.

Trẻ con vui đùa chạy tới chạy lui.

Doãn Hạ Mạt trầm lặng lê bước, đột nhiên cô chỉ muốn đi vào chỗ đông người để cho sự ồn ào huyên náo bao vây lấy cô, để cho đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, để cô không phải nghĩ tới bất cứ vấn đề gì, chỉ cần mê mụ theo số phận đã an bài là xong.

Nhưng số phận là cái gì đây? Đồng ý là số phận hay không đồng ý là số phận? Lê bước trên con đường ồn ào náo nhiệt, cô tự cười mỉa mai. Con

người luôn có lòng tham vô đáy. Trước khi đến gặp Âu Thần, cô cho rằng mình có thể chấp nhận bất kỳ điều kiện nào, chỉ cần Âu Thần chấp nhận hiến thân cho Tiểu Trường.

Nhưng...

Sau khi Âu Thần đưa ra điều kiện...

Cô...

Lại do dự.

Và rồi, cho dù là vì Tiểu Trường thì cô vẫn do dự...

Trời tối dần.

Đèn đường bật sáng.

Doãn Hạ Mạt bước trên con đường quen thuộc.

Đã mấy ngày rồi cô không về nhà, có lẽ nên lấy vài thứ mang vào bệnh viện. Doãn Hạ Mạt từ trạng thái mơ hồ xốc lại tinh thần, cô trấn tĩnh trở lại. Có chiếc xe lạ đang đỗ ở đâu đường, trên xe có người đang đọc báo, người thì đang gọi điện thoại. Lúc đi ngang qua, Doãn Hạ Mạt cảm thấy hình như những người đó giật mình bật nhồm dậy, đột nhiên cô nhận ra là đám phóng viên văn hoá!

“Cô Doãn!”

‘Cô Doãn...’

“Trước vụ scandal giữa Lạc Hi và Thẩm Tường cô...”

“Có phải cô đã chia tay với Lạc Hi?!”

“...”

Ngay từ lúc sự việc đó bắt đầu, đám phóng viên đã châu chực ngay đầu đường nhà Doãn Hạ Mạt. Hơn một tuần qua, Doãn Hạ Mạt không xuất hiện nên nhiều người đã chán nản bỏ về, chỉ còn lại vài ba phóng viên vẫn kiên nhẫn chờ đợi. Lúc thấy cô xuất hiện, đám phóng viên mừng như bắt được vàng, họ vội vàng từ trong xe chạy ra cầm máy ảnh, máy quay phim, loa đuổi theo cô.

Doãn Hạ Mạt bước vội về khu chung cư. Bảo vệ chặn đám phóng viên lại, đèn flash đằng sau lưng Doãn Hạ Mạt nháy liên tục. Doãn Hạ Mạt thẳng lưng bước vào cầu thang vắng vẻ không một bóng người, đôi vai mỗi mệtrũ xuống. Cảm giác rã rời vây lấy cô.

Cầu thang dài hun hút.

Doãn Hạ Mạt nhìn bóng mình trải dài trên bậc thềm.

Cái bóng đen thui.

Từng bước, từng bước theo sát cô.

Mấy ngày nay ở bệnh viện chăm sóc Tiểu Trùng, điện thoại thì tắt, ti vi không xem, giữa cô với làng giải trí tựa như hai thế giới. Về tới nhà Hạ Mạt mới biết, thì ra tin tức vụ scandal vẫn đang nóng hổi, đám phóng viên vẫn đang chờ đợi sắn tin. Thế gian này cho dù có bao nhiêu người chết đi thì giải trí vẫn là giải trí, bát quái vẫn cứ là bát quái.

Cô mím chặt môi.

Nụ cười nhạt nhẽo mĩa mai.

Còn cô, cô gia nhập làng giải trí có ý nghĩa gì không? Vì muốn nhanh chóng có được số tiền cô cần, vì tiền thuốc của Tiểu Trùng mà ngày nào cô cũng phải đầu tắt mặt tối ở bên ngoài. Thời gian dành cho Tiểu Trùng quá ít, ngay cả bệnh của em thay đổi cô cũng chẳng biết. Cứ cho là hôm nay kiếm đủ tiền đi, nhưng quả thận cần cho cuộc phẫu thuật thì đâu phải cứ có tiền là mua được...

Bỏ đi...

Không thềm nghĩ tới nữa...

Doãn Hạ Mạt thở thật sâu, thế nào chẳng có cách, nhất định phải có cách. Số phận không thể không công bằng như thế được, số phận chưa cho Tiểu Trùng cái gì thì số phận sẽ không thể tàn nhẫn cướp đi cơ hội cuối cùng của nó. Cô nhất định sẽ tìm cách, cho dù có khó khăn nghìn trùng, chí ít...

...

“Lấy tôi, tôi sẽ cho Tiểu Trùng thận.”

Ánh nắng rực rỡ chiếu lên người Âu Thần, anh quay lưng lại phía cô.

Giọng nói lạnh tanh như từ nơi xa xôi vọng tới.

...

Nhưng cô lại không đồng ý.

Trong lòng Doãn Hạ Mạt đầy những bứt rứt, hổ thẹn và áy náy. Cô là người chị không tốt, rõ ràng thấy có thể tìm được thận cho Tiểu Trùng nhưng cô không đồng ý. Trong trái tim cô, Tiểu Trùng là người quan trọng nhất, còn

quan trọng hơn cả sinh mạng của cô. Nhưng vào thời khắc đó cô lại do dự không đồng ý.

Ngón tay vô tình chạm vào điện thoại.

Ánh mắt Doãn Hạ Mạt tối sầm lại.

Là vì anh ấy sao...

Đã gần lên đến nhà, Doãn Hạ Mạt lặng lẽ lấy điện thoại ra, vẫn đang tắt, màn hình tối đen. Ngón tay đặt lên phím mở máy, cô nhớ tới hai cuộc điện thoại lúc ở phòng làm việc của Âu Thần, bỗng dưng trong lòng cô giằng xé, ngón tay cứ ngập ngừng không ấn xuống được.

Đứng sững ở đầu cầu thang.

Một hồi lâu cô lặng lẽ thờ dãi bỏ điện thoại vào trong túi, với tâm trạng mệt mỏi như thế này thì cho dù có gọi được điện thoại cũng không biết nói gì bây giờ? Hiện tại, cô thậm chí cũng chẳng còn hơi sức để giải thích với Lạc Hi tại sao cô không nghe điện thoại.

Lấy chìa khoá ra, cô ngẩng đầu chuẩn bị mở cửa.

Và rồi...

Toàn thân cô đột nhiên giật thót sững sờ như bị điện giật!

Trong ánh sáng cầu thang mờ mờ.

Lạc Hi đang ngồi ở bậc cầu thang lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt tối, hai môi mím chặt. Dường như anh đã chờ đợi ở đây lâu lắm rồi, lưng đã cứng đờ như hóa đá.

“Anh...”

Ngực cô nóng lên, Doãn Hạ Mạt sững sờ nhìn Lạc Hi, giây phút ấy, cổ họng như có cái gì nóng nóng trào lên khiến cô không nói thành lời, chỉ có chùm chìa khoá trên tay cô đang kêu leng xeng.

“Gì mà hoảng hồn như thế?”

Lạc Hi từ từ đứng lên, nhìn vẻ sững sờ của cô, anh cười mà như không cười, phảng phất như bị một đám sương mơ vây lấy, giọng anh rất khê nhưng không hề có chút biểu cảm nào.

“Lẽ nào... em không muốn gặp anh?”

“Không phải.”

Thần thái mơ hồ bất định của Lạc Hi làm cho cô cảm thấy không biết làm

thế nào mới phải. Cô cười mà cảm thấy khoé miệng đông cứng lại. Doãn Hạ Mạt vội vàng quay người, cúi đầu mở cửa rồi nói:

“Anh vào đi.”

Trong phòng tối om.

Không khí trong phòng bốc lên cho thấy dường như đã lâu lắm rồi không có người ở, nền nhà phủ một lớp bụi mỏng, bụi bị gió thổi lên làm Doãn Hạ Mạt ho sặc sụa.

“Meo!”

Con mèo Sữa Bò như cái bóng đen nhoà tới!

Lạc Hi ôm lấy nó, con Sữa Bò chỉ còn da bọc xương, hình như đã bị bỏ đói lắm rồi, hàm răng nhọn hoắt của nó cắn vào cánh tay anh một cái rồi cứ liếm qua liếm lại.

“Đưa nó cho em.”

Doãn Hạ Mạt bật đèn, chìa tay ôm con Sữa Bò rồi đi vào phòng bếp lấy một lon thức ăn dành cho mèo, mở ra, đổ xuống sàn nhà. Con Sữa Bò kêu “meo” một tiếng rồi bỏ nhào tới ăn lấy ăn để. Doãn Hạ Mạt nhìn thấy cánh tay Lạc Hi bị con Sữa Bò cắn bị thương đang bị rỉ máu.

“Có đau không?” Doãn Hạ Mạt khẽ hỏi.

“...”

Lạc Hi không trả lời cô.

“Đừng lo, con Sữa Bò rất khỏe, năm nào em cũng cho nó đi tiêm phòng.”

Doãn Hạ Mạt đến tủ thuốc lấy bông và cồn ra rồi cẩn thận lau vết thương cho Lạc Hi .

Ban đầu Lạc Hi dự tính sẽ nổi nóng, chất vấn Doãn Hạ Mạt nhưng giờ lại không biết nói gì, khi nhìn thấy những ngón tay Doãn Hạ Mạt mềm mại và bóng hai hàng lông mày dịu dàng ánh trên gương mặt cô, trong lòng Lạc Hi như vơi đi phần nào. Có lẽ, cô ấy có những lý do bất đắc dĩ, có lẽ cô ấy đã hiểu lầm...

“Mấy hôm nay em đi đâu vậy?” Lạc Hi dán mắt nhìn Doãn Hạ Mạt.

“...”

Doãn Hạ Mạt do dự không biết có nên nói với Lạc Hi chuyện Tiểu Trùng bị bệnh hay không. Nhưng mà nếu nói với anh việc phẫu thuật ghép thận thì

lại phải đề cập tới Âu Thần...

“Sao em cứ tắt điện thoại thế?”

“...”

“Sao em không nghe điện thoại của anh?”

“...” Doãn Hạ Mạt thầm kêu khổ! Hay là cứ nói quách với anh cho rồi, cứ nghi ngờ thế này chỉ càng mệt mỏi. “Mấy hôm nay em...”

“Em đang giận à?” Lạc Hi cướp lời cô.

“Vì giận nên không liên lạc với anh, cũng không về nhà và cũng không thèm nghe điện thoại của anh nữa, có đúng như vậy không?” Lạc Hi như muốn ngạt thở, đôi mắt đen láy.

“O?”

Doãn Hạ Mạt ngạc nhiên đến sững người, đầu óc cô nhất thời không kịp phản ứng, vậy mà điệu bộ ngờ ngác chẳng ra làm sao của cô lại làm Lạc Hi nổi nóng.

“Chẳng lẽ...”, Lạc Hi vẫn nhìn cô chăm chăm, máu trên môi anh ứa ra, “không phải vì em giận nên mới ...”

Doãn Hạ Mạt cũng bắt đầu hiểu ra dần.

“... Ý anh muốn nói là tin tức về vụ scandal giữa anh với Thẩm Tường?”

Bụi trong phòng bay nhè nhẹ.

Sắc đêm mờ mịt.

Phảng phất như linh hồn của bóng đêm cũng đang vật vờ bay.

Lạc Hi ngờ ngác nhìn Doãn Hạ Mạt, trái tim anh như đóng băng, rồi sau đó, nó đột nhiên lại bị lửa giận làm rạn vỡ dần ra! Đôi mắt màu hổ phách của Doãn Hạ Mạt trong suốt như pha lê, không có vẻ gì là bất an, không có vẻ gì là khó chịu, sao cô ấy lại có thể bình tĩnh đến như vậy! Bình tĩnh như không có việc gì xảy ra! Thì ra đúng là cô ấy chẳng để ý gì, thì ra đối với cô ấy anh chẳng là gì hết!

Cô ấy sao có thể...

Không quan tâm như thế...

“Những chuyện đó không phải đều là giả sao?” Giọng nói của Doãn Hạ Mạt lộ vẻ mệt mỏi. “Đại khái có thể là do đám nhà báo dựng lên để câu khách.” Tuy rằng lúc nhìn thấy bức ảnh đó trong lòng Doãn Hạ Mạt cũng

cảm thấy đau đớn, nhưng Lạc Hi đã vội vàng đến tìm cô như thế này, hơn nữa lúc nhìn thấy ánh mắt đau khổ của anh, mọi nghi ngờ trong lòng cô đều tan biến hết.

“Em đã nhìn thấy bức ảnh đó chưa?”

“...?”

“Bức ảnh anh và Thẩm Tường đang hôn nhau trên báo đó.” Giọng Lạc Hi có vẻ hơi cứng nhắc.

“...Em thấy rồi.”

“Em cảm thấy bức ảnh đó là giả sao?”

“Lạc Hi ...” Thấy nét mặt Lạc Hi càng lúc càng lạnh lùng, Doãn Hạ Mạt đột nhiên cảm thấy có gì đó bất an, hình như cô đã nói câu gì khiến Lạc Hi không vui.

“Đó là thật.”

Lạc Hi chăm chăm lạnh lùng nhìn cô, anh bức bối muốn phá đi cái vẻ bình tĩnh đáng ghét đó của cô!

“Anh và Thẩm Tường... đúng là đã hôn nhau.”

“Lạc Hi...”

Doãn Hạ Mạt nhắm mắt lại, đau nhói bên thái dương. Đầu cô bỗng dưng đau như muốn vỡ ra, hàng lông mi giật giật. Cô biết bức ảnh đó là thật chứ không phải là dùng kỹ xảo, chỉ có điều cô không muốn phải suy nghĩ, cô đã chọn “tin” Lạc Hi. Thế nhưng, tại sao đúng lúc cô đang mệt mỏi nhất anh lại kể với cô những chuyện này...

“Em không muốn nghe... em mệt lắm, mấy ngày hôm nay...”

“Vô cảm đến thế sao? Một chút không thèm quan tâm sao?!” Trong cơn giận dữ, Lạc Hi không để ý nhận ra nét mặt mệt mỏi xanh xao của Doãn Hạ Mạt. Lạc Hi tức tối hỏi: “Rốt cuộc tôi là cái gì trong lòng cô?! Vì cô quá tự tin cho rằng ngoài cô ra tôi không thể yêu được người con gái nào khác ư, hay là đối với cô, tôi không là cái gì cả nên cô mới không thèm để ý dù chỉ một chút thôi sao?!”

“Meo...”

Con mèo Sữa Bò giật mình kinh hãi trước tiếng nói giận dữ của Lạc Hi, nó rúm ró co ro trong góc phòng, đôi mắt tròn liên tục đảo qua đảo lại một

cách bất an nhìn hai người phía trước sofa.

“Lẽ nào em tin tưởng anh cũng là sai sao?”

Doãn Hạ Mạt sững sờ nói. Cô thật sự không muốn lại cãi vã thêm với anh nữa. Cô thấy quá mệt mỏi nên chỉ muốn yên tĩnh nghỉ ngơi một chút, sau đó mới nghĩ gì thì nghĩ.

“Là tin tưởng sao?”

Lạc Hi cười thất thần, làn sương trong đáy mắt khiến anh càng đẹp ma quái, càng xa lạ.

“Cho nên em mới không gọi điện thoại cho anh, không về nhà, tắt điện thoại, khó khăn lắm mới gọi điện thoại được nhưng em lại không bắt máy. Như thế là vì tin tưởng hay là em căn bản không quan tâm tới anh? Vì thế tin tức vụ scandal đâu có gây ảnh hưởng tới em đúng không?”

“Lúc đó em...”, Hạ Mạt muốn giải thích tự dưng cô nhận ra lý do đó có lẽ sẽ càng làm Lạc Hi thêm giận dữ, “... bận chút việc, không thể nghe điện thoại của anh...”.

“Lúc đó em đang bận cái gì?”

“...”

“Nói cho anh nghe, có việc gì mà khiến em không có cả thời gian nghe điện thoại?”

Giọng nói đó thoáng nhẹ như làn sương.

“Lạc Hi ...”

“Không thể nói với anh sao?” Trái tim Lạc Hi thắt lại, một cảm giác kỳ lạ chột loé lên. Đôi mắt Lạc Hi nheo lại nhưng gương mặt anh vẫn cười tươi như hoa quan sát cô. “... Không chừng lúc đó cô đang ở bên Âu Thần nên không tiện nghe điện thoại của tôi.”

Mặt Hạ Mạt tái mét

“Chà...”, Lạc Hi kéo dài giọng, nhếch mép cười, “xem ra tôi đoán trúng rồi, đúng là đang ở bên Âu Thần”.

“Không phải như anh nghĩ đâu!”

Trái tim Hạ Mạt loạn nhịp, rốt cuộc cô quyết định nói rõ mọi chuyện cho Lạc Hi nghe, nhưng còn chuyện phẫu thuật thay thận cô vẫn còn do dự chưa quyết định có nên cho Lạc Hi biết không.

“Thế là cái quái gì? Người cô yêu là Âu Thần, trước sau gì cũng vẫn là anh ta phải vậy không? Cho nên cô chẳng màng tới, thậm chí... có lẽ cô còn mừng thầm vụ scandal giữa tôi và Thẩm Tường xảy ra đúng lúc, cho nên cô chẳng thèm truy cứu, cũng chẳng để ý tới những lời giải thích của tôi, cô nhân cơ hội này để chia tay tôi, tốt nhất là kể từ giờ trở đi tôi sẽ vĩnh viễn không xuất hiện trước mặt cô có phải vậy không?” Nỗi đau tột độ trong trái tim khiến giọng anh trở nên lạnh cứng như lưỡi dao.

“Lạc Hi!”

Doãn Hạ Mạt sững sờ mở to đôi mắt, cô không tin được những lời như thế dễ dàng thoát ra từ miệng anh.

Trong phòng yên lặng đến nghẹn thở.

Con mèo Sữa Bò bất an chạy từ góc nhà ra. Nó quanh quẩn bên chân hai người miêng kêu meo meo.

“Anh đừng nói như thế được không?”

Ánh mắt Doãn Hạ Mạt đầy vẻ mệt mỏi.

Hạ Mạt quả thực rất mệt. Cô không hiểu tại sao, rõ ràng là lỗi của Lạc Hi, nhưng tại sao lại là cô phải đứng đây để nghe anh chỉ trích. Đó là scandal của anh, anh đã hôn người con gái khác, cô đã không chất vấn anh, đã tin tưởng anh, như thế là sai sao...

“Tiểu Trùng... phát bệnh phải nhập viện, mấy ngày nay em ở trong viện chăm sóc cho nó nên không có thời gian để quan tâm đến cái tin đó. Vả lại anh đã đến tìm em, điều này đã chứng minh đó là tin đồn nhảm. Tại sao em lại không tin anh mà lại đi tin những tin nhảm nhí đó chứ?”

Lạc Hi ngó người ra!

Nhớ tới căn phòng vắng, lạnh dường như đã nhiều ngày không có người ở, trên sofa phủ một lớp bụi mỏng, là vì bệnh của Tiểu Trùng nên Hạ Mạt mấy ngày không về nhà sao?

“Bệnh của Tiểu Trùng có nghiêm trọng không? Có nguy hiểm không?”

“Nó sẽ không sao.”

Đôi mắt Hạ Mạt ảm đạm, nhưng sắc mặt vẫn giữ được vẻ bình tĩnh như thường ngày.

“Sao em không cho anh biết?” Lạc Hi cao mày. “Xảy ra việc lớn như thế

mà sao em bây giờ em mới cho anh biết?”

“... Một mình em chăm sóc cho nó cũng được.”

Chẳng lẽ lại bắt Lạc Hi bỏ những show diễn để ở trong bệnh viện trông Tiểu Trường sao? Hạ Mạt biết bộ phim Thiên hạ thịnh thế đang trong giai đoạn căng thẳng nhất. Và lại, đúng lúc này anh lại đang vướng phải scandal... Có đúng là Lạc Hi với Thẩm Tường không có chút này nọ gì với nhau hay không?...

“Nhưng em lại đi tìm Âu Thần.” Lạc Hi cười thất vọng. “Chiều nay, lúc anh gọi điện thoại cho em, có đúng là em đang ở bên Âu Thần không?”

“...”

“Trả lời anh đi.” Giọng nói rất nhẹ, làm như không có vấn đề gì.

“... Em tìm anh ta vì một việc khác.” Nỗi đau trong lòng Doãn Hạ Mạt lại trào lên, làm thế nào để nói với Lạc Hi rằng chỉ có cưới Âu Thần thì anh ta mới hiến thận cho Tiểu Trường.

“Việc gì?”

“...Anh không cần biết.” Mạt Doãn Hạ Mạt tái nhợt. Cô sẽ cố gắng tìm ra giải pháp thích hợp để vừa có thể cứu được Tiểu Trường vừa không phải...

“Thế nào...”

Lạc Hi nhìn Hạ Mạt, gương mặt anh cũng không kém phần nhợt nhạt, đôi mắt đen sẫm lại, dường như đáy mắt anh đã biến thành một hang động không đáy khiến người khác phát hoảng, Lạc Hi im lặng, anh chỉ lặng lẽ nhìn cô rất lâu, rất lâu.

Doãn Hạ Mạt mím chặt môi.

Cô không muốn anh giận, và cũng vì để nghĩ ra biện pháp giải quyết vẹn toàn hơn nên cô mới không nói với anh việc liên quan đến Âu Thần.

Nhưng...

Cô lại làm tổn thương anh sao?

Tuy tin thần và sức lực sắp kiệt quệ, nhưng thấy bộ dạng đau đớn tuyệt vọng của Lạc Hi, lòng Hạ Mạt đau như cắt.

“Quả thật em với Âu Thần không có vấn đề gì...”

Cô nắm chặt tay anh.

Tiểu Trường bị bệnh nhập viện, chỉ có anh, chỉ có anh là người duy nhất gần

gửi cô. Hạ Mạt muốn dựa vào Lạc Hi, muốn được anh an ủi động viên, muốn anh nói với cô rằng sẽ không có việc gì xảy ra chứ không phải là những nghi ngờ, là những tranh cãi bất tận như thế này...

Lạc Hi nhẹ gỡ tay cô ra.

“Em muốn anh tin em như thế nào đây?”

Lạc Hi nhìn sao mà bình tĩnh yên lặng đến vậy, sương mù trắng xoá ôm trọn lấy người anh, làn da mịn màng như sứ, đôi môi đẹp tựa hoa anh đào. Anh ngồi đó như thể đang trong một thế giới xa xăm nào đó, yên lặng không nói một lời. Con mèo Sữa Bò trèo lên người Lạc Hi, thân mật nằm trong vòng tay anh, nhưng, nỗi đau khổ và phần nộ trong lồng ngực Lạc Hi đã khiến anh giận dữ gạt phắt nó ra!

“Meo.”

Con Sữa Bò sợ hãi chạy về phía cái tủ nhỏ kê cạnh sofa, cái hộp giấy nhỏ bị con mèo va phải đổ xuống dưới đất, mấy món đồ lặt vặt trong hộp tung ra trước mặt hai người!

Đó là mấy tấm ảnh.

Những tấm ảnh hình như chụp lâu lắm rồi, tám nào cũng đã hơi ố vàng, những tấm ảnh đó đều là chụp Hạ Mạt và Âu Thần nhiều năm về trước. Trong đó có một tấm ảnh chụp cảnh sân trường Thánh Huy, chàng trai Âu Thần đang đứng trước mặt cô, hơi cúi xuống, hôn lên bàn tay của cô, trong tấm ảnh, cô nhìn anh ấy trù mến, nét mặt ngượng nghịu e lệ của một thiếu nữ mới lớn.

Những tấm ảnh này đã được Âu Thần đem đến buổi tối hôm tổ chức Lễ trao giải thưởng Ca khúc vàng thường niên.

Người Lạc Hi như hoá đá!

Lạc Hi dán mắt chòng chọc nhìn những tấm ảnh đó, sắc hồng cuối cùng trên làn môi cũng dần biến mất, nhường chỗ cho một nỗi đau thâm tím vùng vẫy tràn ra, dường như muốn đập vỡ, xé nát người anh tới cùng.

Cô ấy lại còn giữ những tấm ảnh đó...

Những tấm ảnh đã từng bị chính tay cô quăng vào sọt rác...

Vậy mà chúng lại vẫn đang được cô cất giữ bên người...

Đây chính là tất cả những gì cô ấy tín nhiệm, đây chính là cái mà cô ấy nói

đã hoàn toàn quên đi quá khứ, đây chính là điều mà cô ấy nói không còn chuyện đáng gì với Âu Thần.

Doãn Hạ Mạt thất kinh!

Cô tập trung hết tinh thần ngồi xuống, vừa nhặt từng tấm ảnh lên vừa nói: “Lúc đó ném vào sọt rác nếu bị đám phóng viên vớ được thì có thể gây nên những hiểu lầm không cần thiết, vì thế hôm đó em nhặt chúng lại lại...”.

Rõ ràng đúng là như vậy, Lạc Hi vẫn không tin sao...

Doãn Hạ Mạt tuyệt vọng ngừng lại ngược mắt nhìn Lạc Hi.

“Thế cho nên nhặt lên xong, từ bấy đến giờ lại cất giữ chúng ở đây có phải không?” Ánh mắt Lạc Hi sắc lạnh, lời nói hàm chứa sự chế giễu mỉa mai.

“Lạc Hi... người em yêu là anh.”

Doãn Hạ Mạt nói như không còn sức lực, cô thử cứu vãn lần cuối cùng, nhưng nét mặt Lạc Hi đã bảo cho cô hay rằng tác dụng của câu nói đó thật quá là mong manh.

Người em yêu là anh...

Cô muốn nói lại câu đó lớn hơn một chút nhưng nỗi kinh hoàng và sợ hãi khiến cô nhất thời không thốt nên lời.

“Chúng mình chia tay đi.”

Dường như chẳng mất chút sức nào để nói ra những từ quá ư là đơn giản này, chỉ có điều khi Lạc Hi nói ra câu này, hình như giọng anh nghẹn lại.

“Chia tay?”

Doãn Hạ Mạt nhìn Lạc Hi nơ hồ như thể hoàn toàn không hiểu anh đang nói gì.

“Hầu như tôi luôn bị người ta vứt bỏ.” Nụ cười của Lạc Hi pha lẫn đắng cay, anh nhìn bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ, ánh đèn chiếu lên gương mặt phẳng phất như là hư ảo. “Lần này thì thay đổi, để tôi chủ động.”

“... Người em yêu là anh...” Là anh ấy đang giận, nhất định là anh ấy đang giận nên mới nói ra những lời như thế, chỉ cần giải thích rõ ràng...

“Lần này, cho dù thế nào tôi cũng không tin cô nữa.”

Lạc Hi đứng lên, cái bóng đổ dài trùm lên người cô.

“Thật ra tôi cũng chẳng có tư cách gì để chỉ trích cô. Đúng là tôi và Thẩm Tường đã hôn nhau, cũng chuẩn bị chính thức quan hệ với nhau... Doãn Hạ

Mặt, cô cho rằng, tôi không có cô thì sẽ không ổn sao?”
Màn đêm tĩnh lặng như thế.

Đầu óc Doãn Hạ Mạt váng vất mông lung, dường như thời gian và không gian đã bị đảo lộn, Hạ Mạt không rõ mình đang ở nơi nào nữa. Cho đến khi tiếng cánh cửa bị đóng “rầm”, cô mới giật thót mình, cô từ từ nhắm mắt lại

Những bức ảnh cũ trên tay rơi xuống.

Cô dờ dẫm ngồi trên nền nhà, sau đó rúc đầu vào giữa hai đầu gối, toàn thân co tròn, co tròn lại.

Minh Hiểu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 15

Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt công bố chính thức chia tay!

Rất nhanh, tin này đã được truyền đến tai tất cả mọi người!

Tuy nhiên, trong tin này cũng có cái gì đó kì quặc. Một số phóng viên đã mạnh bạo nói thẳng ra rằng Lạc Hi đã từng khẳng định với họ, anh với Doãn Hạ Mạt đâu có chia tay. Ấy vậy mà không hiểu tại sao chỉ mấy ngày sau Lạc Hi lại công bố một cách đơn giản là anh đã chính thức chia tay với Doãn Hạ Mạt, hai người từ nay sẽ không còn quan hệ gì nữa.

Chắc là có chuyện gì đó đột nhiên xảy ra giữa hai người, nếu không thì thái độ của Lạc Hi không thay đổi nhanh đến vậy. Lẽ nào... tin tức về vụ bê bối giữa Doãn Hạ Mạt với Âu Thần cũng là sự thật?

Nhưng cho dù các phóng viên có tìm đủ mọi cách thì cũng không thể moi thêm được thông tin gì từ Lạc Hi. Cuối cùng họ đành bỏ cuộc rồi chuyển sang hỏi quan hệ hiện nay giữa Lạc Hi với Thẩm Tường như thế nào? Có phải đúng như lời đồn là hai người đang đi lại với nhau. Lạc Hi chỉ mỉm cười lảng tránh. Còn một người có liên quan nữa là Doãn Hạ Mạt, thế nhưng cô ta cứ như là đã bốc hơi khỏi chốn nhân gian này. Các phóng viên có hao tâm tốn sức, sẵn lòng chờ đợi ở mọi chốn mọi nơi cũng không sao thấy bóng dáng cô.

Càng thần bí thì càng tạo nên sự hiếu kỳ cho mọi người.

Cho nên mỗi lần Lạc Hi và Thẩm Tường xuất hiện, họ lại bị vô số phóng viên bu quanh, theo sát. Và hai người họ thần thái vẫn vui vẻ thân mật, họ đáp ứng yêu cầu của ký giả như cầm tay, kề vai, Lạc Hi như mỉm cười còn

Thẩm Tường lâu lâu lại liếc nhìn Lạc Hi một cái giống như một cặp tình nhân đang chìm trong biển tình ái.

Tới khi đám phóng viên hỏi hai người liệu có đi tới hôn nhân hay không thì Lạc Hi vờ như không nghe thấy, còn Thẩm Tường lại quay lại nhìn Lạc Hi một cái và mỉm cười nói: “Cứ để mọi việc diễn ra tự nhiên.”

Ngay lập tức thì tin mới xuất xưởng.

Lạc Hi và Thẩm Tường đang tính tới hôn nhân!

Các báo đều đăng ảnh Lạc Hi ôm vai Thẩm Tường, còn Thẩm Tường ánh mắt tràn đầy sóng tình ngược nhìn Lạc Hi, như đôi Kim Đồng – Ngọc Nữ, xem ra thật xứng đôi.

Trong phòng bệnh.

Trân Ân chán nản thất vọng nghĩ mông lung.

Rốt cuộc là cái quái gì thế, sao nói chia tay là chia tay vậy, Lạc Hi không phải rất yêu Hạ Mạt sao, tại sao lại cặp kè với Thẩm Tường nhanh đến thế?

Hạ Mạt sẽ rất đau lòng đây...

Khi Trân Ân hỏi, Hạ Mạt chỉ thờ ơ trả lời là chẳng có nguyên nhân gì đặc biệt cả, không hợp nhau thì chia tay thôi. Trân Ân kinh ngạc nhìn Hạ Mạt, đôi mắt màu hổ phách của Hạ Mạt trong như pha lê, không mảy may vướng bận gì. Nhưng suy cho cùng, Trân Ân biết Hạ Mạt là người bị tổn thương, Hạ Mạt ngày một gầy, ngày một xanh xao. Những lúc Tiểu Trường không có ở bên, thời gian Hạ Mạt trầm tư ngơ ngác như người mất hồn cũng dài hơn.

Nhưng....

Hình như cũng không đúng...

Trân Ân cũng cảm thấy Hạ Mạt không hoàn toàn là vì Lạc Hi. Lúc Tiểu Trùng ngủ, cô ấy cũng chăm chú nhìn Tiểu Trùng, cũng vẫn là đôi mắt thất thần như thế, đáy mắt sâu thăm thẳm, linh hồn đang ở tận đâu vậy...

Lẽ nào...

Là bệnh của Tiểu Trùng có vấn đề gì sao?!

Trân Ân giật mình, hốt hoảng nhìn về phía Tiểu Trùng. Tiểu Trùng dựa người vào giường bệnh đang tập trung vẽ tranh, sắc mặt xanh xao hiện lên nụ cười hiền lành.

“Tiểu Trùng à...”

Trân Ân bỗng giật mình nhận ra Tiểu Trùng hình như càng ngày càng gầy đi, dáng người mỏng manh gió thổi cũng bay.

“Chị Trân Ân.”

Tiểu Trùng bỏ bút xuống nhìn Trân Ân.

“À... là... cậu vẫn ổn chứ...” Trân Ân gãi đầu, trong lòng lại lo lắng nghĩ đến nếu như đúng là có việc gì mà Hạ Mạt đang giấu Tiểu Trùng, mình bỗng dưng lại hỏi về bệnh tình của cậu ta chắc sẽ không tiện. Không được, để hôm nào mình đích thân hỏi Hạ Mạt vậy. “... Ý mình là... cậu có nên nghỉ một lát không. Cậu đã vẽ gần một tiếng đồng hồ rồi...”

“Em không mệt”. Doãn Trùng mỉm cười cúi đầu tiếp tục vẽ, tiếng bút chì vẽ trên giấy nghe “soạt soạt” khe khẽ. “Sắp vẽ xong rồi”.

“Cậu đang... vẽ mình hả?”

Trân Ân hơi đỏ mặt, tiến lại nhìn. À, trên bức tranh là một cô gái, mái tóc dài dày như rong biển gợn sóng, đôi mắt to đầy cảm xúc. Hóa ra lại là Hạ Mạt, cô không khỏi thất vọng. Gần đây ngày nào Tiểu Trùng cũng vẽ, nhưng bức nào cũng là vẽ Hạ Mạt. Hạ Mạt đứng bên cửa sổ, Hạ Mạt ngồi bên bờ biển, Hạ Mạt giữa những đóa hoa, Hạ Mạt trên xích đu...

Trong những bức tranh nhiều vô số kể của Tiểu Trùng...

Hạ Mạt đều đẹp đến nỗi khiến mọi người mê mẩn.

Bởi vì Hạ Mạt trong những bức tranh đó đều cười, cười mỉm, cười giận, cười vui vẻ, những nụ cười đó được thể hiện từ đôi môi đến ánh mắt, giống như bông hoa nở rộ giữa ánh mặt trời.

Thường ngày Trân Ân không bao giờ thấy Hạ Mạt cười như thế cả.

Hạ Mạt chỉ luôn cười nhạt, khóe môi luôn có nét cười dường như chẳng sợ gì cả, cho dù gặp phải tình huống nào cũng có thể đối diện, nhưng nụ cười lại luôn như bị ngăn cách bởi một làn sương mỏng.

“Vẽ đẹp quá...”, Trân Ân trầm trồ thán phục, “... Nhưng, Tiểu Trùng này, khi nào cậu mới vẽ một bức cho mình đây?”.

Doãn Trùng chăm chú nhìn Hạ Mạt trong tranh.

Cậu đưa bút chì vẽ lại khóe miệng khiến nụ cười của Hạ Mạt càng thêm rạng rỡ, trông cô như nàng công chúa được trời sinh luôn vui vẻ và không bao giờ làm tổn thương đến bất cứ vật gì.

Tiểu Trùng vừa vẽ vừa mỉm cười nói: “Nếu chị Trân Ân thích, hôm nào em sẽ vẽ tặng chị một bức”.

“A!...Thật không?!!! Cảm ơn Tiểu Trùng!!! Ôi, tốt quá rồi!!!...” Trân Ân hưng phấn quá không chú ý đến tiếng kêu chói tai “Chị Trân Ân” của Tiểu Trùng, cô ôm vai Tiểu Trùng sung sướng lắc lắc làm cây bút trên tay Tiểu Trùng có nguy cơ làm hỏng khuôn mặt tươi cười của Doãn Hạ Mạt.

Doãn Trùng vội giữ chặt cánh tay.

Nhìn thấy nét mặt Hạ Mạt vẫn rạng rỡ, Doãn Trùng mới thở phào cẩn thận cuộn bức tranh lại để cạnh giường bệnh.

“Xin lỗi, suýt nữa mình...”

Trân Ân ngượng ngùng xin lỗi.

“Không có gì”, Doãn Trùng cười, “bức tranh có hỏng thật thì vẽ lại bức khác, không chừng bức sau còn đẹp hơn ấy chứ.”

Trân Ân cảm kích trong lòng, nhất thời không thốt lên lời. Trong lúc bối rối không nói câu gì cũng thấy ngại, Trân Ân suy nghĩ rồi nói đại một câu:

“Lễ mừng sắp bắt đầu rồi đó. Hạ Mạt chắc đã vào trong rồi”

“Ơ...” , Doãn Trùng do dự một lát rồi nói , “Chị Trân Ân này, chị Hạ Mạt một mình đi dự có tiện lắm không? Em ở đây chắc không sao, hay là chị...”

“Không được, Hạ Mạt nói mình phải chăm sóc cậu thật chu đáo, không được dờn cậu nửa bước! Chỗ buổi lễ... cậu yên tâm đi, Hạ Mạt dũng cảm và kiên cường, ngay cả đến An Bân Ni độc ác như vậy mà chị cậu còn chẳng sợ thì còn sợ gì chuyện gặp Lạc Hi...”

Trân Ân nén thở dài.

Thật ra Trân Ân cũng không hiểu tại sao Hạ Mạt lại nhất định đi dự bữa tiệc mừng hai mươi năm thành lập đài RBS. Ban đầu vì chăm sóc Tiểu Trùng mà Hạ Mạt hủy tất cả các show diễn đã lên lịch, ấy vậy mà lúc nhận được thiệp của Đài RBS, Hạ Mạt lại hỏi cô có những ai tham gia.

Trân Ân trả lời với Hạ Mạt là những người đến tham dự chắc chắn sẽ đông. Về cơ bản thì hầu hết tất cả các nghệ sĩ trong làng giải trí, các ông chủ, các nhà sản xuất, những phóng viên, nhà báo có tên tuổi đều nhận được lời mời. Lạc Hi và Thẩm Tường chắc cũng sẽ đến tham dự nên Trân Ân đã can Hạ Mạt đừng đi thì tốt hơn.

Hôm đó Hạ Mạt như người mất hồn hay sao ấy nên lại hỏi Trân Ân một câu rất kỳ cục.

“Trân Ân, cậu làm ơn hỏi xem bữa đó ông chủ Hạ của Công ty Quản lý Môi giới Tinh Điểm có đến dự không?”

Tuy Trân Ân cảm thấy nghi ngờ khó xử, không biết lý do vì sao Hạ Mạt lại hỏi thế, tuy nhiên cô cũng đã tìm mọi cách nghe ngóng để hỏi giúp Hạ Mạt. Lúc Trân Ân báo với Hạ Mạt là ông chủ Hạ rất có khả năng sẽ dự lễ, Hạ Mạt trầm mặc một lúc rồi nói cô sẽ dự buổi lễ của Đài RBS.

Không sợ gặp Lạc Hi sao?

Chia tay rồi, nếu gặp nhau trong tình huống này nhất định sẽ rất khó xử.

Ông chủ Hạ...

Nhưng tại sao lại quan tâm, để ý đến việc ông chủ Hạ có dự lễ hay không? Trân Ân gãi đầu gãi tai nghĩ mãi vẫn không có lời giải đáp. Chả lẽ ông chủ Hạ là người đầu tư cho bộ phim Thiên hạ thịnh thế, lại là ông chủ của Lạc Hi và Thẩm Tường, Doãn Hạ Mạt vì trả thù sự tuyệt tình của Lạc Hi nên...

Không đúng....

Trân Ân lặng lẽ lắc đầu.

Hạ Mạt sao có thể làm như thế...

RBS là một trong những đài truyền hình có ảnh hưởng lớn nhất, lễ mừng hàng năm của họ là một sự kiện lớn của làng giải trí. Đặc biệt năm nay là lễ mừng hai mươi năm thành lập nên Đài RBS tổ chức càng rầm rộ hơn. Trước đó mấy ngày, Đài RBS đã truyền hình trực tiếp qua vệ tinh buổi đại dạ hội mừng kỷ niệm có quy tụ tất cả các nhân vật có vai vế trong và ngoài nước và các ngôi sao nổi tiếng cùng biểu diễn, buổi lễ rất long trọng và náo nhiệt.

Còn buổi tối hôm nay là bữa tiệc mừng kỷ niệm hàng năm của Đài RBS đáp tạ nhân sĩ các giới đã tích cực ủng hộ họ trong nhiều năm nay, đặc biệt nhất là tiệc năm nay được tổ chức tại lầu đài Thiên Nga có lịch sử tôn quý của Tập đoàn Âu Thị.

Lầu đài Thiên Nga là một tòa lầu đài tráng lệ rộng khoảng năm trăm mẫu Anh, được xây dựng sát bên một hồ nước, trông gần như dập dềnh giữa hồ, bốn xung quanh tòa lầu đài Thiên Nga là rừng cây, thảm cỏ, cảnh sắc tuyệt mỹ. Chính bởi cảnh đẹp tráng lệ và khí chất cao quý của lầu đài Thiên Nga mà nơi đây được gọi là “mảnh đất tiếp giáp vườn cổ tích”. Lầu đài Thiên Nga được phủ một lớp màn nhung đẹp thần bí, thường ngày tuyệt đối không cho người ngoài vào tham quan, lần này Đài RBS được cho mượn tổ chức tiệc kỷ niệm hàng năm cũng chính là để mọi người có dịp thưởng thức.

Buổi tối.

Lầu đài Thiên Nga soi bóng lung linh trên mặt hồ phẳng lặng đầy ảo mộng. Trong lầu đài bảy tầng, đèn điện trong tất cả các phòng ốc đều được bật sáng trưng, nhìn bên ngoài tòa lầu đài sáng rực rỡ. Từ tầng hai trở lên có bảo vệ đứng trấn giữ ngăn không cho khách vào tùy tiện, khách chỉ được phép dự tiệc dưới tầng một.

Đại sảnh tiếp khách cực kỳ rộng rãi, tường vàng rực rỡ, trần nhà được ghép bằng vật liệu mosaic thành một bức tranh đẹp tinh xảo. Trong đại sảnh treo lơ lửng bốn giá cắm nến bằng vàng khảm đá quý khiến đại sảnh buổi tiệc sáng rực rỡ như ban ngày. Những bức tranh sơn dầu khổ lớn treo đầy bốn bức tường.

Phục vụ bàn bưng những khay rượu đi đi lại lại giữa chỗ ngồi cho các thực khách.

Trên chiếc bàn dài giữa sảnh bày một con thiên nga được điêu khắc bằng băng lại gắn thêm đèn sáng óng ánh đầy màu sắc. Bên cạnh con thiên nga để đủ các loại đồ ăn trình bày tinh tế, màu sắc sinh động. Một dàn nhạc đang biểu diễn trên sân khấu hình tròn có phong nền là một bức tranh sơn dầu rất lớn vẽ phong cảnh.

Khắp đại sảnh, quan khách quần áo sang trọng, đầu tóc chải chuốt, nước hoa thơm lừng, lung linh rực rỡ.

Hầu như tất cả các minh tinh trong giới nghệ sĩ đều đã có mặt đông đủ, người nào người ấy trang phục sang trọng, thần sắc ưu nhã, chuyện trò cười đùa vui vẻ. Trước đây một tháng, các nữ minh tinh đã rục rịch chuẩn bị tạo dáng cho mình để xuất hiện trong buổi dạ tiệc này từ kiểu tóc, trang điểm, váy áo, các phụ trang đi kèm, tốn không biết bao nhiêu tâm tư công sức, ai ai cũng muốn mình sẽ là người đẹp nhất, trở thành tiêu điểm chú ý của tất cả mọi người trong buổi dạ tiệc này.

Khi Phan Nam và Doãn Hạ Mạt xuất hiện tại buổi tiệc, hai người vẫn tạo sức hút riêng. Phan Nam từ đầu đến chân ăn mặc theo kiểu một chàng hoàng tử, vest đen với hai hàng khuy màu vàng, quần bó màu trắng, ủng đen, huân chương vàng, dải lụa đeo huân chương màu vàng nhạt, tuần mỹ dị thường, đẹp mê hồn. Doãn Hạ Mạt mặc váy màu trắng rất đơn giản, xắc cầm tay cũng màu trắng, mái tóc dài hơi xoăn lên, hai lọn tóc xõa xuống, nước da trắng ngần, ánh mắt như sóng biển, không đeo thêm đồ trang sức gì, ở cô toát lên sự thuần khiết tươi sáng của vẻ đẹp tự nhiên.

Phan Nam và Doãn Hạ Mạt sánh vai bước vào.

Trong tòa lâu đài, hai người họ giống như chàng hoàng tử và nàng công chúa của những câu chuyện cổ tích, khiến tất cả quan khách đều trầm trồ

khen thăm.

Phan Nam và Doãn Hạ Mạt bước vào phía bên phải của đại sảnh.

Bên đó có cầu thang cuốn bằng gỗ rất đẹp.

Doãn Hạ Mạt cẩn thận dò nhìn tất cả mọi người có mặt trong đại sảnh, một số nghệ sĩ quen biết để ý thấy ánh mắt của Doãn Hạ Mạt gật đầu cười, chào cô. Vi An mặc một chiếc váy hồng theo lối Hy Lạp từ đằng xa cũng nâng ly rượu lên chào, Doãn Hạ Mạt mỉm cười đáp lại, ánh mắt cô thoáng chút thất vọng.

Hình như ông ấy không đến...

“Bạn đang tìm người hả?”

Phan Nam tiện tay cầm hai ly rượu từ chỗ người phục vụ, đưa một ly cho Doãn Hạ Mạt, khẽ hỏi. Doãn Hạ Mạt chỉ cười, cô không trả lời.

“Bạn không phải... là đang tìm tay tiểu tử Lạc Hi đấy chứ...?”

Phan Nam nhíu mày. Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt chia tay khiến cô kinh ngạc. Ngày còn bên Anh cô đã biết Lạc Hi vẫn luôn yêu thương một người con gái tên Doãn Hạ Mạt, tự dưng lại chia tay một cách lẳng nhách như thế này, không phải là có sự hiểu nhầm gì sao?

“... Không”

Trong số quan khách có mặt ở sảnh đường không có ông ấy. Doãn Hạ Mạt tâm hồn lo lắng đang để nơi Tiểu Trường trong bệnh viện. Ban đầu Doãn Hạ Mạt định đến tìm ông ấy, nói chuyện xong là đi ngay, lúc này cô bắt đầu suốt ruột, nếu như ông ấy đột nhiên quyết định không đến dự thì biết làm thế nào bây giờ? Có nhanh chóng quay về bệnh viện cũng chẳng giải quyết được gì.

“Hạ Mạt, cầu với Lạc Hi rốt cuộc có chuyện gì thế?” Phan Nam lại hỏi.

“...”

Doãn Hạ Mạt hơi ngây người, trong lòng buồn bã, cô đang nghĩ xem nên nói thế nào đây, đột nhiên phía ngoài đại sảnh có tiếng ồn ào, trong không khí cao quý nho nhã của buổi tiệc như thế này, tiếng ồn thật bất ngờ lạ lẫm. Quan khách đều hướng về phía có tiếng ồn.

Hình như có tiếng cãi vã giữa khách đến và nhân viên phụ trách việc đón tiếp của Đài RBS.

Đúng lúc ấy Đào Thục Nhi đi vào, cô không tránh khỏi có đôi chút ngượng ngùng xấu hổ, cũng may tiếng ồn bên ngoài vẫn đang tiếp tục mới tránh cho cô bị hiểu lầm là đã cãi nhau.

Đào Thục Nhi đảo mắt nhìn khắp lượt.

Khi thấy Phan Nam và Doãn Hạ Mạt cô ngỡ người rồi bước lại.

“Hạ Mạt, sao cậu lại tới đây?”

Đào Thục Nhi mặc váy màu xanh nhạt, phía dưới phồng lên trông dễ thương, trên ngực cài thêm mấy bông hoa nhỏ xinh xắn, hai má ửng hồng giống một thiếu nữ trẻ trung, xinh đẹp làm ngất ngây lòng người.

“Thục Nhi”

Doãn Hạ Mạt mỉm cười gật đầu với Thục Nhi.

“Lạc Hi và Thẩm Tường nhất định đến, tới lúc đó sẽ rất khó xử”. Đào Thục Nhi lo lắng nói. “Lúc tin đồn khắp nơi thì chẳng thấy cậu xuất hiện giải thích, sao lúc này lại xuất đầu lộ diện ở cái chỗ như thế này. Ở đây có rất nhiều nhà báo nổi tiếng, tuy ở bữa tiệc họ không tiện truy hỏi cậu nhưng ngày mai nhất định sẽ viết bài đăng báo.”

“Thục Nhi nói cũng có lý”.

Phan Nam tuy cảm thấy việc chia tay giữa Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt là đáng tiếc, nhưng cô cũng cảm thấy nếu Hạ Mạt chạm trán Lạc Hi ở chỗ như thế này quả thật là không ổn.

“Mình biết. Cảm ơn các cậu.”

Ánh mắt Doãn Hạ Mạt dịu dàng, cô thật sự cảm kích trước ý tốt của họ.

Đào Thục Nhi nói nhỏ:

“Lạc Hi, Thẩm Tường vẫn đang chưa tới, giờ cậu rời khỏi đây vẫn còn kịp.”

“Không được”, Doãn Hạ Mạt lắc đầu, “mình đến là để tìm một người. Chưa gặp được ông ấy mình sẽ không đi đâu hết”

“Ai?”

Đào Thục Nhi buột miệng hỏi, hỏi xong Thục Nhi mới cảm thấy mình đã lỡ lời, cô cười ngượng, tất cả những gì nên nói với Hạ Mạt cô cũng đã nói hết rồi. Hạ Mạt cũng không phải là người có tính liều lĩnh thích đấu đá, tối nay cô ấy tới đây nhất định là có lý do. Đào Thục Nhi bèn đổi chủ đề.

“Các cậu đoán xem vì sao hồi nãy bên ngoài lại ồn ào cãi vã?” Đào Thục Nhi cầm một ly rượu vừa uống vừa nói.

“Hả?” Phan Nam hiểu kỳ.

“Người đó là An Bản Ni”. Đào Thục Nhi cười nhẹ.

Doãn Hạ Mạt từng người như thế đã lâu lắm rồi không nghe đến cái tên này. Sau buổi họp báo, danh tiếng của An Bản Ni sụt giảm kinh khủng, những hợp đồng đóng phim truyền hình, hợp đồng quảng cáo, hợp đồng các show diễn gần như bị hủy hoàn toàn. Sự nhiệt tình của các fan cũng giảm đi nghiêm trọng, số người ủng hộ An Bản Ni còn rất ít, xem ra thì An Bản Ni đã phải hứng chịu nhiều đòn đả kích chí mạng.

“An Bản Ni ăn mặc trang điểm lộng lẫy định vào dự tiệc nhưng nhân viên Đài RBS chặn lại yêu cầu xuất trình thư mời. An Bản Ni không đưa ra được nên nhân viên Đài RBS không cho cô vào. An Bản Ni nói mình là một minh tinh nên không cần phải có thư mời. Nhân viên Đài RBS cuối cùng kết luận xỏ toẹt một câu là họ không biết cô ta.” Lời nói của Đào Thục Nhi đầy ngữ khí mỉa mai giễu cợt.

“...” Doãn Hạ Mạt than thầm.

Thực ra tham dự bữa tiệc như thế này, các ngôi sao không cần phải trình thư mời. Khuôn mặt của họ cũng đủ sức để làm chứng rồi. Cái gọi là thư mời mới được vào chẳng qua là cách từ chối khéo những người không được hoan nghênh đến mà thôi. An Bản Ni ở trong làng giải trí lâu năm như vậy lẽ nào lại không biết đạo lý này.

“Thế rồi cuối cùng An Bản Ni có vào được không?” Phan Nam hỏi.

“Không rõ nữa, lúc đó tôi đã vào trong rồi. Hình như cô ấy không cam tâm, nhưng mà trong tình cảnh đó, bất luận là ai thì cũng chả cố vào mà làm gì...”

Đang nói dở, đôi mắt Đào Thục Nhi bỗng trợn tròn!

Đại sảnh hoa lệ.

Tất cả quan khách đều ngờ ngàng.

An Bản Ni bước vào.

An Bản Ni mặc chiếc váy dài màu vàng kim bằng vải lụa tơ tằm lóng lánh nổi bật những đường cong gợi cảm, đuôi váy dài kéo lê trên mặt đất, mái

tóc chải chuốt cầu kỳ được tô điểm bằng những sợi dây lụa màu vàng cũng lóng lánh, trông rất chói mắt.

An Bân Ni nhìn xung quanh một lượt.

Tìm được chỗ mấy nhà sản xuất phim thuộc hàng “đỉnh của đỉnh” trong làng giải trí đang đứng nói chuyện phía bên trái đại sảnh, tức thì An Bân Ni tỏ thái độ vui mừng khôn xiết, cô ta cũng kệt những ánh mắt giễu cợt của đám quan khách đang nhìn mình, đi thẳng tới chỗ mấy nhà sản xuất đang tụ họp.

Mấy người bảo vệ theo sau An Bân Ni.

Hình như An Bân Ni đã cố ngang bướng xông vào thì phải, mấy người bảo vệ có vẻ băn khoăn do dự đang muốn kéo cô ta ra ngoài, nhân viên của Đài RBS lúc đó lại đưa tay ra dấu cứ để mặc An Bân Ni, họ không muốn vì An Bân Ni mà phá hỏng không khí buổi tiệc.

Hơn nữa đúng lúc đó.

Dàn nhạc trên sân khấu dừng chơi.

Người chỉ huy dàn nhạc người Pháp tóc bạc trắng xoay người về phía cầu thang cuốn bằng gỗ phía bên phải đại sảnh, ông gập người cúi đầu, sau đó lại đưa cao chiếc gậy chỉ huy lên bắt nhịp, dàn nhạc lại bắt đầu chơi tiếp một bản nhạc mới.

Làm như giây phút này đã được chuẩn bị đặc biệt để chào mừng người đang bước xuống cầu thang kia.

Lan can cầu thang cuốn bằng gỗ được trạm trổ những đường nét hoa văn hết sức tinh xảo, phức tạp.

Trải qua bao nhiêu năm tháng, màu gỗ của cầu thang vẫn sáng bóng không hề phai nhạt.

Người đó bước xuống cầu thang chậm rãi khoan thai.

Ở người đó toát lên khí chất ung dung trầm tĩnh pha chút ngạo mạn của giới quý tộc, bộ lễ phục màu đen, áo sơ mi trắng, ống tay áo có khuy to màu xanh, sợi ren lụa màu xanh thấp thoáng nơi cổ tay.

Đám lãnh đạo cấp cao Đài RBS nhìn thấy người đó xuất hiện lập tức vội vàng khiếm lỗi với nhau rồi lần lượt qua đó chào hỏi, thái độ cũng cung kính khiến tất cả các quan khách đang có mặt trong đại sảnh đều hiếu kỳ

phải ngó qua.

Nghe nói nhiều năm nay tập đoàn Âu Thị là nhà tài trợ chính cho Đài RBS với số tiền rất lớn.

Nghe nói, bản thân Đài RBS là một công ty con của Tập đoàn Âu Thị, chỉ vì không muốn để lại ấn tượng thao túng dư luận nên mới không tiết lộ thông tin này ra ngoài.

Nghe nói vị Thiếu gia Âu Thần này chính là người thừa kế Tập đoàn Âu Thị.

Nghe nói bạn gái trước của Lạc Hi là Doãn Hạ Mạt vì vị Thiếu gia Âu Thần này mà chia tay với Lạc Hi.

...

Trong đại sảnh, khách khứa thì thầm bàn tán rất khế, mọi ánh mắt đều tập trung về phía Âu Thần và Doãn Hạ Mạt, hình như muốn tìm hiểu xem hai người rốt cuộc có quan hệ gì.

Giá nền bằng vàng khảm đá quý.

Trong đại sảnh ánh sáng như ban ngày.

Im lặng, Doãn Hạ Mạt đứng cạnh cầu thang.

Cô khẽ đưa mắt nhìn xuống chân.

Âu Thần thờ ơ đi ngang qua sát Doãn Hạ Mạt.

Anh không nhìn cô.

Làm như thể trong tầm mắt anh vốn dĩ không có cô tồn tại.

Doãn Hạ Mạt cũng không nhìn Âu Thần.

Chỉ có điều trong tầm mắt cô vẫn nhìn thoáng qua được sợi ren lụa màu xanh trên cổ tay Âu Thần.

Bóng dáng lạnh lùng của Âu Thần hòa dần trong đám đông chen chúc những người nổi tiếng, Doãn Hạ Mạt vẫn đứng lặng, dường như hai người không quen biết nhau, dường như hai người vốn dĩ không cùng một thế giới...

Đôi mắt của Doãn Hạ Mạt trầm lắng xuống.

Không biết tại sao, hôm đó cô lại không đồng ý điều kiện của Âu Thần. Cô thừa biết nếu đồng ý, cô sẽ có quả thận mà Tiểu Trùng cần, nhưng cô lại không đồng ý, trong bế tắc, cô vẫn hy vọng sẽ có một giải pháp khác, một

con đường khác, có thể tìm thấy được quả thận khác thích hợp.

Từ khi biết được bệnh tình của Tiểu Trường, Doãn Hạ Mạt vẫn luôn nghĩ cách liên lạc được, tia hi vọng cuối cùng là đến buổi tiệc này.

Nếu như người đó không thích hợp.

Nếu như Âu Thần lại hủy bỏ đề nghị mấy ngày trước, lại như lúc đầu, bất luận điều kiện gì cũng không chịu hiến thận cho Tiểu Trường.

Phải làm thế nào mới được...

Trong lòng Doãn Hạ Mạt lo âu, trong một lúc quên đi mình đang ở buổi tiệc, thần sắc cô nhợt nhạt, tâm trí ngẩn ngơ. Đến khi Phan Nam và Đào Thục Nhi đứng cạnh ngạc nhiên gọi nhỏ, Doãn Hạ Mạt mới dần hồi tỉnh lại, cô ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy An Bân Ni trong tay cầm đĩa bánh ngọt nhỏ đang thông thả đi về phía mình.

Hầu như khách khứa đều biết ân oán trước giữa An Bân Ni và Doãn Hạ Mạt, thấy hai người chạm mặt nhau, mọi người từ từ để ý theo dõi xem, không hiểu lại có chuyện gì xảy ra đây.

“Lâu quá không gặp”.

An Bân Ni đứng trước mặt Doãn Hạ Mạt cười dịu dàng, cô ta gầy đi rất nhiều, gương mặt hốc hác hầu như da bọc xương, chỉ có đôi mắt mở to một cách khác thường, đen sẫm, có gì đó rất giống hình ảnh trong tấm ảnh hồn ma.

“Cô đến đây làm gì?”

Phan Nam mất bình tĩnh nói, trước kia An Bân Ni đã từng dựng chuyện gây ra không ít sóng gió cho Doãn Hạ Mạt nên Phan Nam ghét cay ghét đắng An Bân Ni,

“Lâu rồi không gặp”.

Doãn Hạ Mạt trả lời lạnh nhạt, trong lòng thầm cảnh giác.

“Này, sao không thấy Lạc Hi vậy?” An Bân NI nhìn khắp nơi một cách khó hiểu, làm như không nghe thấy Phan Nam nói. “Anh ta không phải người yêu của cô sao, vẫn còn qua lại với cô đấy chứ? Tại sao cô lại đến đây một mình vậy?”

Doãn Hạ Mạt trầm tư.

Trong lòng cô biết An Bân Ni không phải đến để nghe cô nói chuyện, mà là

đến để tự nói tự nghe.

“Nghe nói cô và Lạc Hi chia tay rồi hả?” An Bân Ni từ từ nâng cao giọng, tuy không lớn lắm nhưng rất rõ ràng đến mức tất cả khách khứa xung quanh đều nghe thấy. “Sao mà khéo quá vậy trời, vừa mới đây trong buổi họp báo còn diễn màn kịch lãng mạn đến thế, vậy mà nhanh như chớp đã chia tay rồi sao?!”

“Lẽ nào...”

Ánh mắt An Bân Ni sắc lạnh, giọng nói đầy giễu cợt:

“Đó thật sự chỉ là diễn một màn kịch thôi sao? Thủ đoạn của cô ghê gớm thật, cô có thể cầu xin Lạc Hi diễn cùng với cô, lấy sự giả dối để chứng minh cái mà cô gọi là “trong sạch” để che đậy với những việc làm đê hèn bẩn thỉu của cô!”

Đám quan khách nghe xong không thể không ồ lên!

Những lời nói của An Bân Ni có thể vẫn có tác dụng đối với người hâm mộ, tuy nhiên khách mời tối nay phần lớn đều là những nhân vật trong giới showbiz, với cách xưa nay của An Bân Ni, họ ít nhiều cũng thừa hiểu, hơn nữa cũng có “những người bạn chí cốt” trong giới nghệ sĩ của An Bân Ni đã từng vạch trần chân tướng sự việc trước kia.

Sự nghiệp của An Bân Ni phải chịu một đòn quật ngã đau đớn, mọi người đều có thể cảm thông nhưng nói những lời nói của cô trong giờ phút này ở tại nơi đây đã phá tan sự cảm thông đó.

“Tối nay, cô tới đây với mục đích chính là để tìm gặp tôi có phải không?”

Doãn Hạ Mạt nhìn An Bân Ni một cách lạnh nhạt.

“Tôi...” An Bân Ni ngập ngừng một chút rồi cười, nói, “... mục đích của tôi đâu cần cô phải bận tâm, chỉ cần cô trả lời câu hỏi vừa rồi của tôi thôi”.

“Được. Vậy có cần tôi lên sân khấu mượn micro để giải thích không? Dù sao lời phát biểu cảm ơn của buổi tiệc vẫn chưa bắt đầu.” Doãn Hạ Mạt hỏi An Bân Ni.

“...” An Bân Ni giật mình.

Doãn Hạ Mạt thản nhiên nói tiếp:

“Tôi đã cho rằng, cô chí ít cũng là một phụ nữ thông minh, thật không ngờ đến giờ vẫn cứ ngu xuẩn. Cô đã phải tốn quá nhiều tâm lực vào tôi, mỗi lần

cô trả thù tôi đều giúp tôi tiến thêm một bước nữa. Cô phải nếm chịu quả đắng mà tới giờ vẫn không biết đường hồi cải sao?! Nếu tối hôm nay cô đến đây, có phải cố muốn được quay về với thế giới thượng lưu của làng giải trí và hi vọng các nhà sản xuất, các nhà đầu tư có thể lại cho cô một vài cơ hội có đúng không? Ấy vậy mà khi nhìn thấy tôi, lòng thù hận đã khiến cô quên hết những mục đích ban đầu của mình”.

“Cô...” An Bân Ni vừa tức vừa hận.

Phan Nam khoái chí nhìn Doãn Hạ Mạt, Đào Thục Nhi lại có vẻ suy tư.

“Nếu cô thông minh ra một chút thì nên hi vọng mọi người dần quên hết những sóng gió do cô gây ra trước đây, để trở về với màn bạc, nhận vai diễn kể cả đó là vai phụ để chứng minh lại khả năng của mình. Cô không nên mãi mãi cứ hận thù mà không tự thoát ra được, chỉ tổ lại đeo thêm gánh nặng khiến mọi người không bao giờ quên nổi quá khứ của cô.” Doãn Hạ Mạt nói một lèo.

“Chà chà, cô nói như vậy, chẳng qua là sợ tôi sẽ làm mất mặt cô vào giờ phút này chứ gì!” Giọng An Bân Ni đầy oán hận.

“Muốn thử hả?”

“Cái gì?”

“Nếu cô cảm thấy mình thắng được thì cứ việc thử đi”. Doãn Hạ Mạt thản nhiên nói. “Hay là cô nghĩ lần nào thua tôi cũng đều do số cô kém may mắn chứ không phải do bản thân mình ngu. Đã vậy cô cứ việc thử lại lần nữa xem nếu như cô không sợ là từ nay về sau sẽ không còn cơ hội đổi đời nữa”.

“...”

Trong lòng An Bân Ni rất tức giận nhưng cũng bắt đầu có chút tái mặt sợ hãi.

Doãn Hạ Mạt nhìn An Bân Ni chăm chăm, hạ giọng:

“Đi đi! Đừng có lãng phí sức lực vào tôi, tối nay có nhiều nhà sản xuất và nhà đầu tư như vậy, đừng bỏ lỡ cơ hội”.

An Bân Ni gằn mặt lại.

Sắc mặt từ từ chuyển qua trắng nhợt, thoáng chút do dự rồi từ từ bỏ đi như cái xác không hồn.

Phan Nam thở phào một cái, tất nhiên là cô không sợ An Bân Ni nhưng chung quy nếu hóa giải được một trận cãi vã như thế này thì tốt hơn.

Đào Thục Nhi cũng bớt được gánh nặng trong lòng để yên tâm hơn mà uống rượu.

Mọi người thấy bên đó không ầm ĩ cãi vã gì cũng bắt đầu quay lại hàn huyên tâm sự với nhau.

“Aaaaaa!”

Ai ngờ đâu, An Bân Ni khi đi ngang qua Doãn Hạ Mạt, đột nhiên chân bước loạng choạng thế nào làm cái đĩa bánh ngọt đang cầm trong tay đã đổ ụp lên người Doãn Hạ Mạt, bơ và kem đủ màu cùng vụn bánh vẩy bắn hết váy của Doãn Hạ Mạt!

Ôi trời ơi!!

Đại sảnh nhất thời rộ lên tiếng kêu kinh ngạc.

Rõ ràng là cố ý, tại buổi tiệc của những ngôi sao danh tiếng như thế này mà lại có hành động ác ý đến vậy sao! Ban tổ chức sao lại để cho hạng người như An Bân Ni vào đây cơ chứ?!

“Cô quá đáng lắm rồi đấy!”

Phan Nam trừng mắt nhìn An Bân Ni.

“Tôi...”

An Bân Ni mặt tái mét nhìn bộ váy dạ hội của Doãn Hạ Mạt, giọng run run muốn giải thích nhưng các quan khách vây quanh đều nhìn cô với con mắt khác thường. An Bân Ni nhất thời như rơi vào ác mộng chẳng thốt nên lời.

“Ây za, làm sao bây giờ?”

Đào Thục Nhi vội lấy khăn giấy ra lau cho Hạ Mạt, nhưng những chỗ bẩn đều là đồ ăn có dầu mỡ cả làm sao mà lau sạch được. Mặc đồ dơ như thế này tại bữa tiệc này thì thật là kỳ quặc, nhưng cũng chẳng có đồ để thay.

Doãn Hạ Mạt cũng cố sức dùng khăn giấy lau.

Nếu như là mọi khi thì cô cũng bỏ về trước một chút là được, nhưng người cô muốn gặp tối nay vẫn chưa xuất hiện, giờ mà rời khỏi đây thì thật lòng không cam tâm. Tuy bị rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan nhưng Doãn Hạ Mạt vẫn ngẩng lên nhìn An Bân Ni, nhìn thần sắc nhợt nhạt của An Bân Ni, Doãn Hạ Mạt không khỏi thở dài rồi lên tiếng nói:

“Cô ấy không cố ý...”

Chưa dứt lời.

Đột nhiên có người chộp lấy tay cô.

Kéo cô về hướng cầu thang cuốn.

Dùng lực rất mạnh.

Nhưng lại không hề làm đau cô!

Doãn Hạ Mạt bỗng đứng nhìn thấy cánh tay đang tóm lấy cô có buộc sợi ren lụa màu xanh đã cũ, cô ngớ người ngạc nhiên. Hạ Mạt ngẩng đầu lên, quả nhiên là Âu Thần, quai hàm anh đang thít chặt, ánh mắt xa xăm lạnh lùng.

“Sao thế?”

Doãn Hạ Mạt cau mày vùng vẫy muốn thoát khỏi tay Âu Thần.

“Đi theo tôi thay đồ.”

Âu Thần không nhìn Doãn Hạ Mạt, gương mặt không thể hiện tình cảm gì. Doãn Hạ Mạt ngơ ngác nhìn Âu Thần không giẫy giụa nữa, trong lòng như trăm mối tơ vò.

Trước hàng trăm đôi mắt của các quan khách trong đại sảnh.

Âu Thần nắm chặt bàn tay Doãn Hạ Mạt.

Qua trước mặt đám đông.

Bước lên cầu thang cuốn bằng gỗ.

Từ chỗ trên cao cầu thang, Doãn Hạ Mạt quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trong đại sảnh, An Bân Ni mặt mày tái nhợt đang bị đám bảo vệ “khuyên” đi ra ngoài, Doãn Hạ Mạt cau mày nói với Âu Thần:

“Lần này An Bân Ni không cố ý.”

Tuy bộ váy màu vàng kim trên người An Bân Ni hôm nay cực kỳ thanh lịch kiêu diễm, nhưng chính tại chiếc đuôi váy dài kéo lướt thướt trên mặt đất là nguyên nhân làm vướng chân cô ta.

Âu Thần ho một tiếng lạnh lùng.

Trong tiếng ho mang âm thanh cay độc, anh không đáp lời Doãn Hạ Mạt.

An Bân Ni đã mất dạng bên ngoài đại sảnh buổi tiệc.

Có lẽ ngày mai trên báo lại xuất hiện những tin tức xấu cho An Bân Ni.

Doãn Hạ Mạt thở dài trong lòng, có lẽ khi An Bân Ni chủ định tới gây sự

lần nữa, cô ta không tính nổi kết cục sẽ là như thế này. An Bân Ni từng gây ra những chuyện tương tự, vì thế lần này tuy hoàn toàn không cố ý nhưng đã chẳng còn ai có thể tin cô ta nữa rồi.

Đang lúc Doãn Hạ Mạt nghĩ ngợi.

Âu Thần dừng bước.

Một nữ quản gia chừng bốn mươi tuổi gập người hành lễ trước mặt họ, Âu Thần giao Doãn Hạ Mạt cho bà ta rồi dặn dò vài câu, nữ quản gia giơ tay ra theo tư thế “mời” Doãn Hạ Mạt.

Trong đại sảnh hoa lệ sáng rực.

Buổi dạ tiệc vẫn đang tiếp tục.

Khách khứa người nào cũng cầm ly rượu trên tay, thần thái nho nhã, nói cười nhỏ nhẹ. Những khách chưa quen thân thì khách khí nói những chuyện về thời tiết, thời trang, những người đã quen biết nhau thì xôn xao bàn tán về sự việc vừa mới xảy ra.

An Bân Ni trước mặt quan khách om sòm bù lu bù loa...

Doãn Hạ Mạt và Âu Thần quả nhiên là quen biết...

Nghe nói Doãn Hạ Mạt và Lạc Hi đã chia tay nhau...

Vừa rồi An Bân Ni tới chỗ mấy nhà sản xuất nhưng chẳng ai thèm đếm xỉa gì đến cô ta...

E rằng An Bân Ni mãi mãi không ngóc đầu dậy được...

Doãn Hạ Mạt và Âu Thần rốt cuộc là quan hệ gì.

...

Vì Phan Nam, Đào Thục Nhi và Doãn Hạ Mạt cùng làm chung một công ty, hơn nữa hai người họ có vẻ như tình sâu nghĩa nặng với Doãn Hạ Mạt nên bị đám minh tinh thân quen cũng như không thân vây lấy với ý đồ dò hỏi thực hư mọi chuyện là thế nào.

Phan Nam hết chịu nổi, trả lời qua loa vài câu rồi tìm đường đi ra một góc

văng đứng trốn.

Đào Thục Nhi lại nói chuyện với các minh tinh khác rất vui vẻ, Thục Nhi có vẻ cũng ngạc rất ngạc nhiên, dáng điệu mềm mỏng, dịu dàng.

“Thật thế sao?”

“Có chuyện như thế à?”

“Thiếu gia vốn dĩ là ông chủ của chúng tôi nên đương nhiên là anh ta phải biết Hạ Mạt...”

“Vậy thì để hôm khác nhất định tôi phải hỏi Hạ Mạt...”

“Tội quá, tôi cũng không biết...”

Đào Thục Nhi thao thao bất tuyệt một hồi những điều vô thưởng vô phạt. Máy minh tinh vây quanh lúc đầu có vẻ không vui, sau cũng chẳng muốn quan tâm nữa, bát quái vẫn cứ là bát quái, chẳng qua là nói chút chuyện để giết thời gian, một hồi rồi cũng chán nản mà bỏ đi.

Cho tới thời khắc mà Lạc Hi và Thẩm Tường cùng bước vào.

Sự chú ý của quan khách trong đại sảnh mới lại tập trung trở lại!

Hai người từ cửa đại sảnh từ từ bước vào.

Lạc Hi mặc vest màu đen cắt may thủ công của Ý, áo sơ mi trắng, bên ngoài cổ áo có chiếc khăn lụa màu bạc, lịch sự và nhã nhặn. Dáng Lạc Hi dong dong, đôi mắt sáng rực, khéo môi như thường trực nụ cười, cơ thể như bao trùm một lớp sương mù hút hồn, có lẽ không thể dùng được chữ “tuần tú” để miêu tả mà phải là chữ “tuyệt mỹ” mới xứng tầm.

Thẩm Tường khoác tay Lạc Hi.

Nếu nhìn về dung mạo và nhan sắc, đi bên Lạc Hi tuyệt mỹ, Thẩm Tường xem ra có phần yếu thế, tuy nhiên ở Thẩm Tường vẫn có cái khí chất kiêu ngạo thuần khiết của một Vương Hậu tôn quý, cổ cao, gương mặt được trang điểm một lớp phấn mỏng, chiếc váy nhung tuyết màu đen, sợi dây chuyền kim cương dài lấp lánh lạ mắt.

Hai người đứng bên nhau.

Xem ra đúng là một cặp rất xứng đôi.

Ánh mắt của mọi người trong đại sảnh buổi tiệc tập trung vào Lạc Hi và Thẩm Tường.

Không khí có vẻ như ngưng đọng lại.

Tiếng thở gần như đứt quãng.

Chỉ còn lại tiếng nhạc hòa tấu uyển chuyển đang được dàn nhạc biểu diễn trên sân khấu.

Đây tất nhiên không phải là lần đầu tiên Lạc Hi và Thẩm Tường khoác tay nhau cùng xuất hiện ở chốn đông người, mà là lần đầu tiên họ cùng xuất hiện theo tư cách tình cảm nam nữ sau vụ scandal. Thẩm Tường xưa nay vẫn yêu Lạc Hi đơn phương, cô ta gần như công khai “bí mật” này trong giới showbiz. Còn về phía Lạc Hi, anh chưa từng bao giờ để lộ bất cứ thái độ nào, sau đó đột nhiên công bố có quan hệ tình cảm với cô gái Doãn Hạ Mạt mới bước chân vào làng giải trí.

Đương lúc mọi người cho rằng tình cảm của Thẩm Tường có kết cục kiểu “hoa rơi hữu ý mà nước chảy vô tình” thì bỗng nhiên cục diện lại đảo ngược, Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt chia tay nhau. Tuy thông tin Lạc Hi và Thẩm Tường chính thức công khai quan hệ tình cảm vẫn chưa được xác nhận, nhưng họ tay trong tay xuất hiện ở chỗ như thế này chính là một biểu hiện ngầm của sự xác nhận.

Chà! Thiên Vương - Thiên Hậu của làng giải trí...

Chắc có lẽ lại là một câu chuyện cổ tích lãng mạn đây...

Đúng vào lúc tất cả quan khách trong đại sảnh đều đưa mắt tán thưởng nhìn theo từng bước chân của Lạc Hi và Thẩm Tường, các minh tinh quen biết cũng như những chưa quen biết cùng những người nổi tiếng trong giới thượng lưu đang chuẩn bị lên tiếng chào hỏi hai người họ thì...

Trên sân khấu, dàn nhạc đột nhiên dừng lại!

Tất cả mọi người trong đại sảnh ngẩn người ngạc nhiên.

Họ gần như cùng lúc ngẩng đầu nhìn lên phía cầu thang cuốn bằng gỗ.

Quả nhiên...

Lại Thiếu gia Âu Thần từ trên cầu thang đi xuống.

Hơn nữa...

Quan khách giật mình đứng lặng...

Người chỉ huy dàn nhạc tiếp tục điều khiển dàn nhạc.

Một khúc nhạc mới vui vẻ, nhộn nhịp nổi lên vang khắp đại sảnh!

Trên cầu thang gỗ cuốn hoa lệ.

Cánh tay Âu Thần được một người con gái ôm chặt.

Người con gái đẹp như một thiên thần trong bộ váy áo dài màu trắng bằng chất liệu voan mỏng hờ cổ, bờ vai trần mỏng manh như ẩn như hiện, rất thanh lịch không chút sexy. Phía chân váy là một đường vạt cong từ cao xuống thấp, để lộ đôi chân thon dài, trắng muốt như ngọc của cô gái. Trên chiếc váy có gắn những hạt kim cương nho nhỏ lấp lánh như sao sa.

Mái tóc dài dày như rong biển của cô gái buông xõa trên bờ vai.

Trước trán buộc sợi dây trang sức bằng bạch kim xinh xinh khiến mái tóc dài hơn quăn nhìn thanh tú thuần khiết, chính giữa ấn đường là một viên kim cương lấp lánh chói ngời đẹp tuyệt mỹ, ánh sáng phát ra từ viên kim cương thật sống động như ánh mặt trăng khiến người ta phải trầm trồ thán phục.

Đôi mắt thiếu nữ đó lại phẳng lặng như mặt hồ.

Ánh sáng lấp lánh từ viên kim cương không át được ánh mắt ấy, cô gái như nàng công chúa dịu dàng xinh đẹp trong những câu chuyện cổ tích được mọi người yêu mến, nàng thần bí mà thuần khiết khiến người ta hận không thể đem hết những cái đẹp còn lại trên thế giới này đặt dưới chân nàng để đổi lấy nụ cười của nàng.

Là Doãn Hạ Mạt...

Cô đẹp như một nàng công chúa...

Một vài ngôi sao trong đại sảnh đã nhận ra viên kim cương giữa ấn đường của cô chính là viên kim cương “Ánh sáng của mặt trăng” nổi tiếng trong truyện cổ tích mà vua Anh cất giữ.

Quan khách chìm trong kinh ngạc thán phục.

Trong đại sảnh, những nhà báo nổi tiếng là những người có phản ứng nhanh nhất, họ liên tưởng ngay đến việc Doãn Hạ Mạt là bạn gái cũ của Lạc Hi, lúc này lại khoác tay Âu Thần bước xuống cầu thang, đằng kia Lạc Hi và Thẩm Tường cũng đang tay trong tay bước vào đại sảnh!

Một đề tài thật tuyệt diệu!

Đám đông bắt đầu xôn xao.

Thẩm Tường thần sắc lạnh lùng kiêu sa như một Vương Hậu khiến người ta không dám tới gần, còn Doãn Hạ Mạt lại xinh đẹp thuần khiết, lạnh lẽ

như mặt biển ngày hè khiến người ta cứ muốn ngắm mãi không nỡ rời mắt. Đứng xa kia, Lạc Hi ngược nhìn hai người đang từ từ bước xuống trên những bậc cầu thang gỗ xoắn, đôi mắt Lạc Hi nhú lại dần, ánh mắt như đông kết lại nơi cánh tay Doãn Hạ Mạt đang ôm cánh tay Âu Thần, đôi môi Lạc Hi như bất động. Thẩm Tường quay lại nhìn Lạc Hi một cái rồi mỉm cười lặng lẽ đưa tay về phía trước vẫy chào một người bạn.

Cánh tay cô chặn vừa đúng tầm mắt Lạc Hi.

Trên cầu thang gỗ xoắn.

Doãn Hạ Mạt cũng nhìn thấy Lạc Hi phía đằng xa kia.

Tuy là trước khi đến đây, cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần để có thể bình tĩnh chạm mặt anh, cũng đã nghĩ tới việc Lạc Hi sẽ cùng Thẩm Tường xuất hiện, nhưng khi thật sự nhìn thấy Lạc Hi và Thẩm Tường khoác tay nhau, lòng cô vẫn thắt lại...

Và sau đó...

Đau như kim châm...

Nỗi đau trống trải....

Ngoại trừ làn môi có vẻ nhợt nhạt đi một chút, thần sắc Doãn Hạ Mạt vẫn tỏ ra bình tĩnh thản nhiên, có vẻ như chẳng có chuyện gì xảy ra, bước chân cô đều đều không chút chệch choạc. Nhưng mà, cánh tay Doãn Hạ Mạt nhói đau, là Âu Thần đã đặt tay lên nắm mạnh tay trái của cô đang ôm cánh tay anh khiến cô cảm thấy đau.

Âu Thần lạnh lùng nhìn Doãn Hạ Mạt.

Trong ánh mắt ẩn chứa giá băng giận dữ.

Doãn Hạ Mạt mặc nhiên cúi đầu, cô nhận ra tay trái của mình không hiểu sao lại tóm chặt lấy ống tay áo của Âu Thần, những ngón tay trắng bệch cứng đờ.

Không...

Đêm nay cô đến đây không phải vì Lạc Hi...

Doãn Hạ Mạt khép hờ mắt để đầu óc bình tĩnh trở lại.

Cô còn có việc quan trọng hơn phải làm...

Sau khi mở mắt ra, Doãn Hạ Mạt đã lấy lại được vẻ bình thản, tay cũng không còn cứng đờ ra nữa. Âu Thần lạnh lùng quan sát sự thay đổi thần sắc

của Doãn Hạ Mạt, sự giận dữ trong lòng tự dừng cũng vơi đi. Âu Thần đưa mắt nhìn đại sảnh một lượt rồi nói với Doãn Hạ Mạt:

“Người mà em tìm đang ở đằng kia.”

Doãn Hạ Mạt sững người.

Cô nhìn hướng theo ánh mắt Âu Thần, đúng rồi, trong số những thương gia danh tiếng phía xa có một người đàn ông trung niên mặc trang phục đời Đường đang nói cười rất ung dung tự tại!

Doãn Hạ Mạt thở gấp!

Cô không muốn biết tại sao Âu Thần lại biết cô đang muốn tìm gặp người đó, Doãn Hạ Mạt bước về phía người đàn ông trung niên, bước chân có vẻ gấp gáp, loạng choạng suýt nữa thì ngã. Âu Thần vội ôm cô, yên lặng không nói gì, thậm chí ngay đến cả Lạc Hi và Thẩm Tường cô cũng chẳng nhìn tới, vội vàng bước đến chỗ người đàn ông trung niên đó!

“Ông chủ Hạ, lâu lắm không gặp!”

Người đàn ông trung niên đang nói chuyện với mấy người bạn trong giới thượng lưu nghe nói có người hỏi thăm đến mình bèn mỉm cười quay người lại. Ông ta năm nay chừng năm mươi tuổi, trên người mặc bộ trang phục thời Đường màu trắng, ngũ quan hài hòa, thần khí uy nghiêm, trên cổ thoáng hiện những đường nét một hình xăm có vẻ dữ tợn.

Nhìn thấy người vừa chào mình là Thiếu gia Âu Thần của Tập đoàn Âu Thị, người đàn ông trung niên khách khí gật đầu chào đáp lại:

“Vâng, lâu lắm không gặp.”

Âu Thần lễ phép nói:

“Nếu ông cho phép, tôi muốn giới thiệu một người bạn đến làm quen với ông.”

“Đương nhiên là được, tôi rất vinh hạnh.”

“Ông chủ Hạ, đây là cô Doãn Hạ Mạt, bạn tôi.” Âu Thần lại quay qua nói với Doãn Hạ Mạt, “Hạ Mạt, đây là ông chủ Công ty Quản lý Môi giới Giải trí Tinh Điểm, ông Hạ Anh Bá”.

“Chào cô Doãn”.

Hạ Anh Bá đưa tay ra, ông ta chăm chú nhìn cô gái đang đứng trước mặt rồi khẽ chau mày, Hạ Anh Bá có cảm giác rất quen, hình như đã gặp ở đâu

rồi đó thì phải.

“Chào ngài, xin gọi tôi là Hạ Mạt”

Doãn Hạ Mạt bắt tay Hạ Anh Bá, giọng nói rất bình tĩnh nhưng những đầu ngón tay bắt tuân cứ lạnh cóng. Doãn Hạ Mạt không rời mắt khỏi ông chủ Hạ, không biết ông ấy có còn nhớ đến mình không, nếu như ông ta còn nhớ thì không biết là ký ức của ông ta về cô dừng lại ở thời điểm nào.

“A...”

Hạ Anh Bá trong đầu thoáng vụt một vài hình ảnh đã rất lâu, có đôi chút khó khăn để liên hệ lại giữa cô gái đang đứng trước mặt với cô bé con mình bê bết đầy thương tích năm đó. Ông còn nhớ là hồi đó, trên mặt cô bé còn có một vết thương, không ngờ lại không để lại dấu vết gì. Còn cô gái bây giờ đang đứng trước mặt ông hình như là một minh tinh, có điều ông ta chỉ nhìn thấy cô ấy qua phim ảnh nên cũng không lưu tâm lắm.

“Rất vui được làm quen với cô.”

Không nói nhiều, Hạ Anh Bá mỉm cười im lặng. Chuyện đã qua cứ để qua đi, cô ta giờ đây là một ngôi sao, những chuyện ngày xưa nhất định cũng không muốn người khác nhắc lại.

“Xin lỗi, ngài có thể cho tôi cách làm thế nào để liên lạc được với ngài không?”

Doãn Hạ Mạt hỏi với vẻ áy náy. Tuy nhiên trong lòng cô thừa biết như thế là quá đường đột, nhưng cô đã thử rất nhiều cách để liên lạc với Hạ Anh Bá nhưng không sao trực tiếp gặp được ông ta.

“Cô làm như vậy có quá vội không đấy?”

Một giọng nói lạnh lùng phát ra sau lưng Hạ Anh Bá, Doãn Hạ Mạt hơi ngạc nhiên ngó nhìn, chỉ thấy đó là Thẩm Tường đang khoác tay Lạc Hi đi tới.

“Dù có là trong bụng nhất nhất muốn trèo lên cao cũng xin cô đi theo con đường cho rõ ràng một chút. Ông chủ tín nhiệm cô đang đứng bên cạnh cô đó, vậy mà chờ không đăng, cô phải tức tốc làm quen thêm một ông chủ mới khác hay sao?”

Thẩm Tường tay khoác chặt cánh tay Lạc Hi nhìn Doãn Hạ Mạt, ánh mắt chất chứa đầy sự coi thường, khinh ghét. Lạc Hi chỉ thản nhiên nhếch mép

cười nhạt, anh cũng nhìn Hạ Mạt nhưng ánh mắt lại thờ ơ như vượt qua cô, nhìn về một nơi xa xăm nào đó.

“Tôi là...”

Doãn Hạ Mạt lặng người.

Cô chợt hiểu ra ý Thẩm Tường. À, thì ra là Thẩm Tường cho rằng cô có ý muốn kết giao với ông chủ Hạ là để có thể trèo cao. Doãn Hạ Mạt cũng tính đưa ra lời giải thích, nhưng khi nhìn Lạc Hi đang thân thương vén tóc Thẩm Tường ra phía sau tai, Doãn Hạ Mạt cảm giác có giải thích ra bây giờ cũng chỉ là trò cười.

“Ông chủ Hạ, có được chăng?”

Doãn Hạ Mạt không để tâm tới Lạc Hi và Thẩm Tường nữa, cô lại tiếp tục hỏi Hạ Anh Bá.

“Không được”.

Thẩm Tường lạnh lùng trả lời Doãn Hạ Mạt.

“Xin lỗi, tôi đang hỏi ông chủ Hạ”. Doãn Hạ Mạt cau mày.

Thẩm Tường cười mỉa:

“Tôi chính là thay ông chủ Hạ trả lời cô đó”.

“Tiểu Tường, đừng có làm ồn kiểu trẻ con như vậy”. Nhận thấy không khí căng thẳng, Hạ Anh Bá vỗ vai Thẩm Tường rồi quay qua cười, hỏi Doãn Hạ Mạt “Cô có việc cần tìm tôi phải không? Gần đây tôi ra nước ngoài suốt, khi về có được nghe nói lại là có một cô gái thường hay đến tìm tôi, có phải là cô không?”

“Vâng, tôi có một việc muốn phiền ngài giúp cho”. Doãn Hạ Mạt khẽ lấy một hơi thật dài làm sao cho mình đừng để ý tới Thẩm Tường và Lạc Hi.

“Chuyện gì thế?” Hạ Anh Bá hỏi.

“... Chỗ này không tiện nói, tôi và ngài có thể...”

“Không được”.

Thẩm Tường thần sắc lạnh lùng một lần nữa lại cắt ngang lời Doãn Hạ Mạt.

“Cô...”

Doãn Hạ Mạt ngớ người.

“Tiểu Tường!”.

Hạ Anh Bá hạ giọng khuyên can, Thẩm Tường xưa nay vẫn luôn lạnh lùng hành động theo kiểu tôi làm theo cách của tôi, ai muốn nói cứ việc nói, tuy nhiên cũng chưa bao giờ thấy cô ta chống đối người nào mạnh mẽ quyết liệt như thế này.

“Doãn Hạ Mạt, tôi nói để cô hay, dù có là chuyện gì đi nữa, nếu ông chủ mà có liên hệ với cô, giúp đỡ cô thì đó chính là ông chủ đang ép tôi rút khỏi Công ty Tinh Điền”. Thẩm Tường nói chậm rãi, từng câu nói đều như mũi dao găm sắc lạnh. “Đó là bởi vì quan hệ với cái loại người như cô, dù có là quan hệ gì gì đi nữa thì cũng đều rất một thứ sỉ nhục mà thôi!”

“Cô ba, bốn lần cướp lời người ta, cô có còn chút lịch sự nào không đấy?” Tuy là không muốn sinh chuyện tại chỗ này, nhưng thực sự Doãn Hạ Mạt cũng phải nổi cáu.

“Đối với cái loại nhìn thấp thì đập nhìn cao thì trèo như cô, loại người chỉ biết lợi dụng người khác, cũng phải cần đến lịch sự sao?” Thẩm Tường nói to hơn, quan khách xung quanh ngạc nhiên quay lại nhìn.

Sỉ nhục...

Chỉ biết lợi dụng người khác...

Nhìn thấp thì đập nhìn cao thì trèo...

Là anh ta đã nói với Thẩm Tường như vậy sao?!

Doãn Hạ Mạt bỗng nhiên nhói đau trong lòng!

Không chịu nổi lại nhìn qua Lạc Hi.

Lạc Hi khẽ chau mày nhưng cũng đang nhìn thẳng vào Doãn Hạ Mạt, trong đôi mắt là làn sương mù khó mà nắm bắt được, Hạ Mạt không sao đoán ra được những tình cảm phức tạp trong đôi mắt anh. Lạc Hi để ý thấy Doãn Hạ Mạt nhìn mình, anh thản nhiên mỉm cười rồi quay đầu nhìn Thẩm Tường. Lạc Hi ôm chặt vai Thẩm Tường, khẽ nói:

“Anh vẫn chưa kịp ăn tối, đang đói đây, đi ăn chút gì với anh được không?”

Thẩm Tường do dự, ánh mắt vẫn giữ nguyên thái độ tức tối nhìn Doãn Hạ Mạt.

Lạc Hi ôm chặt vai Thẩm Tường, vừa ôm vừa kéo Thẩm Tường đi qua chỗ khác, trong khoảng thời gian ấy anh không thèm nhìn Doãn Hạ Mạt lấy một lần, làm như cô là người vô hình vậy.

Nghe tiếng bước chân hai người bỏ đi.

Doãn Hạ Mạt cũng chẳng quay đầu lại.

Trong lòng cô trống rỗng như thể có cái gì đó vừa chết đi, đã chết thực sự rồi...

“Ông chủ Hạ, nghe nói lần này ngài sang Mỹ chủ yếu là để chữa bệnh?”

Ánh mắt Âu Thần thần nhiên rời khỏi Doãn Hạ Mạt, không thể nhận ra biểu hiện gì trong đó, hình như mọi chuyện vừa xong chẳng qua chỉ là một vở diễn chẳng liên quan gì đến anh. Chỉ có điều sau khi Lạc Hi bỏ đi anh mới sực nhớ ra việc cần phải làm.

“Đúng thế”. Hạ Anh Bá cười ngược. “Có tuổi rồi, sức khỏe bắt đầu không nghe theo mình nữa”.

“Y học ngày nay rất phát triển”, Âu Thần thần nhiên nói, “bệnh viêm thận đâu còn là bệnh nghiêm trọng nữa, cứ việc yên tâm mà chữa trị...”

“Viêm thận?...”

Doãn Hạ Mạt đột nhiên chết điếng người, cô ngẩng phắt đầu lên, mặt mày tái nhợt!

“Ngài bị viêm thận?”

“Đúng thế.”

Hạ Anh Bá không thể lý giải nổi tại sao Doãn Hạ Mạt đột nhiên chết lặng như bị sét đánh vậy, đôi mắt cô không hiểu sao đột nhiên lại tràn đầy tuyệt vọng và nỗi sợ hãi. Hạ Anh Bá đầy nghi ngờ, ông nói:

“Một năm trước đây tôi có kiểm tra và phát hiện thận bị viêm và cũng hơi suy kiệt...”

Tối tăm mù mịt...

Doãn Hạ Mạt đột nhiên như rơi vào vực sâu thăm thẳm đen ngòm, cô không còn nghe thấy được gì, một màu đen yên lặng chết chóc. Tự dưng cô muốn cười, cười thật to, thật điên cuồng, thế giới này sao lại hoang đường đến vậy, hoang đường tới mức không thể cắt nghĩa nổi!

Hết rồi...

Hy vọng nhỏ nhoi cuối cùng cũng đã hết thật rồi...

Chỉ còn cách đi trao đổi sao...

Chỉ còn cách đi trao đổi....

Sắc mặt Doãn Hạ Mạt như tờ giấy trắng, sự giá buốt dâng từ gót chân lên tới đỉnh đầu, băng lạnh như mặt nước biển giữa mùa đông, từng chút, từng chút đông cứng lại, dần dần ngạt thở.

Giống như là từ một nơi rất xa, rất rất xa...

Có cái gì đó đang không ngừng run rẩy...

Đang chấn động...

Hình như nếu cô không tỉnh lại thì sẽ mãi mãi run rẩy như vậy...

Doãn Hạ Mạt máy móc lấy điện thoại trong túi ra.

Chiếc điện thoại kêu, rung khác thường.

Trên màn hình hiện hai chữ “Trân Ân”.

Doãn Hạ Mạt trong lòng thất kinh!

Suýt nữa đánh rơi điện thoại xuống đất!

“Tiểu Trùng hôn mê rồi!!!” Tiếng khóc của Trân Ân bên kia điện thoại chói tai truyền lại. “Cậu nhanh về đi!!! Các bác sĩ đang làm cấp cứu... mình sợ lắm!!! Hạ Mạt, mình rất sợ, thật đấy!!! Cậu ấy đang vẽ đột nhiên ngất lả ra... gọi thế nào cũng không tỉnh... Hạ Mạt, cậu về nhanh nhanh lên... đừng để mình ở đây một mình, mình sợ lắm...”

Doãn Hạ Mạt run cầm cập.

Doãn Hạ Mạt nức nở nghẹn ngào nơi cuống họng, chân tay bủn rủn, cô đỡ đầu, mắt hôn nhìn chiếc điện thoại truyền lại tiếng gào khóc. Là cô, là cô đã hại Tiểu Trùng, là cô quá tự tư, là cô không chịu trao đổi, vì thế Tiểu Trùng mới chết, Tiểu Trùng chết rồi, đều là do cô hại Tiểu Trùng, đều là do cô...

Đều là tại cô...

Trong đại sảnh.

Giống tiếng kêu của con vật trước khi chết, Doãn Hạ Mạt khẽ ho lên một tiếng, sau đó cô bắt đầu hoảng loạn, chạy vội ra ngoài cửa đại sảnh, mặt trắng bệch cắt không còn giọt máu, dáng người lảo đảo chỉ chực ngã đổ nhào xuống đất.

Doãn Hạ Mạt thần trí hốt hoảng bước vội.

Dần dần...

Bước chân mỗi lúc một nhanh hơn.

Càng lúc càng nhanh.

Cuối cùng là lao ra ngoài.

Bên chiếc bàn ăn tự chọn, Lạc Hi kinh ngạc nhìn theo sau lưng Doãn Hạ Mạt, lập tức theo bản năng, anh đặt ngay chiếc đĩa trên tay xuống định chạy đuổi theo sau. Thẩm Tường vội đưa tay tóm lại, cô ta nói:

“Anh nhìn kìa, Âu Thần đã đuổi theo rồi.”

Bóng dáng Âu Thần cũng mất hút theo sau Doãn Hạ Mạt ra ngoài đại sảnh. Lạc Hi đứng yên như trời trồng.

Cảm giác trống rỗng như vừa có gì bị đánh mất này thậm chí còn vượt qua cảm giác đau khổ khi bị cô làm tổn thương. Đau khổ, ít ra là vì vẫn còn được bên nhau, còn trống rỗng hình như là sinh mệnh đã bị cắt đứt rồi.

Khi Lạc Hi rốt cuộc cũng đuổi theo ra bên ngoài đại sảnh thì trời bắt đầu đổ mưa, màn đêm đen sẫm, bầu trời không một ngôi sao, không một ngọn gió, những hạt mưa bắt đầu tí tách rơi, trút lên người Lạc Hi.

Không có cô ấy.

Thế giới này như một màn đêm trống rỗng.

Không tìm thấy cô ấy.

Cô ấy như là biến mất trong màn đêm, không bao giờ gặp lại.

“Sao lại ngốc thế?”

Giọng của một người con gái khẽ vọng tới trong đêm mưa.

Là cô ấy...

Là cô ấy sao...

Lạc Hi lặng người.

Một trái tim hoảng loạn bắt đầu điên cuồng loạn nhịp.

Anh đã sai rồi! Là anh đã sai! Anh không nên đòi hỏi quá nhiều như vậy!

Anh không nên đổ kỵ ganh ghét yêu cầu cô quá đáng như vậy! Anh không nên yêu cầu quá đáng rằng anh phải là người duy nhất trong cuộc đời cô...

Anh biết mình đã sai...

Đôi mắt Lạc Hi ướt dần, anh ngừng thở.

Là cô ấy sao...

Chỉ cần cho anh một cơ hội nữa...

Lạc Hi ngoái đầu...

Xoay người về phía giọng nói đó.

Chỉ cần cho anh một cơ hội nữa...

Tuyệt đối sẽ không để cô rời xa anh nữa...

Trong đêm mưa phùn.

Người con gái đó lại là Phan Nam, trong tay cầm chiếc ô đi lại chỗ Lạc Hi, than thở: “Rõ ràng vẫn còn yêu thương Doãn Hạ Mạt, tại sao lại gây chuyện tai tiếng đó, tự tay mình đã đẩy cô ấy ra?”

Chiếc xe Lincoln thân dài.

Mưa rơi lắt rắc bên ngoài cửa xe, lầu đài Thiên Nga lùi lại phía sau, chỉ còn nhìn thấy hành lang mờ mờ. Doãn Hạ Mạt mặt trắng bệch nhìn ra ngoài cửa sổ nhưng lại chẳng nhìn thấy gì, đôi mắt của cô trống rỗng hư vô, hai bàn tay cứng đờ cầm chặt chiếc điện thoại, mái tóc bị ướt nước mưa dính bết trên gương mặt.

Vừa rồi Trần Ân lại gọi điện tới.

Trần Ân báo cho hay Tiểu Trường đã qua cơn nguy kịch để cô bớt lo lắng và xin lỗi vì lúc này đã quá sợ hãi, hoảng loạn.

Một chiếc khăn bông được trùm lên đầu Doãn Hạ Mạt.

Âu Thần có vẻ lóng ngóng giúp cô lau khô mái tóc.

Doãn Hạ Mạt như con rối được Âu Thần chăm sóc, cô đờ đẫn tê dại chẳng còn chút cảm giác nào, ngay đến nỗi đau trong lồng ngực như đang xé nát cô, Hạ Mạt vẫn đờ đẫn tê dại không có cảm giác gì.

“Chẳng phải em đã nói vì Doãn Trường có thể hy sinh, đánh đổi cả cuộc đời mình hay sao...” Âu Thần đưa chiếc khăn bông nhẹ nhàng lau mái tóc Hạ Mạt, trong đêm mưa phùn lất rắt, giọng Âu Thần có vẻ nghèn nghẹn, “... Kết hôn với anh, lẽ nào khó hơn là cái chết?”

Trong xe lặng ngắt đến ngạt thở...

Minh Hiểu Khê
Bong bóng mùa hè
HẬU KÝ

Lần nào tôi cũng nghĩ rằng viết xong một cuốn sách là lúc mình bắt đầu có thể nghỉ ngơi, nhất định sẽ rất vui, rất hưng phấn! Nhưng hình như lần nào cũng vậy, ngồi trước máy vi tính bỗng nhiên tôi lại thấy buồn, thất thần.

Đã viết ra hết rồi!

Nhưng những tình tiết trong câu chuyện cứ vương vấn mãi trong đầu tôi.

Tuy rằng lúc viết tốn rất nhiều công sức, tâm trí, mỗi câu mỗi chữ đều phải trau chuốt, gọt giũa, tôi cứ sợ dùng từ không được chính xác, không thể biểu đạt hết những cảm xúc mà mình có. Cuối cùng câu chuyện đã viết cũng vừa lòng mình, thế nhưng tôi lại nảy sinh một cảm giác mất mát, đã viết xong rồi sau này không thể viết lại được nữa...

Thôi không nói những chuyện vớ vẩn ấy nữa. Chà chà, tập hai *Bong bóng mùa hè* đã viết xong, tiếp theo sẽ là tập ba *Bong bóng mùa hè*. Câu chuyện sẽ ngày càng hấp dẫn. Mời các bạn đón xem!

Hiểu Khê

Trưa ngày 25/7/2006

Tái bút: Cảm ơn Lạc Lạc và Ô Quy lúc nào cũng đọc lại sách giúp tôi, đưa ra rất nhiều rất nhiều ý kiến giúp đỡ tôi trong quá trình tôi viết, thân thương...

---HẾT TẬP 2---

Minh Hiếu Khê
Bong bóng mùa hè
Tập III - Chương 1
Tập 3 - Áo CƯỚI

Đêm mưa.

Trong bệnh viện.

Một cánh tay dài đẩy cửa hành lang!

Có lẽ do quá vội vàng, góc chiếc váy đầm dạ hội của Doãn Hạ Mạt đột

nhiên bị mắc lại, cánh tay dài xương xương đó lập tức nắm lấy tay cô.
“Cẩn thận.”

Doãn Hạ Mạt mặc nhiên ngoái đầu nhìn lại, nhưng hình như cô không hiểu người đó nói gì, chỉ đẩy anh ta ra. Phía trước mặt là dãy hành lang dài dằng dặc, ánh đèn sáng choang chói mắt, tiếng mưa bên ngoài như đột ngột ngừng rơi, bốn bề yên lặng. Vậy mà Doãn Hạ Mạt cảm thấy bên tai âm âm sấm dậy, càng lúc càng lớn, trái tim như muốn nhảy vọt ra ngoài

Trân Ân đang ngồi trên băng ghế bên ngoài phòng cấp cứu, nghe tiếng bước chân liền ngoái đầu lại nhìn, gương mặt vẫn còn đọng nước, đôi mắt đỏ hoe. Nhận ra người đang bước đến là Doãn Hạ Mạt, cô chẳng cần nghĩ ngợi gì, liền nhào tới ôm lấy Hạ Mạt, nước mắt cô lại tiếp tục trào ra, cuống cuồng thét lên:

“Hạ Mạt! Cậu tới rồi sao... hồi này Tiểu Trùng...”

Đang thôn thức bỗng Trân Ân định thần lại nhìn Doãn Hạ Mạt, cô kinh ngạc tròn tròn mắt, Hạ Mạt... cậu ấy sao thế nhỉ?

Dưới ánh đèn trắng lạnh lẽo ở hành lang bệnh viện, ánh mắt Doãn Hạ Mạt như rã rời, sắc mặt trắng bệch, toàn thân mềm nhũn, mỏng manh như tờ giấy có thể bị gió thổi bay bất cứ lúc nào. Cô lấy hết sức tóm chặt tay Trân Ân, toàn thân run bần bật như không còn hồn vía.

Trân Ân thấy thế lại càng thêm hoảng sợ.

“Hạ Mạt, cậu sao thế, đừng có dọa mình mà...”

Hạ Mạt sao vậy? Cậu ấy vốn là người luôn bình tĩnh, cứng cỏi cơ mà? Chẳng phải cậu ấy vẫn luôn là cây đại thụ kiên cường khiến người ta có thể yên tâm mà đứng dựa đó sao? Nếu Hạ Mạt mà sụp đổ thì mình biết phải làm sao đây?

Trân Ân cuống cuống kinh hãi.
“Đừng hoảng sợ, Doãn Trường sao rồi?”

Một giọng nói trầm ấm đột ngột vang lên khiến Trân Ân đang hoảng loạn chợt nhận ra bên cạnh mình còn có một người nữa, người đó đem lại cảm giác thanh cao xa vời có một không hai...

Là Âu Thần.

Sao Âu Thần lại có mặt ở đây?

“... Tiểu Trường... Tiểu Trường đã ổn rồi...”, dáng vẻ trầm tĩnh của Âu Thần khiến Trân Ân dần trấn tĩnh lại, cô cố gắng nhoẻn miệng cười, “Hạ Mạt... cậu đừng lo nữa, bác sỹ bảo không có vấn đề gì lớn đâu... tại mình hoảng quá nên đã làm cậu sợ... mình xin lỗi, Hạ Mạt... Hạ Mạt...”.

Doãn Hạ Mạt dường như không nghe thấy, bàn tay cô vẫn cứng đờ và giá lạnh.

Âu Thần sốt ruột vội vàng xoay người Doãn Hạ Mạt lại, anh nói giọng vừa tức giận vừa thương xót, “Em không nghe thấy sao? Đã ổn rồi, Tiểu Trường đã ổn rồi!”.

“Đã... ổn rồi sao?”

Doãn Hạ Mạt dần lấy lại được tinh thần, cô từ từ ngược nhìn Âu Thần. Trân Ân đau đớn trong lòng không thể ép mình gượng cười, cô không kìm được nước mắt lại rơi, “Mình xin lỗi... cậu nhờ mình trông Tiểu Trường... vậy mà nhìn thấy Tiểu Trường ngất mình lại không có cách gì... đã thế lại còn làm cậu sợ... Hạ Mạt, mình xin lỗi... đều do mình vô dụng...”.

Tiểu Trường đã ổn rồi...

“Đừng khóc nữa...”

Giọng nói của Âu Thần như thức tỉnh Doãn Hạ Mạt, cô dần lấy lại vẻ kiên cường vốn có, sự yếu đuối chỉ còn vương lại trong đôi mắt.

“Tiểu Trùng tỉnh lại rồi à?”

Tiếng khóc của Trân Ân dừng lại, cô lắc đầu ủ rũ nói:

“Vẫn chưa... nhưng các bác sỹ bảo đã qua cơn nguy kịch!”

Trong phòng bệnh chỉ bật một bóng đèn nhỏ, cô y tá yên lặng ngồi góc phòng, Doãn Trùng nằm trên giường bệnh. Ánh sáng mờ mờ phản chiếu gương mặt Doãn Trùng nhợt nhạt đến trong suốt, bộ dạng như không còn sự sống, hơi thở như có thể ngưng lại bất cứ lúc nào.

Doãn Hạ Mạt cứng đờ người đứng một bên giường bệnh.

Ánh đèn hắt xuống phản chiếu bóng người cô xiên xiên kéo dài, nhẹ nhàng trùm lên người Doãn Trùng. Đôi mắt cậu khép nhẹ như chàng hoàng tử đang ngủ, hàng lông mi dài đen nhánh im lìm không động đậy. Trái tim Doãn Hạ Mạt thắt lại, nỗi sợ hãi không tên khiến cô run rẩy. Cô ấn nhẹ cổ tay cậu em trai xem mạch...

...

Bụp...

...

Bụp...

...

Mạch đập yếu ớt khiến Doãn Hạ Mạt phút chốc cảm giác mất trọng lượng, cô từ từ đổ sụp xuống trong không gian tối om của phòng bệnh! Có người đỡ lấy cô, Doãn Hạ Mạt dần dần tỉnh lại sau cơn choáng váng, cô nhìn thấy gương mặt lo lắng của cô y tá.

“...Cảm ơn, tôi không sao.”

Doãn Hạ Mạt trả lời một cách máy móc, cô từ từ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường bệnh, ngậy người nhìn Doãn Trùng đang chìm sâu trong cơn mê, Doãn Hạ Mạt cứ ngồi như thế, bất động như một bức tượng đá rất lâu, rất lâu.

Trân Ân cũng đờ đẫn đứng ở góc bên kia giường bệnh.

Trông cô thật ngờ nghệch, cô không biết mình nên nói gì, hình như việc duy nhất cô có thể làm lúc này là đứng im lặng như thế làm bạn với Doãn Hạ Mạt và Doãn Trùng.

Ánh đèn u uất.

Doãn Trường sắc mặt trắng bệch chìm trong giấc ngủ trên giường bệnh.

Doãn Hạ Mạt sắc mặt cũng trắng bệch, thất thần ngồi bên giường bệnh.

Trân Ân trong lòng vừa đau thương, xen lẫn chua xót, hình như cô mãi mãi không bao giờ có thể đặt chân được vào thế giới của hai chị em họ, mãi mãi chỉ là người đứng ngoài. Trân Ân bất giác ngẩng đầu lên, qua kính của phòng bệnh trong suốt, cô nhìn thấy Âu Thần đang đứng bên ngoài.

Hồi nãy cô cứ tưởng Âu Thần sẽ vào trong phòng bệnh cùng Doãn Hạ Mạt, nhưng tự dưng anh ấy lại dừng bước, trầm ngâm để mặc cánh cửa phòng bệnh đóng lại trước mặt mình.

Có thể là cách lớp kính.

Có thể là cách một quãng cũng khá xa.

Trong ấn tượng của Trân Ân, Âu Thần luôn là một thiếu gia lạnh lùng cao quý rất khó tiếp cận, anh đứng đó mà thấy cô độc và yếu đuối vô cùng. Ánh mắt anh vẫn lạnh lùng nhưng trước sau, qua lớp cửa kính, vẫn không rời khỏi Doãn Hạ Mạt, như thể cô ấy là ánh sáng duy nhất trong cuộc đời anh, một khi mất cô ấy, ánh sáng duy nhất đó cũng sẽ chết theo.

Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Doãn Trường.

Cô rón rén nắm bàn tay cậu em trai như thể sợ gây tiếng ồn khiến cậu giật mình tỉnh giấc, sau đó cô đưa bàn tay phải của mình gạt mấy sợi tóc trên trán Doãn Trường sang một bên. Gương mặt Doãn Trường thật khôi ngô, Doãn Hạ Mạt cứ thế ngắm nhìn không chán.

Doãn Hạ Mạt còn nhớ ngày Tiểu Trường ra đời, một hài nhi cực kỳ xinh đẹp được đặt nằm bên cạnh mẹ. Da thịt em bé mịn màng mũm mĩm. Ngay từ lúc mới chào đời, em bé đã mở to đôi mắt đen nháy nhìn bé Hạ Mạt trông thật đáng yêu. Bé Hạ Mạt bốn tuổi khi ấy thích thú hiếu kỳ đưa tay chạm vào hai má em bé, Doãn Trường khoái chí nhoén miệng cười với chị.

Mẹ rất bận, mới sinh được nửa tháng đã lại quay về với công việc hàng đêm.

Trước kia ở nhà một mình, cô bé Doãn Hạ Mạt luôn cảm thấy sợ hãi và cô quạnh, giờ cô đã có thêm em Tiểu Trường. Ngày ngày cô cho em bú sữa bình, thay tã, đưa nôi cho em ngủ, hát cho em nghe, đẩy xe nôi ra đường cho em phơi nắng.

Tiểu Trùng biết nói tiếng đầu tiên chính là tiếng “chị, chị”.

“Chít... chít.”

Ồ, em bé đang nói chuyện đấy à? Cô bé Doãn Hạ Mạt năm tuổi hiểu kỳ nhìn cậu em trai bé nhỏ của mình.

“Em đang nói gì thế?”

Tiểu Trùng được cô bé chăm sóc trông thật bụ bẫm.

“Chít... chít...”

Chít, chít là cái gì. Hạ Mạt bé nhỏ nghĩ mãi, rốt cuộc cô bé cũng hiểu ra em bé đang gọi chị của mình đó!

“Là chị chị chứ không phải chít chít nhé, Tiểu Trùng, nói theo chị nào, chị... chị!”

“Chít... chít...”

Tiểu Trùng lại cười tí mắt.

“Không đúng, là chiiii... chiiii...”

“Chít chít.”

Càng lúc Tiểu Trùng càng lưu loát hơn.

Nhưng...

Nhưng cô đã không chăm sóc tốt cho em rồi. Bốn năm trước, Tiểu Trùng vừa xuất viện sau một thời gian bệnh nặng lại bị dầm mưa suốt đêm khiến người ướt sũng, khi ấy cô đang ở một nơi cực kỳ đen tối mà không hay biết gì. Giờ cũng vậy, cô không giúp gì được cho Tiểu Trùng. Tiểu Trùng và cô không cùng nhóm máu, thậm chí cũng không thích hợp để thay thế...

Nhè nhẹ nắm chặt bàn tay cậu em trai, môi Doãn Hạ Mạt trắng bệch.

Mưa mỗi lúc một to.

Trong màn mưa đêm đen ngòm, ánh đèn xe chói mắt chiếu sáng rực cả một khoảng không gian phía trước con đường, chiếc xe chạy với tốc độ kinh

hồn, mưa điên cuồng giăng kín kính xe.

Máy di động của Hạ Mạt vẫn cứ tắt....

Không tìm thấy cô ấy.

Nơi đây, trong màn đêm sâu thẳm, mưa giăng kín đường, không tìm được cô ấy...

Lạc Hi nắm chặt vô lăng, đầu ngón tay trắng bệch.

Khi Lạc Hi từ đại sảnh buổi yến tiệc chạy đuổi theo ra đến ngoài thì bóng dáng Doãn Hạ Mạt đã không thấy đâu rồi, như thể cô đã tan biến vào trong đêm mưa vậy. Hạ Mạt đã đi đâu, rốt cuộc cô ấy đang có chuyện gì, tại sao cô ấy mặt mũi tái mét, bỏ buổi tiệc chạy vội ra ngoài...

Nhất định là có chuyện gì với Hạ Mạt rồi...

Lạc Hi thấy tim mình đau nhói!

Gương mặt tái mét tuyệt vọng của Hạ Mạt, hình ảnh Hạ Mạt đau khổ cuống cuồng chạy khỏi đại sảnh buổi tiệc như thể cô đang muốn rời khỏi cuộc đời anh, nỗi sợ hãi hoảng loạn đã khiến Lạc Hi không còn quan tâm đến tất cả những gì xảy ra giữa Hạ Mạt và Âu Thần, anh chỉ còn muốn tìm thấy cô, ngay lập tức tìm được cô!

Nhưng...

Cô đã đi đâu mất rồi...

Nhà cô không ánh đèn, tối om, chỗ để giày dép trước cửa ra vào phủ một lớp bụi, hình như đã lâu lắm rồi không có ai ở đây. Lạc Hi chết lặng đưa tay nhấn chuông, anh hy vọng và chờ đợi một điều kỳ diệu để cô xuất hiện và mở cửa. Anh sẽ không nghi ngờ cô ngay cả khi cô và Âu Thần vẫn còn có quan hệ gì gì đi nữa, anh cũng sẽ không nghi ngờ cô nữa đâu!

Nhưng hàng xóm đã báo với Lạc Hi...

Không thấy Doãn Hạ Mạt về nhà.

Hạ Mạt đã đi đâu...

Lạc Hi cho xe chạy tốc độ tối đa, kính xe hạ xuống một nửa, những hạt mưa lạnh buốt điên cuồng hắt vào người khiến cơ thể anh ướt đẫm, buốt lạnh, vậy mà lòng anh cứ hừng hực một ngọn lửa cháy rực như muốn thiêu rụi anh thành tro bụi!

Công ty của Hạ Mạt cũng chìm trong màn đen dày đặc và trống vắng...

Hạ Mạt đã đi đâu...

Lạc Hi cảm thấy một nỗi sợ hãi, tuyệt vọng bao trùm...

Là một dự cảm không rõ nét...

Nếu như không tìm thấy Hạ Mạt, rồi lại tiếp tục không tìm thấy...

Trên con đường mưa rơi như trút nước.

Tiếng phanh xe rít chói tai!

Xe đột nhiên dừng lại!

Lạc Hi đổ “phịch” người về phía trước, anh nắm chặt vô lăng, mái tóc đen nhánh ướt rũ xuống trán rồi tung. Gương mặt Lạc Hi trắng bệch, nhưng đôi môi đỏ run bần bật như người đang lên cơn sốt. Lạc Hi thần thờ nhìn những giọt mưa trắng xóa trên kính chắn gió, lồng ngực đau khôn xiết, rốt cuộc cô ấy đang ở đâu...

Mưa ào ào như trút nước.

Cả thế giới như bị nước mưa bao phủ.

Đột nhiên, các ngón tay của Lạc Hi nhè nhẹ run.

Hình như Hạ Mạt có nói...

Tiểu Trùng bị bệnh đang nằm ở bệnh viện...

Trong mắt anh chợt lóe lên một tia hy vọng, phút chốc anh dường như sống lại! Cảm điện thoại trên tay, anh gọi đến tổng đài, bắt đầu hỏi thăm từng bệnh viện một...

Trong phòng bệnh.

Dưới ánh đèn yếu ớt.

Doãn Hạ Mạt lặng lẽ ngồi bên cạnh giường bệnh, im lìm như bức tượng đá. Cô ngơ ngác nhìn xuống cái bóng đen của mình in trên sàn. Trong đầu, mọi thứ đều trống rỗng, cô chỉ thấy cái bóng đen ấy như sắp nhảy bổ vào cô, gặm nhấm cô từng chút, từng chút một.

Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua.

Ngón tay của cô hình như khẽ động nhẹ.

Rồi sau đó...

Một bàn tay yếu ớt nắm nhẹ lấy tay cô.

“Tiểu Trùng!”

Trân Ân xúc động la lên một tiếng. Cô lập tức chạy đến bên giường bệnh.

Doãn Hạ Mạt ngơ ngác một hồi, ánh mắt của cô từ từ chuyển từ bóng đen dưới mặt đất lên phía trên, nhìn thấy những ngón tay của Tiểu Trùng đang nhẹ nhàng cầm lấy tay cô úp vào lòng bàn tay mình. Lòng bàn tay Tiểu Trùng dài và xương xương, gầy đến nỗi có thể nhìn thấy tất cả mạch máu bên trong.

“Chị...”

Doãn Trùng cự quật muốn ngồi dậy, nhưng người còn yếu quá không thể gượng dậy được.

“Em tỉnh rồi à?”

Nụ cười của Doãn Hạ Mạt mềm mại như cánh hoa, cô cố tránh ánh mắt của cậu em, không muốn Tiểu Trùng thấy những giọt lệ đang còn đọng trên mắt. Doãn Hạ Mạt đưa tay xoa nhẹ mái tóc cậu em trai, trán cậu lấm tấm mồ hôi, cô với chiếc khăn ở đầu giường dịu dàng lau mồ hôi cho em.

“Chị... em lại làm chị phải lo lắng nữa rồi...”

“Không đâu, chẳng qua em hơi mệt nên đã ngủ một giấc thôi mà.”

Doãn Hạ Mạt dịu dàng nói, cô lấy tay vuốt lại mái tóc bết mồ hôi của Tiểu Trùng. “Có thể là dạo này, thời gian em vẽ tranh hơi lâu đấy, sau này phải nghỉ ngơi nhiều hơn, được chứ?”

“... Dạ được.”

“Vẫn còn mệt đúng không?” Doãn Hạ Mạt kéo chăn đắp lên đôi tay và vai của Tiểu Trùng, “Em ngủ thêm một chút nữa đi, chị sẽ ở đây với em.”

“Em không mệt...” Ánh mắt ấm áp của Doãn Trùng nhìn chị chăm chú, nhưng giọng nói lại đứt quãng, “chị... váy của chị đẹp quá... buổi tiệc tối nay... có vui không...”.

“Rất vui. Buổi tiệc rất hoành tráng, có nhiều bạn bè tham dự, lâu đài Thiên Nga cũng đẹp như lời đồn, cả lâu đài sáng rực lên với vô số bóng đèn chiếu

sáng in bóng trên mặt hồ, đẹp cứ như truyện cổ tích ấy...” Doãn Hạ Mạt nói với Tiểu Trường bằng giọng nói trầm ấm nhẹ nhàng như khúc hát ru, nhìn đôi mắt Tiểu Trường đang từ từ khép lại, hơi thở dần ổn định, cô biết rằng cậu em trai lại thiếp đi.

Doãn Hạ Mạt lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt Tiểu Trường đang say sưa ngủ. Khá lâu sau.

Cô chậm rãi đứng dậy, từ từ, động tác chậm chạp như thể đang có một sức mạnh nào đó kéo lại. Cô lão đảo. Trân Ân giật mình chạy lại định đỡ Doãn Hạ Mạt, nhưng Hạ Mạt lắc đầu, không để cho Trân Ân phải dìu mình, cô cố gượng đứng dậy, mặt nhợt nhạt, chậm rãi bước ra khỏi phòng bệnh. Doãn Hạ Mạt có cảm giác cô đang là con người khác, khác hẳn lúc nói chuyện với Tiểu Trường.

Trân Ân lo lắng nhìn theo Hạ Mạt, rồi quay đầu lại nhìn Doãn Trường đang nằm thiêm thiếp trên giường bệnh. Trong thoáng chốc, cô cũng không biết nên đi ra với Hạ Mạt hay ở lại chăm sóc Tiểu Trường.

Doãn Hạ Mạt ra khỏi phòng bệnh.

Cửa phòng bệnh từ từ đóng lại sau lưng cô.

Một hành lang thật dài.

Trước mắt cô là một khoảng trời đen tối, đột nhiên cô thấy mình như bị mù, không thấy gì hết. Doãn Hạ Mạt lần mò từng bước, từng bước về phía bóng người đang đứng đằng kia. Từng bước đi nhẹ nhàng trên sàn hành lang tĩnh lặng, giống như đôi mắt trống rỗng vô thần của cô vậy.

Đến trước mặt Âu Thần.

Doãn Hạ Mạt từ từ ngẩng đầu lên.

Giống như một cảnh phim quay chậm, đôi hàng mi Doãn Hạ Mạt từ từ ngược lên nhìn Âu Thần, đáy mắt mênh mông như nước biển trong đêm.

Trong cơn mưa.

Xe Lạc Hi lướt nhanh giữa bầu trời đầy mưa chạy tới bệnh viện!

Vừa dừng xe, Lạc Hi mở cửa xông ra ngoài! Anh chạy vào đại sảnh bệnh viện, đến bên bàn y tá để hỏi số phòng có bệnh nhân Doãn Trường đang nằm, rồi vội chạy ngay lên cầu thang. Mấy cô y tá trực ban ngoái nhìn theo bóng Lạc Hi lao nhanh đi, nhanh đến không ngờ.

Lạc Hi chạy vội lên cầu thang!

Anh đẩy cửa hành lang!

Anh chạy thực mạng trên hành lang hun hút ấy!

Dường như trong người anh có một ngọn lửa đang cháy hừng hực!

Cô ấy đang ở đây...

Cô ấy chắc chắn đang ở đây!

“Em nhận lời anh...!”

Giọng nói của Doãn Hạ Mạt nhẹ nh giọt mưa rơi, cô không hề trông thấy vẻ mặt đau đớn của Âu Thần, cũng như không nghe thấy Âu Thần đang lẩm bẩm nói điều gì, cô cũng không cảm giác được Âu Thần đang ôm chặt lấy vai của mình và muốn cô nghe thấy anh đang nói.

Trước mắt cô là một khoảng sương mù mờ mịt trắng xóa...

Doãn Hạ Mạt không còn sự lựa chọn nào khác...

“... Chỉ cần anh đồng ý ghép thận cho Tiểu Trùng”, trên hành lang bệnh viện vắng lặng ấy, trong đôi mắt của cô mọi thứ dường như trống rỗng, “... vậy thì ... cưới đi thôi...”.

Đứng trước cửa phòng bệnh, Trần Ân bịt chặt miệng mình lại!

Cô đã nghe thấy những gì? Tiểu Trùng? Ghép thận? Tiểu Trùng cần phải ghép thận? Chẳng lẽ chỉ có thận của Âu Thần mới có thể giúp Tiểu Trùng sống được thôi sao? Chẳng lẽ Hạ Mạt lại vì quả thận đó mà phải lấy Âu Thần? Ôi, thế giới này điên cả rồi!

Âu Thần nhìn Hạ Mạt đang rầu rĩ đứng trước mặt...

Anh cứ tưởng rằng mình đã thua cuộc. Nhìn Hạ Mạt với gương mặt trắng bệch đau khổ và thất thần như thế, Âu Thần đã mềm lòng. Tận đáy lòng, anh biết mình đã thua cuộc, anh không còn muốn kiên trì tiếp tục cuộc thi, anh không muốn mình thành tên đao phủ hành hạ cô. Tuy nhiên, có thể đây là cơ hội duy nhất để anh có được hạnh phúc.

Ngay lúc Âu Thần đang định nói với Doãn Hạ Mạt rằng anh chấp nhận xóa bỏ điều kiện kết hôn với cô thì...

Cô lại nói đồng ý.

Doãn Hạ Mạt rõ ràng rất đau khổ, và cuối cùng, khi cô nói lời đồng ý thì Âu Thần cũng chẳng thể nào cảm thấy hạnh phúc và vui sướng nổi. Nhìn

vào đôi mắt sâu thẳm vô hồn của Doãn Hạ Mạt, trái tim Âu Thần dường như cũng rơi vào cái hố sâu hun hút, đen tối ấy. Thế nhưng, dù là hố sâu đen tối, hay là nơi giá lạnh không một tia sáng mặt trời đi chẳng nữa, nếu như mất đi cơ hội này, nếu để mất Doãn Hạ Mạt thì anh sẽ sống sao đây...

Trên hành lang.

Âu Thần lặng lẽ dang tay ôm lấy Hạ Mạt đang nhợt nhạt thất thần, bóng của hai người chập vào nhau làm một, chiếc bóng chiếu dài xiên xiên trên sàn nhà.

Ở một đoạn khác của hành lang.

Trên sàn nhà cũng in một bóng dáng khác...

Một chiếc bóng lẻ loi cô đơn...

Rất dài, rất dài...

Lạc Hi chờ đợi đứng đó, nước mưa trên mái tóc ướt nhẹ lông thong nhỏ xuống, từng giọt, từng giọt từ từ nhỏ xuống mặt đất, dưới sàn vương đầy những hạt nước mưa.

Trông thấy Âu Thần đang ôm chặt Doãn Hạ Mạt trong lòng, ngay trước mặt anh.

Lạc Hi cứ ngẩn người đứng chôn chân.

Người anh ướt sũng nước mưa, tí tách chảy xuống từ tóc và các ngón tay. Nước mưa lạnh ngắt, sắc mặt Lạc Hi dần dần nhợt nhạt đến đáng sợ. Nhìn Âu Thần đang ôm chặt Doãn Hạ Mạt, dòng máu chảy trong lồng ngực Lạc Hi từng giọt, từng giọt như đông dần lại thành băng....

Sau đó....

Anh từ từ xoay người bước đi.

Bóng dáng anh như làn sương mù biến mất dần nơi tận cùng hành lang.

Dường như trong màn sương dày đặc ấy...

Có một bóng dáng thấp thoáng, giống như cánh hoa rơi dưới gốc cây anh đào giữa đêm khuya của nhiều năm về trước, cái bóng dáng quen thuộc ấy khiến con tim Doãn Hạ Mạt quặn đau... thế nhưng... sự biến mất của bóng dáng ấy cũng giống như sự xuất hiện của nó, tất cả đều lặng lẽ không một dấu vết.

Trong ý nghĩ mơ hồ ấy, tận đáy lòng Doãn Hạ Mạt là nỗi cô đơn chết lặng,

cô chỉ còn biết im lặng nhắm mắt lại, mặc nhiên để cho Âu Thần ôm vào lòng.

Âu Thần ôm chặt lấy Doãn Hạ Mạt.

Giọng nói trầm trầm nghèn nghẹn....

“Được, vậy thì chúng mình sẽ làm đám cưới.”

Đêm đó, Lạc Hi lên cơn sốt rất cao.

Cửa sổ sát phòng ngủ mở toang, gió đêm hòa lẫn với nước mưa thổi hắt vào, tấm thảm bên cạnh cửa sổ thấm đẫm nước mưa, lạnh buốt, không âm sắc, im lặng như màn đêm đen bên ngoài cửa sổ kia vậy.

Lạc Hi sốt ly bì trên giường.

Anh vẫn mặc trên mình bộ quần áo ướt sũng nước mưa, trong cơn mê man, toàn thân anh nóng rực, nhưng bên trong cơ thể lại run rẩy. Lạc Hi như thể đột ngột quay về với cái ngày đông lạnh giá thời thơ ấu, một mình lẻ loi ngồi trên băng ghế dài trong công viên. Đêm đó, từng mảnh hoa tuyết lớn nhẹ nhàng bay bay, thực ra Lạc Hi rất sợ lạnh, thực ra anh biết mình đã bị mẹ bỏ rơi...

Thực ra ...

Anh đã rất hận mẹ mình...

Cho dù bà có hối hận, cho dù bà có quay trở lại tìm, anh cũng không muốn tha thứ cho bà, anh sẽ không bao giờ thương yêu bà như trước đây, trong lòng anh rất hận bà...

Thế nhưng, bà cũng không hề quay trở lại...

Còn cô ấy...

Cũng sẽ không quay lại nữa sao?

Càng yêu sâu sắc bao nhiêu thì càng sợ hãi bấy nhiêu...

Càng mạn nong bao nhiêu thì lại càng lo sợ bấy nhiêu...

Chính vì thế, khi Lạc Hi nhận ra mình sắp bị tổn thương, bằng bản năng anh đã đẩy cô ra xa anh. Anh không tài nào chịu đựng nổi cảnh mình lại bị bỏ rơi một lần nữa, vì thế anh đã chủ động rời xa cô... Thế nhưng, chỉ cần cô đổi ý, anh sẽ quay lại ngay! Lạc Hi biết rất rõ là mình sẽ đón nhận Hạ Mạt vô điều kiện...

Thế nhưng, anh quên mất một điều là sẽ không có ai quay lại với anh cả...

Không ai cả...

Con tim đau đến nỗi như sắp vỡ ra...

Sắp vỡ ra rồi...

Trong phòng rất lạnh, mưa càng lúc càng to, từng hạt mưa rơi quất vào phòng. Hàng mi đen nhánh khép lại thật chặt, đôi môi khô nứt và trắng bệch, Lạc Hi nằm run rẩy trên giường, hai bên má đỏ ửng vì sốt cao.

...

“... vậy thì... cưới đi thôi...”

Trên đoạn hành lang dài ở bệnh viện, giọng nói của cô như vọng lại. Âu Thần ôm Doãn Hạ Mạt vào lòng, bóng của hai người chập vào làm một, chiếc bóng chiếu dài xiên xiên trên sàn nhà.

...

Cuối cùng cô...

Đã thật sự rời bỏ anh... trong căn phòng lạnh như hố băng, Lạc Hi mê man trong cơn sốt cao, hàng mi đen nhánh dần dần đắm ướt, như thể anh đang chìm trong cơn ác mộng, một cơn ác mộng khiến người ta run sợ nhưng không tài nào tỉnh dậy được...

Ngày hôm sau, lễ ra Lạc Hi có một show diễn.

Nhưng Khiết Ni đợi mãi vẫn không thấy anh xuất hiện, Lạc Hi hiếm khi nào đến trễ, đã vậy điện thoại di động của anh cũng không ai nghe, điện thoại bàn ở nhà cũng chẳng ai bắt máy. Nỗi bất an trong Khiết Ni càng lúc càng lớn dần, cô cầm xâu chìa khóa dự phòng mở cửa căn hộ chung cư Lạc Hi đang ở mới bất ngờ phát hiện anh đang sốt ly bì!

Khiết Ni vội chạy đến phòng mạch gọi bác sỹ Trương ở cùng chung cư. Khám xong, bác sỹ Trương nói Lạc Hi do cảm lạnh dẫn đến sốt cao, nếu như sốt cao liên tục mà không thuyên giảm thì bắt buộc phải nhanh chóng

đưa đến bệnh viện để theo dõi điều trị.

Lạc Hi đã sốt suốt hai ngày hai đêm.

Tuy Khiết Ni không nghe rõ trong cơn hôn mê, Lạc Hi lẩm bẩm nói những gì, nhưng cái tên mà anh liên tục thều thào, Khiết Ni vẫn mơ hồ đoán ra được. Hơi thở tuyệt vọng và sự đau khổ đến tuyệt vọng của Lạc Hi khiến Khiết Ni biết rằng có thể giữa anh và chị Hạ Mạt đã xảy ra chuyện gì đó. Cô muốn gọi điện cho chị Hạ Mạt nhưng điện thoại di động của chị luôn khóa máy.

Thẩm Tường sau khi nghe được tin này ở công ty cũng vội vàng chạy tới, đêm đó, cô đã ở bên Lạc Hi từ tối đến sáng không rời một bước.

Chỉ có điều trong cơn mê sảng, Lạc Hi cứ luôn miệng gọi tên Hạ Mạt, Khiết Ni nhìn Thẩm Tường chờ đợi ngồi bên cạnh giường, cô thật không đành lòng khi nhìn thấy sự đau khổ và thất vọng trong đôi mắt đó. Rốt cuộc cơn sốt của Lạc Hi cũng hạ dần.

Nhìn vẻ mặt ưu tư thất thần và đôi môi trắng bệch của Lạc Hi trên giường bệnh, Khiết Ni băn khoăn do dự không biết có nên nghĩ cách tìm chị Hạ Mạt hay không, có thể giữa họ có sự hiểu lầm gì đó, chắc chị ấy cũng chưa biết tin Lạc Hi bệnh nặng đến vậy. Nhưng sau đó, quản lý Kiều ừ ừ chạy vào nhà kéo cô ra phòng khách, trên tay anh cầm một vài tờ báo, những tiêu đề của các báo gần như đều có liên quan đến Hạ Mạt.

“Bạn gái Lạc Hi là Doãn Hạ Mạt chuẩn bị cưới con nhà đại gia quý tộc!”

“Ngày thành hôn của Doãn Hạ Mạt và thiếu gia, Tổng giám đốc Tập đoàn Âu Thị đã định!”

Trên báo còn đăng cả tấm ảnh chụp lén buổi gặp gỡ giữa Doãn Hạ Mạt và Âu Thần. Trên mặt Doãn Hạ Mạt không hề có một sự biểu cảm nào, Âu Thần nhìn chăm chú cô ấy, hai người ngồi trong quán cà phê Sơn Đỉnh. Xem tất cả những tờ báo đó, Khiết Ni ngây người ra!

Dường như chỉ nội trong một đêm, tin thành hôn của Doãn Hạ Mạt cùng thiếu gia Âu Thần của Tập đoàn Âu Thị đã trở thành tin tức nóng bỏng được tất cả mọi người trong giới tài chính và giải trí quan tâm.

Tập đoàn Âu Thị vốn kín tiếng và thường không khuếch trương rầm rộ, thế lực tài chính và sức ảnh hưởng của tập đoàn cực mạnh này luôn nằm trong vòng bí mật. Người kế thừa Tập đoàn Âu Thị qua nhiều thời kỳ cũng hiếm khi xuất hiện ở nơi công cộng càng khiến cho lòng hiếu kỳ của người bên ngoài ngày càng tăng.

Thiếu gia Âu Thần của Tập đoàn Âu Thị mấy năm nay sống ở nước ngoài, một năm sau khi trở về nước, phong cách giao tiếp cũng khá kín đáo, một vài lần xuất hiện trên mấy tờ báo lá cải đều liên quan đến ngôi sao mới nổi Doãn Hạ Mạt. Lần này lại bất ngờ có tin thiếu gia Âu Thần sẽ cùng Doãn Hạ Mạt sánh bước đến giáo đường thành hôn, tin này không chỉ khiến cho làng giải trí kinh ngạc, mà còn khiến cho cả giới tài chính cũng chấn động không kém. Những vụ scandal giữa công tử con nhà đại gia quý tộc và nữ minh tinh là chuyện thường ngày, nhưng tin về một người kế vị chính thức của tập đoàn tài chính danh tiếng sắp chính thức kết hôn cùng nữ minh tinh là điều khó mà tưởng tượng.

Mục bản tin kinh tế tài chính của tất cả các phương tiện truyền thông cũng đăng nhiều bài viết về hôn nhân của Âu Thần và Doãn Hạ Mạt. Đa số các bài báo trên đủ loại báo, tạp chí lá cải và đài truyền hình tập trung xoáy vào Doãn Hạ Mạt nhiều hơn. Từ khi Doãn Hạ Mạt gia nhập làng giải trí đến nay, những tin đồn xấu gần như chưa bao giờ dứt, khi còn trong khóa bồi dưỡng đào tạo ngôi sao, Lạc Hi đã đích thân xuất hiện trên quảng trường Cầu Vòng để ủng hộ cô, đồng thời còn xuất hiện trong clip quảng cáo và MV đầu tiên của cô, giúp cô bộc lộ được nhiều tài năng của mình trong làng giải trí.

Từ khi quay bộ phim truyền hình *Bản tình ca trong sáng* đến nay, những vụ scandal về Doãn Hạ Mạt càng lúc càng rầm rộ. Trong sự kiện An Bân Ni, Doãn Hạ Mạt bị chỉ trích có ý đồ mê hoặc Lăng Hạo để tiến thân khiến cho dư luận không ngừng soi mói, tuy sau này việc đó đã được sáng tỏ nhưng

chuyện tình giữa cô và Lạc Hi lại bị lộ trước công chúng. Trong lúc mọi người đều cảm động bởi câu chuyện tình lãng mạn như truyện cổ tích giữa Doãn Hạ Mạt và Lạc Hi thì lại có tin đồn có kẻ thứ ba xen vào lan truyền, nào là quan hệ giữa Thẩm Tường và Lạc Hi, quan hệ giữa Âu Thần và Doãn Hạ Mạt khiến mọi thứ rối tung cả lên...

Bây giờ lại là chuyện Doãn Hạ Mạt và Âu Thần sẽ cử hành hôn lễ trong một vài tuần tới.

Doãn Hạ Mạt đích thị là người phụ nữ như thế nào, sao lại có sức hấp dẫn đến nỗi một ngôi sao nổi tiếng cả khu vực như Lạc Hi, và Âu Thần, người thừa kế Tập đoàn Âu Thị đều điên đảo vì cô. Tuy cô xinh đẹp và khá diễm đạm, trên người cô như luôn phát ra một luồng hào quang rực rỡ khiến người ta khó lòng rời mắt, nhưng trong làng giải trí, những ngôi sao nữ hấp dẫn hơn Doãn Hạ Mạt đâu phải là ít.

Đúng là hồ ly bẩm sinh rồi.

Mọi sự công kích của giới truyền thông đều nhắm vào Doãn Hạ Mạt, có người nói cô quen với việc lợi dụng đàn ông để tiến thân, có người thì nói mục đích của cô khi gia nhập làng giải trí là do muốn bước chân vào gia đình danh gia vọng tộc, vì thế một khi cơ hội đã xuất hiện thì cô không một chút do dự mà bỏ rơi Lạc Hi...

Trong một rừng những lời chỉ trích và chế giễu ấy, Doãn Hạ Mạt tự dưng lặn mất tiêu, điện thoại thì không bắt máy, cô cũng không còn tham gia bất kỳ show diễn nào, ở công ty và ở nhà cũng chẳng thấy bóng dáng. Cánh phóng viên nhà báo khó có thể tiếp cận với Âu Thần, nên chỉ còn biết tập trung hết mọi sự chú ý vào Lạc Hi, hy vọng có thể săn được chút ít tin tức. Nhưng...

Ngay cả Lạc Hi cũng lặn mất tăm!

Một số buổi họp báo trước đó của anh cũng bị hủy bỏ tức thời.

Trong lúc các phóng viên báo chí đều ngạc nhiên thì lại có tin lan truyền, nói rằng Lạc Hi vì bị tổn thương tình cảm mà sinh bệnh. Tuy nhiên, công ty của Lạc Hi lập tức phản bác tin đồn này, họ giải thích rằng do sắp tới, bộ phim *Thiên hạ thịnh thế* đã quay đến công đoạn cuối, công việc khá nặng nề nên Lạc Hi đành phải hủy bỏ một số show diễn đã định sẵn trước đó.

Quả nhiên vài ngày sau, Lạc Hi xuất hiện trước công chúng với vẻ mặt điềm tĩnh tự nhiên như không có chuyện gì xảy ra, anh cùng Thẩm Tường tiến hành công việc tuyên truyền cho bộ phim *Thiên hạ thịnh thế* đang sắp hoàn thành, trông anh không có vẻ gì là đang bị tổn thương về mặt tình cảm cả.

Rốt cuộc thực hư ra sao, không ai biết rõ. Thời gian thấm thoát trôi đi, hơi nóng của mùa hạ cũng đã dần vơi, mấy ngày qua mưa liên tục, khí trời trở nên dịu mát hơn, hình như cũng chẳng mấy chốc, mùa thu sẽ tới.

Ban đêm tại căn hộ chung cư.

“Thứ Tư tuần này ngoài việc đóng phim *Thiên hạ thịnh thế*, chuyên mục *Bát quái thiên hạ* muốn mời anh tham gia quay chương trình vào lúc hai giờ trưa, Tuần san *Khổng Tước* muốn phỏng vấn anh lúc năm giờ trưa, tiết mục *Giải trí thiếu nữ thanh tú* thì muốn mời anh tham gia buổi phỏng vấn truyền hình trực tiếp tối nay, và còn...” Khiết Ni cúi đầu nhìn vào quyển sổ ghi chép, từng mục, từng mục báo cáo lại với Lạc Hi.

“Ừ, chỉ cần thời gian các buổi không trùng nhau, còn thì anh nhận hết.”

Cánh cửa kính mở ra một nửa, luồng gió cuốn theo những hạt mưa bụi bay vào trong, Lạc Hi đứng bên cửa sổ, sau trận ốm, giọng nói vốn còn rất yếu của anh như bị gió thổi tan đi, trống không chẳng còn lại gì.

“Nhưng sức khỏe của anh...”

Khiết Ni ngược nhìn lên, ánh mắt cô đột nhiên chạm phải mấy tờ báo trên bàn, nhìn những tiêu đề nổi bật trên báo, cô hốt hoảng đến nỗi giật thót tim, cổ họng như bị chẹn lại không nói nên lời!

“Hôn lễ đang trong giai đoạn chuẩn bị khẩn trương, Doãn Hạ Mạt sắp bước vào gia đình danh gia vọng tộc.”

“Hôn lễ của Doãn Hạ Mạt có thể sẽ được bí mật tiến hành.”

“Nếu bí mật tiến hành hôn lễ, Doãn Hạ Mạt đang muốn trốn tránh ai đây?”

...

Cuối cùng thì đã xảy ra chuyện gì rồi? Tại sao Lạc Hi và chị Hạ Mạt đột nhiên lại chia tay? Tại sao đột nhiên chị Hạ Mạt lại lấy Âu Thần? Trong lòng Khiết Ni nặng trĩu.

“Anh... có cần tìm chị Hạ Mạt...?”

Khiết Ni do dự hỏi. Cô biết rằng là một trợ lý thì không nên xen vào tình cảm đời tư của Lạc Hi quá nhiều như vậy, nhưng lúc này nhìn Lạc Hi, tự nhiên Khiết Ni có cảm giác sợ hãi, lo âu.

Trước đây khi yêu chị Hạ Mạt, Lạc Hi từ chối tất cả những chương trình không mấy quan trọng, chỉ là để buổi tối có nhiều thời gian ở bên cạnh chị Hạ Mạt hơn. Nhưng giờ đây, anh lại nhận tham gia tất cả mọi chương trình, lịch làm việc kín mít, không còn cả thời gian để nghỉ ngơi, không có thời gian quan hệ bạn bè hay riêng tư cá nhân, thậm chí ngay cả khi Thẩm Tường gọi điện đến thì mười lần, có đến chín lần anh nhờ cô bắt máy. Nếu như không phải quản lý Kiều kiên quyết bắt cô phải hỏi Lạc Hi cho bằng được, thì cô cũng muốn thay anh trực tiếp từ chối những chương trình này.

Anh ấy đang tự hành hạ chính mình đó sao...

Những ngày này, mỗi lần tiếp nhận phỏng vấn hay lên chương trình truyền hình, phóng viên và người dẫn chương trình cũng đều hoặc trực tiếp hoặc vòng vo dò hỏi vấn đề tình cảm giữa Lạc Hi và chị Hạ Mạt. Tuy Lạc Hi luôn cố tỏ ra cười nói vui vẻ như không có gì xảy ra, nhưng chỉ nói qua loa cho xong chuyện rồi sau đó lại lảng sang đề tài khác. Khiết Ni để ý thấy mỗi khi nhắc đến cái tên Hạ Mạt, người anh tự nhiên lại cứng đờ.

“Tìm cô ấy?”

Lạc Hi khẽ thở dài, ngẩng nhìn làn sương mờ mịt phủ đầy trên cửa kính hòa lẫn với những hạt mưa bụi, anh buồn bã nói:

“... Em muốn anh đi chúc mừng cô ấy sao?”

“Không phải đâu!” Khiết Ni lo sợ trả lời, mắt lại nhìn xuống những tờ báo đăng tin liên quan đến việc chị Hạ Mạt sắp kết hôn, “... em luôn cảm thấy... có thể có chuyện hiểu lầm gì đó ở đây... có thể do những tin đồn xấu giữa anh và Thẩm Tường khiến chị Hạ Mạt hiểu lầm... cũng có thể chị Hạ Mạt có nỗi khổ tâm gì đó... có thể có khả năng cứu vãn được chăng...”.

“Vậy nếu như anh tận mắt trông thấy thì sao?”

Trong mắt Lạc Hi là một màu tối đen, anh dường như đang trở về cái đêm ở bệnh viện đó, tận tai nghe Hạ Mạt nói ra câu đó, tận mắt trông thấy Âu Thần ôm chặt cô. Lạc Hi đứng thần thờ, đôi môi từ sắc đỏ chuyển dần sang trắng bệch.

“Cho là anh tận mắt nhìn thấy nhưng cũng có thể đó là giả mà, ví dụ như tin đồn giữa anh và Thẩm Tường đấy, trên báo đăng những hình như thế đó... thế nhưng kỳ thực anh và cô ấy có hẹn hò gì với nhau đâu...”, Khiết Ni suy nghĩ cẩn thận rồi đáp lời.

Tận mắt chứng kiến mà còn là giả hay sao?

Lạc Hi chợt thất thần.

Sương đêm màu trắng phủ đầy trên khung cửa kính. Đúng rồi, anh không phải đã từng cố ý không giải thích với Hạ Mạt về tin đồn giữa anh và Thẩm Tường sao, thậm chí còn nói ra những lời chia tay nữa? Vậy còn Hạ Mạt, có khi nào là giả không, có khi nào là do cô ấy đang giận dữ anh không, để buộc anh phải phát ghen...

Lạc Hi nhớ lại những lời nói tuyệt tình mà bản thân đã từng nói với Hạ Mạt, nhớ lại đã có lúc anh từng cố tình khiến cô phải nổi cơn ghen...

Đôi môi Lạc Hi thật nhợt nhạt.

Nhưng...

Trong mắt anh chợt có một tia sáng lóe lên, hệt như người sắp chết đuối vớ được cái cọc!

Vào buổi trưa.

Trong tiệm sách.

Đứng trước từng dãy kệ thấp bé, ánh mắt của Doãn Hạ Mạt lướt từ từ qua những quyển sách, thỉnh thoảng cô lại đưa tay lấy một quyển rồi cúi đầu giở ra xem.

Tiểu Trùng đã bắt đầu phải trải qua các cuộc kiểm tra sức khỏe trước khi chấp nhận phẫu thuật ghép thận. Bác sỹ nói cô nên giúp Tiểu Trùng có sức khỏe tốt nhất trước khi tiến hành phẫu thuật, cố tránh những việc quá mệt mỏi mà bị ngất. Tiểu Trùng rất ngoan, cậu mỉm cười đồng ý với cô rằng từ

nay về sau sẽ giảm bớt thời gian vẽ tranh và chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn. Vì thế, Doãn Hạ Mạt định mua vài tập tranh vẽ cho Tiểu Trùng xem trong thời gian nhàn rỗi ở phòng bệnh. Đáng lẽ cô định đến tiệm sách một mình, nhưng Âu Thần đúng lúc ấy lại xuất hiện, đi cùng với cô đến đây.

Trong tiệm sách khá vắng vẻ.

Doãn Hạ Mạt để lại tập tranh lên kệ sách, ngược nhìn lên, cô phát hiện trong tiệm vẫn là một không gian vắng vẻ và yên tĩnh, chỉ có mỗi hai vị khách là cô và Âu Thần.

Trước đây cô có đến tiệm sách này vài lần, đây là tiệm sách chuyên về ngành mỹ thuật, tuy quy mô của tiệm không lớn, nhưng do các loại sách tương đối đầy đủ, nên tiệm luôn đông khách. Không hiểu sao hôm nay lại vắng vẻ và yên tĩnh đến không ngờ...

Doãn Hạ Mạt lặng lẽ nhìn về phía Âu Thần.

Âu Thần đứng ở đầu kệ sách phía trước, bên cạnh anh đã chất đầy một đồng sách đã chọn, toàn bộ đều là tuyển tập tranh. Âu Thần lại cầm lên một quyển, cúi đầu chăm chú giở ra xem, những ngón tay dài xương xương, dường như Âu Thần gầy hơn trước rất nhiều, trên cổ tay vẫn còn buộc sợi ren lụa màu xanh.

Kể từ cái đêm ở bệnh viện cô đồng ý điều kiện trao đổi của Âu Thần, ván coi như đã đóng thuyền. Giới truyền thông cũng gần như nhanh chóng biết được tin thành hôn giữa cô và Âu Thần.

Tận đáy lòng Doãn Hạ Mạt là cả một khoảng trống.

Doãn Hạ Mạt không muốn biết tin tức thành hôn từ đâu lan truyền ra, còn về những lời công kích cay độc trên các phương tiện truyền thông, cô vốn đã vô cảm từ lâu rồi. Đây là cái giá mà cô phải trả chăng? Trên đời này chẳng có bữa tiệc nào là miễn phí, để có được những gì mình muốn thì dĩ nhiên phải trả cái giá tương đương với nó.

Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng hít một hơi thật sâu để lấy lại tinh thần rồi nhanh chóng đem những tập tranh để vào giỏ mua hàng, đi về phía quầy tính tiền.

“Em mua đủ rồi chứ?”

Một giọng nam thấp và trầm vang lên, một bàn tay đưa ra và cầm lấy chiếc giỏ mua hàng từ trên tay cô. Doãn Hạ Mạt hơi do dự một chút, nhưng cuối

cùng cũng để Âu Thần cầm giỏ mua hàng đi, dù gì cô cũng đã quyết định kết hôn với anh rồi, vậy thì cũng nên dần dần tập làm quen với sự tồn tại của anh.

“... Em mua đủ rồi.”

Tập tranh *From Monet to Picasso* Tiểu Trùng rất thích mà ở đây lại không có, nhưng Doãn Hạ Mạt không kể với Âu Thần. Vì nếu để Âu Thần biết được, anh sẽ cố gắng bằng mọi cách mua về cho cô, nếu làm thế, trong lòng cô sẽ cảm thấy rất áy náy.

“Tất cả là 298 đồng chẵn.”

Nữ nhân viên tính tiền ở quầy sách tính toán khá nhanh số sách mà Doãn Hạ Mạt chọn trong giỏ mua hàng, cô ta nở một nụ cười ngọt ngào.

“Cảm ơn!” Doãn Hạ Mạt vừa nói vừa định lấy ví tiền trong túi xách ra thì một chiếc thẻ tín dụng vàng đã được đưa tới tay cô nhân viên trước khi Doãn Hạ Mạt kịp rút tiền. Doãn Hạ Mạt hơi ngẩn người một chút, nhưng rất nhanh, ngón tay cô nhanh chóng chuyển từ chiếc thẻ tín dụng sang nơi để tiền mặt trong ví, lấy ra 300 đồng, Doãn Hạ Mạt nói với cô nhân viên quầy thu ngân:

“Hãy dùng tiền của tôi đi, tôi có tiền mặt.”

Giọng nói của cô rất bình tĩnh và có phần kiên quyết, khiến cô nhân viên tính tiền nhìn Âu Thần không biết phải làm gì.

Âu Thần nhìn Doãn Hạ Mạt chăm chăm.

Nhưng cô không hề quay đầu lên nhìn Âu Thần, chỉ lặng lẽ đặt tiền trên quầy thu ngân, dưới tia nắng ban trưa ấy, làn da trắng của cô dường như trở nên trong suốt hơn.

Âu Thần chậm rãi cầm lại chiếc thẻ của mình.

Tính xong số tiền sách của Doãn Hạ Mạt, cô nhân viên bắt đầu tính số sách mà Âu Thần đã mua. Tất cả sách Âu Thần mua đều là những tập tranh nhưng lại không có một quyển nào giống những quyển Doãn Hạ Mạt vừa mới mua, khi cô nhân viên quét mã số sau quyển sách, Âu Thần lại nhìn những tập tranh mà Doãn Hạ Mạt đã mua, rồi xuống giọng hỏi:

“Trong tiệm không có cuốn *From Monet to Picasso* à?”

Doãn Hạ Mạt ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Âu Thần.

Trên đường đến tiệm sách, anh đã từng xem sơ qua tờ danh sách những tập tranh mà cô muốn mua, chỉ là vài giây thôi, mà anh lại có thể ghi nhớ đến vậy sao.

“À, hôm trước cửa hàng vừa mới bán hết, vẫn chưa kịp lấy hàng bổ sung.” Cô nhân viên dò tìm một lúc rồi áy náy trả lời.

“Thế nhanh nhất là bao lâu mới có?”

“Ba ngày sau sẽ có, nếu anh cần, đợi khi có sách chúng tôi sẽ lập tức mang đến tận nơi cho anh.” Cô nhân viên mỉm cười đáp.

“Cũng được...”

Âu Thần gật đầu đồng ý.

Ra khỏi tiệm sách, khí trời âm u khó chịu, dường như đang muốn mưa. Doãn Hạ Mạt chú ý đến tấm biển nhỏ “Tạm ngừng phục vụ” trước cửa tiệm sách, nhưng khi cô và Âu Thần vừa ra khỏi, thì nhân viên trong tiệm lập tức gỡ tấm biển ra.

Từ lúc còn nhỏ, Âu Thần luôn làm như vậy, anh luôn muốn mọi không gian chỉ dành riêng cho anh và cô. Nhiều khi điều đó khiến Doãn Hạ Mạt có cảm giác mình chẳng qua chỉ là một con kết tơ vàng mà anh đang nuôi vậy. Nhưng khi nghĩ sang chuyện gần đây, khi tin tức kết hôn của cô lan truyền đi khá rầm rộ, Âu Thần làm như vậy cũng là một cách muốn bảo vệ cô.

Doãn Hạ Mạt cúi đầu xuống như muốn che đi tâm trạng phức tạp trong ánh mắt của mình.

Chiếc xe hơi hiệu Lincoln thân dài chạy trên con đường trở về bệnh viện.

Tài xế đang tập trung lái xe.

Xe có cửa kính cách âm, nên không gian trong xe dường như chỉ có Âu Thần và Doãn Hạ Mạt.

Doãn Hạ Mạt nhìn cảnh vật bên ngoài, ánh mắt mông lung, mơ hồ, dường như những suy nghĩ trong đầu đều trống rỗng, cô im lặng như một con búp bê. Còn Âu Thần đang xem báo kinh tế tài chính, nhưng ngón tay lại không hề chuyển sang trang khác, sau cùng Âu Thần ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn cô chăm chú.

“Anh rất lấy làm tiếc, những tin tức trên báo chắc chắn khiến em cảm thấy rất phiền.”

Giọng nói thấp và trầm của Âu Thần vang lên trong xe.

Doãn Hạ Mạt quay đầu nhìn Âu Thần. Mây đen dày đặc bên ngoài cửa kính, những tia sáng lúc này âm u hết như sắp chuyển sang đêm khuya vậy, dưới luồng sáng yếu ớt ấy, gương mặt của Âu Thần nhìn không rõ lắm.

“Không sao cả.” Doãn Hạ Mạt cười nhạt, “Nếu đã quyết định kết hôn thì giới truyền thông sớm muộn gì cũng sẽ biết được, bây giờ chẳng qua chỉ là hơi sớm một chút mà thôi.”

“Những tin đồn không tốt ấy, anh sẽ giải quyết.”

“Cảm ơn anh!”

Doãn Hạ Mạt khách sáo đáp.

Sau đó, vẻ mặt cô lại bắt đầu đăm chiêu, dường như cô đang nghĩ đến điều gì đó, lại có vẻ như chẳng nghĩ ngợi gì. Trời bắt đầu trở mưa, những giọt mưa rơi đầy trên cửa kính xe, làn da của Doãn Hạ Mạt bị phản chiếu lên kính trở nên trắng đẹp lạ thường. Cứ như vậy, ngồi bên cạnh Âu Thần mà cô có vẻ quá xa cách.

“Em...”

Ánh mắt Âu Thần trầm tư, tuy biết rằng đây chẳng qua chỉ là một cuộc trao đổi, nhưng anh lại ước mong có thể nhìn thấy nét mặt vui mừng hạnh phúc của Hạ Mạt giống như một cô dâu bình thường trên khắp thế gian này.

“... có hối hận không?”

“Không.”

“...” Ánh mắt Doãn Hạ Mạt trông như nước biển buổi sớm nhẹ nhàng lướt trên gương mặt Âu Thần, “có một câu, hình như đến giờ em vẫn chưa nói với anh”.

“Cái gì?”

“Cảm ơn anh, Âu Thần.” Doãn Hạ Mạt nhìn Âu Thần mỉm cười.

“...”

“Cảm ơn anh đã đồng ý hiến thận cho Tiểu Trùng... Những ngày qua, em luôn nghĩ có phải là em đã quá ích kỷ không. Phẫu thuật đôi thận đối với sức khỏe của anh mà nói, suy cho cùng cũng sẽ tổn hại đến cơ thể anh, em lại cố chấp yêu cầu anh nhất định phải hiến thận cho Tiểu Trùng. Nghĩ lại, đúng là quá đáng quá.”

“Em không giận anh chứ?” Tim Âu Thần thất lại.

“Ban đầu, em có giận anh”. Doãn Hạ Mạt nhìn ra bên ngoài cửa xe, cảnh vật bên đường được bao phủ bởi làn mưa bụi thành một khung cảnh mờ mờ, “Nhưng, có lý do gì để giận anh cơ chứ. Tiểu Trường là em trai của em, với anh chỉ là người ngoài, không có mối liên hệ nào, sức khỏe đối với anh mới là quan trọng nhất, cho dù anh kiên quyết từ chối yêu cầu của em, em cũng không có tư cách để trách anh”.

“...”

Âu Thần nhìn Doãn Hạ Mạt, trong ánh sáng buổi trưa lành lạnh, cô như bị bao vây bởi làn mưa bụi bên ngoài cửa sổ xe, rõ ràng là đang ngồi trước mặt anh, nhưng dường như anh không thể nào rút ngắn khoảng cách lại được. Anh cảm thấy tim mình đau nhói, sau cùng, anh chậm rãi nói một cách nhọc nhằn, “Hay là chúng ta dời ngày kết hôn lại, đợi khi Doãn Trường phẫu thuật xong, đợi đến...” Đợi đến khi cô thật sự có thể chấp nhận anh... Nhưng như thế thì đợi đến bao giờ đây, anh đã chờ đợi cô từ năm mười bốn tuổi rồi, cuối cùng thì phải đợi bao lâu nữa, và Lạc Hi liệu có cho anh cơ hội chờ đợi lần nữa không....

Doãn Hạ Mạt sững sờ nhìn Âu Thần.

Cô để ý đến ánh mắt lạnh lẽo và những ngón tay nắm thật chặt của anh, một lúc sau, cô hạ giọng trả lời, “Nếu ngày kết hôn đã định rồi thì không cần phải thay đổi nữa. Việc này là do em tự nguyện nhận lời, sau lễ cưới em sẽ cố gắng làm tốt bốn phận của một người vợ.”

Một người vợ....

Tận đáy lòng Âu Thần như bị kim đâm! Rồi dần dần, một làn hơi nóng từ đó tuôn trào ra, ngày càng sôi sục...

Lúc này điện thoại đột ngột vang lên.

Âu Thần cố nén lòng lại để nghe cái âm thanh phát ra từ điện thoại, là Simon nhắc nhở anh chiều nay năm giờ sẽ có cuộc hẹn với các lãnh đạo cấp cao ngân hàng Hối Phong. Âu Thần đáp trả vài câu rồi nhanh chóng kết thúc cuộc gọi.

Chiếc xe Lincoln thân dài dừng lại trước cổng bệnh viện.

“Cảm ơn anh đã cùng em đến tiệm sách.”

Doãn Hạ Mạt nói với Âu Thần, trên môi nở một nụ cười chiều lệ, ánh mắt trong suốt như pha lê, cô kiên quyết từ chối việc Âu Thần muốn đưa cô đến tận phòng bệnh Tiểu Trùng. Một mình ôm những tập tranh vừa mới mua, cô bước ra khỏi xe, đi trong cơn mưa bụi.

Ngồi trong xe, Âu Thần lặng lẽ nhìn theo bóng dáng Doãn Hạ Mạt.

Dưới làn mưa bụi ấy.

Dáng cô có vẻ như gầy yếu mỏng manh, nhưng sống lưng lại rất thẳng.

Cô đi rất nhanh.

Thậm chí không hề quay đầu nhìn Âu Thần một lần nào.

Khi vào đến đại sảnh của bệnh viện, cô cũng không hề quay đầu nhìn lại, rồi dần dần biến mất trong đoàn người.

Doãn Hạ Mạt nhắm mắt lại.

Đứng ở một góc đại sảnh của bệnh viện cho đến khi không còn cảm thấy cái ánh mắt lặng lẽ dõi nhìn từ phía sau cô mới từ từ thả lỏng người, nụ cười trên môi tắt dần, đôi môi càng lúc càng trở nên nhợt nhạt hơn. Ở trước mặt Âu Thần, Doãn Hạ Mạt luôn có cảm giác tội lỗi nặng trĩu, đến nỗi cô cảm thấy không tài nào thở được.

Chính cô đã yêu cầu Âu Thần phải hiến thận cho Tiểu Trùng.

Chính cô đã đồng ý điều kiện trao đổi này.

Nếu vậy thì đương nhiên cô phải cố gắng đáp trả anh ấy.

Như vậy mới công bằng...

Thế nhưng, cô không tài nào làm được, Doãn Hạ Mạt muốn dùng kỹ năng diễn xuất để che giấu điều đó, nhưng cô biết điều đó không thể lừa được ánh mắt của Âu Thần, nó chỉ khiến Âu Thần càng trở nên lặng lẽ, ít nói hơn mà thôi. Hôm nay, phải chăng Âu Thần đã lại bị cô làm tổn thương...

Chậm rãi bước đi trên hành lang bệnh viện.

Doãn Hạ Mạt thốn thức suy nghĩ.

Sự việc của năm năm trước đã dần vơi đi trong ký ức cô, dẫu đêm đó ở gốc cây anh đào, cô từng rất giận Âu Thần, hay ở cái nơi tối đen kia cô đã thề rằng sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, nhưng bây giờ tất cả như tan thành mây khói. Hoặc giả đối với Âu Thần mà nói, sự xuất hiện của cô mới chính là tai kiếp lớn của anh chẳng...

Chả mấy chốc, bước chân đã đưa cô đến trước cửa phòng bệnh của Doãn Trường.

Doãn Hạ Mạt hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh lại, để có thể mỉm cười, để đôi mắt của mình vui vẻ giống như vì sao lấp lánh. Doãn Hạ Mạt gõ cửa phòng bệnh, rồi mở cửa đi vào trong.

“Chị...”

Trong phòng không bật đèn, cơn mưa bên ngoài cửa sổ khiến căn phòng trở nên âm u đến kỳ lạ. Doãn Trường khẽ gọi cô, lưng cậu tựa vào đầu giường, trên đầu gối là một bảng kẹp vẽ, nhưng lại không thấy rõ nét mặt.

“Em lại vẽ tranh nữa à, không phải đã nói sẽ ít vẽ rồi sao?” Trong nụ cười của Doãn Hạ Mạt mang chút trách mắng. Doãn Hạ Mạt đưa tay bật ngọn đèn lớn của phòng bệnh, căn phòng tràn ngập ánh sáng tức thì, “em xem chị mua cái gì về cho em này”.

“Là cái gì vậy?”

Doãn Trường tò mò.

“Em chắc chắn sẽ thích!”

Doãn Hạ Mạt chớp chớp mắt vui vẻ bước qua phía bên kia, định đem chồng tập tranh dày đặt lên chiếc tủ đầu giường của Tiểu Trường, đột ngột cô phát hiện ra Trần Ân cũng đang ở trong phòng bệnh.

“Trần Ân, cậu cũng ở đây à.”

Doãn Hạ Mạt mỉm cười chào Trần Ân.

Trần Ân đang đứng bên cửa sổ, thần sắc kỳ lạ đến khó tả.

“Ơ...”

Trần Ân ngơ ngác nhìn Doãn Hạ Mạt, dường như sự xuất hiện của Doãn Hạ Mạt có vẻ không đúng lúc cho lắm, sau đó ánh mắt của Trần Ân từ người Hạ Mạt chuyển sang hướng khác.

Doãn Hạ Mạt cũng nhìn theo hướng ánh mắt của Trân Ân.

Trên chiếc sofa nhỏ màu đỏ đối diện với giường bệnh.

Đôi mắt của người ấy đen như màn đêm, đang chăm chú nhìn cô, trong ánh mắt ấy dường như phủ đầy hơi sương, anh ta từ từ đứng dậy, ánh mắt đọng lại trên gương mặt cô.

“Đã lâu không gặp.”

Giọng nói của Lạc Hi có chút khàn và nhỏ, giống như tiếng mưa bụi bên ngoài cửa sổ vậy, trong phút chốc, cả thế giới như yên lặng không một tiếng động.

Minh Hiểu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 2

Mưa vẫn cứ rơi.

Ngoài ban công ở tận cùng dãy hành lang dài của bệnh viện, cây thường xuân ngày hè vẫn xanh biếc, cơn gió thoảng qua mang theo hơi lạnh đầu mùa thu.

“Thật có lỗi, muộn như vậy mới đến thăm Tiểu Trùng, anh đã tìm em... đã gọi điện thoại cho em... nhưng em toàn tắt máy.” Giọng Lạc Hi dịu dàng yên ả như làn mưa bụi tung bay trong không trung, chỉ có câu cuối cùng hơi để lộ một chút ưu tư.

“...”

Hàng mi cong từ từ che khuất đôi mắt Doãn Hạ Mạt, cô chăm chú nhìn vệt nước mưa tạt ướt dưới ban công, hồi lâu Hạ Mạt nói:

“Ở bệnh viện cần phải yên tĩnh, nên em đã tắt máy.”

“Vậy à...”

“Vâng.”

Yên lặng choán cả một góc bệnh viện.

Lạc Hi nhìn Hạ Mạt đang đứng bên cạnh mình.

Dưới làn mưa bụi tung bay trong không trung, đôi mắt Doãn Hạ Mạt tĩnh lặng, trong suốt như thể Lạc Hi là người bạn cũ đã lâu không gặp, một hồi ức loáng thoáng mờ nhạt, một sự rung động không thể hiện rõ tâm trạng. Vừa mới đây thôi, lúc nhìn thấy cô trong phòng bệnh, đôi mắt thất thần ngơ ngác và đôi môi bỗng chốc trở nên trắng bệch của Hạ Mạt gần như khiến Lạc Hi tưởng rằng tận trong đáy lòng, cô vẫn còn nhớ anh...

Nhìn nhầm chăng...

Lạc Hi cố xua đi suy nghĩ cứ vọt vờ trong đầu ấy, anh lại lên tiếng:

“Thế bệnh tình của Tiểu Trùng sao rồi?”

“... Sức khỏe của Tiểu Trùng xưa nay vẫn kém, lần này nằm viện ráng tỉnh dưỡng điều trị cho thật tốt, đợi khỏe hẳn mới về nhà.” Hạ Mạt cố mỉm cười.

“VẬY Ờ?” Lạc Hi nhíu mày cảm thấy có điều gì đó không ổn.

“... Vâng.” Nụ cười của Hạ Mạt có chút gượng gạo.

“Anh... có thể đến thăm Tiểu Trùng thường xuyên được không?”, Lạc Hi chậm rãi nói, “... hy vọng sẽ không làm phiền đến em”.

“Không cần đâu.”

Doãn Hạ Mạt đáp nhanh, rồi lại vội cúi đầu xuống.

Cái dáng vẻ cố tình thả lỏng ban nãy của Lạc Hi bỗng chốc lại trở nên cứng đờ!

Lạc Hi sững sờ nhìn Hạ Mạt, trong lòng anh như có làn hơi lạnh bắt đầu từ từ chảy tràn trong mạch máu. Cả trăm câu nói chuẩn bị trên đường đến đây khi nãy bỗng chốc tan biến hết, tất cả mọi thứ đều bị ba chữ ngắn ngủi lạnh nhạt này của Doãn Hạ Mạt xóa tan đi tất cả, nỗi đau đớn tột cùng trong lồng ngực, Lạc Hi gần như không thể kiềm chế được nữa bật thành tiếng:

“Sao hả, ý em là sợ anh đến bệnh viện sẽ đụng phải Âu Thần hay sao? Em sợ anh sẽ mang phiền phức đến cho em đấy à?”

Doãn Hạ Mạt lặng lẽ nhìn những hạt mưa bên ngoài ban công, sự mệt mỏi cực độ của mấy ngày nay khiến cô không còn hơi sức, tâm trí đâu mà phản bác nữa, cô lạnh nhạt trả lời, “Nếu anh đã nghĩ như vậy, thì cứ cho là vậy đi”.

Cơn đau buốt nhói trong tim!

Giờ đây, ngay cả một lời phủ nhận và giải thích cũng không còn nữa ư? Thế thì anh còn ở nơi này để làm gì nữa?! Lạc Hi nắm chặt tay lại, anh không còn muốn ở lại thêm một phút nào nữa, muốn quay lưng bỏ đi ngay lập tức! Thế nhưng lý trí cuối cùng trong con người anh đã níu giữ anh lại, tuy rằng nỗi đau khổ vì bị người khác làm tổn thương đang giày vò anh, nhưng anh biết, đây là cơ hội cuối cùng, bây giờ nếu anh bỏ đi, thì có lẽ thật sự sẽ không còn cơ hội giữ được cô ấy nữa...

“Xin lỗi.”

Lạc Hi xin lỗi một cách khó khăn.

Những lời đồn ác ý và sự chế giễu không khiến sắc mặt Doãn Hạ Mạt thay đổi, vậy mà hai từ “xin lỗi” lại khiến cô phải ngạc nhiên ngẩng phắt đầu lên! Nhìn vẻ mặt đau khổ không nói nên lời của Lạc Hi, trái tim vốn đã đau khổ đến tê dại của Hạ Mạt hình như dần dần thối thức trở lại, đôi môi cô khẽ động đậy, Hạ Mạt như muốn nói điều gì đó, nhưng... giờ còn có thể nói điều gì được nữa đây...

Sau khi đã đồng ý điều kiện của Âu Thần, cô vẫn còn tư cách để giải thích nữa ư...

Trong giây phút ấy.

Cả hai người đều không nói gì.

“Hôm qua, không ngờ tình cờ anh gặp người dẫn chương trình của chương trình *Super star* trước đây, anh ta vẫn còn nhớ hai chúng ta.” Khá lâu sau, Lạc Hi đánh tan bầu không khí yên lặng ấy.

Doãn Hạ Mạt sững người.

“Em đã quên rồi ư?” Lạc Hi nhớ lại ngày trước, đôi môi đẹp như hoa anh đào, Lạc Hi mỉm cười, “ba người chúng ta, Doãn Hạ Mạt, Doãn Trường, Lạc Hi cùng tham gia chương trình đó...”

Lạc Hi khe khẽ hát bài hát đó.

Bên giọng hát nhỏ nhoi của Lạc Hi, Hạ Mạt dường như được quay về cái sân khấu đã rất lâu trước đây....

Lạc Hi khi ấy là một cậu bé mười sáu tuổi từ hàng ghế khán giả đứng dậy... một luồng rực rỡ tỏa ra, đôi mắt Lạc Hi long lanh như những vì sao, làn da đẹp tựa hoa anh đào... Lạc Hi đứng giữa sân khấu, tay trái nắm lấy tay cô, tay phải nắm lấy tay Tiểu Trường, anh cất tiếng hát trong trẻo tuyệt mỹ...

...

Mỗi ngày mỗi ngày lớn lên

Mỗi ngày mỗi ngày nở hoa

Mẹ là ánh mặt trời

Con là hoa hướng dương trên bậu cửa sổ

Không sợ khó khăn

Không sợ khô héo

...

Những chiếc lá xanh biếc trên cây thường xuân xào xạc dưới làn mưa bụi. Lạc Hi lặng lẽ ngâm nga từng câu hát, gần như không có một âm thanh nào, giống như ánh sao lặng lẽ trên bầu trời khuya vậy. Hạ Mạt sững sờ, khóe miệng dần dần nở một nụ cười mê ly, dường như cô và Lạc Hi không hề lớn lên, dường như thời gian vẫn luôn dừng lại tại đêm hôm đó, thời gian không hề trôi qua...

Lạc Hi bất ngờ dừng lại.

“Ngày anh sống một mình bên Anh quốc, mỗi khi nhớ lại, anh thấy mình vừa ngốc lại vừa buồn cười, không ngờ đã bị sự vui vẻ trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy đánh lừa. Từ đó đến giờ, học bài học kinh nghiệm đã vấp phải vẫn chưa đủ hay sao?”

Lạc Hi cười đau xót.

Đôi môi Lạc Hi trắng bệch như những cánh hoa bị nước mưa làm phai tàn sắc màu.

“... Nhưng nếu như không phải chính vì những hồi ức này, có thể ngày sống ở Anh quốc, anh đã buông xuôi rồi. Những lúc như vậy anh nói với lòng mình, anh nhất định phải quay trở lại, hỏi rõ tại sao anh bị bỏ rơi... Nhưng rồi sau này, điều đó đã không còn quan trọng nữa.”

Lạc Hi lặng lẽ dán mắt nhìn Hạ Mạt.

“Nhưng lần này, tại sao anh lại bị bỏ rơi nữa chứ.”

“Lạc Hi...”

Ngoài ban công, từng hạt, từng hạt mưa bụi không ngừng rơi xuống, trên từng chiếc lá của cây thường xuân đọng lại những giọt nước long lanh. Doãn Hạ Mạt hít một hơi thật sâu, cô bình tĩnh nói:

“... không phải anh đã nói chia tay rồi sao?”

Chiếc xe Lincoln thân dài vẫn chạy trên đường.

Âu Thần lặng lẽ nhìn ra bên ngoài cửa xe, những hạt mưa nhỏ trên cửa kính

đan xen nhau, trong không gian vắng lặng lạnh lẽo ấy, hình dáng anh càng trở nên cô đơn hiu quạnh.

Cuối cùng đã có thể cùng với cô ấy chung sống.

Cuối cùng linh hồn anh và linh hồn cô ấy cũng đã có thể hòa làm một.

Cuối cùng vào những buổi sáng, anh đã có thể trông thấy Hạ Mạt ngay khi vừa mở mắt thức dậy, anh có thể cảm nhận được hơi thở của cô tràn ngập khắp không gian của anh, anh có thể thường xuyên được trông thấy gương mặt của cô, không còn phải lo sợ cô sẽ quên đi...

Thế nhưng...

Tại sao vẻ mặt không vui của Hạ Mạt lại khiến trái tim anh đau đến vậy...

Tuy Hạ Mạt luôn cười tươi, luôn cố gắng ngụy trang nhưng tận sâu trong đáy mắt cô luôn có một khoảng trống khó mà che giấu được dường như tất cả mọi thứ đó đang dần nuốt chửng cả sinh mệnh cô vậy.

Âu Thần biết rõ rằng thật ra Hạ Mạt...

Âu Thần lạnh lùng khẽ nhếch môi. Nắm chặt điện thoại trong tay, những ngón tay của anh cứng ngắc đến trắng bệch, lòng bàn tay có chút mồ hôi. Anh đã nắm chặt điện thoại rất lâu, rất lâu, hạt mưa trong suốt rơi lã tã, lặng lẽ tạt lên cửa kính xe.

Chiếc Lincoln Limousine vẫn lặng lẽ chạy trên đường.

Ngón tay Âu Thần chậm rãi nhấn một số máy lên điện thoại, rất lâu, cuối cùng mới có thể tiếp tục nhấn tiếp. Anh ngấm làn mưa bụi bên ngoài cửa xe, giống như vừa nãy ngấm hình bóng cô từ từ biến mất dần trong hành lang bệnh viện vậy. Âu Thần nói vào điện thoại:

“... Ngày thành hôn... hoãn lại.”

Ngoài ban công của bệnh viện.

Những chiếc lá xanh biếc của cây thường xuân xào xạc dưới làn mưa bụi.

...

...

Cái đêm chia tay đó...

...

“Đó là thật.”

Lạc Hi chăm chặt lạnh lùng nhìn Hạ Mạt, “Anh và Thẩm Tường... đúng là đã hôn nhau.”

...

“Chúng mình chia tay đi.”

Dường như chẳng mất ít sức lực nào để nói ra năm từ quá ư là đơn giản này, chỉ có điều khi Lạc Hi phát ra câu đó, hình như giọng nói của anh bị chẹn cứng lại.

...

“Thật ra tôi cũng chẳng có tư cách gì để chỉ trích cô. Đúng là tôi và Thẩm Tường đã hôn nhau, cũng chuẩn bị chính thức quan hệ với nhau... Doãn Hạ Mạt, cô cho rằng, tôi không có cô thì không ổn sao?”

...

Tại lâu đài Thiên Nga, Lạc Hi và Thẩm Tường nắm tay nhau xuất hiện tại đại sảnh...

...

...

“Là anh đã nói vậy à?”

Lạc Hi buồn bã cười nhạt, cơn mưa vẫn lặng lẽ rơi sau lưng, dường như có một làn sương mù mờ mịt đang bao trùm lấy anh.

“Nhưng khi hai người yêu nhau tranh cãi, không phải cũng sẽ nói những lời dối hờn sao? Chỉ cần làm lành thì mọi việc sẽ tốt hơn trước, hai người sẽ hiểu nhau hơn, không phải thế sao...”

Doãn Hạ Mạt ngơ ngác nhìn Lạc Hi, bỗng nhiên, cô hơi hoảng tránh ánh mắt đen trầm mặc của anh! Không thể, không thể tiếp tục nhìn anh ấy, không thể nghe anh ấy nói nữa, Hạ Mạt cố gắng ra lệnh cho con tim đau đớn dần vặt của mình phải trở nên sắt đá hơn! Cô đã không còn quyền để lựa chọn nữa rồi, tất cả đều đã được an bài...

“Không có Thẩm Tường, không có bất kỳ ai...” Giọng Lạc Hi ngày càng

nhỏ dần.

“Không liên quan đến cô ấy.” Doãn Hạ Mạt khẳng định, đôi môi mím chặt, ánh mắt lướt qua vai, Hạ Mạt hướng nhìn bầu trời đang mưa xối xả, “Em đã từng tin rằng vụ scandal giữa anh và Thẩm Tường là giả, nhưng điều đó thật sự đã làm em tổn thương, khiến em có cảm giác như anh không coi trọng em... hoặc giả, chúng ta thật sự không thích hợp sống bên nhau. Bởi luôn có cảm giác không an toàn trong con tim, cái anh cần là một người thực sự hết lòng toàn tâm toàn ý yêu thương anh, một người yêu anh mà không đắn đo suy tính, không có những vướng mắc tạp niệm khác. Khi anh và những nghệ sĩ khác vướng mắc vào những vụ scandal với nhau, em sẽ phải nổi cơn ghen; khi anh về nhà muộn, em sẽ phải lo lắng; khi anh có nhiều show diễn không thể ở bên cạnh em, em sẽ phải giận dỗi...”

“Chẳng lẽ em không thể làm thế được sao?”

“Em không làm được.” Doãn Hạ Mạt cười trong đau khổ, “Em sẽ không ghen, nếu như em tin anh, tin những lời đồn đó là giả; nếu em không tin anh, em sẽ tự khắc chủ động rời xa anh. Với lại, trong cuộc sống của em, vẫn còn rất nhiều việc khác quan trọng hơn tình yêu, anh sẽ không phải là tất cả đối với em”. Thế nên, anh và cô không thể tìm được tiếng nói chung, có lẽ cuối cùng vẫn phải chia tay, có lẽ chia tay sớm một chút đối với Lạc Hi sẽ ít tổn thương hơn. Doãn Hạ Mạt cố an ủi bản thân như thế, cô không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của Lạc Hi.

“Là cái gì nào? Có chuyện gì có thể quan trọng hơn cả anh sao?”

Doãn Hạ Mạt cắn chặt môi im lặng không nói lời nào.

“Tiểu Trùng đối với em là quan trọng nhất, đúng không?” Lạc Hi hạ giọng nói.

“... Vâng.”

Tuy biết rõ câu trả lời của Doãn Hạ Mạt sẽ là như vậy, nhưng trái tim Lạc Hi vẫn rất đau, anh từng sờ nhìn Doãn Hạ Mạt, sau đó lại nở một nụ cười gượng gạo.

“Còn gì nữa? Còn cái gì nữa không? Sự nghiệp của em phải không?”

“...”

Đôi môi Doãn Hạ Mạt khẽ động, nhưng cuối cùng cô cũng không nói lời

nào, lúc này phủ nhận hay giải thích thì đâu có ý nghĩa gì nữa? Lúc này cô nên quyết đoán hơn, chấm dứt và cắt đứt hết mọi thứ chứ không phải ở đây để tranh luận nguyên nhân cãi cọ giữa hai người. Thế nhưng, tại sao... cô lại không nói được lời nào...

Lạc Hi tiếp tục hỏi Doãn Hạ Mạt:

“Thế còn bạn bè của em, Trần Ân, Phan Nam, cứ cho là cả Đào Thục Nhi, Khiết Ni... họ cũng quan trọng hơn cả anh sao?”

“Lạc Hi à...”

“Không sao đâu. Nếu tất cả những điều này anh đều có thể chấp nhận được hết, thì được rồi phải không?” Lạc Hi mỉm cười với Doãn Hạ Mạt, nỗi đau ẩn chứa trong ánh mắt anh khiến trái tim cô như bị dao cứa.

“Nếu như tất cả những điều này anh đều chấp nhận cả, nếu như từ nay về sau anh sẽ không suy tính hơn thiệt nữa, nếu như anh xin lỗi em về những lời nói trước đây đã khiến em tổn thương...”

Ngoài ban công mưa vẫn cứ rơi.

Sâu trong đáy mắt Lạc Hi như có làn sương mỏng manh, anh nở một nụ cười ấm áp rồi nhẹ nhàng đưa tay lên, nhẹ nhàng chạm vào gương mặt Doãn Hạ Mạt.

“... vậy thì, em có thể đừng giận dỗi nữa được không, và đừng nói những lời chia tay nữa được không?”

Cảnh vật bên ngoài cửa xe âm thầm lướt nhanh trong cơn mưa.

Rất lâu, Âu Thần im lặng nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại đã tắt máy, khi này bộ phận đối ngoại của tập đoàn hỏi anh muốn trì hoãn lễ cưới đến khi nào, nhưng anh lại không trả lời được, anh chỉ có thể nói những dự định về lễ cưới tạm thời dừng lại thế thôi.

Phải đợi cô ấy bao lâu đây...

Phải bao lâu nữa cô ấy mới thật sự chấp nhận anh.

Có khi nào không bao giờ có được một ngày như thế không...

Đột nhiên Âu Thần nhìn thấy chiếc túi giấy bên trong xe. Trong đó đựng những tập tranh anh mua ở tiệm sách, định cùng cô tặng cho Tiểu Trùng, nhưng khi này những cử chỉ có phần xa lạ và khách sáo của Hạ Mạt lúc bước xuống xe đã khiến anh quên mất.

Chiếc túi giấy yên lặng ở lại trên ghế xe.

Giống như bị người ta bỏ rơi vậy.

Âu Thần không nói gì, quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa xe, bên đường có một cửa hàng bán sách mỹ thuật vụt ngang qua nhanh trong cơn mưa, Âu Thần lập tức la lớn: “Dừng xe!”.

Tài xế dừng xe bên đường.

Âu Thần đi vào tiệm sách, anh bước thẳng đến trước mặt nhân viên cửa hàng sách hỏi:

“Ở đây có cuốn *From Monet To Picasso* không?”

Nhân viên cửa hàng sách tra tìm một lúc, đúng là có. Âu Thần cầm tập tranh quay trở lại xe, mưa khiến người anh hơi ướt một chút, anh nói với giọng hơi trầm:

“Quay lại bệnh viện!”

Tại ban công ở cuối dãy hành lang bệnh viện.

Những hạt mưa bụi nhẹ nhàng rơi vào từ bên ngoài ban công, chiếc áo trắng của Lạc Hi đã bị mưa tạt hơi ướt thành ra trông nhàn nhạt, trong suốt. Lạc Hi xoay người đứng dậy, ánh mắt dịu dàng nhìn Doãn Hạ Mạt một cách thành khẩn.

“Hạ Mạt, là anh đã sai... anh đã quá yêu em, đã quá lo sợ mất em... nên anh đã suy tính hơn thiệt quá nhiều, đôi khi lại quá trẻ con... nhưng đây là lần đầu tiên anh phạm lỗi nên vẫn còn cơ hội để sửa lỗi phải không em?”

Lạc Hi nhẹ nhàng mỉm cười nhìn gương mặt Doãn Hạ Mạt, dường như chỉ

cần cô mỉm cười một chút thì cả thế giới này sẽ trở lại tươi đẹp như ban đầu. Thế nhưng ánh mắt chứa đầy sự yếu đuối không xác định rõ của anh lại nói với cô rằng, nụ cười của anh thật yếu đuối biết bao.

“Em xin lỗi...”

Từ từ nhắm mắt lại, Doãn Hạ Mạt đứng đó cố sao cho thật cứng rắn, cô không dám để lộ một chút gì gọi là đau đớn hay lo sợ trong đáy lòng mình.

“Không phải nguyên nhân do anh... mà do em...”

Doãn Hạ Mạt không hiểu sao đột nhiên lại cảm thấy con tim đau đến khó thở như thế, trong cổ họng cô dường như có gì đó ngăn lại không cho cô nói tiếp được nữa. Hạ Mạt cứ tưởng rằng mình đã có thể vứt bỏ hết tất cả mọi chuyện ngoại trừ Tiểu Trùng, cô cứ tưởng rằng mình đã trở nên hoàn toàn lạnh lùng để có thể đối mặt với anh...

Anh không thích hợp nói những lời như thế này một tí nào..

Chàng thiếu niên có vẻ đẹp mê hoặc lòng người dưới gốc cây anh đào ngày nào, luôn kiêu ngạo và cố chấp, cứ muốn dùng vẻ đẹp ưu tú và hoàn mỹ của mình để làm áo giáp bên ngoài, chứ nhất định không chịu để lộ cái cảm giác không an toàn nằm sâu trong đáy lòng mình. Một người như anh, làm sao có thể, làm sao có thể nói ra được những lời như thế...

Huống hồ, người sai...

Kỳ thực là cô cơ mà.

Đôi môi Lạc Hi trắng bệch đến đáng sợ.

“Tại sao phải nói lời xin lỗi, không phải tại anh đã đề nghị chia tay sao? Phải là anh...”

“Không, cứ cho là...” Doãn Hạ Mạt từ đầu đến cuối không dám nhìn thẳng vào Lạc Hi, giọng nói của cô cứng đờ lại, “... cứ cho là anh không đề nghị chia tay, thì em cũng sẽ đề nghị...”.

“... Thật vậy ư?”

Lạc Hi khe khẽ hỏi, tận sâu trong đáy mắt anh có một cảm giác yếu đuối và lạc lõng.

Bầu trời khá yên tĩnh.

Những hàng mưa bụi không ngừng vẩy trên những chiếc lá của cây thường xuân.

Đột nhiên, đôi mắt của Lạc Hi sáng rực lên!

“Hắn ta bắt ép em đúng không, cũng giống như lần trước vậy, hắn ta đã uy hiếp em đúng không?” Ánh mắt Lạc Hi rực sáng như một đứa trẻ, dường như cuối cùng anh cũng đã tìm được nguyên nhân rồi, câu nói này này phát ra vừa nhanh vừa nhẹ nhàng.

Nhìn đôi mắt rực sáng tràn đầy hy vọng của Lạc Hi, Doãn Hạ Mạt sững người không nói nên lời, tận đáy lòng cô như có con dao sắc nhọn, từng nhát, từng nhát một thay phiên nhau đâm vào. Doãn Hạ Mạt nắm chặt các ngón tay lại, cô cố lấy cái đau sắc nhọn trong lòng bàn tay để đẩy lùi cái đau trong trái tim, cô cố gắng hết mình để khắc chế nỗi đau, để giọng nói trở nên lạnh nhạt hơn.

“Không. Anh ấy không bắt ép em.”

“Không phải vậy sao...”

Như vậy, còn nguyên nhân gì nữa đây? Tất cả mọi lý do đều đã nói cả rồi... Lạc Hi bàng hoàng lo lắng hỏi cô, trong đầu cứ như có một luồng âm thanh âm ỉ vang bên tai, cũng như cơn mưa to ngoài kia, mọi thứ đều trở nên hỗn độn và giá lạnh.

“Chẳng lẽ... em quả thật đã yêu hắn ta... nên chúng ta vừa mới chia tay, thì em đã cùng hắn ở bên cạnh nhau, nhanh đến vậy sao...”

Nhanh đến vậy sao...

Họ mới chỉ chia tay chưa đến vài ngày, thế mà quan hệ giữa Doãn Hạ Mạt và Âu Thần đã phát triển đến mức chuẩn bị làm lễ thành hôn rồi sao...

Cứ như vậy...

Cứ như vậy đi...

Cổ họng Doãn Hạ Mạt như có luồng khí bức ngạt, giống như từ mạch máu muốn bung trào ra. Vẫn đứng nguyên tại chỗ, Doãn Hạ Mạt như hòn đá bị gió bào mòn, chỉ cần thêm một làn gió nhẹ thoảng qua nữa là sẽ biến thành bụi và cuốn tan đi.

Mưa vẫn cứ lặng lẽ rơi.

Những giọt nước tí tách lẫn trên lá cây thường xuân.

“Anh đã không tin em nữa rồi.” Lạc Hi bỗng dừng chăm chăm nhìn Doãn Hạ Mạt, anh nín thở rồi dần dần nở một nụ cười như làn sương trắng, “Vì

thể những gì em vừa nói lúc này, tất cả anh đều không tin”.

Hàng mi cô khẽ run nhẹ.

“Em đang đánh lừa anh đúng không? Những lời nói mà khi này em đã nói...” Nụ cười dịu dàng của Lạc Hi, những ngón tay anh dịu dàng đặt lên môi cô, “đều là giả hết đúng không em? Hạ Mạt của anh thật là, diễn kịch tốt thật đấy...”.

“Lạc Hi...”

Nụ cười của Lạc Hi khiến Doãn Hạ Mạt kinh ngạc.

Một lúc sau, cánh tay Lạc Hi bỗng gồng sức choàng qua bờ vai của Doãn Hạ Mạt, anh cúi đầu hôn cô!

Hôn cô mà không hề dự tính trước!

Nụ hôn này tràn đầy hương vị của sự tuyệt vọng, nhưng, nụ hôn dường như mang theo một nỗi khao khát và tia hy vọng cuối cùng, vì thế cái hương vị của sự tuyệt vọng này càng nồng nhiệt hơn khiến con tim Hạ Mạt trở nên hoảng loạn! Doãn Hạ Mạt muốn lùi lại, cô vùng vẫy nhưng không được, rồi thân người lại dần dần như bị trúng bùa mê không động đậy gì được nữa, Doãn Hạ Mạt cảm nhận nụ hôn tuyệt vọng của Lạc Hi, cô cố gắng quên đi tâm trạng của mình, không hồi đáp gì cả, cứ như người gỗ vậy, cô chỉ còn biết nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Ở cuối dãy hành lang bệnh viện.

Những lá cây xanh biếc của cây thường xuân giăng đầy trên bức tường.

Trên ban công.

Mưa bụi đang bay.

Hình bóng của hai người họ như bị bao vây bởi sương và mưa, làn sương trắng nhàn nhạt, giống như một bức tranh thủy mặc vậy, mãi mãi không bao giờ phai.

Trên hành lang bỗng vang lên tiếng bước chân nặng nề đến khó tả, nó làm những hình ảnh tĩnh lặng trong làn sương ấy bỗng giật mình tỉnh giấc. Lạc Hi vội buông Doãn Hạ Mạt ra.

Lạc Hi sững sờ... nhìn Doãn Hạ Mạt.

“Anh thật đã...”

Cơ thể Doãn Hạ Mạt đông cứng và lạnh buốt, làn hơi lạnh đó truyền từ bờ

vai cô đến đôi tay của Lạc Hi khiến Lạc Hi hơi chút ớn lạnh, cái lạnh khiến cổ họng Lạc Hi trở nên khô khốc và khản đặc lại, nhất thời anh không nói thêm được lời nào nữa.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần.

Cảm giác một áp lực nặng nề khiến người ta không thể không chú ý được, bước chân càng lúc càng gần, Lạc Hi vội ngẩng đầu tìm kiếm âm thanh đó, thấy được người ấy, cánh tay anh bỗng nhiên co lại! Đôi vai Doãn Hạ Mạt hơi đau, trong lòng cô hơi sợ hãi, cô quay đầu lại nhìn...

Ở cuối dãy hành lang.

Gương mặt Âu Thần ẩn trong bóng tối, không thấy rõ nét mặt cho lắm, anh từng bước, từng bước tiến đến gần, đi thẳng đến chỗ Doãn Hạ Mạt đang đứng, cứ như là trên ban công chỉ có mỗi mình cô mà thôi. Âu Thần bước tới trước mặt Doãn Hạ Mạt, gương mặt không hề có chút biểu cảm nào, Âu Thần lạnh lùng đưa tay ôm chặt đôi vai Doãn Hạ Mạt, ôm cô vào trong lòng mình.

Lạc Hi thần thờ vội bỏ tay ra.

Trái tim Doãn Hạ Mạt run bần bật, bất giác không kiềm được lòng mình, cô ngoái đầu nhìn Lạc Hi, nhưng chỉ trong phút chốc, lập tức cô hồi tỉnh lại ngay, không vùng vẫy nữa. Với vẻ mặt nhợt nhạt, cô tựa người vào lòng Âu Thần. Âu Thần ôm chặt Doãn Hạ Mạt bằng một cánh tay, ánh mắt trầm mặc của anh bỗng chuyển xuống đôi môi cô.

Sau đó...

Âu Thần đưa tay lên, lấy ngón tay lau sạch môi cô, làm như trên đó có thứ gì không sạch sẽ vậy.

“Lúc này anh vừa nói chuyện điện thoại xong, vì tất cả những ngày trong tháng sau của nhà thờ đều xếp lịch kín cả rồi, cho nên ngày thành hôn không thể thay đổi được, sẽ là cuối tháng này.”

Giọng nói của Âu Thần thật bình tĩnh, như thể đang nói tới một chuyện không thể tự nhiên hơn được nữa, Âu Thần vừa nói vừa ôm chặt vai Doãn Hạ Mạt đi thẳng ra ngoài cứ như không nhìn thấy ai vậy. Từ đầu chí cuối, Âu Thần không hề liếc nhìn qua Lạc Hi lấy một lần, dường như con người đó vốn không hề tồn tại.

Lạc Hi bỗng nhiên cười phá lên, cái vẻ yếu đuối và lạc lõng ban nãy bỗng chốc tan biến kể từ khi Âu Thần xuất hiện, anh lại trở lại một Lạc Hi hoàn mỹ đến giả tạo trong con mắt người đời.

“Đội đã.”

Lạc Hi lạnh lùng lên tiếng.

Âu Thần dừng bước, cánh tay tràn đầy sức mạnh ấy vẫn ôm chặt đôi vai của Hạ Mạt không để cho cô quay đầu lại.

Hành lang rộng, yên tĩnh không một tiếng động.

Âm thanh của những giọt mưa bụi trong thời khắc này bỗng nhiên không còn nghe thấy nữa.

“Chẳng phải người ra đi phải là tôi ư?”

Dáng vẻ mảnh khảnh của Lạc Hi lướt qua Âu Thần và Doãn Hạ Mạt, tiếng bước chân nhẹ nhàng trên dãy hàng lang càng lúc càng xa, cuối cùng biến mất trong làn sương mù mỏng manh ấy.

Giới truyền thông những ngày gần đây bỗng chuyển hướng khi bình luận về sự kiện thành hôn giữa Âu Thần và Doãn Hạ Mạt, những lời công kích Doãn Hạ Mạt cũng ít đi. Có một số tờ báo bắt đầu khen Doãn Hạ Mạt là cô bé lọ lem trong truyện cổ tích, cô gặp Âu Thần cũng như số phận đã an bài cho một câu chuyện tình lãng mạn vậy. Do tin đồn Doãn Hạ Mạt sẽ rút chân khỏi làng giải trí sau khi thành hôn nên các chương trình truyền hình bắt đầu phát lại những MV cũ của cô, bộ phim *Bản tình ca trong sáng* bắt đầu phát chiếu lần thứ hai. Nhiều lời bình luận tiếc rẻ cho rằng làng giải trí mất đi một diễn viên mới có tiềm năng như Doãn Hạ Mạt là một điều rất đáng tiếc, tuy nhiên cũng nên chúc cô hạnh phúc.

Những lời bình luận của giới truyền thông đã chuyển chiều, tuy nhiên những loại lá cải như Nhật báo *Quất Tử* hay Tuần san *Nỗ vốn* trước giờ luôn đứng vững nhờ tung những tin đồn vẫn không thay đổi bản chất của

một Paparazzi, bọn họ trước sau vẫn không từ bỏ những lời châm chọc, chế giễu Doãn Hạ Mạt, còn lại đa phần dư luận báo chí đều đã thay đổi dần.

“Chị, chị thật sự đã suy nghĩ kĩ rồi chứ?”

Trong ánh mặt trời buổi sớm, Doãn Trùng nhìn bóng dáng chị đi qua đi lại trong phòng bệnh, cô mở cửa sổ để không khí thông thoáng hơn, lau sạch lớp bụi mỏng trên chiếc tủ đầu giường, sau đó cô cầm bó hoa bách hợp lên mỉm cười cắt tỉa tỉ mỉ rồi cắm vào trong chiếc bình bằng thủy tinh. Doãn Hạ Mạt trông có vẻ tràn đầy sung sướng và vui vẻ, trước sau nụ cười vẫn luôn được giữ trên môi.

Thế nhưng, cái ngày mà anh Lạc Hi đến phòng bệnh, vẻ mặt anh chất chứa đầy đau thương và sự hiu quạnh khó mà che giấu được, cùng với vẻ mặt bỗng nhiên trở nên trắng bệch và cơ thể bỗng cứng đờ của chị khi lần đầu tiên nhìn thấy anh Lạc Hi, khiến Doãn Trùng cảm thấy tất cả không hề đơn giản nếu chỉ nhìn từ bên ngoài. Không biết chị và anh Lạc Hi đã nói những gì với nhau mà anh Lạc Hi không quay trở lại phòng bệnh, người cùng trở về với chị lại anh Âu Thần. Âu Thần mua khá nhiều tập tranh tặng Doãn Trùng, trong đó có cả quyển From Monet To Picasso mà cậu luôn muốn có, chị im lặng ngồi bên cạnh, tuy chị vẫn mỉm cười, vẻ thất thần buồn bã trong ánh mắt của chị cho thấy dường như tâm trí của chị đang bay đến một nơi rất xa, rất xa vậy.

“Hả?”

Doãn Hạ Mạt chỉnh lại bó hoa bách hợp trong lọ hoa thủy tinh rồi mới quay đầu nhìn lại Tiểu Trùng:

“Đám cưới của chị và anh Âu Thần...” Doãn Trùng do dự, không biết nên nói như thế nào mới phải, “... tại sao lại quyết định gấp rút đến thế? Có phải là...” Có phải chị có nỗi khổ đúng không, hay vì vụ scandal mấy ngày trước của anh Lạc Hi mà chị giận dữ, hay là có lý do khác? Trước giờ chị vốn không phải là người hành động nông nổi, tại sao ngày thành hôn, chị không hề có một dự báo nào trước mà lại đột ngột quyết định ngay như thế.

Doãn Hạ Mạt cười.

Cô đem lọ hoa bách hợp đặt lên bệ cửa sổ, rồi đến bên cạnh giường bệnh, cúi thấp người, chớp chớp mắt nhìn Tiểu Trùng, cố tình tỏ vẻ thần bí nói

với cậu:

“Em không hiểu sao? Đây gọi là xung hỷ.”

“Xung hỷ?”

Tiểu Trùng mặc nhiên hỏi.

“Đúng vậy, từ xa xưa đã có cách nói như vậy”, cô cười cười nói, “nếu như trong nhà có người bệnh, chỉ cần làm hỷ sự thì mọi chuyện sẽ qua hết, bởi vì ôn thần thường sợ hỷ thần mà, hỷ thần vừa đến, ông ta sẽ sợ hãi mà chạy mất tiêu.”

“Chị...” Tiểu Trùng không biết nên khóc hay cười, “vì lý do đó sao?”.

“Đương nhiên!”

Hạ Mạt đưa tay vỗ đầu Doãn Trùng, cô không nhịn được cười.

“... Đương nhiên là không phải rồi.”

Hoa bách hợp trắng tinh khiết.

Chiếc lá dài xanh mướt.

Trên cánh hoa điểm vài giọt nước nhỏ.

Hương thơm thoang thoảng trong không khí.

“Ngày kết hôn cũng hơi gấp”, ngón tay Doãn Hạ Mạt vuốt nhẹ tóc mình, Hạ Mạt nghĩ ngợi chốc lát, cô cười nhẹ nhàng, “nếu như em không thích, chị sẽ dời ngày kết hôn lại, được không?”

“Không nên...”

Doãn Trùng vội vàng nói, cậu lật đặt ngồi thẳng người lên, trong ánh nắng ban mai, cậu nhìn thẳng vào mắt chị với cái nhìn ấm áp.

“... có thể được thấy đám cưới của chị, em rất vui mừng! Thế nhưng, em muốn biết... chị không còn thích anh Lạc Hi nữa hay sao, tại sao lại là anh Âu Thần?”

“...”

Hạ Mạt khựng người hốt hoảng một chút.

Nhưng rất nhanh, cô từ từ mỉm cười, lại tiếp tục vò nhẹ mái tóc của Doãn Trùng như đối với một đứa bé, Doãn Hạ Mạt dịu dàng nói, “Em còn nhỏ, còn nhiều chuyện chưa hiểu. Nguyên nhân đầu tiên thích một người có thể rất đơn giản, thế nhưng sau đó vì rất nhiều nguyên nhân khác mà lựa chọn cách chia tay, có thể do tính cách, có thể do hoàn cảnh, cũng có thể

còn rất nhiều việc quan trọng hơn tình cảm...”.

“Em không hiểu.” Doãn Trường hoài nghi nói, “Ý chị là, chị không còn thích anh Lạc Hi nữa sao? Có phải vì vụ scandal giữa anh ấy với Thẩm Tường không? Sau đó chị có hỏi anh ấy không, tin đồn đó là thật hay chỉ là sự hiểu lầm? Hôm đó anh Lạc Hi mới đến phòng bệnh một chút thì chị đã xuất hiện rồi”.

“Em không cần phải hiểu.”

Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng chuyển chủ đề cuộc nói chuyện, cô nói:

“Còn em, em chỉ cần dưỡng sao cho sức khỏe thật tốt để chuẩn bị tiếp nhận cuộc phẫu thuật thay thận. Những việc khác, chị có thể lo được, duy chỉ có sức khỏe của em là chị không thể giúp gì được mà thôi, em phải tự lo lấy, vì vậy, em phải cố gắng lên!”

“Em sẽ cố gắng,” Tiểu Trường ra sức gật đầu.

Cứ tưởng rằng cơ hội tìm được quả thận thích hợp rất mong manh, vậy mà không ngờ ở đâu lại xuất hiện quả thận rất thích hợp như thế. Thật ra Doãn Trường thừa biết, cho dù có phẫu thuật thay thận thành công, rất có thể cậu còn phải đối mặt với các phản ứng bài trừ cũng như các vấn đề xảy ra ở các cơ quan khác, thế nhưng, chỉ cần có thận thì sẽ có cơ hội sống. Vì chị, cậu nhất định phải trân trọng cơ hội này, phối hợp với bác sĩ, cố gắng chữa trị, đợi sức khỏe của bản tốt lên, những ngày sau này có thể chăm sóc cho chị thật tốt.

Đối với người hiến thận cho cậu, trong lòng cậu cảm kích vô cùng, tuy không biết người hiến tặng ấy là ai, bệnh viện nói rằng người hiến tặng kiên quyết không cung cấp tên họ, chỉ hy vọng có thể âm thầm giúp cho người cần giúp.

“Thế nhưng, chị...”

“Hả?”

“Rốt cuộc tại sao chị lại kết hôn với anh Âu Thần?” Tiểu Trường không kiềm chế được nữa lại hỏi một câu.

“Em thật là...” Doãn Hạ Mạt thở dài một tiếng, cô ngược hàng lông mi lên, đôi mắt màu hổ phách trong suốt như pha lê, “... đương nhiên vì yêu anh ấy, muốn sống cùng anh ấy, cho nên mới kết hôn”.

Lời nói của Doãn Hạ Mạt thật nhẹ nhàng và bình tĩnh, cứ như nói một việc rất đời thường.

Người Doãn Trường lại ngỡ người ngạc nhiên.

Trước sau gì thì cậu cũng không thể nào tin được. Những ngày năm năm trước, những ký ức có cả máu và nước mắt, chị bị nhốt vào một nơi tối tăm và đáng sợ, cậu ngất xỉu trong cơn mưa tầm tã, cậu đã từng cho rằng chị sẽ không bao giờ tha lỗi cho Âu Thần.

Tại sao lại...

Chị có thể thích anh Âu Thần được chứ?

Những ngày sau đó, Âu Thần đến phòng bệnh nhiều hơn, lần nào đến cũng đem theo quà, có khi là những cây xanh, có lúc là những bộ dụng cụ vẽ, nhưng lần nào đến cũng phải có mấy tập tranh, thông thường một lần tặng cho cậu cả mười mấy cuốn, toàn là những tập tranh với phiên bản nước ngoài. Đôi lúc Doãn Trường tự hỏi anh Âu Thần đã mua hết các tập tranh từ cửa hàng sách rồi thì sau này, anh sẽ tặng gì nữa đây.

Chỉ trong vài ngày, các góc phòng bệnh chất đầy các tập tranh, nhưng điều khiến Tiểu Trường kinh ngạc đó là, Âu Thần phải cả người đưa giá sách đến, đem các tập tranh ảnh xếp gọn gàng lên giá.

Chạng vạng hôm đó, ánh chiều tà òa cả vào phòng bệnh, một cậu bé xanh xao cứ gạch gạch xóa xóa trên bản vẽ, như thể đó là việc quan trọng nhất đời cậu. Cậu bé cứ chăm chú như vậy đến nỗi không nghe thấy cả tiếng gõ cửa. Cửa được mở ra nhẹ nhàng, người đến để đồ đang cầm trong tay xuống rồi bước đến phía trước giường cậu bé.

Doãn Trường giật thót mình một cái, bấy giờ cậu mới nhận ra Âu Thần không rõ từ lúc nào đã ở bên giường cậu, Doãn Trường vội úp ngược bản vẽ lên đầu gối mình, cậu không muốn để cho Âu Thần nhìn thấy.

Âu Thần liếc một cái trên tấm bảng vẽ rồi nói:

“Chị Hạ Mạt không phải đã kêu em nghỉ ngơi thật nhiều sao?”

“Em nằm nhiều đến phát mệt cả người”, Tiểu Trường nói, “vả lại đã lâu rồi không được vẽ... em cũng rất muốn vẽ...”. Doãn Trường cảm thấy lời giải thích của mình hơi thô nhưng cậu cũng chẳng biết phải nói sao khi đối diện với Âu Thần, người sắp trở thành anh rể của mình.

“Ừ. Thế em đang vẽ gì đó?”

Câu hỏi của Âu Thần làm Doãn Trường tròn xoe mắt, cậu không nghe lầm đấy chứ, anh Âu Thần cũng quan tâm đến những gì mình vẽ sao?

“... Không có gì...” Nói xong Doãn Trường lại cảm thấy mình đối xử không phải với Âu Thần, vì thế Doãn Trường tiếp tục nói, “... là một món quà tặng cho chị Hạ Mạt thôi”.

“Thật sao?” Âu Thần mỉm cười, “Thế nhưng em đừng nên lao lực quá, Hạ Mạt sẽ lo lắng cho em đó”.

Nụ cười ấy làm Tiểu Trường khựng lại trong giây lát!

Doãn Trường nhìn Âu Thần rời khỏi giường bệnh, đem những tập tranh mang đến lần này xếp vào giá sách, nhìn tấm lưng thẳng đảnh sau như có phần cô độc của anh, Tiểu Trường vợ vẫn suy tư.

Âu Thần dường như không giống trong ký ức ngày xưa của cậu.

Doãn Trường vẫn còn nhớ lúc trước, anh Âu Thần chỉ thích gặp riêng chị Hạ Mạt, mỗi khi có nhà bên cạnh chị, anh Âu Thần sẽ rất lãnh đạm và khách sáo, cứ như ngoài chị ra, những người khác đều là người thừa. Anh Âu Thần cũng không thích chị quá thân mật với cậu em trai, mỗi khi chị đứng ra bên vực Doãn Trường, cặp mắt của anh như sắc lạnh lại.

Còn anh Âu Thần của hiện tại, tuy đôi lúc cũng im lặng không lên tiếng, nhưng sự lãnh đạm trên gương mặt anh đã giảm đi rất nhiều, cho dù chị Trân Ân thường cười nói rôm rả trong phòng bệnh, anh Âu Thần cũng chỉ lẳng lặng làm việc của mình, dường như chẳng có gì ảnh hưởng. Tình cảm của anh Âu Thần đối với chị gái, Doãn Trường chưa bao giờ nghi ngờ, bất luận anh ấy đã làm những việc gì, Doãn Trường cũng đều biết, anh Âu Thần thật lòng rất yêu chị gái mình.

Thế nhưng, liệu lần này anh Âu Thần có làm khổ chị nữa không? Hơn nữa, chị Hạ Mạt có thật là quên được anh Lạc Hi và yêu anh Âu Thần?

“Tại sao lại phải làm đám cưới nhanh như vậy?” Doãn Trường không kiềm chế được bất giác cất tiếng hỏi. Doãn Trường tuy đã hỏi chị gái về vấn đề này nhưng cậu vẫn cứ muốn hỏi lại Âu Thần lần nữa.

Bàn tay Âu Thần khựng lại một chút, anh quay người qua hỏi lại:

“Em đã hỏi Hạ Mạt chưa? Chị ấy nói sao?”

Doãn Trường quan sát vẻ mặt của Âu Thần rồi chậm rãi nói:

“Chị nói... bởi vì thích anh.”

Âu Thần hình như hơi ngây người ra, nhưng cũng chỉ là trong thoáng giây, hàng mi dày che mất ánh mắt Âu Thần, “Tất nhiên là vì yêu nhau nên mới muốn ở bên nhau mãi mãi”. Âu Thần hình như không muốn nói thêm về chủ đề này nữa, cật chuyển hướng sang chuyện khác, “Nếu như em muốn vẽ thì tiếp tục vẽ đi, anh ngồi ở cửa, Hạ Mạt tới anh sẽ báo cho em biết”.

Hạ Mạt và Trân Ân đẩy cửa vào, Tiểu Trường trước đó được Âu Thần nhắc nhở đã nhanh chóng cất bản vẽ đi. Hạ Mạt tay cầm một túi trái cây, trán cô lấm tấm mồ hôi, trông thấy Âu Thần, cô cười và nói:

“Anh đến rồi à, không phải nói chiều nay có cuộc họp sao?”

“Buổi họp đã kết thúc rồi.” Âu Thần đứng dậy đỡ lấy túi trái cây trên tay Hạ Mạt đồng thời rút ra một chiếc khăn tay đưa cho cô, Âu Thần lên tiếng nói, “Sau này cần mua thứ gì, cứ nói với anh là được rồi”.

“Cảm ơn.”

Hạ Mạt cầm lấy chiếc khăn, dịu dàng nói.

Doãn Trường say sưa nhìn hai người, cậu rất muốn nhìn cho thật kỹ hơn nữa. Lúc này, Trân Ân chẳng nói chẳng rằng bước tới phát hiện ra tấm bản vẽ Doãn Trường giấu bên giường, cô cầm lên và ngạc nhiên nói:

“Trời, cậu đang vẽ gì vậy?”

Mặt của Tiểu Trường chốc lát đỏ bừng, cậu đưa tay giành lại bản vẽ, nhưng Trân Ân không chịu trả cho cậu, cứ sầm soi một cách hiếu kỳ những nét vẽ trên đó.

“Chị Trân Ân...”

Doãn Trường chỉ còn biết dùng cặp mắt cầu khẩn nhìn Trân Ân, xin cô đừng nói ra nội dung trong bản vẽ đó. Trân Ân lẽ lười trêu ghẹo, cô còn chuyển qua chuyển lại bản vẽ một lát rồi mới trả lại cho Doãn Trường. Nếu như Doãn Trường muốn giữ bí mật thì cô sẽ giữ bí mật giúp cậu ấy vậy.

“Lại vẽ à.” Hạ Mạt rửa xong mấy quả táo đang bắt đầu lấy dao gọt vỏ, “Không phải em đã hứa với chị sẽ cố gắng nghỉ ngơi sao?”.

“Đã mấy ngày nay em không được vẽ rồi, cứ nằm trên giường mãi xương cốt cũng rã rời nên em mới vẽ một chút cho vận động thân thể.” Doãn

Trùng cẩn thận đáp lại, cậu sợ chị gái mình sẽ không vui.

“Chỉ cần đừng vẽ liên tục là được rồi.”

Âu Thần có vẻ thờ ơ tiếp lời giúp Doãn Trùng.

Doãn Hạ Mạt ngây người ngạc nhiên.

Từ trước đến nay, Âu Thần rất lạnh nhạt đối với những người ở bên cô, thậm chí Âu Thần cũng chẳng thích cô quá thân mật với người nhà của cô, thế nhưng lúc này đây, Âu Thần lại đỡ lời cho Tiểu Trùng. Bên cạnh, Trần Ân vẫn đang chọc ghẹo Tiểu Trùng, không khí thật ấm áp, Doãn Hạ Mạt đột nhiên cảm nhận những người đang ở đây giống như người một nhà vậy.

“Ăn miếng táo đi.”

Hạ Mạt đưa quả táo đã gọt vỏ cho Tiểu Trùng, Tiểu Trùng vừa ăn vừa khen táo ngọt, vừa len lén giấu bức vẽ đi không để cho chị nhìn thấy. Doãn Hạ Mạt lại gọt một trái khác đưa cho Trần Ân, sau đó gọt tiếp một trái nữa rồi đến bên Âu Thần.

Âu Thần đang chăm chú nhìn vào máy vi tính, trên màn hình là báo cáo tài vụ của các công ty, dày đặc những con số, phát hiện có người đi đến, anh ngẩng đầu lên nhìn Doãn Hạ Mạt rồi lại nhìn trái táo đã gọt vỏ trên tay cô, sự rung động thoáng hiện trong đáy mắt.

“Em...”

Hạ Mạt do dự một lát, thấy Âu Thần đang bận bịu với công việc nên không đưa táo cho anh nữa, chỉ cười dịu dàng, cô bảo:

“Anh cứ làm việc đi.”

Doãn Hạ Mạt quay lại kệ lấy ra một cái đĩa, cẩn thận cắt trái táo thành nhiều miếng nhỏ, cắm thêm cái nĩa lên trên, sau đó đưa qua đặt bên cạnh Âu Thần.

“Cha cha! Hạ Mạt, cậu thiên vị quá đấy!” Trần Ân không chịu nổi lém lỉnh kêu lên, “Quá thiên vị, quá thiên vị, táo đưa cho mình và Tiểu Trùng thì gọt sơ sài, còn đưa cho Âu Thần thì chu đáo vậy đó! Làm ơn đi, dù có sắp làm đám cưới thì những việc ngọt ngào thế này cũng nên tránh đi một chút, người ta vẫn chưa có bạn trai đấy, không chừng sẽ bị sốc đó...”

Doãn Hạ Mạt đỏ bừng mặt.

Ánh mắt Âu Thần trầm ngâm chăm chú nhìn Doãn Hạ Mạt, cô cũng đắm

đăm nhìn vào gương mặt anh, đôi mắt long lanh như mặt hồ, miệng nở một nụ cười dịu dàng trêu mếu, tình cảm đăm thắm không tả nổi bằng lời giữa hai người họ từ ánh mắt đưa qua nhau...

“Chị Trân Ân...”

Cửa phòng bệnh đóng lại, trong phòng chỉ còn lại Doãn Trùng và Trân Ân. Đăm chiêu suy nghĩ hồi lâu, nụ cười trong sáng ngây thơ làm như không có gì phải lo nghĩ khi này từ từ biến mất trên gương mặt Tiểu Trùng, tuy rằng gần đây cậu vẫn thường được chứng kiến cảnh thân mật giữa chị gái và anh Âu Thần, thế nhưng, Doãn Trùng vẫn cứ có cảm giác...

“Chuyện gì?”

“Tại sao chị Hạ Mạt lại kết hôn với anh Âu Thần?”

“Ừm...”

Trân Ân khựng lại, những gì đêm đó cô nghe được vẫn như đang lảng vảng trong đầu.

...

“... Chỉ cần anh đồng ý hiến thận cho Tiểu Trùng”, ngay hành lang trống không ở bệnh viện, nước mắt của Hạ Mạt lăn dài, “... vậy thì... ta kết hôn...”.

...

“Có thể là... có thể là Hạ Mạt yêu Âu Thần! Âu Thần từ nhỏ đã thích Hạ Mạt, yêu bao nhiêu năm nay rồi, tuy rằng Âu Thần có hơi ngang ngược bá đạo, thế nhưng tình cảm của Âu Thần đối với Hạ Mạt thật sâu đậm không thể phủ nhận được! Cho nên cuối cùng Hạ Mạt cũng bị Âu Thần làm cho mù lòng cảm động chứ sao!”

Trân Ân nói vừa gấp vừa nhanh, cô cố gắng kiềm nén cảm giác tội lỗi trong lòng mình, không thể, không thể để cho Tiểu Trùng biết, nếu như Tiểu Trùng biết vì sao Hạ Mạt lại kết hôn với Âu Thần, cậu ta nhất định sẽ phản đối, thế thì phẫu thuật hiến thận sẽ ra sao đây, Tiểu Trùng nhất định sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng!

“Cậu nhìn xem, lúc này tình cảm của Hạ Mạt và Âu Thần tuyệt làm sao, tuy là Âu Thần vẫn còn chút lạnh nhạt không thích nói chuyện với người ta, nhưng ánh mắt Âu Thần nhìn Hạ Mạt, thật say đắm biết bao! Hạ Mạt xem

ra đang rất hạnh phúc đó chứ? Vì vậy ta nên chúc phúc cho họ, nhất định họ sẽ hạnh phúc, nhất định họ sẽ hạnh phúc!”

“Là vậy sao...” Tiểu Trùng đột nhiên nhìn ra cửa phòng bệnh.

Trên hành lang dài trong bệnh viện.

“Cảm ơn anh.” Hạ Mạt khẽ nói.

Doãn Hạ Mạt không thể để cho Tiểu Trùng có những hoài nghi về hôn lễ giữa cô và Âu Thần, bằng không những chuyện này sẽ gây ảnh hưởng đến quá trình điều dưỡng của cậu. Doãn Hạ Mạt càng không thể để cho Tiểu Trùng biết Âu Thần sẽ là người hiến thận cho cậu, nếu không với tính cách của Tiểu Trùng, cậu tuyệt đối thà chết chứ không chấp nhận để cô đánh đổi hôn nhân vì mình. Doãn Hạ Mạt chỉ còn biết làm cho Tiểu Trùng tin rằng, là cô yêu Âu Thần nên mới làm lễ cưới gấp rút như vậy, vì thế, cô muốn trước mặt Tiểu Trùng, Âu Thần phối hợp diễn với mình.

“Những ngày này...”

Tiếng bước chân vọng nhẹ trên hành lang của bệnh viện, Âu Thần ưu tư nhìn bóng hai người họ đổ xuống trải dài trên mặt hành lang, hai cái bóng đó xem ra rất gần rất gần...

“... em hoàn toàn là đang diễn kịch đó sao?”

Minh Hiểu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 3

...

“... cứ cho là anh không đề nghị chia tay, thì em cũng sẽ đề nghị...”

Ngoài ban công của bệnh viện, những giọt sương còn sót lại trên lá cây thường xuân rơi từng giọt xuống, tiếng nói của cô có phần không rõ ràng, cứ như từ xa vọng lại...

...

Một không khí thật nặng nề.

Sương dày đặc, đen ngòm như đôi bàn tay ác quỷ vây chặt lấy Lạc Hi, cứ như sắp nuốt chửng anh không thương tiếc, chân tay Lạc Hi bó chặt, không thể nhúc nhích, một chút sức lực cũng không còn...

Lạc Hi biết bản thân mình lại gặp ác mộng...

Cứ tưởng cơn ác mộng đó đã đi xa nhưng giờ nó lại quay về, thậm chí khiến cho anh hoàn toàn ngạt thở. Nhưng trong cơn ác mộng đó, anh lại không muốn tỉnh dậy, cuộc đời còn ý nghĩa gì nữa đây, anh cứ phải tiếp tục diễn vai một Lạc Hi hoàn mỹ trước mặt mọi người thì có ý nghĩa gì...

Dứt khoát để cơn ác mộng đó nuốt chửng đi...

Anh chẳng còn sức lực để mà chống đỡ...

Một tia sáng đột ngột lóe lên!

Theo quán tính, Lạc Hi đưa tay lên che ánh sáng đột ngột đó, những ngón tay thon dài trắng bệch. Trong ánh sáng chói mắt ấy, Lạc Hi từ từ mở mắt ra, anh thấy đâu đó bên ngoài có hình bóng một người, bởi vì ngược sáng

nên anh chỉ thấy mờ mờ hình bóng đó...

“Hạ Mạt...”

“Lạc Hi!”

Khiết Ni bước vội đến trước mặt Lạc Hi.

Vừa nãy Khiết Ni ở ngoài gõ cửa rất lâu nhưng không thấy ai trả lời nên mới tự đẩy cửa bước vào. Cô thấy tất cả rèm cửa trong phòng đều được kéo hết lại, đang là giữa trưa mà căn phòng tối om không chút ánh sáng, có lẽ đã rất lâu rồi, không khí trong lành không được thổi vào đây.

Tới lúc thấy Lạc Hi đang nhắm nghiền mắt, đôi môi trắng bệch như tờ giấy, Khiết Ni trong lòng cả kinh vội vàng khom người trước sofa hỏi luôn:

“Sắc mặt anh sao lại kém vậy? Anh không khỏe à?”

Không phải cô ấy...

Đúng vậy, cô ấy làm sao lại ở đây được...

“... Không.”

Lạc Hi ngồi dậy, mái tóc đen mượt hơi rối xõa xuống tới mắt, anh ngồi chờ người trong giây lát, sau đó ngược mắt lên nhìn Khiết Ni và nói:

“Quay đến cảnh của anh à?”

Bộ phim *Thiên hạ thịnh thế* sắp sửa hoàn thành, mấy ngày này đang được quay gấp rút, đã gần ba ngày nay Lạc Hi chưa được ngủ một giấc nào cho ra hồn. Thế nhưng, như vậy cũng tốt, sẽ chẳng có thời gian để anh suy nghĩ những việc khiến anh phải phát điên phát khùng.

“Đúng vậy, đạo diễn đang gọi anh đó.”

“Vây đi thôi.”

Lạc Hi đứng dậy, anh hơi choáng váng nên đứng dậy có vẻ khó khăn.

“Thế nhưng sức khỏe của anh...”

“Không sao đâu.”

Lạc Hi đi đến trường quay, một nhân viên trong phim trường trán đầy mồ hôi chạy đến nói với anh, “Thật ngại quá, máy quay số một có chút vấn đề, anh đợi một lát đi, xong ngay thôi.”

“Anh Lạc Hi, lại đây ngồi đi.”

Trong một góc phim trường, Thẩm Tường lên tiếng gọi Lạc Hi. Nhìn thấy bên cạnh Thẩm Tường còn mấy chiếc ghế trống, Lạc Hi bước đến rồi ngồi xuống, anh chẳng nói tiếng nào, chỉ lặng lẽ ngồi nhìn đám nhân viên đang bận rộn với công việc của họ. Khiết Ni cũng theo anh qua đó ngồi.

Thẩm Tường lấy ra bình giữ nhiệt, cô nói với Lạc Hi, “Đây là canh bảo mẫu của em nấu, vẫn còn ấm, đợi anh dậy để uống đó.”

“Cảm ơn, anh không muốn uống.” Lạc Hi khách sáo đáp lời, anh đưa tay mở kịch bản ra bắt đầu ôn lại nội dung cảnh tiếp theo.

Thẩm Tường hơi ngượng, cô hơi mím môi lại rồi đột nhiên cất tiếng nói, “À đúng rồi, anh đã đọc báo hôm nay chưa?”.

“Không có hứng.”

Thẩm Tường đặt bình giữ nhiệt xuống rồi lấy ra một tờ báo, ánh mắt có vẻ giấu cột mĩa mai, cô nói, “Tin nóng hồi đó! Chắc chắn là cả giới giải trí đều phải chấn động, Doãn Hạ Mạt đúng là người không ai có thể ngờ tới...”

Lạc Hi cứng đờ người, ba chữ “Doãn Hạ Mạt” làm tai anh nhói đau. Lạc Hi đờ đẫn tê dại cầm tờ báo trên tay Thẩm Tường đưa qua, khi Lạc Hi đưa ánh mắt tới dòng tít đó, anh hơi giật mình có phần hoảng hốt, nắm chặt lấy tờ báo và tiếp tục đọc.

“Thân thế Doãn Hạ Mạt được tiết lộ, mẹ đẻ là gái làng chơi!”

Phóng viên bút danh Hoa Cầm nổi tiếng đã tiết lộ mẹ đẻ của Doãn Hạ Mạt là một gái làng chơi, ca hát bán thân trong phòng trà mưu sinh, người đàn bà đó là một giai nhân tuyệt sắc nổi tiếng biệt danh Lộ Na. Doãn Hạ Mạt và người em trai của cô chính là con của Lộ Na với những người đàn ông chơi bởi phong tình sinh ra. Trong bài báo còn đính kèm những tấm hình cũ của Lộ Na trước đây và giấy khai sinh của Doãn Hạ Mạt, có thể thấy, dung mạo của Lộ Na và Hạ Mạt giống nhau đến sáu mươi phần trăm. Trên tờ giấy khai sinh đã ngả màu vàng, chỗ để tên người cha bị để trống, còn tên mẹ thì ghi ba chữ, Doãn Lộ Na!

“Hèn nào cũng khó mà trách nổi cô ta có thể làm những việc đó tự nhiên được như vậy...” Nhìn Lạc Hi ánh mắt thất thần, gương mặt tái mét đang dán vào tờ báo, Thẩm Tường đau đớn trong lòng nhìn không đành buột

miệng nói, “... cô ta không đáng để cho anh phải chịu như vậy!”.

Những ngón tay Lạc Hi nắm chặt tờ báo.

Lúc này, nhân viên hậu trường gọi, “Anh Lạc, máy sửa xong rồi đó, bắt đầu đi!”.

“Em cũng bắt đầu xem những tờ báo lá cải này từ khi nào vậy?” Lạc Hi ném tờ báo xuống, đứng lên, lạnh nhạt nói. “Tuy cô ấy không phải tốt hoàn toàn, thế nhưng từ trước đến giờ, cô ấy không nói xấu sau lưng người khác.”

Nhìn Lạc Hi lạnh lùng bỏ đi, Thẩm Tường như bị tát một thau nước lạnh, cô ngồi thừ người ra đó, chẳng thể nhúc nhích.

Trong góc phim trường chỉ còn lại Thẩm Tường và Khiết Ni.

Khiết Ni ngượng ngùng ho lên một tiếng, không biết nên nói gì đành phải lôi cuốn sổ ghi chép ra, nói xoa dịu, “Chị Thẩm à, chiều ngày kia chị và anh Lạc Hi phải đến tiệm áo cưới để chụp hình cho tờ tạp chí, đừng quên nhé...”.

Dư luận được một ngày xôn xao náo nhiệt!

Một Doãn Hạ Mạt khí chất cao quý với vẻ đẹp thuần khiết tĩnh lặng trước ống kính không ngờ lại có xuất thân như vậy! Lại liên tưởng đến các tin đồn từ lúc cô gia nhập làng giải trí đến nay, Doãn Hạ Mạt cùng Lạc Hi, Âu Thần, thậm chí là Lăng Hạo rốt cuộc có quan hệ như thế nào? Có thật đúng như lúc trước đã nói là thật sự trong sáng hay còn uẩn khúc nào khác?

Một lần nữa Doãn Hạ Mạt lại trở thành tiêu điểm của giới truyền thông.

Nhật báo *Quất Tự* và Tuần san *Nỗ* không ngừng đào bới, tiết lộ những việc làm trước của mẹ Hạ Mạt, những tờ báo khác hình như bị một thế lực nào đó khống chế nên không dám phát biểu lung tung. Nhưng rồi cuối cùng trước một tin sốt dẻo như thế này họ cũng không thể nào bỏ qua, vì thế thay vì lật ra những chuyện trước đây liên quan đến mẹ đẻ Doãn Hạ Mạt cũng

như những lời bình luận về Doãn Hạ Mạt, họ chuyển sang phân tích liệu hôn lễ giữa Hạ Mạt và Âu Thần có thay đổi gì không, danh gia vọng tộc như Âu Thị liệu có chấp nhận được người con dâu có xuất thân hạ tiện như thế không...

“Đừng để cho Tiểu Trùng nhìn thấy tất cả các loại báo và tạp chí nhé.” Trong hoa viên của bệnh viện, Hạ Mạt gấp các tờ báo lại, gần giọng nói, “cũng đừng cho xem cả truyền hình nữa.”

“Được, mình biết rồi, mình cũng đã nói với các y tá, kêu họ đừng đem tạp chí vào phòng bệnh, cũng đừng thảo luận việc này trước mặt Tiểu Trùng, họ cũng rất thương yêu Tiểu Trùng nên nhất định sẽ chú ý.” Trân Ân nói. Trời ạ, buổi sáng còn rất vui vẻ, việc mà Tiểu Trùng nhờ cô giúp ở tiệm áo cưới tiến hành rất thuận lợi, gần đây sắc mặt của Tiểu Trùng cũng khá hơn nhiều, cứ tưởng mọi việc đang tốt dần lên, ai ngờ đột nhiên lại xảy ra chuyện như vậy.

“Cảm ơn cậu.” Hạ Mạt cảm kích nhìn Trân Ân.

“Nói những lời đó làm gì, cứ như mình là người ngoài vậy.” Trân Ân trừng mắt, rồi không kìm lòng được, cô lại dán mắt vào nội dung của tờ lá cải Nhật báo *Quất Tự*.

Trong tờ báo có một tin mới nhất của phóng viên Hoa Cẩm, hắt tung ra những hình ảnh năm đó mẹ ruột của Hạ Mạt tự sát chết thê thảm dưới sân khấu phòng trà. Tuy rằng độ sáng bên trong bức ảnh không rõ nét, hiện trường cũng rất hỗn loạn, thế nhưng người ta vẫn cảm nhận được không khí bi thảm lúc đó, bên cạnh thi thể đầy máu là một bé gái đang quỳ, chỉ nhìn thấy dáng hình gầy gò, ốm yếu của cô bé.

Đó có phải Hạ Mạt lúc nhỏ không...

Tâm trạng của Trân Ân rối bời, cô biết trước đây Hạ Mạt đã chịu nhiều khổ cực, nhưng không hề biết cô ấy lại có quá khứ như vậy. Cô len lén nhìn Hạ Mạt, thấy Doãn Hạ Mạt tâm trạng vẫn như ngày thường, nhưng Trân Ân thì không thể nào yên lòng nổi, do dự một lúc, Trân Ân cất tiếng hỏi:

“Cậu không sao chứ...”

“Không sao.”

“Thế nhưng... những việc đã qua... rất đau khổ phải không...”

Hạ Mạt ngẩng đầu lên, bầu trời bên ngoài trong xanh, mấy đám mây trắng bay bồng bềnh, Hạ Mạt mỉm cười, ánh mắt sáng rực như bầu trời lúc đó.

“Ngày đó rất đau khổ, nhưng cắn răng chịu đựng rồi cũng qua được thôi.”

Trân Ân thờ người nhìn Doãn Hạ Mạt hồi lâu rồi không dám tiếp tục đề tài ấy nữa. Trân Ân cúi đầu xuống, ánh mắt vừa chạm đúng ngay tên tác giả viết bài báo đó, Trân Ân tự nói một mình, “Tại sao cái tên Hoa Cẩm này không buông tha cho cậu, hình như hẳn rất có hứng với cậu, lại hiểu rất rõ cậu...”.

Hạ Mạt cũng có cảm giác đó.

Hình như Hoa Cẩm là người mà cô quen biết, vì thế hẳn mới hiểu rõ về cô được như vậy, dường như hẳn làm theo một kế hoạch, tuyệt đối không phải nhắm mắt mù quáng mà làm. Thế nhưng trong trí nhớ của Doãn Hạ Mạt, cái tên Hoa Cẩm này lại chẳng có chút ấn tượng gì.

Đêm khuya.

Simon đứng trước chiếc bàn làm việc màu đen đang báo cáo tình hình liên hệ với giới truyền thông cho Âu Thần biết.

Dưới sự hấp dẫn của các hợp đồng quảng cáo và tài sỡ, đa số các tờ báo đều đồng ý buông tha việc tiết lộ thân thế của Doãn Hạ Mạt. Chỉ có Nhật báo *Quất Tự* cũng như Tuần san *Nỗ* là không thềm màng đến. Hai tờ báo trên chủ yếu dùng những tin tức đồn thổi, những bí mật làm bài viết, tiếng tăm không nổi nhưng lượng phát hành rất cao, hai tờ báo này tuyệt đối không bị ảnh hưởng từ Tập đoàn Âu Thị. Đa số những tin xấu về Doãn Hạ Mạt đều do hai tờ báo này tung ra.

“Có mua hết lại được không?”

Sắc mặt của Âu Thần rất lãnh đạm, ánh mắt đang tập trung nhìn tờ Nhật báo *Quất Tự*.

“Những năm gần đây, doanh số của hai tờ báo trên cũng rất khả quan, có thể tham khảo phương án mua lại.” Simon trả lời, “Nhưng họ cũng là những tờ báo có căn cơ vững chắc, và lại việc mua lại ở lĩnh vực này cần có sự phê chuẩn từ các bộ phận khác, muốn hoàn tất cũng cần phải có thời gian.”

“Được, hãy cố gắng gia tăng tiến độ.”

Trong bức ảnh cũ trên Nhật báo *Quất Tự*, hình ảnh đứa bé gái ngồi thần thờ bên cạnh thi thể người mẹ khiến ánh mắt Âu Thần tối sầm lại như màn đêm.

Nhật báo *Quất Tự* và Tuần san *Nỗ* vẫn tiếp tục đào sâu, bóc móc thân thể của Doãn Hạ Mạt. Điều khác biệt giữa hai tờ báo đó là, những bài báo của Nhật báo *Quất Tự* đa phần đều có bằng chứng, họ viết bắt đầu từ những ngày tháng Doãn Hạ Mạt và em trai mình ở cô nhi viện, còn bên Tuần san *Nỗ*, những bài báo đa số là tưởng tượng quá mức chỉ chuyên đào sâu những chuyện không mấy sạch sẽ trước đây của mẹ Hạ Mạt, ám chỉ cô cũng như mẹ mình, thậm chí còn phỏng vấn cả An Bân Ni, nữ minh tinh đã lù vào dĩ vãng, qua miệng cô này để lật lại những việc giữa Doãn Hạ Mạt và Lăng Hạo trước đây.

Thế giới bên ngoài sóng gió không ngừng, nhưng trong bệnh viện lại rất bình yên.

Mỗi ngày, Doãn Hạ Mạt cùng Tiểu Trùng tiến hành các bài trị liệu, cùng nói chuyện, cùng xem sách ảnh, lâu lâu Tiểu Trùng lại phác thảo vài bức chân dung về chị mình, tưới nước cho những cây xanh mà Âu Thần mang đến. Ngày hôm đó, ánh mặt trời đặc biệt chói chang, Tiểu Trùng tự dừng lại muốn cùng chị mình ra ngoài đi dạo phố.

“Muốn mua gì à? Để em mua giúp chị.”

Hạ Mạt đang phơi quần áo, nghe Tiểu Trùng nói vậy, dừng ngay tay lại, trong lòng có chút bất an.

“Chị, hôm nay khí trời rất tốt.” Tiểu Trùng ngồi trên giường bệnh, nhìn Doãn Hạ Mạt chờ đợi, “Đã rất lâu rồi không cùng chị ra ngoài dạo phố, từ lúc chị gia nhập làng giải trí, từ lúc em vào đại học, cũng chẳng mấy khi ra ngoài ăn cơm nữa”.

“...”

“Vả lại, bác sĩ Trịnh có nói sức khỏe em đã hồi phục rất tốt, hôm qua vừa mới chạy thận, ra ngoài dạo một chút cũng không có vấn đề gì đâu.”

“...”

“Chị, ngày nào cũng ở bệnh viện, em như muốn nổi mốc lên rồi đây này...”
Tiểu Trùng nũng nịu như con nít, bộ mặt thật tội nghiệp nhìn chị Hạ Mạt,
“... chị em mình ra ngoài một tiếng được không, hay là chị em mình đi đến một tiệm bán hàng thôi”.

“Em thật muốn đi đến thế sao?” Doãn Hạ Mạt nghi ngờ hỏi.

“Xin chị mà, chị...”

“...”

“Chị... chị là người chị tốt nhất trên đời... em xin chị mà...” Tiểu Trùng đột nhiên dùng tuyệt chiêu nũng nịu như hồi còn nhỏ của mình.

Nhìn đôi mắt tràn đầy kỳ vọng và cầu xin của Tiểu Trùng, Doãn Hạ Mạt bất giác mềm lòng. Nếu như không đi tới những nơi náo nhiệt, nếu như chỉ đi một chút rồi về, nếu như chẳng may gặp đám phóng viên nhà báo chạy đến phỏng vấn thì ngay lập tức sẽ...

Cũng có thể là Hạ Mạt đã quá cả nghĩ, thế gian này làm gì có nhiều trùng hợp như vậy.

Tiệm áo cưới như trong vương quốc truyện cổ tích.

Cửa kính sáng lấp lánh, những chiếc áo trắng tinh khiết tuyệt đẹp, lại cả những chùm bong bóng màu hồng phấn, một cánh cửa hoa hồng thật lớn, trong khô khí như đang lưu chuyển hơi thở của sự lãng mạn và mật ngọt.

“Hoan nghênh quý khách!”

Nhân viên tiệm áo cưới nở nụ cười tươi như hoa tháng Năm chào đón Hạ Mạt và Tiểu Trùng. Một nhân viên xinh đẹp đáng yêu như nhân vật trong hoạt hình chạy đến, cười tươi và nói:

“Xin chào, rất vui được phục vụ quý vị!”

“Chào cô, sáng nay tôi có điện thoại đến.” Tiểu Trùng nhoẻn miệng cười. Cậu mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần jean xanh và áo khoác ngoài màu đen, trông giống như một chàng hoàng tử nhã nhặn tuấn tú, “nghe nói áo

cưới mà tôi đặt đã làm xong rồi”.

“A! Cậu chính là Doãn Trùng phải không?”

Cô nhân viên mở tròn đôi mắt, ngạc nhiên nhìn cậu, giọng cô có vẻ hơi làm cao một tý, nhưng không làm cho người nghe thấy thất lễ mà ngược lại, cảm thấy rất thân thiết.

“Đúng vậy.” Tiểu Trùng gật đầu.

“Tôi là Tiểu Lục, rất vui được gặp cậu!” Cô nhân viên vừa lễ phép dẫn hai người vào trong, vừa tò mò nhìn Tiểu Trùng. “Sau khi chị Trân Ân đem bản vẽ mà cậu thiết kế đến đây, tôi và người phụ trách đã liên hệ với nhà thiết kế, lẽ ra ông ấy không muốn nhận thiết kế ở bên ngoài, chỉ muốn làm tác phẩm của mình, nhưng sau khi nhìn thấy thiết kế của cậu, ông ấy rất ngưỡng mộ và đã phá lệ, dành hẳn mấy ngày để hoàn thành nó!”.

Một góc yên tĩnh trong tiệm áo cưới.

Tiểu Lục nhiệt tình đặt hai ly nước lên chiếc bàn tròn màu hồng có khắc hoa.

Doãn Hạ Mạt biết đây là tiệm áo cưới nổi tiếng nhất trong thành phố, thảm nhung màu trắng, xung quanh trang trí bằng màu hồng phấn rất dễ thương, cửa tiệm có diện tích khá rộng, khách trong tiệm cũng đang rất đông, thế nhưng mỗi khách đều được một nhân viên đưa đến những góc yên tĩnh khác nhau, tuyệt đối không ồn ào phức tạp.

Doãn Hạ Mạt ngược mắt nhìn Tiểu Trùng.

Tiểu Trùng cũng đang nhìn cô, nét mặt có vẻ hơi xấu hổ pha lẫn chút hồi hộp và mong đợi, trong lòng Doãn Hạ Mạt cũng phần nào xao xuyến. Thì ra, mấy ngày trước, nhân những lúc Doãn Hạ Mạt không có trong phòng bệnh, Tiểu Trùng đã lén vẽ chính là chuyện này đây sao?

Cô biết...

Thật ra Tiểu Trùng cảm thấy hơi bất ngờ về hôn lễ của Doãn Hạ Mạt, mỗi tâm giao rắc rối với Âu Thần năm năm về trước rốt cuộc đến nay vẫn không thể hóa giải nổi. Doãn Hạ Mạt cứ nghĩ rằng Tiểu Trùng sẽ phản đối chuyện kết hôn của cô, cô cứ nghĩ rằng sẽ cần phải tốn rất nhiều thời gian để thuyết phục Tiểu Trùng, vậy mà, Tiểu Trùng chỉ nhỏ nhẹ hỏi thăm cô cứ như là sợ sẽ làm tổn thương cô vậy, Tiểu Trùng bảo chỉ cần cô thích, cậu sẽ

chấp nhận vô điều kiện.

Thậm chí...

Tiểu Trùng còn chuẩn bị món quà này cho cô sao?

“Bạn gái của cậu xinh quá.” Tiểu Lục ngưỡng mộ nhìn Doãn Hạ Mạt rồi nói với Tiểu Trùng, “Cô ấy mặc chiếc áo cưới này nhất định là đẹp tuyệt vời!”

“Đây là chị của tôi.” Tiểu Trùng khẽ mỉm cười.

Mặt của Tiểu Lục nhanh chóng đỏ bừng lên, cô thẹn thùng nói với Doãn Hạ Mạt:

“Xin lỗi! Xin lỗi! Thế nhưng, cô rất đẹp, rất giống một diễn viên...”

“Cảm ơn!” Hạ Mạt cười thật hiền.

“Cậu xem đi, áo cưới của cậu đang ở đó đó.” Tiểu Lục cười và chỉ về phía trước sảnh. Trong một rừng áo cưới, có một chiếc được để riêng, một chiếc áo cưới trắng tinh tươm điểm bởi những hạt pha lê màu hồng phấn, dưới ánh sáng huyền diệu của những ngọn đèn, chiếc áo cưới toát lên vẻ đẹp như tranh như mộng. “Chiếc áo cưới này quá đẹp, tất cả đám nhân viên nữ trong tiệm đều mê mẩn, nên cửa tiệm mới cố tình đặt riêng ra ở đây. Nhưng mà cũng từ hôm đó, hầu như các khách vào cửa tiệm cũng đều thích chiếc áo này làm chúng tôi vừa mừng vừa khó xử.”

Doãn Hạ Mạt nhìn chăm chú vào chiếc áo cưới với những hạt pha lê sáng lấp lánh như những ngôi sao trên bầu trời, một lúc lâu sau, mắt ươn ướt, Doãn Hạ Mạt quay lại nhìn Tiểu Trùng khẽ nói:

“Em đã phải mất rất nhiều công sức phải không?”

“Vâng.” Nụ cười của Tiểu Trùng thật trong sáng, bởi vì em muốn chị mặc chiếc áo cưới do chính tay em thiết kế. Chị, lát nữa chị đi thử đi, xem xem có chỗ nào cần sửa không, em nhất định phải biến chị thành cô dâu đẹp nhất thế gian này!”

“Tiểu Trùng...” Trong lòng Hạ Mạt vừa ấm áp vừa đau khổ.

“Xin đợi một lát, tôi sẽ đem áo cưới lại cho chị thử!” Tiểu Lục cười tươi rồi đứng dậy, đang chuẩn bị bước đi, đột nhiên trong tiệm xảy ra một sự ồn ào khác lạ!

Từ phía sau phòng chụp hình của tiệm áo cưới, một đám người đang đi tới,

ánh đèn flash nhá không ngừng, đám phóng viên thi nhau đặt hàng loạt câu hỏi.

Nhân viên và khách trong cửa hàng đều đổ dồn nhìn về hướng đó.

Doãn Trường cũng nhìn qua, đột nhiên cậu khựng lại, ánh mắt chăm chú nhìn vào người đang đi giữa đám đông đó, sau đó, Doãn Trường lo lắng quay về nhìn chị Hạ Mạt đang ở bên cạnh mình.

Hạ Mạt cũng quay đầu nhìn sang.

Toàn thân Doãn Hạ Mạt phút chốc cứng đờ lại!

Bờ môi trắng bệch cắt không còn giọt máu!

Tiêm áo cưới màu hồng phấn lãnh mạn, trong vòng vây của đám ký giả, Lạc Hi và Thẩm Tường vai kề vai đi bên nhau. Lạc Hi mặc chiếc áo sơ mi màu đen, quần jean mài đã cũ, anh gầy đi rất nhiều, nhìn có vẻ không được khỏe, da mặt trắng bệch, ánh mắt buồn và như tối hơn, chỉ có đôi môi còn chút hồng hào để người ta có thể còn nhìn ra vẻ đẹp mê hồn ở anh.

Thẩm Tường vẫn lạnh lùng thanh lịch như xưa, chỉ khi trả lời các câu hỏi của các phóng viên cô mới thi thoảng liếc qua nhìn Lạc Hi một chút, tình cảm trong ánh mắt lúc ẩn lúc hiện. Trong phút giây nhìn thấy Lạc Hi, máu trong khắp cơ thể Hạ Mạt như ngừng chảy, cô nghĩ rằng sẽ không bao giờ gặp lại anh, từ bây giờ trở đi cô sẽ rời khỏi làng giải trí. Với bản tính kiêu ngạo của Lạc Hi, anh ấy cũng sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cô, có thể đôi lúc sẽ thấy anh trên truyền hình, thế nhưng thế giới của hai người sẽ không bao giờ giao nhau nữa...

Nhưng...

Trong phút giây nhìn thấy Lạc Hi, ánh mắt Doãn Hạ Mạt không thể nào rời đi được... hơi thở của cô như chậm lại, thậm chí có thể nói là biến mất... trong giây phút thất thần, lý trí không chấp nhận sự thỏa hiệp đó như đang ép buộc cô, từng chút, từng chút ép buộc cô không được rời mắt khỏi người đó... cho đến khi đột nhiên cô nhận ra đám phóng viên nhà báo đang vây quanh anh...

Doãn Hạ Mạt giật thót mình!

Lập tức cô xoay người quay lưng đối diện với đám người đó, tay cô nắm chặt tay Tiểu Trường! Không được, không thể cho đám ký giả đó phát hiện

ra mình, nếu như một mình cô thì không thành vấn đề, nhưng mà Tiểu Trùng đang ở bên cạnh cô... Hạ Mạt muốn kéo Tiểu Trùng tránh đi chỗ khác, nhưng tiệm áo cưới vào chính những giây phút này, bất kỳ cử động nào cũng đều khiến đám người đó để ý đến...

“Là Lạc Hi và Thẩm Tường đó!”

Tiểu Lục vừa ngạc nhiên vừa khoái chí nói.

Do phải chụp ảnh bìa cho một tạp chí nổi tiếng, lại tạo hình mặc đồ cưới, nên hôm nay Lạc Hi và Thẩm Tường mới đến đây. Trước khi họ tới tiệm áo cưới, Tiểu Lục đang tiếp một cuộc điện thoại của khách hàng nên lỡ mất cơ hội ngắm nhìn Lạc Hi, không ngờ lúc này cô lại may mắn gặp được họ đi ra! Chà, Lạc Hi ở ngoài đời còn đẹp hơn trong phim!

“Chị...”

Tiểu Trùng lo lắng nắm chặt tay chị mình, cảm giác tay chị lạnh như đá, đã thế cậu còn thấy chị quay đầu sang chỗ khác một cách cứng ngắc, như thể không muốn bị Lạc Hi nhìn thấy.

“Này, để tôi đi lấy áo cưới.”

Tiểu Lục cảm thấy hơi ngượng vì sự hâm mộ ngôi sao có phần hơi quá của mình, cô vội vàng quay lại với công việc. Chỉ có điều Tiểu Lục bỗng chốc phát hiện ra vị khách xinh đẹp của mình tự dưng sắc mặt tái mét, cô đâm ra nghi ngờ, Tiểu Lục nhận ra khách hàng của mình rất giống người diễn viên đó, lẽ nào, chính là cô ta?

Lạc Hi và Thẩm Tường bước ra khỏi cửa tiệm áo cưới.

Ánh mắt của khách hàng và nhân viên không thể rời khỏi hai người họ, đám phóng viên thì vừa theo đuôi vừa hỏi rằng sao khi quay xong bộ phim *Thiên hạ thịnh thế* cả hai sẽ có kế hoạch gì, quan hệ trước mắt của hai người là thế nào, hai người có cách nhìn nhận thế nào trước việc thân thể bạn gái cũ của Lạc Hi là Doãn Hạ Mạt bị tiết lộ, hôm nay hai người họ đến chụp hình áo cưới có hàm ý gì đặc biệt không...

Ánh mắt của Lạc Hi trầm mặc.

Những phóng viên nhạy cảm phát hiện ra gần đây không còn thấy Lạc Hi vui vẻ yêu đời như trước nữa, anh trở nên trầm lặng hơn, gần như là rất xa vời với làng giải trí phồn hoa hào nhoáng. Gương mặt Lạc Hi càng ngày

càng tiêu tụy khiến giới báo trí liên tưởng suy đoán sự thay đổi gần đây của anh chắc chắn có liên quan đến hôn lễ sắp được cử hành của Doãn Hạ Mạt và Âu Thần.

Thế nhưng không hẹn mà gặp, đám phóng viên đều lựa chọn không truy hỏi Lạc Hi tới tận cùng vấn đề này, bởi vì từ trước đến nay, Lạc Hi luôn đối xử tốt với các phóng viên nhà báo. Những khi không tìm được đề tài viết, cánh phóng viên thường tìm đến Lạc Hi, những lần như thế Lạc Hi không bao giờ tỏ ra kênh kiệu, anh luôn phối hợp với họ đến hết khả năng của mình.

Thẩm Tường đang đi bỗng dừng lại.

Người nhân viên đi ngang qua Thẩm Tường đang hướng đến chiếc kệ màu hồng phấn lấy ra một chiếc áo cưới...

Thẩm Tường bất giác cũng nhìn theo hướng đó.

Dưới ánh đèn sáng lung linh, chiếc váy cưới trắng muốt đó đẹp huyền ảo như trong truyện cổ tích. Đó không phải là một chiếc váy may theo kiểu khoa trương hở hang mà là một chiếc váy rất duyên dáng và lịch thiệp với những đường may hài hòa, chiếc váy nhìn giống như váy áo của nàng tiên cá trong truyện cổ tích. Những đường cong nhẹ nhàng gợn như sóng biển, trên áo không hề đính những nút kim loại cầu kỳ, chỉ là một vài đóa hoa cổ điển kiểu cung đình châu Âu được thêu nhẹ nhàng trên ngực áo, cao quý và sang trọng, vòng hoa đội đầu được đính đầy sao sáng và hoa bách hợp, ý như nàng công chúa bước ra từ mùa xuân trong truyện cổ tích.

Chiếc áo cưới ấy chính là niềm mơ ước của tất cả các thiếu nữ.

Nghe tiếng bước chân của đám người từ từ rời khỏi tiệm áo cưới, Doãn Hạ Mạt thở phào nhẹ nhõm, cô không còn nắm chặt tay Tiểu Trường nữa, tuy đôi môi vẫn chưa được hồng hào trở lại, nhưng cô đã quay sang cười với Tiểu Trường để cậu không phải lo lắng nữa.

Lúc này.

Sánh trước cửa tiệm truyền lại một tiếng nói...

“Chiếc áo cưới này, tôi sẽ mua nó.”

Tay của Thẩm Tường chạm nhẹ vào chiếc áo cưới, chất vải mềm mịn của chiếc áo khiến lòng cô như mềm ra, trong tiếng nói lạnh lùng lãnh đạm đã

pha chút ăm ắp.

Đám phóng viên thích chí vây lấy Thẩm Tường, hỏi loạn xị:

“A, không lẽ hôn lễ của cô Thẩm Tường sắp đến rồi?”

“Có phải cô đã cùng Lạc Hi bí mật đính hôn?”

“Buổi chụp hình áo cưới hôm nay, có phải là một phần trong kế hoạch tổ chức đám cưới sắp tới?”

“Hôn lễ được định ngày nào?”

“...”

“...”

“Trong MV sắp tới đây của tôi sẽ có phần cần dùng đến áo cưới, vì vậy tôi mới mua trước, sau này không cần mất thời gian để đi tìm kiếm, lựa chọn.”

Câu nói này của Thẩm Tường đã lấy lại sự lãnh đạm và lạnh nhạt, Thẩm Tường nhìn qua Lạc Hi, thấy anh lạnh lùng không màng tới, ánh mắt cô lại hướng về chiếc áo cưới, chỉ có nó, là một giấc mộng cô có thể sở hữu.

“Xin lỗi!” Tiểu Lục vội vàng bước tới và nói, “Chiếc áo cưới này là khách đặt làm, không thể bán được, thành thật xin lỗi!”.

“Vậy sao?” Thẩm Tường thản nhiên nói, “nhưng tôi phải có nó.”

Tiểu Lục ngạc nhiên sững người lại.

Người quản lý của bộ phận áo cưới cũng chạy đến, cô ta cười khách sáo và nói nói, “Chúng tôi rất vinh dự khi cô Thẩm Tường thích chiếc áo này, nhưng mà nó đã được khách đặt từ hôm trước, hơn nữa chiếc áo cưới này lại là do đích thân khách thiết kế, vì vậy chúng tôi không thể bán nó được. Nếu như cô Thẩm có hứng thú, có thể xem các mẫu áo khác trong tiệm, hôm qua cửa hàng chúng tôi mới nhập về lô hàng của nhà thiết kế nổi tiếng người Pháp và Nhật, rất đẹp và đặc biệt...”

“Tôi có thể đưa ra giá gấp đôi.”

“Cô Thẩm, rất xin lỗi...”

“Đủ rồi, đi thôi.” Lạc Hi hơi cau mày có vẻ như không bằng lòng, thái độ thể hiện của Lạc Hi khiến trái tim Thẩm Tường nhói đau, chính vì vậy mà cô càng muốn có được chiếc áo cưới đó.

“Tôi ra giá gấp mười lần.”

Thấy thái độ kiên quyết của Thẩm Tường, đám phóng viên đưa mắt nhìn

nhau khó hiểu, họ không rõ là chiếc áo cưới đó đúng là đẹp đến thế sao. Trong số phóng viên có một nữ ký giả trẻ tuổi cũng rất thích chiếc áo cưới đó, ánh mắt của cô ta lại hướng về Thẩm Tường và Lạc Hi.

“Thành thật xin lỗi, đây không phải vấn đề tiền bạc...”

“Xin cô gọi điện cho người đặt chiếc áo cưới này, có thể cô ấy đồng ý nhường lại cho tôi với giá gấp mười lần, hoặc tùy cô ta nêu ra điều kiện nào cũng được”, Thẩm Tường lạnh nhạt nói.

Người quản lý cảm thấy hơi khó xử.

Cô ấy tuyệt đối không muốn đắc tội với một minh tinh như Thẩm Tường, nhưng gọi điện cho khách hàng đặt áo cưới như vậy cũng có phần vô lễ.

Thấy quản lý ở vào thế khó xử, Tiểu Lục bèn ra cứu nguy, cô chỉ tay về phía một góc yên tĩnh trong cửa tiệm.

“Thật trùng hợp, người khách đặt chiếc áo cưới này đang có mặt ở đây.”

Chỗ góc đó có hai người đang ngồi im lặng.

Người con trai hòa nhã ôn tồn, ánh mắt nhìn sang cô gái ngồi bên cạnh mình. Cô gái nghiêng nghiêng như thế không muốn ai nhìn thấy mình, người ta chỉ thấy một mái tóc dài dày như rong biển uốn nhẹ phía sau lưng, cái cổ trắng thon tuyệt đẹp.

Lạc Hi giật mình.

Anh không dám tin vào mắt mình khi nhìn chăm chăm vào bóng dáng ấy rồi lại từ từ nhìn sang chiếc áo cưới bên cạnh. Chiếc áo cưới trắng muốt, giống như mặt tuyết mênh mông trắng xóa trong mùa đông lạnh giá, tia sáng phát ra từ ánh mắt sắc nhìn của Lạc Hi hướng về chiếc áo cưới, đầu óc Lạc Hi choáng váng, máu huyết trong anh như muốn nổ tung.

“Chiếc áo cưới này có phải của cô Doãn không?”

Thẩm Tường nhìn lại chiếc áo cưới một lần nữa, cô ta bĩu môi với vẻ mỉa mai rồi cố ý lớn tiếng khiến cho những người có mặt đều nghe rất rõ. Lòng Thẩm Tường cảm thấy chua chát, vì rằng chỉ nhìn thấy sau lưng cô gái kia nên Thẩm Tường chưa dám khẳng định đó có phải là cô ta hay không, nhưng thần sắc trắng bệch và đau khổ của Lạc Hi trong giây phút đó cuối cùng đã mách bảo và Thẩm Tường có thể hoàn toàn khẳng định.

“Nhưng mà hình như nghe nói, áo cưới của cô Doãn được nhập từ nước

ngoài, được đính chín trăm chín mươi chín viên kim cương không đúng hay sao? Còn chiếc áo cưới này lại giản dị như vậy, làm sao xứng với thân phận cao quý của cô Doãn, làm sao xứng với sự cực khổ của cô Doãn khi được “gả” vào một gia đình giàu sang quyền quý như vậy chứ...”

Trong góc kia, người con gái đó từ từ quay đầu lại, ánh mắt lướt nhìn qua Thẩm Tường, rồi dừng lại ở chỗ Lạc Hi, đôi mắt cô trong suốt như hồ phách, đôi môi lại trắng bệch.

Đám phóng viên ồ lên!

Trời ơi! Đúng là Doãn Hạ Mạt! Cứ như thể cô được một thể lực nào đó che chở để rồi biến mất tầm trước công chúng đã rất lâu rồi, nay lại có thể gặp được cô ấy ở đây! Ngoài một nữ phóng viên trẻ đang đứng suy tư, tất cả các phóng viên khác đều lập tức hưng phấn ồ ạt chạy tới bao vây Doãn Hạ Mạt!

“Chúng ta đi thôi!”

Hình ảnh Lạc Hi thất thần cứng đờ người đứng bên cạnh chiếc áo cưới khiến lòng Doãn Hạ Mạt quặn thắt lại, nhưng những cặp mắt của đám phóng viên đang theo dõi nhất cử nhất động của cô đã khiến cô lập tức trở lại với hiện thực! Cô không đi một mình, bên cạnh cô còn có Tiểu Trùng! Trong lòng Hạ Mạt rung một hồi chuông cảnh báo, lập tức cô đứng dậy nắm tay Tiểu Trùng, nhanh chóng đi về phía cửa tiệm.

“Cô Doãn, cho hỏi mẹ đẻ của cô...”

“Cô Doãn, thời gian tiến hành lễ cưới của cô và Thiếu gia Tổng giám đốc Tập đoàn Âu Thị có vì chuyện thân thế của cô gần đây bị tiết lộ mà phải thay đổi không?”

“Cô Doãn...”

Đám phóng viên làm sao có thể cam lòng để cho Doãn Hạ Mạt bỏ đi như vậy, họ ồ ạt tới chắn trước mặt cô.

Quản lý cửa tiệm cưới và Tiểu Lục ngây người ra trước cảnh tượng đột ngột hỗn loạn trước mắt họ.

Thẩm Tường lạnh lùng đứng quan sát Doãn Hạ Mạt đang hoang mang lo lắng khi bị các phóng viên bao vây, Thẩm Tường khinh bỉ nhất là những loại đàn bà con gái như thế, không biết phấn đấu bằng chính đôi tay của

mình mà chỉ luôn muốn dựa dẫm vào người đàn ông. Mà những cô gái hám lợi như vậy, chịu một ít trừng phạt cũng là chuyện đương nhiên thôi.

Chiếc áo cưới trắng muốt.

Bề mặt lụa mềm mại của chiếc áo phát ra một ánh hào quang lạnh lẽo, trông giống như đang mịa mai chế giấu, cô ấy muốn lấy chồng, cô ấy thật sự là sắp tổ chức đám cưới rồi, cô ấy nhất định sẽ từ bỏ anh, cô ấy cứ lạnh lùng bình tĩnh như thế mà nhìn anh rời khỏi, lẽ nào, anh vẫn muốn đổi mình, đổi người để rồi nghĩ rằng cô ấy chỉ là đang đùa giỡn với anh hay sao?

Lúc chiếc áo cưới của cô xuất hiện trước mặt Lạc Hi.

Máu trong tim anh như chảy đi hết, trái tim dường như đã bị khô cạn chỉ còn lại một hang động tối om, một luồng khí nhẹ nhàng thổi vào tỏa khắp bốn bề trống trải, im lặng và tối tăm, cái gì cũng đều không có, giống như sự yên tĩnh của cái chết.

Rất lâu sau, ánh mắt lạnh lùng của Lạc Hi chuyển từ chiếc áo cưới hướng qua cái thân hình mỏng manh của Doãn Hạ Mạt đang bị đám phóng viên như hổ sói bao vây.

Đã không còn liên quan đến anh nữa rồi...

Khi Hạ Mạt lựa chọn con đường bước ra khỏi cuộc đời anh, khi Hạ Mạt chọn chiếc áo đó để chuẩn bị làm đám cưới với Âu Thần, có lẽ cô ấy không muốn gặp lại anh. Trong đầu Lạc Hi như có một Lạc Hi khác lạnh lùng cất tiếng nói, Lạc Hi, cậu cho rằng bây giờ cậu ra đó giúp đỡ cô ấy thì cô ấy sẽ cảm kích cậu hay sao...

Làm gì có chuyện.

Cô ấy sớm đã loại bỏ cậu ra khỏi trí óc rồi...

Doãn Hạ Mạt chỉ muốn nhanh chóng đưa Tiểu Trùng ra khỏi nơi này!

Một tay Doãn Hạ Mạt nắm chặt tay Tiểu Trùng, như gà mẹ bảo vệ con mình ở phía sau, một tay cô dùng hết sức cố gắng thoát khỏi đám phóng viên đó, cố gắng liều mình chen vào khe hở giữa những phóng viên càng lúc càng vây chặt, Doãn Trùng bị chèn ép khiến hơi thở trở nên gấp gáp, cậu tránh không kịp suýt nữa bị xô ngã!

“Tiểu Trùng, cẩn thận...”

Doãn Hạ Mạt vừa sốt ruột lại vừa đau lòng, lập tức xoay người đỡ lấy Doãn Trường. Doãn Hạ Mạt không nhịn được nữa nghiêm giọng khế quát đám phóng viên, “Các người tránh ra!”.

Trong cảnh tượng hỗn loạn ấy, một tiếng nói uể oải vang lên...

“Hôm nay mọi người đến không phải là để phỏng vấn tôi hay sao? Tại sao lại làm phiền cô ấy vậy chứ?”

Tiếng nói không lớn, nhưng lại rất bình tĩnh và rõ ràng. Cửa tiệm áo cưới bỗng chốc lắng xuống yên tĩnh như mặt nước hồ mùa thu, đám phóng viên đưa mắt lần theo tiếng nói đó, chỉ nhìn thấy Lạc Hi cười mà như không nhìn họ, vừa đẹp vừa cuốn hút, rực rỡ mê hoặc lòng người.

Đám phóng viên ngờ ngàng một lúc, lập tức hiểu ngay rằng Lạc Hi muốn giúp Doãn Hạ Mạt giải vây.

Giới giải trí cũng có nguyên tắc ngầm của giới giải trí, nghệ sỹ dựa vào phóng viên để có cơ hội được tuyên truyền trước ống kính, phóng viên cũng dựa vào nghệ sỹ để làm công cụ kiếm sống, mọi người giúp đỡ lẫn nhau mới có thể giữ gìn mối quan hệ tốt đẹp, không đến nỗi tuyệt đường sống của nhau. Từ trước tới giờ bọn họ đã nhận được sự chiếu cố của Lạc Hi khá nhiều, cho nên cũng không dám làm mất mặt anh, tuy nhiên, giá trị tin tức liên quan đến Doãn Hạ Mạt giờ đây là cực lớn, hay là giả ngu vờ như không biết đây.

Đám phóng viên lúng túng nhìn nhau.

“Anh Lạc, anh và cô Doãn không phải là đã chia tay rồi sao?” Một phóng viên đùa cợt cười ha ha.

“Không lẽ anh Lạc và cô Doãn vẫn còn có thể nối lại tình xưa? Như vậy có thể sẽ có lỗi với Thẩm Tường đó.”

“Đã khéo gặp được nhau như vậy, chi bằng cứ để cho cô Doãn giải thích tại sao muốn chia tay anh Lạc?”

“Mọi người cho rằng tôi đang giúp cô ấy sao?” Nụ cười nửa miệng của Lạc Hi không còn thấy nữa, ánh mắt lạnh lùng của anh nhìn qua đám phóng viên, trong giọng nói lộ rõ vẻ giễu cợt, “Một nghệ sỹ trẻ sắp phải thoái lui khỏi làng giải trí để được gả vào một gia đình quyền quý xứng đáng để giành tin tức với tôi sao?”.

Đám phóng viên có vẻ không hiểu được ý Lạc Hi, chẳng lẽ anh ấy thực sự cho rằng Doãn Hạ Mạt đang giành ống kính với anh mà nói như vậy sao? Làm gì có chuyện!

Lòng Doãn Hạ Mạt nhói đau, bản thân cô cũng không thể tự chủ lại đưa mắt nhìn về phía Lạc Hi. Lạc Hi đang giải vây giúp cô sao? Nhưng, sự hồ hững và chế giễu trong giọng nói của anh khiến cô đau đớn. Lạc Hi cũng thờ ơ lãnh đạm nhìn lướt qua Doãn Hạ Mạt mấy lần như thể cô ấy chỉ là một người xa lạ, trong mắt anh chẳng thấy bất cứ sự giận dữ nào, chỉ là một đôi mắt đen kín đáo.

Lạc Hi nhanh chóng đưa mắt đi chỗ khác, anh đưa tay nhìn đồng hồ, nhướn mày nói:

“Tôi chuẩn bị có show diễn, chỉ còn khoảng nửa tiếng. Hơn nữa ở đây lại quá ồn ào, à... đối diện bên kia có một quán cà phê có vẻ khá yên tĩnh, nếu muốn phỏng vấn thì xin mời mọi người bỏ chút công sức theo tôi qua đó.”

Chính trong lúc các phóng viên trong lòng đang đấu tranh lựa chọn, lúng túng khó xử nhìn Doãn Hạ Mạt rồi lại nhìn qua Lạc Hi, thì từ trong đám phóng viên, một giọng nói khắc nghiệt phát ra:

“Lạc Hi, người ta đã bỏ rơi anh rồi, anh còn làm ra vẻ vị thánh tình yêu làm gì nữa.”

Như là bị ai đó đột ngột đâm một dao, Lạc Hi tái mặt nhìn thấy rõ!

Đám phóng viên ngó quanh xem là ai mà không thềm nể mặt Lạc Hi như vậy, thì ra lại là tay phóng viên tin văn hóa của tờ Tuần san Nổ nổi tiếng lừng lẫy trong giới giải trí, tin tức về rất nhiều vụ scandal đều là từ tay anh ta đơm đặt bào chế mà ra. Sự kiện đình đám nhất mà anh ta tạo ra là việc vô cùng độc ác, công kích trắng trợn đánh vào một minh tinh trẻ mới bước chân vào nghề khiến cho minh tinh đó phải mang tiếng xấu và cuối cùng đã phải tự sát. Tay phóng viên này cũng chỉ vì đắc tội với một minh tinh có chỗ dựa trong giới xã hội đen mà bị đánh một trận thừa sống thiếu chết, gãy hết răng cửa mà vẫn không chữa, hình như hấn coi việc tạo ra những tin tức, những vụ scandal tai tiếng là một thú vui cho nên đã được người ta tặng cho hấn biệt danh là Lưu Bạo.

Lợi dụng lúc mọi người còn đang kinh ngạc chưa kịp phản ứng gì, Lưu Bạo

đã nhanh chóng chen đến trước mặt Doãn Hạ Mạt, liên tục dùng một loạt những lời nói ác độc phóng thẳng vào mặt cô:

“Doãn Hạ Mạt, mẹ đẻ của cô trước đây là gái quán bar, tại sao cô cứ giấu sự thật này với công chúng?”

“Cô là con rơi đúng không?”

“Nghe nói lúc cô khoảng bảy tuổi thì đã cùng mẹ bán nghệ ở quán bar, vậy thì, cô chính là “đĩ non” trong những lời đồn có đúng không?”

Đôi mắt híp của Lưu Bạo như một con rắn độc nhìn thẳng vào Doãn Hạ Mạt!

Doãn Hạ Mạt nén chặt nỗi đau trong lòng, trong khi ấy Lạc Hi bị những lời lẽ của tên phóng viên Lưu Bạo đột ngột quất vào lòng khiến tinh thần anh bỗng trở nên suy yếu rồi chết lặng, cái hàng rào kiên cố mà Doãn Hạ Mạt đang muốn thoát khỏi vì Tiểu Trường đột nhiên lại tạo ra một khe hở. Có điều, tên phóng viên Lưu Bạo đã chuyển hướng về phía cô liên tục công kích, sắc mặt Doãn Hạ Mạt lập tức lại như sương giá.

Doãn Hạ Mạt rất bình tĩnh nhìn tên phóng viên Lưu Bạo.

Cô đã nhận ra tên phóng viên này, trong sự kiện An Bân Ni ngày ấy, lực lượng chính đã hắt thau nước bắn lên người Doãn Hạ Mạt chính là giới truyền thông, thời gian này tay phóng viên Lưu Bạo đã nhiều lần đưa ra những lời lẽ cay độc tiến hành công kích cá nhân cô. Nhưng khi sự kiện An Bân Ni được phơi bày ra ánh sáng, tên phóng viên đó hình như không vừa lòng với kết quả thất bại cuối cùng đó cho nên mỗi lần gặp cô, y như rằng hắt lại điệu ngoa giễu cợt cô.

“Miễn bình luận, xin hãy tránh ra!”

Doãn Hạ Mạt lạnh cả sống lưng, bình tĩnh bước qua trước mặt Lưu Bạo. Tất cả các phóng viên có mặt đều ngỡ ngàng, hiếm có minh tinh nào lại không khiếp sợ trước sự độc ác và cay nghiệt của tên Lưu Bạo, chính hắt cũng hơi ngạc nhiên, hắt lại vỗ lấy cánh tay của Doãn Hạ Mạt, ánh mắt sắc nhọn như kim châm.

“Miễn bình luận, xin tránh ra cho!”

Doãn Hạ Mạt điềm tĩnh ngẩng cao đầu đi ngang qua trước mặt Lưu Bạo. Hắt ta vội vàng tóm lấy cánh tay Doãn Hạ Mạt giữ lại, ánh mắt giữ lại, ánh

mắt như hình lưỡi dao nhìn cô.

“Đừng đi chứ! Lẽ nào là tôi nói sai! À, đúng đúng, mẹ đẻ của cô không phải là gái quán bar! Phải là... gái điếm... mới đúng chứ, ha ha ha...”

Doãn Hạ Mạt nghiêm mặt lại.

Cô cảm phần nhìn chăm chăm vào bàn tay đang đặt trên cánh tay cô, cánh tay đó giống như một con thằn lằn gớm ghiếc.

“Bỏ tay ra! Còn nữa, nếu như anh còn ăn nói lung tung, tôi có quyền kiện anh ra tòa đó.” Doãn Hạ Mạt nói một cách kiên quyết, ánh mắt đầy thị uy nhìn thẳng vào mặt Lưu Bạo.

Lưu Bạo nhìn xung quanh một lượt, hẳn không cam lòng buông cánh tay Doãn Hạ Mạt, trong mắt hẳn lại lóe lên thứ ánh sáng càng hiểm độc hơn, ánh mắt chuyển dần từ Doãn Hạ Mạt sang Doãn Trùng đang núp phía sau cô. Doãn Hạ Mạt trong lòng bất an, nắm chặt tay Doãn Trùng, chỉ muốn để cậu em trai thoát ra khỏi nơi đây! Nhưng đám phóng viên bao vây xung quanh quá chặt khó lòng để hai chị em cùng lúc thoát ra được. Doãn Hạ Mạt quay đầu nói nhỏ với Tiểu Trùng:

“Em đi trước đi!”

Lúc mẹ cô qua đời Doãn Trùng còn rất nhỏ, trước giờ Hạ Mạt chỉ nói với cậu rằng mẹ rất yêu cậu, rất thương cậu, đối với cái chết và thân phận gái quán bar của mẹ, hầu như Tiểu Trùng không có bất cứ một ấn tượng nào...

“Chị...” Tiểu Trùng đứng yên tại chỗ.

Đó chính là giới giải trí sao? Đó là nơi mà chị đã phấn đấu và sinh tồn trong đó sao? Cậu có thể nhìn thấy rõ ràng những tên phóng viên đang ngăn cản chị mình đầy ác ý, cậu có thể nhận thấy sự hào hứng tò mò trong mắt đám phóng viên. Chị bị bọn họ bao vây xung quanh, chị lại đang cố gắng bảo vệ sự tôn nghiêm, nhưng chị chỉ như con cừ non bị bầy lang sói nuốt mất.

“Cậu chính là em trai của Doãn Hạ Mạt”, ánh mắt của Lưu Bạo càng bùng lên mãnh liệt, hẳn nhìn thẳng vào Tiểu Trùng, “này, cậu bé, nói cho tôi nghe, cậu có phải cũng là con rơi, cậu đã nhìn thấy hình dáng của mẹ đẻ cậu lúc tiếp khách chưa, chị của cậu lúc nhỏ có phải đã là “đĩ non” không...”.

“Bốp.”

Doãn Hạ Mạt giơ tay tát xuống, một cái tát thật mạnh vào má của Lưu Bạo! Mặt cô tái mét, đôi mắt chứa đầy sự phẫn nộ không thể kìm nén được nữa, Doãn Hạ Mạt bình tĩnh nói:

“Anh có lẽ là một con chó điên chẳng? Anh ra sức điên cuồng sủa vào những nghệ sĩ trong làng nghệ đã ớn rồi còn chi mà sủa bậy vào người ngoài vô can nữa!”

Bầu không khí trong khoảnh khắc này như bị đóng băng!

Đám phóng viên kinh ngạc không dám tin vào tai mắt mình nữa, đánh phóng viên à, nghệ sĩ mà lại có thể đánh phóng viên trong trường hợp công khai như thế này sao! Quản lý tiệm áo cưới và Tiểu Lục kinh hãi, những người khách đang có mặt ở đó cũng trở mắt cứng đờ người nhìn qua! Thẩm Tường chỉ lãnh đạm nhìn Doãn Hạ Mạt, rồi chuyển ánh mắt lại quay về nhìn Lạc Hi.

Từ lúc nhìn thấy Doãn Hạ Mạt, Lạc Hi như thể đột ngột bị lấy đi sinh mệnh, toàn thân cứng đờ, xem ra anh quá yếu đuối và cô độc. Ánh mắt anh không rời khỏi Doãn Hạ Mạt tới nửa giây, đôi mắt u uất, đôi môi trắng bệch như không còn giọt máu.

Trong lòng Thẩm Tường vô cùng đau đớn.

Cô mãi mãi không có cách nào thay thế Doãn Hạ Mạt hay sao?

“Doãn Hạ Mạt...”

Lưu Bạo từ trong sợ hãi phản ứng trở lại, hắn đưa tay đặt lên má đang ran rát của mình, Lưu Bạo quát lên đầy phẫn nộ và căm hận:

“Tôi sẽ đến tòa tố cáo cô! Doãn Hạ Mạt! Chuyện này tôi quyết sẽ không bỏ qua dễ dàng! Tôi nhất định sẽ khiến cô thân bại danh liệt! Những thứ mà một con điểm như cô đã nuôi dưỡng, lại dám...”

“Anh cứ làm những gì anh muốn”, Doãn Hạ Mạt từ từ ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mặt hắn, “nhưng tôi cảnh cáo anh lần nữa, những lời lẽ mang tính lăng nhục của anh, tôi có quyền lưu lại để truy cứu anh trước pháp luật. Cho dù mẹ tôi có làm bất cứ việc gì, đối với tôi bà là một người mẹ vĩ đại nhất trên thế giới. Dù cho bà ấy có yêu ca hát hay diễn xuất, dù cho bà có làm việc ở quán bar, chỉ cần là sự lựa chọn của bà tôi đều tôn trọng và kính

yêu mà. Nhưng những từ bắn thiu ấy thì chỉ có thể phát ra từ những kẻ bắn thiu mà thôi”.

Ánh hào quang mãnh liệt xung quanh người Doãn Hạ Mạt như của một nữ vương, Lạc Hi trầm mặc lặng lẽ nhìn Doãn Hạ Mạt, dường như đôi mắt anh bị hào quang mạnh mẽ của sự kiên cường phát ra từ khắp người cô thiêu cháy! Hạ Mạt ngày còn nhỏ cũng đã từng vì em trai của mình mà bình tĩnh can đảm cảnh cáo anh, nếu không cô sẽ dùng mọi cách để đuổi anh đi.

Hạ Mạt là một hợp thể của sự phần nộ và yên tĩnh, bình thường cô như mặt nước dịu dàng, thỉnh thoảng lại lộ ra những móng vuốt và hàm răng sắc nhọn, sự mâu thuẫn trong con người cô giống như sự quyến rũ chết người của loài hoa anh túc, khiến Lạc Hi mê muội nhưng lại không có cách nào thật sự có được. Sự tức giận của cô giống như là được giấu kín trong lòng biển sâu mãi mãi cho tới khi nào người được cô quan tâm nhất bị làm tổn thương, khi ấy nó mới bộc phát ra ngoài...

Nhưng người mà Doãn Hạ Mạt quan tâm nhất...

Hình như trước giờ đều không phải là anh...

“Ha ha! Không biết ai mới là người bắn thiu?” Lưu Bạo then quá hóa giận to miệng chửi, “người mẹ làm gái của cô lúc ăn nằm với những người đàn ông, đã sinh ra hai đứa con rơi là cô và em trai cô, cuối cùng lại vì một thằng đàn ông mà tự sát giữa đám đông, cô cho rằng những chuyện này không ai biết hay sao? Còn giả nai làm công chúa tiểu thư, trong dòng máu của cô có phải là...”

“Các cô nhân viên, không lẽ tiệm của các cô cho phép khách hàng bị quấy nhiễu như vậy sao?” Lạc Hi thình lình cắt đứt lời chửi của Lưu Bạo.

Bộ phận quản lý như bừng tỉnh giấc, họ lập tức lấy máy bộ đàm liên lạc với bảo vệ.

“Bây giờ mọi người đã có thời gian cùng tôi đi uống cà phê chưa?” Lạc Hi cười bình tĩnh, ánh mắt liếc nhìn Lưu Bạo, nói, “nhưng anh Lưu thì tôi sẽ không hoan nghênh, và mãi mãi không bao giờ hoan nghênh”.

Đám phóng viên lúc này cười một cách gượng gạo, trong lòng họ cũng trách thầm Lưu Bạo là quá đáng làm cho sự việc trở nên khó xử.

“Anh Lạc thật là quá khách khí rồi...”

“Đúng vậy! Đúng vậy, làm sao có thể không nể mặt anh chứ...”

Một nụ cười đắc ý trên khóe môi Lạc Hi, anh chậm rãi bước về phía cửa ngang qua trước mặt Doãn Hạ Mạt. Thẩm Tường đi theo sau Lạc Hi ngẩng đầu nhìn qua Doãn Hạ Mạt một cái, thấy hàng lông mi Doãn Hạ Mạt hơi cúp xuống, đôi môi nhợt nhạt, dáng vẻ hùng hổ khi đối mặt với Lưu Bạo trong lúc Lạc Hi đến gần lại trở nên hoảng hốt thất thần.

Lạc Hi bước một mạch.

Rồi dừng lại đằng trước Doãn Hạ Mạt.

Trong lòng Thẩm Tường chợt cảm thấy lo lắng, nhìn thấy Lạc Hi dừng lại mấy giây rồi quay người lại, đôi mắt u uất lướt qua khuôn mặt Doãn Hạ Mạt, rồi lại chậm chậm nhìn vào tên Lưu Bạo đang đứng trước mặt Doãn Hạ Mạt có vẻ vẫn chưa từ bỏ ý định công kích cô, Lạc Hi mĩa mai nói:

“Anh Lưu còn muốn ở đây đợi bảo vệ sao?”

Lưu Bạo nhìn trái rồi lại nhìn phải, thấy các phóng viên khác đều đã bắt đầu đi về hướng quán cà phê, lại nhìn thấy các bảo vệ đang bước tới, trong lòng hăn biết rằng có ở lại cũng chẳng lợi gì, hăn chỉ có thể hung hãn lườm Doãn Hạ Mạt một cái, miệng lẩm bẩm rồi rời khỏi chỗ đó.

Tiệm áo cưới bỗng trở nên yên tĩnh.

Cánh cửa kính được nhân viên mở ra.

Lạc Hi chậm rãi bước ra khỏi tiệm, anh không quay đầu lại, làm như trong tiệm không có bất cứ thứ gì có thể làm anh lưu luyến.

Doãn Hạ Mạt đứng giữa phòng.

Cánh cửa kính từ từ khép lại, Doãn Hạ Mạt im lặng rất lâu nhìn theo bóng Lạc Hi, bởi vì anh không có cách nào quay đầu lại để nhìn thấy cô, cho nên Doãn Hạ Mạt mới có cơ hội xa xỉ này để thêm lần nữa nhìn anh thật kỹ. Có lẽ, đây thật sự là lần cuối cùng cô được gặp anh chẳng...

Khi bóng dáng Lạc Hi đã hoàn toàn biến mất.

Cô nhắm mắt lại, toàn bộ sức lực trong cơ thể hình như đã bị hút cạn trong nháy mắt, cô nắm tay Tiểu Trường thật chặt, đôi môi càng trở nên nhợt nhạt hơn.

“Chị...”

Doãn Trường lo lắng đỡ lấy chị, để chị dựa vào người mình. Doãn Hạ Mạt

như bừng giấc, cô lập tức đứng phắt dậy, mở to mắt, chậm rãi, cô cố nặn ra một nụ cười, dịu dàng an ủi Tiểu Trùng:

“Tiểu Trùng à, về nhà chị sẽ kể hết mọi chuyện về mẹ cho em nghe, em không nên nghe những lời xằng bậy của hắc, sự thật không phải vậy đâu...”

“Chị! Em cho rằng...”

Lòng Tiểu Trùng cảm thấy đau đớn, người mà cậu lo lắng nhất là chị chứ không phải là những sự việc đã qua. Nhưng lời nói của cậu bị những tiếng vỗ tay phát ra từ góc phòng làm gián đoạn...

“Bốp! Bốp! Bốp!”

Một nữ phóng viên trẻ tuổi ngồi ở góc phòng bỗng vỗ tay giống như đang xem kịch, cô ta có mái tóc ngắn trông có vẻ già dặn đầy kinh nghiệm, gương mặt xương xương, vừa vỗ tay vừa chậm rãi tiến về phía Doãn Hạ Mạt. Trong sự hỗn loạn vừa rồi, nữ phóng viên này luôn thờ ơ đặt mình ra ngoài sự việc, cô ta cũng không bỏ đi cùng các phóng viên khác, hình như đối với nữ phóng viên này, người mà cô hứng thú hơn vẫn là Doãn Hạ Mạt. Doãn Hạ Mạt hơi ngạc nhiên.

Cô đột nhiên cảm thấy gương mặt trước mắt mình có vẻ quen quen.

“Đã lâu không gặp”, nữ phóng viên đưa tay hướng về Doãn Hạ Mạt, ánh mắt sâu xa khó lường, “cô vẫn giống như lúc đó, cứng rắn và lãnh đạm khiến người khác phải quan tâm”.

“Chị là ai?”

Doãn Hạ Mạt nhíu mày, bắt chặt bàn tay đó. Bàn tay của nữ phóng viên ớn lạnh như một con rắn, tự đáy lòng Doãn Hạ Mạt có vẻ hơi sợ hãi, trong đầu chợt hiện lên một vài hình ảnh, một cuộc ẩu đả trong trường học, còn cái nơi tăm tối đó, hình như cô đã gặp qua...

“Đã quên tôi rồi sao? Thật là không phải đó.” Bàn tay của nữ phóng viên lạnh buốt trơn dính, “Tôi là Hoa Cẩm, phóng viên của Nhật báo *Quất Tử*, với tư cách là một phóng viên, tôi sẽ cố gắng để công chúng biết được một số sự thật”.

Hoa Cẩm...

Doãn Hạ Mạt chăm chú nhìn cô ta như muốn nhìn thấu xem nụ cười của nữ phóng viên này có hàm ý gì.

“À, đúng rồi, tôi còn có một cái tên gọi nữa... Phương Cẩm Hoa”, nữ phóng viên buông tay Hạ Mạt, để lộ một nụ cười khác lạ, “với tư cách là một Phương Cẩm Hoa, tôi sẽ đem tất cả những gì mà tôi nhận được từ cô trả lại cho cô!”.

Minh Hiếu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 4

Chiếc xe Lincoln thân dài đang chạy trên con đường dưới ánh nắng chiều, người tài xế trong bộ đồng phục đang chăm chú với công việc lái xe của mình. Doãn Hạ Mạt nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ đang lướt qua, hình như cô đang suy nghĩ điều gì đó. Tối hôm qua Âu Thần đã đến bệnh viện, anh không đề cập đến những việc đã xảy ra ở tiệm áo cưới, chỉ hỏi cô ngày mai có thể bớt chút thời gian để đi gặp một vị khách quan trọng hay không.

Hôm nay trong bệnh viện không có nhiều việc.

Doãn Hạ Mạt đã lo lắng những lời nói xằng bậy của tên phóng viên kia sẽ làm tổn hại đến Tiểu Trùng, nhưng lúc sáng sớm ở trong vườn, khi nhắc đến vấn đề này, Tiểu Trùng lại khẽ cười rồi nói với cô:

“Chị à, thật ra từ nhỏ em đã bắt đầu nhớ rõ mọi việc rồi, lúc đó hình như mỗi ngày đến rạng sáng mẹ mới trở về, say khướt, mùi rượu còn rất nồng, có khi ở trong phòng la lối lớn tiếng, lại có khi để nhạc rất to rồi hát hò nhảy múa liên tục, có lúc thì đột nhiên gào khóc...”

“Tiểu Trùng...”

Doãn Hạ Mạt rất ngạc nhiên, cô luôn cho rằng một đứa trẻ hai, ba tuổi sẽ không thể nhớ được những gì xung quanh mình, cho nên mỗi lần nhắc đến mẹ, tuy cô kể không nhiều, nhưng cô vẫn cố gắng để Tiểu Trùng cảm thấy mẹ là một người dịu dàng và gần gũi.

“Em không biết tại sao mẹ lại luôn uống nhiều rượu như thế, cũng không hiểu rốt cuộc tại sao mẹ lại tự sát”, Tiểu Trùng nhìn về phía những hàng cây xanh trong vườn, nụ cười dịu dàng, “nhưng em rất yêu thương mẹ, mỗi lần, trước khi mẹ đến quán bar làm việc, mẹ đều hôn em một cái, trước khi ngủ mẹ cũng hôn em, tuy mẹ thường đánh thức em và có lúc mùi rượu trên

người mẹ rất nồng, và cũng có lúc nước mắt mẹ rất lạnh”.

“Ừ! Mẹ là một người như vậy.” Doãn Hạ Mạt nắm lấy tay Tiểu Trùng tưởng nhớ chuyện xưa rồi nói, “Lúc nhỏ chị không thích việc mẹ thường bỏ chị ở nhà một mình mà đi, chị không thích mẹ luôn làm căn nhà rối tung lên, mẹ rất ít khi làm cơm cho chị ăn nhưng mẹ lại hay mua rất nhiều váy đẹp cho chị mặc, tuy có một khoảng thời gian nhà mình rất nghèo, mẹ vẫn gọi chị là “công chúa nhỏ” rồi hôn chị, mẹ còn mua cho chị sợi dây chuyền lấp lánh. Mẹ cũng rất yêu thương em, mẹ giống như là một con sâu rượu, coi rượu như mạng sống của mình, nhưng những lúc nhớ đến em, một ngụm rượu mẹ cũng không uống”.

Doãn Trùng quay qua nhìn chị.

Trong mắt chợt hiện lên một thứ ánh sáng mơ hồ.

“Chị, mẹ rất yêu thương em đúng không?”

“Đúng vậy.”

Hạ Mạt dịu dàng nói rồi nhìn thẳng vào mắt cậu em trai.

“Tiểu Trùng, em biết không? Trên thế giới này không có người nào hoàn mỹ. Có lẽ mẹ và những người mẹ của những đứa trẻ khác không giống nhau, mẹ thích hát, thích uống rượu, thích náo nhiệt, thích cái đẹp, thích đàn ông thậm chí là uống rượu say không cần thận té ngã từ trên sàn xuống mà chết, nhưng mẹ thương yêu chị em mình, đối với chị em mình mà nói, mẹ luôn là một người mẹ tốt.”

“Em hiểu rồi”, Doãn Trùng nhẹ nhàng dựa đầu vào vai cô, “chị, chị không cần lo lắng, em hiểu mà...”.

Tiểu Trùng từ nhỏ đã lanh lợi, thậm chí trước giờ cũng không hề hỏi qua chuyện của cha cậu, giống như chỉ cần có chị thì đã đủ lắm rồi.

Doãn Hạ Mạt nghĩ ngợi một lát rồi khẽ mỉm cười.

Chỉ cần không làm hại đến Tiểu Trùng, những tin tức bậy bạ đó cứ mặc họ, bây giờ cô vốn không còn đủ sức lực để quan tâm đến những chuyện đó.

Chỉ là...

Trong đầu Doãn Hạ Mạt lại hiện lên hình ảnh của nữ phóng viên đó, cô ta

nói sẽ vạch trần tất cả những gì liên quan đến cô cho công chúng biết sao?
Là tất cả...

Chẳng lẽ bao gồm cả những quá khứ đen tối đã được che giấu sao?

Bàn tay đang thả lỏng trên đầu gối bất giác nắm chặt lại.

Ngoài cửa sổ có làn gió mát lạnh thổi vào.

Doãn Hạ Mạt hít một hơi thật sâu để rời từ những dòng hồi ức quay về với hiện tại, không nên nhớ lại những chuyện quá khứ khiến mình phải phiền muộn đó nữa. Cảnh sắc bên ngoài cửa sổ xe vụt lướt qua, quen thuộc biết bao. A! Đôi mắt Hạ Mạt chợt vụt sáng! Con đường rợp bóng mát này chính là nơi ngày ngày hai chị em cô đã đi qua để đến trường những năm sau khi cô và Tiểu Trường được cha mẹ Doãn nhận nuôi.

Vào thời điểm nóng nhất của mùa hạ, hàng cây hai bên đường rậm rạp cao vút, ánh mặt trời lấp ló qua những kẽ hở của tán lá cây rơi xuống, bên đường thường hay có bọn trẻ con chơi đùa náo nhiệt, chúng thích thổi bong bóng nước, trong những cơn gió của mùa hạ, những bọt bong bóng đủ màu sắc tuyệt đẹp nhẹ nhàng bay lên trời xanh...

Lần đầu tiên gặp được Âu Thần cũng chính tại nơi đây.

Năm đó cô mười một tuổi, Âu Thần mười bốn. Khi Hạ Mạt tỉnh lại sau cơn hôn mê, Âu Thần đang ở trên cao cúi xuống nhìn cô, đôi mắt lạnh lùng có vẻ như đang nghiền ngẫm, làm như cô giống một con búp bê vậy. Âu Thần đã đồng ý với lời thỉnh cầu của cô, nhưng lại yêu cầu cô đứng trên bãi cỏ làm bệ đỡ để mũi tên của cậu phóng thẳng vào trái táo cô đội trên đầu!

Khi mũi tên dài phóng xuyên qua trái táo trên đỉnh đầu Hạ Mạt, lực bay và tiếng gió xé toạc không khí của nó khiến cho sống lưng Hạ Mạt ứa mồ hôi lạnh, cũng chính là lúc Hạ Mạt ghi nhớ người thiếu niên có tên Âu Thần có một trái tim lạnh lùng như thế nào.

Sau lần đó Âu Thần hình như đã quyết định xông vào cuộc đời cô. Mỗi lần cậu từ nước ngoài trở về đều phải tìm đến cô, đem đến cho cô đủ thứ quà. Có lúc là chuỗi dây chuyền được xuyên bởi những viên ngọc trai màu hồng, có lúc là vòng đeo tay được nạm bằng đá quý, có một lần cô muốn một con búp bê, cậu đã tặng cho cô một con búp bê rất giống cô, hình như là được chế tác mô phỏng theo bức chân dung của cô.

Cũng trong thời gian này, chức vụ của cha nuôi được đảm bảo, công việc lại nhẹ nhàng, tiền lương thì không ngừng tăng lên, các món ăn trên bàn ăn ngày càng nhiều, Tiểu Trùng cũng ngày một cao lên trông thấy, mỗi ngày bất kể là ở trường học hay ở nhà, Tiểu Trùng đều rất lạc quan vui vẻ. Tuy có lúc sự ngang ngược bá đạo và lòng ham muốn độc chiếm của Âu Thần thường làm cho lòng cô phải phiền muộn, song so với tất cả những gì mà cô nhận được, Hạ Mạt vẫn thấy cảm kích Âu Thần vô cùng.

Khi đó là khoảng thời gian yên bình nhất thời thơ ấu của cô.

Thậm chí Hạ Mạt đã tham lam cầu xin để có thể mãi mãi được tiếp tục cuộc sống như thế.

Mãi tới khi có sự hiện diện của Lạc Hi, mãi đến khi tai nạn đó xảy ra, mãi tới những đợt sóng gió như những cơn ác mộng ập đến khiến cô không chịu đựng nổi thì cô mới hiểu ra rằng hạnh phúc mà cô có được khi dựa dẫm vào người khác rút cục chỉ như lâu đài trên cát, trong phúc chốc nó sẽ ầm ầm sụp đổ.

“Cô Doãn, thiếu gia đang ở phòng khách đợi cô.”

Chiếc xe Lincoln dừng lại trong khu vườn biệt thự, quản gia Thẩm mở cửa xe cho cô.

Cô ngẩng đầu nhìn quanh.

Tòa nhà xây dựng theo kiến trúc kiểu châu Âu ba tầng màu trắng, đồ sộ, trang trọng, cho dù bây giờ đã là mùa thu nhưng bãi cỏ trong vườn vẫn được chăm sóc xanh tốt. Chiếc bàn tròn màu trắng vẫn được đặt ở chỗ cũ, bể bơi ngoài trời ở đằng xa lóng lánh màu xanh da trời, Hạ Mạt cũng đã biết còn có một bể bơi nữa ở trong nhà, Âu Thần lúc nhỏ chỉ thích bơi trong đó.

Thời gian như dừng lại.

Đã sáu năm Hạ Mạt không đến, ở đây vẫn giống như ngày xưa, giống như từ trước tới giờ chưa từng xảy ra nhiều chuyện đến thế, dường như nơi đây mãi mãi dừng lại ở thời niên thiếu của cô và Âu Thần.

Hạ Mạt bước vào phòng khách.

Âu Thần đang ngồi trên chiếc sofa màu da bò được làm từ gỗ hồ đào, đối diện anh là người đàn ông người Pháp, cô người hầu đang rót cà phê cho

hai người, mùi cà phê thơm phảng phất trong căn phòng. Nghe thấy tiếng bước chân, Âu Thần quay đầu nhìn cô với ánh mắt sâu lắng. Anh đứng dậy đi về phía Hạ Mạt, ôm nhẹ vai cô rồi dẫn cô đến trước mặt người đàn ông đó.

“Hạ Mạt, đây là cha anh, ông Robert Mesmer.” Nghe lời giới thiệu của Âu Thần, Doãn Hạ Mạt ngây người ngạc nhiên nhìn người đàn ông Pháp đã đứng dậy ngay bên cạnh mình. Đây là lần đầu tiên cô gặp bố Âu Thần, từ ngày quen biết Âu Thần, cậu chưa bao giờ kể về bố mẹ của mình, còn cô thì cũng chẳng bao giờ được nhìn thấy phim ảnh hay tranh tượng gì của bố mẹ anh.

Doãn Hạ Mạt lễ phép mỉm cười khẽ nói:

“Rất vinh hạnh được gặp bác.”

Ông Robert nhìn khoảng chừng năm mươi tuổi, cặp mắt xanh biếc, phong độ chừng chạc, ở ông là sự kết hợp kỳ diệu giữa sự gò bó của giới thượng lưu và sự lãng mạn của người đàn ông Pháp. Âu Thần không hề giống cha mình, có lẽ anh giống mẹ hơn.

“Cha! Đây là Doãn Hạ Mạt, người sắp kết hôn với con.” Âu Thần nhẹ nhàng ôm lấy vai cô, dùng tiếng Trung Quốc mẹ đẻ giới thiệu.

Ông Robert nắm lấy tay Doãn Hạ Mạt, một nụ hôn xã giao được đặt lên mu bàn tay cô. Tiếng Trung Quốc của ông không lưu loát lắm, ông nhìn cô và nói:

“Quả nhiên là một cô gái xinh đẹp thanh tú.”

“Bác quá khen rồi ạ.”

Tâm trạng Hạ Mạt rối bời. Vào thời khắc được giới thiệu với cha Âu Thần, cô chợt cảm thấy như vừa tỉnh mộng. Cô và Âu Thần thật sự sắp phải kết hôn rồi, chính là vào cuối tháng này, sau sáu ngày nữa cô sẽ chính thức trở thành vợ của Âu Thần.

“Cha chúc các con có một cuộc hôn nhân hạnh phúc”, ông Robert nhìn sang Âu Thần, “Ocean, cho dù mẹ con đang ở trên thiên đường, bà ấy cũng sẽ rất hạnh phúc về cuộc hôn nhân này”.

“Con cảm ơn cha.”

“Trước khi hôn lễ kết thúc, cha sẽ ở lại thành phố này, tại biệt thự ngoại ô,

nếu có gì cần cha giúp đỡ, hãy nói với cha.”

“Cha có thể ở lại đây...” Âu Thần nhìn cha.

“Không được, như thế sẽ phiền đến con.” Ông Robert đưa tay nhìn đồng hồ rồi nói, “Một người bạn đã hẹn cha uống trà, bây giờ cha phải đến chỗ hẹn rồi, ấn định thời gian cụ thể cho hôn lễ xong thì báo cho cha hay nhé”.

“Dạ, thưa cha.”

Lúc đi ngang Hạ Mạt, ông mỉm cười gật đầu chào cô, sau đó bóng dáng ông khuất dần sau cánh cửa phòng khách. Tách cà phê trên bàn vẫn còn nóng, ông thậm chí không thể ngồi lâu hơn một chút.

Doãn Hạ Mạt hơi ngạc nhiên nghiêng đầu nhìn sang Âu Thần.

Âu Thần và cha cậu...

Tại sao lại lịch sự và xa lạ như người ngoài thế?

Bàn tay Âu Thần như vô thức ôm chặt lấy vai cô, Âu Thần thất vọng nhìn theo cha mình đang rời khỏi như một đứa trẻ, nhưng sự thất vọng ấy không mãnh liệt, giống như anh đã quen với nó rồi. Khoảng khắc ấy đã qua, Âu Thần đã lấy lại sự bình tĩnh quen thuộc thường ngày, anh cúi đầu nói với Hạ Mạt:

“Anh có một thứ muốn cho em xem.”

Ánh nắng chiếu rọi qua lớp kính tử trung bày của tiệm áo cưới trong suốt như pha lê, bên trong trưng bày các kiểu áo cưới mỹ lệ, được tô điểm thêm vài nhánh hồng phấn, như một vương quốc ấm áp ngọt ngào.

Trên con đường đối diện tiệm áo cưới, một chiếc xe hơi màu trắng đã đậu rất lâu.

Lạc Hi thần thờ nhìn những đôi tình nhân ra ra vào vào tiệm áo cưới, nét mặt của họ thân mật như thế, ánh mắt nhìn nhau âu yếm, trao nhau nụ cười thăm thiết, họ như được ánh hào quang của hạnh phúc bao phủ.

Cô ấy...

Cũng như vậy chứ?

Ở cái nơi mà anh không thể nhìn thấy được, Hạ Mạt và Âu Thần cũng đang thân mật như vậy, Hạ Mạt sẽ đích thân vào bếp làm cơm cho Âu Thần, sẽ có mặt nhẹ nhàng vuốt tóc cho Âu Thần những lúc anh ta ngủ...

Lạc Hi đột nhiên nhắm nghiền đôi mắt lại!

Đau khổ khiến Lạc Hi cảm thấy trái tim mình như có hàng vạn mũi tên xuyên qua, lại có cảm giác như đang lạc trong lớp sương mù dày đặc, mờ mịt không lối thoát, không biết nên làm thế nào mới đúng. Lạc Hi rất muốn hận Hạ Mạt nhưng trong từng cơn ác mộng, anh vẫn đều cố hết sức cầu xin cô đừng bỏ đi...

Sáu ngày nữa Hạ Mạt sẽ kết hôn.

Lạc Hi cố lục lọi trong trí nhớ xem ngày hôm qua, trong đôi mắt của Hạ Mạt có hay không chút do dự và lưu luyến với anh, cho dù sự luyến tiếc ấy chỉ là mỏng manh thì có lẽ anh cũng sẽ bỏ mặc tất cả để chạy đến cầu xin cô, cho dù phải vứt bỏ lòng tự trọng, cho dù kết quả lại bị cô ấy làm tổn thương thêm lần nữa, chỉ cần có cô ấy, chỉ cần cô ấy lại có thể như lúc trước, dịu dàng ngồi cạnh anh!

Hình như...

Trong mắt cô ấy... thoáng chút u sầu...

Lạc Hi do dự cầm lấy điện thoại...

Ngón tay anh còn chưa kịp bấm số thì cửa tiệm áo cưới đối diện lại có khách từ trong đi ra, bên trong đó, chiếc áo cưới thuộc về Hạ Mạt đã không còn nữa!

Là cô ấy đã đem nó đi rồi ư...

Nỗi đau tận sâu trong trái tim anh lại càng mãnh liệt, cô ấy không thể chờ được nữa sao?! Chiếc điện thoại trong tay anh từ từ rơi xuống, đôi môi Lạc Hi nhợt nhạt cố gắng kéo ra một nụ cười gượng gạo, cũng đúng thôi, cuối cùng thì sau sáu ngày nữa, cô ấy cũng phải kết hôn.

Cửa phòng vừa được mở ra.

Trong phòng đặt một tấm gương lớn tranh trí bằng những hoa văn cổ điển bằng đồng gấp thành ba lớp kéo ra, tấm kính sáng choang phản chiếu ánh sáng từ nhiều góc độ khác nhau như ánh sáng của những vì sao.

Đôi mắt Doãn Hạ Mạt hoa lên.

Chiếc áo cưới trắng muốt, hoa văn kiểu cổ điển, những đường nét thon dài mềm mại, vòng hoa đội đầu được đính đầy sao sáng và hoa bách hợp, giống như nàng công chúa bước ra từ mùa xuân trong truyện cổ tích. Đứng cạnh chiếc áo cưới có mấy cô người làm, tay cầm hộp trang sức các loại và một người thợ may trong tay đang cầm thước dây, và rồi lại còn có cả Doãn Trường đang đứng kế bên.

“Chị...”

Doãn Trường mỉm cười gọi cô.

“Tại sao em ở đây?” Doãn Hạ Mạt ngạc nhiên hỏi. Lúc cô rời khỏi bệnh viện, rõ ràng là cậu em trai còn đang ở phòng bệnh đọc truyện tranh mà.

“Vì em không muốn nhìn thấy hình ảnh chị mặc áo cưới sau anh Âu Thần.”

Doãn Trường cười rồi nhìn về phía Âu Thần đang đứng ở phía sau cô, giữa hai người con trai này hình như đã có một cuộc thỏa thuận ngầm.

Vì sự xuất hiện của đám phóng viên ngày hôm qua, nên Hạ Mạt không thử được áo cưới, chiếc áo cũng tạm thời để lại trong cửa tiệm. Tối qua nhân lúc Hạ Mạt rời khỏi phòng bệnh, Âu Thần đã hỏi Tiểu Trường:

“Em đã thiết kế áo cưới cho Hạ Mạt à?”

“... Vâng.”

Doãn Trường đột nhiên cảm thấy căng thẳng trong lòng, anh Âu Thần hỏi việc này chắc là đã biết những chuyện xảy ra ở tiệm áo cưới chiều nay. Như vậy, anh Âu Thần cũng biết chị đã gặp lại anh Lạc Hi rồi sao?

“Nhưng, áo cưới trong hôn lễ anh đã sớm giao cho nhà thiết kế nổi tiếng Quý Do Mỹ rồi, áo đã may xong, ngày mai sẽ được chuyển từ Nhật về.” Âu Thần nói.

Doãn Trường vô cùng thất vọng.

Danh tiếng của nhà thiết kế áo cưới nổi tiếng Quý Do Mỹ ngay cả một

người không quan tâm gì mấy đến thời trang như cậu cũng phải biết đến, chiếc áo cưới đó nhất định sẽ cực kỳ lộng lẫy.

Thấy vẻ mặt thất vọng của Doãn Trường, Âu Thần mỉm cười và nói, “Nhưng anh quyết định sẽ dùng chiếc áo cưới do chính tay em thiết kế vào ngày hôn lễ”.

“Thật sao?” Doãn Trường vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ nói.

“Thật” Âu Thần gật đầu, “Còn nữa, anh sẽ mời một thợ may giỏi nhất để giúp em hoàn thành nốt những phần còn lại của chiếc áo cưới này. Nhưng anh có một điều kiện...”.

“Là gì?”

“Khi lần đầu tiên Hạ Mạt mặc áo cưới, anh muốn em ở bên cô ấy.”

Tấm màn che màu đỏ tía hoa lệ chậm chậm kéo ra.

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi vào phòng qua lớp kính cửa sổ, như ánh sáng của những viên pha lê đang nhẹ nhàng chảy xuống, mặt gương phản xạ ánh sáng chiếu lên người Doãn Hạ Mạt khiến người ta cảm giác hư ảo, mơ mộng.

Âu Thần nhìn cô chăm chú.

Chiếc áo cưới trắng tinh, thuần khiết càng tôn thêm nước da trắng nõn nà của Hạ Mạt, ánh mắt cô long lanh như biển cả, vòng hoa đội đầu đính đầy những ngôi sao xinh xắn khiến đôi môi của Hạ Mạt như đang ánh lên một nụ cười. Hạ Mạt cầm trong tay một đóa hoa bách hợp nở rộ, cô đứng yên, lộng lẫy như một nàng tiên cá trong câu chuyện cổ tích khiến cho bầu không khí xung quanh cũng trở nên mê ly huyền ảo.

Cô người hầu mở chiếc hộp trang sức trong tay.

Ánh mắt Âu Thần lướt qua chiếc hộp, anh đưa tay lấy ra một sợi dây chuyền đá quý được chạm trổ bằng hoa văn phức cổ rồi bước đến trước mặt Doãn Hạ Mạt, hai tay anh nhẹ nhàng vòng qua cổ cô, chiếc gáy thon dài trắng nõn, thùy tai của Hạ Mạt mịn màng như một đóa hoa màu trắng dịu dàng, mềm mại nhẹ nhàng rủ xuống, đôi hàng mi đen nhánh. Bàn tay Âu Thần bỗng run run, sợi dây chuyền đá quý khẽ phát ra những âm thanh va chạm, Doãn Hạ Mạt hơi ngạc nhiên ngẩng đầu lên, và rồi... bắt gặp ánh mắt Âu Thần đang nhìn cô.

Bàn tay Âu Thần đặt lên gáy Doãn Hạ Mạt.

Đôi mắt anh sâu lắng.

Ánh mắt Hạ Mạt có vẻ hơi lúng túng.

Ánh nắng mùa thu chiếu rọi lên hai người họ, tạo nên một thứ ánh sáng bạc rực rỡ, đẹp lung linh như một bức tranh.

Chiếc áo cưới được may cực kỳ chuẩn, rất vừa vặn, duyên dáng mà tao nhã, giống như từng đường kim mũi chỉ đều theo số đo của cô mà làm. Doãn Trừng nói nhỏ với người thợ may dặn dò mấy câu, nhờ ông thắt chặt dây lưng một tí, hình như mấy ngày nay chị lại gầy đi. Người thợ may cẩn thận lấy số đo vòng eo của Doãn Hạ Mạt, gật đầu nói, “Hôm nay có thể sửa xong toàn bộ”.

“Chị, chị thật đẹp.”

Doãn Trừng thở nhẹ, từ nhỏ cậu đã biết chị mình rất đẹp, nhưng khi chị mặc trên người chiếc áo cưới lại càng đẹp hơn khiến lòng Doãn Trừng hơi nhói đau. Ánh mắt Doãn Trừng rốt cuộc cũng đã rời khỏi Hạ Mạt, cậu quay qua phát hiện Âu Thần vẫn còn đang chăm chú nhìn chị gái mình.

Còn chị, chị cứ thần thờ nhìn hình ảnh mình mặc chiếc áo cưới qua tấm gương. Âu Thần cũng nhìn chị thăm thiết, thứ ánh sáng sâu thẳm trong đôi mắt Âu Thần giống như sinh mạng anh ấy đang tồn tại trong sự vui buồn mừng giận của chị.

Âu Thần cũng yêu chị ấy sâu sắc như vậy ư...

Trong giây phút này, Doãn Trừng không muốn lại thắc mắc tại sao chị lại phải vội vàng lấy anh Âu Thần. Có lẽ, anh Âu Thần sẽ đem hạnh phúc đến cho chị.

Doãn Trừng mỉm cười, nói nhỏ với Hạ Mạt:

“Chị, em ra ngoài nghỉ một lát, thu dọn xong rồi thì gọi em nhé.”

“Được.”

Doãn Hạ Mạt quay đầu lại nói với Tiểu Trừng, cô chợt nhận ra hình như mấy phút vừa qua cô đã thả hồn đi đâu đó. Tiểu Trừng đã không còn ở trong phòng, người thợ may và các cô người làm cũng lặng lẽ rời khỏi. Doãn Hạ Mạt thần thờ quay đầu lại, ngắm mình trong gương lại lần nữa, tấm gương rất lớn, bên trong là ảnh cô và Âu Thần.

Trong ánh nắng chiều, Hạ Mạt mặc chiếc áo cưới trắng muốt, còn Âu Thần mặc bộ complet màu đen, một đóa hoa bách hợp tuyệt đẹp đặt giữa Âu Thần và cô, giống như sinh mệnh của Âu Thần, anh và cô đã được nối liền với nhau.

Sáu ngày nữa.

Âu Thần và cô sẽ kết hôn.

“Em sẽ không hối hận chứ?”

Giọng nói của Âu Thần nhẹ nhàng như ánh nắng trong suốt. Doãn Hạ Mạt lặng lẽ gật đầu. Âu Thần không nhìn cô, ánh mắt anh đang nhìn chăm chú vào hình ảnh cô dâu trong tấm gương, anh có cảm giác như hơi thở bị ghì chặt trong cổ họng.

“Còn anh?”

Hạ Mạt bình tĩnh hỏi lại, trong lòng cô như đang có hàng ngàn con sóng chưa thành hình. Sáu ngày nữa, Âu Thần sẽ trở thành chồng của cô và cô sẽ trở thành vợ của anh ấy.

“Doãn Trùng đã từng nói với anh...”

Âu Thần chậm rãi nói, cổ họng anh hơi nghẹn lại.

“... em đã nói với cậu ấy, em lấy anh là vì yêu anh...”

Trong cái ánh nắng đang nhẹ nhàng chảy xuống, con sóng trong lòng cô bỗng trở nên dữ dội, sự yếu đuối và bất an được ẩn chứa trong giọng nói Âu Thần khiến Hạ Mạt hoảng hốt nhớ về những năm trước...

Ngày ấy, Âu Thần thời thơ ấu rất lạnh lùng và ngạo mạn, thỉnh thoảng anh lại bộc phát ra tính khí của một đứa trẻ cô độc, những lúc như vậy Hạ Mạt thường ở bên cạnh Âu Thần, cùng anh ăn cơm trong phòng ăn trường học, tối đến cô làm bài tập trong phòng đọc sách nhà Âu Thần, cô ở bên hồ bơi dùng khăn lau khô đầu cho anh...

Ngày đó, Âu Thần vẫn thường như một con mèo nhỏ cô độc, lúc vui vẻ đôi mắt anh sách ngời, lúc giận dữ lại ẩn núp trong một góc phòng, im lặng không nói một lời, lúc phần nộ anh thậm chí sẽ làm tổn thương đến người khác, nhưng chỉ cần dịu dàng nhỏ nhẹ dỗ dành thì anh sẽ từ từ vui trở lại.

Dường như đó là sự ngăn cách của thời gian...

Tại sao tất cả những cảnh vật ở đây vẫn như cũ, nhưng lại giống như đã

thay đổi hoàn toàn...

“Hạ Mạt, bất luận em có hối hận hay không...”

Thời gian trôi rất lâu dành cho sự chờ đợi câu trả lời của Hạ Mạt, ánh mắt Âu Thần từ tấm gương quay lại, anh cúi thấp đầu nhìn cô chăm chú, ngón tay anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên. Khuôn mặt Doãn Hạ Mạt có chút nhợt nhạt, cặp mắt lộ rõ sự hoảng hốt, Âu Thần khẽ cúi người, nhẹ nhàng đặt lên vòng hoa trước trán cô một nụ hôn.

“... cả cuộc đời này em sẽ là cô dâu của anh.”

Môi anh nhẹ nhàng hôn lên những cánh hoa đó.

Một cơn đau đột ngột dữ dội ủa vào trái tim Hạ Mạt, cô luống cuống đưa tay đẩy Âu Thần ra! Cơn đau dữ dội đó khiến cô không thể chịu nổi, không, càng không phải là vì Lạc Hi, cũng không phải vì bản thân cô, mà là vì Âu Thần...

Doãn Hạ Mạt chợt cảm thấy bản thân mình như một tên đao phủ, tàn nhẫn dùng dao xẻo thịt Âu Thần, nhưng vẫn luôn tỏ ra có bộ dạng lương thiện vô tội!

Những ân oán lúc trước cô đã quyết định quên hết. Bây giờ chính cô lại cầu xin Âu Thần hiến thân cho Tiểu Trùng. Âu Thần đã dùng sức khỏe của mình để làm cuộc trao đổi này, nhưng mà cô, hình như lại làm tổn thương Âu Thần, càng ngày càng làm tổn thương anh sâu sắc...

“...”

Cả người Âu Thần chết lặng như một tảng đá! Sự dịu dàng trên khuôn mặt anh trở nên thất thần bất động, đôi mắt anh từ từ trầm lắng, nụ cười vụt tắt trên môi, bàn tay đang giơ giữa không trung từ từ buông xuôi xuống.

“Doãn Trùng đến giờ phải về bệnh viện rồi...”

Hạ Mạt không dám nhìn Âu Thần, cô nhìn xuống tấm thảm dưới nền nhà, bất chợt ánh mắt đụng phải bàn tay Âu Thần đang từ từ bóp chặt lại. Trái tim Doãn Hạ Mạt lại rỉ máu, bất giác cô dịu dàng khẽ nói.

“... đợi em thay đồ xong chúng mình sẽ cùng ra nhé.”

Chúng mình...

Tiếng thay đồ khe khẽ phát ra từ sau tấm màn đỏ tía, bên tai Âu Thần vẫn còn đọng lại hai từ “chúng mình” vừa mới đây của Hạ Mạt. Không biết đã

bao lâu rồi, Doãn Hạ Mạt đã thay xong quần áo tiến đến bên cạnh mà Âu Thần vẫn còn ngây người thần thờ.

“Đi thôi.”

Doãn Hạ Mạt rất nhẹ nhàng khoác lấy cánh tay Âu Thần bước về phía cửa phòng.

Cánh tay Âu Thần hơi cứng đờ lại, dường như anh không dám tin vào sự thân mật đầu tiên này sau nhiều năm. Âu Thần nghiêng đầu chăm chú ngắm nhìn Hạ Mạt, khuôn mặt cô dịu dàng, ánh mắt trong nắng chiều như mặt biển không chút gợn sóng. Phút giây ngắm nhìn Hạ Mạt, trong lòng Âu Thần chợt như được gió biển ấm áp thổi qua mang theo hơi ấm của những cơn sóng óng ánh...

Doãn Hạ Mạt kéo tay Âu Thần rời khỏi phòng.

Cô từ từ ngẩng đầu lên.

Người con trai đang được ánh mặt trời chiếu rọi đi bên cạnh cô, sáu ngày nữa, sẽ trở thành chồng cô.

Trong phòng nghỉ.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Doãn Trừng đang ngồi trên chiếc sofa xem ti vi vội quay đầu lại, dưới ánh nắng, chị và anh Âu Thần đang bước vào phòng, nhìn thấy thần thái yên bình của chị đang khoác tay Âu Thần, trên gương mặt ồm yếu xanh xao của Doãn Trừng nở một nụ cười.

Đột nhiên lại nhớ tới bản tin trên tivi mà cậu vừa mới xem, Doãn Trừng phấn khởi vội vàng nói:

“Chị à, chị mau xem tivi đi.”

Doãn Hạ Mạt khó hiểu nhìn vào tivi, trên màn hình chợt xuất hiện khuôn mặt Lưu Bảo, nhưng hoàn toàn không giống với khuôn mặt hung hãn hiểm độc trong tiệm áo cưới chiều qua, gương mặt hân hoan bị đánh thành ra một bên tím một bên xanh, răng trong mồm bị đánh gãy hết, hân hoan lúng túng

trông rất buồn cười như một chú hề. Đối mặt với ống kính, Lưu Bạo hình như rất phần nộ muốn la lối điều gì, nhưng cái miệng không còn răng và cái má đang sưng tấy khiến cho giọng nói của hắn nghe ra không rõ, cứ ừ ừ ừ...

Ống kính chiếu đến gần.

Một phóng viên cầm micro nói, "... bây giờ là vụ việc phóng viên Lưu của tờ Tuần san Nỗ bị một đám thanh niên bất lương vây đánh trên phố vào hồi bảy giờ tối hôm qua, phía cảnh sát đang tiến hành điều tra sự việc. Căn cứ vào những manh mối đầu tiên cho thấy vụ việc này có liên quan đến bản tin một năm trước của phóng viên Lưu dẫn đến việc một nghệ sỹ phải tự sát. Những người thân của nghệ sỹ này đã từng công khai đưa tin sẽ thuê những tay đánh thuê trừng phạt phóng viên Lưu, cho nên anh thường xuyên phải trốn tránh và thay đổi chỗ ở, nghe nói tối hôm qua họ đột nhiên có được thông tin chính xác địa điểm xuất hiện của phóng viên Lưu...".

"Tuy không phải là cười trên sự đau khổ của người khác, nhưng em thật sự rất vui!" Doãn Trùng cười lớn, "Hơn nữa hình như những tin tức không có thực của hắn ta lúc trước đã làm hại người khác, hạ thấp phóng viên như hắn chịu sự trừng phạt như vậy coi như có được bài học!".

Có chuyện trùng hợp vậy sao? Mấy tiếng đồng hồ sau khi cô tát Lưu Bạo, chính vào lúc Lưu Bạo sẽ đem chuyện cái tát phanh phui kích động cho tất cả mọi người đều biết thì đột nhiên lại xảy ra chuyện này, đã thế hắn lại còn "được xơi" một trận tơi bời...

Doãn Hạ Mạt nhìn sang Âu Thần.

"Cảm ơn."

Cô khẽ nói.

Âu Thần khẽ nhún mày, ánh mắt rời khỏi màn hình tivi, nói, "Không phải do anh. Anh chỉ kêu giới báo chí truyền thông, không được đem chuyện cái tát đó tuyên truyền ra ngoài, cho dù tên phóng viên đó có công bố trên tờ Tuần san Nỗ thì anh cũng sẽ kêu những phóng viên có mặt ở hiện trường lúc đó phải trả lại chân tướng sự thật cho công chúng, Còn về việc hắn bị vây đánh thì anh hoàn toàn không biết".

Doãn Hạ Mạt ngậy người ra.

Chẳng lẽ thật sự là ngẫu nhiên sao? Doãn Hạ Mạt hoảng hốt suy nghĩ, không lẽ... không, không bao giờ... anh ấy làm sao có thể...

Khẽ hít một hơi thật sâu, Doãn Hạ Mạt cố bắt mình không phải suy nghĩ thêm về chuyện này nữa.

“Tiểu Trùng, chúng ta phải về bệnh viện thôi.”

Doãn Hạ Mạt lo lắng khi nhìn khuôn mặt xanh xao của Tiểu Trùng trên chiếc sofa, tuy thần sắc Tiểu Trùng trông vẫn tốt, nhưng xuất viện hai ngày liền, Tiểu Trùng nhất định đã mệt lắm rồi. Trong đầu Doãn Hạ Mạt lại vang lên lời nói rất nghiêm túc của bác sỹ Trịnh với cô mấy hôm trước, lòng cô trĩu nặng.

“Chị à, chị không cần cả ngày cứ phải ở cạnh em, lo nghĩ về bệnh tình hay phẫu thuật gì đó của em, sức khỏe em vẫn rất tốt, em không sao đâu. Chị và anh Âu Thần nên ở cạnh nhau nhiều thêm một chút, anh chị chuẩn bị làm đám cưới nên chắc chắn còn rất nhiều chuyện cần bàn bạc, ví dụ như là danh sách khách mời, hưởng tuần trăng mật ở đâu...”, nụ cười của Doãn Trùng vừa vui vẻ vừa ấm áp, “... đúng rồi, em cũng muốn mời mấy đứa bạn học của em đến dự lễ cưới, để cho tụi nó thấy mặt chị và anh rể của em...”.

Anh rể...

Đầu óc Âu Thần nóng bừng, đôi môi mỏng kiêu ngạo lại nở một nụ cười rực rỡ. Chị, anh rể và em trai, họ... sau này sẽ là người một nhà. Hơi nóng trong đầu làm cho tay Âu Thần cũng nóng rùng rùng, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay trái của cô đang đặt trên cánh tay mình.

Bàn tay Doãn Hạ Mạt đột nhiên run rẩy.

Nhìn nụ cười ấm áp rực rỡ trên môi Âu Thần, trong lòng Hạ Mạt lại có chút hoảng loạn, cô nhanh chóng tránh ánh mắt của anh. Hạ Mạt bảo Tiểu Trùng, “Được, em muốn mời ai thì cứ đưa danh sách cho chị. Nhưng ở bệnh viện vẫn có thể bàn được việc hôn lễ, chiều nay em còn phải tiêm thuốc, mau trở về thôi”.

Ánh mắt tránh né của Hạ Mạt khiến cho Âu Thần hơi sững sờ, nhưng tay cô vẫn khoắc trên tay anh. Âu Thần lặng lẽ nhìn vào nửa khuôn mặt trắng trẻo nghiêng nghiêng của Hạ Mạt rồi nghĩ, “Có lẽ cô ấy vẫn cần nhiều thời

gian...”.

Trong phòng nghỉ.

Màn hình ti vi lướt qua hình ảnh của một tin tức giải trí khác. Có người chuyển cho biên tập viên một bản thảo tin tức, người biên tập viên sau khi nhìn lướt qua nó tỏ vẻ kinh ngạc một cách khoa trương, loáng thoáng giọng nói phát ra từ trong ti vi, “Lại thêm một bản tin mới cập nhật, phóng viên tờ Nhật báo *Quất Tử*...”

“Ồ! Được rồi.”

Không muốn trái ý chị, Doãn Trường nghe lời chị đứng dậy rời khỏi sofa, cậu cầm lấy chiếc điều khiển từ xa toan tắt ti vi, bỗng ánh mắt ngậy ra nhìn lên màn hình!

Chiếc điều khiển từ xa chết lạng giữa khoảng không!

Trên màn hình, biên tập viên tỏ vẻ ngạc nhiên nói, “... phóng viên Hoa Cầm của tờ Nhật báo *Quất Tử* vừa công bố, nữ diễn viên Doãn Hạ Mạt, người sắp được gả vào gia đình danh giá đã từng hại người và từng bị bắt giam...”.

Máu trong khắp cơ thể Hạ Mạt bỗng chốc như bị đông lại!

Cô nhìn chằm chằm vào màn hình trước mặt, tất cả mọi thứ xung quanh đều trở nên mơ hồ, người cô giống như bị đóng băng tại chỗ. Hạ Mạt chỉ có thể ngậy mặt ra để xem người biên tập viên dùng giọng điệu hiếu kỳ đem những việc đã qua mà cô một lòng muốn quên đi phơi bày trước công chúng, hàng tiêu đề màu hồng của tờ Nhật báo *Quất Tử* được khoanh nổi bật bằng mực đỏ...

“Bản án ngày xưa của Doãn Hạ Mạt, cô dâu mới của một gia đình danh giá, đã từng bị xóa sạch!”

Biên tập viên dùng giọng điệu khoa trương giải thích rõ những dòng chữ dày đặc và tờ hồ sơ trên bài báo, anh ta nói, căn cứ vào báo cáo của phóng viên Hoa Cầm, năm năm trước, Doãn Hạ Mạt đã từng bị chuyện đánh người bị thương mà phải vào tù, theo pháp luật thì phải chịu ba năm tù giam trở lên. Nhưng nhờ sự bao che của một nhân vật có địa vị cao, Doãn Hạ Mạt có thể tránh khỏi sự trừng phạt của pháp luật, mà hình như tất cả các biên bản bắt giam đều đã bị xóa sạch. Duy nhất chỉ có một bản photo

bản kiểm kê những vật tùy thân lúc trong tù được lưu giữ ở phòng bảo quản tạp vụ là không bị hủy, nó trở thành chứng cứ duy nhất chứng minh Doãn Hạ Mạt đã từng bị bắt giam.

Ổng kính máy quay được dời sang tờ photo bản kiểm kê vật tùy thân đã ố vàng, bất ngờ thay, chỗ ký tên được viết ba chữ “Doãn Hạ Mạt”!

Đây chính là sự trả thù mà người đó đã nói sao...

...

“Với tư cách là một Phương Cẩm Hoa, tôi sẽ đem tất cả những gì mà tôi nhận được từ cô trả cho cô!”

...

Là cô ta, vào năm đó, trong vụ lộn xộn ở sân trường đã đánh bị thương một cô gái có thân hình mập mạp, là người con gái đã la lối đòi trả thù cô... là cô ta, khi cô cố nén chặt sự sợ hãi và hoang mang để chạy ra khỏi con đường dài tăm tối ấy thì khuôn mặt hình như đã gặp qua lại ẩn hiện trước mặt cô!

Hồi ức như một cơn ác mộng cứ ồ ạt đến!

Đoạn ký ức cô cố gắng quên đi ấy, trong cái nơi tăm tối, đầy rẫy nỗi sợ hãi và nước mắt, hàng rào sắt lạnh lẽo, một đôi mắt chứa đầy sự hoang mang... cô ngỡ rằng lúc đó cô sẽ chết... cô ngỡ rằng cô không còn cách nào để thoát khỏi... sự tuyệt vọng và nỗi khiếp sợ chưa từng có, cuộn tròn trong vỏ ốc tăm tối bẩn thỉu, thương tích đầy mình, cô run rẩy khóc thút thít...

“Chị...”

Khuôn mặt Tiểu Trường sợ hãi đến trắng bệch, cậu nhào tới, dùng hai tay ôm lấy Doãn Hạ Mạt tinh thần đang hoảng loạn, người chị không thể chống lại cơn run rẩy, lòng Doãn Trường nhói đau, cậu ôm chặt lấy chị, gọi liên tục:

“Chị ơi! Chị... không phải sợ... chị à.”

Doãn Trường sợ sệt ôm chặt lấy Doãn Hạ Mạt, đầu cô dựa lên vai Doãn Trường, hàng lông mi đen đang run rẩy, trong lòng dâng lên một sự yếu đuối và sợ hãi khó tả.

“Phụt!”

Âu Thần chụp lấy chiếc điều khiển từ xa tắt ti vi, nhìn thấy ánh mắt cô vô thần vẫn nhìn trừng trừng vào màn hình ti vi đã tắt, Âu Thần nghiêm giọng

nói:

“Em hãy yên tâm, những tin tức bịa đặt này anh sẽ xử lý.”

Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng Âu Thần vẫn cảm thấy bất an. Đoạn tin tức này, phản ứng của Hạ Mạt và Tiểu Trường đều rất mãnh liệt, không lẽ...

Nhưng anh đã từng thuê những thám tử tư điều tra lai lịch của cô ấy, lại không có chuyện cô bị bắt giam, là người phóng viên Hoa Cầm đã xuyên tạc hay giả tạo tin xấu chẳng? Hoa Cầm... Phương Cầm Hoa... ánh mắt Âu Thần lại lóe lên một nỗi sợ, anh quyết sẽ không bỏ qua bất cứ ý đồ nào dám làm hại cô!

“Bịa đặt?...”

Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng đẩy Doãn Trường ra, khoe môi nhợt nhạt yếu ớt của cô cố nặn ra một nụ cười chế giễu. Nhìn Âu Thần, đột nhiên cô cười lên, trong nụ cười có sự kỳ lạ khó hiểu, Doãn Hạ Mạt gằn giọng nói:

“Ồ! Trí nhớ anh có lẽ là vẫn chưa hoàn toàn hồi phục...”.

Cô chớp chớp mắt, không nói tiếp.

Thôi...

Đã đến nước này còn nói thêm những lời mĩa mai chỉ trích ấy cũng chẳng có ích gì, chuyện đã qua thì không thể quay lại. Suy cho cùng thì cô cũng đã từng làm tổn thương Âu Thần, những chuyện đó chính là báo ứng mà cô phải chịu, chỉ có điều sức khỏe của Tiểu Trường cũng bị liên lụy đến mức này, cho nên trước giờ cô không thể nào tha thứ cho bản thân mình.

“Anh không hiểu...” Âu Thần sợ hãi, “không lẽ... đó lại là sự thật...”.

Doãn Hạ Mạt bịt miệng Tiểu Trường khi cậu toan mở miệng, nhìn thẳng vào Âu Thần, trả lời, “Anh quên rồi sao? Tất cả những chuyện đó không phải đều do chính tay anh đạo diễn hay sao? Không lẽ anh thật sự đã quên?”.

Bên ngoài cửa phòng nghỉ.

Quản gia Thẩm kinh ngạc đứng chờ đợi.

“Hãy nói cho anh biết, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?!” Âu Thần nóng lòng bước tới trước mặt cô, ngăn cản ý định toan bỏ đi của cô, ánh mắt anh sắc lại, miệng anh mở căng ra, “Tại sao... lại nói anh là người chỉ đạo và sắp xếp?”.

Quá khứ...

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...

Làm sao anh ta có thể vờ như vô tội mà hỏi cô như vậy!

Doãn Hạ Mạt mím chặt môi, theo bản năng cô bóp chặt nắm tay lại, Doãn Hạ Mạt nghiêm giọng nói, “Thu nhà, đuổi người, đó không phải chính là những vở kịch tuyệt vời mà anh đã từng đạo diễn sao? Thậm chí còn sắp xếp cho hạng người đó đến làm nhục tôi... đám người đó...”.

Giọng nói cô bất giác run lên...

...

...

Ngày hôm đó, vì không còn tiền để chi trả viện phí, cô đành phải đón Tiểu Trùng vẫn chưa hoàn toàn bình phục xuất viện về nhà.

Nhưng, cổng lớn trước sân nhà đã bị mở toang!

Một chiếc xe tải lớn đang dừng trước cửa nhà, khoảng năm sáu người đang ra ra vào vào bưng bê đồ đạc, ti vi, tủ lạnh, máy giặt, tất cả những món đồ có một chút giá trị đều bị họ dọn ra khỏi nhà. Mặt đất trong vườn bừa bãi, giống như trong lúc di chuyển người ta đã làm đồ đạc rơi vãi hoặc chệch chúng vướng víu mà vứt đi, khung ảnh, bình hoa, giấy khen hàng năm của Tiểu Trùng, những bức tranh đã đạt giải thưởng, sách vở của cô và Tiểu Trùng cũng bị quăng đầy mặt đất, giẫm đạp toỉa tở.

“Các người đang làm gì vậy?!”

Hạ Mạt vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, cô lớn tiếng hỏi những thanh niên đang bưng bê đồ đạc. Trong mắt họ dường như có chút hoảng loạn, họ nhìn nhau, trong đám đó có một thanh niên với nước da ngăm đen đầy tà khí liếc nhìn cô, nghiêm giọng nói:

“Cô là ai?”

“Đây là nhà của tôi! Ai cho các người xông vào đây?”

“Ha ha! Nhà của cô!”, hắn ta gật gù tiến về phía Doãn Hạ Mạt, cười khẩy, “Tòa án sớm đã phán quyết cái nhà này thuộc về Tập đoàn Âu Thị, tất cả tài sản trong nhà đều phải giao về cho Tập đoàn, hôm nay bọn tôi chính là do Tập đoàn Âu Thị phái đến dọn sạch đồ đạc! Bà chị, bây giờ nghèo đến mức này, ngay cả một tài sản có giá trị cũng không còn nữa rồi!”.

Tập đoàn Âu Thị...

Một tiếng ù vang lên trong đầu cô, đúng vậy, trong thời gian Tiểu Trường nhập viện, cô đã nhận được lệnh gọi của tòa án, Tập đoàn Âu Thị đã yêu cầu thu lại khoản nợ công ty mà cha Doãn lúc còn sống đã vay mượn, đó là một con số lớn, lúc đầu đó là món tiền dùng để mua nhà do chính Âu Thần đặc biệt cho mượn.

Sau khi Tiểu Trường gặp tai nạn giao thông phải tiến hành rất nhiều các cuộc phẫu thuật lớn nhỏ, số tiền bảo hiểm mà cô và cha mẹ Doãn có được còn lại không nhiều, tiền để dành trong nhà vẫn còn kém xa với con số đó. Thế là tòa án phán quyết đóng băng tài khoản của cha Doãn, phán quyết đem ngôi nhà của ông thế chấp cho Tập đoàn Âu Thị, phán quyết cô và Tiểu Trường phải rời khỏi nhà trong kỳ hạn một tháng. Nhưng việc cần làm trước tiên là phải chi trả tiền viện phí và thuốc men vẫn chưa đủ.

Tuy cô chưa bao giờ nói với Tiểu Trường chuyện này, nhưng Tiểu Trường đang trên giường bệnh dường như đã nhận thấy được điều gì. Cậu không quan tâm đến sự phản đối của bác sỹ, kiên quyết không ở lại bệnh viện. Và vào cái ngày cô không còn lối thoát đành phải lén lút tiếp tục bán máu để chi trả tiền thuốc men thì Tiểu Trường lại đang một mình làm thủ tục xuất viện, ngồi ở sảnh lớn bệnh viện đợi cô quay lại.

Có lẽ trả nhà là chuyện cần phải làm.

Nhưng người đó sao lại có thể từng bước, từng bước dồn ép đến như vậy... Nhìn thấy ngôi nhà đang bị phá hoại gần như hoàn toàn thay đổi, sự phẫn nộ và tuyệt vọng khiến cho một cô gái chỉ mới mười lăm tuổi như cô không có cách nào khống chế được tinh thần, Doãn Hạ Mạt bình tĩnh nói với tên thanh niên da đen đó:

“Cuối tháng mới hết thời hạn dọn nhà, bây giờ ở đây vẫn là nhà của tôi! Các người không có quyền đụng đến đồ đạc ở đây! Các người lập tức rút đi, đem đồ đạc đặt lại chỗ cũ, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát bắt các người!”

“Cảnh sát?!”

Tên thanh niên da đen ấy túm lấy tóc cô, ra sức lôi cô, hung hãn nói:

“Gan của mày quả không nhỏ! Được thôi, mày đi báo cảnh sát đi, xem xem thằng nào dám bắt tội tao! Chỉ cần Tập đoàn Âu Thị giảm một cái là cả

Cục cảnh sát đều sợ chết khiếp chứ đừng nói đến việc thu hồi tài sản trước thời hạn, coi như lão tử có giết chết mày cũng chả có ai dám lên tiếng!”

Mấy tên khác lập tức ủa lại, bao vây lấy cô gái bé nhỏ yếu ớt.

“Con nhỏ chết tiệt không biết mở to mắt nhìn!”, một bàn tay xấu xa đẩy cô một cái.

“Đại ca, dạy cho nó một bài đi! Trông yếu ớt như vậy mà dám la lối trước mặt bọn tao à!” Tên da đen ấy lại đưa tay đẩy cô nghiêng ngửa, giống như cô chỉ là một con kiến nhỏ bé trong bàn tay hắn.

“Bỏ chị tôi ra!”

Cậu bé Tiểu Trường liều mạng muốn cứu cô từ trong đám người đó, nhưng cái thân thể ốm yếu bệnh tật của cậu vốn không thể nào chen vào, cậu quơ lấy cái chổi trong vườn găng sức xông thẳng đến đám người đó mà đánh, đầu chổi quất thẳng vào phía sau đầu tên da đen.

“Muốn chết hả?!”

Tên thanh niên da đen hết sức phẫn nộ thả tay cô ra, trợn mắt hung hãn nhìn Tiểu Trường. Lợi dụng lúc đám người đó đang ngạc nhiên trong phút chốc, Tiểu Trường bỏ mặc tất cả chen vào bên trong, dang rộng cánh tay bảo vệ trước người cô, lớn tiếng nói:

“Không được ức hiếp chị tôi...”

“Này, thằng nhãi ranh kia”, ánh mắt chăm chăm nhìn vào Tiểu Trường bỗng chốc biến đổi, từ hung ác trở nên thâm tà khiến người ta phải kinh sợ, “Chưa mọc đủ cánh nhỉ, nhưng lão tử lại thích điệu bộ của chú lắm, đến đây, cho anh mày hôn cái nào!” nói xong, hắn lại bắt lấy Tiểu Trường, từ miệng hắn phun ra một mùi hôi thối ủa thẳng vào gương mặt đang sợ hãi của Tiểu Trường!

Cô kinh hồn, đã từng nghe qua việc có những tên ác ôn xấu xa thường thích xâm hại các bé trai, thậm chí còn bắt chúng trói lại đem bán cho những nơi đáng sợ! Sau cơn kinh hoàng, cô xông qua cản chặt lấy cánh tay tên da đen, mùi tanh của máu lập tức ủa vào khoang miệng cô!

“Aaa!!!”

Tên da đen đang nghiêm mặt kề sát Tiểu Trường chợt đau đớn kêu gào! Bàn tay đang nắm lấy Tiểu Trường buông lỏng ra.

“Mau chạy đi!”

Cô kéo chặt tay Tiểu Trường chạy về phía cổng lớn, không thể quan tâm đến đồ đạc trong nhà nữa, thoát khỏi nơi nguy hiểm này mới là quan trọng nhất!

“Rầm!”

Cái cơ thể yếu đuối vừa mới xuất viện của Tiểu Trường chạy theo không kịp bước chân cô, ngã nhào xuống mặt đất!

Cô hoảng hốt, ngồi xuống đỡ lấy cậu...

“Cục cưng, té có đau không?”, một bàn tay xấu xa đột ngột xô cô ra, tên thanh niên da đen ấy ngồi xuống, tay phải nâng cằm Tiểu Trường lên, đầu ngón tay xấu xa sờ mó cằm Tiểu Trường, “đến đây, chạy làm gì chứ, để anh thương chú, sau này sẽ làm người yêu bé nhỏ của anh, anh sẽ cho chú được ăn sung mặc sướng...”.

“Tất cả đồ đạc trong ngôi nhà này đều để lại cho các người”, cô nhanh chóng đứng dậy, kéo mạnh cánh tay bần thiêu của tên da đen, trầy trập ôm chặt Tiểu Trường vào lòng, cố gắng chế ngự sự hoảng sợ và phẫn nộ trong lòng, “các người muốn lấy cái gì thì cứ lấy đi, như vậy là được rồi chứ gì!”.

“Bé ngoan, anh đây chỉ cần có chú!”

Ánh mắt hằn lộ rõ sự thèm thuồng, hằn giật mạnh, cướp lấy Tiểu Trường từ trong lòng cô!

“Đại ca, anh lại có mới nói cũ rồi!”

“Thằng nhóc này thật làm người ta thèm muốn đó, đại ca hưởng xong nhớ cho đàn em thưởng thức đấy nhé!”

Sau lưng là những tiếng cười trêu ghẹo xấu xa độc ác của những tên thanh niên khác.

“Chị...”

Tiểu Trường cố gắng nắm chặt lấy tay cô, nói trong tiếng khóc sợ hãi.

Cô dùng hết sức lực ôm chặt lấy Tiểu Trường, như điên cuồng cô quay sang những thằng con trai đang nắm giữ kéo tay cô ra mà cắn mà đá, mà giẫm! Không thể để chúng cướp mất Tiểu Trường! Không được!

Nhưng, Tiểu Trường vẫn từ từ từng chút, từng chút một bị kéo ra khỏi lòng

cô!

“Chị...”

Tiểu Trùng la khóc nắm chặt lấy cô!

Vô số những bàn tay xấu xa, lôi kéo tranh giành Tiểu Trùng với cô. Đột nhiên những bàn tay ấy cùng lúc biến mất! Những sức lực mà cô dùng để chiến đấu với chúng đột ngột tan biến, mất đi trọng tâm, cô ngửa người té ngã xuống mặt đất! Đầu cô đau nhói, trước mắt tối sầm lại, chẳng còn thấy gì, hai tay vẫn ôm chặt Tiểu Trùng.

Tên da đen dâm dăng nằm sấp người xuống, đè lên người Tiểu Trùng và cô, mùi khí thối xông thiên trong miệng, hắn không chút kiêng kỵ hôn lên mặt rồi hôn lên cổ Tiểu Trùng, miệng nói ra những lời nói ghê tởm, “ừm... bé ngoan... ừm... anh hôn chú thật là thích đó... ừm... anh sẽ thương chú, anh sẽ để cho chú sướng như tiên, sướng muốn chết...”.

Đầu cô đau đớn như sắp nứt ra, nhưng so với nỗi đau ấy, điều càng khiến cho cô sợ hãi, đó là cặp mắt như lang sói đầy dâm ô ác độc, cái cảm giác sợ hãi đó gần như làm cô phát điên!

“Chị... cứu em...”

Tiểu Trùng đang run rẩy giãy giụa, những giọt nước mắt sợ hãi rơi xuống mặt cô. Ôi! Tiểu Trùng của cô, Tiểu Trùng của cô, nỗi sợ hãi tột độ khiến cô ôm chặt lấy Tiểu Trùng, một tay điên cuồng vùng vẫy, ngăn cản những hành động gớm ghiếc của hắn một cách vô ích.

Không thể lại để nguy hiểm đến gần Tiểu Trùng! Cô phải bảo vệ Tiểu Trùng! Người thân duy nhất của cô trên thế giới này chỉ còn Tiểu Trùng! Khó khăn lắm mới cứu được Tiểu Trùng trở lại từ cõi chết! Cậu thậm chí còn chưa hoàn toàn bình phục, làm sao có thể chịu được nỗi sợ hãi này!

Nhưng...

Cô ngăn chúng không nổi! Ngăn không được những nụ hôn kinh tởm của chúng ngăn không được việc chúng kéo Tiểu Trùng đi! Bên tai cô là tiếng nước bọt của những cái hôn bẩn thỉu khi hắn hôn lên Tiểu Trùng, Tiểu Trùng la khóc giãy giụa trong vòng tay cô từ từ bị kéo đi, trước mắt cô là một màn đêm điên loạn! Tiểu Trùng đã bị kéo tuột ra đến một nửa, cánh tay phải của cô trống trơn, “chị ơi... cứu em...”, Tiểu Trùng, đó là người thân

duy nhất của cô trên thế gian này! Trong bóng tối, tay cô vớ được một vật cứng lạnh lẽo...

“Bốp...”

Trong sự đen tối và hỗn loạn, cô nặng nề cầm lấy một vật cứng đập mạnh vào cái đầu đang phát ra những tiếng cười dâm tà điên loạn!

Hình như có cái gì đó đã vỡ...

Sau đó...

Tất cả đột nhiên yên tĩnh đến đáng sợ...

Tí tách...

Tí tách...

Một loại dịch thể vừa đậm đặc vừa hôi tanh từng giọt từng giọt chảy xuống mặt cô, màn đêm trước mắt cô từ từ lan ra, như màu đỏ của ánh mặt trời buổi chiều, lại giống như là máu, là máu tươi...

...

...

“Chị...”

“Chị...”

Tiếng gọi của Doãn Trường lo lắng quan thiết làm Doãn Hạ Mạt hoảng hốt từ trong cơn ác mộng bừng tỉnh.

Ánh mặt trời chiều trong suốt mê hồn, Doãn Hạ Mạt thần thờ nhìn khuôn mặt Tiểu Trường, tại sao gương mặt cậu vẫn yếu ớt xanh xao như vậy, vẫn giống như sáu năm về trước, nó xanh xao ốm yếu như những bong bóng nước dễ vỡ, hình như chỉ cần thở nhẹ thì sẽ vỡ tan.

Nếu như lúc đầu, Tập đoàn Âu Thị không hùng hổ hăm dọa như thế, thì Tiểu Trường sẽ không cần xuất viện gấp, nếu như sau đó cô không bị vào tù thì Tiểu Trường sẽ không ngất xỉu bên ngoài biệt thự nhà họ Âu bị dầm mưa tầm tã suốt cả đêm, có lẽ cậu sẽ được chăm sóc tốt, bây giờ cũng sẽ không suy nhược đến mức này...

Cô đã không bảo vệ tốt cho Tiểu Trường, chính là cô vô dụng, trước giờ cô không thể cho cậu em trai sức khỏe và niềm vui...

“Chị...”

Sự trống rỗng vô hồn trong đôi mắt Doãn Hạ Mạt làm Doãn Trường phát sợ,

cậu lắc nhẹ vai chị. Mấy năm trước, lúc chị vừa thoát khỏi cái nơi tăm tối đáng sợ đó, cũng giống như bây giờ đều làm cho cậu rất sợ hãi.

“Không phải anh!”

Giọng nói Âu Thần trầm lắng nhưng lại rất có uy lực đã lôi cô ra khỏi tấm màn đen tối đó.

Ánh mắt Âu Thần kiên nghị nhìn Hạ Mạt. Tuy rằng từ trong những câu nói thừa thớt của cô, vẫn chưa rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh... bất luận vào lúc nào, bất luận có mất ký ức hay không, anh tuyệt đối sẽ không bao giờ làm những việc tổn hại đến cô!

“Nếu như anh đã thật sự quên mất thì chuyện nhỏ như vậy cũng không đáng để anh phải lãng phí sức lực nhớ lại đâu.” Doãn Hạ Mạt nhắm nghiền đôi mắt lại, tinh thần cô từ trong hoảng hốt trở lại bình tĩnh, “Xin lỗi anh, em rất mệt, em muốn trở về”.

Doãn Hạ Mạt nắm lấy tay Tiểu Trùng, chậm chậm bước về phía cửa phòng, dường như không nhìn thấy hình dáng quản gia Thâm đang chờ dẫn kinh ngạc, cô nhẹ nhàng kéo tay Tiểu Trùng đi, bước ra khỏi phòng nghỉ, rồi rời khỏi phòng khách.

Nhìn theo hình bóng cô đang dần dần mất hút, một cảm giác buốt lạnh chợt ngập tràn cơ thể Âu Thần!

Giống như cái đêm sáu năm về trước, nỗi đau thấu tim như một cơn ác mộng. Cô đã không quay đầu lại, không một chút quyến luyến do dự lạnh lùng bỏ đi trong đêm tối...

Rất lâu, Âu Thần cố giấu ánh mắt suy sụp đau khổ, quay đầu nhìn về phía quản gia Thâm đang chờ dẫn suy nghĩ, lạnh lùng hỏi, “Quản gia Thâm, bác có thể nói cho cháu biết, rốt cuộc là như thế nào không?”.

Minh Hiếu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 5

Buổi tối.

Trên giường bệnh, Doãn Trùng lo lắng nhìn người chị gái đang đứng bên cạnh cửa sổ. Chị đã đứng ở đó rất lâu, lặng lẽ nhìn những ngôi sao trên bầu trời đêm, khuôn mặt trong sáng bị màn đêm bao phủ, ánh mắt xa xăm trống trải.

Doãn Trùng còn nhớ lúc chị mới thoát khỏi cái nơi đen tối đó, khắp người thương tích, trên mặt cũng có một vết thương còn nguyên, nhưng cho dù cậu có đau lòng cố truy hỏi chị rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, chị cũng chỉ im lặng không nói một lời, trong đôi mắt chị chỉ có một sự sâu lắng. Sau đó, vết thương trên mặt chị cũng lành lại dần, không để lại một chút vết tích nào. Dường như chị cũng đã dần dần hồi phục, đã cười nói và vẫn dịu dàng như xưa, chỉ là khoảng thời gian bị nhốt lại cái nơi đen tối đó đã trở thành đề tài cấm kỵ mãi không được nhắc đến.

Tại sao lại phải lật lại những chuyện cũ...

Tại sao không lại không để cậu và chị quên hết đi đoạn quá khứ đau buồn đó chứ...

“Cốc! Cốc!”

Có tiếng gõ cửa phòng bệnh.

“Mời vào.”

Doãn Trùng khẽ nói, Doãn Hạ Mạt bị đánh thức từ từ quay người lạ. Cửa phòng bệnh được mở ra, một hình dáng trông vừa nghiêm nghị lại hơi cố hữu bước vào, Doãn Trùng ngậy người khi nhận ra người vừa bước vào chính là quản gia Thẩm.

“Cô Doãn.”

Quản gia Thẩm khom lưng chào Doãn Hạ Mạt một cách lễ tiết, sau đó, nét mặt không chút biểu cảm nhìn thẳng vào cô và nói. “Trước tiên xin cô hãy bỏ qua cho sự mạo muội này đã làm phiền đến cô, cuộc nói chuyện lần này hoàn toàn không phải chỉ thị của thiếu gia, mà là chính tôi đã tự ý đến đây.”

“Xin đừng gọi cháu là “cô”.”

Sau khi Doãn Hạ Mạt lấy lại bình tĩnh, cô tỏ ý mời quản gia Thấm ngồi xuống.

“Bác Thấm có chuyện gì xin cứ nói.”

“Thành thật xin lỗi, cuộc nói chuyện giữa cô và thiếu gia trong phòng nghỉ chiều nay tôi đã vô tình nghe thấy tất cả”, quản gia Thấm vẫn đứng, dường như không nghe thấy lời mời của Doãn Hạ Mạt, thần sắc và thái độ của ông chứa đựng sự cứng nhắc cố hữu, “cô Doãn, xin đừng trách tôi nói thẳng, cô không có quyền lấy sự suy đoán cá nhân mà làm tổn thương đến thiếu gia”.
“...”

Doãn Hạ Mạt nhú mày, không biết rốt cuộc ông ấy có ý gì.

“Việc năm đó toà án truy tố khoản nợ mà ông Doãn đã nợ Tập đoàn Âu Thị, đồng thời đóng băng tài khoản, thu hồi ngôi nhà, tất cả những việc đó hoàn toàn không liên quan đến thiếu gia”, quản gia Thấm chậm rãi nói, “bởi vì... những chuyện đó đều là do tôi làm”.

“Bác nói cái gì?”

Doãn Hạ Mạt vội ngẩng đầu lên.

Cô nhìn thẳng vào ông lão đang đứng trước mặt. Cô đã biết quản gia Thấm từ khi còn nhỏ, quản gia Thấm trước giờ đều ở bên cạnh Âu Thần như hình với bóng, trung thành tận tụy, như một người hầu và cũng như một người cha.

“Đúng vậy.” Ánh mắt quản gia Thấm hoàn toàn không trốn tránh, ông kể, “Năm đó bộ phận tài vụ của Tập đoàn đã xin chỉ thị về việc liên quan đến khoản nợ sau khi ông Doãn qua đời phải giải quyết như thế nào, là tôi đã quyết định thay thiếu gia, phải theo kỳ hạn quy định của pháp luật đòi lại khoản nợ đó”.

“Âu Thần đã để bác giúp anh ta quyết định mọi việc sao...” Nụ cười trên môi cô dần biến mất, không muốn nghe thêm gì nữa, với tính cách của Âu Thần làm sao có thể để quản gia Thấm nhúng tay vào việc này.

“Thiếu gia đã không hề biết những chuyện này.”

“...”

“Vào cái đêm cô và thiếu gia chia tay”, giọng quản gia Thấm lạnh lùng như

sắt đá, “cậu ấy một mình lái xe trong mưa, và đã xảy ra tai nạn nghiêm trọng, thiếu gia bị thương nặng hôn mê hơn hai tháng, sau khi cậu ấy trở về từ cõi chết, đã hoàn toàn mất đi trí nhớ”.

Tai nạn?!

Tai cô ù đi, giống như có tầng tầng lớp lớp sương trắng bao phủ, Doãn Hạ Mạt ngây người kinh ngạc! Vào cái ngày sau nhiều năm Âu Thần và công ty Lỗi Âu hợp tác với nhau, cô đã từng nghe qua việc Âu Thần bị mất trí nhớ, cô luôn cho rằng đó chỉ là một sự cố ngẫu nhiên, thì ra lại là...

Vào cái đêm chia tay Âu Thần đã xảy ra chuyện sao?!

Dưới gốc cây anh đào vào đêm đó sáu năm trước, cô đã ném sợi ren lụa màu xanh vào màn đêm, đó chỉ là những lời nói trong lúc tuyệt vọng và oán hận đã làm tổn thương đến Âu Thần, dưới những tán cây anh đào đang lung lay dữ dội, gương mặt Âu Thần đau đớn nhột nhột, người anh từ từ quỵ xuống...

Âu Thần...

Âu Thần...

Doãn Hạ Mạt bóp chặt nắm tay, nỗi đau cuộn thắt trong lòng khiến hơi thở cô như nghẹn lại! Chính vào đêm đó, cái đêm mà cô mất đi lý trí đã làm tổn thương đến Âu Thần, thì Âu Thần đã xảy ra chuyện...

Cô ta là bùa chú ma quỷ trong sinh mệnh của thiếu gia...

Nhìn khuôn mặt sợ hãi thất thần của Doãn Hạ Mạt, quản gia Thẩm vô cùng đau xót. Lúc đầu, ông cho rằng người con gái này là ánh mặt trời của thiếu gia, vì cô ta mà thiếu gia đã dần dần biết cười, biết mong đợi, biết tự lập, và còn biết tự tay làm những món quà suốt cả đêm vì cô ấy.

Nhưng đêm đó, là chính cô ta đã tàn nhẫn khắc nghiệt!

Bên ngoài cổng vườn, tuy không nghe thấy cô và thiếu gia đã nói gì, nhưng từ cánh cổng đang rộng mở đó ông có thể nhìn thấy tất cả. Trong cơn mưa tầm tã như trút nước, thiếu gia quỳ dưới gốc cây giữa màn đêm tăm tối, ông đã mấy lần dẫn lòng không nổi, muốn chạy tới đỡ cậu ấy dậy, nhưng ông sợ sự tôn quý và lòng kiêu ngạo của thiếu gia, cậu ấy không thể chấp nhận việc bị người khác nhìn thấy mình trong tình cảnh thảm hại như vậy...

Cuối cùng, thiếu gia cũng chậm rãi bước ra khỏi khu vườn sau bốn tiếng

đồng hồ. Nước mưa đã làm cho cả người cậu ướt sũng, mái tóc đen rũ xuống, khuôn mặt nhợt nhạt, những giọt mưa rơi tí tách tí tách, thiếu gia bước rất chậm, nhưng sống lưng lại rất thẳng. Cự tuyệt sự giúp đỡ của ông, trong cơn mưa, cậu quay đầu nhìn hướng khu vườn, sự tuyệt vọng trong ánh mắt khiến ông đến giờ cũng không thể nào quên được. Thiếu gia kêu tài xế ra khỏi xe, tự mình ngồi vào ghế tài xế, cửa xe đóng thật mạnh, trong lúc ông và người tài xế đang kinh hoàng không biết phải làm gì thì cậu ấy đã lái xe lao vút đi trong đêm mưa.

Lúc đó, ông chợt có một dự cảm mơ hồ!

Sau đó...

Là một tai nạn!

Khi ông nhận được điện thoại từ sở cảnh sát thì thiếu gia toàn thân đầm máu được đưa vào phòng cấp cứu, cảnh sát nói đó là tai nạn xe. Cuộc phẫu thuật kéo dài gần một ngày, ông chủ cũng vội vàng trở về từ Pháp, nhưng thiếu gia vẫn còn hôn mê, bác sĩ nói ngoài những vết thương bên ngoài và cơ quan nội tạng bị tổn thương ra, còn có một cục máu bầm tích tụ trong não bộ của thiếu gia đè lên dây thần kinh, tình trạng cực kỳ nguy hiểm.

Tai nạn xe!

Lại là tai nạn xe!

Tai nạn xe lần này là ngoài ý muốn, hay là... ông thật sự không dám nghĩ tiếp, thiếu gia tôn quý của ông làm sao có thể vì một người con gái mà...

Nhưng sự tổn thương mà người con gái đó đã gây ra cho thiếu gia thì không thể tha thứ được! Cho nên lúc Tập đoàn Âu Thị đem văn kiện xin chỉ thị có nên truy tố khoản nợ của cha nuôi Doãn Hạ Mạt hay không nộp lên cho ông chủ, thì ông đã nói với ông chủ, người con gái đó phải trả giá đắt cho những việc cô ta đã gây ra cho thiếu gia.

“Có điều những tên được thuê đi thu hồi tài sản đã quá thô bạo như vậy, đã làm những hành vi hạ đẳng với hai chị em cô, và còn dẫn đến việc cô phải vào tù, lúc đó tôi không hề nghĩ đến.”

Giọng quản gia Thẩm nghiêm nghị nói, đồng thời ông khom lưng trước Doãn Hạ Mạt và Doãn Trừng, “Lời xin lỗi này có lẽ đã quá trễ, nhưng tôi vẫn muốn xin lỗi hai người”.

Doãn Hạ Mạt nhìn ông ngạc nhiên, sự mơ hồ và đau khổ cùng chất chứa trong đôi mắt cô.

“Tất cả... đều do ông làm sao?”

“Đúng vậy.”

“Trong đó có cả việc Tiểu Trường ngắt xiu trước biệt thự nhà họ Âu, và bị dầm mưa suốt cả đêm, nhưng lại không có người hỏi han, thậm chí cũng không hề gọi xe cấp cứu”, hơi thở cô trở nên gấp gáp, nhìn chăm chăm vào quản gia Thâm, “đó cũng là... do ông làm sao?”

“Chị, lúc đó không phải do quản gia Thâm...”

Trên giường Doãn Trường chật vật ngồi dậy, giải thích với chị.

Sau khi chị bị cảnh sát bắt vì tội gây thương tích cho tên thanh niên da đen đó, cậu vừa lo sợ vừa hoang mang, sợ chị phải chịu khổ ở nơi đáng sợ đó, sợ chị bị hành hạ, biết phải làm sao đây. Trong cơn hoảng loạn, cậu chỉ nghĩ đến có một người có thể cứu chị, thế là cậu chạy đến trước cổng biệt thự nhà họ Âu.

Nhưng mặc kệ cậu có ra sức khẩn cầu như thế nào, quản gia và những người hầu của khu biệt thự đều không chịu cho cậu vào, cũng không chịu nói cho cậu biết Âu Thần đang ở đâu. Cậu nắm chặt lan can sắt cổng biệt thự mà van nài, một người hầu nam to lớn đẩy cậu ra, ngã nhào, mất đi ý thức và rơi vào hôn mê!

Lúc tỉnh dậy, đã là nửa đêm, trên bầu trời mưa như trút nước mà cậu vẫn nằm trên mặt đất bên ngoài biệt thự. Nước mưa lạnh buốt mang theo cái lạnh thấu xương, cậu nhìn thấy bên trong biệt thự là một màn đêm tối tăm giống như không có sự sống, cậu run rẩy, một lần nữa đứng dậy nhấn chuông cửa, có lẽ anh Âu Thần đã trở về, có lẽ anh Âu Thần đang ngủ ở bên trong...

Nhưng vẫn chẳng có ai chịu ra mở cửa cho cậu...

Sau một cơn choáng váng, cậu lại ngắt xiu trên nền đất đầy nước mưa...

“Là tôi đã bảo họ làm”. Nét mặt quản gia Thâm vẫn không để lộ bất cứ sự biểu cảm nào, ông kể. “Căn biệt thự không hoan nghênh bất cứ sự quấy nhiễu nào và cũng không hoan nghênh bất cứ người lạ mặt nào”. Lúc chăm sóc thiếu gia đang trong cơn hôn mê, ông đã nhận được điện thoại xin chỉ

thị từ biệt thự của quán gia Lưu, nhìn thiếu gia đang hấp hối trên giường bệnh, ông đã lạnh lùng trả lời quán gia Lưu.

“Hình như ông cho rằng những việc mà ông đã làm đều là đúng đắn.”

Doãn Hạ Mạt cố nén cơn giận.

Lúc đó Tiểu Trường mới xuất viện, cơ thể bệnh tật vốn còn rất yếu đang trong cơn hôn mê đã bị nước mưa dội xối xả suốt cả một đêm, lập tức lại trở nên trầm trọng, chuyển thành bệnh thận ác tính và những cơ quan nội tạng khác cũng bị ảnh hưởng. Vì những chứng bệnh đó mà cơ thể Tiểu Trường từ trước đến giờ không thể phục hồi, thậm chí bây giờ bệnh cũng không khỏi hẳn được, chỉ có thể phẫu thuật thay thận để giành lấy cơ hội sống mà thôi. Hơn nữa, bác sĩ cũng đã nói, nếu có làm tốt cuộc phẫu thuật thay thận thì Tiểu Trường cũng...

“Tận mắt chứng kiến tình cảm và tính mạng của thiếu gia đều bị tổn thương, tất cả những chuyện mà tôi làm lúc đó đối với tôi mà nói, đều là việc phải làm.”

“Ông muốn đối xử với tôi với tôi thế nào chẳng nữa, tôi cũng không có gì để nói”, lồng ngực Doãn Hạ Mạt hơi nhức nhối, “nhưng lúc đó Tiểu Trường chỉ là một đứa bé! Chẳng lẽ ông lại không có chút cảm giác tội lỗi sao?”

Quán gia Thâm im lặng trong giây lát, hình như trong đôi mắt ông thoáng hiện sự ăn năn.

“Tôi sẽ chịu trách nhiệm về những việc mà tôi làm nhưng cô hiểu lầm thiếu gia cố ý làm tất cả mọi chuyện khiến tôi hết sức lo lắng.”

“...”

Doãn Hạ Mạt đau đớn. Thì ra tất cả đều là một sự hiểu lầm sao? Nhưng bây giờ có nói ra những chuyện đó cũng đâu còn có ích gì, tất cả những tổn thương đều đã khắc sâu, tất cả những sai lầm đều rất khó để bù đắp.

Quán gia Thâm nhìn thẳng vào Doãn Hạ Mạt và nói:

“Thiếu gia đã dùng cả sinh mạng để yêu cô, cậu ấy không thể và sẽ không bao giờ làm bất cứ điều gì khiến cô đau khổ. Xin cô hãy tôn trọng tình cảm của thiếu gia, đừng làm tổn thương cậu ấy hết lần này đến lần khác.”

“Lại là Doãn Hạ Mạt...”

Trên quán bar, ánh đèn hồng huyền ảo, trên chiếc sofa màu cánh hồng được xếp thành vòng tròn, Thẩm Tường vừa nói vừa đặt tờ báo cũ của ngày hôm kia xuống, ông chủ Hạ tiện tay cầm nó lên. Ở đằng xa, vài người vệ sĩ thân hình to lớn đứng canh khiến cho những người khách trong quán không thể lại gần chỗ này được.

“Hả?”

Trên mặt báo một hàng chữ lớn nổi bật “Bản án ngày xưa của Doãn Hạ Mạt, cô dâu mới của một gia đình danh giá, đã từng bị xoá sạch!” Ông chủ Hạ nhìn vào tờ báo như đang suy nghĩ điều gì. Hoa Cầm? Người phóng viên này quả là có bản lĩnh, năm đó ông đã bán mạng đem toàn bộ những ghi chép về Doãn Hạ Mạt khi ở trong trại giam tiêu huỷ hết, nhưng không ngờ lại xảy sai sót này.

Doãn Hạ Mạt ...

Lần trước cô ấy đã chủ động đến tìm ông, không biết là vì chuyện gì. Đối với những chuyện cũ, ông càng không muốn nhắc đến, nhưng cô ấy đã ngỏ lời thỉnh cầu...

Với thân phận của người đó, ông cũng không thể nào hoàn toàn không để ý...

“Có lẽ hôn lễ sẽ bị huỷ bỏ, Tập đoàn Âu Thị làm sao có thể tiếp nhận một người con dâu đã có án tù.”

Lòng Thẩm Tường rồi bời nhìn Lạc Hi đang ngồi cạnh mình. Tuy tin tức vụ việc Doãn Hạ Mạt đã từng vào tù đã được đăng trên tờ Nhật báo *Quất Tử*, nhưng tin tức này chỉ như bong bóng nước nhanh chóng tan, các tờ báo khác cũng chỉ đăng tin này có một ngày rồi tất cả đột nhiên im hơi lặng tiếng, tuy nhiên chuyện này đã được giới thượng lưu biết đến. Người phóng viên đó đã viết rất tường tận lại có căn cứ, nhất định không phải là ngụy tạo không cơ sở. Dưới ánh đèn mờ ảo, Lạc Hi như thể không nghe thấy gì, cũng không nhìn thấy gì, anh chỉ im lặng uống rượu hết ly này đến ly khác.

Thẩm Tường vốn dĩ đang hy vọng Doãn Hạ Mạt lấy chồng giàu sang có thể giúp Lạc Hi thấy rõ bộ mặt mê danh hám lợi của người con gái đó, cô ấy không đáng để anh phải như thế này!

Nhưng...

Hơi thở của Lạc Hi càng ngày càng yếu ớt, gương mặt anh càng ngày càng nhợt nhạt, khiến Thẩm Tường vô cùng lo lắng, giống như sức sống của Lạc Hi đang dần lụi tàn, giống như anh sẽ biến mất trên cõi đời này bất cứ khi nào.

“Anh không thể lại uống rượu nữa!”

Thẩm Tường không thể ngồi yên được nữa, cô giành lấy ly rượu từ trong tay Lạc Hi, Lạc Hi dờ dẩn nhìn bàn tay trống trơn của mình như thể đó là món đồ cuối cùng mà anh có được cũng bị người khác cướp đi.

“Cô ta đáng để anh như vậy sao? Cô ta rốt cuộc có gì tốt chứ?! Chẳng qua chỉ là một người con gái lăng lơ mà thôi, vì danh lợi không chừa mọi thủ đoạn, chỉ muốn trèo cao, anh đã vì cô ta làm biết bao nhiêu chuyện, một khi cô ta có cơ hội được gả vào gia đình giàu sang quyền thế thì liền vứt bỏ anh...”

“Đủ rồi!”

Không muốn nghe thêm những lời này, Lạc Hi gắng sức đứng lên, người Lạc Hi lảo đảo, không biết là do đã uống nhiều rượu hay là do mấy ngày nay anh mất ngủ, không hề chớp mắt, trước mặt Lạc Hi là một màu đen u tối đầu anh choáng váng dữ dội!

“Lạc Hi ...”

Thẩm Tường lo lắng đỡ lấy anh, cảm nhận được cơ thể anh rất lạnh, yếu đuối như lớp sương trắng phảng phất trong đêm.

“Anh không khoẻ đúng không, tại sao người lại lạnh như vậy...”

“Anh Hai, nếu không có gì thì em về trước đây.”

Trong cơn choáng váng, những sự vật xung quanh đang hiện ra mờ mờ ảo ảo trước mặt anh, Lạc Hi cố gắng khắc chế sự mệt mỏi cất tiếng chào ông chủ Hạ, rồi vùng tháo ra khỏi vòng tay của Thẩm Tường, từ từ đi ra khỏi quán bar. Tối nay Thẩm Tường gắng gượng lôi Lạc Hi ra khỏi nhà, cô bảo người có ơn với Lạc Hi là ông chủ Hạ đang muốn gặp mặt anh, chung quy

chỉ là chính cô mượn cớ mà thôi.

Bộ phim *Thiên hạ thịnh thế* đã đóng máy, Lạc Hi cũng chẳng còn trách nhiệm và cũng không cần phải bận tâm đến điều gì nữa, cái thế giới này vốn chỉ là sự đen tối và lạnh lẽo, anh chỉ muốn thu người trong căn phòng của mình, không muốn đi gặp bất cứ ai, và cũng không muốn nghe thấy những chuyện liên quan tới cô ấy.

“Lạc Hi!”

Thẩm Tường cũng đứng dậy toan đuổi theo, sắc mặt Lạc Hi nhợt nhạt, cơ thể yếu ớt như đang phát bệnh không thể để anh ấy lang thang một mình, lỡ như xảy ra chuyện gì...

“Để cậu ấy đi đi.” Ông chủ Hạ trầm giọng nói, ngăn cô lại, “Có những vết thương cần phải do bản thân mình tự chữa lành, cô hãy để cậu ấy yên tĩnh một tí”.

“Nhưng anh ấy uống đã rất nhiều rượu...”

Nhìn theo bóng dáng cô đơn lạnh lẽo đang khuất dần sau cánh cửa của Lạc Hi, lòng Thẩm Tường quặn đau.

“Tôi sẽ lo chuyện đó.”

Ông chủ Hạ ngoắc tay gọi vệ sĩ, một người vệ sĩ bước đến, ông chủ Hạ nói nhỏ mấy câu, anh ta gật đầu rồi sau đó cũng rời khỏi quán bar.

Ra khỏi quán bar.

Trên con đường Tử Hoa, người xe qua lại tấp nập, bóng của Lạc Hi được ánh đèn đường hắt xuống nghiêng dài trên mặt đất. Lạc Hi khật khưỡng mở mắt ngửa đầu lên chỉ nhìn thấy vài ngôi sao thưa thớt treo trên bầu trời đêm u ám. Anh thần thờ đứng giữa trời đêm, từng cơn nhẹ lướt qua mặt anh khiến cho men rượu trong người bùng lên mãnh liệt, dạ dày anh khó chịu rộn rạo, Lạc Hi vất vả bước vào một ngõ nhỏ gần đó.

“Oẹ...”

Lạc Hi vịn tay lên bức tường, trong con hẻm nhỏ, khuôn mặt anh xanh xao nhợt nhạt, anh bắt đầu nôn mửa dữ dội. Cơ thể anh khó chịu co dúm lại như một con tôm, anh dựa người vào tường từ từ quy xuống.

Đã từng vào tù sao...

Với tính cách nhẫn nại bình tĩnh của cô ấy, lại bị bức ép đến mức phải làm

ra những hành vi phạm pháp đó nhất định là một việc rất đáng sợ. Trong những ngày tháng đó, cô ấy đã trải qua đau khổ như thế nào...

Anh rất muốn được gặp cô!

Rất muốn biết được rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, muốn biết cô đã quên những ký ức đau buồn đó chưa, nếu cô không muốn nói thì anh sẽ lặng lẽ ở cạnh cô...

Trong màn đêm tăm tối.

Ngõ hẻm sâu hun hút.

Sự đau khổ giống như có một bàn tay tàn nhẫn vò nát cõi lòng Lạc Hi, dạ dày anh lại sôi sục, anh tiếp tục nôn, sắc mặt nhợt nhạt của anh giống như những cánh hoa trắng đang trôi trên dòng sông trong đêm tối, yếu đuối và thê thảm, trong lúc nôn mửa như muốn chết đi, nước mắt anh từ từ thấm ướt hàng mi.

Nhưng cô ấy đã không còn cần đến anh...

Bên cạnh cô ấy đã có người khác...

Âu Thần có vì những chuyện đã qua mà bỏ rơi cô ấy không...

Nếu như cô ấy bị bỏ rơi, anh nhất định sẽ chế giễu cô ấy, sẽ để cho cô ấy phải hối hận vì đã vứt bỏ anh! Sau đó... anh sẽ tha thứ cho cô ấy, sẽ cho cô ấy tất cả những gì mà cô ấy muốn, mãi mãi sẽ không bao giờ để cô ấy bỏ đi...

Lạc Hi lại nôn mửa dữ dội khiến toàn bộ sức lực trong cơ thể anh cạn kiệt hoàn toàn, hai hàng nước mắt lặng lẽ từ từ rơi xuống. Giống như ánh sáng le lói của những ngôi sao trên bầu trời đêm, những giọt nước mắt trong con hẻm nhỏ tối tăm, lặng lẽ không thành tiếng.

Âu Thần...

Làm sao có thể từ bỏ Hạ Mạt được...

Đã bao nhiêu lần anh thấy tình cảm hiện lên trong đôi mắt Âu Thần dành cho Hạ Mạt, sâu đậm giống như cô ấy là thứ ánh sáng duy nhất trong cuộc đời của anh ta, làm sao Âu Thần có thể vì cái gọi là những chuyện đã qua mà bỏ rơi Hạ Mạt được...

Chỉ là mơ mộng hão huyền mà thôi...

Giống như vận mệnh đang gắn kết Hạ Mạt với Âu Thần lại với nhau, còn

anh, anh chẳng qua chỉ là một kẻ dư thừa, từ cái ngày anh sinh ra, anh đã luôn là một kẻ dư thừa...

“Anh Lạc.”

Tiếng bước chân từ bên ngoài vọng vào trong ngõ hẻm, người bảo vệ nhìn thấy Lạc Hi đang ngồi trong hẻm tối, định tới đỡ anh.

Lạc Hi từ chối sự giúp đỡ của người vệ sĩ, anh chặt vật bám vào tường cố gắng đứng thẳng dậy, sắc mặt anh nhợt nhạt, nhưng nước mắt và những vết thương yếu đuối đã mờ nhạt.

“Anh Lạc, để tôi đưa anh về nhà.”

“... Khởi cần.”

Bóng dáng Lạc Hi cô độc, anh vất vả gắng gượng bước ra khỏi con hẻm, ánh sao trên bầu trời nhẹ nhàng chiếu xuống người anh, giống như những giọt nước mắt lạnh lẽ và cô đơn.

Mọi chuyện đã không còn cách nào có thể quay trở lại...

Ba ngày nữa...

Cô ấy sẽ là vợ người ta...

Bầu trời thu trong lành mát mẻ.

Chiếc va li bằng da kiểu cổ được mở tung đặt trên bàn, bên trong đã đựng đầy những vật tùy thân mười mấy năm qua, một bàn tay hiện rõ sự già nua cầm lấy chiếc khung ảnh trên tủ đầu giường, ánh mặt trời chiếu vào tấm ảnh bên dưới lớp kính, lúc đó thiếu gia chỉ mới hai tuổi, đang bước chập chững trên thảm cỏ xanh mướt chơi đùa cùng con mèo nhỏ, không cẩn thận suýt té ngã, ông đã kịp thời từ phía sau đỡ lấy thiếu gia, cậu ấy quay đầu nhìn ông nở nụ cười tinh nghịch của một đứa trẻ lộ rõ trên khuôn mặt.

Ông nhìn vào tấm ảnh ấy rất lâu, rất lâu.

Quản gia Thẩm chậm rãi đặt khung hình vào chiếc va li, “roẹt...”, khoá va li từ từ được kéo lại, ông xách chiếc va li da nặng nề, chầm chậm quay lưng bước về phía cửa.

“Nghe nói bác đã từ chức?”

Ngoài cửa, có tiếng bước chân vang lên, một dáng hình thon dài mảnh mai, là Doãn Hạ Mạt. Nhìn chiếc va li da đang trong tay ông già và mái tóc hoa

râm của ông, giọng Doãn Hạ Mạt nhỏ nhẹ, điềm tĩnh.

Lúc ở phòng bệnh, biết được những sự việc trong quá khứ đều do một tay quản gia Thầm làm, cô cho rằng mình sẽ vì bệnh tình của Tiểu Trường lúc đó đột ngột xấu đi và những ký ức đáng sợ trong cái nơi tăm tối đó mà phần nộ oán hận ông, nhưng với một ông lão kiên cường đang ngày càng già yếu, cô lại không thể nào hận ông được.

Tại biệt thự, trong lúc đang đợi Âu Thần ở phòng khách, Doãn Hạ Mạt không thấy sự xuất hiện của quản gia Thầm, người mà xưa nay luôn tận tâm với công việc. Sau khi hỏi thăm và nghe thấy cô người hầu nói quản gia Thầm đã từ chức, đang thu dọn hành lý chuẩn bị rời khỏi đây, Doãn Hạ Mạt giật mình cảm thấy khó chịu trong lòng, sau khi đã hỏi rõ phòng quản gia Thầm ở đâu, Doãn Hạ Mạt vội vàng đến đó.

“Vâng, thưa cô Doãn.”

Quản gia Thầm cung kính cúi đầu chào cô, sắc mặt không buồn cũng không vui.

“Là vì chuyện của sáu năm trước sao?” Doãn Hạ Mạt nhíu mày.

“Vâng.”

“Cháu tưởng rằng bác sẽ không hối hận về những việc mà bác đã làm.”

“Đúng vậy, tôi sẽ không hối hận. Nếu như có lặp lại lần nữa, lại phải nhìn thấy thiếu gia bị trọng thương hôn mê nằm trên giường bệnh, có lẽ tôi sẽ lại làm những việc giống như vậy.” Tấm lưng già yếu của quản gia Thầm vẫn đứng thẳng, “nhưng, những hành động của tôi năm đó đã làm cô hiểu lầm thiếu gia trong suốt thời gian qua, khiến cô phải hứng chịu những tai họa ngoài sự trừng phạt mà cô đáng phải chịu, càng khiến cho người em trai vô tội của cô bị liên lụy, những hậu quả đó tôi đều phải gánh vác”.

“Cái cách mà bác phải gánh vác hậu quả, chính là rời khỏi Âu Thần sao?” Doãn Hạ Mạt lạnh lùng nói.

“Cô sắp kết hôn với thiếu gia, và sẽ không thích nhìn thấy người làm tổn thương cô tiếp tục ở bên cạnh thiếu gia”, đuôi mắt quản gia Thầm xuất hiện mấy nếp nhăn, như thể ông lại già thêm vài tuổi.

Doãn Hạ Mạt nhìn ông chăm chú.

Rất lâu sau, trong ánh mắt Doãn Hạ Mạt xuất hiện một thứ tình cảm phức

tạp, cô cất tiếng nói, “Nếu như là vì cháu mà bác quyết định rời khỏi, vậy thì bác hãy vì Âu Thần mà ở lại đi”.

“...”

Quản gia Thấm ngậy người không nói lời nào.

“Những sự việc đã qua, rốt cuộc là ai đúng ai sai, sẽ không thể nào nói chính xác được.” Khoé môi Doãn Hạ Mạt cố nặn ra một nụ cười đau khổ, “Tuy trong lúc nguy nan, lại bị ép trả nợ, cháu giống như đang trong tuyết lạnh lại bị dội thêm sương giá, nhưng đó vốn dĩ là số tiền mà cha nuôi cháu nợ Tập đoàn Âu Thị, thiếu nợ thì phải trả cũng là chuyện đương nhiên. Tuy cháu hận những người đã nhẫn tâm để Tiểu Trùng ngất xỉu trong cơn mưa đông trước cổng biệt thự suốt cả một đêm không thèm hỏi han, nhưng cháu cũng đã từng nhẫn tâm giày vò Âu Thần. Nhân quả, có lẽ tất cả là báo ứng của sự ngu ngốc, cháu cũng rất hồ thẹn, đâu có tư cách gì mà đuổi bác đi?”. “Cô Doãn...” quản gia Thấm vô cùng cảm động gật đầu một cái, rồi lại lắc đầu nói, “ý tốt của cô tôi xin nhận nhưng tôi lại không có tư cách nào để ở lại đây nữa”.

Mắt Doãn Hạ Mạt nhìn ông lão cố chấp ấy.

Cô hít nhẹ một hơi rồi nói, “Cho dù bác ra đi thì có thể bù đắp được gì chứ?... Hãy ở lại, đừng để bên cạnh Âu Thần lại mất đi một người thân, Âu Thần không thể thiếu bác, bác... e rằng cũng không thể rời xa Âu Thần”.

“Còn về phần cháu”, đôi mắt Doãn Hạ Mạt trong lảng, tĩnh lặng màu hồ phách, “nếu cần cháu có thể tự để đôi mắt cháu loại bỏ những sự việc mình không muốn nhìn thấy”.

Nói đoạn Doãn Hạ Mạt đón lấy chiếc va li đang nằm trong tay quản gia Thấm.

Cô bước ra khỏi phòng quản gia Thấm .

Lòng Doãn Hạ Mạt lúc này thật bình yên, trong ánh nắng ngày thu, những sự việc trong quá khứ cuối cùng đã được trả lại sự thật, giống như những đám mây đen theo gió mà bay đi. Doãn Hạ Mạt đã từng oán hận Âu Thần, rằng trước đây, tình cảm của Âu Thần đối với cô chỉ giống như cô là một con cừu ngoan ngoãn, Âu Thần thích thì chiếm lấy, đến lúc không đoạt được thì lại muốn chà đạp cô.

Nhưng...

Hoá ra cô đã hiểu lầm Âu Thần.

Vào cái đêm họ chia tay dưới gốc cây anh đào đó, Âu Thần đã...

Ánh mặt trời đang chiếu rọi trên mặt đất, một chiếc bóng nghiêng dài, Doãn Hạ Mạt ngạc nhiên ngẩng đầu lên, người đó chính là Âu Thần. Anh đứng trước tấm cửa kính nằm trên hành lang không biết đã bao lâu, những tia nắng phía sau lưng cứ thế rọi lên người Âu Thần, dáng hình anh như được ánh nắng mặt trời khảm nạm lên những đường viền hào quang óng ánh, sợi ren lụa màu xanh trên cổ tay anh dịu dàng bay trong gió thu nhẹ nhẹ.

“Em... đến tìm anh sao?”

Trong giọng nói của Âu Thần có chút suy sụp được kìm nén, anh nhìn cô chăm chú. Khi người hầu báo với Âu Thần rằng cô đang đợi ở phòng khách thì sau sự vui mừng ngắn ngủi là một cảm giác rối bời trong lòng. Cuộc nói chuyện giữa Hạ Mạt và quản gia Thẩm, anh cũng đã nghe thấy. Tuy Âu Thần rất cảm kích vì cô đã giữ quản gia Thẩm ở lại, nhưng anh lại lo lắng về việc Hạ Mạt nói rằng cô không để ý đến những việc đó, phải chăng là vì cô sẽ không cùng chung sống với anh.

Hạ Mạt đến tìm anh.

Là vì cô không có cách nào để tha thứ cho quá khứ đau khổ của sáu năm trước mà yêu cầu huỷ hôn lẽ ư?

“Vâng. Em định đến từ hai hôm trước, nhưng hôm đó Tiểu Trùng chạy thận nhân tạo phản ứng hơi mạnh, cho nên hôm nay em mới đến được.” Doãn Hạ Mạt dịu dàng nói.

“Bây giờ Tiểu Trùng thế nào?”

“Đã tốt hơn rồi.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, Âu Thần dẫn cô đến phòng đọc sách, ở đó rất yên tĩnh, không có người hầu. Nền lát đá hoa cương màu đen, bàn đọc sách cũng màu đen, tấm rèm màu xanh đậm. Sáu năm trước cô thường ở trong căn phòng yên tĩnh này để làm bài tập, Âu Thần ngồi bên cạnh xem những báo cáo về tình hình của công ty. Thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, Hạ Mạt phát hiện Âu Thần đang ngẩn ngơ nhìn mình, đôi mắt xanh long lanh

như mặt hồ ngày xuân.

Phòng đọc sách vẫn như sáu năm trước, gần như không hề thay đổi, chỉ là trên bàn bày thêm một vài khung ảnh.

Những khung ảnh được làm bằng gỗ mộc, cảnh vật trong những bức ảnh đã rất lâu, từ thời xa xưa, Doãn Hạ Mạt tưởng rằng số ảnh ngày xưa chỉ còn lại một phần đang được cất giữ trong một chiếc hộp đặt tại phòng khách nhà cô mà thôi. Một bức trong khung hình là ở sân trường, lúc đó Âu Thần hơi cúi người, đang hôn lên mu bàn tay cô. Một bức ở bên hồ, lúc ấy lưng cô đang dựa vào chiếc xe Lincoln thân dài dịu dàng lau những giọt mồ hôi khi Âu Thần vừa chạy bộ trở về.

Một số bức ảnh mới được chụp gần đây, một bức chụp lúc quay quảng cáo cho Lỗi Âu, cô đóng vai nàng tiên cá nhỏ bé đáng yêu đang vờn sóng trên mặt biển xanh thẳm rộng lớn. Một bức chụp dưới ráng chiều, cô cúi đầu buộc sợi ren lụa được thắt vào cổ tay anh, hai người được ánh chiều tà rọi rờ trùm lên như trong một bức tranh.

Còn có một số khung ảnh bị che phủ không nhìn được. Nhìn những tấm ảnh đó, trái tim Doãn Hạ Mạt quặn thắt lại, sự đau đớn dần dần lan ra.

“Anh vừa mới nhận được kết quả điều tra từ cơ quan điều tra fax tới, đang định cầm tới bệnh viện cho em xem.” Âu Thần cầm tập tài liệu đưa đến trước mặt Doãn Hạ Mạt, anh nghiêm giọng nói, “Tuy quản gia Thẩm đã yêu cầu toà án thu hồi nhà của bọn em và đóng băng tài khoản ngân hàng nhưng những tên đã ức hiếp em và Tiểu Trường lại không phải do quản gia Thẩm phái đến. Chúng là một bọn lưu manh, muốn mượn gió bẻ măng, trước khi Tập đoàn chính thức tiếp nhận ngôi nhà, chúng định sẽ lấy hết những món đồ có giá trị, không ngờ đúng lúc đó lại bị hai người phát hiện, cho nên chúng đã mạo nhận là nhân viên của Tập đoàn Âu Thị.”

Doãn Hạ Mạt thất thần đờ đẫn.

Lật tập tài liệu ra, tay cô run run, tấm ảnh của tên thanh niên da đen ngày xưa được in trên trang giấy, mùi tanh hôi của máu, tiếng cười dâm dăng điên cuồng, cô nhắm chặt đôi mắt, cố gắng không để những hình ảnh đen tối ấy lại bao vây lấy cô!

“Hắn đã chết rồi.”

“...” sắc mặt Doãn Hạ Mạt xanh xao, “là bị em...”

“Không. Lúc đó hẳn nằm viện một khoảng thời gian thì bình phục, nhưng ba năm sau hẳn lại bị người ta đánh chết trong một vụ ẩu đả.” Âu Thần vốn định bắt lấy tên thanh niên da đen đã từng ức hiếp cô năm ấy, để Hạ Mạt được quyết định sẽ trừng trị hắn như thế nào, nhưng thật không ngờ hắn ta đã chết.

Chạm rãi đóng tập tài liệu.

Doãn Hạ Mạt nhìn ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ, thời gian thoáng cái trôi qua, cái gọi là ân ân oán oán dưới sự sắp đặt của ông trời dường như nhỏ bé nhưng lại hoàn toàn không có lối thoát.

“... Nếu hôm nay em đến đây là vì không có cách nào tha thứ cho những chuyện đã qua mà muốn xin huỷ hôn ước...”

Giọng nói trầm lắng của Âu Thần đưa cô trở lại từ dòng suy nghĩ, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy đôi môi anh mím chặt, đôi mắt xanh sâu thẳm vô tận.

“... anh sẽ không đồng ý. Anh sẽ bù đắp cho em, tất cả những tổn thương mà em phải chịu đựng vì anh, anh sẽ bù đắp cho em tất cả. Anh sẽ để em được hạnh phúc, yêu tất cả những gì mà em yêu, sẽ không bao giờ để em sợ hãi, không để em phải đau buồn hay rơi nước mắt, anh sẽ cố gắng để cho em được vui vẻ hạnh phúc nhất”. Âu Thần đột ngột đưa tay ôm Hạ Mạt vào lòng, cằm Âu Thần đặt lên đỉnh đầu cô, giọng anh khàn khàn nói, “vì vậy... xin em đừng huỷ hôn ước, trong lúc anh đang hạnh phúc đến không dám tin, xin đừng một lần nữa lại đẩy anh rơi xuống địa ngục...”

“Âu Thần...”

Cô vùng vẫy muốn ngẩng đầu lên, nhưng Âu Thần lại càng ôm cô chặt hơn, giống như anh đang sợ hãi điều gì, không muốn cô rời khỏi cho dù chỉ một tích tắc. Thế là Hạ Mạt đành phải ở lại trong sự trói buộc của vòng tay Âu Thần, cô nhỏ nhẹ nói:

“Hôm nay em đến đây là để nói lời xin lỗi...”

“...”

“Xin lỗi vì em đã luôn hiểu lầm rằng những việc đó đều là do anh làm, em đã oán hận anh trong một thời gian dài”, mặt cô hướng về ngực anh mà nói.

“...”

Cánh tay Âu Thần lập tức tê cứng lại!

Điều ấy nói lên... cô ấy đã bắt đầu chấp nhận anh rồi sao? Nói lỏng vòng tay, anh như một tảng đá được đẽo gọt nhìn xuống khuôn mặt cô đang ngược lên, ánh nắng chiếu rọi vào đôi mắt cô, yên tĩnh mà trong suốt.

“Tối đó... anh đã bị tai nạn?”

Doãn Hạ Mạt chăm chú nhìn Âu Thần, cô nhớ đến những lời quản gia Thẩm đã nói trong bệnh viện, trong lòng cô càng thấy day dứt. Tuy đã tự nhủ với lòng rằng đó có thể chỉ là một sự cố trùng hợp, nhưng sự bất an không rõ tên cứ khiến cô không thể giải thích nổi.

Tai nạn xe...

Trong lòng Âu Thần chậm rãi nhắc lại ba từ này, mùi vị nỗi đau đớn giống như đang lặp lại cái đêm hoảng loạn đầy tuyệt vọng của sáu năm trước...

...

...

Trong cơn mưa đông.

Trên xa lộ vắng người, Âu Thần điên cuồng lái xe với tốc độ nhanh nhất, nước mưa xối xả đập vào kính xe, bầu trời sấm chớp dữ dội, mưa giăng trắng xoá, Âu Thần biết Hạ Mạt đã vĩnh viễn đẩy anh ra khỏi thế giới của cô, trước giờ Hạ Mạt không hề yêu anh, cũng sẽ không bao giờ chịu tha thứ cho anh...

Ánh đèn sáng chói!

Một chiếc xe tải lớn đột ngột xuất hiện trên xa lộ!

Hai tay nắm chặt tay lái, anh chờ đợi nghe tiếng mưa đổ ào ào xuống cửa sổ xe, không còn thấy rõ điều gì, chỉ có những lời nói lạnh lùng tuyệt tình và hình ảnh thờ ơ bỏ đi của cô cứ lảng vảng hiện lên trong đầu anh...

“... Phải làm sao em mới chịu tha thứ cho anh?!”

Bất luận anh phải trả giá như thế nào, chỉ cần Hạ Mạt chịu ở lại, chỉ cần cô ấy nhìn anh thêm một lần nữa. Nhưng trong sương đêm trắng xoá khắp nơi, hình bóng cô ấy mờ mịt, dường như sẽ biến mất bất cứ lúc nào...

“Trừ phi...”

Không hề quay đầu lại, cô nhìn vào khoảng không tăm tối, bóng dáng lạnh lùng.

“... anh chết đi.”

...

Chết đi...

Cô ấy sẽ tha thứ cho anh...

Trong ánh đèn xe sáng chói, Âu Thần từ từ nhắm mắt lại, thả lỏng đôi tay đang cầm tay lái. Thế giới mưa như tĩnh lặng, tiếng phanh của chiếc xe tải chói tai, tiếng nổ lớn ầm ầm...

Chết đi...

Cô ấy sẽ tha thứ cho anh...

...

...

“Đó là một sự cố ngoài ý muốn.”

Âu Thần cố né tránh ánh mắt Hạ Mạt, anh không muốn lại nói quá nhiều về vấn đề này, anh quay người bước tới bàn đọc sách, nói với cô, “Thiếp mời hôn lễ đã được gửi đi, em xem xem có sót bạn bè nào của em không”.

“Thật vậy sao...”

Tuy cảm giác tội lỗi đã bớt được chút ít bởi do đó chỉ là một việc ngoài ý muốn, nhưng tại sao khi nhìn thấy nét mặt không chút biểu cảm của Âu Thần, sự bất an trong lòng Hạ Mạt lại càng mãnh liệt, là cô đã sai rồi sao, lúc đó cô hãy còn nhỏ tuổi lại ương bướng, đã nhẫn tâm làm tổn thương đến anh...

“Đúng vậy. Em không cần phải nghĩ nhiều về những chuyện đó. Ngày kia chúng mình sẽ tổ chức đám cưới, những việc trong quá khứ đã không còn quan trọng nữa. Em chỉ cần nhớ...”

Đứng trước cửa sổ phòng khách, dòng suy nghĩ của Hạ Mạt bỗng trở nên trống rỗng, có một nỗi sợ hãi khó nói thành lời và sự ấm áp đang cháy trong dòng máu cô, nhưng trong lúc mơ màng tận hưởng sự ấm áp ấy, một sự cô đơn mờ nhạt như trong sương mù từ từ dâng trào trong lòng làm xua đi cái ấm áp.

Số trời đã định cô là người sẽ không bao giờ có được hạnh phúc chẳng.

Hay là, chính cô cũng không để ý đến những hạnh phúc đó. Hạnh phúc chẳng qua chỉ là những bong bóng hư ảo, màu sắc rực rỡ bay lượn trong

không khí, nhưng chỉ cần nhẹ nhàng bắt lấy thì chúng sẽ vỡ tan ngay.

Doãn Hạ Mạt định từ bệnh viện đến thẳng lễ đường nhưng Doãn Trường kiên quyết phản đối, cậu nói cô phải là một cô dâu hạnh phúc nhất, xuất giá từ bệnh viện không tốt lành cho lắm. Doãn Hạ Mạt cảm thấy hai từ “tốt lành” được nói ra từ miệng Tiểu Trường thật là thú vị. Tiểu Trường lại không để ý chị mình lấy đó làm trò đùa, cậu năn nỉ các bác sĩ cho cậu về nhà hai ngày.

Thế là trước ngày cử hành hôn lễ một ngày, Doãn Hạ Mạt và Tiểu Trường đã trở về nhà. Trân Ân tiễn họ đến tận chân cầu thang, miệng liên tục la to là đã hẹn đi chăm sóc sắc đẹp, nhất định phải thật xinh đẹp để xuất hiện trong hôn lễ của Hạ Mạt, rồi lái xe chạy mất.

Lúc mở cửa, cô nghĩ rằng ngôi nhà đã lâu không có người ở, nhất định bụi bặm sẽ bay khắp nơi, nhưng ngược lại rất ngăn nắp sạch sẽ, nền nhà sạch bóng đến nỗi có thể soi gương, khăn trải sofa cũng được giặt sạch sẽ, trên chiếc bàn trong phòng còn được đặt một bình hoa thủy tinh cắm đầy những bông hoa bách hợp nở rộ.

Con mèo đen kêu “meo, meo” tràn đầy sức sống từ ban công nhảy vào, Doãn Trường mừng rỡ ôm nó vào lòng vừa hôn vừa vuốt.

Là Âu Thần ...

Âu Thần đã mua lại ngôi nhà của hai chị em cô từ lâu, Doãn Hạ Mạt quan sát ngôi nhà đã được sửa chữa như mới. Chìa khoá ngôi nhà cô đã giao cho Âu Thần một chiếc, cô đã nhờ Âu Thần giúp cô tạm thời chăm sóc cho con mèo. Âu Thần là người đàn ông cẩn thận tỉ mỉ như vậy sao? Anh ấy sau sáu năm đã thay đổi, hay là cô của sáu năm trước đã không phát hiện ra.

Lúc trời sắp tối, Doãn Trường mặc tạp dề chuẩn bị làm cơm, nói là đã lâu không làm cơm cho cô ăn, hai tay có chút ngứa ngáy. Doãn Hạ Mạt liền kéo cậu ra khỏi bếp, nhưng cậu lại cười rồi chen vào, cuối cùng đành phải

mỗi người tự làm hai món, những món cô làm là những món mà Tiểu Trùng thích ăn, còn món Tiểu Trùng làm lại chính là những món mà chị gái thích.

Lúc ăn cơm tối, Doãn Trùng có vẻ rất hưng phấn.

Doãn Trùng luôn miệng hỏi chị hôn lễ ngày mai đã chuẩn bị thế nào, cậu thực sự có thể khoác tay chị vào lễ đường sao, có cần phải tìm một người bề trên để đi cùng chị không. Lỡ như cậu giẫm lên chiếc váy dài của chị thì làm thế nào, nếu như cậu không nỡ giao chị cho anh Âu Thần thì sao, hoa cưới trong hôn lễ tốt nhất phải là hoa tươi, sớm mai cậu sẽ đến tiệm hoa để mua!

Doãn Hạ Mạt mỉm cười trả lời các câu hỏi của cậu em trai, từng câu một. Mãi đến khi cô nhận thấy quá hưng phấn sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của Tiểu Trùng, Hạ Mạt mới ra lệnh cho cậu em trai lập tức về phòng nghỉ ngơi.

Ánh trăng chiếu vào qua cửa sổ phòng khách.

Doãn Hạ Mạt nhìn căn phòng đột nhiên lại trở nên yên tĩnh, một tiếng vọng khe khẽ trong lòng cô, giống như từ một nơi rất xa, rất xa gọi tới. Lặng lẽ bước vào phòng ngủ của mình, chiếc áo cưới trắng muốt nằm dài trên giường, ánh trăng sáng trong chiếu rọi lên chiếc áo cưới tạo ra một thứ ánh sáng tinh khiết, thiêng liêng.

Doãn Hạ Mạt ngồi vào ghế.

Nhìn lên ánh trăng bên ngoài cửa sổ, cô như một bức tượng điêu khắc.

Rất lâu.

Con mèo nhẹ nhàng nhảy lên dựa vào lòng Doãn Hạ Mạt, ngón tay cô chậm rãi vuốt nhẹ lên bộ lông đen mượt của nó, nhưng trong đầu cô lại là một khoảng không trống rỗng, Doãn Hạ Mạt không biết bản thân mình đang nghĩ gì, cũng có thể là cô đang hoàn toàn không suy nghĩ gì cả. Như vậy là cách tốt nhất đối với cô lúc này.

Dưới ánh trăng đó.

Âu Thần ngồi trên sân thượng, hai tay anh vịn vào lan can, sợi ren ở cổ tay đang bay nhảy trong gió đêm, đôi mắt xanh thẳm như rừng sâu, có lẽ anh sẽ

vì việc bức ép Hạ Mạt mà lãnh nhận lấy hậu quả, nhưng chỉ cần có thể được kết hôn với Hạ Mạt, có thể để tên anh và Hạ Mạt được gắn kết lâu dài với nhau, anh nguyện đem tất cả để trao đổi.

Anh van xin ơn trên.

Một lần cuối cùng này đem cơ hội được ở bên cô ấy ban tặng cho anh.

Cũng dưới ánh trăng đó.

Lạc Hi ngồi lặng im trên chiếc sofa màu tím đậm, anh đã ngồi ở đó một ngày một đêm, không ăn cơm, cũng không cảm thấy đói. Ánh trăng chiếu lên người Lạc Hi, gương mặt anh trắng muốt như hoa ngọc bút, đôi mắt đen thẫm như một hang động sâu hun hút.

Ngày mai, cô ấy sẽ trở thành cô dâu của người ta...

Cô ấy thật sự...

Muốn để anh lại một mình cô đơn lẻ bóng ư...

Ngày mai...

Anh còn có ngày mai sao...

Minh Hiểu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 6

Sáng sớm, Trân Ân đã gõ cửa, nét mặt rạng rỡ, cô mặc một chiếc váy voan dài màu hồng, in những cánh hoa vô cùng kiều diễm, trong tay còn ôm một bó hoa bách hợp nở rộ tươi tắn, được bó chặt bằng dải voan màu trắng, những giọt nước óng ánh đọng trên những đóa hoa.

“Nhìn mình có được không?”

Sau khi giao bó hoa cưới cho Doãn Trường, Trân Ân vui vẻ xoay vòng ở giữa phòng khách, từng lớp vải voan hồng phấp phất lay động tạo ra những vòng tròn trông vừa năng động lại không kém phần dịu dàng, gương mặt Trân Ân thích thú đến độ ửng hồng, giống như chính cô mới là cô dâu, chứ không phải là Doãn Hạ Mạt đang ngồi cười trên sofa.

“Chị Trân Ân rất đẹp, chiếc váy cũng rất đẹp!”

Nhẹ nhàng đặt bó hoa xuống, Doãn Trường vừa cười vừa gật đầu, cảm giác hạnh phúc trong lòng như những bông hoa đang nở rộ. Chị gái sắp xuất giá, tuy không nở để chị đi lấy chồng, tuy buồn vì từ đây trong lòng chị đã có người khác còn quan trọng hơn cậu, nhưng từ đây chị đã có gia đình riêng của mình, trong tương lai sẽ có một tiểu bảo bối đáng yêu, hôm nay nhất định là ngày hạnh phúc nhất của chị ấy.

“Chiếc váy là do Âu Thần chuẩn bị, việc sửa sang trang điểm ngày hôm qua cũng do anh ấy chuẩn bị.” Trân Ân ngừng xoay, tươi cười nhìn Hạ Mạt nói, “Hạ Mạt, Âu Thần quả thật là rất cưng chiều cậu đó, một chút cũng không nở để cậu phải mệt nhọc, một mình anh ấy đã lo toan hết những việc nhỏ nhặt trong hôn lễ rồi! Thậm chí là cả áo phù dâu của Phan Nam... ha ha, lát nữa cô ấy tới thì cậu sẽ biết ngay thôi!”.

Ánh mặt trời buổi sớm chiều rọi lên khuôn mặt của Doãn Hạ Mạt trắng ngần như ngà voi.

Nụ cười của cô thật thản nhiên bình lặng.

Cô yên lặng ngồi nghe Trân Ân chuyện trò ríu rít.

“Hạ Mạt...” Trân Ân đến ngồi cạnh Doãn Hạ Mạt, nhẹ nhàng nắm lấy tay bạn, “cậu sẽ hạnh phúc, nhất định cậu sẽ hạnh phúc thôi! Âu Thần yêu cậu như thế, anh ấy dứt khoát sẽ đem cả thế giới đặt dưới chân cậu! Đúng rồi, cậu chắc có biết tờ Tuần san *Nổ* đáng ghét đó nhỉ, Tập đoàn Âu Thị đã mua đứt nó rồi, đồng thời một lượng lớn cổ phần của tờ Nhật báo *Quất Tử* cũng bị Tập đoàn Âu Thị thu mua, cho nên sau này sẽ không còn phóng viên nào dám nói xấu cậu, hôn lễ hôn nay nhất định cũng sẽ vô cùng, vô cùng tốt đẹp!”.

Doãn Hạ Mạt ngậy người thần thờ.

Những việc liên quan đến phóng viên cô không mấy quan tâm, chỉ có điều giọng Trân Ân hưng phấn vui vẻ như thế mà bàn tay cô cứ tê cứng và căng thẳng.

“Trân Ân...”

“Cậu nhất định phải hạnh phúc! Cậu nhất định sẽ hạnh phúc! Hạ Mạt... thật đó, cậu sẽ hạnh phúc, sự lựa chọn của cậu là chính xác, cậu sẽ là người con gái hạnh phúc nhất thế gian này!” Trân Ân cố gắng dùng giọng điệu ấy để thuyết phục bản thân, đúng vậy, sự lựa chọn trước giờ của Hạ Mạt đều chính xác, lần này cũng sẽ không là ngoại lệ! Nhưng, trên đôi mắt của Trân Ân đột nhiên lại ngân ngấn nước mắt, cô vội vàng cúi đầu xuống, lúng túng quệt những giọt nước mắt ấy đi.

“Chị Trân Ân!”

Doãn Trừng đưa khăn giấy cho Trân Ân, nhìn thấy Trân Ân khóc, trong lòng Doãn Trừng đột nhiên cũng vô cùng đau xót. Cậu khẽ ho lên một tiếng, cười rồi nói:

“Cám ơn chị Trân Ân đã mua bó hoa cưới đến, như vậy em không cần phải chạy một chuyến rồi.”

“Mình sẽ là như vậy.” Doãn Hạ Mạt nắm lấy tay Trân Ân, đôi mắt của Trân

Ân ngược lên, Hạ Mạt cười với Trân Ân, “Tất cả đều sẽ tốt thôi, mình sẽ không hối hận. Cậu yên tâm, mình nhất định sẽ cố gắng... để mình được hạnh phúc...”.

“Ừ!”

Nước mắt của Trân Ân lại trào ra, cô vừa khóc vừa cười, lúng túng giống như đứa trẻ rồi lại la lớn, “Trời ơi, mình đúng là một con ngốc... nhưng, quà cưới của mình, quà cưới của mình nhất định phải tồn rồi!”.

Trong lúc bầu không khí trong phòng đang huyền ảo, những tiếng cười không dứt, thì Phan Nam bước vào.

Quả nhiên như Trân Ân đã nói, áo phù dâu của Phan Nam thật đáng để ngắm nhìn. Bởi vì xưa nay Phan Nam không thích màu hồng và cũng chẳng ham mặc váy, nên nhà thiết kế trang phục do Âu Thần gọi đến đã đặc biệt thiết kế cho Phan Nam một bộ áo phù dâu vừa đẹp mắt vừa mới lạ.

Áo lót có ống tay dài làm bằng voan trắng, áo gilê ngắn màu trắng ôm sát thân, bên dưới áo gilê được tô điểm bằng một lớp ren hồng xuyên suốt, hết như một lớp váy mềm mại, thân dưới là chiếc quần dài bó sát màu trắng, đôi giày ống màu trắng, bên trên được đính vài viên pha lê, vừa tuấn tú như nam nhi, lại vừa toát ra một chút đáng yêu của nữ nhi.

Phan Nam không khóc sụt sùi vì xúc động như Trân Ân, sau khi tặng những lời chúc phúc, lập tức cô bắt tay vào giúp Hạ Mạt mặc áo cưới. Trân Ân nhanh chóng chỉnh lại những phần son phấn bị nước mắt làm nhòe nhoẹt rồi đến giúp Hạ Mạt trang điểm.

Ban đầu Âu Thần đã chỉ định một chuyên gia trang điểm cô dâu nổi tiếng, nhưng Doãn Hạ Mạt nói chỉ cần Trân Ân là đủ rồi.

Ánh dương buổi sáng sớm như một màng pha lê trong suốt.

Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng ngồi trước tấm kính trang điểm trong phòng ngủ, chiếc áo cưới trắng muốt đã được mặc lên người, lớp vải lụa tơ mỏng manh như được ánh mặt trời chiếu rọi như một thứ ánh sáng dịu dàng, giống như đang ở trong mộng cảnh thiêng liêng tinh khiết và tuyệt đẹp.

Phan Nam nhẹ nhàng chải tóc cho Hạ Mạt, Trân Ân đánh phấn nền cho Hạ Mạt, Phan Nam lựa từ trong những đôi giày Âu Thần mua về một đôi giày cao gót hợp với Hạ Mạt nhất, Trân Ân đặt vòng hoa rực rỡ lên đỉnh đầu Hạ

Mặt, mái tóc uốn dài đầy đặn buông xuống tự nhiên, vừa lãng mạn lại vừa thanh tân.

Yên lặng, Doãn Hạ Mạt ngồi trước gương trang điểm ở phòng ngủ.

Ánh mặt trời nhẹ nhàng lướt trên làn da trắng trong của cô.

Đôi mắt màu hổ phách.

Đôi môi đỏ như màu của những cánh hoa hồng,

Cái cằm xinh xắn.

Cái gáy thon dài đẹp đẽ.

Bờ vai mỏng manh trắng như ngà.

Ánh mặt trời chậm chậm dịu dàng lướt qua.

“Đẹp quá...”

Trân Ân khẽ kêu lên, Doãn Hạ Mạt mặc bộ áo cưới đang đứng ngay chính giữa phòng khách, cô xinh đẹp tựa như một nàng tiên bước ra từ vương quốc của truyện cổ tích, vàng hào quang chói lọi ấy khiến Trân Ân hơi lóa mắt.

Phan Nam cũng ngẩn ngơ nhìn Hạ Mạt.

Cô không biết vì sao Hạ Mạt lại đột ngột quyết định kết hôn với Âu Thần, cũng không biết giữa Hạ Mạt và Lạc Hi đã xảy ra chuyện gì. Phan Nam đã từng hỏi qua Hạ Mạt, sau khi im lặng một hồi lâu, Hạ Mạt nói với cô đó là sự lựa chọn của cô ấy.

Tuy tiếc rằng Hạ Mạt và Lạc Hi cuối cùng đã không thể đến với nhau, tuy đã từng mong muốn Hạ Mạt và Lạc Hi có thể gương vỡ lại lành, nhưng Hạ Mạt vẫn là bạn của cô, cô luôn tôn trọng và ủng hộ mọi quyết định của Hạ Mạt.

Doãn Trường mỉm cười nhìn chị, đôi mắt cậu bỗng ngân ngấn nước, cậu cúi đầu cắm bó hoa cưới của cô dâu lên, thông thả bước tới đặt bó hoa tươi thắm vào lòng bàn tay chị.

“Chị, chúc chị hạnh phúc!”

Trong ánh nắng mai, Doãn Trường mỉm cười nhẹ nhàng choàng tay qua vai chị, tặng chị tất cả những lời chúc phúc của mình.

Chiếc xe Rolls-Royce trắng dài sang trọng đang đậu dưới đường.

Những vòng hoa được kết bằng hoa hồng phấn tuyệt đẹp.

Người tài xế mặc bộ đồng phục trắng tinh đính nút vàng, im lặng chờ đợi trong xe.

Bộ phận ngoại giao của Tập đoàn Âu Thị phụ trách việc sắp xếp hôn lễ vốn đã chuẩn bị một đội xe với số lượng lớn để đón cô dâu, nhưng Doãn Hạ Mạt từ chối. Cô nói với Âu Thần rằng cô không muốn gây sự chú ý quá nhiều, chỉ muốn bình lặng đến lễ đường cử hành hôn lễ.

Âu Thần chăm chú nhìn cô trong giây lát, anh thuận lòng.

Chiếc Rolls-Royce trắng dài chạy chậm chậm trong ánh nắng sớm mai.

Những tia nắng sáng đẹp chói chang.

Nhưng gió lại rất to.

Cây cối hai bên đường bị gió lớn thổi quật mạnh, cành lá rung ào ào, bóng nắng giữa các tán lá bị lay mạnh, nắng chiếu xuyên qua cửa kính xe lúc sáng lúc tối giống như những hình chiếu trắng đen biến ảo không ngừng.

Chỗ ngồi trong xe vô cùng rộng rãi, Phan Nam và Trần Ân ngồi cùng một hàng ghế, đối diện là Doãn Trường và Doãn Hạ Mạt. Doãn Hạ Mạt ôm bó hoa cưới kết bằng hoa bách hợp và hoa cúc trắng, bờ môi cô thấp thoáng một nụ cười, gương mặt cô tươi cười bình thản mà lại như quá xa xôi.

Trong xe tràn đầy không khí ấm áp và sôi động, Trần Ân cười nói vui vẻ, lúc thì hỏi Doãn Trường có cảm thấy căng thẳng khi phải thay thế vai trò của một người cha dẫn Doãn Hạ Mạt đến trao cho Âu Thần không, lúc thì lại hỏi Hạ Mạt và Âu Thần tính đi đâu hưởng tuần trăng mật, Trần Ân còn dặn Hạ Mạt sau khi hôn lễ kết thúc thì nhớ phải tung hoa cưới cho cô...

Một sự bất an và bồn khoăn mơ hồ xâm chiếm khiến Trần Ân không dám nhìn thẳng vào gương mặt Doãn Hạ Mạt, cô đành phải liên tục giả bộ cười nói, liên tục khoa tay múa chân chỉ trỏ này nọ, cô không dám để mình ngồi im, không dám để không khí trong xe lắng xuống một giây phút nào. Hạ Mạt sẽ hạnh phúc, mọi người sẽ hạnh phúc, tất cả mọi thứ đều sẽ tốt đẹp thôi!

Chiếc Rolls-Royce dài đột ngột phanh lại!

Do chấn động bất ngờ, bốn người trong xe bị lắc lư chút ít, sau đó có tiếng tài xế nhấn còi, một lát sau, tài xế lại nhấn còi lần nữa, như muốn chiếc xe phía trước mở đường đi.

Trân Ân nghi ngờ quay đầu nhìn xuyên qua kính chắn gió phía trước đầu xe, xa xa, cô thấy một chiếc xe chắn ngang đường và một bóng người quen thuộc! Trân Ân sợ hãi, há hốc miệng, liền sau đó hoảng hốt quay đầu ngó nhìn Doãn Hạ Mạt.

“Anh ta đến thật rồi...”

Dán mắt nhìn chằm chằm vào bóng người đang đứng trước mũi xe, Phan Nam không biết diễn tả ra sao cảm giác trong lòng lúc này. Tối qua cô thực sự rất lo cho Lạc Hi, không cầm lòng được, Phan Nam đã gọi điện thoại cho anh, rốt cuộc điện thoại cũng được kết nối, cái giọng hơi khan yếu ớt của Lạc Hi khiến Phan Nam tá hỏa, cô có cảm giác sinh mệnh của Lạc Hi như cát đang chảy, đang dần bay mất theo từng giây từng phút gần đến ngày Hạ Mạt kết hôn!

Sau đó vì quá xúc động với những gì bất ngờ xảy ra, cô đã tiết lộ cho Lạc Hi hay tuyến đường vắng vẻ mà Hạ Mạt hôm nay dự định sẽ đi đến lễ đường. Đây là cơ hội cuối cùng, phụ thuộc cả vào hai người thôi...

Gió thổi giật khiến cây cối oằn mình nghiêng ngả.

Ánh nắng sáng lóa chói cả mắt.

Những chiếc lá vàng úa, con đường vắng lặng, chiếc BMW chắn ngang phía trước, Lạc Hi im lặng đứng dựa vào xe. Hình như anh đã đứng đây rất lâu rồi, trên mái tóc đen nhánh vẫn còn vương những tia nắng sớm óng ánh.

Bóng nắng lay động giữa những tán lá khiến cho thế giới trong xe cũng chao động, sáng tối đan xen lập lòe lẫn lộn.

Những bông hoa bách hợp nở rộ nằm tĩnh lặng trên cánh tay Hạ Mạt, gương mặt cô còn trắng hơn cả những cánh hoa bách hợp. Mắt cô nhìn chằm chằm vào người ở phía xa kia, giống như cách xa nghìn trùng. Cô ngồi bất động, cứng đờ như tượng đá, ngón tay bất giác nắm chặt lấy sợi ren lụa kết xung quanh bó hoa cưới tạo ra những âm thanh nhỏ “soạt, soạt”.

Nhà thờ lớn St. Peter rộng rãi yên tĩnh.

Ánh mặt trời chiếu qua những tấm kính tạo thành những bức tranh đủ loại màu sắc rực rỡ hài hòa, dường như ánh sáng thần thánh từ trên thiên đường rơi xuống, trên đỉnh trần giáo đường là một bức tranh lớn rực rỡ, khách khứa tới dự đám cưới chưa vào trong, còn đang đứng bên ngoài, chỉ có Âu Thần một mình đang đứng chính giữa giáo đường.

Anh mặc một bộ lễ phục màu đen, đường may rất chuẩn.

Anh đứng lặng mơ màng.

Rất lâu sau, Âu Thần từ từ xoay người lại, ánh mắt anh chuyển từ những hàng ghế trống không qua phía cửa ra vào lễ đường, trong lồng ngực trào lên sự ấm áp. Hôm nay Hạ Mạt mặc chiếc váy cô dâu màu trắng từ đẳng kia sẽ đi về chỗ anh, từ đây tên cô và tên của anh sẽ đặt cạnh bên nhau, Hạ Mạt sẽ trở thành vợ của anh.

Ngồi trong xe, Phan Nam lặng lẽ thở dài, cô chỉ hy vọng Hạ Mạt có thể thật sự hiểu được điều mà bản thân cô muốn có rốt cuộc là cái gì. Nét mặt Trần Ân đôi chút sợ hãi, ánh mắt cô di chuyển từ Hạ Mạt sang Doãn Trùng, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt yếu ớt nhưng có chút phấn khởi vì buổi lễ kết hôn của Doãn Trùng, lòng Trần Ân như thắt lại.

“Chị...”

Doãn Trùng nhịp tim đập loạn xạ nhìn chị mình, cậu không biết sự xuất hiện của anh Lạc Hi có làm xáo trộn hôn lễ của chị mình không.

Cành lá trên cây chao đảo dữ dội, một luồng sáng chói chang nhức mắt xuyên qua tấm kính xe chiếu vào mắt Hạ Mạt, cô im lặng từ từ khép hàng mi lại, hàng mi dài đen nhánh in bóng thành hai hàng cong cong đen sẫm trên khuôn mặt trắng tinh khiết.

Đặt bó hoa bách hợp và cúc trắng đang nở rộ trên ghế ngồi.

Ngón tay cô khẽ run, hai tay đan vào nhau, rất lâu sau, hình như đã quyết

định, cô nhẹ nhàng đưa tay phải ra mở cửa xe.

“Hạ Mạt!”

Trân Ân lo lắng đưa tay ra định kéo Hạ Mạt lại, nhưng Phan Nam ngay tức khắc đã cản Trân Ân, cô đánh giọng nói:

“Hãy cho cô ấy một cơ hội để suy nghĩ lại!”

Gió mùa thu mạnh mẽ nhưng mát trong.

Bước ra khỏi chiếc Rolls-Royce trắng dài được điểm những vòng hoa hồng trang trí, những cánh hoa trên vòng đội đầu của Doãn Hạ Mạt bị gió thổi bay lá tả.

Cô chậm chậm bước về hướng Lạc Hi.

Lạc Hi mặc một bộ lễ phục màu trắng, nhìn theo bóng dáng cô đang bước tới, người anh bỗng trở nên cứng đờ và căng thẳng. Doãn Hạ Mạt bước tới rất chậm, giống như là một cảnh quay chậm trong phim, trong ánh nắng rực rỡ, một cô dâu thuần khiết đang từng bước từng bước chậm rãi đi về phía anh, như thể cô đang cùng anh bước tới lâu đài hạnh phúc.

Trong cơn gió ngày thu.

Doãn Hạ Mạt đi tới trước mặt Lạc Hi rồi ngẩng đầu lên, những bóng nắng như những miếng vàng rơi tán loạn xuống những tán lá phản chiếu trong đôi mắt màu hổ phách của cô.

“Anh lại đến để làm gì?”

Hạ Mạt lạnh lùng nhìn Lạc Hi, ánh nắng chiếu rọi vào chiếc khăn voan đội đầu trắng tinh sáng lóa mắt.

“Đúng vậy... anh đến để làm gì...”

Giọng nói của Lạc Hi có chút bối rối, giống như anh đang tự hỏi bản thân.

“... anh có thể cầu xin em đừng lấy anh ta có được không...”

Những giọt sương sớm mai thấm đẫm mái tóc đen nhánh, khuôn mặt Lạc Hi trắng bệch khiến người ta phát hoảng, tựa như toàn bộ sinh mạng anh đều đã lụi tàn.

“... Nhưng... em thật cố chấp và lạnh lùng, giống như một bức tường băng không kẽ hở, từ trước đến nay em chẳng thể vì anh mà đổi ý bất cứ điều gì... Hạ Mạt, anh đến đây để làm gì... liệu em có vì anh mà không lấy Âu Thần, có được không?”

Rõ ràng biết là không thể được, nhưng Lạc Hi vẫn nhìn đắm đắm vào mắt Hạ Mạt, chỉ mong nhìn thấy một chút ánh bình minh...

Nhưng mà...

Một tia sáng cũng không có...

Doãn Hạ Mạt chỉ run rẩy nhắm mắt lại.

“... Anh biết là em sẽ không làm, cho dù biết rõ anh đau khổ rất nhiều, em cũng không thể mềm lòng.” Khóe môi Lạc Hi trắng nhợt nhẹ nhàng nở một nụ cười yếu ớt, “em là con người như vậy, Hạ Mạt, anh rất hiểu em, tim em được tạo bởi những thứ sắt đá nhất trên thế gian này, còn anh, anh không thể cảm hóa em được...”

Tim cô đau nhói dữ dội, giống như đang bị một cây kéo lạnh buốt từ từ từng nhát, từng nhát cắt lìa, mỗi một mảnh cắt đều thấm đẫm máu! Nhưng mà càng đau, cô lại càng tỉnh táo, cô có thể nghe rõ giọng nói của mình cất lên nhạt nhòa trong gió.

“Đúng vậy, em là con người như vậy đấy, lạnh lùng vô tình, bất cứ người nào cũng đều tốt hơn em... Anh đến đây làm gì, để nói với em những lời này sao?”

“Anh đến để cầu hôn em.”

Ánh nắng giữa những vòm lá lay động chiếu xuống, Lạc Hi khẽ mỉm cười, nét mặt tươi cười ấm áp nhưng mỏng manh, giọng nói yếu ớt nhưng lại rất chân thật.

“Cái gì?”

Tại Hạ Mạt bỗng chốc ù đi, trong tận con tim đang rỉ máu của cô dường như có một làn sương mù từng lớp, từng lớp tỏa ra, cô ngẩn ngơ nhìn Lạc Hi mà không dám tin những điều mình vừa nghe, trong làn sương mờ ảo, trước mắt cô như hiện ra một vòng tròn, có anh, có cô...

“Anh đến đây, trước khi em vẫn chưa lấy anh ta, để cầu hôn em.”

Nắm lấy cổ tay cô, Lạc Hi kéo cô về phía anh! Đôi mắt anh đen láy, bờ môi trắng nhợt đã mất đi nụ cười dịu dàng xinh đẹp. Bàn tay anh nắm chặt lấy tay cô, bàn tay nóng bỏng tha thiết, hơi thở tắc nghẽn tuyệt vọng bao trùm lấy cô, trong phút chốc, trái tim Hạ Mạt lại như bị cửa bởi con dao sắc lạnh!

Cuộc sống như vậy...

Lại không thuộc về cô sao...

Doãn Hạ Mạt cắn chặt môi, cô cố gắng dùng sức gỡ tay Lạc Hi ra, đầu đòn khê thét lên:

“Anh điên rồi sao?”

“Chắc vậy...”

Giọng nói Lạc Hi trống rỗng.

“Hạ Mạt, anh vốn dĩ không định đến đâu, bởi vì anh biết... anh đến chẳng qua cũng là tự chuộc lấy nhục nhã mà thôi... nhưng tối qua anh nằm mơ...”

“Mơ thấy... anh đã chết.”

Ánh nắng mùa thu sáng lóa mắt.

Bầu trời xanh thẳm.

Những cơn gió thốc vào mặt, thổi tung khăn voan của Doãn Hạ Mạt tạo ra tiếng xoàn xoạt, Doãn Hạ Mạt nhìn Lạc Hi đang đứng trước mặt như sắp bị gió cuốn đi mất, sắc mặt cô còn trắng hơn cả chiếc khăn voan, trong lồng ngực có một luồng khí tanh hôi của máu xông thẳng lên.

“Anh muốn, trước khi anh chết, nhất định phải làm cho xong điều mà mình muốn làm... em biết không... từ rất lâu rồi, anh đã muốn cầu hôn em...”

Trong bóng nắng của những cành lá dao động, nụ cười nhợt nhạt của Lạc Hi bị vỡ tan ra thành những tia nắng vàng lấp lánh nhuộm thành một quang sáng ấm áp, cả người Lạc Hi như biến thành hư vô.

“Anh nói lung tung gì thế... anh làm sao mà phải chết...”

Lòng ngực Doãn Hạ Mạt phập phồng gấp gáp, cô cố trấn tĩnh lại nhưng đột nhiên nổi sợ hãi lại trời dậy. Không, không thể nào, anh chỉ đang dọa cô thôi...

“Tại sao lại không thể chứ?”

Dưới những cành lá lay động mãnh liệt, ánh sáng biến thành bóng tối, Lạc Hi lại như bị làn sương trắng bao phủ lấy, đẹp tựa chàng thiếu niên như từ trong tranh bước ra vào sáu năm trước, đôi mắt tựa đêm đen, làn da tựa hoa anh đào, đôi môi đỏ như máu, giọng nói mơ hồ tựa tiếng sáo từ trong đường hầm xa xăm văng lại:

“Nếu như không còn gì để lưu luyến trên thế gian này, anh sẽ chết...”

Trong chiếc xe Rolls-Royce.

Trân Ân sốt ruột nhòai người nhìn hai người đang đứng trong gió qua cửa kính xe, cô không nghe được hai người đang nói những gì, cũng không thấy được nét mặt của Hạ Mạt.

Hạ Mạt...

Không lẽ giống như những gì thường thấy trong phim, trước giờ cử hành hôn lễ lại cùng Lạc Hi chạy trốn...

Toàn thân lạnh run, Trân Ân lần nữa đột nhiên lại đưa tay định mở cửa xe bước xa, nhưng Phan Nam một lần nữa ngăn cô lại, Phan Nam chau mày đành giọng nói:

“Để Hạ Mạt suy nghĩ kỹ càng không được sao?”

“Không thể được!” Trân Ân vội hét lên, “Hôm nay Hạ Mạt sẽ kết hôn, tất cả quan khách đều biết cả rồi, tất cả mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, nếu Hạ Mạt chạy trốn, vậy... vậy...”.

Vậy cuộc phẫu thuật của Tiểu Trùng...

Biết làm sao đây...

Âu Thần cũng rất yêu Hạ Mạt, không đúng sao? Hạ Mạt sẽ hạnh phúc khi sống với Âu Thần, như vậy sẽ là hạnh phúc cho cả ba người, Âu Thần, Tiểu Trùng, và Hạ Mạt đều sẽ hạnh phúc! Nếu Hạ Mạt quá xúc động mà hủy bỏ hôn ước với Âu Thần, đến với Lạc Hi, nhưng nếu Tiểu Trùng không còn trên đời này nữa, liệu Hạ Mạt có hạnh phúc không? Đó sẽ là bi kịch của tất cả!!

“Chị Trân Ân...”

Doãn Trùng khẽ lên tiếng, ánh mắt vẫn nhìn hai người bên ngoài cửa xe.

“Chỉ cần chị em cảm thấy vui, cho dù tại lễ cưới chị ấy có nuốt lời đi nữa, chỉ cần chị ấy có thể sống vui vẻ hạnh phúc, thì mấy chuyện khác đâu có can hệ gì...”

Trân Ân thờ người ngồi phịch xuống ghế.

Cây lá rung lắc dữ dội.

Ánh nắng vàng rực rỡ bị cây lá và gió đánh tan tác thành những bóng nắng vụn vỡ, ánh sáng lóe lên khiến hoa cả mắt, giống như đột nhiên là ban ngày chói mắt, thình lình lại là bóng tối đêm đen.

Trong cơn sợ hãi và hoảng loạn, Doãn Hạ Mạt chột nhăm mắt lại, đờ đẫn nắm chặt ngón tay, lòng bàn tay nhói đau như thể hàng ngàn mũi kim đâm vào. Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, ngực cô đã bót phập phồng, Hạ Mạt mở to mắt nhìn Lạc Hi, cô nói:

“Anh đang dọa em đấy à.”

Phải không? Anh đang dọa cô ấy, đúng không? Lạc Hi ngờ ngàng tự hỏi mình, lẽ nào vì để giành lại cô, anh đã dùng cả những thủ đoạn bỉ ổi như thế sao?

“Nếu em cảm thấy vậy... thì đúng là vậy đấy...”

“Nhưng không có tác dụng gì đâu.”

Trong tiếng gió bị cây lá lay lắc làm vỡ toang ra, giọng nói của Hạ Mạt như tia sáng lạnh lẽo, buốt giá.

“Bởi vì... em yêu anh ấy.”

“Em yêu Âu Thần.”

Dường như sợ Lạc Hi nghe không hiểu, Doãn Hạ Mạt lại nhắc thêm một lần nữa. Hạ Mạt nhìn đôi mắt Lạc Hi đột ngột tròn tròn, nhìn khuôn mặt anh trắng bệch như bị mất máu rất nhanh, cô vẫn đờ người nắm chặt những ngón tay, Hạ Mạt như có cảm giác bị nước biển dâng trào mãnh liệt nhấn chìm, máu huyết từ đỉnh đầu cho tới ngón chân cô đều lạnh buốt thấu xương.

“Trước giờ là em đã hiểu lầm Âu Thần. Em từng cho rằng tai nạn xe của bố mẹ nuôi và Tiểu Trường sáu năm trước là do một tay anh ấy gây ra, từng cho rằng ngôi nhà bị thu hồi, em và Tiểu Trường bị ép đến bước đường cùng cũng là một tay anh ấy dàn dựng, cho nên em đã hận anh ấy, em đã quyết tâm quên anh ấy đi, mãi mãi không tha thứ cho anh ấy.”

Doãn Hạ Mạt nói một cách bình thản như thể đang kể câu chuyện của một người khác.

“Nhưng sau này em biết được, tất cả chỉ là hiểu lầm, Âu Thần chẳng hề liên can đến những chuyện đó. Là em đã trách nhầm anh ấy, nhưng tình cảm...”

tình cảm ngày xưa đó vẫn tồn tại trong tận đáy lòng em...”

Hãy hận em đi...

Rồi quên em đi...

Hãy để một mình cô nhận lấy tất cả báo ứng và trừng phạt của vận mệnh, hay để anh hoàn toàn bước ra khỏi bóng tối của cuộc đời cô, anh nhất định sẽ có cuộc sống tốt đẹp...

“Em lừa anh!”

Bàn tay Lạc Hi đang nắm lấy cổ tay cô từ nóng bỏng chuyển sang lạnh giá, Lạc Hi thần thờ buông tay Doãn Hạ Mạt ra, anh lùi lại phía sau một bước, khuôn mặt trắng bệch như giấy, anh lắc đầu lia lịa.

“Không thể nào... là em đang gạt anh... tuy anh không hiểu lý do vì sao em lại lấy anh ta... nhưng người em yêu là anh... bất luận là sáu năm trước hay bây giờ thì người em yêu vẫn là anh, em chưa bao giờ yêu anh ta! Tại sao... tại sao lại lấy lý do nực cười như vậy mà gạt anh...”

“Tại sao anh hết lần này đến lần khác cứ đến tìm em vậy?! Chẳng lẽ... em làm anh tổn thương như thế vẫn chưa đủ sao?! Chẳng lẽ nhất định phải nghe chính miệng em nói ra những lời cay nghiệt như vậy thì anh mới hết hy vọng sao?!” Cảm xúc của Doãn Hạ Mạt có phần không kìm nén nổi được, cô vẫn cố gắng để kiềm chế khí huyết đang cuộn cuộn trong lồng ngực, “Hãy nhớ em đã từng nhắc anh rằng không được yêu em...”.

“Đều là gạt anh thôi... đúng không...”

Từng chút từng chút, ánh sáng trong đáy mắt từ từ tắt lụi, môi Lạc Hi trắng bệch, giọng nói của anh nhẹ như không. “Em đã từng nói rằng... người em yêu thương là anh... em đã từng nói... không bao giờ phản bội anh... mãi không lìa xa... Tất cả những điều đó... cũng là gạt anh sao...”.

Doãn Hạ Mạt không nói được nên lời... Lồng ngực cô lại quặn thắt nhói đau dữ dội khiến trước mắt cô tối sầm lại, bên tai là những âm thanh ầm ầm, Doãn Hạ Mạt gần như cho rằng mình đã chết.

“Em... coi như là không có chuyện gì sao...” Lạc Hi khẽ ho, dường như nổi đau trong lồng ngực khó mà chịu đựng được, “... thậm chí... ngay cả một lời giải thích cũng không có...”.

“Em xin lỗi...”

Hãy hận cô đi, hãy quên cô đi...

Sau đó...

Bắt đầu một cuộc sống mới...

Chỉ cần không có cô, anh sẽ tiếp tục vui vẻ mà sống...

“Cho dù một giây sau anh biến mất khỏi thế gian này... em vẫn nhất quyết lấy anh ta...”

Lạc Hi nhìn Doãn Hạ Mạt chăm chú, trong đáy mắt anh lóe lên một tia sáng kỳ lạ, đôi môi trắng bệch của anh đột nhiên trở nên tươi tắn, đỏ tươi tựa như ướm sừng máu.

“Lạc Hi!”

Trong đáy mắt sâu thẳm tối sẫm, dày đặc một làn sương trắng mờ mịt, anh sẽ như làn sương kia tiêu tan bất cứ lúc nào không để lại dấu vết. Nỗi sợ hãi và hoảng hốt trong chớp mắt lại quắp chặt lấy Doãn Hạ Mạt, cô run rẩy khe hét lên một tiếng, bất giác đưa tay ra tóm lấy Lạc Hi.

“Em đang sợ sao...”

Lạc Hi gạt tay cô ra, khoe miệng đỏ tươi buông trễ xuống tạo thành một nụ cười lạnh nhạt mĩa mai giễu cợt, anh chậm chậm xoay người, trong ánh nắng mùa thu, bóng anh nhạt nhòa in trên mặt đường, bóng nắng giữa những hàng cây đang đung đưa lúc ẩn lúc hiện.

“... nhưng đừng sợ... em không đáng để anh vì em mà chết... thế gian này tươi đẹp như thế... anh sẽ sống tốt thôi... sẽ xem em rốt cuộc có hối hận hay không...”

Lúc này ánh mặt trời chói chang khác thường.

Lạc Hi quay lưng lại phía Doãn Hạ Mạt.

Tấm lưng cô đơn thẳng đứng.

Chậm rãi.

Từng bước từng bước rời xa cô.

Hôm đó gió to khác thường, những cánh hoa trên vòng hoa đội đầu từng cánh một bị gió thổi rơi, bay lả tả trong không trung, những cánh hoa màu trắng tinh khiết, ánh lên trong suốt dưới ánh nắng, từng cánh nhẹ nhàng theo gió cuốn bay xa...

“Anh... tuyệt đối không chúc phúc cho em...”

Chiếc BMW màu trắng thỉnh linh nổ máy rít lên rồi lao đi như tên bắn biến mất phía cuối đường để lại những câu nói lạnh giá cứ vang vọng mãi bên tai cô. Bóng nắng bị cành lá lung lay điên cuồng, Doãn Hạ Mạt nhắm chặt mắt lại, toàn thân cô run rẩy, cô cảm thấy trời đất như xoay chuyển, lồng ngực bị bóp nghẹt đau nhói dữ dội khiến cô phải đưa tay ôm ngực rồi ho từng cơn.

“Chị...”

Doãn Trường từ trong xe vội vàng bước ra đỡ lấy Hạ Mạt, cậu lo lắng nhìn theo hướng chiếc xe biến mất, rồi lại cúi đầu nhìn chị, sắc mặt Doãn Hạ Mạt trắng bệch, tiếng ho khê làm Doãn Trường cuống cuống sợ hãi, cậu quàng chặt vai chị, nói một tràng:

“Chị, nếu chị không thích, nếu chị không thể quên được anh Lạc Hi thì chúng ta không cần đi đến lễ đường! Còn anh Âu Thần, em sẽ giải thích với anh ấy, em sẽ nói là chị không khỏe, nói chị cần suy nghĩ kỹ lại... chị...”

“... chị không sao đâu...”

Một hồi lâu sau, giọng nói yếu ớt khàn đục từ đôi môi trắng bệch của Doãn Hạ Mạt cất lên, cô cố gắng lấy lại tinh thần, Hạ Mạt gượng cười với Doãn Trường, sau đó bước về phía chiếc xe Rolls-Royce trắng dài.

“Đi thôi.”

Trong xe, Trần Ân căng thẳng nhìn Hạ Mạt bước vào, miệng cô mấp máy, cô định hỏi gì đó nhưng lại thôi. Trong lòng Phan Nam buồn rầu, khi Lạc Hi cho xe chạy đi, cô biết tất cả đã kết thúc.

“Thưa cô Doãn, có thể cho xe chạy được chưa?”

Người tài xế cung kính lịch sự quay đầu hỏi làm như thể anh ta không hề chứng kiến những chuyện vừa xong.

“Vâng.”

Doãn Hạ Mạt cầm bó hoa bách hợp đặt lại vào khuỷu tay, cô im lặng nhìn cảnh vật lướt qua cửa kính, ngoài đôi môi vẫn trắng bệch, ngoài những đóa hoa xơ xác trên vòng hoa đội đầu, thì dường như đã không có chuyện gì xảy ra.

Nhà thờ lớn St. Peter.

Các quan khách ăn mặc trang nhã bắt đầu lục tục kéo vào sảnh đường, ánh nắng xuyên qua các tấm cửa kính bảy màu cực lớn chiếu rọi vào, trông thật lộng lẫy và thiêng liêng. Quan khách mỉm cười liên tục bắt tay Âu Thần đang đứng ngay cửa lớn giáo đường, chúc mừng anh sắp thành chú rể hạnh phúc.

Hôn lễ lần này khách mời không nhiều.

Đại đa số là những danh môn vọng tộc có quan hệ lâu đời với Tập đoàn Âu Thị, làng giải trí chỉ có một số đồng nghiệp và nghệ sĩ thân thiết cùng công ty với Doãn Hạ Mạt là được mời, còn có thêm mấy người bạn thân cùng học của Doãn Trùng.

Toàn bộ cánh phóng viên đều bị từ chối, công ty vệ sĩ đã phong tỏa con đường dẫn đến nhà thờ, đảm bảo hôn lễ diễn ra sẽ bình yên suôn sẻ, không bị quấy rầy.

“Chúc mừng cháu.”

“Cám ơn.”

“Chúc anh và cô Doãn mãi mãi hạnh phúc.”

“Cám ơn.”

“Chúc các bạn trăm năm hạnh phúc.”

“Cám ơn.”

“...”

Tại cửa lớn giáo đường, hầu hết những người khách bắt tay Âu Thần đều hơi chút giật mình khi nhìn anh. Rõ ràng anh đang rất vui, khuôn mặt lạnh lùng ngạo nghễ ngày thường đã không còn nữa, tựa như có ánh vàng bao phủ khắp thân người anh, đôi môi không giấu nổi niềm hạnh phúc hé lộ một nụ cười.

Âu Thần không chú ý tới những ánh mắt ấy.

Bên tai anh cứ vang lên những lời chúc mừng tuy hết sức bình thường nhưng lại khiến lòng anh như có những cơn sóng lớn ấm nóng dập dờn êm

dịu. Và mỗi khi không có quan khách đến chúc mừng, anh lại bất giác đưa mắt nhìn chăm chăm vào con đường phía trước.

Thì ra...

Hương vị hạnh phúc lại ngọt ngào đến thế...

Trời quang mây tạnh.

Xa xa không một bóng mây.

Ánh nắng chói chang, nhuộm một lớp màu vàng rực ấm áp lên con đường dẫn đến giáo đường, hai bên đường có những luống hoa, đài phun nước, những bức tượng và bãi cỏ xanh rì.

Cơn gió mạnh khi này đã dịu đi rất nhiều.

Âu Thần nín thở sững sờ nhìn con đường dẫn đến giáo đường.

Nàng, sẽ mặc áo cưới, đi theo con đường, cùng anh bước vào lễ đường!

Chiếc BMW trắng gào rú chạy như bay trên đường!

Đờ đẫn nắm chặt vô lăng.

Lạc Hi thần thờ nhìn về phía trước.

Bỗng nhiên anh không biết bản thân nên đi đâu nữa, chẳng có nơi nào thuộc về anh cả, chẳng có nơi nào cần anh. Trước mắt như có làn sương mù dày đặc, anh nên đi đâu, trời đất rộng mênh mông như thế, chỉ có anh là dư thừa...

Cảnh vật ngoài cửa xe như ảo ảnh lướt qua hướng ra sau.

Doãn Hạ Mạt ngồi im lặng.

Trong xe ồn ào tiếng nói cười vui vẻ của Trần Ân và Tiểu Trùng nhưng những khung cảnh ồn ào náo nhiệt, ánh nắng bỗng làm mắt cô đau nhức, đau đến nỗi trước mắt hoa lên những đốm chấm vàng nhảy múa, Doãn Hạ Mạt từ từ khép mắt lại.

Trên con đường đẹp để quanh co.

Chiếc Rolls-Royce trắng dài chạy chậm chậm.

Trong giây phút, chiếc xe xuất hiện phía cuối đường.

Cơ thể Âu Thần đột nhiên như bị ma làm hóa đông lại! Anh hít một hơi sâu, đôi mắt xanh đen sâu thẳm mà cháy bỏng!

Trên xe gắn vòng hoa kết những bông hoa hồng màu hồng phấn.

Gió nhẹ thổi qua.

Cánh hoa nhẹ nhàng lay trong ánh nắng.

Âu Thần sai bước hướng về chiếc xe!

Chiếc xe chậm chậm dừng lại trước giáo đường.

Mùa thu, lại có những chú bướm bay dập dờn trên vòng hoa hồng.

Từ trong giáo đường, quan khách nghe tin đã lũ lượt kéo nhau ra, họ ngạc nhiên nhìn cảnh tượng lãng mạn đẹp đẽ duy nhất này, thỉnh thoảng có người thốt lên những tiếng khen ngợi.

Tài xế mặc bộ đồng phục trắng kết nút vàng cung kính mở cửa xe.

Âu Thần chìa tay phải ra.

Một cánh tay trắng thon dài mang găng tay dài bằng tơ lụa màu trắng, chậm chậm từ trong cửa xe đưa ra, đặt lên tay Âu Thần.

Ánh mắt Âu Thần rực lửa đón chào Hạ Mạt.

Nắm chặt lấy tay cô!

Doãn Hạ Mạt bước ra khỏi xe, từ từ chậm rãi ngẩng đầu lên.

Trong ánh nắng chói chang, Doãn Hạ Mạt gần như không mở mắt nổi. Khăn voan trắng tinh lấp lánh ánh mặt trời, dưới vòng hoa bách hợp đội đầu, mắt cô xanh thẫm như nước biển, sắc môi hồng đỏ, nước da trắng ngần tựa như trong suốt, đôi mắt như viên ngọc hổ phách trong sáng hiền dịu. Không khí ngừng lưu chuyển, thời gian cũng như dừng trôi. Quan khách sững sờ ngăm nhìn, không ngớt trầm trồ khen ngợi cô dâu thuần khiết xinh đẹp như thiên thần, những chú bướm dường như cũng quên bay lượn.

Âu Thần da diết ngăm nhìn Doãn Hạ Mạt.

Sau đó...

Anh ôm ngang người cô, kéo cô vào vòng tay chìm đắm yêu thương của mình!

Trước giáo đường nguy nga tráng lệ.

Nắng ngập tràn.

Hai bên đường trải thảm cỏ xanh.

Trong sự ngạc nhiên và tươi cười của các quan khách, Âu Thần mặc lễ phục màu đen ôm ngang eo cô dâu mặc áo cưới trắng tinh trong lòng. Doãn

Hạ Mạt hơi bối rối nép vào ngực Âu Thần, cô ngẩng đầu nhìn anh. Âu Thần vừa đi vừa cúi đầu nhìn Hạ Mạt, anh vui sướng như một đứa trẻ, đôi môi bỗng nở một nụ cười thật tươi, anh ôm cô thật chặt, nhanh nhẹn bước về hướng phòng nghỉ!

Cửa từ từ mở ra

Căn phòng tối om.

Rèm cửa sẫm màu tím đậm che kỹ ánh nắng, tối đen như một cơn ác mộng, không có không khí, không có hy vọng, cơn ác mộng mãi mãi không thể tỉnh dậy. Lạc Hi thần thờ bước vào như bị mộng du, khóa trái cửa lại.

Trong phòng khách.

Anh đứng lặng rất lâu.

Sau đó.

Anh đi vào phòng tắm.

Mở vòi nước, dòng nước ấm nóng chảy ra mang theo một làn sương trắng lượn lờ, dòng nước chậm chậm chạy vào bồn tắm bằng đá hoa cương màu đen.

Trong phòng nghỉ của nhà thờ.

Doãn Hạ Mạt ngồi yên lặng trên chiếc sofa màu hồng đặt trước tấm gương trang điểm, nhãn cầu của cô tối đen khác thường, những đóa hoa trên vòng hoa đội đầu có mấy bông héo tàn.

Trước mắt quan khách và bạn bè thì thoảng lại gõ cửa vào chúc mừng, cô chỉ mỉm cười xã giao, dần dần nụ cười đó gần như đông kết lại trên khóe môi cô.

“Mệt chưa em?”

Âu Thần âm thầm quan sát thần sắc Doãn Hạ Mạt.

“Có hồi hộp không?”

Âu Thần lại hỏi.

Doãn Hạ Mạt chỉ muốn giữ nụ cười trên môi, không trả lời, nhưng khi nghe Âu Thần nói rất nhanh:

“Anh rất hồi hộp.”

Doãn Hạ Mạt hơi sững người, cô nhìn chăm chăm vào Âu Thần.

“Giống như là một giấc mơ vậy, anh sợ lúc nào đó sẽ đột nhiên tỉnh dậy...”

Trước giờ Âu Thần là người chín chắn và điềm tĩnh, hình như tất cả mọi chuyện anh đều có thể kiềm chế được. Nhưng con người anh ngay lúc này đang tha thiết nhìn Doãn Hạ Mạt, đôi mắt chứa đầy niềm vui và hạnh phúc, xen lẫn một chút yếu đuối và bất an.

Trong lòng Doãn Hạ Mạt bỗng cuộn sóng, nhưng rất nhanh sau đó sóng lòng lại im lìm lặng lẽ.

“Không, cho dù chỉ là giấc mộng, em vẫn sẽ cùng anh làm đám cưới.”

Rất lâu sau, cô mới khẽ trả lời.

Tất cả là do cô lựa chọn, cho dù là một vở kịch, cô chỉ còn cách diễn đến cùng. Những đau đớn vì sự chọn lựa của cô, có thể đến hết cuộc đời này cô cũng không thể nào trả hết, điều mà cô làm được có lẽ chỉ là để cho những người khác bên cạnh cô được sống hạnh phúc.

Bồn tắm bị bao phủ bởi một làn sương trắng.

Bồn tắm hoa cương đen đã đổ đầy nước ấm nóng, Lạc Hi mặc một cái áo sơ mi mỏng và quần dài, bước vào bồn tắm như một cái máy. Anh thả lỏng cơ thể, nằm chìm trong nước, ngửa mặt nhìn thẳng lên trần phòng tắm. Trong bồn tắm hoa cương đen, trong sóng nước mờ mịt, khuôn mặt Lạc Hi trắng trong, đôi môi đỏ thắm lại như có vẻ đẹp rung động lòng người.

Những sóng nước dao động dịu êm trên mặt nước.

Dòng nước ấm từ vòi nước mạ vàng chảy tràn ra ngoài.

Dàn nhạc nhà thờ bắt đầu tấu lên khúc nhạc tươi vui, réo rắt.

Trong khúc nhạc du dương, các quan khách trật tự bước vào lễ đường theo lối đi dẫn đến chánh điện. Họ mỉm cười, vui vẻ đi dọc hai hàng nến dài lung linh rồi sau đó ngồi xuống ghế.

Giống như hàng ngàn ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đêm.
Những ánh nến màu vàng cam.
Ánh sáng ấm áp đang dao động.
Lập lòe lập lòe.
Bên kia lối đi là một lối đi khác rộng rãi.
Hương thẳng tới bàn thờ hôn lễ.

Lưỡi dao lóe ra một tia sáng lạnh lẽo, cửa thẳng xuống cổ tay trắng bệch!
Một vết thương dài hẹp. Tái mét, máu tươi chậm chậm rỉ ra từ vết cửa, rồi
bồng tuôn ra ồ ạt, bắn cả ra ngoài, như bị vỡ toác ra!
Từng giọt...
Từng giọt...
Từng giọt...
Theo cổ tay...
Từng giọt máu nhỏ xuống mặt nước ấm nóng...
Như từng đoá hoa màu máu tươi nở ra... trong cơn ác mộng đen kịt...

“Chị, chị đã suy nghĩ kỹ thật chưa?”

Trong phòng nghỉ, Doãn Trường hỏi chị mình lần cuối.

“... Rồi.”

Doãn Hạ Mạt nhìn khuôn mặt nhợt nhạt yếu ớt của Tiểu Trường. Ba ngày sau hôn lễ, cuộc phẫu thuật sẽ được bắt đầu.

Doãn Trường mỉm cười.

Cậu nhẹ nhàng đội lên đầu chị một vòng hoa mới tinh thay cho vòng hoa cũ với những bông hoa đã tàn héo. Những bông hoa bách hợp với cúc trắng tươi mới nở rộ, như mang theo một sức sống mới.

“A! Tốt quá! Tiểu Trường, nãy giờ cậu ra ngoài tìm hoa kết vòng đội đầu mới à! Chu đáo quá!” Trân Ân vui vẻ nói riu rít, cô nhìn Hạ Mạt thán phục, “Hạ Mạt, cậu thật hạnh phúc! Cậu có một người em tốt nhất trên đời, giờ sắp có một người chồng rất yêu cậu, hơn nữa nhà thờ hôm nay trang trí thật là trang nghiêm, lãng mạn, trông thật khí thế!”.

“Đúng vậy.” Doãn Trường gật đầu, “Anh Âu Thần đã dành rất nhiều công

sức chuẩn bị cho đám cưới này, chị, chị nhất định sẽ hạnh phúc!”.

“Cậu sẽ hạnh phúc!”

Phan Nam cũng mỉm cười nói. Cuối cùng Hạ Mạt vẫn chọn Âu Thần, vậy cô nhất định sẽ hạnh phúc thôi.

Thì ra...

Đây gọi là cắt da cắt thịt à...

Đôi môi trắng bệch nở một nụ cười dịu nhẹ, nơi cổ tay máu tuôn xối xả, có thể thấy được gờ thịt nổi lên. Thì ra cắt da cắt thịt cũng không đau lắm, thì ra cảm giác máu tươi chảy lại bình an và tê tê như thế.

Lạc Hi từ từ nhắm mắt lại, cánh tay đang chảy máu từ từ trượt xuống chìm vào mặt nước.

Trong dòng nước ấm nóng...

Vết thương không bao giờ có thể đông máu được...

Sóng nước trong suốt...

Một tia máu đỏ thẫm từ từ tuôn ra từ chỗ bị cửa nơi cổ tay, liên tục không ngừng, máu như một đường dài thanh mảnh uốn éo lờ nhòe trong nước, rồi lan ra, trong làn sương trắng lượn lờ, dòng nước trong dần dần biến thành một màu đỏ trong suốt...

Dàn hợp ca nhi đồng thánh thót vang vọng trong giáo đường. Những tấm kính hình vòm mười mấy mặt cực lớn vẽ những bức tranh đầy màu sắc, nắng chiếu xuyên qua càng trở nên thiêng liêng tuyệt đẹp.

Khi giọng ca của dàn hợp xướng lắng xuống, ngoài cửa sổ có một đàn bồ câu khê cất cánh bay lên.

Hôn lễ bắt đầu.

Đức cha ra hiệu, dàn nhạc tấu vang khúc nhạc mừng đám cưới.

Giữa hai hàng nến dài lung linh, Trần Ân và Phan Nam mỉm cười, đặt bó hoa tươi tượng trưng cho sự chúc phúc lên bàn thờ trong tiếng nhạc.

Sau đó họ quay về.

Một chút xôn xao nho nhỏ, các quan khách khê trầm trồ.

Ngay cửa lớn nhà thờ, Âu Thần chậm rãi bước vào.

Dưới những tia nắng chiếu xuyên qua cửa kính nhiều màu sắc.

Trong ánh nền màu vàng cam.

Âu Thần mặc bộ lễ phục màu đen, lưng thẳng cao quý, hết như vẻ tuấn tú của thần mặt trời Apollo trong truyền thuyết, và đôi mắt màu xanh của anh như mặt hồ mùa xuân, sáng ngời mà êm dịu. Ở chỗ cổ tay anh có một dải ren lụa màu xanh cứ phấp phới bay theo từng bước chân, nó như thể đang nhẹ nhàng uyển chuyển trong khúc nhạc mùa xuân.

Đi tới trước mặt đức cha.

Âu Thần chậm rãi xoay người.

Ánh mắt mạnh mẽ, như trong một giấc mơ hạnh phúc đến khó tin, anh nhìn chăm chú vào con đường với vô số ngọn nến lung linh...

Lối đi mà cô dâu sắp bước vào.

Làn sương trắng từ mặt nước ấm nóng nhẹ nhàng bốc lên cao.

Nước trong bồn giờ đã bị máu nhuộm thành màu đỏ sẫm.

Cơ thể ngày càng lạnh.

Trái tim như bị đè ép nặng nề, thở không ra hơi.

Trước mắt Lạc Hi dần tối lại, thế giới chao đảo và cuồng loạn, đôi môi trắng bệch hơi khô nứt, hơi thở gấp gáp hơn. Sóng nước bao quanh toàn thân anh, cái áo sơ mi trắng thấm nước đang nổi trôi bồng bềnh, cơ thể anh ướt sũng và lạnh ngắt, dòng nước nóng liên tục chạy ra từ vòi nước không thể giúp anh cảm nhận chút hơi ấm nào cả.

Giống như rất lâu, rất lâu trước đây...

Cái đêm mùa đông đó, hoa tuyết từng bông lạnh giá nhẹ rơi xuống mặt và tóc anh, anh ngoan ngoãn ngồi trên chiếc ghế dài trong khu vui chơi chờ mẹ quay lại đón, chắc mẹ đang lạc đường, chỉ cần anh kiên nhẫn đợi, mẹ sẽ chạy về tìm anh...

Anh đợi mãi...

Đợi mãi...

Đợi mãi...

Chỉ có hoa tuyết vẫn bám theo anh...

Thế giới rất lạnh, rất lạnh...

Anh thì không yêu bất cứ ai nữa...

Cũng không để người anh yêu bỏ rơi lần nữa...

Cho tới khi...

Gặp cô...

Sự lạnh nhạt của cô, sự giấu cợt của cô, sự dịu dàng của cô, nụ cười của cô, sự thông minh của cô, sự xinh đẹp của cô, sự cay nghiệt của cô, sự tuyệt tình của cô...

Anh đã yêu cô...

Yêu say đắm cuồng nhiệt, không cách nào thoát ra được, dùng tất cả sinh mạng của anh...

Yêu cô...

...

...

Những cây hoa anh đào dưới ánh trăng.

Cô giơ lon bia trong tay lên, trong mắt in vệt ngà ngà say chệnh choáng:

“Lạc Hi, chào mừng anh đến ngôi nhà này.”

...

“Em đang thương xót anh phải không?”

“Vâng.”

Cô nhẹ nhàng gật đầu.

“Em... đang thương xót anh sao?”

Anh nhìn cô đăm đăm, nín thở, nhỏ nhẹ hỏi một lần nữa, không khí bỗng yên tĩnh khác thường. Nhìn anh, cô cười bỏ vẻ giả tạo của bản thân, để cho ánh mắt bộc lộ ra sự thương hại và cảm tình cả cô.

“Phải.”

...

“Giả như anh bệnh sắp chết, trước lúc gần chết anh chỉ muốn gặp em một lần”, anh khe khẽ nói, “em sẽ... sẽ bất chấp tất cả chạy đến bên anh chứ?”.

“Không.” Đôi mắt cô tựa sâu thẳm như nước biển buổi sớm, “Em sẽ luôn đi theo anh, bón thuốc cho anh, giúp anh tìm một bác sĩ tốt nhất, luôn gần bên anh, không rời xa anh, cho dù anh có đuổi em cũng sẽ bám theo anh”.

...

Màn đêm sâu lắng.

Anh nằm trên đùi Hạ Mạt, hình như đã ngủ thiếp đi. Những ngón tay cô vuốt nhẹ mái tóc đen óng của anh, sau đó rất lâu, cô khẽ nói.

“Được. Không bao giờ phản bội, mãi mãi không lìa xa.”

...

...

Không bao giờ phản bội...

Mãi mãi không lìa xa...

Ngay cửa nhà thờ, cô dâu với bộ áo cưới trên người. Vải lụa trắng tinh khiết, hoa văn thêu kiểu cổ điển, những đường nét thanh mảnh trang nhã, lớp vải mỏng nơi gấu váy hơi buông lơi, vòng hoa đội đầu bằng bách hợp và cúc trắng, mạng che mặt như ẩn như hiện, cô đứng duyên dáng trong bộ dạng đó, hết như nữ thần mùa xuân xinh đẹp. Doãn Trường đứng bên cạnh cô, mặc bộ lễ phục màu đen trang trọng, hồn nhiên trong sáng, tuấn tú hiền hòa.

Dàn nhạc tấu khúc nhạc sôi nổi nhưng vẫn nghiêm trang.

Doãn Hạ Mạt ngẩng đầu lên.

Đối diện với những ánh mắt chờ đợi tán thưởng của quan khách, cũng như chạm phải ánh mắt nồng nhiệt của Âu Thần đứng trước đức cha đang nhìn cô chăm chăm.

Cô hít nhẹ một hơi.

Rồi ngẩng đầu cất bước, đi thẳng đến giáo đường.

Nhưng không hiểu sao...

Tim cô chợt nhói đau dữ dội, đau đến nỗi phải cắn chặt môi mới có thể kiềm chế lại cơn run lẩy bẩy của cơ thể. Trước mắt cô hoa lên những tia sáng trắng...

...

...

“Nếu như không còn gì để lưu luyến trên thế gian này, anh sẽ chết...”

...

“Cho dù một giây sau anh biến mất khỏi thế gian này... em vẫn nhất quyết lấy anh ta...”

...

...

“Chị...”

Doãn Trừng nhỏ tiếng gọi cô.

Doãn Hạ Mạt đứng im bất động nơi cuối lối đi rất lâu, khách khứa đổ dồn mắt nhìn cô ngạc nhiên. Ánh mắt Âu Thần ngập tràn lo âu.

“Chị...”

Giai điệu bài *Wedding March* vang vọng du dương trong giáo đường nguy nga tráng lệ, Doãn Trừng gọi chị một lần nữa, cậu định nói với chị rằng, cho dù ngay giờ phút này, chị có dẫn đo phân vân, em vẫn sẽ ủng hộ bất cứ quyết định nào của chị. Những ngón tay của Doãn Hạ Mạt khe khẽ run rẩy. Rồi, Doãn Hạ Mạt giật mình hít một hơi thật sâu, cuối cùng cô vịn tay Tiểu Trừng, chậm rãi bước về phía Âu Thần và đức cha.

Ánh nến lung linh.

Tỏa sáng thành hai hàng dài đầy ánh sao.

Từng bước, từng bước.

Cô chậm chậm bước đến.

Doãn Hạ Mạt vịn tay Doãn Trừng, chậm rãi bước tới chỗ Âu Thần đang đứng trước bàn thờ.

Âm nhạc du dương vang khắp giáo đường.

Bộ áo cưới màu trắng tinh kéo dài trên tấm thảm màu đỏ sậm.

Đỉnh vòm giáo đường khổng lồ vẽ đầy các bức tranh sơn dầu tuyệt đẹp, ánh nắng bảy màu rực rỡ chiếu rọi vào qua các tấm kính, giống như chìm đắm trong ánh sáng thần thánh, Doãn Hạ Mạt vịn tay Doãn Trừng, từng bước, từng bước tiến về phía Âu Thần.

Tại hàng ghế đầu trong giáo đường.

Trân Ân cảm động, đôi mắt ươn ướt.

Trân Ân nhìn Hạ Mạt mặc áo cưới bước chậm chậm về phía Âu Thần, cô luôn miệng cầu nguyện cho Hạ Mạt được hạnh phúc, nhất định phải hạnh phúc, nhất định, nhất định phải hạnh phúc, nếu có thể, cô sẵn sàng chia sẻ

hạnh phúc của cô cho Hạ Mạt...

Trong giáo đường, trong không khí thiêng liêng này, cô chân thành cầu nguyện.

Bỗng nhiên...

Một tiếng nhạc chuông của điện thoại di động mơ hồ vang lại...

Tiếng nhạc chuông đó quen quen, liên tục reo, Trân Ân lắng tai nghe, hình như vọng ra từ cái ví bên cạnh cô! Trân Ân nghi ngờ mở ví ra xem, là điện thoại của Hạ Mạt đang reo, ai gọi cho Hạ Mạt lúc này chứ, cô cúi đầu nhìn.

Ầm...

Trong đầu Trân Ân như có sấm nổ kinh hoàng!

...

“Em và Âu Thần thật sự chẳng có quan hệ gì cả...”

...

“Lạc Hi... người em yêu thương là anh.”

...

“... người em yêu thương là anh...”

...

...

Dòng nước ấm nóng trào ra ngoài bồn tắm hoa cương đen...

Tràn ra nền gạch sứ trắng...

Đỏ tươi...

Hình như còn đem theo hơi ấm của nhiệt độ cơ thể...

Trên bờ môi, giọt máu cuối cùng đã chảy cạn, trước mắt đen kịt không nhìn thấy gì cả, cái áo sơ mi thấm ướt như cánh hoa màu trắng mỏng manh nhẹ trôi trong nước, sự sống từng chút, từng chút một dần mất đi, chỉ có cánh tay rỉ máu là vẫn khư khư nắm chặt chiếc điện thoại trong phòng tắm...

Máu tươi...

Từng giọt từng giọt từ cổ tay nhỏ xuống...

Trong cơn choáng váng đen kịt...

Âm thanh “Tút... Tút...” vang trong điện thoại...

Giả sử anh...

Trân Ân sợ đến nổi mặt mày tái mét!

Trên màn hình điện thoại nhấp nháy hai chữ “Lạc Hi” tựa như một thanh sắt nướng nóng bỏng trên tay khiến cô run lấy bấy, chiếc điện thoại nặng nề rơi lại vào ví, nhưng tiếng chuông vẫn cứ vang lên đều đều!

“Thế nào? Điện thoại của ai vậy?”

Phan Nam ghé đầu lại xem.

Trân Ân hoảng hốt đóng sập ví lại, không dám để Phan Nam nhìn thấy, cô run rẩy nói:

“Không... không có gì...”

Sắp chết đến nơi rồi...

Giai điệu khúc nhạc *Wedding March*, vang vọng khắp giáo đường.

Chậm bước...

Doãn Hạ Mạt vịn tay Doãn Trường bước trên tấm thảm đỏ sậm, những ánh nến lung linh làm tôn thêm vẻ đẹp lộng lẫy dịu dàng của chiếc áo cưới trắng tinh. Từng bước, từng bước cô đi qua từng hàng khách mời.

Đủ mọi kiểu nhìn chăm chú như dán chặt vào cô.

Thái Ni mừng vui yên tâm nhìn cô.

Đào Thục Nhi mỉm cười với cô.

Vì An cũng thể hiện nét mặt tươi cười thân thiện.

Còn có Jam, Nhã Luân, là hai giáo sư chuyên về vũ đạo và thanh nhạc đã từng dạy cô...

Trân Ân hốt hoảng nhìn Doãn Hạ Mạt!

Doãn Hạ Mạt vịn tay Doãn Trường chậm chậm bước ngang qua họ, trong lúc ngẩng ngơ, cô như nghe thấy hai tiếng nhạc, một bên là bài *Wedding March* êm dịu, một bên là giai điệu thân quen kỳ lạ nho nhỏ thấp thoáng vắng lại...

Rất thân thuộc...

“Chị...”

Doãn Trường khẽ nhắc chị.

Cô ngớ người ra, máy móc dừng chân lại theo Doãn Trường.

Dừng lại...

Ngay trước mặt Âu Thần.

Trước lúc chết anh muốn nhìn thấy em lần cuối...

Dòng nước ấm nóng từ vòi nước chảy ra ào ào không ngừng...

Phòng tắm tràn ngập sương khói trắng xóa...

Sàn phòng lênh láng nước lẫn máu đỏ tươi...

Cổ tay trắng bệch đang chảy máu không cách nào nắm điện thoại được nữa, rơi nặng nề xuống nước, bắn lên một đóa hoa nước nhuộm đỏ máu...

Em sẽ hay không...

Trước mặt tất cả quan khách.

Trước mặt đức cha.

Doãn Trường hôn lên vòng hoa trước trán Doãn Hạ Mạt một cái, sau đó, nhìn Âu Thần, trân trọng đặt tay cô vào tay Âu Thần.

Âu Thần nín thở.

Anh nắm chặt tay Doãn Hạ Mạt như thể đó là vật quý báu trong cuộc đời anh. Ngón tay anh nóng bỏng như lửa đốt, ngón tay Doãn Hạ Mạt run rẩy lạnh lẽo, trong giây phút hai bàn tay nắm lấy nhau, tim Âu Thần bỗng giật thót, máu toàn thân đều đông cứng lại vì cảm giác hạnh phúc khó tin này, dường như từ đây, Chúa đã kết hợp anh và Hạ Mạt thành một, mãi không lìa xa, mãi mãi bên nhau...

Sẽ hay không...

Cái ống nghe đung đưa bồng bênh trong nước.

“Tút...”

“Tút...”

Máu tươi đã nhuộm nước trong bồn thành màu đỏ tối sẫm, không ngừng tràn ra ngoài, dòng nước ấm nóng không ngừng trút vào, vết thương nơi cổ tay bị ngâm trong nước mãi không cách nào đông máu được, máu cứ chảy ào ào không ngừng...

Trong cơn choáng váng đen kịt...

Trái tim dần dần tức thở, không còn sức lực...

Cái lạnh thấu xương...

Đôi môi mất máu dần trở nên nhợt nhạt, Lạc Hi xanh xao nào trong bồn tắm màu đen, sóng nước làm cho gấu áo anh nhẹ nhàng trôi dập dềnh, từ từ, sắc mặt anh trắng bệch như giấy, không sức lực, anh ngã về một bên, để cho cái chết mang đi sự tỉnh táo cuối cùng của anh...

Sẽ hay không...

Dưới vòm trời giáo đường vĩ đại.

Bài *Wedding March* du dương vang vọng khắp nơi, Âu Thần và Doãn Hạ Mạt đứng sánh vai nhau trước mặt đức cha, tựa như đắm chìm trong ánh sáng của Chúa, trông đúng là một cặp trai tài gái sắc.

Đức cha mặc áo thụng dài trang nghiêm hỏi:

“Âu Thần, con có đồng ý lấy cô Doãn Hạ Mạt làm vợ không? Chăm sóc, bảo vệ cô ấy, dù nghèo khó hay giàu sang, lúc bệnh hoạn hay khỏe mạnh, yêu thương trân trọng nhau, không bao giờ lìa xa, mãi mãi bên nhau?”

Âu Thần nhìn hết sức chăm chú vào Doãn Hạ Mạt.

“Con đồng ý lấy Doãn Hạ Mạt làm vợ. Chăm sóc, bảo vệ cô ấy, dù nghèo khó hay giàu sang, lúc bệnh hoạn hay khỏe mạnh, yêu thương trân trọng nhau, không bao giờ rời xa, cho đến khi cái chết chia lìa chúng con,”

“Doãn Hạ Mạt, con có đồng ý...”

Bất chấp tất cả...

Không được, không thể để Hạ Mạt biết được! Tiếng nhạc chuông điện thoại đáng sợ vẫn đều đều, không ngừng reo, Trần Ân lo sợ đứng ngồi không yên, cô cảm thấy Phan Nam đã nhận ra có điều bất thường, ánh mắt nghi ngờ nhìn chiếc ví không ngừng văng vẳng phát ra tiếng nhạc chuông!

“Trần Ân, điện thoại của cậu...”

Phan Nam khó hiểu hỏi, không biết vì sao Trần Ân lại không bắt điện thoại, cũng không tắt máy, để mặc nó không ngừng reo như thế.

“Không có.”

Trân Ân hoảng loạn thét nhỏ, cô sợ hãi đưa tay vào ví, thậm chí không dám mở rộng miệng chiếc ví ra. Không thể để Phan Nam thấy được, nếu Phan Nam nhìn thấy trên điện thoại của Hạ Mạt hiển thị người gọi là “Lạc Hi” thì sẽ hỏng mất! Trân Ân lúng túng mò mẫm tìm chiếc điện thoại đang không ngừng reo, cuối cùng cũng mò thấy, cô dùng ngón tay ấn phím tắt!

Bất chấp tất cả...

“Tút, tut, tut, tut...”

Cái ống nghe chìm dưới mặt nước truyền lại âm thanh bị ngắt ngang, giống như sợi tơ cuối cùng cũng đã đứt lìa, không còn gì để bận tâm nữa, “nó” đã ra đi yên lặng...

Chạy đến bên anh chứ...

“Con đồng ý.”

Trong giáo đường, Doãn Hạ Mạt khe khẽ trả lời.

Ngày mùa thu hôm đó, ánh nắng tươi đẹp rực rỡ khác thường, xuyên qua tấm kính đầy màu sắc được vẽ đủ kiểu tranh trong giáo đường, từng tia sáng rực rỡ như bay bay, xoay tròn. Hai hàng ánh nến lung linh ấm áp, dưới vòm trời giáo đường trắng lệ nguy nga, trong ánh mắt vui mừng của các quan khách...

Âu Thần đắm đắm nhìn Hạ Mạt.

Anh chậm rãi gỡ sợi ren lụa màu xanh cuốn trên cổ tay đã nhiều năm.

Nhẹ nhàng nâng tay Hạ Mạt lên.

Nhẹ nhàng...

Quấn sợi ren lụa màu xanh đẹp đẽ ấy...

Từng vòng từng vòng...

Từng lớp từng lớp...

Buộc trên ngón tay của cô...

Sau đó...

Kết thành hình con bướm xinh xắn...

Ngón tay trắng ngần, dải ren lụa mềm mại nhẹ bay, tận đáy lòng Âu Thần như có một niềm xúc động trào dâng nóng hổi đến nghẹt thở, giống như

hạnh phúc trên khắp thế giới đều hội tụ về nơi đây, Âu Thần cúi đầu xuống, in sâu trên ngón tay Hạ Mạt một nụ hôn...

“Lạc Hi...”

“Lạc Hi...”

Ngoài cửa lớn, tiếng kêu gào của Thẩm Tường và Khiết Ni càng lúc càng dồn dập, hôn lễ của Doãn Hạ Mạt thì đang diễn ra, mà các cô không sao liên lạc được với Lạc Hi! Cửa phòng hình như đã bị khóa trái, chìa khóa dự phòng của Khiết Ni cũng không mở được! Lúc các cô đã hết cách, phải mời bảo vệ khu nhà đến phá cửa, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy róc rách trong phòng tắm.

“Lạc Hi...”

Hai cô chần chừ bước tới cửa phòng tắm, cánh cửa hé mở, nước từ trong tràn ra như được máu tươi nhuộm đỏ khiến ai thấy cũng kinh hồn bạt vía, thấp thoáng trong bồn tắm hoa cương đen có dáng người trắng bệch tựa như...

Tựa như...

Đã chết rồi...

“Lạc Hi!!!”

Tiếng thét gào thất thanh xé tan bầu trời xanh thẳm ngoài cửa sổ.

Nhưng ánh mặt trời...

Vẫn rực rỡ bình yên như không có chuyện gì...

Trong tiếng hô hào nhiệt tình của các quan khách, bó hoa bách hợp và cúc trắng được tung cao lên bầu trời xanh, không một gợn mây...

Trên ngón tay trắng ngần...

Bay bay sợi ren lụa màu xinh đẹp...

Minh Hiểu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 7

Muôn vàn vì sao lấp lánh trong màn đêm.

Mặt hồ phẳng lặng được ánh đèn trong lâu đài Thiên Nga làm nổi bật thêm, giống như một bầu trời khác lung linh ánh sao.

Bức rèm cửa bằng lông thiên nga màu đỏ tía che màn đêm lại. Trong phòng, cây đèn ngủ tỏa ra hai luồng ánh sáng dịu êm.

Trong phòng tắm vắng lại tiếng nước chảy, Âu Thần ngồi ở mép giường, nhìn vòng hoa cô đội trên đầu lúc làm lễ cưới, hoa bách hợp và cúc trắng vẫn nở rộ đẹp tươi thuần khiết, trên những cánh hoa trắng muốt hình như còn lưu lại hương thơm trên người cô.

Tim Âu Thần đập “thình thịch” dữ dội như một thiếu niên.

Anh nhẹ nhàng đưa ngón tay ra.

Khẽ chạm các cánh hoa trên vòng đội đầu.

Những hình ảnh hạnh phúc như trong mơ của buổi lễ hiện đi hiện lại trong đầu anh, Hạ Mạt mặc chiếc áo cưới trắng tinh bước đi giữa những ngọn nến lung linh hướng về anh, trước mắt Đức Cha, Hạ Mạt khe khẽ thốt lên lời thề hôn nhân, trong tiếng hò reo của các quan khách, cô tung cao bó hoa lên bầu trời xanh...

Những cánh hoa man mát và mềm mại.

Giống như ngón tay cô, khi anh buộc lên dải ren màu xanh lá, có chút run

rấy, và một chút mát lạnh.

Tiếng nước tắm ngừng lại.

Sau đó, cánh cửa phòng tắm bật mở.

Ngón tay của Âu Thần trên vòng hoa từ từ thu lại, rồi anh từ từ ngẩng đầu lên. Doãn Hạ Mạt mặc một cái áo choàng tắm màu trắng, trên đầu quấn khăn mặt trắng, hơi nóng của nước tắm như bốc hơi quanh người cô, đôi mắt như hai ngôi sao trong sương mù, bờ má ửng hồng, đôi môi căng mọng mềm mại...

“Em...”

Giọng nói bỗng khàn đục khác thường, Âu Thần không dám nhìn cô, bối rối vội quay mặt đi. Hồi lâu anh mới khẽ ho một tiếng, tiếp tục nói:

“Em tắm xong rồi à.”

Bầu không khí tế nhị và gượng gạo bao trùm căn phòng.

“Vâng.”

Doãn Hạ Mạt khẽ cất tiếng. Cô tắm rất lâu, tuy đã chuẩn bị kỹ về tâm lý, cũng biết đó là trách nhiệm của một người vợ, nhưng cô lại không cách nào vặn khóa được vòi nước, không sao bước ra khỏi phòng tắm được. Cho đến khi khí nóng bốc hơi làm cô suýt ngất xỉu, cô mới cảm thấy mình nực cười, giờ có phen vên hay vùng vẫy, thì cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa.

“Anh... đi tắm được rồi đó...”

Nói vừa dứt câu, phía sau gáy của cô bỗng như đỏ lên.

“Em chắc là mệt rồi, đi nghỉ sớm thôi.” Âu Thần đứng dậy nhìn cô chăm chăm, “Nếu có gì cần thiết, có thể nhấn chuông gọi người hầu, cũng có thể gọi anh. Anh ở ngay phòng bên cạnh đây thôi.”

“...”

Cô ngẩng đầu ngạc nhiên!

“Chúc em ngủ ngon.”

Âu Thần lại chăm chăm nhìn cô một lần nữa, rồi bước nganh qua cô, đi về

hướng cửa phòng.

“Đợi một chút!”

Doãn Hạ Mạt thình lình gọi to.

Nghe tiếng bước chân anh ngập ngừng dừng lại, Hạ Mạt cắn chặt môi, rồi xoay người về phía anh, đôi mắt trong veo bình tĩnh.

“Anh không cần phải làm như vậy...”

Cô nhìn Âu Thần chăm chú, nói:

“Ở lại đi, chúng ta... đã là vợ chồng...”

Vợ chồng...

Âu Thần bình tĩnh nhìn cô, anh phải dùng hết sức lực mới kiềm chế được tiếng trống ngực đang đập loạn xạ. Trong ánh sáng êm dịu, cô đẹp như nữ thần, có ánh sáng thần thánh, hương thơm mê người, nhưng cánh tay buông thõng hai bên người lại bất giác nắm chặt.

“Ngày mai phải chuẩn bị cuộc phẫu thuật cho Doãn Trường, tối nay em nghỉ ngơi cho khỏe. Chúng ta... sau này còn nhiều thời gian mà...”

Một nụ cười từ từ hé mở trên môi anh, hình như anh vẫn không quen mỉm cười, khuôn mặt lạnh lùng từ trước giờ không tương xứng lắm với nụ cười như thế, nhưng lại có sự dịu dàng kỳ lạ.

“Chúc em ngủ ngon!”

“Chúc anh ngủ ngon!”

Cánh cửa trước mặt Hạ Mạt nhẹ nhàng đóng lại, phòng ngủ bỗng nhiên trở nên rộng rãi trống trải. Doãn Hạ Mạt bất giác rùng mình, cô từ từ ngồi xuống giường, bỗng cô cảm thấy mình chơi vơi, dường như toàn bộ sức lực trong cơ thể đã bị rút hết.

Doãn Hạ Mạt ngây người ngồi thần thờ.

Ánh mắt bất chợt dừng ngay tấm rèm cửa nhung màu đỏ tía.

Cái màu đó...

Đỏ sậm đỏ sậm...

Như màu máu...

Trái tim Doãn Hạ Mạt thắt lại, cô không biết mình làm sao nữa, tại sao lại có một nỗi sợ hãi kỳ lạ cứ bám chặt lấy cô, giống như ở một nơi nào đó đang xảy ra một chuyện gì đó rất đáng sợ...

“Lạc Hi.”

“Lạc Hi...”

Máy theo dõi điện tâm đồ trong phòng săn sóc đặc biệt thành linh kêu lên chói tai, đường gợn sóng lên xuống đã biến thành một đường thẳng đáng sợ, các bác sĩ lo lắng phóng như bay vào, các y tá đẩy Thẩm Tường và Khiết Ni đang kinh sợ ra khỏi phòng!

“Lạc Hi!”

Thẩm Tường giọng đã khàn đặc, mặt đầy nước mắt, còn Khiết Ni sợ hãi bụm miệng khóc, qua tấm kính phòng săn sóc đặc biệt, bác sĩ đang ép mạnh tim Lạc Hi, khuôn mặt trắng bệch, lông mi khép chặt, không có một dấu hiệu nào của sự sống, một cánh tay không sức lực buông thõng khỏi giường bệnh. Các bác sỹ cầm bảng shock điện kích tim đặt lên ngực Lạc Hi, một lần rồi lại lần nữa, cơ thể anh như con rối bị điện giật nảy lên, sau đó rơi xuống bất lực...

Tại phòng ngủ.

Trong đêm tối đen kịt, Doãn Hạ Mạt đột nhiên kinh hoàng tỉnh giấc khỏi cơn ác mộng!

Toàn thân cô đầm mồ hôi, gương mặt trắng bệch như tờ giấy. Tất cả mọi thứ trong cơn mơ vừa nãy mới chân thật làm sao, chân thực đến mức mỗi chi tiết như đang hiện lên trước mắt cô, Lạc Hi khắp người toàn máu, một dòng máu tươi chảy tuôn ra, như vô số dây leo đang mọc lan điên cuồng, màu máu đỏ thẫm nhấn chìm cả thế giới...

Không...

Không thể lại nghĩ ngợi lung tung được...

Lồng ngực Doãn Hạ Mạt phập phồng lên xuống gấp gáp, cô cố tỉnh táo trấn tĩnh lại, cố kéo mình thoát khỏi cơn mộng đáng sợ ấy. Khuôn mặt Doãn Hạ Mạt tái mét, cô cố ép mình dùng những suy nghĩ cay nghiệt nhất để xoa dịu bản thân, trên thế gian này không có ai là không sống nổi nếu thiếu người mình yêu...

Hơn nữa, giờ cô cũng chẳng còn tư cách gì để nghĩ tới người khác...

Từ hôm nay trở đi...
Cô đã là vợ người ta...

“Tiểu Trùng, ngày mai là phẫu thuật rồi, cậu có căng thẳng không? ”

Trong phòng bệnh, cuối cùng Trần Ân cũng nghĩ ra được một câu như vậy. Có lẽ là do Doãn Hạ Mạt và Âu Thần, hai người vừa mới thành thân, cũng đang ở đây. Trong ánh nắng, khí sắc của Doãn Trùng đã khá hơn rất nhiều, nhưng từ đầu đến cuối, Trần Ân vẫn còn cảm thấy một chút lo lắng, cô không dám đưa mắt nhìn Hạ Mạt.

Trần Ân đã không kể với Hạ Mạt về cuộc gọi đến lúc cử hành hôn lễ, thậm chí khi trả lại Hạ Mạt chiếc điện thoại, cô đã xóa đi phần ghi nhớ cuộc gọi trong máy. Không nên có bất kỳ việc gì gây rắc rối, ảnh hưởng tới hôn lễ của Hạ Mạt. Lạc Hi... Lạc Hi chỉ là không cam lòng nên mới gọi điện thoại thôi...

Nhưng sao lòng cứ cảm thấy lo sợ bất an.

“Em không căng thẳng đâu, cuộc phẫu thuật chắc chắn sẽ rất thuận lợi”. Nhìn chị gái và anh Âu Thần đứng sánh vai bên nhau, Doãn Trùng cười rất vui vẻ thoải mái. “Bởi vì em còn phải nhìn công chúa và hoàng tử của chị và anh rể ra đời, đợi nó kêu em một tiếng cậu chứ! ”

Đôi má của Hạ Mạt liền đỏ ửng lên như màu nắng chiếu.

Doãn Hạ Mạt bất giác đưa mắt nhìn Âu Thần, Âu Thần cũng đang nhìn cô, đôi mắt sáng sâu thẳm. Doãn Hạ Mạt hơi bối rối vội quay mặt đi, cô nói với Tiểu Trùng, “Vẫn còn mấy thứ cần phải kiểm tra, thời gian không còn nhiều để chị đưa em đi”.

“Vâng. ”

Doãn Trùng gật đầu cười, thấy chị mình gượng ngừng như thế nên không nói tiếp nữa, cậu đứng lên, rời giường bệnh, ngồi vào xe lăn. Thật ra Doãn Trùng cảm thấy mình vẫn còn đi được, nhưng bác sỹ yêu cầu phải ngồi xe

lăn, để chuẩn bị sức khỏe tốt cho cuộc phẫu thuật ngày mai.

Âu Thần vỗ vai Doãn Trùng như một người huynh trưởng rồi nói:

“Ca phẫu thuật sẽ thuận lợi.”

“Ừ, em biết.” Doãn Trùng gật đầu lần nữa, sau đó do dự một lát rồi nói,

“Anh rể, em muốn nhờ em một chuyện. ”

“Em nói đi.”

“Em rất cảm kích người đã đồng ý hiến thận cho em, em muốn đến trước mặt anh ấy để tỏ lòng biết ơn”. Doãn Trùng ngửa mặt nhìn Âu Thần, ánh mắt khẩn khoản. Cậu không hiểu tại sao người hiến thận cho cậu phải bí ẩn như thế, cả họ tên đều không tìm thấy trong bất cứ tài liệu nào.

Cơ thể Doãn Hạ Mạt cứng đờ, cô nắm chặt tay đẩy xe lăn căng thẳng nhìn Âu Thần. Mặt Trân Ân cũng biến sắc, dán mắt nhìn Âu Thần.

“Anh nghĩ, anh ấy biết tấm lòng của em.” Âu Thần ngập ngừng giây lát, rồi nói với Doãn Trùng, “Nhưng anh ta đồng ý hiến thận có lẽ không phải vì ý tốt, mà là cảm kích vì ông Trời đã cho anh ta một cơ hội nhân từ như thế, có lẽ anh ta cần phải cảm ơn em. ”

“Anh biết anh ta?” Doãn Trùng nghi ngờ nói, có một số ý nghĩa cậu nghe không hiểu.

“Biết.”

“Em có thể gặp anh ta không?”

“Anh ta không muốn để người khác biết chuyện này.”

“Tại sao vậy?” Doãn Trùng cau mày.

“Chúng ta nên đi làm kiểm tra thôi.”

Doãn Hạ Mạt cắt ngang cuộc đối thoại của hai người, đẩy xe lăn của Tiểu Trùng tiến ra cửa phòng, Trân Ân thở phào, vội chạy đến mở cửa giúp. Âu Thần cũng định đẩy xe lăn giúp Hạ Mạt, nhưng cô nhẹ nhàng lắc đầu, tự mình đẩy xe ra khỏi phòng bệnh.

Hành lang dài.

Doãn Trùng ngồi trong chiếc xe lăn, gương mặt yếu ớt thanh tú. Doãn Hạ Mạt cẩn thận đẩy em đi, Âu Thần và Trân Ân đi bên cạnh cô. Một đoàn người tuần tú xinh đẹp nổi bật như thế khiến các bác sĩ, y tá, bệnh nhân đi qua đều phải ngoái nhìn khen ngợi.

“Chị.”

“Hả?”

“Làm xong phẫu thuật em có thể xuất viện rồi.”

“...”

Doãn Hạ Mạt bước chân cứng đờ, nhìn phía sau đầu của Tiểu Trùng, bên tai cô văng vẳng lời bác sĩ Trịnh nói với cô lúc nãy.

...

...

“Hạ Mạt, cô biết rất rõ, sau khi bị tai nạn xe năm đó, trong cơ thể Tiểu Trùng có rất nhiều bộ phận bị tổn thương nghiêm trọng, hơn nữa do chưa kịp thời hồi phục tốt, khiến việc biến đổi bệnh lý ở những bộ phận này rất nghiêm trọng, trong đó bệnh thận đã trực tiếp đe dọa tính mạng của cậu ấy. Ca phẫu thuật hiến thận lần này tuy tạm thời có thể kéo dài thêm cuộc sống của Tiểu Trùng, nhưng về sau vẫn phải tăng cường chữa trị các chứng bệnh khác, nếu không...”

...

...

“Chị.”

Doãn Trùng quay đầu lại, nghi ngờ nhìn chị.

“... Nếu hồi phục tốt, đương nhiên có thể xuất viện rồi.” Doãn Hạ Mạt điềm tĩnh nói, trên mặt không biểu hiện chút bất ổn nào.

“Sau khi xuất viện, em có thể về sống chung với chị được không?” Doãn Trùng yên tâm, tò mò hỏi.

“Tất nhiên phải sống chung rồi.”

“Tốt quá, nếu được như thế, em lại có thể mỗi ngày nhìn thấy chị rồi...”

Cuộc đầu thoại thật bình yên, ấm áp vang lên khe khẽ trong hành lang, Doãn Hạ Mạt bước chân chậm rãi đẩy Tiểu Trùng đang ngồi trong xe lăn. Trần Ân thấy ấm lòng, cô đưa mắt nhìn đôi trai tài gái sắc Hạ Mạt và Âu Thần, nhìn Tiểu Trùng vui vẻ, cô bỗng cảm thấy mình làm rất đúng!

May mà cô không nói cho Hạ Mạt biết cuộc điện thoại đó...

May mà không để cho cái bóng của Lạc Hi tiếp tục bao phủ và phá rối hôn lễ của Hạ Mạt.

“Doãn Hạ Mạt...”

Bất ngờ âm thanh chứa đầy tức giận từ cuối hành lang vang lên.

Âm thanh đó phần nộ và vang dội như thế, khiến cho tất cả bác sĩ, y tá, bệnh nhân trong hành lang đều giật mình nhìn lại! Doãn Hạ Mạt chau mày nhìn, Trân Ân cũng nghi hoặc ngẩng đầu lên, chỉ thấy sắc mặt người đó tiều tụy, trong ánh mắt lộ ra sự căm hận và tuyệt vọng, vậy mà sự lạnh lùng và cao ngạo lại không hề suy giảm, cô ấy đích thị là Thẩm Tường!

Thẩm Tường gương mặt lạnh lùng.

Từng bước, từng bước đi lại.

Cái lạnh trong ánh mắt của Thẩm Tường khiến người khác không rét mà run. Thẩm Tường trừng mắt nhìn Hạ Mạt, bước thẳng tới, vè đây thù hận, ánh mắt như thể muốn ăn tươi nuốt sống cô!

Trân Ân mở miệng định hỏi thì bị Thẩm Tường lấy tay gạt phăng ra một cách lạnh lùng và thô bạo, Trân Ân loạng choạng mấy bước, chưa kịp hoàn hồn lại, Thẩm Tường đã đứng trước mặt Hạ Mạt, lạnh lùng nhìn sát Hạ Mạt.

“Cô Thẩm...”

Doãn Hạ Mạt đành giọng nói, không biết Thẩm Tường tại sao lại đột ngột xuất hiện ở đây, với bộ dạng hung hăng như thế.

“Bốp.”

Bàn tay giơ lên cao rồi giáng xuống, một cái tát cực mạnh vào mặt Hạ Mạt! Cái tát chứa đầy sự căm hận, mắt Thẩm Tường lộ rõ ánh nhìn lạnh lẽo.

“Á.”

Trân Ân sợ hãi đến nỗi không thốt lên lời, tại nơi đông người như vậy, không nói lý do gì, Thẩm Tường lại dám ngang nhiên ra tay đánh người!

“Chị...”

Doãn Trừng vừa sợ vừa tức, nhất thời không chịu nổi lập tức từ xe lăn đứng lên, lo lắng xem chị có bị thương không.

Âu Thần tức giận, vươn người ra che chở cho Hạ Mạt, song nhìn thấy Hạ Mạt trong chốc lát từ trắng bệch chuyển sang đỏ gay, vết bập tai sưng tấy trên má Hạ Mạt. Âu Thần bỗng nhiên muốn giết người.

“Doãn Hạ Mạt, cô đắc ý lắm phải không?”

Thẩm Tường nghiêm giọng giận dữ quát, toàn thân cô tràn đầy ngọn lửa phần nộ, âm thanh làm cho dãy hành lang rung chuyển ầm ầm. Doãn Hạ Mạt đứng đờ người, như đang nằm mơ vậy, cô bỗng nhiên không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy trên má đau nóng rát, và trong mắt Thẩm Tường, nỗi căm hận tận xương tủy như con dao găm khiến cô đứng yên một chỗ.

“Vì danh lợi mà bất chấp tất cả, dùng hết mọi thủ đoạn để trèo lên! Chúc mừng cô, Doãn Hạ Mạt, cô cuối cùng cũng được gả vào một gia đình danh giá! Nhưng cô không mơ thấy ác mộng sao?! Cô không sợ quả báo sao?! Cô không sợ... không sợ người cô hại sẽ biến thành ác quỷ bắt cô xuống địa ngục sao?!”

“Cô nói cái gì...”

Trong đầu Doãn Hạ Mạt cứ ầm ầm loạn xạ, lý trí mách bảo cô không nên nghe những lời nói phần nộ không đầu không đuôi của Thẩm Tường, nhưng trong lòng cô trỗi lên một nỗi bất an mạnh mẽ kỳ lạ, nỗi bất an đó như nanh vuốt ác quỷ, từ cơn ác mộng đêm qua cứ bám theo quấy rối cô, làm cô không cách nào thở được.

“Cô sẽ bị quả báo! Doãn Hạ Mạt! Loại đàn bà rắn độc như cô nên sớm xuống địa ngục thì hơn! Tôi mãi mãi không tha thứ cho cô! Tôi thề, chỉ cần tôi, Thẩm Tường này còn sống ngày nào thì tuyệt đối không để cô sống yên đâu!” Thẩm Tường tức giận quát to một tràng, không kiêng dè thân phận minh tinh của mình chút nào, tựa như nỗi thù hận và tuyệt vọng đã khiến cô quên mất tất cả.

“Yêu cầu cô ăn nói thận trọng một chút!”

Âu Thần đứng chặn bảo vệ Hạ Mạt ở phía sau, anh nén giận nhìn Thẩm Tường trừng trừng, lạnh lùng nói: “Cô sẽ phải trả giá vì hành vi hôm nay”.

“Ha ha, trả giá! Sợ quá nhỉ!” Thẩm Tường cười khẩy, ánh mắt chuyển từ Doãn Hạ Mạt sang Âu Thần, “Cho dù anh là chủ tịch hội đồng quản trị trẻ tuổi của Tập đoàn Âu Thị tiếng tăm lừng lẫy, anh cho rằng tôi sẽ sợ anh sao?! Cho dù anh một tay che trời, mua chuộc hết giới truyền thông, cho dù anh chỉ dùng ngón tay út cũng đủ gí chết tôi như giết một con kiến, anh cho rằng tôi sẽ sợ anh sao?! Anh chẳng qua cũng chỉ là một con sâu đáng

thương bị Hạ Mạt đùa giỡn mà thôi!”.

“Anh cho rằng cô ta lấy anh là vì cái gì?! Vì yêu anh? Ha ha ha, chẳng qua là vì tài sản và địa vị của anh thôi! Bởi vì anh mà cô ta mặc nhiên bức hại Lạc Hi, sau khi chà đạp trên thân thể anh ta xong thì quăng đầu anh ta đi, không mấy may thương tiếc! Sau này, cô ta sẽ bỏ rơi anh vì một người đàn ông khác có tiền có địa vị hơn anh thôi! Những nỗi đau mà Lạc Hi phải chịu đựng bây giờ thì sau này anh sẽ phải lãnh gấp đôi!”

“Lạc Hi...”

Nỗi sợ hãi không tên ngày càng siết chặt bao quanh lấy Hạ Mạt, lòng phần nộ và thù hận của Thẩm Tường không phải là không có lý do, vậy... vậy đã xảy ra chuyện gì phải không...

“Lạc Hi anh ấy...”

Cổ họng như bị nanh vuốt ma quỷ bóp nghẹt, Doãn Hạ Mạt kiềm chế cơn run rẩy, nhưng lại không có cách nào nói ra được một câu trọn vẹn, không thể... không thể...

“Thế nào, cô vẫn còn nhớ tên anh ấy sao?” Thẩm Tường nói giọng giễu cợt, ánh mắt lạnh lẽo, “Cô đã là phu nhân cao quý nhà đại gia rồi mà vẫn nhớ tên người tình cũ vậy sao, không sợ Thiếu gia nhà cô bây giờ không vui à? Hơn nữa, cô có tư cách gì hỏi đến anh ấy! Không phải cô đã sớm coi anh ấy như rác rưởi vứt đi, còn lo lắng đến sự sống chết của anh ấy sao?”.

Sống chết...

Đôi môi của Doãn Hạ Mạt thoáng chốc đã trắng bệch, cô dán mắt vào Thẩm Tường, tiếng nói nhỏ đến mức không nghe được.

“Cô nói sao...”

“Anh ấy đã tự sát...”

Thẩm Tường nói lạc cả giọng, nhìn cô như bỗng nhiên già đi vài tuổi, vốn dĩ đôi mắt căm giận nhìn trừng trừng Hạ Mạt cũng trong nháy mắt trở nên buồn rầu, giống như trong một lúc không biết nên giận đối phương hay nên hận bản thân cô. Trong tim người đàn ông đó từ trước tới giờ không hề có cô, mà cô lại yêu anh đến mức không cách nào thoát khỏi, thậm chí lúc anh vì người con gái khác mà tự sát, điều duy nhất mà cô có thể nghĩ tới chỉ là muốn giúp anh hoàn thành tâm nguyện.

“Doãn Hạ Mạt, cô đã đặc ý chưa? Anh ấy có thể tự sát vì cô... đã dùng lưỡi dao cắt cổ tay mình...”

“...”

Doãn Hạ Mạt đứng đờ đẫn, cô đột nhiên nghe như không hiểu gì hết, nghe như không rõ gì hết, trong cơn hoảng loạn, cô chỉ còn có thể nhìn thấy môi Thẩm Tường hình như đang thoát ra những từ đáng sợ, dần dần, cô không còn có thể thấy rõ gì nữa...

Thế giới yên lặng tựa như chân không...

“Ngay ngày hôm qua... ngay thời khắc diễn ra hôn lễ của cô... anh ấy đã tự sát...” Thẩm Tường cay đắng nhắm mắt lại, “... chảy rất nhiều rất nhiều máu... sàn phòng tắm bị máu nhuộm đỏ...”

Trần Ân cố lấy tay bịt miệng, mắt cô mở to kinh sợ, không thể nói lên lời. Doãn Trường cũng sợ cứng đờ người, cậu ngậy người ngã phịch xuống chiếc xe lăn, thần thờ không dám tin.

Toàn thân Âu Thần cứng ngắc!

Một luồng khí lạnh từ gót chân truyền lên, Âu Thần từ từ nhìn qua Hạ Mạt đang đứng bên cạnh, thấy khuôn mặt cô trắng bệch không còn giọt máu, thấy dáng vẻ run rẩy thất thần của cô, chầm chậm, khí lạnh từ gót chân Âu Thần truyền vào dòng máu đang chảy trong toàn thân anh, giống như lời nguyện rửa đáng sợ, hình như hạnh phúc của anh vẫn chưa kịp đơm bông thì đã bị đóng băng hoàn toàn.

“Anh Lạc Hi...”

Doãn Trường căng thẳng hỏi, không dám nhìn xem sắc mặt của chị thế nào.

“... hiện nay như thế nào rồi...”

“Bắt đầu từ hôm qua đã cấp cứu rất nhiều lần... bác sĩ nói anh ấy mất máu quá nhiều... hơn nữa... hơn nữa ý chí sinh tồn rất yếu... trước mắt vẫn đang trong tình trạng hôn mê sâu... rất nguy hiểm...”

Thẩm Tường mở to mắt, sự căm hận và phẫn nộ trong đáy mắt đã được thay thế bởi sự yếu đuối và bơ vơ, cô nói với Doãn Hạ Mạt, ánh mắt nhìn xa xăm:

“... cô biết không... lúc phát hiện ra anh ấy, trong bồn tắm chảy đầy máu tươi vẫn còn nổi lên cái ống nghe... cuộc điện thoại đó là gọi cho cô...”

ngay giây phút anh ấy sắp chết... anh ấy đã gọi điện cho cô... Tại sao... cô lại không ngăn cản anh ấy...”

Điện thoại...

Là cuộc điện thoại đó!

Nỗi khiếp sợ khiến mặt Trân Ân thoáng chốc trở nên nhợt nhạt.

Cơ thể cô bắt đầu run rẩy!

“... Đi theo tôi! Nếu như cô vẫn còn chút lương tri, thì làm anh ta sống lại đi, mặc kệ cô làm cách gì, nhất định phải làm anh ta sống lại, cô có nghe không?!” Thấm Tường cuối cùng cũng không kiềm chế nổi sự tuyệt vọng khiến cô sắp phát điên, Thấm Tường tóm lấy tay Hạ Mạt đang đứng như trời trồng ở đó lôi đi xềnh xệch về phía cuối hành lang!

“Hạ Mạt!”

Âu Thần kêu nhỏ một tiếng, bất giác nắm chặt lấy tay Hạ Mạt, nỗi lo sợ đến nghẹt thở khiến tay anh như vòng sắt thít chặt Doãn Hạ Mạt lại! Không, không được để cô ra đi! Nếu cô ra đi, có lẽ, cô sẽ không bao giờ quay trở lại...

Nhưng cô thần thờ quay đầu nhìn anh.

Vẻ ngơ ngẩn trống rỗng trong mắt cô, giống như không hề biết anh là ai, ánh mắt lướt ngang qua anh, rơi vào nơi rất xa rất xa, tay cô lạnh như băng, không ngừng run rẩy, như là cô không tin, như là cô đang trong cơn ác mộng.

Nhưng hình như trong giây phút linh hồn cô nghe tin người đó tự sát...

Đã lướt đi, không âm thanh, không hơi thở...

Tay Âu Thần run lên.

Thế là Thấm Tường không quay đầu lại, kéo luôn Doãn Hạ Mạt đi, bóng hai người dần biến mất cuối hành lang bệnh viện.

Doãn Trường không biết xử trí ra sao, cậu cứng đờ người nhìn theo bóng chị, lại thần thờ quay đầu nhìn Âu Thần mặt trắng bệch đau khổ, Doãn Trường trống rỗng trong lòng, cậu ngơ ngác ngồi trên chiếc xe lăn.

Trân Ân mặt mày tái mét run lẩy bẩy!

Cảm giác tội lỗi và sợ hãi quắp chặt lấy cơ thể cô.

Thì ra cú điện thoại đó... thì ra cú điện thoại đó... là một mạng người cô

hại chết, là cô đã giết người...

...

...

“Anh muốn, trước khi anh chết, nhất định phải làm cho xong điều mà mình muốn làm... em biết không... từ rất lâu rồi, anh đã muốn cầu hôn em...”
Trong bóng nắng của những cành lá dao động, nụ cười nhợt nhạt của Lạc Hi bị vỡ tan ra thành những tia nắng vàng lấp lánh nhuộm thành một quầng sáng ấm áp, cả người Lạc Hi như biến thành hư vô.

...

...

Thế giới hỗn độn và hư ảo, Doãn Hạ Mạt như đột nhiên rơi vào làn sương mù trắng xóa mênh mông, hình như có người kéo cô đi, cổ tay cô rất đau, nhưng không thấy gì hết, chỉ có những âm thanh như ngắt quãng, yếu ớt hiện lên trong đầu cô...

...

...

“Nếu như không còn gì lưu luyến thế gian này, anh sẽ chết...”

Dưới những cành lá lay động mãnh liệt, ánh sáng biến thành bóng tối, Lạc Hi lại như bị làn sương trắng bao phủ, đẹp tựa chàng thiếu niên như từ trong tranh bước ra vào sáu năm trước, đôi mắt tựa như đêm đen, làn da tựa hoa anh đào, đôi môi đỏ như máu, giọng nói mơ hồ tựa như tiếng sáo từ trong đường hầm xa xăm vang lại.

...

...

Doãn Hạ Mạt hoảng loạn thất thần, không biết bản thân đang ở đâu, hình như cô bị nhét “bịch” vào trong xe, bên tai có người đang la hét với cô điều gì đó! Doãn Hạ Mạt không nghe không thấy, chỉ cảm nhận được những lời

nói có chứa căm hận và tức giận như con dao găm đang đâm thẳng vào cô! Nhưng cô không cảm thấy đau.

Chiếc xe hình như chạy như bay, người cô không ngừng lắc qua lắc lại, nhưng trong đầu cô vẫn cứ tê tê rồi bời, cô suy nghĩ không được mình mất lắm, đây là trong cơn mơ sao, tại sao, tại sao đến giờ cô vẫn không tỉnh lại được...

...

...

“Cho dù một giây sau anh biến mất khỏi thế gian này... em vẫn nhất quyết lấy anh ta...” Lạc Hi nhìn Doãn Hạ Mạt chăm chú, trong đáy mắt anh lóe lên một tia sáng kỳ lạ, đôi môi trắng bệch của anh đột nhiên trở nên tươi tắn, đỏ tựa như ướm sưng máu.

...

...

Chiếc xe hình như đã mở tốc độ tối đa, phanh gấp liên tục, tăng ga liên tục, âm thanh chói tai như nụ cười the thé của ma quỷ trong cơn ác mộng, cơ thể cô bị lắc lư dữ dội, đau đầu khủng khiếp, Doãn Hạ Mạt chỉ trực nôn ọe! Sau đó.

Cô bắt đầu nôn ọe.

Nôn khan từng cơn, từng cơn.

Cho tới khi có người nhét vào tay cô cái túi giấy.

...

...

“Em đang sợ sao...”

Lạc Hi gạt tay cô ra, khóe miệng đỏ tươi buông trễ xuống tạo ra một nụ cười lạnh nhạt, mĩa mai giấu cợt, anh chậm chậm xoay người, trong ánh nắng mùa thu, bóng anh nhạt nhòa in trên mặt đường, những bóng nắng giữa những hàng cây đang đứng đưa lúc ẩn lúc hiện.

“Anh... tuyệt đối không chúc phúc cho em...”

...

...

Chiếc xe đột ngột dừng lại.

Có người dùng sức kéo cô ra khỏi xe, cô bị kéo đi ngật ngưỡng, cổ tay đau nhói, bốn chung quanh là những bức tường trắng tinh đến chói mắt, còn có mùi thuốc sát trùng nhức mũi. Trong làn sương dày đặc trước mắt, không thể thấy rõ đây là nơi nào, nhưng cô vẫn khó chịu muốn nôn mửa, hình như chỉ khi nào nôn ra hết lục phủ ngũ tạng thì mới dễ chịu được thôi!

...

...

“Anh ấy đã tự sát...”

...

“Doãn Hạ Mạt, cô đã đặc ý chưa? Anh ấy có thể tự sát vì cô...đã dùng lưỡi dao cắt cổ tay mình...”

...

...

Đột nhiên Doãn Hạ Mạt kinh hoàng hét nhỏ một tiếng, cô lại run rẩy, sau đó đứng đờ ra, giống hệt như một con thú nhỏ sắp chết, Doãn Hạ Mạt thở dốc dồn dập, hình như cô không nghe thấy tiếng người bên cạnh đang quát cô điều gì. Doãn Hạ Mạt vùng vẫy đòi đứng yên tại chỗ, có người lại kéo cô đi, rồi nỗi sợ hãi đột nhiên ùn ùn kéo đến bao phủ lấy cô, trong làn sương trắng choáng ngợp dữ dội, cô không dám bước tới phía trước nữa!

Cho tới khi có người dùng sức đẩy cô qua một cánh cửa!

Căn phòng đó như một động tuyết vậy.

Bốn bức tường trắng xóa.

Chỉ có âm thanh của máy hô hấp và tiếng “tít, tít” đơn điệu của các thiết bị khác.

...

...

“Ngay ngày hôm qua... ngay thời khắc diễn ra hôn lễ của cô... anh ấy đã tự sát... chảy rất nhiều rất nhiều máu... sàn phòng tắm đều bị máu nhuộm đỏ...”

...

...

“Chị Hạ Mạt...”

Có người nhẹ nhàng gọi tên cô, trong làn sương trắng mờ mịt, bên tai Doãn Hạ Mạt vẫn là tiếng ầm ầm cực lớn, giống như bị điều khiển, không tự chủ được, Doãn Hạ Mạt cứ cứng đờ bước về phía trước, rồi dừng lại. Trong cơn choáng váng dữ dội, thế giới tối đen như mực không một âm thanh, dần dần, làn sương dày đặc từng chút một bị xé tan ra, hình ảnh một người trắng bệch như đã chết từ từ hiện ra trước mắt cô.

Giường bệnh trắng tinh.

Cổ tay để bên mép giường yếu ớt, không sức lực.

Miếng vải gạc trắng băng chặt vết thương trên cổ tay lại, từng lớp, từng lớp, miếng vải gạc dày cộm, không biết vết thương sâu bao nhiêu mà cần nhiều vải gạc đến vậy.

Khuôn mặt trắng bệch.

Đôi mắt khép chặt lại.

Hàng lông mi đen nhánh.

Bờ môi khô nứt không một chút máu.

Anh im lìm nằm đó, trên mặt đeo cái chụp oxy, cổ tay có ghim ống truyền dịch, chất dịch lỏng từng giọt từng giọt chảy vào trong người anh. Ngực anh dường như không nhấp nhô nữa, chỉ có đường sóng hơi hơi gợn của thiết bị đo nhịp tim, chứng minh anh còn sống.

Anh bình thản như một đứa trẻ mới chào đời, bình thản như không còn biết đến chuyện gì nữa, không biết cô đã đến, không biết cô đang đứng ngay bên cạnh anh, không biết đến nỗi sợ và cơn run lẩy bẩy của cô, không biết rằng anh đã ép cô đến bờ vực của vách đá cheo leo...

“Anh...”

Rất lâu rất lâu sau, Doãn Hạ Mạt thẫn thờ nhìn vào thân người đang nằm trên giường bệnh trắng bệch, tựa như lúc nào đó sẽ tan biến trong không khí, âm thanh nghèn nghẹn và khàn đục, giống như trôi từ nơi xa xăm nào đó tới chứ không phải từ trong người cô phát ra.

“... Anh dám làm thế thật sao...”

Trong phòng bệnh, Thẩm Tường mệt mỏi dựa vào tường, nhắm mắt lại.

Việc mà cô làm được chỉ có thể là như vậy thôi. Thế giới này quá nực cười, cô chán ghét Doãn Hạ Mạt như thế, mong muốn Lạc Hi mãi mãi không gặp

lại người con gái ấy. Vậy mà, đối mặt với Lạc Hi đang chìm trong cơn hôn mê sâu không một chút ý chí sinh tồn, việc cô có thể làm lại là tìm tới Doãn Hạ Mạt, nhờ cô đánh thức anh.

Đôi mắt của Khiết Ni đỏ hoe.

Cô cúi đầu, để nước mắt im lặng lăn dài trên má. Lúc phát hiện Lạc Hi tự sát, nhìn thấy máu của anh nhuộm đỏ cả phòng tắm, cô đã oán hận đàn chị Hạ Mạt, oán hận Doãn Hạ Mạt sao lại có thể nhẫn tâm vứt bỏ Lạc Hi đi lấy người khác.

Nhưng...

Nhìn Hạ Mạt đứng trước mặt Lạc Hi đang hôn mê bất tỉnh với thân sắc trắng bệch, dáng vẻ run rẩy và âm thanh vỡ vụn không thành câu, cô mới chợt nhận ra, dưới cái vẻ bề ngoài điềm tĩnh kiên cường trước giờ của chị ấy, có lẽ chứa đựng một trái tim yếu đuối hơn người.

“... Lạc Hi... rốt cuộc là anh đã hận em rất nhiều...”

Doãn Hạ Mạt run rẩy nói, từ lúc nào, cơ thể cô bắt đầu phát run không cách gì kiểm soát được. Doãn Hạ Mạt bước tới gần Lạc Hi, dờ dẫm ánh mắt nhìn vào anh, giọng cô khàn khàn khản đặc, “... chẳng lẽ anh hận em tới mức phải dùng cách tàn nhẫn như vậy... để tuyên bố thắng lợi của anh sao...”.

Trên giường bệnh, gương mặt Lạc Hi trắng bệch không chút máu.

Anh hôn mê rất sâu.

Dường như anh không nghe thấy bất cứ âm thanh nào bên ngoài.

“Nhưng, anh cho rằng anh đã thắng rồi sao...” Đôi mắt tối đen như màn đêm, cô nhẹ nhàng đưa tay ra, hình như muốn chạm vào mái tóc đen của anh, song ngón tay cứng đờ lại ngay chỗ đó, “anh chẳng qua... chẳng qua... đã biến cả em và anh thành những kẻ thua cuộc thôi... anh đã làm hại bản thân mình... rồi lại dùng chính những nỗi đau đó để hành hạ em sao...”

“Tĩnh lại đi...”

“Tại sao anh nằm đó không nhúc nhích gì...”

“Anh không cảm thấy như vậy là rất ngốc sao...”

“Nếu em không may may để ý đến anh... thì cho dù anh có chết đi... cũng

đâu có hại gì cho em chứ...”

Ngón tay Doãn Hạ Mạt run run, cô bỗng cười không chút thần hồn, như thể Lạc Hi không hề hôn mê mà là đang tỉnh táo, cô nói với anh rất khẽ, rất khẽ, “... điều chẳng qua mà anh dựa vào chẳng qua là tôi thích anh... tôi thích anh... cho nên anh có thể tàn nhẫn như thế để kéo tôi vào địa ngục... đúng không...”

“Cô ăn nói linh tinh gì thế?”

Thẩm Tường nhìn không nổi giận dữ quát nhỏ, tiếp đó cô sải chân bước lại, trước tiên là ánh mắt thương xót nhìn Lạc Hi đang hôn mê nằm trên giường, sau đó là ánh mắt tràn đầy căm phẫn nhìn Hạ Mạt, cô nói:

“Anh ta sắp chết rồi! Anh ta sắp chết rồi! Bởi vì mất máu quá nhiều dẫn đến trụ tim mạch, đã cấp cứu năm lần rồi, nhưng từ đầu đến cuối vẫn hôn mê! Lúc này mà cô vẫn còn nói những lời chế giễu như thế được! Lòng dạ cô độc ác vậy sao?! Cô nhất định phải mở to mắt nhìn anh ta chết hẳn thì mới cam lòng sao?! Tim cô rốt cuộc là làm bằng gì vậy?! Chẳng lẽ cô thật sự không sợ ông trời báo ứng hay sao?!”

“Chị Thẩm...”

Khiết Ni thấy căng thẳng vội vàng đi tới, khẽ giọng nói:

“Chị hiểu lầm chị ấy rồi, chị ấy không phải đang giễu cợt Lạc Hi đâu, chị ấy cũng rất đau khổ, chị không thấy sao? Hơn nữa chị nhỏ tiếng thôi, bác sĩ dặn không được làm ồn, sẽ ảnh hưởng đến sự hồi phục của Lạc Hi...”

“Cô ta mà đau lòng à?! Cô ta như con ngốc ấy! Thậm chí một giọt nước mắt cũng không có! Thứ chảy trong người cô ta không phải là máu, mà là băng tuyết!” Trong ngực Thẩm Tường như có lửa bốc lên đầu, đồng thời cô cũng biết rằng Khiết Ni nói không sai, không nên làm ồn trong phòng bệnh, sau khi thật sự không nhịn nổi, Thẩm Tường mới la mắng một hơi rồi cũng đành phải nghiêng răng bước ra khỏi phòng bệnh, hăm hăm đóng cửa lại!

Thế là trong phòng bệnh lại trở nên yên tĩnh.

“Anh sẽ chết sao...”

Doãn Hạ Mạt giống như hoàn toàn không biết vừa xong đã xảy ra chuyện gì, cũng không nghe thấy gì, ánh mắt cô kỳ lạ nhìn Lạc Hi trắng bệch đang hôn mê, Doãn Hạ Mạt nói, “Anh chỉ là đang dọa em... đúng không... vậy

em... vậy em nhận thua cuộc... được không... không cần dọa em nữa... anh biết không... em... em...”

“Em sợ lắm. ”

Doãn Hạ Mạt ngơ ngác nhìn Lạc Hi im lặng.

“Hay là... anh nhất định dùng phải dùng cái chết để trừng phạt em... nhưng... anh ngốc lắm... cho dù anh có chết đi... cũng không cách nào dọa được em đâu...”

Trong phòng bệnh, bốn bức tường trắng xóa, yên tĩnh, máy sưởi tỏa ra hơi ấm, nhưng không khí tựa hồ vẫn lạnh như trong động tuyết. Doãn Hạ Mạt cảm thấy rất lạnh, lạnh đến mức xương sườn như co rút vào trong từng cái một.

Anh vẫn cứ nằm đó như đã chết.

Dường như không hề nghe thấy cô đang nói những gì, hàng lông mi đen nhánh che đậy một cách yếu ớt trên làn da trắng bệch, thậm chí cả một cử động nhẹ nhất cũng không có.

Giống như...

Anh đã chết từ lâu rồi.

Chầm chậm.

Doãn Hạ Mạt chầm chậm xoay người lại.

Chầm chậm.

Cô chầm chậm đi về phía cửa phòng.

Lạc Hi...

Anh không dọa được tôi đâu.

Cô dờ dẫm mở cửa phòng.

Sau đó.

Cô chầm chậm.

Đi thẳng về phía trước, giữa một hành lang đầy sương mù trắng xóa bao quanh.

Anh không dọa được tôi đâu.

Những hạt mưa tung bay trong không trung, cô lặng lẽ bước đi trong mưa, trước mắt là màn mưa trắng xóa, cô bước đi vô định bị cơn gió lạnh giá xen lẫn mưa bụi thổi làm cô hơi chao đảo, hình như có tiếng xe phanh kít, hình

như có người thò đầu từ trong xe ra quát to, hình như có người đi đường đỡ lấy cô, lo lắng quan tâm hỏi xem có chuyện gì...

Nếu...

Anh chết đi...

Trong màn mưa bụi bay nghiêng nghiêng...

Trong dòng người mờ mờ ảo ảo...

Doãn Hạ Mạt chậm chậm bước đi, dường như cả đời cô chỉ có mỗi việc chính là bước đi trong làn mưa giá lạnh như thế, thi thoảng có mặt trời lộ dạng, thi thoảng có cầu vồng hiện ra, nhưng cuối cùng mưa vẫn cứ rơi. Ngẩng đầu không nhìn rõ làn mưa mù mờ trên con đường phía trước, nước mưa rất mát, rất mát, nhưng cô đã mất cảm giác từ lâu, đã sớm quen rồi. Bất luận gặp chuyện gì, cô đều không sợ, đúng vậy, cô là đứa con gái kiên cường nhất của mẹ, cô đâu sợ bất cứ điều gì...

Thế thì cô mang tính mạng này đền lại cho anh...

Cũng đúng thôi...

Cô đi mãi, đi mãi một cách vô thức, không biết đã đi bao lâu, không biết đã đi bao xa, hình như ban ngày đã biến thành ban đêm, mưa dần tạnh, lại dần rơi rơi, người cô ướt rồi lại khô, khô rồi lại ướt.

Cô lướt đi nhẹ nhàng.

Trong người lúc nóng như thiêu đốt, lúc lại lạnh buốt như băng.

Bên tai cô vẫn là tiếng ầm ầm kéo dài.

Bước chân như đồ chì dần dần lại trở nên nhẹ tênh, không chút sức lực, cứ như đang bước trên những cuộc bông, mênh mông, trống rỗng, không biết là từ đâu đến, cũng không biết sẽ đi về đâu.

Cô ngơ ngẩn đi vào một bệnh viện.

Hành lang dài.

Trong không khí bao trùm mùi thuốc sát trùng điếc mũi quen thuộc.

Doãn Hạ Mạt đứng thần thờ ngay trước cửa một phòng bệnh.

Đột ngột.

Người cô run rẩy.

Dòng tư tưởng bị xé tan ra tán mác nhốn nháo, dần dần từng chút một lại kéo về, cô run rẩy hít thở thật sâu, không, cô không thể mềm yếu, cô không

thể bị đánh gục! Cô vẫn còn Tiểu Trùng, ngày mai Tiểu Trùng phải làm phẫu thuật rồi, cho dù ma quỷ đã quấn xoắn, xé vụn và nuốt đi mỗi một phần linh hồn và thể xác của cô, thì cô cũng không thể suy sụp ngay lúc này....

Cố gắng kiềm chế tay khỏi cơn run rẩy.

Doãn Hạ Mạt từ từ đưa tay về phía tay nắm cửa.

Cánh cửa từ bên trong đột nhiên bật mở ra!

“Hạ Mạt!”

Gương mặt sợ hãi lúng túng của Trân Ân xuất hiện sau cánh cửa phòng bệnh, vừa nhìn thấy Doãn Hạ Mạt, Trân Ân liền bổ nhào tới nắm lấy tay cô kéo ra sân phơi bên cạnh hành lang. Trân Ân hoảng sợ nhìn chăm chăm vào Doãn Hạ Mạt, hai tay run rẩy không ngừng, giọng nói đầy sợ hãi:

“Anh ấy... anh ấy chết rồi sao? ”

Doãn Hạ Mạt ngơ ngác nhìn Trân Ân, bị Trân Ân lắc mạnh quá nên bộ não mới phục hồi chút tỉnh táo lại bắt đầu lộn xộn hết cả lên.

“Anh ấy chết rồi... anh ấy chết rồi đúng không...”

Trân Ân sợ xanh cả mặt, từ khi Thẩm Tường nói ra việc Lạc Hi tự sát, thì nỗi hoảng sợ bao trùm tâm trí cô! Cô thấp thỏm đợi Hạ Mạt quay về, nhưng Hạ Mạt mãi không quay về, quay về càng muộn thì cho thấy sự việc càng đáng sợ, không phải sao?! Mà lúc này sắc mặt Hạ Mạt trắng bệch như vậy, trắng bệch như thế việc cô lo sợ nhất đã thật sự xảy ra!

“Mình xin lỗi...”

Nỗi sợ hãi làm Trân Ân mất hết lý trí, liền sau đó cô hoảng loạn lúng túng bật khóc.

“... Là mình hại chết Lạc Hi! Tất cả là tại mình! Là mình đã hại chết Lạc Hi! Anh ấy đã gọi điện thoại cho cậu, trong hôn lễ ngay lúc cậu đi ngang qua mình, bước tới trước mặt Âu Thần! Mình đã nghe được cuộc gọi đó, xin lỗi cậu, Hạ Mạt, mình không biết lúc đó Lạc Hi đang sắp chết, mình thật sự không biết! ”

“Mình đã không đưa điện thoại cho cậu, mình đã tự ý cúp điện thoại của anh ấy, mình còn xóa đi phần ghi nhớ cuộc gọi! Xin lỗi, Hạ Mạt! Là mình đã hại chết Lạc Hi! Là mình đã giết người! Lạc Hi là do mình hại chết...”

nếu mình đưa điện thoại cho cậu... có lẽ anh ấy sẽ không chết...”

“Trân Ân...”

Đầu đau nhức như búa bổ, gió lạnh ngoài sân phơ thỗi qua khiến Hạ Mạt choáng váng, cái nóng hầm hập và cái giá lạnh tê tái trong người cô đan xen vào nhau, rất khó chịu, Doãn Hạ Mạt cố gắng gồng người đứng sao cho vững, cơ thể cô giật run lên như cơn trọng bệnh, Doãn Hạ Mạt nói với Trân Ân :

“Anh ấy vẫn còn sống... anh ấy...”

“Hạ Mạt, mình xin lỗi...”

Trân Ân bị sự áy náy và tự trách bản thân thúc ép quá lâu đến nỗi sắp điên lên, lại cũng không chịu nghe Doãn Hạ Mạt đang nói gì, mặt Trân Ân đầy nước mắt, cô gào khóc nói năng lộn xộn :

“Là mình đã quá ích kỷ! Thật ra mình biết toàn bộ mọi chuyện, ngay từ đầu mình đã biết hết tất cả, cuộc nói chuyện lúc đó giữa cậu và Âu Thần, mình đều đã nghe hết! Vì ca phẫu thuật hiến thận của Tiểu Trường, chỉ có thận của Âu Thần mới thích hợp cấy ghép cho Tiểu Trường, cho nên cậu mới đồng ý kết hôn với Âu Thần...”

“Cậu...”

Doãn Hạ Mạt chờ đợi nhìn Trân Ân, thì ra bấy lâu nay Trân Ân đã biết hết mọi chuyện sao?

“Như thế là không đúng, phải không? ” Trân Ân vừa khóc vừa nói. Trời biết, lương tâm cô ngày đêm chịu đựng sự giày vò, nhưng việc tự sát của Lạc Hi đã khiến cô một lần nữa không thể trốn tránh tất cả, “hãy lấy nhau vì yêu nhau, đừng nên lấy nhau vì những điều kiện ràng buộc nào đó? ”

“Nhưng là mình đã quá ích kỷ...”

“Mình đã không khuyên can cậu! Mình rõ ràng biết vì sao mà cậu lại lấy Âu Thần, nhưng mình trước nay không hề can ngăn cậu! Mình muốn Tiểu Trường được tiếp tục sống, nhìn cậu hy sinh mà mình vẫn còn tự an ủi mình, nói rằng cậu sẽ hạnh phúc! Mình thật quá ích kỷ, Hạ Mạt, mình không xứng làm bạn của cậu...”

Trân Ân nước mắt giàn giụa, khóc không thành tiếng.

“Mình cho rằng, chỉ cần Tiểu Trường được tiếp tục sống thì trả bằng bất cứ

giá nào cũng đáng! Nhưng mình đã sai rồi! Hạnh phúc có lẽ là thứ không phải cứ trao đổi là được... cậu phải lấy một người mà cậu không hề yêu, mình thậm chí còn không thử khuyên bảo cậu! Mà rõ ràng mình biết nỗi đau khổ của Lạc Hi, biết anh ấy sẽ buồn bã, thậm chí cú điện thoại cuối cùng khi anh ấy tự sát, mình cũng đã không nói với cậu! Là mình đã hại chết anh ấy, là mình đã hại chết Lạc Hi! Tất cả đều là lỗi của mình! Hạ Mạt, mình xin lỗi, xin lỗi...”

Ngoài sân phơi, cơn gió lạnh buốt đến thấu xương.

Doãn Hạ Mạt gần như đứng không vững nữa, đầu đau như búa bổ, nhưng bỗng nhiên cô thấy một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng, một cảm giác run bần người, kinh hồn, không thể gọi tên. Hình như có một bóng người nào đó, hình như có một âm thanh nhỏ vụn...

Doãn Hạ Mạt đột nhiên ngoái đầu lại nhìn!

Ngay lối vào sân phơi, Doãn Trường thân thể trắng bệch mỏng manh như một tờ giấy, đứng im lặng, cậu thần thờ nhìn Trần Ân khóc lóc hoảng loạn, lại thần thờ nhìn chị gái, đôi mắt đen láy nổi bật giữa khuôn mặt trắng nhợt, giống như một đứa trẻ đang không biết phải làm gì.

“Chị... thật vậy sao...”

“Là vì anh Âu Thần có thể hiến thận cho em... nên chị mới kết hôn với anh ấy sao...”

Và rồi xa xa, phía sau Doãn Trường...

Hình như là bóng dáng của Âu Thần...

Âu Thần đứng lặng lẽ nhìn cô, dường như đã đợi cô rất lâu, rất lâu rồi, dường như có thể tiếp tục đợi nữa, anh không biết cô có còn căm ghét sự chờ đợi của anh nữa hay không. Âu Thần không biết nên phải nói gì với Doãn Hạ Mạt, sự chờ đợi của anh phải chăng là một địa ngục khác.

Minh Hiểu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 8

Giống như trò dây công xếp gỗ dựng thành lầu gác bỗng nhiên bị đẩy một cái, liền ầm ầm đổ ập xuống, tất cả trong phút chốc đều sụp đổ hỗn loạn! Tất cả mọi chuyện phải tổn hao tâm sức để che giấu, lại bị lộ trần ra, thậm chí không còn chút thời gian để cứu vãn.

Ngày hôm đó, từ chạng vạng đến đêm khuya, Doãn Trường cứ đờ đẫn ngồi trên giường bệnh, không ăn cơm cũng không nói chuyện, như câm như điếc vậy, không nghe thấy bất cứ âm thanh nào, giống như là mù vậy, không nhìn thấy bất cứ cái gì.

Cậu dường như không nghe thấy tiếng khóc lóc ân hận của Trân Ân, không nghe thấy bất cứ lời giải thích nào của Doãn Hạ Mạt, cũng dường như không nhìn thấy sắc mặt ngày càng nhợt nhạt và cơ thể đang run rẩy của chị.

Suốt cả một buổi tối.

Doãn Trường cứ ngồi trên giường bệnh như thế, bất luận bác sỹ, y tá khuyên cậu nghỉ ngơi thế nào, bất luận Doãn Hạ Mạt dịu dàng hay nghiêm khắc cầu xin cậu ngủ đi một chút thế nào, bất luận Trân Ân khóc lóc nói những điều đó đều là cô đang nói dối, bất luận Âu Thần trầm giọng nói gì đi nữa, giống như cậu không nghe thấy bất cứ điều gì.

Từ đêm khuya tối đen như mực.

Tới khi ánh nắng ban mai ló dạng ở trên bầu trời.

Khuôn mặt Doãn Trường càng lúc càng trắng bệch, cậu trầm lặng khác thường, từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên một tư thế, im lặng ngồi trên giường bệnh.

Sáng sớm ngày hôm sau khi bác sỹ Trịnh bước vào, bà kinh ngạc thấy cậu yếu ớt khác thường! Nhưng điều làm bác sỹ Trịnh kinh ngạc hơn là việc Tiểu Trường nói với bà rằng cậu từ chối làm cuộc phẫu thuật hiến thận hôm nay.

Trong góc phòng, bên tai Doãn Hạ Mạt nghe “rầm” một tiếng!

Trong đầu cô, một nỗi đau vừa lạnh vừa nóng cứ xé rạn, lật, xoắn, ngay lúc nghe cậu từ chối phẫu thuật, đôi chân của Doãn Hạ Mạt đột nhiên yếu ớt không cách nào đỡ nổi toàn bộ trọng lượng của cơ thể!

“Không được!”

Trân Ân hoảng hốt lúng túng hét lớn, một đêm không ngủ và khóc lóc khiến mắt Trân Ân vừa đỏ vừa sưng, cô bổ nhào tới bên giường Doãn Trường, khóc không thành tiếng, cô nói:

“Mấy chuyện đó đều do mình nói năng lung tung! Mình tuyệt nhiên không biết chuyện gì cả! Mọi thứ cho cuộc phẫu thuật đã chuẩn bị xong rồi! Cậu không thể lúc này lại bỏ cuộc! Cậu phải làm phẫu thuật! Cầu xin cậu! Mọi chuyện đều là mình ăn nói linh tinh thôi, không phải như vậy đâu, thật mà, không phải như vậy đâu...”

“VẬY ẬU THẦN HIỆN GIỜ ĐANG Ở ĐÂU?” Doãn Trường thần thờ nói, “nếu anh ấy không phải đang nằm trong phòng phẫu thuật chờ hiến thận cho em thì mời anh ấy ra đây xuất hiện trước mặt em”.

Trân Ân bỗng lặng đi!

Đúng vậy, ẬU THẦN đã vào phòng phẫu thuật chờ gây mê. Mọi chuyện đều do cô gây hại mà ra cả, là cô đã chuốc vạ vào thân, là cô đã làm mọi việc hỏng bét hết, tại sao người bị bệnh không phải là cô, cô nên làm thế nào để bù đắp tất cả được đây!!

“Bác sỹ Trịnh...”

Sắc mặt Doãn Hạ Mạt trắng bệch, cô chầm chậm từ góc phòng bước ra, giọng nói nhỏ nhưng rất bình tĩnh, “... cuộc phẫu thuật vẫn tiến hành như cũ, hôm nay xin nhờ vào bác sỹ”.

“Em từ chối.”

Doãn Trường nói chắc như đinh đóng cột.

Bác sỹ Trịnh lo lắng nhìn Doãn Trường ngang bướng cố chấp khác thường đang ngồi trên giường bệnh, bà lại nhìn Doãn Hạ Mạt đang đứng trước mặt, thấy đôi má trắng bệch như tờ giấy của cô lộ ra màu hồng đỏ, giống như bị phát sốt, bất giác bà chau mày lo âu.

“Hạ Mạt, cháu...”

“Cháu là người nhà của bệnh nhân, có quyền thay cậu ấy đưa ra những

nhận định chính xác.” Doãn Hạ Mạt chắc nịch nhìn bác sỹ Trịnh, thậm chí sự cố chấp trong đôi mắt cô còn vượt xa hơn cả ở Doãn Trường, “Cháu đã ký tên trong giấy chấp thuận phẫu thuật, cho nên xin bác sỹ cứ sắp xếp phẫu thuật hôm nay như bình thường”.

“Em nói rồi, em từ chối!”

Doãn Trường mím chặt môi, giọng nói hàm chứa một sự tức giận chưa từng có, cậu đột nhiên ngẩng đầu lên, chăm chăm nhìn Doãn Hạ Mạt. Doãn Trường cất tiếng nói, “Cho dù có chết ngay lập tức, cháu cũng quyết không tiếp nhận cuộc phẫu thuật này! Bản thân cháu không đồng ý, thì không ai có quyền thay cháu đồng ý cả! Cho dù là chị gái... cũng không được!”.

Doãn Hạ Mạt lặng người.

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng nghe Doãn Trường, dùng cái giọng này nói với cô. Chậm chậm, cô quay mặt về phía cậu em trai. Doãn Trường ngồi trên giường bệnh, mặt trắng bệch yếu ớt, trong đôi mắt thường ngày dịu dàng, ngoan ngoãn như chú nai nhỏ lại lộ ra sự giận dữ, trong lòng cô bỗng nhói đau!

“Em...”

Cô nhắm mắt lại.

Hồi lâu, cô mới lên tiếng nhưng sắc mặt không lộ chút biểu cảm:

“Trừ phi, ý của em là em không thừa nhận chị là chị của em... nếu không, cuộc phẫu thuật hôm nay nhất định phải tiến hành!”

“Hạ Mạt!...”

Trần Ân hít một hơi kinh ngạc nhìn Hạ Mạt đang bỗng trở nên hà khắc lạnh lùng.

“Cho dù phải trả giá bằng hạnh phúc của chị sao...”

Giọng Doãn Trường nói nhẹ như không.

“Chị... chị nói đi... tại sao em lại được sinh ra trên đời này chứ...” Ánh mặt trời lạnh lạnh chiếu rọi vào giường bệnh, Doãn Trường thần thờ chăm chú nhìn Hạ Mạt, “em sống trên thế gian này, chính là để làm khổ chị có đúng không...”

“Bắt đầu từ lúc còn nhỏ, chị vì chăm sóc em mà không có thời gian chơi đùa cùng những đứa trẻ khác... Sống trong cô nhi viện, vì bảo vệ em, chị

đã rất nhiều lần bị những đứa trẻ xấu hành hạ đánh đập...”

“Vì bảo vệ em, mà chị đánh người khác bị thương và bị nhốt lại, khi ra ngoài trên người đầy thương tích, nhưng không chịu nói đã xảy ra chuyện gì trong đó...”

“Chị chăm sóc em, để chữa bệnh cho em, để cho em đi học, ngày ngày đi làm thêm vất vả, mỗi ngày chỉ ngủ có ba bốn tiếng... để kiếm nhiều tiền hơn chị đã bước chân vào làng giải trí phức tạp kia...”

“Chị, em biết... chị thương em...”

“Nhưng đến tận bây giờ chị phải vì em mà vứt bỏ hạnh phúc cả đời của mình thì... em rốt cuộc là cái gì, là con muỗi hút máu, hút đi hết cả đời người và hạnh phúc của chị sao...”

“Nếu là em trai của chị thì chỉ luôn làm khổ chị mà thôi...” Doãn Trường hốt hoảng nói, “vậy... vậy... thà rằng em...”.

“Không phải vì em đâu!”

Giống như đang vùng vẫy trong hang băng và lò lửa, đầu Doãn Hạ Mạt đau như sắp nứt ra, cô choáng váng, lý trí của cô cũng biến mất dần, Doãn Hạ Mạt cố gắng khống chế lại nỗi đau thể xác, sắc mặt cô trắng bệch, cô bước tới gần giường bệnh, từ từ nở một nụ cười với Doãn Trường, rồi khẽ chất tiếng nói:

“Không phải vì quả thận đó mà chị đồng ý kết hôn với Âu Thần... mà vì chị yêu anh ấy... cho dù không có cuộc phẫu thuật, chị cũng sẽ lấy anh ấy...”

“Người chị yêu là anh Lạc Hi!”

Doãn Trường đau khổ nói. Đem tất cả mọi chuyện và thời gian xảy ra kết nối lại với nhau, thì sự thật rõ ràng quá nghiệt ngã.

“Chị là vì em, mới chia tay với anh Lạc Hi... là Âu Thần đã đe dọa chị, anh ấy dùng quả thận đó ép chị cưới anh ấy!”

“Không... người chị yêu là Âu Thần...”

Doãn Hạ Mạt khẳng khẳng lắc đầu, trong đầu cô không ngừng hiện lên những ảo ảnh về Lạc Hi không chút hơi thở nằm trên giường bệnh, đúng, đó là ảo ảnh, Lạc Hi không tự sát, là cô đã nằm ác mộng thôi, cô không thể lẫn lộn hiện thực và ác mộng được!

“Chị cầu xin em... Tiểu Trùng, chị van xin em đó, tin chị một lần được không... không phải vì em đâu... thực sự không phải vì em đâu...”

Doãn Hạ Mạt ngơ ngẩn nhìn Doãn Trùng từ đầu đến cuối vẫn yên lặng không lên tiếng, cái cảm giác không còn cách nào thuyết phục Tiểu Trùng khiến Doãn Hạ Mạt có đôi chút hoảng sợ!

Tiểu Trùng...

Đã không còn tin cô nữa rồi...

“Tiểu Trùng... chị van xin em chấp nhận cuộc phẫu thuật đi, cho dù là vì chị có được không, chị muốn mãi mãi sống cùng với Tiểu Trùng... chị không thể mất em được...”

Nước mắt trào trên gương mặt cô rơi xuống.

Từng giọt từng giọt.

Rơi xuống ga trải giường trắng tinh.

“Phải... đều là do chị đã sai rồi... em tha thứ cho chị nhé, chị hứa với em, chị nhất định sẽ cố gắng sống hạnh phúc... nhưng nếu không có Tiểu Trùng, chị cần hạnh phúc để làm gì chứ...”

Phòng bệnh im ắng khác thường.

Trân Ân nhìn những giọt nước mắt của Hạ Mạt, đây là Hạ Mạt sao, là Hạ Mạt mà cho dù chảy máu cũng không chảy nước mắt đây sao. Trân Ân vừa sững sốt lại vừa cảm thấy tan nát nỗi lòng, nước mắt Trân Ân tự dưng lăn dài trên má.

Ngay đến cả bác sỹ Trịnh là người đã quen thấy cảnh sinh ly tử biệt mà cũng không thể tiếp tục chứng kiến cảnh này, bà biết rõ tình cảm thâm thiết giữa hai chị em nhà họ Doãn, nhưng...

Trong ánh nắng lạnh lẽo, nhìn những giọt nước mắt long lanh dễ vờ từ từ chảy xuống gò má trắng bệch của chị gái. Doãn Trùng lòng đau như cắt, run run đưa tay ra, tính lau nước mắt cho chị. Nhưng rồi cậu lại hít mạnh một hơi, ngón tay nắm chặt lại, ánh mắt đăm đăm nhìn chị, Doãn Trùng nói:

”Vì em, chị đã hy sinh quá nhiều rồi, bây giờ, chị còn muốn hy sinh hạnh phúc cả đời chị nữa sao, em thà rằng chết...”

“Nói bậy! Cái gì mà chết với chả không chết!”

Doãn Hạ Mạt bỗng đứng dậy, cô lão đảo lùi về sau mấy bước, cơ thể bắt đầu không kiểm soát nổi cơn run rẩy, khuôn mặt cũng từ từ trắng bệch chuyển sang đỏ hồng khác thường, hình như có một cảm xúc dữ dội không chế cô, ánh mắt cô rối loạn, cô lắc đầu nguây nguậy, hét nhỏ:

“Em không được cứ suốt ngày nghĩ ngợi lung tung! Làm phẫu thuật! Chỉ cần làm phẫu thuật xong là em sẽ khỏe! Nghe lời chị, ngoan đi, tất cả mọi thứ cho cuộc phẫu thuật đã chuẩn bị xong rồi, lần này nghe lời chị, nghe lời chị một lần này thôi được không?!”

Bác sỹ Trịnh ngán ngẩm nhìn Hạ Mạt đang mất tự chủ. Chỉ có bà và Doãn Hạ Mạt mới biết, cho dù cuộc phẫu thuật lần này của Tiểu Trùng có thành công, nhưng vì các cơ quan khác đã bắt đầu suy kiệt nên rất có khả năng...

“Chị, em cũng muốn sống...”

“Em muốn chăm sóc tốt cho chị, cho dù chỉ có nửa năm, cho dù chỉ có một tháng... không để chị phải lo lắng cho em nữa, đổi lại em sẽ chăm sóc tốt cho chị...” Doãn Trùng mỉm cười, nhưng nước mắt lại từ từ chảy xuống, “Cho nên khi được biết có thể có thận thích hợp ghép cho em, em rất vui mừng... cho dù chỉ có thể sống thêm một thời gian rất ngắn, em cũng muốn ở bên cạnh chị...”

“Nhưng...”

“Những điều này phải trao đổi bằng hạnh phúc của chị sao... còn anh Lạc Hi, anh ấy yêu chị đến thế, chị và anh Lạc Hi rất yêu nhau, nhưng vì em mà hy sinh tất cả sao...”

“Chị không quan tâm!”

Đầu óc Doãn Hạ Mạt như rối loạn, toàn thân Doãn Hạ Mạt như bị hành hạ giày vò nhiều lần trong hang tuyết và lò thiêu của ác quỷ, đau đớn và run rẩy khiến lý trí cuối cùng của cô vỡ tan, cô không thể chịu đựng được nữa, nước mắt cô chảy lã chã trên gương mặt.

“Chị chỉ có em thôi, Tiểu Trùng! Chị không quan tâm cái gì hết! Chỉ cần em được sống! Chị chỉ có một người thân duy nhất là em thôi! Em chết đi rồi thì chị còn sống để làm gì nữa! Toàn bộ những thứ đó chẳng có ý nghĩa gì cả! Tiểu Trùng! Chị chỉ cần em được sống! Chỉ cần em được sống thôi!”

“Cho nên anh Lạc Hi chết cũng được sao?!”

Doãn Trùng đau lòng hét nhỏ, nước mắt che mờ cả mắt cậu, cậu không thể bị chị gái dọa được, không thể để chị còn sai lầm đến phút cuối.

“Anh Lạc Hi đã vì đám cưới này mà tự sát! Anh ấy còn đang nằm cấp cứu trên giường bệnh! Em là em trai của chị, em thương chị, nhưng chị không quan tâm đến anh ấy chút nào sao? Chị không sợ anh ấy chết thật sao?”

Giống như là một ánh chớp lạnh lẽo!

Doãn Hạ Mạt đông cứng người lại, đôi mắt cô đen láy, đôi môi trắng bệch mấp máy nhưng không phát ra được bất cứ thanh âm nào.

Lạc Hi...

...

Phòng bệnh lạnh giá như động tuyết...

Bóng người nằm im lặng như ảo ảnh, vài gạc trắng nơi cổ tay dày cộm, khuôn mặt trắng nhợt, đôi mắt khép chặt...

Giống như anh đã chết từ lâu rồi...

Hàng lông mi đen nhánh, thậm chí một rung động nhỏ nhất cũng không có...

...

“Còn anh Âu Thần, vì em, phải hiến đi một quả thận, ảnh hưởng đến sức khỏe cả quãng đời về sau của anh ấy... vì một mình em mà phải hy sinh nhiều người như vậy sao...”

Âu Thần...

Trước mắt một làn sương mênh mông trắng xóa.

Những thứ đó xé toạc cơ thể cô, đau đớn như móng vuốt sắc nhọn của ác quỷ, khiến đầu óc cô trống rỗng, không cách nào nghe rõ những lời nói lúc có lúc không, đâm vào tim cô chảy máu...

Nỗi đau khổ của tất cả mọi người đều do cô sao...

Tất cả mọi đau khổ...

“Chị...”

“Em biết chị thương em, nhưng em sẽ không đồng ý tiếp nhận phẫu thuật đầu... Chị, bất luận chị nói cái gì... em đều... tuyệt đối không... tiếp nhận phẫu thuật...”

Từ lâu Doãn Hạ Mạt đã biết...

Cô sẽ bị quả báo...

Sương trắng phủ đầy trời, từng cơn choáng váng làm Doãn Hạ Mạt buồn nôn, mặt đất chao đảo! Mồ hôi chốc nóng hầm hập, chốc lạnh băng giá thấm ướt lưng cô. Doãn Hạ Mạt như đứng giữa biển khơi, những ngọn sóng bạc đầu cuối cùng cũng nhấn chìm được cô! Cô bé nhỏ thế, cô bất tài thế, dù đã giờ hết những thủ đoạn ích kỷ rồi, ruồng bỏ Lạc Hi, làm tổn thương Âu Thần, thế nhưng vẫn không thể nào làm mọi thứ có thể xoay chuyển...

Cô sẽ chẳng còn hy vọng gì nữa...

Trong tiếng gọi khan đặc hòa lẫn cả sợ hãi, Âu Thần đứng chôn chân trước giường bệnh, không dám tin rằng trước giường bệnh, không dám tin rằng trước khi anh bước vào phòng tiền phẫu thì cô vẫn hoàn toàn bình thường, vậy mà chỉ trong thoáng chốc đã gục ngã!

Trên chiếc giường bệnh trắng toát.

Đôi mắt Doãn Hạ Mạt nhắm nghiền, sắc mặt đỏ bừng thất thường, cô như đang chìm sâu trong ác mộng, thỉnh thoảng mê sảng giãy giụa. Người cô không ngừng run bần bật, cứ như đứa trẻ đang run trong nỗi sợ hãi tột cùng.

“...”

Đầu Doãn Hạ Mạt lật qua lật lại trần trọc mãi không yên trên chiếc gối, vẻ mặt cô trông rất đau khổ, hình như cơn ác mộng ấy đáng sợ đến không gì sánh nổi, cô muốn tỉnh dậy, gắng sức để tỉnh lại...

“Hạ Mạt...”

Nắm lấy bàn tay nóng ran của cô, cái nóng hừng hực như than ở lòng bàn tay bỗng dưng khiến Âu Thần kinh hãi, nỗi đau khổ siết chặt trái tim làm anh nghẹt thở.

“Cậu đã làm gì cô ấy?!”

Bất thành linh quay đầu lại, Âu Thần căm giận trừng mắt nhìn về phía Doãn Trường bị bỏ quên đang yếu ớt xanh xao nơi góc phòng. Anh biết rằng, chỉ có Doãn Trường mới có thể làm cô ấy tổn thương sâu sắc như vậy, bởi vì chỉ có Doãn Trường mới là người cô ấy quan tâm nhất.

Còn anh...

Chẳng là gì cả...

Trong lúc lặng lẽ nằm trên giường mổ trong phòng tiền phẫu đợi ca phẫu thuật, bên cạnh chẳng có lấy một ai. Và khi đó, trừ người gây mê và bác sỹ ra, bên ngoài phòng phẫu thuật cũng không một người lo lắng chờ đợi anh. Có lẽ...

Cô ấy thậm chí còn không để ý đến sự ra đi của anh.

Người cô ấy yêu thương chỉ có duy nhất là đứa em trai.

Chẳng qua chỉ vì cô yêu em trai mình quá sâu đậm và mãnh liệt, anh mới được trở thành người quan trọng như vậy. Nếu như không vì quả thận đó, có khi cô còn chẳng buồn nhìn đến anh thêm một lần.

Khoảnh khắc ấy.

Lòng Âu Thần đẳng chất sự mâu thuẫn và giằng xé khiến anh như sắp phát điên.

Dùng một quả thận để ép buộc Doãn Hạ Mạt là hành vi ti tiện, nhưng, anh chỉ còn mỗi một cách duy nhất này để giữ được cô! Thế nhưng, khi Doãn Trường biết được những việc này, phải chăng, ngay đến tia hy vọng mong mang cuối cùng này cũng bị tiêu tan...

Khi bác sỹ nói với Âu Thần rằng cuộc phẫu thuật bị hủy bỏ, anh lẳng lặng ngồi dậy, sự trống trải trong lòng như tuyết trong đêm đông phủ xuống từng lớp, từng lớp một.

Âu Thần những tưởng lòng mình sẽ dần giá băng.

Nhưng mà, nhìn thấy Doãn Hạ Mạt ngất lịm trong cơn sốt cao, Âu Thần mới biết được, anh hoàn toàn có thể chịu đựng được nỗi hiu quạnh buốt giá, nhưng vẻ xanh xao yếu ớt và những cái run bần bật khổ sở của cô cứ giống như những lưỡi dao sắc nhọn cứa vào tim anh, đau đớn vô cùng. Âu Thần thà hứng chịu sự cô đơn lạnh buốt gấp trăm ngàn lần còn hơn phải chịu đựng ngồi nhìn Doãn Hạ Mạt đón đau khổ sở như thế này.

“Anh lại làm gì chị ấy thế?!”

Doãn Trường chất vấn Âu Thần.

Sắc mặt cậu trắng bệch, đôi mắt anh lên sự ngang bướng cố chấp, hoàn toàn không giống với Tiểu Trường thông minh ngoan ngoãn thường ngày, có vẻ như cậu đã hạ quyết tâm, không ai có thể làm cậu thay đổi ý định được nữa.

“...”

Âu Thần mím chặt môi, để trả lời được câu hỏi cắc cớ ấy, Âu Thần đã phải đợi thật lâu sau, anh nhìn Doãn Hạ Mạt đang nằm lịm trong cơn sốt, nói giọng khàn khàn:

“Hãy cho là vì chị, em hãy chấp nhận phẫu thuật.”

Đối với Doãn Hạ Mạt, Tiểu Trùng như là tất cả thế giới này, Hạ Mạt có thể vì Tiểu Trùng mà làm bất cứ việc gì, chỉ cần Tiểu Trùng được sống vui vẻ mạnh khỏe. Chắc chắn việc Tiểu Trùng cự tuyệt cuộc phẫu thuật đã phá tan hy vọng của Hạ Mạt nên cô mới gục ngã quá đột ngột như vậy.

“Em không cần thận của anh, sẽ không để chị vì quả thận ấy mà đánh mất cơ hội được hạnh phúc.”

Doãn Trùng gắng gượng đứng dậy, cậu nhìn trân trân đầy âu lo về phía Hạ Mạt, nhưng rồi cậu lại không dám nhìn thêm nữa, vì cứ nhìn thêm một giây phút nào là trái tim cậu như bị nung nấu trên lò than đỏ rực thêm giây phút ấy.

Doãn Trùng chậm chạp bước ra khỏi căn phòng.

Cậu thần thờ đứng giữa hành lang bệnh viện, sự mệnh mông hù quanh khiến đầu óc cậu trống rỗng. Sức khỏe của chị trước nay vẫn rất tốt, chị sẽ khỏe lại thôi, cậu không được vì nhất thời hoang mang mà thỏa hiệp, chị sẽ mau chóng khỏe lại thôi mà...

Trong phòng bệnh, Trân Ân đã sớm bị mọi người bỏ quên nơi góc phòng. Cô ngơ ngác nhìn về phía Doãn Trùng đi ra rồi lại ngơ ngác nhìn Âu Thần đang đứng trước giường của Hạ Mạt, mắt cô cứ đỏ hỏ, vệt nước mắt lăn dài trên má chưa kịp lau khô, trông cô thê thảm cùng cực.

Tất cả mọi việc xảy ra trong hai ngày nay đã làm đầu óc cô hoàn toàn bấn loạn, cô không còn phân biệt được cái nào là đúng, cái nào là sai nữa, hình như trên thế gian này chẳng có gì là hoàn toàn đúng hoặc sai cả, chỉ có đau khổ bọp nghẹt tim cô khiến nước mắt cứ thế trào ra.

Một lúc rất lâu.

Âu Thần đứng im lặng lạ thường.

Trong đêm đen vắng lặng, nơi đáy mắt vô hồn lạnh lẽ, tấm lưng thẳng cứng đờ, dường như anh đang tự nói với chính mình, anh không làm gì sai cả,

anh không phải hối hận! Tuy nhiên, những ngón tay nóng ran gây guộc của Doãn Hạ Mạt đang khẽ run vì sốt cao, như những ngọn lau sậy bên bờ hồ đang lung lay trước gió, làm đứt gãy sợi dây thần kinh cứng cỏi cuối cùng của anh.

Cơn sốt cao trước sau vẫn không thuyên giảm tí nào.

Mặc cho Âu Thần hằng đêm mời các vị thầy thuốc giỏi nhất trong nước đến điều trị cho Doãn Hạ Mạt, mặc cho các bác sỹ đã nghĩ đủ mọi cách, đã thử hết các loại thuốc tiêm, gắng thử các phương pháp vật lý để hạ sốt cho Hạ Mạt, thế nhưng thân nhiệt cô mấy lần đã vượt quá 40 độ, cơ thể cô bị đầy đọa trong cơn sốt cao trở nên xanh xao và tiêu tụy đi trông thấy.

Đã sang ngày thứ ba.

Các bác sỹ bất đắc dĩ phải nói cho Âu Thần biết, Hạ Mạt sốt do bị cảm lạnh và đã phát triển thành viêm phổi cấp tính.

Chiếc gối trắng tinh.

Cổ tay bị cắm ống truyền dịch, Hạ Mạt mê sảng giãy giụa một cách vô thức, đôi mày nhíu chặt không yên, hàng mi đen nhánh cứ run run trên gương mặt nhợt nhạt, nhưng gò má lại ửng đỏ khác thường, như ngọn lửa đốn đau đang bùng cháy dữ dội muốn thiêu rụi cô thành tro tàn!

...

...

“... nhất định là phải tiến hành phẫu thuật thay thận ngay, nếu không... căn cứ vào tình trạng sức khỏe của cậu ấy hiện giờ khó có thể qua nổi ba tháng... là chưa có cách nào tìm được nguồn thận thích hợp... nhóm máu B, RH âm tính là nhóm máu hiếm, tìm được nguồn máu tương thích vốn đã khó khăn lắm rồi, bây giờ muốn tìm được nguồn thận vừa có nhóm máu tương thích vừa có các chỉ tiêu khác cũng phải thích hợp lại càng khó khăn hơn...”

...

“Đã tìm được một người có thận phù hợp về mọi phương diện. Nhưng người đó vẫn chưa quyết định là có cho thận hay không...”

...

“Người ấy tên là Âu Thần.”

...

...

“Lấy tôi, tôi sẽ cho Tiểu Trường thận.”

...

“Cho dù một giây sau anh biến mất trên thế gian này... em vẫn nhất quyết lấy anh ta sao...”

...

...

Giữa giữa một cách đau đớn, ngọn lửa nóng rực đang hừng hực bủa vây lấy cô, sai rồi ư? Cô đã sai từ đầu chí cuối rồi, mắt nhắm nghiền, cổ họng như bị cơn ác mộng bóp nghẹt. Đôi môi nứt nẻ liên tục nói những câu chữ mơ hồ trong cơn mê sảng. Người co giật từng cơn...

...

...

“... Dù có tiến hành phẫu thuật ghép thận, cũng vẫn có thể có biến chứng của các cơ quan nội tạng... cô nên có sự chuẩn bị tâm lý...”

...

“Doãn Hạ Mạt, cô đã đặc ý chưa? Anh ấy có thể tự sát vì cô... đã dùng lưỡi dao cắt cổ tay mình...”

...

“Cho nên anh Lạc Hi chết cũng được sao... anh Lạc Hi đã vì đám cưới này mà tự sát! Anh ấy còn đang nằm cấp cứu trong bệnh viện! Chị không sợ anh ấy chết thật sao?!”

...

“Còn anh Âu Thần... vì em, phải cắt đi một quả thận, ảnh hưởng đến sức khỏe cả quãng đời về sau của anh ấy... vì một mình em mà phải hy sinh nhiều người thật như vậy sao...”

...

“Nhưng, em sẽ không đồng ý tiếp nhận phẫu thuật đâu... Chị, bất luận chị nói cái gì... em đều... tuyệt đối không... tiếp nhận phẫu thuật...”

...

...

Từ sáng sớm tinh mơ đến lúc tối mịt, Doãn Hạ Mạt cứ run bần bật, hôn mê trong cơn sốt cao, gương mặt cô nhợt nhạt, hàng mi đen nhánh, cô như đứa trẻ run rẩy giữa giã mà không ai giúp được, hình như cũng chẳng còn tí sức lực nào nữa, hình như sự tuyệt vọng đã khiến cô hoàn toàn buông xuôi...”

“Mẹ ơi...”

“Mẹ ơi...”

Âu Thần đã ở bên Doãn Hạ Mạt từng phút từng giây, bỗng nghe được câu nói rất rõ ràng này, anh liền chộp lấy đôi tay nóng ran run bần bật của cô. Nỗi đau xiết nơi đáy mắt tối sầm, nhìn dáng vẻ cô mê sảng đau đớn khổ sở, nỗi lo sợ tính mạng cô có thể bị cướp đi bất cứ lúc nào cứ như từng đợt sóng thần dồn dập xoáy mạnh vào lồng ngực khiến anh quặn thắt!

“Anh hứa với em...”

“Hạ Mạt...”

“Chỉ cần em khỏe lại... muốn anh làm gì cũng được...”

Nắm chặt tay Doãn Hạ Mạt, Âu Thần áp má vào lòng bàn tay nóng rực của cô, tấm lưng khắc khoải cô đơn gượng dậy trong ánh sáng chạng vạng đang khẽ run lên.

Doãn Trừng không thể túc trực trong phòng chị mãi được, cậu không thể đứng đó gương mặt nhìn dáng vẻ đau đớn trong cơn sốt không thuyên giảm ấy, sự giãy vò ấy sẽ buộc cậu phải chấp nhận phẫu thuật, cậu những mong sao chị sẽ mau chóng khỏe lại!

Nhưng, cách đó chẳng khác gì uống rượu độc để giải khát...

Cách đó có lẽ sẽ giúp cho bệnh tình chị thuyên giảm mà tạm thời khỏe lại, còn sau đó, chị sẽ phải mất đi cơ hội hạnh phúc...

Lý trí Doãn Trừng bảo không, nhưng hình ảnh chị lịm trong cơn sốt như đang xâu xé tâm trí cậu, sự mâu thuẫn tội độ trong lòng khiến cậu chẳng thể

ở lại với chị thêm phút giây nào nữa. Doãn Trường nhờ Trân Ân hỏi thăm bệnh viện mà anh Lạc Hi đang nằm, cậu biết được anh Lạc Hi vẫn hôn mê bất tỉnh, cậu bèn tới đó luôn.

“Anh Lạc Hi...”

Doãn Trường sợ sệt nhìn dáng người xanh xao đang nằm trước mặt mình, khắp người là đủ loại ống dây lằng nhằng.

Đó là anh Lạc Hi sao?

Dù là anh Lạc Hi trong ký ức lúc còn bé thơ, hay sau này lớn lên mới gặp thì vẫn luôn hòa nhã lịch thiệp như thế. Anh Lạc Hi luôn luôn mỉm cười, có vẻ không vướng bận gì cả, cứ hoàn hảo như một thiên sứ, dù có phải chịu ảm ức gì, thì anh sẽ chỉ thoáng cười và xem như gió thoảng mây bay.

Thế nhưng...

Thế nhưng anh lại chọn cách tự kết liễu đời mình...

“Xin lỗi anh...”

Doãn Trường thì thầm với Lạc Hi đang hôn mê. Anh rất yêu chị Hạ Mạt, nên mới chọn cách tự vẫn trong nỗi nhớ nhung tuyệt vọng sau khi chị bỏ đi, nhưng ngay trong thời khắc chọn lấy cái chết, chắc cũng khó mà hứng chịu nỗi đớn đau tuyệt vọng trong lòng.

“... xin anh đừng oán hận chị... không phải là lỗi của chị đâu... tất cả đều là vì em... chị mới chọn cách làm đó thôi...”

Cánh cửa phòng bệnh khẽ mở ra.

Đột nhiên nghe thấy phía trong có âm thanh vọng ra, tay Khiết Ni run run chết lặng trên nắm đấm cửa, cô nghe ngóng, cô kinh hãi ngẩng đầu lên, bắt gặp vẻ mặt cũng đang kinh ngạc của Thẩm Tường.

“... là vì em, chị ấy mới chịu lấy anh Âu Thần..., Âu Thần dùng thân của anh ấy để trao đổi, chỉ khi chị ấy ấy kết hôn với Âu Thần, anh ta mới đồng ý hiến thân cho em...”

“... cho nên, cuộc hôn nhân đó chỉ là một cuộc giao dịch...”

Thẩm Tường nghe thấy mà kinh hãi chết lặng ngoài cửa, cô không dám tin vào tai mình nữa, từng nhịp trống vang lên trong lòng, cô không rõ đây là cảm giác gì.

“Em muốn...”

“... chị rất yêu anh... nếu không chị đã không hay mỉm cười với anh như vậy... bằng không sau nỗi lần gặp anh, chị sẽ không phải đau khổ... anh Lạc Hi, chị đã quen chôn chặt tâm tư tình cảm của mình vào nơi sâu thẳm nhất của trái tim rồi, chị thường không tâm sự gì cả...”

Nỗi đau trong lòng Doãn Trường đang chát.

Nhìn Lạc Hi nằm trên giường không có lấy một chút sinh khí giống như chị mình, từng từng lớp lớp băng trắng toát quấn trên cổ tay Lạc Hi, cậu hít một hơi thật sâu, khẽ nói:

“Anh Lạc Hi... Nếu anh vẫn yêu chị ấy, thì hãy mau khỏe lại đi... anh biết không... chị ấy ốm rồi, ốm nặng lắm, đang hôn mê bất tỉnh như anh đấy...”

“Bíp...”

“Bíp...”

Chiếc máy theo dõi điện tim phát ra tiếng kêu đơn điệu, những đường báo hiệu nhịp tim gấp khúc dao động. Lạc Hi lặng im nằm trên giường, anh gầy đi nhiều lắm, đôi môi trắng nhợt, da trắng bệch gần như trong suốt, anh tựa như chàng hoàng tử đang chìm sâu trong giấc ngủ, và nàng công chúa có khả năng đánh thức anh thì vẫn chưa đến.

“Chị luôn phải vật lộn với cuộc sống... tuy chị vẫn luôn kiên cường như một cây đại thụ... nhưng chị cũng biết mệt, chị cần phải được nghỉ ngơi...”

“Có lẽ em không thể kề bên chị lâu hơn được nữa...”

“Anh Lạc Hi... xin anh hãy tỉnh dậy nhanh một chút đi... những tháng ngày sau này, nhờ anh hãy chăm nom chị ấy giúp em... có được không...”

Lâu thật lâu sau.

Doãn Trường gắng sức đứng lên, cậu chăm chú nhìn Lạc Hi đang hôn mê lần cuối rồi xoay người đi ra hướng cửa phòng bệnh.

Ngoài cửa.

Khiết Ni đứng ngậy người chờ đợi nhìn Doãn Trường đang từ từ bước ngang qua mặt mình. Khiết Ni há hốc miệng muốn hỏi cho rõ ngọn ngành tất cả mọi chuyện là như thế nào, nhưng sắc mặt đau khổ trắng bệch của Doãn Trường khiến cô không còn dám bước tới cất tiếng hỏi.

Thẩm Tường cứng đờ người đứng trước đầu giường Lạc Hi đang nằm.

Nhất thời cô không tài nào lý giải được những gì vừa nghe thấy, những lời

ấy nghe thật khó tin, làm đảo lộn tất thấy những nhận biết của cô.

Còn Lạc Hi thì sao?...

Liệu anh có nghe thấy không?...

Đêm đã khuya.

Âu Thần vẫn kê bên giường Doãn Hạ Mạt, đã mấy ngày đêm liền anh không nghỉ một chút nào, râu ria mọc tua tủa. Từ chối sự giúp đỡ của y tá, anh tự tay đắp khăn ướt lên trán cô, cô giãy giụa trong hôn mê, kêu la gào khóc một cách hoảng loạn, anh luống cuống ấn giữ chiếc khăn ướt, không cho nó tuột khỏi trán cô.

Thân nhiệt cô vẫn rất cao.

Như một trận cháy khủng khiếp không cách nào dập tắt được.

“Hạ Mạt...”

Những ngón tay nhìn thấy rõ từng đốt đang run nhẹ khẽ vuốt lên đôi má vừa đỏ bừng vừa nhợt nhạt của cô, cảm giác nóng ran ấy giống như hơi thở tuyệt vọng đang xâm chiếm trong cơ thể cô, và nỗi tuyệt vọng ấy, lại giống như ngón tay anh đâm xuyên vào đáy lòng mình từng chút một, xâu xé tìm anh từng li từng tí.

Rốt cuộc thì anh vẫn thua...

Những ngón tay Âu Thần nắm lại cứng đờ.

Mỗi khi ở trước mặt Doãn Hạ Mạt, anh đều phải thua một cách hồ đồ xấu hổ. Mặc dù hạnh phúc đã nằm trong tay nhưng anh vẫn cứ thua cuộc. Hạ Mạt đã là vợ anh, anh đã có thể mãi mãi ở bên cô, chăm sóc cô, mang đến cho cô hạnh phúc, không ai có quyền chia lìa anh và Hạ Mạt!

Nhưng...

Nhìn dáng vẻ đau khổ của Doãn Hạ Mạt trong lúc hôn mê, anh biết một lần nữa, mình lại thua. Tất cả nỗ lực cố gắng của anh, những hạnh phúc mà anh đã không từ bất kỳ thủ đoạn khổ sở nào để giành lấy, đã không chịu nổi một cú sốc như vậy...

“Aaa...”

“Aaa!!!”

Trên giường bệnh, Doãn Hạ Mạt mê man cựa quậy, lời nói mê sảng theo

những cơn nóng dồn dập ập tới. Đột nhiên Doãn Hạ Mạt mở to đôi mắt!

“Hạ Mạt!”

Âu Thần không dám tin vào mắt mình, anh vừa mừng vừa lo cúi người xuống, những ngày qua, cô chưa tỉnh lại dù là trong thoáng chốc, dẫu rằng có những lúc cơn sốt ngẫu nhiên giảm một chút nhưng cô vẫn mê man bất tỉnh.

“Mẹ ơi...”

Ngước mắt rã rời nhìn lên trần nhà, chiếc khăn hạ sốt lúc nãy bị cô giầy giữa hất văng ra một bên, Doãn Hạ Mạt thở dốc, những giọt mồ hôi bắt đầu rịn ra khắp trán, từ cơn mộng mị đáng sợ, Hạ Mạt bừng tỉnh, trí óc cô vẫn rối loạn trong mớ hỗn độn.

“Em...”

Sự xúc động dâng lên trong lồng ngực khiến Âu Thần nghẹn ngào, anh hít thở thật sâu để tự trấn tĩnh mình trong niềm vui khôn Trân Ân, giọng Âu Thần khàn khàn:

“Em thấy thế nào? Anh gọi bác sỹ đến ngay nhé!”

“Mẹ ơi...”

Lòng ngực Doãn Hạ Mạt phập phồng dữ dội, dường như trong cơn hoảng loạn, tinh thần cô đang thả trôi quơ quạng trong hư không để tóm lấy cái gì đó. Âu Thần vội vàng nắm lấy tay Hạ Mạt, thế là, cô đưa ánh mắt mỗi một từ trần nhà xuống người anh.

Doãn Hạ Mạt nhìn Âu Thần ngơ ngác.

Hai hàng nước mắt lặng lẽ tuôn rơi nơi khóe mi, rơi gập gáp xối xả, rồi cô chợt òa khóc, khóc nức nở như đứa trẻ lên ba.

“Mẹ ơi...”

“Mẹ ơi...”

“Hạ Mạt! Hạ Mạt!”

Âu Thần lòng đau tột độ, tiếng khóc của Doãn Hạ Mạt khiến anh không thể chịu đựng nổi, vào lúc này anh ước ao mình có thể dùng mọi thứ để trao đổi với ông trời để có thể thay cô chịu đựng tất cả những đau khổ.

“Mẹ ơi...”

“Tiểu Trùng... sắp chết rồi...”

Doãn Hạ Mạt khóc tấm tức, khóc đến nỗi toàn thân run lên bần bật, nước mắt tuôn rơi từng dòng, từng dòng, cô cuống cuống sợ hãi như một đứa bé con, hoảng hốt khóc thét lên:

“Hãy cứu lấy Tiểu Trùng... mẹ ơi... con xin mẹ... hãy cứu lấy Tiểu Trùng... không có Tiểu Trùng con biết làm sao đây... mọi người đều bỏ đi cả... bỏ con lại một mình... con sợ lắm... mẹ ơi... cứu con... cứu Tiểu Trùng...”

“Tiểu Trùng sẽ không chết.”

Bàn tay Doãn Hạ Mạt bám chặt tay Âu Thần, nắm rất chặt như một người đang cận kề cái chết. Âu Thần trầm lắng nhìn gương mặt đầm nước mắt của Hạ Mạt, anh nói bằng giọng khan khan:

“Anh bảo đảm với em! Tiểu Trùng sẽ không chết.”

“Tại sao phải trừng phạt Tiểu Trùng?... Là lỗi của em mà... tất cả những việc sai trái đều do em làm cả...”

Nước mắt lấm lem trên mặt Doãn Hạ Mạt, đôi má cô nhợt nhạt nhưng gò má ửng đỏ, đôi mắt cô đờ đẫn, bầu trời đỏ rực như lửa cháy, màn sương phủ trắng xóa, bóng hình mẹ thoát ẩn thoát hiện, Hạ Mạt ra sức níu lấy mẹ, đừng đi, chỉ có mẹ, chỉ có mẹ mới cứu được cô thôi!

“... Mẹ ơi... con đã làm rất nhiều việc sai trái... nếu ngay từ đầu con kiên quyết không để bố Doãn nhận nuôi Lạc Hi... không... nếu lúc đó con giữ Lạc Hi lại... Tiểu Trùng đã không bị ốm... đã không phải đi viện... đã không có tai nạn xảy ra...”

“... nếu con không giận lây sang Âu Thần... nếu con không ra sức hãm hại anh ấy... thì đã không bị bắt giữ... Tiểu Trùng cũng không bị dầm mưa... để rồi sức khỏe của nó bị ảnh hưởng trở nên tồi tệ...”

“Mẹ nhìn xem... mẹ ơi... đều là lỗi của con cả... nhưng tại sao... người bị trừng phạt lại là Tiểu Trùng... mà không phải là con... họ phạt sai rồi... mẹ ơi... con cầu xin mẹ... mẹ ở trên thiên đàng... mẹ hãy nói với họ... người đáng chết là con mới phải... chứ không phải là Tiểu Trùng... không phải Tiểu Trùng...”

“Hạ Mạt, tỉnh lại đi!”

Âu Thần xót xa ôm đôi vai run bần bật của Doãn Hạ Mạt muốn đánh thức

cô. Doãn Hạ Mạt lại vẫn như đang chìm trong cơn ác mộng kinh hoàng, nước mắt cô rơi lã chã thấm ướt bờ vai anh. Âu Thần trước giờ chưa từng thấy Hạ Mạt như vậy, cơn sốt đang hành hạ khiến cô hoàn toàn suy sụp, sau chiếc mặt nạ bình thản đến lạnh lùng ấy, Doãn Hạ Mạt yếu đuối đâu khác nào một đứa bé...

“Tiểu Trùng sẽ không chết! Em có nghe thấy không? Anh đảm bảo với em, Tiểu Trùng sẽ không chết!”

Âu Thần ôm chặt lấy đôi vai Doãn Hạ Mạt không ngừng thì thầm, toàn thân Doãn Hạ Mạt nóng ran như lửa, nước mắt từ đôi má cứ tuôn rơi xuống cổ, lạnh ngắt, Hạ Mạt vẫn không ngừng run rẩy, như thể không nghe thấy anh đang nói gì.

“Anh...”

Trên vai Âu Thần, đột nhiên Hạ Mạt nói một cách run sợ:

“Anh cũng chết rồi sao?...”

Doãn Hạ Mạt yếu ớt đẩy Âu Thần ra, cô hoảng hốt nhìn anh, ánh mắt đầy điên dại, nhưng nơi đáy mắt lại phát ra thứ ánh sáng khác thường như nhìn xuyên thấu người anh, nhìn đến một nơi nào đó rất xa xăm.

“... Xin lỗi... em không biết là anh sẽ tự sát... em cứ ngỡ... anh sẽ hận em... sau đó... sẽ quên em đi...”

“Lạc Hi...”

“Anh chết rồi có đúng không... cho nên... đến nhìn em lần cuối... anh không đau sao... cứ cho là rất hận em... nhưng nếu làm vậy... nhất định là đau lắm phải không...”

Nước mắt lặng lẽ rơi...

Trên đôi má nhợt nhạt của cô như thiên hà vụn vỡ.

“Em không biết... em thật không biết... anh sẽ chọn cái chết để trừng phạt em... sao lại tàn nhẫn đến vậy...”

Doãn Hạ Mạt phá lên cười lạc cả giọng.

“Cho nên... Lạc Hi... đây là sự trừng phạt đối với em... đúng không... em vì Tiểu Trùng mà làm tổn thương đến anh... nên ông trời muốn cướp Tiểu Trùng đi... để trừng phạt em...”

Doãn Hạ Mạt nhắm mắt lại, hàng mi đen nhánh lung linh thắm đẫm lệ, đôi

má xanh xao ửng đỏ lạ thường, Doãn Hạ Mạt bắt đầu ho dữ dội, lồng ngực cũng phập phồng theo cơn ho dữ dội đó, nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi.

“Vậy thì, em đang trừng phạt anh đó sao?!”

Âu Thần kêu lên sâu thẳm, nỗi đau xót cuộn trào tận đáy lòng khiến anh quên mất cô đang nói mê trong cơn sốt cao. Âu Thần siết chặt lấy đôi vai Doãn Hạ Mạt, ép cô mở to mắt ra, anh gào thét như con thú trước khi chết đang giãy giụa lần cuối.

“Là vì anh đã dùng hôn nhân để ép buộc em, không đồng ý ghép thân cho Tiểu Trùng ngay nên mới xảy ra mọi chuyện như vậy! Chuyện Lạc Hi tự sát, Tiểu Trùng từ chối làm phẫu thuật, tất cả đều do sự ích kỷ của anh! Cho nên em đang trừng phạt anh có phải không?!”

Âm thanh bên tai dần làm cô cứng đờ, tựa hàng trăm mũi kim xuyên toạc vào trong bầu trời rực lửa và mù sương, làm xuất hiện một kẻ hở cả trong cơn ác mộng lẫn ngoài thực tại.

Doãn Hạ Mạt ngơ ngác nhìn Âu Thần.

Từng tiếng gọi nhỏ đều ẩn chứa nỗi đau của Âu Thần, ánh mắt hoảng loạn mỗi mét của Doãn Hạ Mạt đã dần định hình lại, cô ngơ ngác nhìn Âu Thần, toàn thân lúc nóng lúc lạnh, trống ngực cô đập thành thịch, như trong giấc mơ không thể thức tỉnh, Hạ Mạt nghe không rõ những gì Âu Thần đang nói, nhưng nỗi đau sâu thẳm trong lòng Âu Thần khiến cô cảm thấy xót xa.

“Ích kỷ...”

Lệ nhòa ướt mi, Doãn Hạ Mạt ngơ ngác nhìn Âu Thần, cô mấp máy đôi môi nứt nẻ khe khẽ nói:

“Vẫn còn... người ích kỷ hơn em ư? Vì Tiểu Trùng... có thể hi sinh những người còn lại... biết rõ là sẽ làm tổn thương Lạc Hi... biết rõ là cuộc hôn nhân như vậy... chỉ mang đến cho anh những nỗi đau... biết rõ dù có làm phẫu thuật thì Tiểu Trùng vẫn sẽ lìa xa em... em vẫn lấy quả thận của anh...”

“Anh không quan tâm...”

Âu Thần mím chặt môi, anh lặng nhìn những giọt nước mắt lăn dài trên má Doãn Hạ Mạt, lúc này đây, liệu những giọt lệ ấy có đang rơi vì anh không?

Dù có đang trong cơn sốt cao thì sâu thẳm trái tim cô vẫn còn có một chỗ đứng nho nhỏ nào dành cho anh, có đúng không?

Như thế...

Cũng là đã có chút dư vị của hạnh phúc rồi...

“Em không có lỗi... lâu nay người có lỗi vẫn là anh... Hạ Mạt, là vì anh quá ao ước có được em... vì anh đã nắm giữ quá chặt mới khiến em đau đớn đến thế này...”

Trong phòng bệnh.

Đêm đen thăm thẳm bao trùm lên thân hình hai người trên chiếc giường bệnh.

Âu Thần nhẹ nhàng lau đi những giọt lệ còn vương trên má Hạ Mạt.

Sau đó, Âu Thần khẽ ôm Doãn Hạ Mạt vào lòng, anh không còn ôm chặt Hạ Mạt như trước nữa, mà là rất khẽ, khẽ đến nỗi Hạ Mạt chỉ cần vùng một cái là có thể thoát ra dễ dàng.

Chỉ có điều Hạ Mạt chẳng còn chút sức lực nào nữa, cô mệt mỏi tựa vào vai Âu Thần, người chột nóng chột lạnh, như có màn sương dày đặc tràn ngập người cô, lại như biển lửa ngùn ngụt cháy vây quanh lấy cô, cô hoàn toàn suy kiệt, trong đầu hiện đi hiện lại những lời Tiểu Trùng đã từng nói với cô...

...

...

“Cho nên anh Lạc Hi chết cũng được sao... anh Lạc Hi đã vì đám cưới này mà tự sát! Anh ấy còn đang nằm cấp cứu trên giường bệnh! Chị không sợ anh ấy chết thật sao?!”

...

“Còn anh Âu Thần... vì em, phải cắt đi một quả thận, ảnh hưởng đến sức khỏe cả quãng đời về sau của anh ấy... vì một mình em mà phải hy sinh quá nhiều người thật như vậy sao...”

...

“Nhưng, em sẽ không đồng ý tiếp nhận phẫu thuật đâu... Chị, bất luận chị nói cái gì... em đều... tuyệt đối không... tiếp tục nhận phẫu thuật...”

...

...

Có lẽ...

Như vậy cũng tốt...

Tiểu Trùng sẽ không phải cô đơn...

Mẹ sẽ không phải cô đơn...

Lạc Hi cũng không phải cô đơn...

Trên đôi vai Âu Thần, Hạ Mạt lại ngất đi, đôi mắt cô nhắm nghiền, sắc mặt vẫn nhợt nhạt, màu đỏ trên má làm người ta phát sợ, cứ như là toàn bộ mạng sống cô đang bị thiêu đốt trong đó, đến lúc ngọn lửa tắt đi, có lẽ sinh mạng cô cũng sẽ như tro tàn nhẹ nhàng bay tan trong gió...

Chỉ cần cô cũng chết...

Sẽ được ở bên cạnh họ mãi mãi...

Chỉ cần...

Âu Thần thì sao?...

Một mình anh...

Cánh cửa phòng bệnh khẽ khàng khép lại, tiếng chân văng vẳng trên dãy hành lang, Âu Thần âm thầm bước đi, trên gương mặt không lộ biểu cảm gì, chỉ có đôi môi đang mím chặt và ánh mắt u buồn.

Trên chiếc ghế dài.

Có một bóng hình đơn độc.

Doãn Trùng nhìn chết trân xuống mặt đất, hai tay yếu ớt tóm tóc trên đầu. Doãn Trùng không biết bây giờ phải làm gì, dường như ông trời đang trêu ngươi cậu vậy, buộc cậu phải lựa chọn để chị mãi chìm trong cơn sốt cao hay hạnh phúc sau này của chị, cậu phải chọn lựa sao cho đúng đây?...

Bước chân dừng lại trước mặt Doãn Trùng.

“Nhờ cậu giúp anh chăm sóc cô ấy vài tiếng”, Âu Thần nói khẽ.

Doãn Trùng hơi giật mình, chầm chậm ngược đầu lên, Doãn Trùng không

ngạc nhiên việc Âu Thần mấy hôm nay không rời chị nhưng nay cũng muốn bỏ đi, điều kinh hãi chính là Âu Thần lại dám nhờ cậu chăm sóc chị mình. Đó là chị của cậu, dù Âu Thần không nói, cậu cũng sẽ...

Đột nhiên, tim Doãn Trường đau nhói.

Cậu quên mất, bây giờ Âu Thần đã là chồng của chị, là người “gần gũi” nhất của chị...

“Vâng.”

Doãn Trường trộm nhìn Âu Thần, cái dằm trong tim mỗi lúc một đâm sâu. Âu Thần đã túc trực bên chị liên tiếp mấy ngày nay, anh gầy ốm và tiêu tụy đi nhanh chóng. Từ trước đến nay, tình cảm của Âu Thần dành cho chị luôn rất sâu đậm, Doãn Trường biết điều này từ khi còn rất nhỏ.

Nếu không phải dùng việc phẫu thuật ghép thận để trao đổi lấy cuộc hôn nhân, Doãn Trường sẽ chúc phúc cho Âu Thần và chị, cậu rất hài lòng khi tình yêu của Âu Thần dành cho chị bao lâu nay đã có kết thúc tốt đẹp.

Nhưng...

Nhìn bóng dáng Âu Thần lặng lẽ tan biến nơi đầu đường kia dãy hành lang, cái bóng dáng thẫm lặng đơn độc ấy khiến Doãn Trường đau khổ như không còn hơi thở.

Trong phòng bệnh.

Doãn Hạ Mạt vẫn chìm sâu trong hôn mê, cơn sốt cao khiến cô trở mình vật vã không yên, miệng vẫn thốt ra những lời nói mê sáng mơ hồ. Có điều cô cũng đã bớt giãy giụa đi rất nhiều, như đã vứt bỏ được thứ gì đó, vết nước mắt vẫn còn mờ mờ trên mặt.

Doãn Trường lo âu chờ đợi ngồi bên giường bệnh.

“Chị...”

Doãn Trường đưa ngón tay run run gạt đi nước mắt còn vương trên khóe mi chị, sau đó, nước mắt cậu âm thầm nhỏ giọt.

“... rốt cuộc phải làm như thế nào đây...”

Cùng trong đêm đen ấy.

Nước truyền dịch trong bình đang nhỏ từng giọt.

Lạc Hi nằm im lặng, những ngón tay nhợt nhạt yếu ớt đặt trên tấm ga trắng

toát, như là đã chết, nhưng vì nhờ vào chiếc máy hô hấp, lồng ngực anh mới khẽ phập phồng yếu ớt.

“Hôm nay em trai Hạ Mạt đến thăm anh đấy...” Thẩm Tường trầm ngâm nhìn Lạc Hi, “... những gì cậu ấy nói chắc anh nghe cả rồi... vậy tại sao anh vẫn chưa tỉnh lại...”

“Cậu ấy bảo người mà Hạ Mạt yêu là anh.”

“Cậu ấy bảo cuộc hôn nhân đó chẳng qua chỉ là một cuộc giao dịch của Hạ Mạt và Âu Thần...”

“Cậu ấy nhờ anh sau này chăm sóc cô ấy...”

Xanh xao và im lìm.

Lạc Hi dường như chẳng nghe thấy điều gì ở thế giới bên ngoài, chỉ có nước trong chai truyền dịch lặng lẽ nhỏ từng giọt.

“... được đấy, anh không tỉnh dậy thì cũng tốt thôi...” Thẩm Tường nói một cách nhạt nhẽo, “nghe nói Doãn Hạ Mạt cũng ngã bệnh rồi, sốt cao mấy ngày liền không thuyên giảm... có lẽ cô ra đã hối hận vì anh tự sát... nếu anh cứ một mực không tỉnh dậy... có thể bệnh của cô ta sẽ không bao giờ khỏi được...”

“Em nghĩ... anh hận cô ta nhiều lắm...”

“Vậy thì hãy để cô ta rời khỏi thế giới này cùng anh nhé...”

Màn đêm đen kịt.

Hạ Mạt ngất lịm trong cơn sốt cao.

Doãn Trừng dùng khăn lạnh dịu dàng lau trán cho cô, lau khắp người cô một cách nhẹ nhàng êm ái.

Một vầng trăng nhạt màu.

Thẩm Tường mệt mỏi thiếp đi bên giường bệnh.

Trên chiếc ga giường trắng tinh.

Như là bị cơn gió thoảng qua, ngón tay Lạc Hi vô thức khẽ nhích một cái.

Khoảng mười giờ sáng hôm sau.

Âu Thần về đến bệnh viện.

“Em không muốn làm phẫu thuật ghép thận là vì không muốn dùng hôn nhân của Hạ Mạt làm vật trao đổi, đúng không?” Hình như lại một đêm không ngủ, râu trên cằm Âu Thần xanh thẫm, anh nhìn xoáy vào Doãn Trùng.

“...”

Doãn Trùng im lặng hướng ra ngoài cửa sổ.

“Đây là đơn xin ly hôn anh đã ký sẵn.”

Một tờ giấy mỏng manh xuất hiện trước mặt Doãn Trùng, vết mực đen của chữ ký dưới ánh mặt trời buổi sớm, Doãn Trùng ngẩng đầu một cách kinh ngạc, giọng nói Âu Thần trầm khàn trong không khí:

“Chỉ cần em đồng ý làm phẫu thuật, từ nay phần đơn ly hôn này sẽ do em nắm giữ, cuộc hôn nhân của anh và Hạ Mạt có thể chấm dứt bất cứ khi nào em muốn...”

Minh Hiếu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 9

“Nếu không còn vấn đề gì nữa, mời em kí vào tờ đơn này.”

Âu Thần đặt đơn ly hôn lên chiếc tủ đầu giường bệnh của Doãn Trường, sau đó lấy thêm một phần hồ sơ đưa đến trước mặt Doãn Trường. Doãn Trường nhìn thấy mấy chữ lớn in đen trên hồ sơ “Đơn đồng ý cấy ghép thận”.

“Không...”

Doãn Trường lắc đầu quầy quậy.

“Em còn yêu cầu gì nữa à?” Âu Thần nhìn Doãn Trường chăm chăm, “Nói đi, chỉ cần em đồng ý chấp nhận cuộc phẫu thuật này, bất kể là yêu cầu gì cũng được”.

“Tại sao?” Doãn Trường nhìn Âu Thần, “Anh đã làm nhiều chuyện như vậy tất cả chỉ vì muốn được ở bên chị Hạ Mạt, không đúng sao? Tại sao phải kí vào đơn ly hôn? Tại sao dù có phải như thế này anh vẫn cứ muốn cho em quả thận?”

Âu Thần im lặng không nói gì.

“Không, em sẽ không đồng ý phẫu thuật.” Hồi lâu Doãn Trường hạ giọng nói, “Em không thể lấy đi thận của anh, lại buộc anh mất luôn cả chị, như vậy là quá không công bằng đối với anh. Nếu chị biết được... chị cũng sẽ không yên đâu...”.

“Nếu vậy, em muốn nhìn cô ấy chết đi sao?”

“Chị sẽ không chết!” Như bị đâm một nhát, Doãn Trường nói một cách run sợ, “Chị chỉ bị cảm sốt thôi, chị sẽ khỏi lại rất nhanh... rất nhanh thôi mà!”

“Em biết rõ em có ý nghĩa thế nào đối với cô ấy! Em biết rõ cô ấy vì sao mà lâm trọng bệnh!” Giọng nói khản đặc lộ rõ nỗi đau dẫn vật trong thâm tâm Âu Thần, toàn thân anh căng như sợi dây cung có thể bị đứt bất cứ lúc nào, “Nếu em thực sự thương yêu cô ấy, việc duy nhất em có thể làm là chấp nhận phẫu thuật, khỏe mạnh trở lại và phải khỏe mạnh mãi mãi để ở bên cạnh mà chăm sóc cô ấy! Những việc khác thì không cần em phải

phiền lòng đau.”

“Ký đi!”

Dúi cây bút vào tay Doãn Trùng, Âu Thần mím chặt môi, những tia lửa hận nơi đáy mắt khiến Âu Thần trong có vẻ cực kì nguy hiểm.

“Không...”

Sự áy náy và nỗi bất an trong lòng khiến Doãn Trùng vẫn không thể quyết định được, cậu đặt bút qua một bên.

“...”

Nhìn Doãn Trùng do dự khó quyết, Âu Thần hít thở thật sâu để kiềm nén tình cảm của mình, anh nói một cách vừa kiên định vừa từ tốn:

“Hãy cho là anh đang cầu xin em, em kí tên đi, xin em hãy chấp nhận quả thận của anh, xin em... hãy cứu lấy Hạ Mạt!”

“Anh Âu Thần...”

Lời nói không che giấu được những nỗi đau làm cho Doãn Trùng ngây người ra sợ hãi. Từ bé đến lớn, Âu Thần mà cậu được biết luôn là người lạnh lùng cao ngạo, vậy mà giờ đây, người đang cúi đầu van xin cậu kia có đúng là Âu Thần không?

“Mọi nỗi đau của cô ấy đều do anh gây ra, việc trước mắt anh chỉ có thể làm được cho cô ấy, chỉ là hiến thận mà thôi.” Âu Thần nhắm mắt lại, giọng nói khàn khàn, “Còn đối với em, anh không muốn nghĩ tới việc xin em tha thứ, việc đó không cần thiết. Tuy nhiên anh hy vọng em sẽ cho anh cơ hội bù đắp cho cô ấy”.

Trong căn phòng là sự im lặng kéo dài. Âu Thần lại dúi mạnh cây bút vào tay Doãn Trùng, trong sức mạnh đó chứa cả sức ép kiên quyết. Doãn Trùng như bị cái gì đó cưỡng bách, cậu luống cuống đặt bút kí tên mình trên tờ đơn đồng ý phẫu thuật.

“Cảm ơn!”

Gương mặt căng thẳng của Âu Thần đã dần giãn ra, anh chớp lấy tờ đơn đồng ý phẫu thuật thật nhanh như sợ Doãn Trùng sẽ thay đổi quyết định, đi nhanh ra phía cửa.

Tiếng “cảm ơn” kia làm cho trái tim Doãn Trùng như bị cấu xé dữ dội! Tiếng “cảm ơn” chẳng phải lẽ ra cậu mới là người nên nói hay sao? Tại sao

tất cả lại đảo lộn lên như vậy? Dối nhìn bóng dáng cao cao xơ xác của Âu Thần biến mất dần sau cửa, Doãn Trường khẽ thầm thì:
“Anh Âu Thần, anh yêu chị nhiều lắm phải không?”

Nắng chiều tĩnh lặng trải dài trên khuôn mặt nhợt nhạt của Lạc Hi.
Đôi mắt anh chậm chậm hé mở.

Ánh mắt朦胧 lung nhìn trên trần nhà, Lạc Hi hoảng hốt như vừa trải qua một giấc mơ thật dài, anh không rõ lúc này anh đang chìm trong mơ hay những chuyện quá khứ kia mới là cõi mộng dày đặc sương mù.

...

...

“... anh có thể cầu xin em đừng lấy anh ta được không...”

...

“Nhưng... em thật cố chấp và lạnh lùng, giống như một bức tường băng không kẽ hở; từ trước đến nay em chẳng thể vì anh mà đổi ý bất cứ điều gì... Hạ Mạt, anh đến đây để làm gì... liệu em có vì anh mà không lấy Âu Thần, có được không?”

...

“... không có tác dụng gì đâu.”

Trong tiếng gió bị cây lá lay lắc làm vỡ toang ra, giọng nói của Hạ Mạt như tia sáng lạnh lẽo lóe lên châm một nhát buốt giá.

“Bởi vì... em yêu anh ấy.”

...

“Em yêu Âu Thần.”

...

...

Làn môi nứt nẻ nhợt nhạt, đôi mắt nhắm lờ đờ, tại sao anh vẫn còn sống, tại sao thần chết lại không cướp đi sinh mạng của anh, tại sao những hồi ức xót

xa kia lại không buông tha cho anh. Hai hàng mi đen nhánh lại nhắm nghiền, từng cơn đau mãnh liệt đến tê dại quấy đập mãnh liệt trong đáy lòng, Lạc Hi như bị từng ngọn sóng buốt giá đánh bật trở về nơi đêm sâu thẳm.

“Lạc Hi...”

Khiết Ni lo lắng gọi nhỏ.

Sau mấy ngày rong rã hôn mê, vài giờ trước đây Lạc Hi đã tỉnh lại. Khiết Ni còn chưa kịp khóc vì niềm vui cực độ thì các bác sĩ lại thông báo cho cô và Thẩm Tường hay rằng ý chí tồn tại của Lạc Hi rất thấp, như vậy sẽ rất bất lợi cho việc phục hồi các chức năng hoạt động của các bộ phận cơ thể. Và lại, nếu không nghĩ cách để anh trấn tĩnh lại, cứ cho là lần này thoát khỏi nguy hiểm, rất có khả năng Lạc Hi sẽ lại chọn việc tự vẫn.

Thẩm Tường nhìn sắc mặt mỗi một tiêu tụy của Lạc Hi, cô điều chỉnh lại hơi thở, nén chặt nỗi chua chát trong lòng, giọng nói cô bình thản:

“Doãn Hạ Mạt và em trai cô ấy đều đến thăm anh, anh còn nhớ không?”

Những ngón tay trên giường khẽ run lên một tí.

Hình như lần đó trong màn sương dày đặc, anh đưa tay ra mà không nhìn thấy được những ngón tay, cô ấy đã xuất hiện trong nháy mắt, anh còn chưa kịp cất tiếng gọi, cô đã như cái bóng mờ ảo tan biến luôn...

Cô ấy có đến thật không...

Không phải là ảo giác chứ...

Tại sao vẫn đến thăm anh... không phải cô ấy hoàn toàn không quan tâm đến anh sao... người cô ấy yêu... là Âu Thần... cô ấy đã lấy Âu Thần...

“Em trai cô ấy đến một mình, cậu ấy ngồi cạnh giường anh, nói với anh rằng...” những ngón tay đan chặt vào nhau chết cứng, Thẩm Tường mới có thể buộc mình nói tiếp ra được, “Cậu ấy nói người Hạ Mạt yêu là anh... Doãn Hạ Mạt vì em trai mình mà chấp nhận lấy Âu Thần, anh ta dùng chính quả thận của mình để trao đổi...”

“...”

Sắc môi trở nên nhợt nhạt khác thường, hàng mi đen nhánh chậm chậm hé mở, hơi thở của Lạc Hi bỗng trở nên gấp gáp, như vậy, không phải là ảo giác của anh, những lời nói của Tiểu Trùng anh đã nghe thấy trong cõi

mơ...

“... cho nên... cuộc hôn nhân đó chỉ là một cuộc giao dịch...”

Thẩm Tường nói cho xong một cách miễn cưỡng, nhưng ngọn lửa căm phẫn trước sau vẫn không kìm nén nổi lại bùng lên trong lòng cô, Thẩm Tường lạnh lùng nói:

“Nhưng, trong cuộc giao dịch đó, cuối cùng cô ấy đã chọn cách ruồng bỏ anh!”

“Lạc Hi!”

Khiết Ni kinh hãi nhìn Lạc Hi chỉ trong phút chốc đã có phản ứng cực mạnh. Như bất ngờ được tiếp thêm sức mạnh, thân người suy kiệt của Lạc Hi bỗng bật thẳng dậy, nhưng chỉ trong khoảnh khắc thân người đó lại nặng nề đổ xuống, ống truyền dịch cắm trên cổ tay cũng bị lắc mạnh.

“Anh muốn làm gì?!”

Khiết Ni đỡ lấy thân người Lạc Hi vẫn đang cố muốn ngồi lên, vừa ấn chuông gọi bác sĩ, vừa hỏi một cách lo lắng.

“Anh... anh muốn gặp cô ấy...”

Lồng ngực phập phồng dữ dội, đáy mắt Lạc Hi phát ra thứ ánh sáng lạ thường, như trong lớp tro tàn diệt vong ấy, vẫn còn một niềm khát vọng cuối cùng.

Doãn Trừng một mực cự tuyệt cấy ghép nay cũng đã đồng ý phẫu thuật.

Trân Ân không dám tin. Cô vui mừng đến phát điên, làm sao lại có một sự thay đổi lớn đột ngột như vậy? Trân Ân vừa vui sướng vừa nghi hoặc, nhưng nhìn vẻ mặt trầm mặc của cả Âu Thần lẫn Tiểu trừng, cô cũng chẳng dám hỏi một điều gì.

Mọi công việc chuẩn bị đều được tiến hành nhanh chóng, cuộc phẫu thuật được tiến hành ngay chiều hôm đó.

“Chị, em phải đi tiến hành phẫu thuật đây”. Nhìn Doãn Hạ Mạt đang mê

lặng trên giường bệnh, Doãn Trường dịu dàng nói, “Chị cứ nằm nghỉ đi nhé, đợi sau khi làm phẫu thuật xong em lại đến thăm chị”.

“Hạ Mạt, cậu yên tâm, cuộc phẫu thuật sẽ được tiến hành thuận lợi.”

Trân Ân cố hết sức nói bằng một giọng điệu vui tươi, cứ như ca phẫu thuật ghép thận chỉ là một ca tiểu phẫu thuật viêm ruột thừa không bằng.

Đôi má đỏ bừng vì sốt cao, Hạ Mạt nằm im lìm, như không nghe thấy gì cả. Âu Thần âu yếm nhắc bàn tay để ngoài của cô đặt lại vào trong chăn. Sau khi kiểm tra thấy tất cả mọi thứ nơi Hạ Mạt đã ổn định, anh mới quay sang nhìn Trân Ân và nói:

“Trong khi phẫu thuật, xin cô trông giúp cô ấy.”

“Vâng...”

Trân Ân hơi ngây người, cô lo lắng nhìn Doãn Trường. Liệu cuộc phẫu thuật có trục trặc gì không? Trân Ân có cảm giác nỗi sợ hãi không tên kinh hoàng cứ cuốn lấy cô, không được đứng chờ trực trước phòng phẫu thuật cô sẽ không đứng ngồi không yên. Thế nhưng, nếu bỏ Hạ Mạt ở đây cô độc một mình, cô cũng khó mà yên lòng được.

Tự dưng Trân Ân nghĩ ra phòng phẫu thuật chiếm trọn vị trí phía tây của nửa tầng lầu này, nếu đứng trước cửa phòng của Hạ Mạt thì vẫn thấy được tình hình bên ngoài phòng phẫu thuật!

“Ổn rồi, hai người cứ yên tâm!”

Trân Ân vừa nói vừa gật mạnh đầu.

Cửa phòng bệnh nhẹ nhàng khép lại, trong phòng chỉ còn lại Trân Ân và Hạ Mạt vẫn đang chìm sâu trong hôn mê. Trân Ân nhìn Hạ Mạt rất lâu bằng ánh mắt ngây dại, cô cắn chặt môi có vẻ rất áy náy, cô lẩm bẩm:

“Xin lỗi... mình đã chuốc lấy quá nhiều, quá nhiều tai họa... nếu mình khuyên ngăn cậu ngay từ đầu... nếu mình kể cho cậu về cú điện thoại của Lạc Hi... nếu mình không hấp tấp kể lại sự việc để cho Tiểu Trường nghe thấy được... mọi chuyện có lẽ đã không trở nên tồi tệ đến vậy... cậu sẽ không bị ốm nặng như thế này...”

“Mình xin lỗi...”

“... tuy mình là bạn cậu... nhưng hình như mình chả giúp được gì cho cậu... ngược lại còn để cho cậu phải lo cho mình... nên đổi lại là Phan

Nam... chắc cô ấy sẽ giúp cậu nhiều lắm... mình là người vô dụng nhất trên thế gian này...”

“Nếu sau khi cậu tỉnh lại... vì ghét mình... mà muốn cắt đứt quan hệ với mình...” Trân Ân run rẩy hít lấy một hơi, “... cũng là hình phạt mình đáng phải chịu... nhưng mà, sao cậu vẫn chưa chịu tỉnh lại, Tiểu Trường và Âu Thần sắp bắt đầu làm phẫu thuật ghép thận rồi... không biết có nguy hiểm gì trong quá trình phẫu thuật không... cậu thật không lo lắng chút nào sao?”.

“Hạ Mạt... mình biết... cuộc phẫu thuật không đơn giản tí nào cả, đúng không?... Mình đã thấy vẻ mặt của cậu khi nói chuyện với bác sĩ Trịnh rồi, tuy cậu không nói gì với mình cả, nhưng... sẽ có nguy hiểm xảy ra trong quá trình phẫu thuật đúng không?”

Càng nghĩ càng lo, Trân Ân cuối cùng cũng không thể ngồi yên thêm được nữa. Trân Ân cẩn thận sao cho gió bên ngoài cửa sổ không lọt tới chỗ Doãn Hạ Mạt đang nằm bất động cô căng thẳng nhìn về phía đầu hành lang xa xa đằng kia là cửa phòng phẫu thuật.

Một nhóm các bác sĩ, y tá đi ngang qua trước mặt Trân Ân.

Trong số này, Trân Ân gần như đã quen mặt, chỉ có một vài người đặc biệt được mời từ nước ngoài đến tham gia ca phẫu thuật này. Bác sĩ Trịnh đã vào trong phòng phẫu thuật, gương mặt bà có vẻ rất nghiêm trọng khiến lòng Trân Ân đột nhiên như bị siết chặt.

Một lúc sau.

Âu Thần nằm trên băng ca được đẩy vào phòng phẫu thuật.

Doãn Trường cũng nằm im lìm được các y tá đẩy vào sau.

Cửa phòng phẫu thuật khép lại.

Trân Ân cắn chặt môi, ngơ ngác nhìn về phía phòng phẫu thuật ở đầu hành lang, tim cô đập thình thịch, thình thịch. Trân Ân không nhìn được quay đầu lại nhìn Hạ Mạt đang trong phòng, Hạ Mạt mê man trong cơn sốt cao hình như đang cảm nhận được không khí căng thẳng của ca phẫu thuật, cơ thể Hạ Mạt chốc chốc lại run rẩy, vật vờ.

Ông trời ơi, hãy phù hộ cho ca phẫu thuật diễn ra suôn sẻ.

Trân Ân chấp tay trước ngực, ra sức cầu nguyện!

Thêm lần nữa từ cơn mê bồng tỉnh lại, Lạc Hi xanh xao kiệt quệ vẫn ra sức giãy giụa đòi bước xuống giường, bác sĩ và y tá muốn anh nằm yên, họ nói với anh rằng tình hình sức khỏe của anh đang rất tệ, cần nghỉ ngơi thêm ít nhất vài ngày nữa mới có thể đặt chân xuống giường được.

Nhưng Lạc Hi chẳng nghe thấy gì cả, đầu anh rầm rầm hỗn tạp âm thanh, những từ ngữ như đối thán, giao dịch, hôn nhân từ đâu bỗng đột ngột xuất hiện khiến anh phát điên lên!

“Tôi muốn... đi gặp cô ấy...”

Trong những tiếng gọi sợ hãi của mấy cô y tá, Lạc Hi giằng co đưa tay giật ống truyền dịch, anh cảm thấy mặt mày xây xẩm, anh nhắm nghiền mắt lại, kiệt quệ, trời đất tối sầm lại, gom chút sức tàn lực kiệt trên đôi chân, Lạc Hi cố gắng gượng hướng ra phía cửa phòng bệnh mà chạy.

Khiết Ni hoảng loạn đỡ lấy Lạc Hi, bằng những nỗ lực cuối cùng, cô cố thử khuyên ngăn anh, “Vài ngày nữa hãy đi thăm chị Hạ Mạt, anh bây giờ... có thể sẽ làm chị ấy sợ đấy... chi bằng hãy đợi đến khi sức khỏe hồi phục một chút đã...”

Anh muốn gặp Hạ Mạt!

Anh muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Ý nghĩ này làm Lạc Hi như muốn phát điên, không, một giây anh cũng không được ở lại, anh phải đi tìm cô ấy, anh cần phải hỏi cho ra lẽ!

Ý chí mạnh mẽ ấy giúp Lạc Hi có được sức mạnh kinh người gạt đôi tay Khiết Ni ra, từng cơn choáng váng suy nhược, thân thể yếu đuối rã rời, Lạc Hi nắm đấm cửa lạnh băng gượng hết mình mở cánh cửa ra!

Ngoài cửa là một chiếc xe lăn trống.

“Em đưa anh đi.”

Thẩm Tường đang đứng ngoài cửa, tay vịn lên thành xa lăn, giọng nói lạnh tanh.

“Nhưng, chị Thẩm... sức khỏe của anh ấy...”

Khiết Ni kinh hãi nhìn Thẩm Tường.

“Không cho anh ấy đi, có lẽ anh ấy lại chết lần nữa.”

Hình như đang bị sốt cao.

Loáng thoáng có vài bóng người lơ mờ, có vài âm thanh mờ lung, nhưng khi Doãn Hạ Mạt đưa tay muốn nắm lấy, những hình ảnh và âm thanh ấy lại vỡ tan tành như bong bóng nước. Những bóng người và những âm thanh ấy cứ như đang đùa cợt cô, bất luận cô có chạy thực mạng đi tìm trong khắp trời bão lửa cũng chẳng lần nào tóm được vật gì, nhưng cứ mỗi khi cô muốn bỏ cuộc thì những bóng người và âm thanh ấy lại lượn lơ vây quanh cô, mấp máy lấp lửng nói những điều gì đó, hình như rất quan trọng, nhưng bất luận thế nào cô cũng không thể nghe được...

Trên giường bệnh.

Doãn Hạ Mạt run rẩy cựa mình, những giọt mồ hôi nhỏ li ti bắt đầu rịn ra trên trán, ngón tay chốc năm chặt chốc thả lỏng, lồng ngực ngày càng phập phồng dữ dội.

Trân Ân không hề để ý đến những biến đổi của Hạ Mạt, cô đứng ngoài cửa phòng lo lắng, ánh mắt chăm chăm hướng về phía phòng phẫu thuật nơi đầu dãy hành lang.

Ca phẫu thuật đã tiến hành được một khoảng thời gian rất dài, cửa chưa mở, cũng chưa có vị bác sĩ hay y tá nào bước ra. Vậy... vậy có nghĩa là ca phẫu thuật đang được tiến hành thuận lợi chứ? Trân Ân bước tới bước lui một cách lo lắng, cô cúi đầu lẩm nhẩm cầu khẩn một cách căng thẳng, ông trời ơi, ông trời hãy cho ca phẫu thuật được hoàn thành thuận lợi.

Đột nhiên.

Cửa phòng phẫu thuật bật mở!

Trân Ân nín thở sợ hãi!

Chỉ thấy một cô y tá hốt ha hốt hải chạy ra khỏi phòng, vẻ mặt nghiêm trọng dễ khiến người ta lo lắng bất an! Trân Ân còn nhớ, đó là cô y tá đã đi vào phòng phẫu thuật cùng với nhóm các bác sĩ tiến hành mổ cho Tiểu Trùng!

Trong phòng mổ, âm thanh vang vọng của những dụng cụ mổ trở nên gấp rút hơn, máy theo dõi điện tim liên tục phát ra những âm thanh cảnh báo chói tai! Sắc mặt Doãn Trường lịm trong cơn mê cứ trắng bệch như tờ giấy, bác sĩ trưởng kíp mổ xoay mặt nhìn vào màn hình theo dõi, ông nhú mày tăng tốc công việc trên tay.

“Huyết áp 70-40!”

Bác sĩ giám sát huyết áp nói giọng khẩn trương!

“60-30!”

“50-20!”

“Huyết áp giảm liên tục!”

Không khí bỗng như ngưng lại, tất cả bác sĩ ngừng dao mổ, cô y tá lau giúp những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán cho vị bác sĩ trưởng kíp mổ, ông cũng dừng công việc đang tiến hành, căng thẳng ra lệnh:

“Tiêm kích tố tuyến thượng thận.”

Khi cô y tá hốt hải trở về phòng mổ cùng một bác sĩ khác Trần Ân chưa từng gặp, Trần Ân vội vã chạy ra ngoài phòng bệnh của Hạ Mạt! Cô chả có gì phải giữ kẽ nữa, tâm trí cô bây giờ đang chứa đầy những mối lo ngại đáng sợ, cô vội ngăn cô y tá lại, hoảng hốt hỏi luôn:

“Ca phẫu thuật sao rồi? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?!”

“Bệnh nhân đang có những triệu chứng khác thường, chúng tôi đang cố hết sức, xin cô hãy tránh đường!” Nói rồi, cô y tá theo bước bác sĩ chạy ngay vào phòng mổ, chỉ còn lại một mình Trần Ân hãi hùng đứng đó, nỗi sợ khiến thân người cô rung lên từng chập!

Tiểu Trường...

Tiểu Trường...

“Huyết áp 45-15!”

“Tiếp tục tiêm kích tuyến thượng thận vào tĩnh mạch chủ!”

“Huyết áp 40-10!”

“Tăng liều lượng!”

Trong phòng mổ trắng toát, các bác sĩ đang khẩn trương xử lý tình hình khẩn cấp, Doãn Trường im lìm nằm trên bàn mổ, sắc mặt trắng tựa bức tường.

“Tiểu Trùng!!!...”

Thân người Doãn Hạ Mạt bỗng dừng giật mạnh trong hơi thở gấp gáp và vật vờ trong cơn ác mộng kinh hoàng! Mồ hôi trên trán Doãn Hạ Mạt đổ ra như tắm, khắp người cô như vừa lao ra từ nước buốt giá, cô lóng ngóng ngồi bật dậy, những cảnh đáng sợ trong mơ hiện ra và trong thoáng chốc cô không biết mình đang ở đâu! Trong nền trời rực lửa, toàn thân Tiểu Trùng cứ dần trở nên trong suốt, bất luận cô cố đưa tay ra với thế nào cũng không tới như thể Tiểu Trùng đang nói lời từ biệt cô...

“Tiểu Trùng...”

Hình ảnh xung quanh khiến Doãn Hạ Mạt dần nhận ra đây là phòng bệnh, nhưng trong phòng lại trống trơn không một bóng người, và đây cũng không phải phòng bệnh của Tiểu Trùng! Sao cô lại ở trong này? Trong thoáng giây, những hồi ức vụn vặt và những hình ảnh mờ ảo lần lượt ẩn hiện trong đầu, nhưng cô cũng chẳng có thời gian để nghĩ, nỗi khiếp sợ ép chặt đến nghẹt thở, cô chỉ muốn nhìn ngay thấy Tiểu Trùng! Cô phải nhìn thấy một Tiểu Trùng lành lặn và khỏe mạnh!

Đôi chân yếu ớt bất lực.

Doãn Hạ Mạt bổ nhào xuống đất!

Cổ tay vướng víu đau rát, Doãn Hạ Mạt giật phắt đầu kim ống truyền dịch, gắng sức đứng dậy và chạy ra ngoài, trước mắt từng mảng tối sầm, thân người cô như thể đang bị từng cơn gió lạnh buốt thổi tạt sau khi đã ướt sũng nước mưa. Dò dẫm theo vách tường, Doãn Hạ Mạt loạn choạng lần bước trên dãy hành lang hun hút, chẳng biết đây là tầng thứ bao nhiêu, cô chỉ biết dựa vào trục giác mà tiến về phía thang máy nơi đầu dãy hành lang. Trân Ân sợ hãi ngồi trên băng ghế bên ngoài phòng phẫu thuật, cô tự ôm chặt lấy mình, tự khống chế cơ thể trước những cơn run bần bật, “triệu chứng khác thường” là sao? Liệu có phải Tiểu Trùng đang lâm nguy? Tiểu Trùng... Tiểu Trùng...

Trân Ân bật khóc thành những tiếng nhỏ.

Sau đó, tiếng khóc ngày càng đau đớn, cô thật vô dụng, chuyện gì cũng không giúp được, cô chỉ biết liên tục tự dẫn vật mình, nếu cô không ăn nói lung tung thì chắc ca phẫu thuật của Doãn Trùng đã thành công mỹ mãn

cách đây vài ngày rồi...

“Cậu... sao lại khóc...”

Trên hành lang bệnh viện, một âm thanh yếu ớt khẽ vang lên.

Trân Ân toát mồ hôi hột mà không dám tin vào tai mình nữa, cô hoảng hốt ngoảnh đầu lại, dáng người thấp thoáng dưới nắng chiều kia yếu ớt nhợt nhạt gần như là trong suốt, khuôn mặt trắng bệch, bờ môi khô nứt nẻ, dáng người đang đứng đó như một chiếc bóng huyền ảo, ánh mắt cô độc nhìn vào cô chăm chăm, trong đôi mắt là những tia sáng yếu ớt và sợ hãi.

“Hạ Mạt...”

Trân Ân khiếp đảm thốt lên, lao đến đỡ Doãn Hạ Mạt rồi dìu cô ấy đến ngồi xuống ghế. Ngay lập tức Trân Ân vội vàng áp tay lên trán Doãn Hạ Mạt xem nhiệt độ, những giọt mồ hôi li ti khắp trán, đôi tay lạnh băng, dường như cơn sốt đã hoàn toàn tan biến.

“Cậu tỉnh lại từ lúc nào? Sao tự ra đây được vậy? Để mình đưa cậu về!”

“... Tiểu Trùng đâu? Sao cậu lại ở đây? Sao... sao cậu lại khóc?”

Doãn Hạ Mạt hỏi liền một mạch bằng giọng run rẩy, cô nhìn trân trân những giọt nước mắt trên mặt Trân Ân, dần dần tỉnh táo hơn, những kí ức hỗn tạp hiện rõ dần, kể cả những câu chữ mập mờ mà cô đã nghe được trong khi hôn mê. Tiểu Trùng và Âu Thần đang làm phẫu thuật ở trong đó đúng không? Nhìn vẻ mặt đầy vẻ hoảng sợ và nước mắt của Trân Ân, không lẽ...

“... ca phẫu thuật có gì đó không ổn ư?”

Toàn thân Doãn Hạ Mạt đông lại như bị đóng băng, bóng đen trong hôn mê như muốn lần nữa quật ngã cô...

“...” Trân Ân cố gắng gượng cười lắc đầu một cách khó nhọc, “không, ca phẫu thuật vẫn đang tiến hành rất thuận lợi, chỉ là ngồi chờ ở đây một mình, mình sợ quá đâm ra lo lắng mới khóc thôi. Hạ Mạt, để mình đưa cậu về, mới rồi cậu vẫn còn sốt, sức khỏe yếu lắm”.

“Thật không?”

Tay Hạ Mạt vẫn run rẩy, giọng nói cứ yếu dần. Cô lại chăm chăm nhìn về phía cánh cửa phòng mổ, ba chữ “Phòng phẫu thuật” đang sáng nhìn như những con mắt đỏ ngầu, và rồi hình ảnh trong suốt của Tiểu Trùng chập

chờn trong những cơn ác mộng như là một điềm dữ, khiến lòng dạ Doãn Hạ Mạt ngổn ngang.

“Nếu thế thì cậu đừng khóc nữa...”

Nắm chặt bàn tay Trân Ân, Doãn Hạ Mạt cũng nhắm mắt mình lại, những ngón tay cô lạnh cóng.

“... Họ đang được tiến hành phẫu thuật... cần phải chờ đợi... chúng ta không được khóc...”

Đồng hồ tích tắc chạy chậm chậm...

Trân Ân lại bắt đầu bất an bước tới bước lui trước cửa phòng phẫu thuật, hai bàn tay cứ siết chặt vào nhau, thi thoảng môi lại mím chặt. Doãn Hạ Mạt trước sau cứ ngồi lặng im, sống lưng thẳng tắp, không hề dựa vào thành ghế. Doãn Hạ Mạt ngồi rất thẳng tưởng chừng như tất cả sinh mạng đang được trút khỏi thời khắc chờ đợi chờ này.

Trong phòng cấp cứu, Âu Thần và Doãn Trừng chỉ cách nhau một màn vải mỏng, hai người đều đã bị gây mê, các bác sĩ bên này đã bắt đầu khâu vết thương cho Âu Thần, bác sĩ bên kia vẫn đang căng thẳng theo dõi những biến đổi nhịp tim và huyết áp của Doãn Trừng...

“Huyết áp đã bắt đầu tăng!”

“50-20!”

“60-30!”

“70-40!”

“90-60!”

“Huyết áp cơ bản đã bình thường trở lại!”

“Tốt, tiếp tục mổ, phải luôn chú ý đến tình trạng huyết áp!” Âm thanh dao mổ chạm vào nhau vang lên khô khốc trong phòng mổ, các loại ống, dây nhợ cắm đầy trên người Doãn Trừng, cậu nằm im lìm, hàng lông mi đen khép lại trên gương mặt tái nhợt, hiền hòa như một chú hươu con.

Tíc tắc, thời gian trôi từng giây, từng giây một...

Mặt trời chiều dần khuất núi, những tia nắng chiều nhuộm đỏ cả băng ghế bên ngoài phòng cấp cứu, Trân Ân không chịu nổi thời khắc chờ đợi như nung như nấu ruột gan, cô đứng trước cửa phòng mổ giẫm chân không ngừng như chỉ chực xông vào được trong đó!

Doãn Hạ Mạt căng thẳng dán mắt vào ba chữ “Phòng phẫu thuật”, đôi tay càng ngày càng lạnh giá, toàn thân cô cứng đờ như tượng đá.

Nơi đầu dãy hành lang bệnh viện.

Những con số của thang máy bắt đầu nhảy nhót, “1, 2, 3...” mỗi nhịp các nút ấn sáng lên chẳng khác gì những nhịp tim đang đập gấp gáp, sau đó...

“Bình!”

Thang máy dừng lại ở tầng này.

Cửa thang máy chậm chậm mở ra, trên chiếc xe lăn được đẩy ra là một dáng người mỏng manh yếu ớt...

“Bình...”

Cánh cửa phòng cấp cứu hé mở!

Trân Ân giật nảy mình lao ngay lại! Doãn Hạ Mạt lập tức cũng đứng phắt dậy, động tác quá mạnh khiến cô choáng váng, sự căng thẳng khẩn trương và nỗi sợ hãi khiến cô không thở nổi, Doãn Hạ Mạt xây xẩm mặt mày chạy đến bằng đôi chân run lập cập, cô loáng thoáng thấy bóng bác sĩ và y tá đẩy một chiếc giường ra, người nằm trên đó đôi mắt nhắm nghiền do tác động của thuốc mê.

“Bác sĩ! Ca phẫu thuật ra sao rồi?”

“Tiến hành thuận lợi không?”

“Tiểu Trùng... Tiểu Trùng sao rồi?”

Bên tai hàng loạt câu hỏi như đang la hét của Trân Ân, Doãn Hạ Mạt níu chặt chiếc giường, trong cơn choáng váng tối sầm, cô không thể nhìn rõ được khuôn mặt của người đang hôn mê ấy.

“Ca phẫu thuật vẫn đang tiến hành khá thuận lợi, Doãn Trùng còn phải cần làm thủ thuật thêm khoảng hai tiếng nữa thì mới kết thúc được, mọi người đừng quá lo lắng.” Bác sĩ vừa nói vừa cùng y tá đẩy chiếc cáng đến khu phòng bệnh, “Còn Âu Thần, anh ấy phải ở phòng hậu phẫu theo dõi những biến chứng, những tố chất sức khỏe của anh ấy rất tốt, có lẽ sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu”.

“Tốt quá rồi...” Trân Ân sung sướng đến rơi nước mắt, cô ôm chầm lấy vai

Hạ Mạt sụt sùi khóc, “tốt quá rồi... bác sĩ nói ca phẫu thuật tiến hành thuận lợi... lúc này mình cứ tưởng... cứ tưởng...”.

Bóng tối hoang mang choáng váng tan dần, trái tim cô này giờ treo lơ lửng trên trời đã bắt đầu hạ dần độ cao, như người chạy hụt hơi mấy ngày liên ở sa mạc, giờ đây đã thấy được ở phía trước mặt là ốc đảo. Doãn Hạ Mạt run run hít một hơi thật sâu, khuôn mặt tái nhợt của người đang được đẩy trên băng ca đi trong hành lang cũng dần trở nên rõ ràng...

Là Âu Thần.

Gương mặt quý tộc cao ngạo xưa kia giờ phút này hiện lên tái nhợt, Âu Thần nằm im lìm giữa chiếc khăn trắng toát, làn môi mỏng vẫn mím chặt như thường ngày, dường như anh chưa từng được hưởng chút niềm vui và hạnh phúc, dù một chút chút niềm vui ngắn ngủi lại càng khắc sâu thêm trong anh nỗi đau sâu sắc hơn. Âu Thần chìm trong hôn mê nhìn như một đứa trẻ bướng bỉnh, có đau thêm nữa thì cũng chỉ là mím chặt đôi môi hơn một tí mà thôi.

Một quả thận của Âu Thần...

Đã thay cho Tiểu Trường...

Bám chắc lấy thành chiếc giường di động, Doãn Hạ Mạt chậm chậm đẩy Âu Thần đang nằm im lìm theo chân y tá và bác sĩ. Ngăn cách qua một tấm chăn trắng toát, Doãn Hạ Mạt chợt cảm giác bàn tay Âu Thần đang ở ngay cạnh tay mình, lẻ loi đơn độc.

Chiếc giường di động được đẩy đi trên hành lang kêu rầm rầm.

Trong nắng hoàng hôn lúc xế chiều.

Ráng chiều hồng nhạt nhẹ nhàng phủ lên Âu Thần đang hôn mê trên giường và Doãn Hạ Mạt vẫn cứ đắm đắm nhìn anh tự bao giờ, nét mặt cô đắm chiêu, Doãn Hạ Mạt không hề để ý đến một bóng người nghiêng nghiêng đang đổ dài trên dãy hành lang.

Lạc Hi ngồi trên chiếc xe lăn.

Ánh hoàng hôn kéo dài bóng anh trên mặt đất.

Doãn Hạ Mạt men theo cạnh giường Âu Thần đang nằm bước về phía trước mặt anh, cô cúi đầu thấp, sợi tóc dày dài như rong biển buông xòa trên má, Doãn Hạ Mạt gầy đi rất nhiều, chiếc cằm trở nên nhọn hơn, viền mắt cô đỏ

hoe, hàng mi đen nhánh như vẫn đọng vết tích của những giọt nước mắt.

Lạc Hi nín thở nhìn Doãn Hạ Mạt.

Cô vẫn chỉ để tâm đến Âu Thần đang nằm trên giường mà không hề cảm giác được sự xuất hiện của anh.

Lạc Hi đưa tay ra mà cuống họng khô khốc.

Bàn tay dừng lại giữa không trung, anh muốn níu lấy Doãn Hạ Mạt hay muốn gây cho cô sự chú ý, anh không biết mình đang muốn gì, chỉ cảm thấy thân người giá lạnh từng cơn, những cơn buốt giá này thậm chí vượt cả thời khắc cận kề cái chết.

Nhưng người Doãn Hạ Mạt nhìn thấy chỉ một mình Âu Thần.

Tay Lạc Hi cứng đờ giữa không trung, toàn thân như những tảng đá bị phong hóa đang tan biến theo từng làn gió, từng chút, từng chút một...

Đêm đã khuya.

Trân Ân vì lo lắng cộng thêm mấy ngày liên không ngủ đã không thể tiếp tục trụ nổi đành phải về nhà nghỉ ngơi. Doãn Hạ Mạt một mình một bóng đứng ngoài lớp kính cửa sổ phòng hậu phẫu. Qua lớp kính, cô có thể nhìn thấy Tiểu Trường và Âu Thần đang nằm phía trong.

Trên khắp thân thể hai người đều cắm đủ loại dây nhợ, cả hai có cùng nước da trắng nhợt nhạt, cả hai cùng rất yếu ớt, cả hai đều đang chìm trong mê man, từng giọt nước truyền dịch đang chạy dần vào thân thể hai người, màn hình máy theo dõi điện tim đang chạy những nhịp điệu có quy luật.

Ca phẫu thuật thuận lợi. Các bác sĩ nói với Doãn Hạ Mạt, chỉ cần vượt qua được thời kì nguy hiểm sau phẫu thuật, sẽ không có vấn đề nghiêm trọng nào khác nữa.

Qua lớp kính cửa sổ phòng phẫu thuật.

Doãn Hạ Mạt bỗng dừng lại có cảm giác hoàn toàn chìm trong mộng mị, Tiểu Trường tuy rất ôn tồn hiền hòa nhưng cũng cực kì cố chấp ngang

bướng, cô những tưởng cậu sẽ chẳng bao giờ đồng ý phẫu thuật, nhưng tại sao khi cô vừa tỉnh mộng thì phẫu thuật đã được tiến hành?

Doãn Hạ Mạt cứ nghĩ là mọi chuyện sẽ khó mà lay chuyển.

Là sự ích kỉ của cô đã làm tổn thương đến Lạc Hi và Âu Thần, cho nên ông trời muốn bắt Tiểu Trùng để trừng phạt cô. Doãn Hạ Mạt vốn đã tuyệt vọng, khi cô không còn cách nào để giằng co và phản kháng nữa, thì tại sao chỉ qua một giấc mộng tỉnh lại, tất cả mọi chuyện đã xoay chuyển, trở nên khác lạ.

Ca mổ của Tiểu Trùng đã kết thúc rất thuận lợi.

Nhưng còn Lạc Hi...

Lạc Hi...

Khi cô nhìn thấy Âu Thần được đưa vào phòng hậu phẫu lúc trời chập choạng tối, Doãn Hạ Mạt đã quay lại phòng mổ để chờ kết quả ca phẫu thuật của Tiểu Trùng, trong ánh hoàng hôn nhạt màu buổi chiều tá, chiếc bóng trải dài như ánh chớp của Lạc Hi khiến người cô hoàn toàn tê liệt!

Đôi mắt đen láy của anh nhìn vào khoảng không nhạt nhòa.

Đôi tay Lạc Hi im lìm đặt yên trên đầu gối.

Những tấm vải quần trên tay phải đã bị tháo bỏ, một vết sẹo lõm sâu ghê gớm uốn lượn trên cổ tay anh.

Doãn Hạ Mạt đứng chết trân tại chỗ.

Đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, những mạch máu đang sôi sục như muốn vỡ tung, nhưng lại tĩnh lặng như đang trong sương mù dày đặc bao phủ, sống sống chết chết, yêu hận lằng nhằng rối tung, giờ đang gặp nhau đây trong phút chốc đã như cách nhau giữa hai thế giới, tất cả đã không còn nguyên vẹn được như xưa.

Lạc Hi âm thầm ngồi trên xe lăn nhìn ánh chiều tà nơi chân trời.

Anh không nói chuyện với cô.

Cứ như không còn nhận ra cô nữa.

Anh đến đây dường như chỉ là việc đợi chờ kết quả phẫu thuật của Tiểu Trùng. Khi Tiểu Trùng được đẩy ra từ phòng mổ, sau khi bác sĩ nói với họ là ca phẫu thuật được tiến hành khá thuận lợi, bóng anh trên chiếc xe lăn dần mất hút dưới ánh hoàng hôn yếu ớt.

Khoảnh khắc ấy.

Vịn vào thành giường bệnh của Tiểu Trường, Doãn Hạ Mạt nhắm chặt đôi mắt lại.

Cô không còn tư cách để chạy theo chiếc bóng trải dài của anh nữa, cô đã làm tổn thương anh sâu sắc, và cũng làm tổn thương Âu Thần. Dù có đuổi theo bóng Lạc Hi thì còn có thể nói được những gì?

Âu Thần đã mất đi một quả thận.

Cô giờ đã là vợ của Âu Thần.

Cô không còn tư cách đau lòng vì người mình yêu nữa.

Đêm đen thăm thẳm.

Doãn Hạ Mạt gắng sức hít một hơi thật sâu, từ trong mớ kí ức hỗn loạn tỉnh lại, cô nhìn chăm chăm vào hai người đàn ông đang nằm bên trong phòng hậu phẫu kia.

Một người là em trai.

Một người là chồng.

Họ là thân nhân của cô, là sinh mệnh của cô, thậm chí là cả thế giới của cô, nếu nói tuyệt vọng và nổi hổ thẹn trước kia làm cô bỏ cuộc, thì từ nay về sau, cô sẽ phải dùng gấp đôi sức mạnh để níu giữ họ.

Từng giọt, từng giọt trong suốt từ chai truyền dịch nhỏ xuống.

Trong phòng hậu phẫu vắng lặng, đôi mi Âu Thần khẽ run, rồi mắt Âu Thần từ từ hé mở. Đôi mắt Âu Thần xanh sẫm trầm mặc, sau đó xuyên qua lớp kính to của cửa sổ, khi bắt gặp ánh mắt trong veo của Doãn Hạ Mạt, máu như ngừng chảy trong huyết quản của Âu Thần, đôi mắt Hạ Mạt chứa chan tình cảm ấm áp và dịu hiền như mặt biển lớn...

Cách nhau qua lớp cửa kính xa thật xa.

Âu Thần xanh xao nhợt nhạt nhìn Doãn Hạ Mạt.

Hạ Mạt chột như một ảo ảnh.

Sâu thẳm.

Xa xăm.

Âu Thần nhìn Doãn Hạ Mạt, không dám thở, như sợ một tiếng động nhỏ của hơi thở cũng sẽ khiến cho ảo ảnh ấy vỡ tan tành...

Cửa sổ bệnh viện đang mở.

Gió đêm thổi lạnh buốt, Lạc Hi ngồi cạnh cửa sổ, vạt áo của bộ đồ bệnh nhân bị gió thổi nhẹ nhàng phấp phới, ánh trăng vàng thanh khiết, sắc mặt anh còn nhợt nhạt và mỏng manh hơn vầng trăng kia.

Thẩm Tường lẳng lặng đứng sau lưng anh, nỗi đau xót trong lòng, cảm giác đau đớn này không nói rõ được vì Lạc Hi hay vì chính cô. Bên ngoài phòng cấp cứu, cô như một người vô hình, dù cô đang đứng sau xe lăn của Lạc Hi thì Lạc Hi và Hạ Mạt dường như không nhìn thấy cô.

Trong thế giới của hai người, họ chỉ biết đến nhau...

Thẩm Tường vẫn cứ luôn nghĩ rằng Lạc Hi là người bị Doãn Hạ Mạt hãm hại, Doãn Hạ Mạt là người phụ nữ lạnh lùng vô tình nhất mà cô từng gặp. Nhưng Doãn Hạ Mạt mà hôm nay cô thấy thậm chí còn tiêu tụy, nhợt nhạt hơn cả Lạc Hi, tựa hồ như so với Doãn Hạ Mạt cô từng biết trước kia là một người hoàn toàn khác, sau khi lột chiếc mặt nạ kiên cường lãnh đạm ấy, Doãn Hạ Mạt trông yếu ớt như vậy.

Rốt cuộc người nào mới là thật đây...

Là Doãn Hạ Mạt trước kia mà cô từng nghe và từng thấy...

Hay là Doãn Hạ Mạt mà cô hoàn toàn không hiểu nổi...

Như dù có là Doãn Hạ Mạt nào đi nữa, đều hoàn toàn không thích hợp để ở bên Lạc Hi. Cả hai người họ đều đã quen việc đóng những vai hoàn hảo, cả hai người đều đã quen lịch sự giữ khoảng cách với người khác và hững hờ, họ quen với việc giấu vẻ yếu ớt sau manh giáp kiên cường, có lẽ hai người như vậy chỉ có thể tiếp xúc với nhau bằng vẻ ngoài lạnh lùng mà không cách nào sưởi ấm cho nhau được.

Ánh trăng nhợt nhạt soi rọi lên người Lạc Hi.

Anh ngồi trên xe lăn, lẳng thình không động đậy, như đang suy nghĩ, không biểu lộ tình cảm gì, trước mặt là một khoảng không âm đạm.

Sau ca mổ, Âu Thần đã ở phòng hậu phẫu cả một đêm, không có dấu hiệu bất thường nào, sau đó ánh được chuyển sang phòng chăm sóc đặc biệt. Khi Âu Thần tỉnh lại sau đợt hôn mê lần nữa thì đã là buổi sáng, một tia nắng ban mai rọi vào mắt, nắng vàng rực rỡ, khuôn mặt Doãn Hạ Mạt được nắng ấm sưởi nhìn dịu dàng như mà vàng kim, cô cúi thấp đầu nhìn anh, khẽ nói:

“Anh tỉnh rồi à...”

Doãn Hạ Mạt dùng một chiếc khăn bông ấm lau mặt và đôi tay anh một cách tỉ mỉ, rồi co lại cẩn thận nâng chiếc gối cao lên một tí, để anh gối cao đầu cho thoải mái.

“Anh có đói không? Ăn tí gì nhé?”

Doãn Hạ Mạt cầm một bình giữ nhiệt đến, vặn mở chiếc nắp, mùi thơm của cháo tràn trong không khí.

Hạ Mạt hết bệnh rồi ư?

Vậy người tối qua anh nhìn thấy qua tấm kính cửa sổ ắt không phải ảo giác, nhưng đôi mắt giữa đêm thâu chan chứa tình cảm ấm áp tựa đại dương ấy liệu có phải là ảo giác của anh không?

Âu Thần lặng nhìn Doãn Hạ Mạt.

“Cháo do chính tay thiếu phu nhân nấu đấy.”

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên cạnh, Âu Thần ngược đầu nhìn, thì ra là bác quản gia này giờ cũng có mặt trong phòng. Anh không hề báo cho quản gia biết về ca phẫu thuật này, chắc là cô ấy đã nói cho ông biết.

“Đó là thiếu phu nhân đã mượn tạm bếp của bệnh viện, cô ấy luôn túc trực bên cạnh, tự tay nấu cháo này cho thiếu gia, xin thiếu gia ăn nhiều một chút”.

Đôi mắt quản gia Thẩm Uơn ướn khác thường, không biết là lo lắng vì sắc mặt nhợt nhạt sau ca mổ của thiếu gia, hay vui mừng vì sự quan tâm chăm sóc của cô chủ đối với thiếu gia.

“Bác sĩ nói hiện giờ anh chỉ được ăn thức ăn lỏng nên em đã nấu một ít cháo, anh chỉ nên uống nước cháo thôi”. Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng thổi nước cháo trên chiếc thìa con rồi đưa lên miệng Âu Thần, “Cố gắng ăn nhiều một chút, sẽ tốt cho việc hồi phục sức khỏe của anh”.

Không hiểu sao...

Âu Thần lại không mở miệng, trong hương thơm ấm nồng, đôi mắt anh lại trầm mặc như màn đêm.

“Anh không thích à?” Doãn Hạ Mạt khựng lại, “nhưng mà... em nhớ là...”

Ngày trước Âu Thần đã từng bị một cơn cảm sốt nặng, anh không ăn gì cả, chỉ toàn ăn cháo, nên Doãn Hạ Mạt nghĩ rằng Âu Thần thích ăn cháo.

“À, em biết rồi...”

Doãn Hạ Mạt mỉm cười.

“Anh thích cháo có bỏ ít đường, ngọt chút thì mới ngon, đúng không? Nhưng bác sĩ dặn là vừa làm phẫu thuật thì không được ăn thức ăn ngọt, nếu không có thể dẫn đến tăng đường trong máu. Chịu khó chút nhé? Vài ngày nữa thôi, em sẽ nấu thật nhiều món ngon để bồi bổ cho anh.”

Giọng cô nhẹ nhàng ấm áp như thế.

Như một người vợ dịu hiền đang dỗ dành người chồng bướng bỉnh.

Hai cô y tá đặc biệt trong phòng mổ mặt liếc nhìn một cái, len lén cười, quản gia Thẩm đưa mắt nhìn hai cô y tá ý chừng như muốn bảo họ ra ngoài, sau đó ông cũng bước ra thật khẽ khàng, nhẹ nhẹ khép cửa lại, nhường lại không gian riêng tư cho hai người.

Trong nắng vàng rực rỡ.

Âu Thần ngồi nghiêng trên giường, sắc mặt anh vẫn nhợt nhạt yếu ớt, trên người cảm rất nhiều dây nhợ, cổ tay đang được truyền dịch. Doãn Hạ Mạt đút từng muỗng cháo cho Âu Thần ăn, cẩn thận không làm đổ cháo ra ngoài. Âu Thần trầm mặc lặng lẽ nhìn cô. Doãn Hạ Mạt thu dọn chiếc bình đã hết cháo lại rồi dùng khăn ấm nhẹ nhàng lau đôi môi khô cho anh.

“Em không cần làm vậy...”

Âu Thần nói giọng khàn khàn. Sau ca phẫu thuật, cuộc sống của anh và Doãn Hạ Mạt không còn ràng buộc với nhau nữa, sự quan hệ mật thiết và dịu dàng của cô bây giờ chỉ làm những ngày tháng sau này không có cô

khiến anh càng thêm khổ sở mà thôi.

“Nằm nghỉ thêm một chút nữa đi, đợi đến khi anh có thể bước xuống giường, em sẽ dẫn anh ra vườn hoa hít thở không khí trong lành.” Cô như không nghe thấy những lời anh nói, nhẹ nhàng đặt chiếc gối cho bằng, dịu dàng đắp lại tấm chăn cho anh.

“Ngủ đi, em sẽ ở cạnh anh.”

Cô ngồi cạnh giường, nói rất khẽ.

Ngày hôm sau, sau khi được sự đồng ý của bác sĩ, Doãn Hạ Mạt quả nhiên đã đẩy xe lăn đưa Âu Thần đi dạo trong vườn hoa. Mặt trời chan hòa ánh nắng rất khác lạ, Hạ Mạt dìu Âu Thần bước đi chậm chậm trên nền cỏ, làn gió thu dịu nhẹ, thảm cỏ xanh mướt, mùi hương cơ thể cô miên man tràn ngập theo gió thấm cả vào hơi thở của Âu Thần.

“Mấy ngày trước, em đã sốt liên tục...”

Âu Thần lặng im ngắm nhìn khuôn mặt trắng tinh khiết của Doãn Hạ Mạt, anh có cảm giác cô đang phải dùng toàn bộ sức mạnh của cơ thể để giữ lấy sức nặng cơ thể anh, mà cô thì vừa mới khỏi bệnh.

“Tất cả đều đã ổn rồi.” Doãn Hạ Mạt mỉm cười rồi lắc đầu, “Thật ra, em đã làm mọi người lo lắng nhiều, có khi còn nói những lời lẽ lung tung hàm hồ.”

“Hạ Mạt...”

“Bất kể thế nào, những việc trước kia thì hãy cứ để nó qua đi, được không?” Cô ngắt lời anh, cười nhẹ nhàng nói, “Nhìn xem, cây đại thụ phía trước đẹp thật, mình qua đó ngồi một chút đi”.

Trên đường về phòng bệnh.

Đi ngang qua phòng hậu phẫu.

Doãn Trùng đã tỉnh dậy từ cơn mê do thuốc, y tá đang kiểm tra huyết áp, mạch đập, và thay băng vết mổ cho cậu. Từ trong phòng hậu phẫu qua lớp kính cửa nhìn Hạ Mạt và Âu Thần, Doãn Trùng tuy còn rất yếu nhưng vẫn

nở nụ cười chan hòa vậy vậy hai người.

Trên tấm kính lớn, Âu Thần nhìn thấy bóng của mình và Hạ Mạt lồng vào nhau, khiến anh có cảm giác anh và cô là một gia đình không thể chia cắt được...

Minh Hiểu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 10

Trời thu hình như luôn cao xa và xanh thẳm, những áng mây bông bênh nhè nhẹ trôi, những làn gió hiu hiu thổi. Thảm cỏ trong hoa viên biệt thự nhà họ Âu lúc nào cũng xanh mướt, xa xa có mấy cây phong đang đỏ rực mùa thay lá, những chiếc lá đỏ say sưa đọng đóa xào xạc dưới ánh mặt trời vàng.

Những bọt nhỏ li ti nổi lên trong chiếc nồi đất, sôi lục cục lục cục, một chiếc rá chốc chốc lại được dùng hớt bỏ những bọt nổi lẫn lẫn màu trắng.

“Thiếu phu nhân, cô đi nghỉ đi, những việc nhỏ nhặt này giao cho em làm được rồi.” Cô hầu bếp nói một cách không yên lòng, cố đỡ lấy chiếc giá trên tay Doãn Hạ Mạt.

“Thôi không cần đâu, cũng xong bây giờ.” Doãn Hạ Mạt khẽ nói rồi vặn lửa nhỏ xuống một chút, những bọt nhỏ li ti vẫn tiếp tục nổi lên, nồi canh đã thơm lừng. “Em đi xem xem đầu bếp Lưu chuẩn bị những món khác đến đâu rồi, nhớ là nhất định phải nhạt, không được nêm gia vị mặn quá.”

“Vâng, thưa thiếu phu nhân.”

Cô hầu bếp nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Một lát sau, Doãn Hạ Mạt đã tắt lửa, đẩy nắp chiếc nồi đất lại để giữ ấm. Ngẩng đầu lên, xuyên qua tấm kính cửa sổ phòng bếp, Hạ Mạt nhìn thấy hai bóng người dưới gốc cây phong trong vườn hoa đằng xa kia.

Trong cảnh ngày thu.

Hai bóng dáng đó trông thật tư lự. Cô lặng lẽ đứng nhìn họ, khóe miệng từ từ nở một nụ cười. Thời gian trôi qua thật nhanh, chẳng mấy mà Âu Thần và Tiểu Trừng đã xuất viện gần một tháng rồi.

Ngày ngày chăm sóc họ từng miếng ăn giấc ngủ, nhìn thấy sức khỏe của họ dần dần hồi phục, Doãn Hạ Mạt cũng bình tâm hơn. Cuộc sống trở nên đơn giản hơn, hình như tất cả mọi rối bời đều nhanh chóng tan biến, tháng ngày bình yên như thế này, đã rất lâu rồi cô chưa được hưởng.

“Thiếu phu nhân, cơm nước đã chuẩn bị xong rồi ạ, có cần tôi đi mời thiếu gia và Trừng thiếu gia đến dùng cơm không ạ?”, cô hầu bếp lễ độ nói. Kể từ lúc người nữ chủ nhân xinh đẹp này đặt chân đến đây, ngôi nhà sang trọng rộng lớn của Âu gia vốn lạnh lẽo như không có người ở này trở nên ấm áp hơn. Tuy cô chủ không phải là người ưa nói chuyện, nhưng cô thu xếp công việc hàng ngày rất chu đáo, cô đối xử với người hầu kẻ hạ cũng rất tốt, vì thế chẳng những nhanh chóng chiếm được tình cảm của kẻ hầu người hạ mà ngay cả quản gia Thẩm đối với cô cũng rất mực cung kính.

“Để tôi đi.”

Doãn Hạ Mạt cởi bỏ chiếc tạp dề trên người, rửa sạch đôi tay, nói với cô hầu bếp:

“Thời tiết hơi lạnh, đợi đến khi chúng tôi về tới rồi hãy dọn thức ăn lên.”

“Vâng, thưa thiếu phu nhân.”

Lá cây phong như đang say.

Cơn gió mùa thu se lạnh, nhưng tia nắng mặt trời lại không hề yếu ớt, những tia nắng mang hơi ấm, xuyên qua những kẽ lá, chiếu rọi xuống hai người đàn ông đang ngồi dưới gốc cây phong.

Âu Thần mặc chiếc áo len màu đen dày, trên cổ quàng một chiếc khăn lông cừu màu xanh thẫm được đan bằng tay, anh ngồi trên chiếc ghế phủ tấm thảm bông, nhìn chăm chăm vào các bản báo cáo của công ty trên màn hình chiếc máy tính xách tay đặt trên đầu gối, nghiêm túc như đang trong phòng làm việc.

Chiếc áo len màu vàng cam trên người Doãn Trừng cũng rất dày, Doãn Trừng quàng chiếc khăn đan tay màu trắng, đầu đội chiếc mũ len sợi dày màu trắng, trên đầu gối còn đắp một tấm chăn thảm dày ấm một cách đặc biệt trong cái se lạnh ngày thu. Doãn Trừng cúi đầu lật xem tập tranh, chốc chốc lại ngẩng đầu lên nhìn về xa xăm, gương mặt vẫn còn chút nhợt nhạt yếu ớt, nhưng nụ cười nơi khóe miệng đã tươi lên rất nhiều.

“Về ăn cơm được rồi đấy.”

Từ phía sau hai người, một giọng nói nhẹ nhàng vọng đến, Âu Thần và Doãn Trừng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Doãn Hạ Mạt cười rạng rỡ đang đi về phía họ.

“Tiểu Trừng, cất tập tranh đi thôi, đến giờ ăn cơm rồi.”

“Dạ.” Doãn Trừng gấp tập tranh trên tay lại, cười và nói, “Chị, nhiều tập tranh quá, có thể mở hẳn một thư viện được rồi đấy, xem cả mấy tháng trời cũng không hết”.

“Những tập tranh này là anh rể sợ em buồn chán nên đã đặc biệt nhờ người từ các nước trên thế giới mang về đấy.” Ánh mắt Doãn Hạ Mạt dịu dàng hướng về Âu Thần, cô nở nụ cười ấm áp mà nói, “Ai mà biết chỉ thoắt cái đã mua được nhiều như thế này, muốn trách mắng thì trách mắng anh rể ấy”.

Ngón tay bất động trên chiếc máy tính xách tay.

Âu Thần ngẩn người nhìn vào cửa sổ đóng chương trình trên màn hình vi tính.

Anh rể...

Cách gọi này không phải là lần đầu tiên Âu Thần được nghe Doãn Hạ Mạt nói với Tiểu Trừng, vậy mà mỗi lần nghe thấy, Âu Thần luôn cảm lòng mình thắt lại.

“Chỗ này có lạnh không? Ngày mai có cần mặc thêm quần áo nữa hay không? Bác sỹ nói hàng ngày hai anh em đều phải được tiếp xúc với ánh sáng mặt trời và không khí trong lành, nhưng không được để bị cảm lạnh, vì thế hai anh em phải chú ý giữ gìn đấy.”

Cơn gió mùa thu se lạnh khiến Doãn Hạ Mạt hơi lo.

“Chị bắt em và anh rể ăn mặc cứ như là gấu bắc cực ấy, làm sao còn biết lạnh nữa chứ? Chị, chị thử sờ tay của em xem, còn ra cả mồ hôi nữa đây này!” Doãn Trừng nũng nịu đưa tay về phía chị, quả nhiên những ngón tay cậu nóng rực, lòng bàn tay còn có ít mồ hôi.

“Ra mồ hôi thì càng phải cẩn thận, nếu không sẽ bị cảm lạnh đấy!” Cố kéo chiếc chăn thảm cao lên một chút che thêm cho Doãn Trừng kĩ hơn, sau đó cô lại nhìn về phía Âu Thần đang tắt máy tính xách tay nhỏ nhẹ nói, “Vẫn

đang giải quyết việc công ty à?”.

“Chỉ xem một chút thôi.”

Sự quan tâm lo lắng trong ánh mắt của cô khiến trong lòng Âu Thần như có một luồng hơi ấm chạy qua. Kể từ sau khi làm phẫu thuật, cô luôn tận tình chăm sóc anh, nấu những món ăn mà anh thích, ngày ngày đưa anh đi dạo, sau khi Doãn Trường được ra khỏi phòng hậu phẫu, cho dù cô có chăm sóc Doãn Trường nhưng cũng không hề bỏ mặc anh.

Ngay đến cả khăn quàng cổ...

Cô cũng cùng lúc đan cho cả anh lẫn Doãn Trường mỗi người một cái.

Âu Thần vô thức sờ lên chiếc khăn choàng len bằng lông cừu màu xanh thẫm trên cổ. Khi thấy cô ngồi trong phòng bệnh tỉ mỉ đan từng mũi, từng mũi, anh cứ nghĩ là cô đan chiếc khăn đó cho Doãn Trường, vậy mà cô lại tặng nó cho anh.

“Đừng nên để cơ thể quá mệt mỏi.” Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng nói, giọng tuyệt đối không mang tính mệnh lệnh, chỉ luôn là sự quan tâm đặc biệt.

“Sức khỏe của anh cần điều dưỡng một thời gian.”

“Anh biết rồi.”

Âu Thần rời mắt khỏi khuôn mặt Doãn Hạ Mạt, anh đứng dậy gấp máy tính xách tay lại, Doãn Hạ Mạt đưa tay ra, nói:

”Để em cầm giúp anh.”

Không đợi Âu Thần phản ứng lại, cô đã đón lấy chiếc máy tính từ trong tay Âu Thần, phong thái tự nhiên giống như là động tác rất bình thường của một người vợ.

“Hai người, nhiệm vụ quan trọng nhất chính là nghỉ ngơi và ăn uống cho tốt, những công việc nặng nhọc khác cứ giao hết cho em là được rồi”, nụ cười của cô rực rỡ như mặt trời tỏa nắng, “trưa nay nhớ phải ăn nhiều một chút đấy nhé!”.

Trên bàn bày đầy những món ăn nóng hổi.

Đặc biệt nhất là hương thơm ngào ngạt tỏa ra từ trong chiếc nồi đất mê hoặc lòng người, vừa thanh đạm không hề có dính chút dầu mỡ, Doãn Trường hiếu kỳ hếch mũi lên hít một hơi thật sâu rồi nói:

“Thơm quá, đây là món gì vậy?”

“Là canh bồ câu.” Doãn Hạ Mạt dùng muôi múc ra bát đầu tiên đặt trước mặt Âu Thần, kể đến múc một bát nữa cho Tiểu Trùng, cô nói:

“Trước đây em nấu qua rồi mà, tại sao lại không nhận ra chứ?”

“Em khẳng định đây là cách nấu của chị khác hoàn toàn, vì thế ngửi mùi mới thấy lạ.” Doãn Trùng vội dùng chiếc thìa nhỏ nếm thử một miếng, không ngừng khen ngợi, “Ái chà, ngon quá! Món canh bồ câu chị nấy quả thật rất ngon!”.

“Hừ...”

Doãn Hạ Mạt cũng bình phẩm một câu, lông mày nhíu lại.

“Không đúng, không ngon như lúc trước em nấu, hình như có bước nào đó không đúng. Nhưng phương pháp chị dùng chính là phương pháp mà trước đây em nấu canh bồ câu mà, làm sao lại...”

“Đâu có đâu! Rất là ngon!” Doãn Trùng đáp lại.

“Rất ngon.”

Âu Thần điềm tĩnh nói, anh đang chuyên chú vào bát canh mà Doãn Hạ Mạt múc cho mình.

“Chị, chị xem anh rể cũng nói thế còn gì!”

Doãn Trùng nhìn Âu Thần mỉm cười, nhìn dáng vẻ dăm chiêu suy nghĩ của chị, Doãn Trùng nói tiếp, “Chị, có thể nguyên nhân là cái nồi đất đấy. Cái nồi đất đó nhà mình đã dùng rất nhiều năm rồi, món canh mà hầm trong nồi ấy thì sẽ có mùi vị quen thuộc. Tuy không có mùi vị quen thuộc nhưng món canh hôm nay rất là ngon!”

“Thế sao?” Doãn Hạ Mạt cũng cười, lắc đầu và nói, “Chẳng trách là chị luôn cảm thấy như thiếu cái gì đó, đáng tiếc là không mang cái nồi đất đó đến đây”.

Âu Thần lặng lẽ nhìn cô, nhưng lúc cô nhìn qua, anh lại nhìn xuống dưới, tránh né ánh mắt của cô. Miếng cá đặt trên chiếc đĩa trước mặt anh, bên tai vang lại lời nói của cô “Canh bồ câu giúp cho vết mổ sau phẫu thuật nhanh lành, nhưng cũng phải ăn nhiều cá một chút, vừa có dinh dưỡng mà lại ít cholesterol!”.

“Chị, chị sắp trở thành nhà dinh dưỡng học rồi đó!” Doãn Trùng trêu chọc chị.

“Phải đấy, chị đang nỗ lực để đạt được danh hiệu này”, Doãn Hạ Mạt cũng gấp cho Doãn Trường một miếng cá, cười rạng rỡ và nói, “sau này trở thành nhà dinh dưỡng học xuất sắc để chăm sóc hai anh em thật khỏe mạnh”.

“Thế thì...” Doãn Trường do dự một lát, “chị không định trở lại giới nghệ sỹ nữa sao?”.

“Không quay lại.” Doãn Hạ Mạt trả lời rất bình thản.

Doãn Trường ngạc nhiên nhìn chị.

“Tại sao?” Âu Thần hỏi, giọng trầm xuống, “Trước đây em luôn muốn...”

“Bây giờ em chị muốn cả nhà cùng nhau sống khỏe mạnh vui vẻ.” Doãn Hạ Mạt mỉm cười rồi lại múc cho Tiểu Trường một bát canh, “hàng ngày chuẩn bị cơm nước cho hai anh em, nhìn thấy sức khỏe của hai anh em mỗi ngày một phục hồi, là em đã cảm thấy hạnh phúc rồi. Hà hà, giả dụ trong làng giải trí có xuất hiện một con hổ đi chằng nữa thì nó cũng không có cách nào bắt em đi được đâu”.

“Chị...”

Đôi mắt Doãn Trường đỏ hoe, Doãn Hạ Mạt đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu cậu rồi nói:

“Mau ăn đi, để nguội sẽ mất ngon.”

Sau bữa cơm trưa, Doãn Trường trở về phòng nghỉ ngơi. Âu Thần bước xuống cầu thang, quản gia Thẩm xách chiếc máy tính đi theo sau, lúc đi qua ban công, Âu Thần dừng bước.

Trong tia nắng vàng óng ả ấm áp.

Doãn Hạ Mạt đang ngồi trên chiếc ghế mây, chăm chú đan chiếc khăn quàng cổ vừa dài vừa dày có màu xanh của rừng cây, ánh nắng chói rọi khắp cơ thể cô, một phong thái khoan thai, thanh thoát đến lạ thường. Mãi đến khi cô khẽ chuyển động đôi vai, ngược mặt lên, Âu Thần mới bừng tỉnh thoát khỏi sự chìm đắm trong cảnh sắc tuyệt vời đó.

“Em... lại đan khăn quàng cổ à?”

Âu Thần lúng túng, cố gắng tìm cách át đi thái độ vừa rồi của mình.

“Chỉ một thời gian nữa là đến mùa đông rồi”, Hạ Mạt mỉm cười như thể cảm thấy sự xuất hiện của Âu Thần là việc rất tự nhiên, tự nhiên như chuyện trời xanh mây trắng vậy, “khăn quàng cổ của anh và Tiểu Trường hơi

mỏng, vì thế em muốn đan trước một chút”.

“Trước lúc phẩu thuật em bị ốm một thời gian dài, sau ca phẩu thuật lại làm việc không ngơi nghỉ, khăn quàng cổ không đủ ấm có thể mua cái khác, em phải chú ý nghỉ ngơi chứ!”

Âu Thần nhìn sâu vào mắt Hạ Mạt.

“Đan khăn quàng cổ kỳ thực không có gì là mệt cả. Ừm, nhưng anh cứ yên tâm, em sẽ chú ý nghỉ ngơi, vì em cần phải có một sức khỏe thật tốt để còn chăm sóc cho anh và Tiểu Trùng nữa chứ.” Doãn Hạ Mạt cười và nói, cô để ý thấy Âu Thần không mặc chiếc áo ấm dày theo lời dặn của cô giống mọi khi mà lại mặc bộ âu phục màu đen lúc đi làm ngày trước. “Anh định đi ra ngoài à?”

“Buổi chiều có cuộc họp hội đồng quản trị, anh cần phải đến dự.”

“Hôm nay trời lạnh, có thể mặc thêm áo khoác vào được không?”

Doãn Hạ Mạt dịu dàng nói, cô nhìn thẳng vào chiếc khăn quàng nằm trên cổ Âu Thần, chiếc khăn quàng cổ màu xanh thẫm đó từ lúc cô tặng, hầu như ngày nào Âu Thần cũng quàng nó. Tận đáy lòng cô dâng lên một cảm xúc đau xót khó tả, đây có lẽ cũng chính là một trong những nguyên nhân khiến cô quyết định sẽ đem chiếc khăn quàng cổ dày đang đan này tặng cho anh trước.

“Vâng, thưa thiếu phu nhân.”

Quản gia Thẩm khom lưng một cách cung kính, nhanh chóng rảo bước đến phòng để đồ lấy giúp Âu Thần một chiếc áo khoác.

Chỉ còn lại hai người, Doãn Hạ Mạt cúi đầu nhìn chiếc khăn quàng cổ màu xanh đang đan dở trên tay của mình, cô ngập ngừng nói, “Lúc nào cũng là màu này, có phải là quá đơn điệu, nhàm chán không?”

“Gì thế?” Âu Thần nhất thời không hiểu ý.

“Em muốn nói là màu của chiếc khăn quàng cổ?” Doãn Hạ Mạt ngẫm nghĩ nói, “Sang năm em sẽ đổi màu khác cho anh nhé”.

“Sang năm...”

Âu Thần sững người, đôi mắt tràn ngập một màu xanh thẫm, anh nhìn sâu vào mắt Doãn Hạ Mạt.

Sang năm cô ấy sẽ vẫn còn ở đây?

“Anh đừng làm việc quá sức nhé.”

Nhận lấy chiếc áo khoác từ quản gia Thẩm, Doãn Hạ Mạt giúp Âu Thần mặc nó, ngón tay cô tình cờ chạm vào khuôn mặt của anh. Toàn thân Âu Thần cứng đờ, ngược lại cô mỉm cười một cách tự nhiên như thể chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Nhớ về nhà sớm nhé.”

Tiến Âu Thần ra cửa, Doãn Hạ Mạt cẩn thận dặn thêm câu này.

Nhớ về nhà sớm...

Trong suốt cuộc họp hội đồng quản trị, tâm trí của Âu Thần nhiều lần xuất hiện ra vẻ mặt của Doãn Hạ Mạt lúc nói câu này.

Về nhà...

Xuất viện đã được hơn một tháng rồi, Âu Thần tuyệt nhiên vẫn chưa nói với Doãn Hạ Mạt về chuyện ly hôn, nhưng hình như cô đã hoàn toàn xem mình là vợ của anh, cô gần như làm tốt tất cả mọi việc mà một người vợ có thể làm với một người chồng.

Ngôi biệt thự nhà họ Âu trước đây vốn dĩ rất lạnh lẽo, giờ bỗng nhiên có hơi ấm của một gia đình.

Doãn Hạ Mạt tự tay đan những chiếc khăn quàng cổ và những chiếc áo len ấm áp, dành nhiều tâm trí cho việc nghiên cứu thực đơn, cố gắng nấu những món ăn vừa đúng với lời căn dặn của bác sỹ, vừa hợp với sở thích của anh và Tiểu Trùng. Tối tối cô cùng anh và Tiểu Trùng trò chuyện vui đùa, sau đó cô thúc giục họ đi ngủ sớm. Mỗi lần thức giấc giữa đêm khuya, anh thường hay bắt gặp cô ngồi trong phòng đọc sách, chăm chú xem các loại sách hướng dẫn nấu ăn, hoặc là ngồi trước màn hình máy tính tìm kiếm những tư liệu về những điều cần biết để khôi phục sức khỏe sau phẫu thuật. Cô giống như là một người vợ...

Từ khi có sự hiện diện của cô, ngôi biệt thự vốn dĩ ảm đạm trước kia của họ

Âu dường như có sinh khí trở lại, không có sự lạnh lẽo, không còn sự cô độc, giống như trên cơ thể cô tỏa ra một luồng hơi ấm của những tia nắng mặt trời khiến Âu Thần chỉ muốn như con thiêu thân bay đến bên cô, dù cho đó chỉ là trong khoảng khắc.

Lúc cuộc họp hội đồng quản trị kết thúc cũng là lúc trời đã chạng vạng tối. Chiếc xe Lincoln thân dài màu đen sang trọng hòa lẫn trong dòng xe đông nghịt, ngoài cửa sổ, những ánh đèn biến đổi huyền ảo tạo thành những mảng tối, sáng trên khuôn mặt của Âu Thần.

Nhưng sự ấm áp này có đúng là sự thật không?

Nụ cười hàng ngày hiện diện trên khóe miệng của cô có đúng là xuất phát từ tận đáy lòng không? Âu Thần lặng lẽ khép đôi bờ mi, đau đớn nắm chặt bàn tay. Từ nhỏ cô đã có tài che giấu tâm tư tình cảm của mình, cuộc hôn nhân này cuối cùng cũng là chỉ là một cuộc giao dịch, cô làm sao cảm thấy hạnh phúc được cơ chứ? Những gì Hạ Mạt đã làm chẳng qua là do cảm thấy áy náy mà thôi.

Bởi vì anh đã mất đi một bên thận, vì thế Doãn Hạ Mạt cảm thấy cần phải bù đắp cho anh.

“Khoan hãy về nhà”, Âu Thần nói với tài xế. Anh cần phải suy nghĩ thật kỹ, trở về bên cạnh cô, chỉ trong giây phút thôi, mọi lý trí của anh đều sẽ bị tan chảy bởi sự ấm áp của cô.

Trời càng ngày càng tối.

Chiếc xe Lincoln thân dài màu đen chậm chậm lăn bánh đến khu nhà ở của dân lao động, Âu Thần bảo tài xế dừng xe, tự mình bước xuống xe. Trong khu nhà ở này cửa sổ của mỗi một căn hộ đều sáng rực ánh đèn, giờ đang đúng vào bữa cơm chiều, mùi thơm của thức ăn lan tỏa khắp nơi.

Nơi đây vốn là nhà của Doãn Hạ Mạt và Tiểu Trùng.

Âu Thần ngược đầu nhìn lên khung cửa sổ không có ánh đèn đó. Lúc trước, anh đã từng đến đây nhiều lần, âm thầm đứng dưới lầu ngắm nhìn ánh đèn ấm áp đó. Nhưng lúc đó Lạc Hi thường hay ở trong ngôi nhà của cô, anh chỉ là một cái bóng cô độc, lặng lẽ dưới lầu.

Bây giờ Doãn Hạ Mạt không còn ở đây nữa.

Cô ở trong ngôi nhà của anh và cô, có lẽ là đang chuẩn bị cơm nước, cũng

có thể là đang trông ngóng anh trở về, hôm nay lúc ra khỏi nhà, cô đã dặn anh nhớ về sớm...

Trong đầu anh, một mớ suy nghĩ hỗn độn quấy nhiễu, Âu Thần nở một nụ cười chua xót, có lẽ anh không muốn làm rõ vấn đề này quá sớm.

Móc chiếc chìa khóa nhà cũ mà cô đưa cho anh trong khoảng thời gian Tiểu Trùng nằm viện ra, Âu Thần cất bước hướng về phía trước, anh đang tính đem cái nồi cũ còn lưu lại trong ngôi nhà này về cho Hạ Mạt.

Cô ấy trông thấy chiếc nồi này chắc hẳn sẽ rất vui.

Âu Thần nghĩ thầm, bất giác bước đi nhanh hơn. Hơn nữa Hạ Mạt đang đợi anh về ăn cơm, nếu như về quá trễ cô sẽ rất lo lắng.

Nhưng...

Trong màn đêm tĩnh mịch, bước chân Âu Thần đột nhiên dừng lại, toàn thân bất ngờ cứng đờ như bị đóng băng!

Dưới tòa nhà cũ của cô.

Một chiếc xe ô tô BMW đang đậu.

Một bóng dáng mỏng manh, yếu ớt như tờ giấy âm thầm đứng trước xe, người thanh niên đó đang ngẩng đầu nhìn về phía khung cửa sổ đã lâu chưa có ánh đèn bật sáng, dường như anh ta đã đứng đó từ rất lâu, rất lâu rồi. Dưới ánh trăng, anh ta giống như được bao phủ bởi một làn sương mờ nhạt, khuôn mặt người thanh niên đó giống như là những cánh hoa bị phai tàn màu sắc, nhợt nhạt, trắng bệch, nhưng vẫn có nét rạng rỡ khiến người ta phải kinh ngạc.

Giống như là nghe tiếng bước chân.

Người thanh niên đó theo bản năng quay đầu lại nhìn, trong khoảnh khắc nhìn thấy Âu Thần, đôi mắt đen láy của anh bỗng sắc lại, rất lâu, anh từ từ khép đôi bờ mi, khóe miệng nhoẻn một nụ cười mang đầy ẩn ý mỉa mai, vừa giống như đang chế giễu Âu Thần, lại vừa giống như đang cười nhạo chính bản thân mình.

“Tại sao anh lại ở đây?”

Âu Thần lạnh lùng nói. Trong ngữ khí có cái gì đó như đang phòng bị, giống như con sư tử nhìn thấy một thứ vốn dĩ không nên xuất hiện trong vùng lãnh thổ của nó.

“Còn anh, anh không phải là đang sống cùng với...” Trong lòng bỗng nhói đau, Lạc Hi không thể tiếp tục nói, anh thờ ơ nhìn về phía trước, “tại sao không nhanh chóng biến khỏi mắt tôi đi, chẳng lẽ anh đến đây để khoe khoang?”.

Tại sao anh lại ở đây?

Chẳng lẽ để nói với Âu Thần rằng từ sau khi xuất viện, ngày nào anh cũng đến đây sao?

“Khoe khoang...”

Âu Thần nghiền ngẫm hai chữ này, sau đó hồi lâu cũng chẳng nói chẳng rằng. Thái độ lạnh lùng, thờ ơ của Âu Thần khiến cho bầu không khí lập tức trở nên căng thẳng, ngón tay của Lạc Hi nắm chặt lại tạo thành hai năm nắm đấm, vì dùng lực quá sức mà những ngón tay của anh trở nên trắng bệch.

“Nếu như không phải vì anh mới cắt một quả thận, tôi đã cho anh một quả đấm vào mặt rồi!” Cố kiềm nén cơn phẫn nộ đang hùng hực trong lồng ngực, Lạc Hi vẫn nắm chặt năm nắm đấm.

“Thì ra anh đã biết hết mọi chuyện rồi.” Âu Thần nói.

“Đúng thế, tôi đã biết tất cả.” Giọng nói của Lạc Hi lạnh lùng như băng, “Lúc trước tôi vẫn luôn nghĩ rằng thiếu gia Âu Thần tuy có hơi ngang ngược, nhưng vẫn được xem là người quang minh chính đại. Không ngờ anh lại sử dụng thủ đoạn đê tiện, bỉ ổi, dùng một quả thận để ép buộc cô ấy lấy mình! Anh không cảm thấy mình quá nhục nhã sao?!”

“Anh cũng không phải đã dùng cái chết của mình để ép buộc cô ấy sao? Vì cô ấy kết hôn với tôi, anh đã tự sát, dùng cái chết của mình để khiến cô ấy phải sống trong day dứt hối hận suốt cả cuộc đời, anh không cảm thấy bản thân mình cũng nhục nhã như thế sao?!” Âu Thần lạnh lùng đáp lại.

Trong màn đêm hiu quạnh.

Hai người đàn ông nhìn nhau bằng cặp mắt sắc lạnh, giống như hai con sư tử không đội trời chung, một trong hai con sẽ phải chết, lúc đó cuộc chiến mới có thể kết thúc.

“Anh đã sai lầm, chỉ cần được ở bên cô ấy, tôi chưa bao giờ để ý đến phương pháp đó là bỉ ổi hay quang minh chính đại”, Âu Thần lạnh lùng nói, “Bây giờ tôi có thể nói cho anh biết, trong thời gian quay bộ phim Cờ

chiến, những gì mà tôi đã nói với anh, tất cả đều là giả dối cả”.

“Cái gì?”

“Trước đó tuy cô ấy có đến tìm tôi, nhưng không hề đồng ý làm bất cứ cuộc giao dịch nào với tôi, nhưng anh lại nghi ngờ cô ấy, anh cho rằng giữa cô ấy và tôi có một cuộc giao dịch bí mật, vì thế mới khiến cho bộ phim *Cờ chiến* đột nhiên có sự thay đổi.”

Lồng ngực Lạc Hi như muốn nổ tung!

Anh còn nhớ rất rõ, lần đó Âu Thần cố ám chỉ rằng là do Doãn Hạ Mạt đồng ý làm cuộc giao dịch nên bộ phim *Cờ chiến* mới tiếp tục được quay tiếp. Chính vì nghi ngờ Hạ Mạt, anh mới trở nên miễn cảm, cáu gắt, thậm chí nói lời chia tay với cô.

“Mày thật đê tiện!”

Cơn thịnh nộ không thể kiềm nén thêm được nữa, trong sự phẫn nộ lên đến cực điểm đó, Lạc Hi hoàn toàn không còn nhớ gì đến tình trạng sức khỏe của Âu Thần nữa, giơ quyền xé gió thẳng về phía mặt Âu Thần! Âu Thần vội nghiêng đầu qua một bên, năm đấm xước qua mặt anh, nhưng vẫn làm cho xương gò má của anh bị ửng đỏ một mảng!

“Cho dù dùng thủ đoạn đê tiện này để khiến tao và cô ấy chia tay, cô ấy sẽ yêu mày sao? Âu Thần, tao nói cho mày biết, Hạ Mạt sẽ không bao giờ yêu mày! Trước đây không! Bây giờ cũng không! Cho dù mày có ép buộc cô ấy lấy mày đi chẳng nữa!”

Trong sự phẫn nộ và tuyệt vọng đó, giọng nói của Lạc Hi trở nên sắc lạnh.

“Vậy sao...”

Âu Thần nghẹn lời, trong lồng ngực như vừa bị một cơn gió lạnh buốt thổi qua, anh hít một thật sâu, nhẹ nhàng vươn thẳng sống lưng.

“Nhưng tôi tin, chỉ có tôi mới có thể đem đến nhiều hạnh phúc cho cô ấy nhất.” Âu Thần nhìn xoáy vào mắt của Lạc Hi, “Anh thì chỉ đem đến cho cô sự bất hạnh và nỗi đau mà thôi”.

“...”

Lạc Hi không muốn nói thêm bất cứ điều gì nữa, cái lý lẽ hoang đường ấy khiến anh cảm thấy không thể đứng đây chịu đựng thêm một giây phút nào nữa!

“Anh sớm đã mất đi khả năng yêu một người. Từ khi mẹ anh vứt bỏ anh, cánh cửa lòng của anh đã đóng sập lại.” Âu Thần hững hờ nói.

“Mày đã điều tra à.” Lạc Hi coi thường, đây quả nhiên là phong cách quen thuộc của Âu Thần.

“Đúng thế. Anh là một con người mẫn cảm, lại thiếu cảm giác an toàn, vì thế tôi chỉ cần ám chỉ mấy câu, anh đã hoài nghi cô ấy, làm tổn thương cô ấy. Cái mà anh cần chỉ là một người phụ nữ luôn túc trực bên cạnh anh, khiến anh lúc nào cũng cảm thấy an toàn, nhưng mà Hạ Mạt không thể là một người như thế, trong trái tim cô ấy có rất nhiều thứ còn quan trọng hơn tình yêu. Cho dù lúc đó anh và cô ấy không có sự hiểu lầm, nhưng trong giới nghệ sỹ đầy rẫy sóng gió này, rốt cuộc anh cũng chỉ vì cảm thấy thiếu cảm giác an toàn mà ngờ vực cô ấy, đến lúc đó sự tổn thương trong cô ấy càng lớn.”

“Mà trước lúc ghép thận, cái khoảng thời gian cô ấy đau khổ nhất, ngoài việc anh nghi ngờ cô ấy hết lần này đến lần khác, đòn cuối cùng quật vào cô ấy là việc dùng cách tự sát, anh đã làm tổn thương cô ấy, anh đã cho cô ấy được cái gì? Thủ đoạn của tôi có thể là bỉ ổi, nhưng chí ít tôi cũng cho cô ấy được một quả thận khi cô ấy cần nhất.”

Cơn gió đêm khuya lạnh lẽo thổi qua.

Những ngón tay nắm chặt của Lạc Hi buông lỏng dần, anh bất lực nhận ra bản thân mình không có cách nào phản bác lại lời nói của Âu Thần! Cũng có thể, Âu Thần đã nói đúng sự thật, cái lúc anh tin theo lời nói của Âu Thần mà hiểu lầm cô, cô đã tìm mọi cách để cứu vãn, trong khi anh lại hết lần này đến lần khác làm tổn thương cô, thậm chí dùng vụ scandal tai tiếng của mình với Thẩm Tường để phá tan sự nỗ lực cuối cùng của cô, bỏ mặc cô lại một mình, còn mình thì cất bước bỏ đi.

Chính vào lúc đó...

Là lúc chuyện phẫu thuật của Tiểu Trường đang thiêu đốt tâm can Doãn Hạ Mạt, vì thế cô không có cơ hội nào để giải thích với anh, chính anh đã tự đẩy cô đến bên Âu Thần.

Nhưng...

“Đây chẳng qua chỉ là cái cớ của anh...”

Dưới ánh trăng, giọng nói của Lạc Hi giống như được phát ra từ nơi sương mù u tối, thấm đẫm sự đau khổ và buốt thấu xương.

“... Dù cho người xuất hiện bên cạnh cô ấy không phải là tôi, mà là một người đàn ông khác, dù người đàn ông đó hoàn mỹ về mọi mặt, anh cũng sẽ dùng mọi thủ đoạn để cướp đoạt cô ấy, đúng không?”

Âu Thần im lặng trong giây lát, nói, “Đúng thế, bởi vì chỉ có tôi mới có thể bảo vệ cô ấy, mới có thể mang đến cho cô nhiều hạnh phúc nhất”.

“Thế thì...”

Lạc Hi nhìn Âu Thần chăm chăm, đôi mắt đen kịt một màu.

“Giờ đây cô ấy có hạnh phúc không?”

Cơn gió mùa thu lạnh thấu tim gan, ánh đèn phát ra từ tòa lầu trước mặt sáng rực như những chòm sao, chỉ có duy nhất căn hộ của cô là tối đen một màu, Âu Thần trầm ngâm ngắm nhìn khung cửa sổ đó, rất lâu, rất lâu sau mới từ tốn nói:

“Nếu cô ấy không hạnh phúc, tôi sẽ cho cô ấy cơ hội lựa chọn lại”.

Trời ngày một lạnh, Doãn Hạ Mạt đặt chiếc khăn quàng cổ đang đan dở trên tay xuống, tắt đèn ban công và bước vào trong phòng. Tiểu Trùng đã ngủ rồi, người làm cũng đã trở về phòng nghỉ ngơi, ngôi nhà vô cùng im ắng. Lúc cô đi ngang qua nhà bếp, đột nhiên cô sững người, qua cánh cửa rộng mở, ánh mắt của cô dừng lại trên chiếc nồi đất đặt trong chạn bát.

Chiều hôm nay Trân Ân đến, cô đặc biệt dặn nhà bếp chuẩn bị nhiều món ăn ngon, ba người vừa trò chuyện vừa chờ Âu Thần. Nhưng mãi vẫn không thấy Âu Thần về, cô chỉ còn cách bảo Trân Ân và Tiểu Trùng ăn cơm trước. Mãi đến khi Trân Ân ra về khoảng hơn một tiếng đồng hồ, Âu Thần mới đặt chân về nhà, trông anh có vẻ trầm mặc khác thường, Âu Thần bảo rằng mình đã ăn tối rồi.

Trong tay Âu Thần cầm chiếc nồi đất màu trắng đục, hơi cũ, mặt ngoài có

vẽ hình mấy con cá vàng, đúng là cái nôi mà trước đây cô và Tiểu Trùng vẫn hay dùng. Chính là vì chiếc nôi này mà Âu Thần đã quay trở về ngôi nhà cũ và rồi về nhà muộn như thế sao? Lòng Doãn Hạ Mạt râm ran như có lửa đốt, nhưng vẻ trầm mặc của anh khiến cô không thể nói ra những câu nói này.

Bước lên lầu hai, ánh đèn phát ra từ phòng đọc sách.

Qua khe cửa, Doãn Hạ Mạt có thể nhìn thấy Âu Thần đang ngồi sau chiếc bàn làm việc. Trong phòng chỉ phát ánh sáng của chiếc đèn bàn, trên khuôn mặt Âu Thần xuất hiện những góc tối, trông như một bức tượng điêu khắc, môi mím chặt, lặng lẽ nhìn vào khoảng không vô định, giống như cả thân người đang hòa mình vào trong màn đêm giá lạnh.

Doãn Hạ Mạt nhìn Âu Thần thật lâu.

Cô muốn bước đi để anh lại một mình trong không gian tĩnh lặng đó, nhưng trong hơi thở của anh chất chứa sự suy sụp và phiền muộn, nếu bỏ đi như vậy, có thể anh sẽ ngồi như thế suốt đêm? Doãn Hạ Mạt cắn nhẹ môi, Âu Thần mới phẫu thuật xong, vẫn chưa hoàn toàn bình phục.

Một lúc lâu sau.

Doãn Hạ Mạt tắt bếp ga, đổ đồ ăn đêm nhẹ vào cái cặp lồng giữ nhiệt, rồi rót thêm một cốc sữa nóng. Doãn Hạ Mạt từ nhà bếp bước đến trước cửa phòng đọc sách.

“Cốc! Cốc!”

Doãn Hạ Mạt gõ nhẹ vào cánh cửa phòng đọc sách, sau đó bước vào.

Âu Thần quay đầu lại nhìn, gặp ngay đôi mắt của Doãn Hạ Mạt sáng lấp lánh như những ngôi sao nhỏ, nụ cười nơi khóe miệng của cô dịu ngọt như ánh sao, trên tay cô bưng một chiếc khay, trên chiếc khay có một cái cặp lồng giữ nhiệt, hai cái bát nhỏ, hai cái thìa, và một ly sữa nóng đang còn bốc khói.

“Anh có làm việc không? Ăn đêm với em nhé!”

Doãn Hạ Mạt nhỏ nhẹ nói rồi đặt chiếc khay lên bàn. Mở cặp lồng ra, một mùi thơm tỏa ra, những hạt đậu đỏ mềm dẻo, những viên trôi nước như những viên trân châu nhỏ xinh, cô cẩn thận múc từng thìa vào trong bát nhỏ, cười rồi nói:

“Đây là bánh trôi đậu đỏ, hồi nhỏ em rất thích ăn, anh nếm thử đi, xem có ngon không?”.

Vừa nói cô vừa đưa thìa cho Âu Thần. Âu Thần nhận lấy khẽ múc một thìa bánh, trong lòng như có cái gì đó thắt mắc, anh lại đặt chiếc thìa xuống.

“Sao vẫn chưa ngủ?” Âu Thần chăm chú nhìn Doãn Hạ Mạt.

“Anh cứ nếm trước đi, xem xem có ngon không?”

Doãn Hạ Mạt bỗng nhiên giống như một đứa trẻ, nũng nịu đợi câu trả lời của Âu Thần.

Âu Thần nhìn cô một lát.

Sau đó anh cúi đầu, cắn một miếng bánh trôi đậu đỏ, vị ngọt, mùi thơm, mềm mềm dẻo dẻo, Âu Thần cảm giác như có một dòng nước ấm áp đang chảy qua cổ họng xuống tận bao tử. Âu Thần vẫn chưa ăn tối, chỉ có điều tới lúc được ăn cái bánh này, anh mới có cảm giác mình đang đói.

“Ngon lắm!”

Anh dịu dàng nói.

“Anh thích thì được rồi, thế thì em cũng ăn một tí, em vẫn chưa ăn tối.”

Doãn Hạ Mạt vội múc cho mình một bát, ăn một cách vui vẻ.

Âu Thần đặt thìa xuống.

“Vì sao vẫn chưa ăn? Sức khỏe em không được tốt, lại vừa mới ốm dậy...”

“Em bị sốt đã là việc rất lâu rồi, đừng nên nhắc đến nó nữa.” Doãn Hạ Mạt vui vẻ liếc Âu Thần một cái rồi đặt chiếc bát trong tay xuống, “Bây giờ ăn vẫn còn kịp mà, và lại hai người ăn vẫn vui hơn chứ, nhìn xem, em đã ăn hết một bát rồi”.

Doãn Hạ Mạt giơ cho Âu Thần xem cái bát sạch trơn của mình.

Âu Thần nhìn vào đáy bát, giọng khàn khàn nói, “Em đợi anh à?”.

Hạ Mạt nhìn thẳng vào mắt Âu Thần, trong đôi mắt đen láy đó, có một tia hy vọng yếu ớt. Cô thấy lòng mình chua xót, nhưng lại cố ý tỏ ra vẻ lạc quan, yêu đời, đưa cái bát sạch trơn của mình cho Âu Thần nhìn.

“Đúng thế, để em phải đợi lâu như vậy, phạt anh phải múc thêm cho em một bát nữa.”

Âu Thần cầm lấy chiếc bát, múc cho cô thêm một chút, nhìn cái vẻ thích thú khi nhận bát chè của Doãn Hạ Mạt, đột nhiên Âu Thần lại trầm lặng

nói, “Xin lỗi...”

Không thể nào nói tiếp được nữa, Âu Thần không biết nụ cười của cô là sự gượng gượng hay được xuất phát từ trái tim. Sự chua chát đau khổ lớn dần hơn, bộ dạng của Doãn Hạ Mạt hôn mê mấy ngày đêm do sốt cao trước khi ca phẫu thuật tiến hành đang phủ đầy trong tâm trí anh, lúc đó Hạ Mạt đau khổ đến mức muốn chết đi, bây giờ lại hồn nhiên vui tươi như vậy sao?

“Tại sao lại nói xin lỗi, vì về trễ hay sao? Không sao, anh giúp em ăn món này, là em đã tha thứ cho anh rồi.”

Doãn Hạ Mạt mỉm cười, đôi mắt trong veo như mặt biển được ánh mặt trời chiếu rọi.

“Vả lại, anh đã mang cái nôi đó về, số bánh đậu này chính là dùng cái nôi đó để nấu đấy, quả nhiên là có mùi vị quen thuộc, cảm ơn anh đã nhớ...”

Không, anh không phải nói về việc này.

“Hạ Mạt...”

Ngập ngừng một chút, Âu Thần trân trân nhìn Doãn Hạ Mạt, anh bảo, “Em không hận anh sao? Anh đã dùng quả thận ép em phải lấy anh, tại sao em không hề khó chịu, mà ngược lại đối xử rất tốt với anh, lẽ ra em phải căm ghét anh chứ?”.

Doãn Hạ Mạt ngẩn người.

Cô nhìn Âu Thần, nhìn cái cằm bạnh ra và đôi mắt chất chứa đau khổ, đôi mắt cô bình thản, nói:

“Anh quên rồi sao, em rất cảm kích anh, vì có anh, mới giúp cho Tiểu Trùng có cơ hội sống tiếp. Vả lại, bây giờ em đã là vợ anh, chúng ta là người một nhà.”

“Người nhà với nhau nên giúp đỡ yêu thương nhau mới phải, chuyện trước kia cứ để cho nó qua đi, con đường sau này chúng ta phải đi vẫn còn rất dài.” Doãn Hạ Mạt múc cái bánh trôi cuối cùng đổ vào bát Âu Thần, cô nói, “Dù đã ăn tối rồi, nhưng lâu rồi có khi cũng đã ngon ngót, ăn nhiều một chút nhé?”.

Đợi Âu Thần từ từ ăn hết, Doãn Hạ Mạt dọn bát và thìa bỏ vào khay, chỉ để lại ly sữa trên bàn, cô đứng dậy, cười với Âu Thần và nói:

“Em không làm phiền anh nữa, nhớ đừng làm việc quá khuya, trước khi đi

ngủ nhớ uống ly sữa sẽ ngủ ngon hơn.”

Vừa nói cô vừa nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng, lúc bước đến cửa phòng, cô lại quay đầu nhắc nhở Âu Thần lần nữa, “Nhớ không được thức quá khuya đấy nhé, em sẽ đến kiểm tra đó”.

Sau đó cô mỉm cười bước ra khỏi phòng.

Phòng đọc sách lại trở về không gian tĩnh mịch.

Âu Thần chăm chú nhìn ly sữa, ngón tay bất giác nắm chặt chiếc cốc thủy tinh trong tay, hơi sữa ấm giống như thể hơi ấm dịu dàng của cô vẫn còn quanh quẩn đâu đây.

Người một nhà... cô và Tiểu Trùng vĩnh viễn là người thân của nhau, giữa anh và cô lại không hề có chút huyết thống, khi Tiểu Trùng mang tờ giấy ly hôn đã có chữ ký đưa cho cô, có lẽ anh và cô sẽ không thể tiếp tục là người một nhà nữa...

Và lại còn có người đó nữa...

Doãn Hạ Mạt thật sự có thể quên người đó sao, nụ cười của cô thực sự xuất phát từ đáy lòng sao, nếu như người đó bây giờ lại xuất hiện trước mặt cô...

Bên ngoài phòng đọc sách.

Doãn Hạ Mạt thần thờ bưng chiếc khay, nụ cười trên môi cũng dần mất hẳn, những gì mà cô làm vẫn chưa đủ sao, vì thế Âu Thần mới lo lắng mà suy sụp như thế. Trong phút chốc cô không biết nên đối mặt với Âu Thần như thế nào, vì thế chỉ còn cách vội vàng bỏ ra ngoài. Hạ Mạt chỉ nghĩ sống sao để có những tháng ngày yên ổn trôi qua, Tiểu Trùng có thể khỏe mạnh tiếp tục cuộc sống, Âu Thần không phải chịu thêm bất kỳ sự tổn thương nào, cho dù trong lòng có nỗi đau chôn kín, nhưng cô nghĩ phải dùng mọi thứ để đánh đổi, để cuộc sống yên bình này được giữ lâu dài. Chẳng lẽ, cô làm như thế, vẫn khiến cho Âu Thần bị tổn thương sao...

Như thế thấu hiểu được sự lo lắng của cô.

Ngày hôm sau, Âu Thần xuất hiện trước mặt Doãn Hạ Mạt với một dáng vẻ hoàn toàn khác, không còn vẻ mặt lạnh lùng mà ngược lại, có vẻ ôn hòa bình tâm của ngày thường. Dường như đột nhiên đã nghĩ thông suốt việc gì, Âu Thần cũng không còn vội đầu vào công việc, mỗi lúc rảnh rỗi, chốc

chốc lại đem tập tranh của Tiểu Trùng ra xem, giống như khoảng thời gian điều dưỡng này là kỳ nghỉ đẹp nhất trong đời anh vậy.

Từng ngày, từng ngày trôi qua, thu qua đông lại đến. Để giữ ấm, Doãn Hạ Mạt kêu người làm đốt lò sưởi sớm, trong phòng khách ấm áp như mùa xuân, con mèo đen suốt ngày cuộn mình bên lò sưởi mà ngủ nướng.

Sắc mặt của Tiểu Trùng vẫn còn nhợt nhạt, bất luận Doãn Hạ Mạt có tìm đủ mọi cách tẩm bổ cho Tiểu Trùng ra sao, cậu vẫn không béo lên được tí nào. Bản thân Doãn Trùng cũng rất thất vọng, cậu chỉ còn cách đành phải vui vẻ an ủi rằng có lẽ đây là do ông trời cố ý bắt cậu gầy gò ốm yếu như thế, để được người khác quan tâm, lo lắng, kỳ thực sức khỏe của cậu đã khá lên rất nhiều rồi.

Doãn Trùng lại bắt đầu vẽ vụng trộm.

Lúc đầu phát hiện, Doãn Hạ Mạt kiên quyết ngăn cản, sau rồi thấy Tiểu Trùng thực sự buồn chán vô vị, Doãn Hạ Mạt đành phải cho phép Tiểu Trùng thỉnh thoảng vẽ một, hai bức tranh, nhưng mỗi lần không được quá một tiếng đồng hồ.

Thế là Doãn Trùng lại nhanh chóng vui vẻ trở lại.

Cậu vẽ cảnh con mèo đen đang ngủ, vẽ quán gia Thẩm nghiêm khắc, vẽ chiếc lá đỏ cuối cùng trên cây phong, vẽ Âu Thần đang cúi đầu xem tập tranh, hình ảnh mà cậu vẽ nhiều nhất đương nhiên vẫn là chị mình.

Một buổi sớm tinh mơ ngày nọ, Doãn Trùng ngồi bên cạnh lò sưởi trong phòng khách, vẽ cảnh Doãn Hạ Mạt đang cắm hoa, những bông hoa bách hợp trắng muốt, những chiếc lá biếc dài nhỏ, đôi bàn tay cô tỉ mỉ điều chỉnh vị trí của những cành hoa trong bình, ống tay áo tụt xuống, để lộ rõ đôi cô tay trắng ngần.

“Chị, cổ tay của chị...”

Doãn Trùng hiếu kỳ kêu lên. Âu Thần đang ngồi trên sofa xem tập tranh nghe thấy cũng ngẩng đầu lên nhìn. Trong ánh nắng ban mai, cổ tay của Doãn Hạ Mạt trắng ngần như ngọc, cổ tay trái lại đeo một sợi ren lụa nhiều hoa văn, hơi cũ, ánh nắng sáng lấp lánh xuyên qua những khe nhỏ của sợi ren lụa trên cổ tay tỏa ra ánh hào quang tuyệt đẹp.

Hôm đó trước mặt đức cha.

Âu Thần đã dùng nó để thay thế chiếc nhẫn buộc vào ngón tay áp út. Từ hôm đó không còn thấy nó nữa. Âu Thần nghĩ, có lẽ cô đã đem nó cất vào một góc nào đó rồi.

“Rất đẹp, đúng không?”

Doãn Hạ Mạt mỉm cười nhìn theo ánh mắt của họ hướng về phía cổ tay mình, cô kéo ống tay áo che cổ tay của mình, như thể việc đeo nó là rất tự nhiên.

Tối đó, Âu Thần cả đêm không ngủ.

Đứng trước khung cửa sổ, anh trầm ngâm nhìn vào màn đêm đen tối, anh uống hết ly Brandy này đến ly Brandy khác.

Vạn vật chìm trong không gian tĩnh mịch.

Phòng ngủ của anh và của cô chỉ cách nhau một cánh cửa.

Cô đang say giấc ngủ, cánh tay đặt dưới gối, sợi ren lụa màu xanh đẹp đẽ đó cũng âm thầm ánh lên vẻ đẹp của mình trên tấm ga trải giường.

Tháng ngày cứ lặng lẽ trôi qua trong im lặng.

Ngoài Trần Ân thường xuyên đến chơi thì biệt thự gia đình họ Âu dường như tách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Thời gian trôi qua thật nhanh nhưng cũng có lúc thời gian trôi đi thật chậm chạp, Doãn Trừng để ý thấy giữa chị cậu và Âu Thần dường như xuất hiện một sự tương thông đặc biệt, hai người nói chuyện tuy không nhiều nhưng như đã hiểu rõ lòng nhau.

Bữa ăn tối, chị cậu muốn lấy lọ muối, Âu Thần đã lấy luôn đưa cho chị. Âu Thần đặt tập tranh xuống, chị đã lấy nước đặt bên tay anh ấy. Giống như vợ chồng đã chung sống mười mấy năm rồi, nụ cười trên môi hai người như nở cùng một lúc.

Thời gian dường như cứ vậy bình yên không sóng gió trôi qua.

Ngày hôm đó, sau bữa cơm tối, Doãn Hạ Mạt ngồi bên cạnh lò sưởi và đổ sữa vào cái bát nhỏ của chú mèo đen, chú mèo cứ quẩn lấy chân cô kêu meo meo. Doãn Trừng vội vẽ lại cảnh Doãn Hạ Mạt đang cười đùa với chú mèo. Âu Thần cũng mỉm cười nhìn chú mèo luồn qua luồn lại bên tay Hạ Mạt làm cho sợi ren lụa cuốn trên cổ tay cô chốc chốc lại lay động.

Tivi trong phòng khách vẫn mở nhưng không ai để ý đến nó đang nói gì. Đột nhiên những ngón tay Doãn Hạ Mạt trở nên cứng đờ, hình như là đã làm cho con mèo bị đau, nó kêu “meo” một tiếng rồi chạy khỏi người cô.

“Thời gian trước lòng vì hôn sự của Doãn Hạ Mạt mà tự sát phải nằm viện nhưng công ty của anh vẫn một mực phủ nhận...”

“... Nhưng trong buổi tiệc chiêu đãi phóng viên được mời đến chiều nay, tin đồn Lạc Hi muốn rời khỏi làng giải trí cuối cùng đã được chứng thực. Người quản lý của Lạc Hi cho hay, từ khi anh bước vào làng giải trí tới nay vẫn luôn rất bận rộn, giờ nhất định phải có thời gian nghỉ ngơi, anh sẽ sang Mỹ để tiếp tục học tập và nghiên cứu, có lẽ ước chừng trong vòng ba năm sẽ không nhận bất cứ hợp đồng show diễn nào...” Trên màn hình tivi không ngừng phát những bộ phim và hình ảnh của Lạc Hi lúc trước, phát thanh viên cảm xúc dâng trào lớn tiếng đọc bản tin.

Phòng khách bỗng chốc im phăng phắc.

Doãn Trường lo lắng nhìn về phía chị cậu, Doãn Hạ Mạt ngồi bên lò sưởi quay lưng về phía tivi, thân người cô bỗng chốc trở nên thâm lặng. Nụ cười trên khóe môi của Âu Thần cũng biến mất, cậu nhìn Hạ Mạt, ánh mắt chùng xuống. Chỉ có chú mèo đen chạy lại, bò bên cạnh Doãn Hạ Mạt, liếm từng ngụm sữa trong chiếc bát.

“... Sau khi tin tức truyền đi, những fan hâm mộ Lạc Hi phản ứng rất mạnh mẽ, hàng trăm ngàn người tập trung trước cổng của đài truyền hình mong Lạc Hi đừng bỏ đi, trên mạng cũng...”

“Bụp.”

Âu Thần cầm lấy điều khiển tắt tivi. Doãn Hạ Mạt chầm chậm đứng dậy, đi vào nhà bếp nói, “Em đi gọt trái cây ăn”.

Buổi tối tĩnh lặng.

Doãn Hạ Mạt bất động cứ nhìn về chiếc điện thoại di động trên giường, cô

cho rằng mình đã lạnh lòng vô tình đến mức có thể hoàn toàn quên đi được tên của Lạc Hi, ấy vậy mà tại sao chỉ có một mẩu tin cũng khiến cho tất cả những hồi ức cùng nỗi ân hận như sóng biển ồ ạt đổ về phía cô?

Lạc Hi muốn rút khỏi giới giải trí sao?

Dù sự nghiệp của anh đang tiến triển rất tốt, nhưng rút khỏi giới giải trí ba năm đồng nghĩa với điều gì, anh ấy có biết không?

Anh ấy rút khỏi giới giải trí là vì...

Là vì...

Những ngón tay do dự hướng về chiếc điện thoại...

Nhưng mà trong lòng lại như lửa đốt.

Cô...

Lấy tư cách gì để khuyên Lạc Hi được cơ chứ...

Doãn Hạ Mạt từ từ nhắm mắt lại, khuôn mặt cô trắng bệch, đúng thế, đôi với Lạc Hi, cô sớm đã thành một kẻ có tội độc ác, cô đã lựa chọn cách từ bỏ anh, đã sớm không còn tư cách để có thể nói với anh bất cứ lời nào.

Bất giác vào lúc này, trên chiếc ga trải giường trắng tinh, chuông điện thoại đột nhiên rung lên! Trong sự hoảng hốt, Doãn Hạ Mạt giật thót mình sợ hãi đến toát cả mồ hôi!

Doãn Hạ Mạt mở mắt nhìn, trên màn hình điện thoại không ngừng nhấp nháy cái tên Lạc Hi.

Minh Hiếu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 11

Có lẽ, chính từ đêm hôm đó, mùa đông đang lặng lẽ tới gần.

Từ ngày đó trở đi, thời tiết càng ngày càng lạnh hơn. Doãn Hạ Mạt giảm bớt thời gian để Âu Thần và Doãn Trường ra ngoài, chỉ có vào lúc mười một giờ trưa, khi ánh sáng mặt trời ấm áp cô mới đưa họ ra ngoài tản bộ, hít thở không khí trong lành. Doãn Hạ Mạt như thể đã dần quên đi chuyện của Lạc Hi, cho đến một ngày, Trần Ân vào bếp giúp cô chuẩn bị bữa tối, Trần Ân buột miệng nói một cách tự nhiên:

“Cậu nghe tin Lạc Hi rút lui khỏi giới giải trí chưa?”

Doãn Hạ Mạt đang chăm chăm xát muối lên con cá, cô khẽ cúp hàng mi xuống rồi lại tiếp tục xát muối, nói, “Đã nghe nói”.

Tối hôm ấy, điện thoại không ngừng reo, những tia sáng trên màn hình xanh lục vẫn không ngừng ánh lên hai chữ “Lạc Hi”.

Cơ thể Doãn Hạ Mạt cứng đờ như đá.

Trong lòng cô đau buốt như thể có thứ gì đó đang không ngừng giày xéo, Doãn Hạ Mạt không biết một khi nhận điện thoại thì nên nói với anh ra sao. Những gì cô nợ anh làm sao có thể chỉ trong vài câu nói có thể bù đắp nỗi cơ chứ, nếu như nhận điện thoại mà nói những lời không phải xuất phát từ con tim thì đối với Lạc Hi, khác gì thêm một lần bị tổn thương? Mà cô cũng sớm đã không còn tư cách gì để lại được nghe tiếng nói của anh, cô đã là vợ Âu Thần, nếu vì một người đàn ông khác mà suy sụp thì đối với Âu Thần cũng là một sự tổn thương.

Chuông điện thoại reo khoảng ba phút thì ngừng hẳn, cô cũng lặng lẽ ngồi xuống mép giường, một đêm không ngủ.

“Ờ.” Trần Ân nhìn chăm soi Doãn Hạ Mạt, thấy cô bình tĩnh đến mức khó tin, liền nói tiếp, “Nghe nói ngày kia anh ta đáp máy bay sang Mỹ rồi, tối mai công ti Lạc Hi sẽ tổ chức bữa tiệc thịnh soạn để chia tay, tuy nhiên... tuy nhiên họ vẫn gửi cho cậu một thư mời tham dự, cậu...”

Cộng hành đã được sắt thành mấy đoạn bỏ vào trong đĩa, Doãn Hạ Mạt

ngẩng đầu lên hỏi:

“Tối mai à?”

“Ừ, đúng.”

“Tối mai đúng lúc mình có chuyện không thể đi được, thiệp mời cậu giúp mình xử lý nhé.” Đấy nấp nôi lại, bật lửa, Doãn Hạ Mạt mở vòi nước rửa tay.

“Ờ, được thôi.”

Trần Ân chần chừ nhìn nôi cá bắt đầu sôi, không biết có nên nhắc Hạ Mạt là cô đã quên bỏ gừng và tỏi vào nôi cá không?

Ngày hôm sau, ăn tối xong.

Lửa trong lò đã lớn, ngọn lửa phập phồng ấm áp. Trong phòng dường như trở nên trống rỗng khi vắng bóng Doãn Hạ Mạt, Âu Thần ngồi trên sofa gập tập tranh lại nhìn Doãn Trường đang ngồi bên lò sưởi vẽ tranh. Khuôn mặt Doãn Trường vẫn xanh xao, sắc hồng của ngọn lửa không thể nào rực hồng trên khuôn mặt cậu.

Âu Thần nhú mày lại.

Tuy gương mặt Doãn Trường vẫn không chút sắc hồng nhưng tinh thần của cậu đã khá lên rất nhiều, khoé miệng vẫn nở nụ cười, đôi mắt đen láy, cứ vẽ, cứ vẽ, thi thoảng lại dừng lại nhìn chăm chú vào bản vẽ, ngón người cười một cách khoái trá, sau đó lại vẽ tiếp.

“Đang vẽ gì thế?”

Âu Thần đứng dậy rời khỏi sofa, đi về phía Doãn Trường.

Trên bản vẽ là cảnh Doãn Hạ Mạt đứng dưới gốc cây phong gọi anh và Tiểu Trường vào ăn cơm, ánh mặt trời vàng rực từ khe hở giữa những lá cây rơi xuống, cô vừa kéo tay Tiểu Trường, vừa quay mặt về phía anh nói cười cái gì đó.

Trong bức tranh, nụ cười cô rực rỡ biết bao, khiến người khác không thể rời

mắt khỏi.

Âu Thần say đắm ngắm nhìn.

Doãn Hạ Mạt đã từng nở nụ cười như thế này sao, hình như từ ngày quen biết cô đến nay, trong nụ cười của cô vẫn luôn có cái gì đó xa cách hoặc ít, hoặc nhiều.

“Chị rất đẹp, đúng không anh?”

Doãn Trường cười, ngược đầu lên, trong ngữ điệu không thể giấu được niềm tự hào của cậu, Doãn Trường như đứa trẻ đang khoe báu vật của mình.

Tiếp tục ngắm nhìn ba người đang vui vẻ, thân mật dưới ánh mặt trời rực rỡ trong bức tranh, đôi mắt Âu Thần dần dần loé sáng một vầng hào quang, anh không để ý Tiểu Trường nói gì, rất lâu sau Âu Thần mới nhẹ nhàng nói:

“Em tặng anh bức tranh này nhé?”

“Dạ được, nhưng còn chút xíu nữa bức tranh mới hoàn thành, ngày mai em gửi anh được không?”

“Cảm ơn em.”

Cuối cùng Âu Thần cũng rời mắt khỏi bức tranh, trong lồng ngực của anh trống trải như mất đi cái gì đó. Hạ Mạt ăn xong cơm tối đã ra ngoài, cô nói là trở về ngôi nhà cũ giúp Tiểu Trường thu xếp quần áo ấm. Không biết từ lúc nào đã quen với sự hiện diện của cô bên cạnh, chỉ xa cách một lúc Âu Thần cũng cảm thấy cô đơn.

“Đừng nên vẽ quá khuya, lát nữa trở về phòng nghỉ ngơi sớm nhé.” Giật mình sức tỉnh, Âu Thần nói với Tiểu Trường, “Anh ở phòng đọc sách, có gì thì gọi anh”.

“Vâng, được ạ.”

Nghe Âu Thần nhắc lại lời nhắc nhở hàng ngày của chị, Doãn Trường mỉm cười vội vàng gật đầu. Song nhìn cái dáng người bỏ đi của Âu Thần, Tiểu Trường đột nhiên lại nghĩ ra điều gì đó, cậu lớn tiếng gọi:

“Anh rě, chờ chút xíu.”

Âu Thần quay người lại nhìn, chỉ thấy Doãn Trường rút từ trong xấp tranh lấy ra một tờ giấy.

“Đơn ly hôn!”

Âu Thần chăm chú nhìn, cơ thể dần cứng đờ, Doãn Trường nhẹ nhàng nói,

“Anh cầm lấy đi, hoàn toàn không thích hợp khi em bảo quản nó”.

“Em muốn anh...”

Miệng cứng đờ, Âu Thần như không thể nói ra bất cứ lời nào:

“...muốn anh tự tay đem nó giao cho Hạ Mạt sao?”

Rốt cuộc thì cái ngày không thể tránh này cũng đã đến. Giống như bong bóng xà phòng trong không khí ngày càng lớn, ngày càng đẹp, vậy mà trong lúc nín thở cầu khẩn nó vĩnh viễn không bị vỡ tan, thì nó lại tan biến không hề báo trước.

“Em cũng không biết nữa.” Doãn Trường thành thật nói. Một khoảng thời gian rất lâu sau khi xuất viện, tư tưởng hỗn loạn khiến Doãn Trường không biết rốt cuộc nên làm thế nào mới đúng. “Lúc biết anh và chị kết hôn với nhau là vì chuyện ghép thận cho em, em rất cảm hận anh đã dùng em để ép buộc chị, cướp mất hạnh phúc của chị.”

“Nhưng, tuy cách làm của anh là sai, song tình cảm của anh đối với chị lại làm em cảm động. Em không biết giữa anh và anh Lạc Hi, ai yêu chị em nhiều hơn, cũng không biết chị kết hôn cùng ai sẽ hạnh phúc hơn. Nhưng trong khoảng thời gian này chị rất vui, ngày ngày nụ cười luôn nở trên môi chị, có lẽ sống cùng anh, chị sẽ vĩnh viễn vui vẻ như thế.”

“Anh rồi...”

Doãn Trường ngẩng đầu lên mỉm cười với Âu Thần.

“... Em rất cảm kích việc anh đã làm cho chị vui vẻ được trở lại, em cũng rất vui khi anh là anh rể của em.”

Lấy những bộ quần áo ấm đã được gấp gọn gàng của Tiểu Trường bỏ vào vali, thêm mấy tập tranh trước đây Tiểu Trường thích nhất nữa, Doãn Hạ Mạt mỉm cười, Âu Thần hồi này đột nhiên cũng thích xem các tập tranh, thời gian hàng ngày xem tranh còn nhiều hơn cả Tiểu Trường. Dem những quyển sách này về, Âu Thần chắc sẽ rất vui.

Kéo va li đến phòng khách, Doãn Hạ Mạt nhìn lên chiếc sofa trống trơn, cô ngẩn người trong giây lát, đã lâu không trở về, ở đây đã trở nên có chút xa lạ. Tắt đèn, Doãn Hạ Mạt đưa mắt nhìn bao quát căn phòng một lần nữa rồi mới đóng cửa lại, tay xách chiếc va li bằng da, từ từ đi xuống cầu thang.

Tuyết đã rơi!

Doãn Hạ Mạt bước ra bên ngoài, cô ngẩn người sững sờ nhìn hoa tuyết đang bay lả tả ngoài đường. Lúc mới đến đây chưa có chút dấu hiệu nào của tuyết rơi, vậy mà bây giờ, khắp nơi đã bị phủ một lớp tuyết trắng. Trong không trung, những bông tuyết mềm mại vờn bay theo gió, màn đêm cũng sáng bừng lên, cô đặt chiếc va li bằng da xuống, vô thức đưa tay đón lấy từng hạt tuyết rơi, óng ánh trong suốt, trong tích tắc nó tan ra trong lòng bàn tay cô, chỉ còn lại cái cảm giác hơi lạnh.

Doãn Hạ Mạt chăm chú say mê.

Trận tuyết này là để tiễn Lạc Hi lên đường sao? Lạc Hi bây giờ đang tham gia bữa tiệc do công ty tổ chức cho anh, và ngày mai...

Chính là ngày anh bay sang Mỹ.

Không biết tại sao, trong cái đêm Lạc Hi sắp rời xa này, Doãn Hạ Mạt tự dưng không thể nào ở bên Âu Thần như ngày thường, cô cũng không thể nào nở nụ cười bình thản như ngày thường, cô chỉ nghĩ đến một người, nán lại một lúc, thế là cô từ chối không cần tài xế phải đưa đón đến đây.

Gió thổi những bông tuyết bay thẳng vào mặt cô.

Có lẽ tạm thời rời xa làng giải trí, đối với Lạc Hi mà nói không hoàn toàn là chuyện không hay, anh không còn cần phải ngày ngày đối mặt với những ống kính, không cần phải sống trong sự soi mói của công chúng, có lẽ anh sẽ sống thoải mái hơn, vui vẻ hơn. Có thể, anh sẽ gặp được một cô gái tốt, toàn tâm toàn ý yêu thương anh, tình yêu đối với anh sâu thẳm như biển cả, anh cũng sẽ yêu cô gái đó, không bao giờ quên được cô ta.

Trong cái lạnh lẽo bao phủ khắp nơi, nỗi đau thoáng xuất hiện đó khó có thể át đi được.

Doãn Hạ Mạt nhìn dấu chân của mình trên tuyết, cô thầm nhủ, trên thế giới này không có việc gì là không thể quên được. Sau khi tuyết tan chảy, thậm chí chỉ cần một cơn gió thổi qua, những dấu chân đó sẽ hoàn toàn biến mất.

Vì thế, Lạc Hi sẽ quên cô.

Việc mà cô phải làm chỉ là không tiếp tục làm phiền đến anh.

Doãn Hạ Mạt lặng lẽ đi trong tuyết rơi, sau lưng cô hình như có tiếng vước chân vội vã, nhưng cô không hề để ý.

Tuyết vừa mới phủ trên đất rất trơn, trong lúc sơ ý, cô trượt chân ngã bệt về phía sau.

Phòng đọc sách phát ra ánh sáng ngọn đèn bàn.

Nhìn tờ giấy ly hôn nằm trên bàn, đôi mắt Âu Thần ngày càng u buồn, nhưng trong tận đáy mắt lại lấp lánh tia hi vọng yếu ớt. Anh đứng bật dậy đi đến khung cửa, mở cửa sổ ra, ngọn gió trong đêm gào thét, cuốn theo những bông tuyết bay vào.

Âu Thần vẫn ngỡ rằng, cái ngày mà Doãn Trừng đem tờ giấy ly hôn đưa cho cô, cũng chính là lúc kết thúc tất cả. Tờ giấy ly hôn có sẵn chữ ký của anh, đó là bản án khiến mọi chuyện kết thúc, cô sẽ rời xa anh, và những ngày tháng tuyết vời này chẳng qua là một thế giới huyền ảo như là những bong bóng nước.

Doãn Trừng đã trả nó lại cho anh.

Giống như là phạm nhân sắp bị hành hình đột nhiên nhận được cơ hội trì hoãn việc thi hành án lại, Âu Thần đột nhiên cảm thấy không thể hoạch trù nổi. Hay là, anh có thể khiến giấc mộng này cứ thế mà tiếp diễn, vĩnh viễn không tỉnh lại. Cái suy nghĩ đó giày vò Âu Thần như phát điên, anh muốn mặc kệ tất cả để nắm lấy cơ hội mình đang sở hữu, sẽ giữ chặt cô lại bên mình.

Tuy nhiên, tại sao trong lòng anh cứ luôn cảm thấy khó chịu khổ sở?

Lúc anh có được cơ hội trì hoãn việc hành hình lại, phải chăng chính là kéo dài thời gian chịu án của cô? Quãng thời gian này cô thực sự vui vẻ chứ, hay chỉ là sự giả tạo...

Những bông tuyết nhẹ nhàng bay vào.

Âu Thần siết chặt ngón tay, không để mình tiếp tục suy nghĩ, hay là đợi một thời gian rồi hãy suy nghĩ về nó, bây giờ để giấc mộng này kéo dài thêm ít lâu nữa. Trong khoảng thời gian này, anh rất muốn có cô bên cạnh.

Hơi thở ấm áp và nụ cười thanh thản, chỉ cần có cô bên cạnh, lòng của anh sẽ bình yên trở lại.

Nhưng sao Doãn Hạ Mạt vẫn chưa về?

Lúc Hạ Mạt đi, cô nói muốn tự mình đi để hít thở không khí, kiên quyết không cần tài xế đưa đón.

Nhìn những bông tuyết trong không gian tĩnh mịch, nỗi nhớ của Âu Thần càng da diết hơn. Thế rồi Âu Thần bước ra khỏi phòng đọc sách, lấy chìa khóa xe, bước nhanh ra ngoài.

Trong chốc lát anh khởi động chiếc xe của mình, những ngón tay nắm chặt vô lăng của Âu Thần đột nhiên trở nên cứng đờ, trong lòng hiện ra bóng dáng nhợt nhạt đứng dưới tầng lầu cũ của nhà cô, không biết Hạ Mạt có gặp...

Không, không thể!

Lúc này anh ta đang phải tham dự bữa tiệc chia tay...

Một cánh tay xanh gầy gò đỡ Doãn Hạ Mạt bị ngã lên!

Khoảnh khắc mà những ngón tay đó chạm vào cô, trong đầu cô như là nổ tung ra vô số bông tuyết, trước mắt như bao phủ một làn sương dày đặc, lúc này cả thế giới tĩnh lặng đến mức không còn nghe thấy bất cứ một hơi thở nào. Chỉ có hơi thở người đó cứ lượn lờ bao phủ lấy cô, giống như cánh hoa anh đào cuối cùng rơi xuống băng tuyết, lạnh giá, trong suốt và mỏng manh...

“Thì ra đúng là anh.”

Tiếng nói phát ra từ trong tâm lý Doãn Hạ Mạt, cô ngẩn người ngẩn nhìn những bông tuyết không ngừng dày lên trên mặt đất, tay phải nắm chặt quai va li, giống như đó là nguồn sức lực duy nhất của cô.

“Vừa nhìn thấy em từ nhà bước ra, anh cứ tưởng mình hoa mắt...” Giọng nói ngừng lại, một lúc sau mới nín thở nói tiếp, “Sao em lại đến đây? Em

trở về rồi sao...”.

Trong giọng nói chan chứa niềm hy vọng đó giống hệt như một con dao oán hận đâm thẳng vào trái tim Doãn Hạ Mạt, cô đau đớn cắn chặt đôi môi, từ từ ngẩng đầu về phía anh.

“Không phải ngày mai... anh đi Mỹ rồi sao? Tại sao lại ở đây?”

Trong màn đêm, những bông tuyết nhỏ nhắn, lấp lánh, âm thầm, lặng lẽ rơi xuống vai và tóc anh, nghe thấy lời cô nói, trên môi anh hé ra một nụ cười đau khổ, đôi mắt đen láy vẫn luôn chăm chú nhìn cô.

“Anh... vẫn luôn ở đây.”

Doãn Hạ Mạt nghẹn ngào.

“Vừa nãy anh đang ngủ trong xe, nhưng bỗng tỉnh dậy, sau đó thấy em từ nhà đi ra, anh cho rằng cuối cùng ông trời đã cho anh một cơ hội...”

Trên chiếc xe hơi sang trọng kia phủ một lớp tuyết mỏng, dường như đã dừng ở đó rất lâu, rất lâu rồi.

“Nhưng có lẽ... anh nên ở trong xe nhìn theo em, không nên đuổi theo...”

Tuyết vẫn lặng lẽ rơi.

Những bông tuyết trắng ngần như những tia sáng trong đêm, giữa anh và cô ngoài âm thanh nhẹ bay trong gió rồi vỡ vụn của những bông tuyết ra, còn lại chỉ là một khoảng lặng.

“Xin lỗi, anh nói ra những lời này, đã lại làm phiền em rồi.” Trầm lặng, Lạc Hi nói với giọng khỏ sở, “Vừa rồi anh hồ đồ quá, nếu em trở về, thì sẽ không xách theo va li bỏ đi”.

Doãn Hạ Mạt toàn thân như đông cứng lại, nỗi đau thầm kín trong lòng bỗng trỗi dậy khiến cô không biết nói gì cho phải.

“Tại sao em lại ra đây một mình, không có tài xế đưa đón à? Nếu em không ngại, anh sẽ đưa em về, giờ này rất khó đón xe.” Doãn Hạ Mạt trước sau vẫn đứng nhìn, cuối cùng ánh mắt của Lạc Hi cũng rời khỏi khuôn mặt cô, gượng cười đưa tay nắm lấy va li.

“Không, không cần...”

Doãn Hạ Mạt lùi lại phía sau, nhưng giọng nói cô ngừng hẳn, cô nhìn về phía cánh tay nắm chặt quai va li của Lạc Hi.

Tay Lạc Hi cứng đờ.

“Xin lỗi, là anh quá đường đột... nếu như anh đưa em về, có người sẽ tức giận, anh bây giờ, đã không thích hợp...”

Doãn Hạ Mạt giống như không nghe thấy Lạc Hi nói gì, chỉ đứng sững nhìn cánh tay anh. Anh nhìn theo ánh mắt cô, trên cổ tay, vết thương khiến người ta phải kinh sợ vẫn còn màu đỏ tươi, Lạc Hi ngó người vội vàng dùng tay áo che đi, anh nói:

“Xin lỗi, đã làm em phải sợ.”

“Không cần phải nói xin lỗi với em.” Doãn Hạ Mạt trong lòng thấp thỏm, đôi môi tái đi, “Người nên nói xin lỗi phải là em, không phải anh”.

“Nhưng mà, anh đã làm sai rất nhiều chuyện.” Giọng nói anh như cùng những bông tuyết bay vào trong đêm tối, nhẹ nhàng mà trong trẻo, “Anh luôn không tin em, đã nhiều lần em lên tiếng giải thích, anh đều cố chấp cự tuyệt em, thậm chí còn cố ý dùng cái vụ tai tiếng của anh với Thẩm Tường để làm tổn thương em, nói lời chia tay với em, trong dạ tiệc tối hôm đó, đã cố tình công kích quật ngã em...”.

Lạc Hi nhìn Doãn Hạ Mạt chăm chú, trong ánh mắt anh tràn ngập sự đau khổ hối hận.

“Khoảng thời gian đó, là khoảng thời gian mà em cảm thấy đau khổ nhất, Âu Thần lấy việc ghép thận để ép buộc em, mà anh thì... lại không ngừng nghi ngờ, giày vò em...”

“Sao anh biết?” Toàn thân Doãn Hạ Mạt như có luồng điện chạy qua, cô nhìn anh một cách kinh ngạc!

“Đúng, anh đã biết.”

Lặng im một lúc lâu, sau đó ánh mắt của Lạc Hi chùng xuống, anh nhẹ nhàng nói, “Lúc mới biết sự thực, anh rất giận em tại sao lại không nói cho anh biết, tại sao lại tự ý quyết định. Nhưng sau mấy ngày dần vật suy nghĩ, cuối cùng anh cũng đã hiểu ra...”.

“Lúc đó, anh có tư cách gì để cho em tin tưởng cơ chứ, trong con mắt của em, anh là một người hoàn toàn không đáng tin cậy.”

“Lạc Hi...”

“Nếu như lúc đó anh nhẫn nại một chút, có thể là em đã không phải lấy Âu Thần rồi đúng không?” Đôi mắt của Lạc Hi bao trùm một màu đen, nhưng

vẫn còn nhen nhóm một vài tia hi vọng yếu ớt, “nếu như thế thì em sẽ không lấy Âu Thần có đúng không... có đúng không...”

Tuyết ngày một lớn.

Cơn gió đêm khuya lạnh lẽo.

Những bông tuyết trắng như những chiếc lông ngỗng nhẹ nhàng rơi.

Anh và cô lặng im trước toà nhà cũ ngày xưa, trên vai và tóc phủ đầy những bông tuyết trắng, xa xa, trắng xoá trông giống như hai người tuyết.

“Không phải như thế.” Đôi môi Doãn Hạ Mạt trắng bệch “Cho dù lúc đó chúng mình không chia tay, em vẫn quyết định như thế này. Vì thế, chuyện vốn dĩ không liên quan đến anh, anh không có lỗi gì cả.”

“...”

Trong lòng đau khổ khôn xiết, Lạc Hi bỗng nhiên ho lên, giống như là bị khó thở, rất lâu, anh mới trở lại bình thường, khuôn mặt thất thần, Lạc Hi cười rồi nói:

“Em nhất định phải tàn nhẫn như thế sao? Không thể lừa dối anh được hay sao? Nhất thiết phải nói ra sự thật cho anh biết sao, em có thể không chút do dự mà giết chết anh sao, em nhất định phải làm tiêu tan hy vọng cuối cùng của anh em mới vừa lòng sao?”

“Bởi vì bây giờ nói những chuyện này đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi, em đã kết hôn. Đối với em, sức khoẻ của Tiểu Trường mới chính là điều quan trọng nhất, và còn... và còn Âu Thần nữa, những thứ khác đối với em không còn quan trọng nữa rồi.” Ánh mắt dừng lại trên cổ tay Lạc Hi đã được che kín, những ngón tay Doãn Hạ Mạt nắm chặt lại, “... Đừng nên tiếp tục làm tổn thương bản thân mình nữa, điều đó chỉ làm tổn thương đến những người quan tâm đến anh”.

“Mà em đã không còn quan tâm đến anh nữa rồi đúng không...”

Lạc Hi ngẩn người nhìn Doãn Hạ Mạt, ánh mắt như vô hồn, anh cúi đầu, từ từ đưa cánh tay lên, dùng tay sờ vào vết sẹo kinh hãi đó, giọng khàn khàn nói:

“Em trách anh dùng cái chết để uy hiếp em đúng không?”

Doãn Hạ Mạt hít một hơi thật sâu, lẩn tránh ánh mắt của anh, tuyết bao phủ khắp nơi khiến cho một vùng rộng lớn trở nên trắng xoá, những cái cây ở

đắng xa cũng mất đi vẻ xanh tươi, trở nên trắng xoá một màu, những bông tuyết như những tờ giấy trắng nhẹ nhàng rơi trên hàng mi cô.

“Sinh mạng rất quý giá, không nên vì những người không đáng mà vứt bỏ nó, sau này anh sẽ gặp được người anh yêu thương, trân trọng, anh sẽ hối hận vì đã từng làm cái việc ngốc nghếch này.”

“Không, anh sẽ không bao giờ hối hận.”

Lạc Hi ngắt lời Hạ Mạt, khoé miệng anh dần nở ra nụ cười lấp lánh như những bông tuyết.

“Tuy anh lúc đó đúng là rất ích kỉ và cố chấp. Anh luôn muốn em phải nhớ về anh mãi mãi, cho dù chết đi, anh cũng phải mãi mãi chiếm vị trí quan trọng nhất trong trái tim em... cái khoảnh khắc nằm trong bồn tắm, anh chỉ cảm thấy rã rời chân tay, thật sự cảm thấy thất vọng chán chường...”

“... nhưng, có một việc mà em cần phải biết, lúc đó anh chỉ muốn vĩnh viễn thoát khỏi sự đau khổ đó. Tuyệt đối không muốn dùng cái chết để uy hiếp em...”

“... Nhưng bây giờ anh lại cảm thấy vui vì mình vẫn chưa chết... ông trời đã đối xử với anh quá tốt, cho anh được gặp em, mang đến cho anh nhiều niềm hạnh phúc... nếu như anh chết đi như thế, thực sự là hành vi trốn tránh trách nhiệm, như thế sẽ khiến em vĩnh viễn phải gánh cái trách nhiệm mà em vốn không nên gánh... là do anh đã quá cố chấp, vì thế, Hạ Mạt, anh xin lỗi...”

“Anh cũng là một người tàn nhẫn, Lạc Hi...”

Doãn Hạ Mạt cười, một nụ cười cay đắng, đôi mắt ngấn lệ, câu xin lỗi cuối cùng đó của anh, khiến cho mọi lý trí mà cô nỗ lực bảo vệ đều vỡ vụn mất rồi!

“Anh biết rõ, nếu như anh hận em, nếu như suốt đời này anh cũng không tha thứ cho em, có thể lòng em sẽ nhẹ nhàng hơn...”

“Anh đã bị em nhìn thấu rồi.” Lạc Hi nở một nụ cười, nhẹ nhàng đưa tay lên phủi những bông tuyết rơi trên tóc cô. “Đúng vậy, anh muốn em phải mắc nợ anh, chúng ta vốn dĩ cùng là một loại người, vì thế mới có sự tàn nhẫn như nhau...”

“Vì thế chúng ta hoàn toàn không hợp khi ở bên nhau, anh và em đều là

những người không có cảm giác an toàn, ở bên nhau sẽ làm tổn thương lẫn nhau.” Doãn Hạ Mạt nói.

“Anh sẽ sửa đổi!” Ngón tay Lạc Hi run nhẹ, anh bắt gặp sự lạnh lùng trong đôi mắt Doãn Hạ Mạt. Lạc Hi nỗ lực giữ nụ cười trên khóe miệng mình, “Anh sẽ cố gắng vứt bỏ sự miễn cảm đa nghi và sợ hãi, anh nghĩ anh đã tìm ra phương pháp, chỉ có điều, em lại không chịu cho anh thêm cơ hội...”

“Lạc Hi...”

Doãn Hạ Mạt cắn chặt môi, hơi nghiêng đầu qua, tránh né những ngón tay của Lạc Hi.

Những ngón tay cứng đờ trong không gian giữa những bông tuyết lờ lờ bay, Lạc Hi nhìn Doãn Hạ Mạt nghẹn ngào nói, “Nhưng mà em có thấy hạnh phúc không? Cái gọi là hôn nhân chỉ là một cuộc giao dịch, nếu em không hạnh phúc, vậy thì...”.

“Em rất hạnh phúc.” Doãn Hạ Mạt nói nhỏ.

“Lần này không lừa anh chứ? Đừng lừa anh nữa, Hạ Mạt.”

“Em đâu có dối anh, em thật sự hạnh phúc.” Đôi mắt Doãn Hạ Mạt mở rộng như đại dương bao la, “Quãng thời gian này, ngày tháng trôi qua thật yên bình, đã rất lâu rồi em không có cuộc sống yên bình như vậy”.

“Yên bình chính là hạnh phúc sao?”

“Đối với em mà nói, đó chính là hạnh phúc.” Trong đáy mắt Hạ Mạt có gì đó rất bình yên.

Lạc Hi nhìn cô.

Thực ra anh đã biết từ lâu, bất luận nguyên nhân Hạ Mạt chọn lựa cùng với Âu Thần kết hôn là gì, một khi đã lấy Âu Thần, thì cô sẽ nỗ lực trở thành người vợ đảm đang. Âu Thần đã là người thân của cô, trong tâm trí của cô, người thân mãi mãi lớn hơn tình yêu.

Vì vậy Lạc Hi sớm biết mình đã thua cuộc.

Không phải thời khắc này, mà là lúc cô quyết định kết hôn cùng Âu Thần, anh đã thực sự thua rồi.

“Vậy thì... em đã lúc nào từng yêu anh không...”

Trong sự lấp lánh của những bông hoa tuyết rơi, Lạc Hi vẫn đứng đó, tiếng

nói như thể từ trong cổ họng dồn ra, đôi môi anh trắng bệch như giấy. Trong lòng Doãn Hạ Mạt đau xót, trầm lặng lúc lâu cô hạ giọng nói:

“Đã từng yêu.”

Trong không trung, những bông tuyết xoáy lên như cơn cuồng phong, từng mảng, từng mảng óng ánh trong suốt. Câu nói của Doãn Hạ Mạt vọng ra trong đêm tĩnh mịch, trong đáy mắt Lạc Hi dần dần xuất hiện giọt nước mắt.

“Cứ xem như là lời an ủi, anh cũng vẫn cứ vui.” Chỉ cần câu nói này cũng đã quá đủ rồi, từ nay về sau, những ngày tháng không có cô bên cạnh, anh sẽ tiếp tục sống vui vẻ, cô đã từng yêu anh, thực sự đã từng yêu anh.

“Cảm ơn em, Hạ Mạt.”

“Quên em đi, được không?” Những bông tuyết không ngừng rơi trên mái tóc của Doãn Hạ Mạt làm ánh lên khuôn mặt trắng ngần của cô, “Sau này sang đến Mỹ hãy bắt đầu cuộc sống mới, hãy quên em đi có được không?”

“... Đây là điều em mong muốn sao?”

“Đúng vậy.”

“Được, anh sẽ quên em.” Lạc Hi mỉm cười nhìn cô, trong đôi mắt đen láy như có một làn sương mù che phủ, “Nhưng em phải đồng ý với anh một chuyện”.

“Anh nói đi.” Doãn Hạ Mạt tập trung lắng nghe.

“Đừng quên anh, bất luận thời gian có bao lâu, vĩnh viễn đừng quên anh nhé.” Lạc Hi nhìn cô, giống như muốn đem hình ảnh của cô khắc sâu vào trong tâm khảm của mình, “Cho dù chỉ đặt anh trong một góc rất nhỏ của trái tim em”.

Trong khung cảnh hoa tuyết vờn bay đầy trời.

Lạc Hi đang rộng cánh tay nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Những bông hoa tuyết trắng muốt, trong suốt.

Cơ thể của hai người bị những bông tuyết mỏng manh bao phủ, anh ôm cô thật nhẹ, giống như là ôm một người bạn sẽ không bao giờ có cơ hội được gặp lại, giọng nói Lạc Hi rất nhẹ, nhẹ nhàng bên tai cô:

“Hạ Mạt, chúc em hạnh phúc!”

Doãn Hạ Mạt run run khép đôi bờ mi, nhẹ nhàng đưa cánh tay lên ôm lấy

Lạc Hi như là một người bạn, cô nói:

“Em cũng chúc anh hạnh phúc, Lạc Hi.”

Giống như là có tia chớp từ xa rơi đến, trong không gian tuyết trắng xoá một màu đỏ, một chiếc xe hơi màu xanh da trời hiệu Lamborghini đang chạy về hướng của hai người, ánh sáng chói loà chiếu thẳng vào Hạ Mạt và Lạc Hi đang đứng giữa ánh đèn hai bên đường! Doãn Hạ Mạt theo phản xạ dùng tay chặn luồng sáng mạnh mẽ đó, Lạc Hi kéo cô núp vào phía sau lưng của mình nhìn về phía chiếc xe đang từ từ dừng lại trước mặt.

Trong đêm tối hiu quạnh, không thể nào nhìn rõ được khuôn mặt của người ngồi trong xe, vậy mà, Doãn Hạ Mạt sững sốt lùi ra xa Lạc Hi, cô biết người đó là ai.

Cửa xe mở ra.

Tuyết dường như ngày một lớn hơn, bông tuyết rơi trên mái tóc đen của Âu Thần, anh mặc một chiếc áo khoác màu đen, quàng chiếc khăn quàng cổ lông cừu màu xanh thẫm, bước chân Âu Thần trên nền tuyết phát ra âm thanh kêu “kèn kẹt”, nét mặt Âu Thần không có bất cứ biểu hiện nào, chỉ là ánh mắt trầm lặng.

“Đồ đạc thu dọn xong chưa?”

Âu Thần nhìn Hạ Mạt trân trân, hạ giọng hỏi.

“... Xong rồi.” Doãn Hạ Mạt lập tức ngẩng đầu lên nói, “Âu Thần, em và Lạc Hi chỉ là...”

“Thế thì về nhà đi.”

Âu Thần phui sạch tuyết bám trên vai cô, cởi chiếc áo khoác đang mặc khoác lên người cô, Âu Thần giống như là không muốn nghe thêm bất cứ lời giải thích nào của cô, anh kéo chiếc va li đang nằm trên nền tuyết trắng thẳng về phía trước, trên bề mặt chiếc va li đã phủ một lớp tuyết mỏng, một tay Âu Thần ôm lấy bờ vai của cô, gương mặt lạnh lùng đi về phía chiếc xe. Đi được một quãng, Doãn Hạ Mạt bỗng nhiên dừng bước.

“Tạm biệt.”

Cô ngoảnh đầu nhìn về phía Lạc Hi đang đứng lại phía sau, giọng nói nhẹ nhàng như những bông tuyết rơi.

Nhưng, Lạc Hi vẫn nghe thấy.

Âu Thần cũng nghe thấy.

Trong khoảnh khắc đó, bàn tay đặt trên vai của cô bỗng trở nên cứng đờ, nhưng Âu Thần vẫn không nói lời nào, anh vẫn tiếp tục đưa cô về phía chiếc xe.

Chiếc xe Lamborghini màu xanh thẫm lao đi trong đêm tối. Màn đêm bỗng trở nên vô cùng tĩnh mịch, bông tuyết vẫn lặng lẽ rơi, chỉ còn lại một mình Lạc Hi trên thế giới này. Ngửa lòng bàn tay ra, giống như lúc cô vừa từ khu nhà tầng đó bước ra, Lạc Hi lặng lẽ ngắm nhìn những bông tuyết rơi trên lòng bàn tay, những bông tuyết đó không hề tan chảy chỉ lặng lẽ nằm yên trong đó, một tia sáng nhỏ rơi qua những bông tuyết.

Những bông tuyết cố chấp như thế ư...

Lạc Hi hít một hơi thật sâu, nắm chặt bàn tay, âm thầm ngắm nhìn dấu chân của Doãn Hạ Mạt còn lưu lại trên nền tuyết trắng.

Chiếc xe BMW màu trắng lao đi trên đường phố vắng lặng, Lạc Hi cho xe chạy về phía trước con đường bị tuyết bao phủ. Lạc Hi đưa tay nhấn nút nhạc, thế là trong xe vang lên bài hát mà trước đây cô đã hát.

...

Nếu khóc lóc thỉnh cầu

Nếu giá như không biết chàng vẫn yêu cô ta

Nếu thiếp quỳ hai gối xuống đau thương cầu xin chàng

Chàng ơi, chàng có thể vì thiếp mà ở lại.

...

Trước lúc ra đi có thể được gặp Hạ Mạt lần cuối là đặc ân mà Thượng đế ban tặng cho anh. Anh còn muốn gì thêm được nữa, là do chính anh một tay đẩy hạnh phúc ra xa, đẩy cô đến bên người khác. Cố níu kéo chỉ làm cho Hạ Mạt càng thêm đau khổ, anh cũng sẽ không dùng phương thức làm tổn thương mình để làm tổn thương cô nữa.

Thế thì, việc mà anh có thể làm đó chính là phải rời xa cô.

Chỉ có điều tại sao trong cái khoảnh khắc Âu Thần mang Hạ Mạt đi, trong giờ phút cô nói lời từ biệt cuối cùng với anh, thế giới trước mắt anh bỗng trở nên tăm tối. Những bông tuyết âm thầm sà vào tấm kính xe, Lạc Hi nắm chặt vô lăng.

Từ đây anh mãi mãi không thể gặp lại cô...

Bởi vì không có anh...

Hạ Mạt sẽ rất hạnh phúc...

...

Thiếp có thể giả vờ không biết chàng yêu cô ta

Thiếp có thể khóc lóc cầu xin chàng

Nếu như quỳ xuống trước mặt chàng có thể làm chàng mềm lòng

Và dù cho thiếp chết đi

Chàng cũng sẽ không ở lại

...

Giọng hát của Hạ Mạt rất nhỏ, giống như từ nơi xa xôi vọng đến. Lạc Hi lặng lẽ lái xe. Chiếc xe lao trên đường phố vắng tanh, không một bóng người, trong màn đêm, chiếc xe màu trắng cô đơn lạnh lẽo như là những bông tuyết.

“Âu Thần...”

Theo tiếng bước chân nặng nề bước lên cầu thang nhà, Doãn Hạ Mạt không nén được bật gọi Âu Thần. Trên suốt quãng đường quay về nhà, Âu Thần chỉ im lặng lái xe một cách cứng nhắc, miệng mím chặt không nói một lời. Giống như không nghe thấy gì. Âu Thần trầm lặng bước lên tầng hai, trên bức tường ngay hành lang, chỉ phát ra ánh sáng của chiếc đèn tường, bóng Âu Thần phản chiếu trên thảm dày cô đơn, lạnh lẽo khác thường.

“Âu Thần...”

Doãn Hạ Mạt cắn chặt đôi môi, cô bước vội đuổi theo Âu Thần, cố gắng gọi anh đứng lại. Âu Thần cố chấp không để ý tới, tiếp tục bước vội. Thế là Doãn Hạ Mạt chỉ còn cách nắm chặt cánh tay anh, cô vội nói:

“Em và Lạc Hi chỉ là tình cờ gặp nhau ở đó thôi, không hề có hẹn trước.”

“Anh biết.”

“Nhưng... anh đang tức giận?” Sự thờ ơ, suy sụp trong giọng nói của Âu Thần khiến tim cô như bị bóp nghẹt.

“Giận...” Âu Thần mím chặt môi từ từ quay đầu về phía Doãn Hạ Mạt, “... anh có tư cách để giận sao?”.

Doãn Hạ Mạt sửng sờ.

“Là một kẻ hèn hạ, bị ối đã chia lìa em và Lạc Hi”, trong đáy mắt của Âu Thần có gì đó u buồn trầm lắng, “anh có tư cách giận sao?”.

“Tại sao lại nói như thế!” Doãn Hạ Mạt không dám tin vào những gì mình đang nghe, cô nhìn Âu Thần, “Chúng mình không phải đã kết hôn rồi sao? Đêm nay em và Lạc Hi chỉ là tình cờ gặp nhau, nếu như em biết anh ấy sẽ có mặt ở đó, em tuyệt đối sẽ không...”.

“Tuyệt đối như thế nào? Tuyệt đối sẽ không ôm anh ta sao?!” Trong giọng nói chất chứa sự đau khổ bị dồn nén, trong hành lang tầng hai giữa đêm khuya có âm thanh vọng lại từng hồi!

“Meo... meo.”

Con mèo đen dưới lầu giống như từ trong giấc mộng bị giật mình tỉnh giấc, trong lòng Doãn Hạ Mạt chợt run lên, bất giác lo lắng cuộc đối thoại giữa cô và Âu Thần có thể gây ra tiếng ồn ào đánh thức Doãn Trùng. Trong khoảnh khắc đó, cô hình như muốn từ bỏ việc cùng Âu Thần nói tiếp câu chuyện, bây giờ trong cô rất hỗn loạn.

Doãn Hạ Mạt vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh sau cuộc gặp gỡ đầy bất ngờ với Lạc Hi thì đã phải đối mặt với sự u buồn, suy sụp của Âu Thần, một cảm giác mệt mỏi rã rời, không chút sức lực vây bủa lấy cô. Trong khoảnh khắc đó, Doãn Hạ Mạt đột nhiên muốn trốn chạy, muốn đem mọi sự suy tư của mình vùi sâu dưới lớp cát giống như con lạc đà.

Nhưng...

Cô không thể trốn chạy.

Cô không thể phá huỷ cuộc sống yên bình không dễ dàng có được này, không thể sau khi làm tổn thương Lạc Hi xong, lại làm tổn thương đến Âu Thần.

“Chúng mình nói chuyện một lát nhé?”

Bàn tay của Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng nắm lấy đôi tay lạnh buốt của Âu Thần. Lúc bàn tay Hạ Mạt chạm phải, bàn tay của Âu Thần khẽ run lên, Hạ Mạt lại không hề nhận ra điều đó, cô kéo anh về phòng của mình giống như một người vợ dịu dàng.

Cửa phòng ngủ dần đóng lại.

Đây là lần đầu tiên Âu Thần bước vào phòng ngủ của Hạ Mạt. Đêm tân hôn diễn ra ở trong lâu đài Thiên Nga, cô và anh ngủ riêng biệt trong hai phòng cách nhau một cánh cửa vì lâu đài Thiên Nga quá lớn. Sau khi xuất viện, họ ở đây, từ hôm đó đến giờ anh vẫn chưa đặt chân vào căn phòng này.

Phòng ngủ của Hạ Mạt mang sắc xanh của biển cả, giấy dán tường hoa văn nhỏ màu xanh lam, chiếc giường tròn màu xanh thẫm, trong bình hoa đặt trên đầu giường có một bó hoa bách hợp trắng ngần, bên cạnh còn có hai khung ảnh, một cái là hình cô và Doãn Trường chụp chung, còn khung ảnh phía sau không nhìn rõ được tấm ảnh bên trong.

“Ngày mai Lạc Hi sẽ phải rời khỏi nơi này đi Mỹ.” Nhẹ nhàng buông tay Âu Thần ra, Doãn Hạ Mạt quay người lại nhìn thẳng vào anh, ánh mắt rộng mở. “Cái ôm lúc này anh nhìn thấy chỉ là cái ôm của sự chia tay, sau này em cũng sẽ không gặp anh ấy nữa.”

Sẽ không gặp lại Lạc Hi nữa.

Đây chính là lời giải thích của Doãn Hạ Mạt, vì thế mà cũng không nên cố chấp nữa, đúng không? Anh đã kết hôn với cô, tất cả đã trở thành sự thật, với tính cách của Hạ Mạt, cô tuyệt đối sẽ không bao giờ có thêm bất cứ quan hệ nào với Lạc Hi nữa, vì thế anh đã là người thắng cuộc, Lạc Hi là kẻ thất bại, anh hà tất phải suy nghĩ nhiều như thế...

Lúc Doãn Trường đưa cho Âu Thần tờ giấy li hôn, trong Âu Thần đã xuất hiện những tia hi vọng về một viễn cảnh tốt đẹp, có lẽ cuộc hôn nhân này vẫn có thể tiếp diễn, có lẽ anh có thể mãi mãi có Hạ Mạt. Vậy mà, trong cái khoảnh khắc nhìn thấy cô và Lạc Hi ôm nhau trong đêm tuyết, giấc mộng

đẹp để đó hoàn toàn bị vỡ vụn...

...

...

“Cho dù dùng thủ đoạn đê tiện này để khiến tao và cô ấy chia tay nhau, cô ấy sẽ yêu mày sao? Âu Thần, tao nói cho mày biết, Hạ Mạt sẽ không bao giờ yêu mày! Trước đây không! Bây giờ cũng không! Cho dù mày có ép buộc cô ấy lấy mày đi chẳng nữa!”

...

...

“Có lẽ người mà em không nên gặp chính là anh.”

Nghẹn ngào, Âu Thần thần thờ nhìn vào đôi mắt của Hạ Mạt, ánh mắt cô bình thản, nhưng hình như bình thản quá mức, làm mất đi vẻ tươi tắn vốn có của cô.

“Có lúc anh cảm thấy, anh đã quá cậy thế và ngang ngược. Nếu như trong đời em không có sự xuất hiện của anh, có lẽ em sẽ vui vẻ hơn...”

“Không phải thế!”

Doãn Hạ Mạt hơi ngạc nhiên, cô không ngừng lắc đầu.

“Nếu như lúc em mười một tuổi không gặp anh, bố Doãn của em có thể sẽ thất nghiệp, em và Tiểu Trùng có thể sẽ phải quay trở về cô nhi viện, không biết sẽ lưu lạc đến nơi nào, năm năm sau nếu như không gặp được anh, Tiểu Trùng có thể sẽ không tìm thấy quả thận thích hợp.”

Doãn Hạ Mạt nhìn Âu Thần bằng đôi mắt dịu dàng.

“Âu Thần, nếu không có anh, có lẽ em đã sớm rơi vào con đường tuyệt vọng không có lối thoát, vì thế em rất cảm ơn vận mệnh đã cho em cơ hội được gặp anh.”

“Nhưng...” Hơi thở của Âu Thần như bị nghẽn lại, tuy nhiên lý trí đã thức tỉnh anh, Âu Thần nghẹn ngào nói, “em đã từng hận anh, lần này anh lại ép buộc em, dùng quả thận ép em kết hôn với anh, em nên căm hận anh chứ?”

“Tất cả đều là lỗi của em,” Hạ Mạt ngược đầu lên, day dứt nói, “nếu như em có thể làm nhiều hơn thế, nếu như sáu năm trước em có thể khiến anh tin tưởng giữa em và Lạc Hi thực sự là không có gì, có lẽ những sự việc đáng tiếc này sẽ không xảy ra, vì thế em lấy tư cách gì để trách mắng anh

chứ...”.

“...” Âu Thần sững người.

“Còn hôm nay, tuy em và Lạc Hi chỉ là tình cờ gặp nhau, cái ôm mà anh trông thấy cũng chỉ là một cách từ biệt, tuy nhiên một người cố chấp như anh trông thấy nhất định sẽ cảm thấy bị tổn thương.” Đôi mắt Doãn Hạ Mạt thoáng buồn, sau đó cố gắng gượng nở một nụ cười, chăm chú nhìn Âu Thần và nói: “Em xin lỗi anh về chuyện tối hôm nay, anh... có thể tha thứ cho em được không?”.

Lời xin lỗi này quá đột ngột này khiến cho Âu Thần sững sờ.

Doãn Hạ Mạt không hề tức giận, không hề bất mãn với kiểu ghen tuông vô lối của anh, ngược lại cô vẫn dịu dàng giải thích cho anh hay, đây không phải là phong cách thường thấy của một cô gái lạnh nhạt đến mức kiêu ngạo như Hạ Mạt.

“Em không cần phải xin lỗi anh, em không làm sai gì cả, lỗi là do anh...”

Âu Thần nắm chặt bàn tay lại, sống lưng anh cứng đờ.

“Bởi vì em không muốn làm anh khổ thêm, cũng không muốn mình tiếp tục giằng vò lẫn nhau.” Doãn Hạ Mạt ngắt lời Âu Thần, cô nở một nụ cười ấm áp dịu dàng, “Âu Thần, chúng mình đã kết hôn rồi, đã là người một nhà, hãy để những chuyện không vui trước kia vùi trong quên lãng, từ nay về sau, chúng mình hãy sống một cuộc đời bình yên, được không anh?”

Có được không...

Tự trong đáy lòng Âu Thần như có cơn sóng cuộn cuộn, anh đắm đắm nhìn vào Hạ Mạt, nụ cười cô sao mà ấm áp rực rỡ đến vậy, như ánh mặt trời trên biển cả khiến anh muốn ôm trọn cô vào lòng. Nhưng đôi mắt cô quá trong sáng, bình thản như thể có cái gì đó đang được chôn vùi sâu dưới đại dương bao la, mãi mãi bị chôn vùi nằm ẩn sâu nơi đó.

“Thế, em có thấy hạnh phúc không?”

Giọng nói khê khàng vang vọng trong phòng ngủ, Âu Thần không dám tin là mình lại dám hỏi cô câu này, tim anh đột nhiên đập mạnh khiến anh nhận ra rằng từ sâu trong tiềm thức của mình, anh mong muốn được nghe câu trả lời này của cô biết bao.

“Rất hạnh phúc.”

Hạ Mạt trả lời Âu Thần một cách nhanh chóng, giống như là câu trả lời này cô đã trả lời qua rất nhiều lần.

“Tại sao?”

“Bởi vì em có một gia đình, ngày ngày có thể ở bên cạnh người thân thương, tháng ngày cứ bình yên ấm áp trôi qua, hạnh phúc giống như ở trên thiên đường.” Cô mỉm cười nói, đôi mắt sáng long lanh.

“Như thế là đủ rồi sao?”

“Đúng thế.”

“Cho dù lấy anh, em vẫn cảm thấy hạnh phúc sao?”

“Đúng thế.”

Nghe được câu trả lời của cô, Âu Thần khẽ nhắm mắt, không thể tả hết được cảm xúc trong lòng, vừa có sự cuộn trào mãnh liệt, vừa có sự đau khổ, và còn có cảm giác chua xót đang lan toả trong cơ thể.

“Cho dù anh có yêu cầu em làm những việc mà em không muốn...”

Mở to đôi mắt, trong đáy mắt Âu Thần như có một ngọn lửa đang âm ỉ cháy, anh đưa tay lên, những ngón tay cứng đờ nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài hơi quăn của Hạ Mạt, sau đó dần dần tiến về phía khuôn mặt trắng ngần của cô.

“Em cũng cảm thấy hạnh phúc sao?”

Đôi bờ mi khẽ run lên, toàn thân Doãn Hạ Mạt cứng đờ.

“Tại sao không trả lời anh? Căn bản em không thể tiếp nhận anh đúng không?”

“Không, hoàn toàn có thể.”

Ánh mắt Âu Thần sẫm hơn, hơi thở gấp gáp hơn.

“Thế giống như thế này thì sao...”

Nhận thấy hơi thở của Doãn Hạ Mạt cũng dần dần trở nên gấp gáp, Âu Thần không còn kiềm chế được, anh nhích sát lại gần cô hơn, hơi thở của hai người như sắp hoà làm một, đôi môi cô toả ra hơi thở ấm áp, sự ấm áp đó khiến trái tim anh thổn thức, trong giây phút, tâm tư tình cảm kiềm nén bấy lâu như ngọn lửa bùng cháy lên!

“Nếu như thế này...”

Chầm chậm, Âu Thần cố gắng kiềm chế ngọn lửa đang hùng hực cháy

trong người, chỉ là chậm chậm hướng về Hạ Mạt! Âu Thần có thể cảm nhận được cơ thể cô đang cố gắng gượng để giữ bình tĩnh, trong khoảnh khắc anh sắp hôn cô, Doãn Hạ Mạt nhắm nghiền đôi mắt, bờ môi cũng lạnh cứng lại.

“Em nói là có thể!”

Ngọn lửa lòng đang cháy hừng hực như thế vừa bị một gáo nước dội vào, trong ánh mắt của Âu Thần tràn ngập sự tuyệt vọng và phẫn nộ! Cái cảm giác đau khổ đến tột cùng như từ thiên đường bị rơi xuống địa ngục đó đã khiến anh bất chấp tất cả lao vào hôn cô.

Giống như một ngọn lửa cháy rừng rực, nụ hôn ngày càng say đắm, trong vòng tay anh, toàn thân cô run rẩy, anh hôn cô một cách điên cuồng, hôn cô một cách tuyệt vọng! Như thế muốn nuốt chửng cô, vĩnh viễn không buông ra! Như muốn nghiền nát cô hoà vào trong cơ thể anh, để cơ thể của anh hoà vào trong cơ thể của cô, cho dù anh và cô chết đi, cho dù có biến thành tro bụi, cũng sẽ mãi mãi bên nhau.

“Âu Thần...”

Trong nụ hôn say đắm đến ngạt thở đó, Doãn Hạ Mạt cố gắng thức tỉnh Âu Thần, nhưng bị kiềm hãm trong vòng tay rắn chắc như sắt của Âu Thần, đôi môi cô bị hơi thở tuyệt vọng đến hoảng loạn của Âu Thần bủa vây, tiếng kêu của sự vùng vẫy chỉ có thể vỡ tan thành những âm thanh đứt gãy, vỡ vụn...

Cho đến “âm” một tiếng, trong không khí ngạt thở đến chóng mặt đó, cô nặng nề ngã xuống giường, Âu Thần vẫn tiếp tục hôn cô, sự mãnh liệt và nóng bỏng của nụ hôn có thể thiêu rụi cả không khí, trần nhà dường như cũng đang quay cuồng, cô không còn cách nào thoát khỏi anh, trên giường, Âu Thần tuyệt vọng, đau đớn ôm lấy cô, giới hạn của nụ hôn ngày càng vượt quá phạm vi chịu đựng của cô, bầu không khí như cũng bập bùng cháy lên như ngọn lửa!

“Âu Thần...”

Nỗi sợ hãi và hỗn loạn như trời đất đang quay cuồng khiến cô ra sức giãy rụa kêu la, đầu óc cô trống rỗng, quay cuồng, bầu không khí trở nên ngột ngạt, Âu Thần càng hôn càng mãnh liệt, Doãn Hạ Mạt có thể cảm nhận

được hơi nóng từ trong cơ thể anh giống như ngọn núi lửa đang phun trào. Trong sự giãy giụa, hoảng hốt đó, tay cô chạm vào một vật gì đó lạnh lạnh trên đầu giường, thế là cô hoảng loạn nắm lấy nó, muốn dùng nó để thức tỉnh Âu Thần, giúp anh tỉnh táo lại, nhưng Âu Thần vẫn dồn sức ôm chặt lấy cô, ngón tay cô bất lực buông lỏng...

Cái vật lạnh lạnh đó rơi trên tấm ga trải giường.

Tấm rèm cửa màu lam thẫm nhẹ tung bay trong ngọn gió đêm khuya.

Bên ngoài cửa sổ, những bông tuyết cứ lặng lẽ rơi.

Đôi bờ mi run rẩy khép lại, Doãn Hạ Mạt với khuôn mặt nhợt nhạt, dần dần từ bỏ sự chống cự, cô nghĩ sự chống cự này không phải là đáng nực cười lắm sao? Cô có tư cách gì mà từ chối chứ? Lẽ ra ngay từ đêm đầu tiên bước vào cuộc sống hôn nhân, những việc này đã sớm xảy ra, Âu Thần đã chờ đợi nó quá lâu.

Nhưng Âu Thần đã dừng lại.

Anh nhìn về phía cái đồ vật nằm trên tấm ga trải giường màu xanh, đó là một khung ảnh, tấm ảnh bên trong là hình ảnh anh và cô. Anh mặc bộ lễ phục màu đen, cô mặc bộ áo cưới trắng muốt, trên bãi cỏ ngoài giáo đường, anh đang ôm cô vào lòng, anh cúi đầu nhìn cô chăm chú.

Hạ Mạt đã...

Đặt tấm ảnh này ngay trên đầu giường, lòng Âu Thần ấm lại, giống như là một luồng hơi ấm đang âm thầm lưu chuyển trong dòng máu lạnh giá, tuyệt vọng. Cũng chính vào lúc này, giống như trải qua một giấc mơ, Âu Thần bàng hoàng phát hiện ra mình đã ép cô xuống giường, đầu tóc cô rối bời, khuôn mặt nhợt nhạt...

Anh đang làm gì thế này?!

Trong đầu Âu Thần vừa cảm thấy kinh ngạc, vừa cảm thấy xấu hổ!

Doãn Hạ Mạt cũng ngẩn người nhìn khung ảnh đó, Âu Thần và cô trong bức hình là cô dâu và chú rể, anh và cô đã kết hôn. Âu Thần đã là chồng của cô, là người sẽ sát cánh bên cô suốt cuộc đời, trong khoảnh khắc này, cô vẫn luôn muốn nói với Âu Thần rằng, cho dù có kết hôn cùng anh, cô vẫn cảm thấy rất hạnh phúc, cô biết rõ những việc mà với tư cách là một người chồng như anh sẽ yêu cầu cô làm...

Thế thì... làm sao có thể làm Âu Thần tổn thương nhanh như thế? Mà Âu Thần lại là chồng của cô, cô là vợ của anh, ngay trong cái ngày kết hôn đó, không phải là cô đã cam tâm tình nguyện tiếp nhận anh rồi sao?

“Xin lỗi...”

Doãn Hạ Mạt kéo tay Âu Thần lại, ngăn cản ý định muốn rời khỏi của anh, giọng cô nhẹ nhàng êm dịu như thể đang quấn bên tai Âu Thần.

“Người nên nói xin lỗi phải là anh.”

Âu Thần đau khổ nghẹn ngào nói, anh cố gắng kiềm chế ngọn lửa vẫn đang âm ỉ cháy trong lòng mình, Âu Thần kéo tay Hạ Mạt muốn rời khỏi cô.

“Xin lỗi, vừa rồi em... là do sự việc xảy đến quá nhanh, em nhất thời chưa có sự chuẩn bị tốt”, như thể không nghe thấy lời Âu Thần nói, cô ngược mặt lên nhìn Âu Thần nở một nụ cười ngượng ngịu, “... bây giờ có thể rồi!”

“Em...”

Âu Thần kinh ngạc nhìn vào mắt Hạ Mạt, anh không tin nổi những gì mình đã nghe.

Doãn Hạ Mạt không giải thích gì thêm.

Cô kéo Âu Thần xuống, hôn lên đôi môi anh. Nụ hôn đầu, đôi môi Âu Thần lạnh giá, nhưng trong anh ngọn lửa ấy vẫn âm ỉ. Nụ hôn này của Hạ Mạt chẳng qua chỉ là nhen nhóm cho ngọn lửa trong anh bùng cháy thêm. Hạ Mạt hôn anh một cách dịu dàng, chậm chậm, giữa cơ thể hai người họ lan toả một ngọn lửa rừng rực cháy.

“Em có biết là mình đang làm gì không?...”

Cố gắng kiềm chế ngọn lửa đang cuộn trào trong cơ thể, Âu Thần ngẩng đầu lên nhìn cô đắm đắm. Trong anh đang rất hỗn loạn, anh hoàn toàn không tài nào hiểu nổi ngay chính bản thân mình, anh muốn đem lại hạnh phúc cho cô, cho dù phải để cô ra đi, nhưng lại muốn giữ cô bên cạnh mình, cho dù đó chỉ là trong khoảnh khắc đêm nay.

“Em biết...”

Đôi gò má ửng hồng.

Đôi mắt trong veo như biển cả.

“... em là vợ của anh.”

Rèm cửa sổ màu xanh thẫm bị cơn gió đêm khuya thổi vào, làm lộ ra một góc cửa sổ.

Tuyết lá tả rơi.

Trong suốt lấp lánh bên ngoài phòng, tuyết trắng xóa một màu, bông tuyết lượn bay trong gió. Trong phòng ấm áp như mùa xuân, có hương thơm nồng nàn, có tiếng rên khe khẽ như say...

Hoa bách hợp lặng lẽ tỏa hương trong đêm...

Doãn Hạ Mạt ngủ một cách êm đềm, mái tóc dài xõa ra trên gối trông như rặng san hô, cánh tay trắng ngần lộ ra bên ngoài, cô ngủ rất say, đôi má ửng hồng, cơ thể cuộn tròn giống như một đứa trẻ, hai tay ôm trước ngực.

Âu Thần dựa vào đầu giường ngắm nhìn cô.

Tư thế anh chăm chú ngắm nhìn cô kéo dài rất lâu, rất lâu. Trong đôi mắt xanh thẫm như rừng cây trong đêm tối của Âu Thần như muốn vượt ve bờ vai trắng ngần của cô, dường như mọi hành động với cô đều trở nên trần tục.

Tất cả đều là sự thật sao...

Niềm vui mừng khôn xiết, giống như là đang được ở thiên đàng, đêm nay, cô đã thực sự là vợ anh. Trong khoảnh khắc đó, Âu Thần cứ ngỡ ngàng mình đang tan ra trong niềm hạnh phúc, nếu như thời gian ngừng trôi thì có thể là hạnh phúc mãi mãi...

Hiện thực dần dần hiện ra trước mắt anh...

...

“Cho dù dùng thủ đoạn đê tiện này để tao và cô ấy chia tay nhau, cô ấy sẽ yêu mày sao? Âu Thần, tao nói cho mày biết, Hạ Mạt sẽ không bao giờ yêu mày! Trước đây không! Bây giờ cũng không! Cho dù mày có ép buộc cô ấy lấy mày đi chẳng nữa!”

...

Âu Thần từng nghĩ rằng, chỉ cần giữ được Hạ Mạt bên mình, trói buộc cô, dù là có dùng thủ đoạn nào anh cũng bất chấp. Từ lúc nhỏ cho đến khi gặp lại nhau sau năm năm xa cách, anh vẫn luôn luôn như thế. Âu Thần tin rằng chỉ có anh mới có thể làm cho cô ấy vui vẻ, cho nên xưa nay anh chưa từng do dự khi dẹp bỏ tất cả những trở ngại giữa anh và Hạ Mạt.

Nhưng không biết từ khi nào, anh dần dần cảm thấy không còn tự khẳng định được mình như vậy nữa? Khi Lạc Hi tự tử, khi Tiểu Trường từ chối phẫu thuật thay thận, khi Hạ Mạt sốt cao mấy ngày mấy đêm hôn mê trên giường bệnh, anh mới biết rằng hoá ra sức mạnh của anh có thể khiến cô đau khổ đến mức nào, thậm chí nó có thể giết chết cô ấy...

...

“Thế thì...”

Lạc Hi nhìn Âu Thần chăm chăm, đôi mắt đen kịt một màu.

“Giờ đây cô ấy có hạnh phúc không?”

...

...

Giờ đây cô ấy có hạnh phúc không...

Âu Thần ngồi nhìn Hạ Mạt chìm trong giấc ngủ rất lâu, cô ngủ rất sâu, bờ vai trắng ngần, đôi tay ôm trước ngực, hàng lông mi hơi chau lại như đang gặp phải ác mộng, người cuộn tròn như một con tôm, trên cổ tay buộc một sợi ren lụa màu xanh đã cũ.

...

...

Lâu lắm rồi trên bậc đá xanh trong sân vườn.

Dưới ánh trăng.

Âu Thần mở chiếc hộp ra, bên trong có một sợi ren lụa viền hoa màu xanh, rất dài, đường nét hoa văn rất đẹp, gió thổi, sợi dây lụa nhẹ bay.

“Sau này, ngày nào em cũng cuốn tóc bằng sợi ren này nhé.”

“Để làm gì?”

“Chỉ ở trước mặt anh mới được xoã tóc nhé.”

Anh cầm sợi ren trên tay Hạ Mạt nhẹ nhàng buộc lên tóc cô.

...

...

Xưa nay, lúc nào anh cũng đối xử ngang ngược với Hạ Mạt như vậy, bởi vì anh muốn ngoài mình ra không có bất kì ai được ngắm nhìn Hạ Mạt xoa tóc, vì vậy anh đã bắt cô phải buộc tóc lên.

Nhìn Hạ Mạt trong giấc ngủ, cô bất giác khẽ nhíu mày, trong lòng Âu Thần càng thêm rối bời, anh những tưởng mình có thể đem lại hạnh phúc cho cô, liệu anh có thật sự đem hạnh phúc cho cô, liệu anh có thật sự đem hạnh phúc đến cho cô ấy không?

Anh có quyền gì ép buộc Hạ Mạt?

Lúc cuộc sống của một người bị mất đi quyền tự do lựa chọn, sao còn có thể gọi là hạnh phúc được? Đạo lý đơn giản này đến giờ anh mới hiểu thấu được hay là anh đã cố tình trốn tránh không hiểu?

Những hạt tuyết nhẹ nhàng bay lất phất ngoài cửa.

Hạ Mạt chìm trong giấc ngủ, chốc chốc lại run nhẹ, Âu Thần cúi mình đưa tay tháo sợi ren lụa trên cổ tay cô, cố gắng không làm cô thức giấc, sau đó nhẹ nhàng kéo chăn đắp qua người cô và khẽ khàng hôn lên mắt cô.

Anh thuộc về cô.

Nhưng cô, thuộc về tự do.

Ánh ban mai xuyên qua lớp rèm cửa rắc những tia nắng mềm mại lên gương mặt Hạ Mạt. Cô ngồi dậy ngơ ngác một lúc, cảm giác hơi đau nhức toàn thân giúp cô hiểu ra được chuyện đêm qua không phải là một giấc mơ. Âu Thần đã đi khỏi, trong phòng chỉ có mình cô. Doãn Hạ Mạt mặc áo vào và đi đến bên cửa sổ vén rèm lên. Tuyết đã ngừng rơi, bên ngoài là một màn tuyết trắng xoá, bầu không khí vô cùng trong lành, cô hít thật sâu và mỉm cười. Trong lòng tràn ngập cảm giác bình yên xưa nay chưa từng có. Cô quay người lại định xuống lầu chuẩn bị bữa điểm tâm cho Tiểu Trùng và Âu Thần, nhưng có một cái gì đó đặt bên cạnh chiếc bình cắm đầy hoa

bách hợp khiến cô dừng bước.

Cô tò mò bước tới, rõ ràng trên đầu giường không có đồ vật nào như vậy, lẽ nào đây là đồ vật Âu Thần để lại cho cô. Cô đưa tay mở gói đồ ra.

Ánh mặt trời sau một trận tuyết phản chiếu trên tờ giấy hơi chói mắt, ba chữ “Đơn ly hôn” dường như muốn nhảy ra khỏi trang giấy.

Doãn Hạ Mạt ngớ người hồi lâu. Trong lòng cô lúc này rất nhiều cảm xúc đan xen vào nhau, hồi lâu cô mới phát hiện ra sợi ren buộc trên cổ tay mình đã biến mất.

Âu Thần...

Cầm chặt tờ giấy trong tay, cô nhắm mắt bước về phía phòng ngủ sau đó chạy lên hành lang lầu hai và chạy xuống cầu thang.

Cô muốn tìm Âu Thần, cô quá hiểu Âu Thần rồi và biết hiện giờ anh đang nghĩ gì. Cô sẽ cho Âu Thần thấy được chuyện tối qua không phải là cô đã nhất thời bông bột.

“Trùng thiếu gia...”

“Trùng thiếu gia...”

Đột nhiên tiếng la thất thanh của người giúp việc làm cô giật mình, Doãn Hạ Mạt vội nhìn về phía có tiếng la, bảng vẽ và bút rơi loạn xạ dưới đất, Tiểu Trùng sắc mặt trắng bệch đang nằm ngất xỉu trên chiếc ghế bên cạnh lò sưởi!

Minh Hiếu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 12

Lại có tuyết lớn rơi.

Từ lúc Doãn Trường ngất xỉu được đưa đi bệnh viện tới nay đã mười mấy ngày rồi, trận tuyết tối hôm trước đã tan từ lâu và thay vào đó là một trận tuyết khác, mùa đông năm nay dường như tuyết rơi rất nhiều, trận này tiếp nối trận kia, như không bao giờ dứt được.

Doãn Hạ Mạt đột nhiên nhìn ra cửa sổ.

Không phải tất cả đang tốt đẹp rồi sao? Không phải đã có thể sống yên bình hạnh phúc rồi sao, tại sao ngoài sân lại toàn một màu tuyết trắng xóa của ngày đông lạnh lẽo thế này.

Không khí trong phòng hội chẩn càng lạnh lẽo hơn bên ngoài nhiều.

“... Phẫu thuật cấy ghép thận tuy tạm thời kéo dài được cuộc sống cho cậu ấy, nhưng rất nhiều cơ quan trong cơ thể cậu ấy đã cùng lúc suy kiệt nghiêm trọng, trước mắt giới y học đành bất lực trước tình trạng này.”

Hạ Mạt trầm tư nhìn ra cửa và từ từ đứng lên, Âu Thần sau khi chăm chú nghe bác sỹ giải thích xong trầm giọng hỏi:

“Nếu như tiếp tục phẫu thuật thì sao?”

“Trong một thời gian ngắn, cậu ấy phải tiến hành bốn lần phẫu thuật rồi, suy cho cùng thì phẫu thuật cũng có tính phá hoại làm suy nhược cơ thể, mỗi lần phẫu thuật sẽ càng làm cậu ấy yếu thêm thôi... suy đi tính lại thì phẫu thuật cũng chưa có tác dụng trợ giúp gì rõ ràng...”

Lúc đầu Hạ Mạt còn cố gắng nghe, về sau, dần dần tai cô như bị ù đi, không còn nghe thấy được gì nữa, cô ngẩn người nhìn tuyết rơi ngoài cửa. Tiểu Trường liệu có đỡ hơn không? Sẽ đỡ hơn, nhất định sẽ đỡ hơn, Tiểu Trường đã vượt qua bao nhiêu lần nguy kịch mà...

Lần này...

Lần này...

Có lẽ bởi sự im lặng khác thường của cô nên phòng hội chẩn cũng dần dần lắng xuống, tất cả các bác sỹ đều lo lắng nhìn cô.

Mười mấy ngày nay, cô còn gầy nhanh hơn cả Doãn Trường, thân hình mỏng manh như tờ giấy, đôi mắt đen láy vừa to vừa sâu thăm thẳm, sự buồn bã đến đáng sợ trong đôi mắt sâu hút, hiếm lắm mới bắt gặp được một tia sáng yếu ớt gượng đỡ cả thân hình và tinh thần cô.

“Hạ Mạt ...”

Sự hoảng hốt của cô, toàn thân cô như bị vắt kiệt đến chút sức lực cuối cùng khiến Âu Thần cũng phát hoảng buộc phải kêu lên.

“Hạ Mạt! Bác sỹ!”

Cửa phòng cấp cứu bỗng mở tung ra, Trần Ân chạy vào, vừa nhìn thấy Doãn Hạ Mạt, Trần Ân đã không cầm nổi nước mắt, vừa khóc vừa cười nói:

“Hạ Mạt... Tiểu Trường tỉnh rồi!”

Từ khi nhập viện đến giờ, đây là lần thứ ba Doãn Trường hôn mê.

Sau khi hôn mê suốt sáu giờ đồng hồ, cuối cùng cậu cũng đã tỉnh lại. Lúc Hạ Mạt chạy vào phòng, Doãn Trường cũng đã mở mắt ra, tuy toàn thân cậu cắm đầy các loại ống dây, mặt nạ oxy che kín hơn nửa mặt, nhưng lúc nhìn thấy chị gái, đôi mắt Doãn Trường đen láy long lanh vui sướng như một đứa trẻ.

“Chị...”

Trên chiếc giường bệnh trắng tinh, Doãn Trường yếu ớt đưa cánh tay ra và cố gắng cười với chị. Doãn Hạ Mạt không nói được câu nào, run rẩy nắm lấy tay cậu em trai, trong lòng chua xót nghẹn ngào.

“Chị, chị yên tâm... em không sao...”

Đôi tay mệt mỏi nắm lấy tay cô, đôi mắt giống như có vật nặng nào đó đè lên và lại từ từ khép lại, âm thanh đứt đoạn, hôn mê lại một lần nữa cuốn Tiểu Trường đi xa, giống như lúc này cậu gắng gượng lắm mới tỉnh dậy để đợi chị mình đến an ủi.

“Chị, em ngủ một lát, lát nữa... em... lại tỉnh dậy...”

Ngón tay từ từ buông xuống, Doãn Trường lại hôn mê, sắc mặt cậu suy nhược trắng bệch thảm hại.

Doãn Hạ Mạt ngăn người nhìn đưa em trai lại rơi vào hôn mê, sự vật trước mắt cô đột ngột quay cuồng, cô cảm giác hình như đang có người dìu mình. Hồi lâu sau cô mới tỉnh lại đỡ dần nhìn các bác sỹ đang làm xét nghiệm cho Tiểu Trường, sau đó theo bác sỹ ra ngoài hành lang phòng bệnh.

“Có phải Doãn Trường tỉnh dậy thì coi như qua được cơn nguy kịch?” Doãn Hạ Mạt ngơ ngác nhìn bác sỹ Trịnh.

“Chuyện này thì...” Bác sỹ Trịnh hơi khó xử.

“Thế phương pháp trị liệu tiếp theo là gì?” Doãn Hạ Mạt hỏi một cách máy móc.

“Chỉ còn cách trị liệu chăm sóc như thế này.” Bác sỹ Trịnh thở dài ngập ngừng một lát rồi nói, “Cần phải cho Tiểu Trường một thời gian để hồi phục sức khỏe, sau này nếu như cơ thể hồi phục rồi mới suy nghĩ tìm phương pháp phẫu thuật tích cực.”

“Phương pháp chăm sóc trị liệu...” Doãn Hạ Mạt lẩm bẩm, “nếu như tiếp tục trị liệu, Tiểu Trường có thể sống thêm khoảng bao lâu?”

Bác sỹ Trịnh và các bác sỹ khác nhìn nhau do dự một lúc rồi nói với cô:

“Còn phải xem tình trạng sức khỏe của cậu ấy thế nào, nếu như tốt thì có thể là hai ba tháng, nếu tình trạng xấu đi thì có lẽ là một tháng, nhưng thể trạng mỗi người mỗi khác, nó là một cấu tạo kỳ diệu, nếu như ý chí của người bệnh mạnh mẽ cũng có thể có kỳ tích... vì vậy Hạ Mạt, cháu và Tiểu Trường đừng bao giờ từ bỏ...”

Kỳ tích...

Một làn hơi lạnh luồn qua sống lưng Hạ Mạt, và càng ngày càng lạnh hơn, tai cô ù đi, máu trong cơ thể như sóng biển từng đợt từng đợt dâng lên! “Kỳ tích”, lẽ nào sinh mạng của Tiểu Trường chỉ còn có thể trong chờ vào hai chữ này thôi sao?

Có bệnh nhân khác kêu bác sỹ Trịnh đi. Doãn Hạ Mạt ngăn người đứng trước ban công, đột nhiên cô cảm thấy không thể cứ đứng đó chờ đợi, cô thần thờ như rơi vào chốn địa ngục sâu hun hút, tối đen và bất tận. Cứ rơi

xuống với cái lạnh cắt da cắt thịt...

Lạnh thấu xương.

Đột nhiên.

Có ai đó khoác chiếc áo lên người cô, nhẹ nhàng phủi đi những hạt tuyết trên tóc và mặt, những bông tuyết đó đã bắt đầu tan trượt theo bờ mi rồi chảy xuống má cô...

“Chỉ cần có niềm tin thì kỳ tích sẽ xuất hiện”.

Một âm thanh vững chãi và ấm áp đang vang lên, Doãn Hạ Mạt như vớ được cái phao cứu nạn trong cảnh tuyệt vọng, cô ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn người ấy.

Hồi lâu sương mù dày đặc trước mắt cô dần tan đi, cô phát hiện ra mình bất giác đã đi đến cuối hành lang, trước mắt cô là hoa tuyết bay lả tả và đôi mắt cảm thương sâu sắc của Âu Thần.

“Em xưa nay không phải là một người được số phận ưu đãi”.

Sự chua chát chìm ngập trong cô như hoa tuyết bay khắp trời. Hạ Mạt run người nhắm chặt mắt lại. Từ nhỏ đến giờ cô chưa bao giờ tin bất cứ kỳ tích hay vận may nào cả, tất cả mọi chuyện đều phải dựa vào năng lực của mình. Hai chữ “kỳ tích” đối với cô mà nói hư ảo như trò chơi bong bóng mà bọn trẻ thổi ra.

“Có lẽ bởi vì như vậy mà tất cả vận may đều dành hết cho Tiểu Trường ...”

Hoa tuyết bay lả tả, Âu Thần ôm đôi vai gầy guộc của Doãn Hạ Mạt vào lòng, hết mình sưởi ấm và che chở cho cô. Nằm trong vòng tay Âu Thần, bờ mi cô rung nhẹ như được tiếp thêm chút hy vọng ít ỏi.

Nhưng đúng là kỳ tích đã xảy ra, sau hai giờ đồng hồ hôn mê, Doãn Trường đã tỉnh lại như đã hứa với chị mình. Tuy sắc mặt vẫn xanh xao, sức khỏe ngày càng suy nhược, nhưng bệnh tình của cậu dường như đã đỡ nhiều, thời gian vận động dài hơn, khỏe lên, tiếng nói cười cũng lớn hơn trước.

Hoa đỗ quyên nở rộ trên bệ cửa sổ.

“Chị ơi, ngoài trời lại có tuyết rơi nữa rồi.”

Doãn Trùng ngồi trên giường, đôi mắt sáng nhìn những bông tuyết trắng xóa rơi lả tả ngoài cửa.

“Phải, năm nay tuyết rất nhiều.” Doãn Hạ Mạt vừa tưới nước cho hoa đỗ quyên vừa cười nói, “Bọn trẻ chắc chắn sẽ thích lắm”.

“Em cũng thích. Chúng ta ra ngoài chơi ném tuyết đi, được không? Đợi anh rể đến chúng ta sẽ cùng đi.” Doãn Trùng hào hứng nói.

Doãn Hạ Mạt ngó người nhìn hoa đỗ quyên, hai chữ “anh rể” làm lòng cô trở nên ấm áp và cảm động.

Âu Thần gần như suốt ngày trong bệnh viện, anh giao tất cả công việc cho trợ lý, ngày nào cũng tất bật bàn bạc thương lượng với các bác sỹ về phương pháp trị liệu, liên tục mời các bác sỹ khác tham gia vào đội ngũ hội chẩn, thậm chí đích thân bay sang nước ngoài mời các chuyên gia. Trong bệnh viện, Âu Thần rất ít nói chuyện nhưng lại làm tất cả những chuyện tạp vụ để săn sóc cho Tiểu Trùng.

Nếu như không có anh ấy bên cạnh lần này, nhất định cô sẽ không chống chọi nổi...

“Bác sỹ nói em vẫn chưa thể ra ngoài hoạt động được, chờ khỏe lên chúng ta mới đi”.

Hạ Mạt bình tĩnh khỏi những suy nghĩ về Âu Thần, cô quay đầu nhìn Tiểu Trùng, trong mắt cậu em trai chứa đầy khát vọng của một đứa trẻ con, lúc nhỏ Tiểu Trùng thích nhất là chơi ném tuyết và làm người tuyết, mỗi lần tuyết rơi Tiểu Trùng đều vui giống như có lễ hội vậy.

“Các bác sỹ đó đều quan trọng hóa vấn đề, thực ra mấy ngày nay sức khỏe em tốt hơn nhiều rồi.” Doãn Trùng cười ha ha nói, cậu vươn tay gồng lên, “chị xem bắp tay em rất khỏe, hình như là hơi to lên rồi đấy.”

“Ừ, chị cũng cảm thấy em đỡ nhiều rồi.” Nhìn sắc mặt trắng bệch và cơ thể ngày càng tong teo của Tiểu Trùng, trong lòng Hạ Mạt đau nhói nhưng cô vẫn cố nhoẻn miệng cười một cách gượng gạo. Doãn Hạ Mạt đi đến ngôi bên giường bệnh của Tiểu Trùng, cô bảo, “Có lẽ một thời gian nữa là em có thể xuất viện.”

“Đúng vậy, dù thế nào đi nữa thì bây giờ cũng không cần làm phẫu thuật nữa, nên có thể xuất viện sớm hơn. A... em rất muốn về nhà, con Sữa Bò ở nhà một mình chắc là cô đơn lắm”, Doãn Trường vô tư nói cười, “sau khi xuất viện, em còn rất nhiều chuyện muốn làm....”

“Mở một phòng triển lãm tranh em thấy thế nào?” Hạ Mạt đột nhiên nói vậy.

“Triển lãm tranh ư?”

“Phải, phòng triển lãm tranh của riêng em, đem tất cả những tác phẩm xuất sắc của em ra trưng bày”, Hạ Mạt dịu dàng nói, trong đôi mắt lóe lên tia sáng, “trước kia những tác phẩm của em đã từng tham gia triển lãm và được khen ngợi, bây giờ cũng đã đến lúc phải trưng bày cho mọi người ngắm rồi”.

“Chị à, chỉ có những họa sỹ nổi tiếng mới có thể mở triển lãm tranh thôi.”

“Ai nói em, ai quy định là chỉ có họ mới có thể mở triển lãm tranh, em còn vẽ đẹp hơn họ, đương nhiên là càng có tư cách mở triển lãm tranh!” Doãn Hạ Mạt ước ao nói, cứ như thể cuộc triển lãm tranh của Tiểu Trường đang trước mặt cô vậy. “Đến lúc đó phải mời tất cả bạn học và thầy cô giáo của em, đương nhiên là phải có chị, còn có anh Âu Thần, Trần Ân...”, đang mải mê nói đột nhiên môi Doãn Hạ Mạt tái nhợt, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh mờ ảo của người đó trong ký ức thời thơ ấu...

“Nếu như có cơ hội mở triển lãm tranh, em cũng không hy vọng có quá nhiều người đến” , Doãn Trường chăm chú nhìn chị, “bởi vì những bức tranh đó đa số là vẽ cho chị, chỉ cần chị thích, chỉ cần có chị làm khách đến xem triển lãm là đủ rồi.”

“Tiểu Trường ...”

Hạ Mạt ngẩn người, những giọt lệ nóng hổi chua xót tràn mi, bóng người vừa nãy hiện lên trong đầu làm cô do dự hồi lâu. Cô không biết Tiểu Trường có còn nhớ người đó không, người làm mẹ cô đau khổ như rơi vào địa ngục ấy, bóng người trong ký ức thời thơ ấu lại hiện về...”

“... em muốn gặp, còn ai nữa không?”

Từ lâu rồi cô đã dò hỏi, lúc đó Tiểu Trường còn quá nhỏ có lẽ sẽ không nhớ được gì đâu.

“Dạ?”

“Ví dụ... em có còn nhớ hay không, lúc nhỏ thường có chú Hạ... chú ấy...” , nếu như có thể cô thà vĩnh viễn không nhắc đến người đó trước mặt Tiểu Trùng. Người đó suy cho cùng là... cô không muốn làm cho Tiểu Trùng có bất kỳ một sự hối tiếc nào cả, nếu như Tiểu Trùng muốn gặp ông ấy, thì bằng mọi cách cô cũng sẽ đưa người đó đến gặp Tiểu Trùng...

Cậu ngồi ngẩn người hồi lâu, đôi mắt tinh anh cũng dần dần mờ nhạt. Hai chữ “chú Hạ” vừa nói ra giống như một cơn ác mộng đã bị phủ bụi từ lâu, giờ lại bị thổi sạch làm lộ ra vết thương đầy máu.

Nhìn thấy cử chỉ của Tiểu Trùng, Doãn Hạ Mạt đã hiểu.

Dù lúc đó Tiểu Trùng còn rất nhỏ, nhưng nó chưa bao giờ quên được ký ức ấy...

...

“... Tại sao cô lại đi tìm cô ấy, rốt cuộc cô đã nói với cô ấy những gì?”

Lúc đó, Hạ Mạt còn nhỏ, cô nấp sau cánh cửa, nắm chặt cánh tay của Tiểu Trùng, nghe âm thanh tức giận từ trong phòng khách vọng ra, cô bé rất sợ hãi, cô biết trong xã hội đen, chú Hạ là một người rất có thế lực, hình như là đã từng giết người, và lúc này âm thanh đó đang quát tháo mẹ cô bé như muốn giết chết bà.

“Tôi đi nói cho cô ta biết, anh là chồng của tôi, không phải cô ta đã bỏ anh từ lâu rồi sao, cô ta cũng đã lấy chồng khác rồi, không có tư cách gì để bám theo anh nữa!” Mẹ cũng lớn tiếng trả lời lại, trong tiếng gào của mẹ có tiếng nấc nghẹn như muốn khóc.

“Bốp...”

Một cái tát trời giáng thẳng vào mặt khiến mẹ cô bé hoảng sợ, mặt tái nhợt. Hạ Mạt muốn xông vào bảo vệ mẹ nhưng Tiểu Trùng mới ba tuổi sợ run lấy bầy làm cho cô không thể đi được.

“Anh đánh tôi, anh dựa vào cái gì mà đánh tôi?!” Sau phút hoảng loạn mẹ không dám cãi lại, mà đau khổ kêu lên, “Bấy lâu nay tôi đối với anh như thế nào? Không tiếc sinh mạng bảo vệ anh, không để anh bị Cửu gia truy sát! Anh xem vết thương trước ngực tôi, xem vết dao sau lưng tôi! Còn con của anh, đứa con tôi sinh cho anh, anh cũng không thèm nhận, có phải vậy

không?”

Nói rồi như cơn gió rờn cuốn, mẹ xông ra mở cửa vườn tay kéo Tiểu Trường đến đến trước mặt người đàn ông đó.

“Nó là con của anh!”

Người đàn ông đó lạnh lùng nhìn mẹ, không thèm nhìn Tiểu Trường lấy một cái, cười nhạt, “Nó không phải là con của tôi, tôi và cô cũng chẳng có quan hệ gì với nhau!”

Người đàn ông đó đóng cửa “rầm” một cái rồi bỏ đi không ngoái đầu lại.

Mẹ ngẩn người nhìn cánh cửa từ từ đóng lại, nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt. Hạ Mạt kinh hoàng nhìn mẹ, lại quay sang nhìn Tiểu Trường, khuôn mặt nó đầy vẻ sợ hãi, cơ thể bé nhỏ của nó run lên từng cơn.

...

Sau ngày hôm đó người đàn ông kia không về nhà nữa, đêm đêm mẹ cũng không đi làm nữa, ngày ngày khóc vùi trong phòng và uống rất nhiều rượu. Buổi tối, sau khi uống say, mẹ dắt Tiểu Trường đi khắp nơi tìm người đàn ông kia, mặc cho cô bé ngăn cản.

Hạ Mạt không biết mẹ đã dắt Tiểu Trường đi những đâu, cũng không biết mẹ có tìm thấy người đàn ông kia không.

Mỗi đêm khuya hoặc sáng sớm về mẹ đều say mèm, mặt mày tái tái ướt đầm nước mắt. Tiểu Trường giống như một con mèo con sợ hãi, ánh mắt đầy vẻ hoảng loạn, nó cuộn mình trong vòng tay của cô mà vẫn mơ thấy ác mộng.

...

Cuối cùng, mẹ cô cũng từ bỏ ý định đó.

“Mày không có cha”.

Mẹ cô trừng trừng nhìn Tiểu Trường, trong đôi mắt vẫn lên những tia máu, trên người hơi rượu nồng nặc.

“Cha mày chết rồi, có nghe thấy không?!”

Hạ Mạt ôm chặt Tiểu Trường trong tay, Tiểu Trường đang run lấy bầy, ngơ ngác gật đầu.

...

...

Cho đến giờ Doãn Hạ Mạt vẫn cứ tưởng rằng cuộc đời này rất công bằng,

cho một người bao nhiêu thì sẽ lấy đi của họ bấy nhiêu. Nhưng với Tiểu Trùng, số phận thật đen đủi, tàn nhẫn, bất công, một cậu bé chỉ mới ba tuổi đã phải chịu bao sự thật tàn khốc.

Sau đó, mẹ mất, vào cô nhi viện, bị tai nạn giao thông, trong cuộc đời cậu, dường như chưa từng nếm được mùi vị của hạnh phúc. Vậy mà giờ đây, Thượng đế còn muốn cướp đi sinh mạng của Tiểu Trùng sao!

Nhìn vẻ mặt suy nhược thất thần của Doãn Trùng, lòng Doãn Hạ Mạt đau như cắt, sự tiếc nuối và đau thương làm cho những gắng gượng kiềm chế của cô dần tan biến. Dù là đang gạt người gạt mình, cô cũng biết rõ sức khỏe của Tiểu Trùng ngày một nguy cấp, Tiểu Trùng ngày càng gầy đi, sắc mặt càng ngày càng xanh xao, thời gian hôn mê càng ngày càng dài, thời gian tỉnh càng ngày càng ngắn ...

“Ngoài chị và anh rể ra, em không còn có người thân nào cả”. Sau khoảnh khắc nhớ lại những chuyện cũ, khóe môi xanh xao của Doãn Trùng đã tươi tắn lại, trong đôi mắt trong không còn chút ưu tư nào nữa, “em không muốn làm phiền ông ấy, cũng không muốn ông ấy làm phiền em”.

“Tiểu Trùng...”

Những suy nghĩ và tâm tư phức tạp khiến cho Hạ Mạt không thể nói tiếp được nữa, có lẽ vì Tiểu Trùng nói quá đúng, dù cho ông chủ Hạ có xuất hiện trước mặt Tiểu Trùng vào lúc này đi nữa, dù ông chủ Hạ có nhận Tiểu Trùng đi nữa, thì cũng có ý nghĩa gì không? Không thể quay lại cuộc sống của mười mấy năm trước, mẹ cũng không thể sống lại được nữa.

“Anh rể sao chưa đến?” Doãn Trùng cố ý chuyển đề tài nói, “Anh rể không phải lúc nào cũng bên cạnh chị sao? Sao hôm nay mãi vẫn chưa xuất hiện nữa? Có phải vì hằng ngày chị đều bên cạnh chăm sóc cho em nên anh rể ghen rồi”.

“Cốc, cốc”.

Dường như hưởng ứng câu nói của Doãn Trùng, tiếng gõ cửa phòng bệnh vang lên, Âu Thần tay xách một hộp cơm lớn có bảy ngăn đi vào. Ánh mắt của Âu Thần đầu tiên dừng lại ở Doãn Hạ Mạt, thấy cô tuy tinh thần hơi có chút hoảng hốt nhưng giữa hai đuôi mày vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, sau đó Âu Thần mới đưa mắt tới Doãn Trùng.

“Hôm nay em thấy thế nào?”

Âu Thần đặt hộp cơm lên tủ đầu giường, giọng trầm trầm hỏi Doãn Trùng.

“Em cảm thấy khỏe hơn hôm qua nhiều rồi, Âu Thần lúc này còn bàn bạc với chị sau khi ra viện sẽ làm những gì”. Doãn Trùng cười nói.

“Có kế hoạch gì rồi?”

“Chị nói muốn mở phòng triển lãm tranh cho em nhưng em muốn triển lãm chỉ có chị thôi là đủ rồi, bởi vì chưa nhất trí, nên đang đau đầu vì chuyện này đây”. Doãn Trùng đùa nói.

“Thế thì mở triển lãm tranh trong vài ngày đi, triển lãm ngày thứ nhất chỉ mở cho Hạ Mạt thôi, từ ngày thứ hai trở đi mới mở cho mọi người xem”.

Âu Thần mở nắp hộp ra, hương thơm của thức ăn bay khắp phòng.

“Chuyện mở triển lãm để anh lo, em và Hạ Mạt ăn đi”.

Thực đơn hàng ngày là do Doãn Hạ Mạt và bác sỹ bàn bạc, đầu bếp nhà họ Âu chấp hành nghiêm chỉnh thực đơn ấy, sau đó cho người mang đến bệnh viện. Vì sợ Tiểu Trùng ăn một mình không ngon miệng, nên làm hai phần ăn, để Hạ Mạt ăn cùng cậu.

Mỗi ngăn của hộp cơm đều có những món ăn nhạt. Doãn Hạ Mạt xếp thức ăn lên bàn, nhưng chính món trong ngăn cuối làm cô ngạc nhiên, đó là món thịt bò hầm, bên trên có một lớp ớt.

“Đây là...”

Doãn Hạ Mạt nhớ là Âu Thần biết Tiểu Trùng hiện nay không thể ăn cay được, tại sao thức ăn đưa đến lại có món này. Lẽ nào đầu bếp làm sai rồi?

“Món này là làm cho em đấy”.

Âu Thần nhìn gương mặt xanh xao biến sắc của Doãn Hạ Mạt. Hàng ngày chăm sóc Tiểu Trùng ở phòng bệnh, thức ăn cũng nấu nhạt ít muối giống Tiểu Trùng, nên khẩu phần ăn của cô ngày càng ít đi, mỗi ngày chỉ ăn một ít là bỏ bát đĩa xuống không ăn nữa. Thịt bò hầm là món lúc nhỏ cô rất thích, cô còn nói bỏ ớt rất ngon, hy vọng bây giờ Hạ Mạt vẫn còn thích.

Hạ Mạt chợt thấy ấm áp trong lòng, cô không nén được quay sang nhìn Âu Thần, thấy anh cũng gầy đi rất nhiều. Từ lúc Tiểu Trùng nằm viện lần nữa, Hạ Mạt đã dành hết tâm sự cho Tiểu Trùng, cô lại chưa từng nói chuyện với Âu Thần lần nào, từ đơn ly hôn đó đến nay vẫn còn trên đầu tủ của cô.

“A, thơm quá”, Doãn Trường hít một hơi thật sâu rồi cười nói, “chị à, chị thật hạnh phúc đó, anh rể vừa chu đáo lại hết lòng chăm lo cho chị, ngay cả món ăn lúc trước chị thích cũng không quên, em cũng rất muốn ăn nhưng tiếc giờ không ăn được, chị nhất định phải ăn nhiều một chút, ăn giúp phần của em luôn được không?”

“Được.”

Doãn Hạ Mạt cười và trả lời, đang chuẩn bị gấp thức ăn, cô ngừng lại nhỏ nhẹ hỏi Âu Thần, “Anh chưa ăn cơm phải không?”. Hôm nay Âu Thần phải đi gặp một vị bác sỹ nổi tiếng người nước ngoài, lại còn mang cơm vào đây, thời gian gấp rút như vậy chắc chắn chưa kịp ăn uống gì rồi.

“...”

Âu Thần chưa kịp trả lời, Doãn Hạ Mạt đã lấy đĩa bát đặt trước mặt anh, cô dịu dàng nói, “Ăn đi anh, nếu ăn không đúng giờ sẽ lại bị đau dạ dày đấy”. Doãn Trường nhìn chị và anh rể quan tâm nhau, cậu thấy lòng mình ấm lại, trong mắt thấp thoáng một giọt lệ vui sướng. Có lẽ chị Hạ Mạt lấy anh Âu Thần là Thượng đế đã ban cho cậu sự an ủi quý báu nhất. Âu Thần yêu chị như vậy, và hình như chị cũng ngày càng mở lòng đón nhận Âu Thần hơn. Như vậy sau khi cậu ra đi, chị vẫn sẽ hạnh phúc...

“Sau này hàng ngày chúng ta cùng ăn cơm đi,” đột nhiên Doãn Trường đề nghị như vậy, “như vậy thì ở phòng bệnh cũng giống như ở nhà”.

Doãn Hạ Mạt hơi bất ngờ, cô quay sang nhìn Âu Thần, thấy Âu Thần cũng đang nhìn mình, lòng cô thoáng bồi hồi. Doãn Hạ Mạt dịu dàng nói, “Được, nếu anh rể của em có thời gian thì mình sẽ cùng ăn cơm.”

“Được”.

Âu Thần gấp thịt bò vào bát Hạ Mạt và nhìn cô ăn.

“Nhưng ba người ăn vẫn chưa vui.” Doãn Trường cười nói, “Chị à, chị phải cố gắng, sau này lúc ăn cơm em muốn tự tay đút cho cháu em, có trẻ con nhất định sẽ vui hơn nhiều...”

Trong phòng bệnh vang lên những tiếng cười ấm áp, dường như viễn cảnh tốt đẹp đang diễn ra trước mắt, dường như có thể vĩnh viễn sống một cách vui vẻ và hạnh phúc.

Ngày qua ngày, chớp mắt mùa đông lạnh lẽo đã qua đi, ngày dài ra và đêm dần ngắn lại. Hoa đỗ quyên trên bệ cửa đến kỳ lớn rất nhanh, những đóa hoa màu tím sen đang nở rộ chen chúc trong đám lá xanh um.

Doãn Hạ Mạt đến phòng làm việc của bác sỹ, Âu Thần có chuyện phải đi không có ở đây. Trong phòng bệnh chỉ có Doãn Trừng và Trân Ân. Doãn Trừng ngồi tựa đầu vào đầu giường, chăm chú ngắm nhìn hoa đỗ quyên trên bệ cửa, cây bút chì trong tay nhẹ nhàng phác thảo lên quyển sách.

“Nghỉ tay chút đi, cậu đã vẽ nửa tiếng rồi đấy.”

Trân Ân rót một ly nước nóng nhẹ nhàng đặt lên đầu giường, cô đau lòng nhìn Doãn Trừng, sắc mặt cậu tái nhợt một cách lạ thường, hơi thở rất yếu, bàn tay yếu ớt cầm bút chì ngừng lại, nhắm mắt ngưng một lát mới có thể tiếp tục vẽ.

“Chỉ còn chút nữa là hoàn thành rồi.”

Doãn Trừng cười và tiếp tục chăm chú vẽ. Hoa đỗ quyên nở rộ trên trang giấy, Hạ Mạt tay cầm bình tưới nước quay đầu lại nhìn cậu mỉm cười, cây bút chì nhẹ nhàng vẽ ra một nụ cười rạng rỡ nở trên gương mặt Hạ Mạt.

Trân Ân từng người nhìn Doãn Trừng như muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi.

Mỗi khi có Hạ Mạt trong phòng bệnh, Tiểu Trừng tỏ ra vừa khỏe khoắn vừa vui vẻ, cười nói như một đứa trẻ, nhao nhao đòi ra ngoài chơi ném tuyết, làm như cơ thể cậu có một nguồn sức lực vô hạn. Nhưng cứ mỗi khi không có Hạ Mạt, Doãn Trừng trở lên im lặng lạ thường, ngoài việc vẽ ra, cơ thể ốm yếu của cậu thường chỉ bất lực nằm trên giường, dường như thiếp đi lại như muốn hôn mê, sắc mặt xanh xao như thể mạng sống đang dần dần tan biến.

“Tiểu Trừng...”

Trân Ân nhìn Doãn Trừng hồi lâu, nhìn gương mặt hốc hác của Doãn Trừng trong nắng chiều, cuối cùng không nhìn được Trân Ân do dự hỏi,

“Có phải cậu đang giả bộ đúng không? Cậu chỉ sợ Hạ Mạt lo lắng, cho nên trước mặt cô ấy cậu mới giả như đang rất khỏe, sức khỏe như đang đỡ hơn rất nhiều, nhưng thật sự không phải vậy đúng không?”

“...”

Doãn Trường ngưng bút.

“Tại sao phải làm như vậy? Mỗi ngày đều đóng kịch trước mặt Hạ Mạt sẽ rất mệt, cậu chịu nổi sao? Tại sao không nghỉ ngơi cho khỏe, Hạ Mạt hi vọng nhìn thấy cậu thực sự khỏe lên chứ không phải những hành động giả như vậy đâu, mệt rồi thì phải nghỉ ngơi, không nên cứ giả bộ là đang khỏe, như vậy chỉ làm cho cơ thể yếu thêm thôi.”

Doãn Trường nhìn nụ cười của Hạ Mạt trên cuốn tập phác thảo, hạ giọng nói:

“Nhưng đây là niềm vui sau cùng em lưu lại cho chị ấy.”

“Cậu đang nói nhảm gì đó?!” Trân Ân hoảng hốt nói.

“Bệnh của em không thể chữa khỏi được, khi còn sống được ngày nào, em sẽ cố gắng làm cho chị ấy vui, không vì chuyện của em mà u sầu”. Doãn Trường cười nói.

“Nói năng nhảm nhí, tại sao lại nói những lời đáng sợ như thế!”

Người Trân Ân run lên, nỗi sợ hãi bao trùm khắp người, trong lòng Trân Ân vô cùng hoang mang!

“Sao cậu lại có thể chết được! Không phải mỗi ngày cậu đều nói là cậu cảm thấy mình ngày càng khỏe lên hay sao?! Cậu nói mình mập lên, cậu cảm thấy có thể ra ngoài chơi ném tuyết, cậu chẳng phải đã nói rằng sau khi khỏe lại sẽ cùng nhau chơi đắp người tuyết?! Sao tự nhiên lại nói thế?!”

Tiếng nói của Trân Ân đột nhiên nghẹn lại, cô cuống quýt lắc đầu, nước mắt rơi lã chã, trong đầu trống rỗng nói, “Không được, cậu sai rồi, nhất định là cậu sai rồi, cậu sẽ không chết, cậu sẽ khỏe lên thôi, sẽ được xuất viện sớm thôi mà...”

Ngoài cửa là một màu tuyết trắng xóa.

Hoa đỗ quyên trên bệ cửa cũng đua nhau nở rộ.

“Xin lỗi, hãy quên những điều em vừa nói đi.” Trong tiếng nói của Doãn Trường đượm chút chua xót, rồi cậu nhẹ nhàng mỉm cười nói, “Chị Trân Ân,

lúc trước em hứa là sẽ vẽ cho chị một bức tranh đúng không?”.

Tiểu Trùng lấy ra một bức họa trong tập tranh trên đầu tủ ra, cười nói, “Vẽ xong rồi chị xem có thích không”.

Trong bức tranh là cảnh con đường đi đến tiệm bánh kem, hai bên toàn là cỏ thơm, màu tím, Tiểu Trùng đang đạp xe, Trân Ân ngồi phía sau mặt ửng hồng, hai tay vung vẩy múa hát rất vui.

Trân Ân trong bức họa vui vẻ vô tư lự...

Trân Ân ngẩn người nhìn bức họa. Lúc đó cô và Hạ Mạt làm ở tiệm bánh kem, Tiểu Trùng thường đến đó xem họ làm. Khi cô và Hạ Mạt phục vụ khách hàng thì Doãn Trùng luôn ngồi trong góc khuất xem sách và vẽ tranh. Khoảng thời gian đó rất hạnh phúc, cô cũng thường ganh tị nhất là lúc nào Tiểu Trùng cũng để Hạ Mạt được ngồi trước xe trong vòng tay của cậu ấy, còn cô mãi mãi cũng chỉ có thể ngồi đằng sau mà thôi...

Nước mắt nhỏ giọt xuống bức họa và từ từ loang ra trên những cây cỏ thơm.

“Tôi rất thích bức họa này, trong bức họa chỉ có tôi và cậu”, Trân Ân hít mũi, đưa tay quạt nước mắt trên mặt, “thực ra từ trước đến giờ cậu chưa từng đạp xe chở tôi một mình, mỗi lần có Hạ Mạt, cậu mới đạp xe chở tôi. Nếu không có Hạ Mạt, cậu sẽ cuống cuống lên tìm cô ấy, coi như không có tôi vậy.”

“Vậy sao?” Doãn Trùng nhớ lại.

“Đương nhiên là đúng vậy rồi!”. Trân Ân khóc thút thít như thể không cách nào ngăn được nước mắt đang trượt từ trên mặt xuống, “Lúc đó trong lòng tôi vừa chua xót vừa ganh tị, tôi hy vọng có một ngày cậu sẽ chú ý tới tôi, chỉ chú ý tới tôi mà không phải vì tôi là bạn của Hạ Mạt. Lòng ganh tị đó có lúc mạnh đến nỗi làm cho tôi sợ hãi, tôi sợ tôi sẽ biến thành một người xấu, sẽ ghét Hạ Mạt vì Hạ Mạt đã chiếm tất cả sự chú ý của cậu”.

“Chị Trân Ân...”

“Vì không biến thành người xấu, không để cậu ghét tôi, nên tôi đã cố gắng làm bạn thân nhất của Hạ Mạt, tôi tiếp cận cô ấy, quan tâm đến cô ấy, chỉ có cách đối xử tốt với cô ấy, cậu mới đối xử tốt với tôi. Nhưng cậu xem tôi vẫn là một người xấu, tình bạn tôi dành cho Hạ Mạt không trong sáng, bởi

vì muốn ở gần bên cậu nên mới tiếp cận cô ấy!”

Từng giọt, từng giọt nước mắt rơi xuống, Trân Ân vừa khóc vừa đau khổ nói, “Những lời vừa nãy cậu nói, đều là thật đúng không?! Cậu sắp chết thật rồi sao, không thể nào bình phục lại nữa, có lẽ sẽ chết rất nhanh, cho nên cậu mới nói những lời đó, đúng không?! Tôi biết tại sao cậu lại nói với tôi những lời đó! Bởi vì cậu sợ Hạ Mạt đau lòng! Cho nên trước mặt cô ấy, cậu mới giả bộ là mình rất khỏe! Nhưng mà... nhưng mà cậu sợ sau khi cậu chết, Hạ Mạt sẽ rất đau lòng, sẽ rất buồn cho nên cậu muốn đến lúc đó, tôi sẽ an ủi cô ấy thật tốt, cho nên cậu mới nói với tôi những lời này, có đúng không?!”

“Chị Trân Ân ...”

Doãn Trường sững người nhìn Trân Ân.

“Đừng gọi tôi là chị Trân Ân, tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, gọi tôi là Trân Ân được rồi, tôi không phải chị của cậu, Hạ Mạt mới là chị của cậu, tôi không phải.” Trân Ân đau đớn khóc.

“Xin lỗi chị Trân Ân”, Doãn Trường hạ giọng nói, “nhưng trong lòng em, chị là người chị thứ hai. Dù chị làm bạn với chị em vì nguyên nhân gì đi nữa, chị đều giúp đỡ chị em hết sức mình, em rất cảm ơn Thượng đế đã cho chị em một người bạn như chị, cũng rất cảm ơn chị xưa nay đã luôn bên cạnh chị em.”

“Tiểu Trường” Nước mắt Trân Ân ướt nhòa, lòng cô cũng tràn ngập đau khổ.

“Nếu như còn có kiếp sau”, Doãn Trường chăm chú nhìn vào đôi mắt ướt đầm của Trân Ân mỉm cười nói , “em sẽ gọi tên chị, không coi chị là một người chị gái nữa.”

“Thật không?”

“Thật.”

“Là cậu nói đó, cậu không được nuốt lời, tôi sẽ nhớ lời hứa của cậu. Nếu như có kiếp sau mà cậu quên đi những lời này thì tôi sẽ hận cậu lắm!” Trân Ân đang khóc bỗng mỉm cười rồi lấy tay quạt nước mắt, rồi lại càng khóc nhiều như nước vỡ bờ không ngăn lại được.

“Vậy tôi cũng hứa với cậu.”

Rốt cuộc đã cầm được nước mắt, Trân Ân cố gắng hít thở sâu, mỉm cười, đưa tay phải lên làm cử chỉ giống như thề nói, “Tuy tôi rất ngặt, tuy tôi không có nhiều sức lực, nhưng tôi xin thề rằng tôi sẽ dùng tất cả mạng sống của mình để bảo vệ Hạ Mạt. Nếu cậu không còn nữa, tôi sẽ thay cậu bảo vệ, chăm sóc cô ấy, làm cho cô ấy suốt đời bình an vui vẻ!”

“Chị Trân Ân ...”

Khóe mắt Doãn Trường cũng hơi đỏ lên.

“Nhưng cậu hứa với tôi là không thể từ bỏ hy vọng điều trị. Có lẽ sự bi quan đó là do cậu suy nghĩ vớ vẩn, cậu sẽ bình phục lại, sẽ có kỳ tích xảy ra!”. Hoa đỏ quỳên trên bệ cửa từ từ hé nở, từng giọt nước trên là như từng giọt nước mắt trong tận đáy lòng Trân Ân.

Nhưng rồi sau đó, kỳ tích vẫn không xảy ra.

Sức khỏe của Doãn Trường ngày một yếu, sắc mặt ngày càng trắng như những hoa tuyết ngoài cửa. Tương phản với thời gian ban ngày và ban đêm của những ngày sau đông chí, thời gian hôn mê của cậu ngày càng dài, và thời gian tỉnh ngày càng ngắn lại.

Mỗi khi Hạ Mạt trong phòng bệnh, cậu vẫn cứ cực khổ làm bộ rất khỏe mạnh và vui vẻ, Hạ Mạt cũng dường như không hay biết gì, vẫn vui vẻ cười nói, như thể cậu có thể hồi phục rất nhanh. Mỗi lần Trân Ân cùng Tiểu Trường giả bộ vui vẻ làm cho không khí trong phòng bệnh nhẹ nhàng đi, cô nhìn Hạ Mạt và Tiểu Trường cười đùa, trong lòng cô buồn bã như từng đợt sóng biển cuộn mình trong đêm tối.

Chẳng lẽ cậu có thể qua mặt được Hạ Mạt, Hạ Mạt thật sự không biết một chút gì hay sao?

Ra khỏi phòng bệnh.

Doãn Hạ Mạt ngồi trên băng ghế dài trước cửa phòng chờ dẫn nhìn khoảng không cuối hành lang, như toàn bộ sức lực đều bị vắt kiệt. Lúc này đưa ly

nước cho Tiểu Trùng, bàn tay cậu em yếu đến mức không cầm nổi nó. Doãn Hạ Mạt nhắm mắt lại, hàng mi đen hơi run, sắc mặt còn xanh xao hơn cả Tiểu Trùng.

“Hạ Mạt ...”

Trân Ân đi ra lo lắng nhìn Hạ Mạt. Đột nhiên nghe thấy tiếng Trân Ân, Doãn Hạ Mạt như phản xạ có điều kiện nhanh chóng mở to mắt lên đầy vẻ sợ hãi.

“Tiểu Trùng ...”

Tiểu Trùng đã hôn mê và choáng quá nhiều lần rồi, mỗi lần cấp cứu trở nên ngày càng gian nan, Âu Thần mời rất nhiều bác sỹ tới, nhưng bác sỹ nào xem xong bệnh lý cũng lắc đầu.

“Không, cậu ấy ngủ rồi.” Trân Ân vội vàng giải thích, sau đó thấy khuôn mặt gầy guộc tiều tụy của Hạ Mạt, cô nói, “Cậu có cần nghỉ một lát không, hình như cả tuần nay cậu không ngủ rồi đấy”.

“Mình không sao.”

Doãn Hạ Mạt thở nhẹ sau đó đứng lên nói, “Mình tới phòng hội chẩn một lát”.

Trân Ân đứng ngăn người nhìn hình dáng Hạ Mạt dần khuất, Tiểu Trùng, rốt cuộc thì cậu đang diễn kịch cho Hạ Mạt xem, hay Hạ Mạt đang diễn kịch cho cậu ấy xem đây? Hoặc là trong lòng hai người đều biết rất rõ, chỉ vì không có cách nào chịu được khi nhìn người mình thương yêu đau khổ, nên mới phải vờ vui vẻ như vậy.

Có tiếng nói vọng ra từ phòng hội chẩn, Doãn Hạ Mạt đang định gõ cửa chợt khựng lại, bên tai vang lên tiếng chất vấn của Âu Thần và các bác sỹ không có cách nào giải thích được.

“Không còn cách nào sao?!”

Giọng Âu Thần ẩn chứa sự thất vọng và giận dữ.

“... Tất cả các phương pháp chúng tôi đều đã từng nghĩ rồi, cũng đã thử rất nhiều phương pháp nhưng tất cả đều vô hiệu với tình trạng bệnh của cậu ấy. Trên thực tế, cậu ấy có thể sống đến bây giờ đã là một kỳ tích rồi, lần sốc vào tuần trước vô cùng nguy hiểm, chúng tôi tưởng rằng...”

“Nếu như làm phẫu thuật thì sao? Dù phẫu thuật nguy hiểm nhưng vẫn còn

đờ hơn ngồi đây nhìn cơ thể cậu ấy ngày một suy kiệt!”

“Phẫu thuật chỉ càng làm cho cậu ấy yếu thêm thôi, chúng tôi đã nghiên cứu nhiều lần rồi, khả năng rủi ro của phẫu thuật rất lớn. Cơ hội sống sót sau phẫu thuật là rất ít.”

“Tôi mời các ngài đến đây không phải để nghe các ngài nói những lời này! Làm bác sỹ, việc của các ngài là trị bệnh, phải nghĩ ra cách cứu sinh mạng cậu ấy! Tôi không tin là cậu ấy sẽ chết! Cậu ấy mới hai mươi tuổi, cậu ấy không thể không có chút hi vọng nào!”

Âu Thần phần nộ gằn giọng làm không khí trong phòng hội chần im lặng đến đáng sợ, hồi lâu, trong phòng lại có âm thanh một mẻ khăn khăn của Âu Thần.

“Đừng để Hạ Mạt biết, nếu như cô ấy hỏi thì các ngài hãy nói đang tìm cách, bệnh của Tiểu Trùng không hoàn toàn tuyệt vọng đâu...”

Lớp tuyết trên ban công vẫn chưa tan, tiếng bước chân lạo xạo, tuyết sáng đến chói mắt. Doãn Hạ Mạt đờ đẫn đi cho đến khi những chân song hành lang lạnh buốt ngăn cô lại.

Mắt cô dường như không chút động đậy.

Cô ngẩn người nhìn xuống lầu.

Trong đầu cô trống rỗng, lạnh lẽo và trơ ra như lớp tuyết phủ trắng xóa phía dưới lầu.

Mùa đông năm nay ở New York tuyết rơi rất nhiều. Mỗi lần tuyết rơi Lạc Hi đều ra ngoài mòng lung ngăm nhìn một lát rồi đưa tay hứng bông tuyết rơi ngoài trời, những bông tuyết mát lạnh óng ánh như tối hôm chia tay Doãn Hạ Mạt. Dường như quanh đây còn phảng phất mùi hương của cô ấy. Hình như bóng cô chỉ tan biến đi trong chốc lát.

Tới New York, rời bỏ làng giải trí xô bồ, thoát khỏi đám người suốt ngày cứ vây chặt mình, cuộc sống của Lạc Hi đột nhiên trống trải. Có lẽ, lâu nay

anh đã quá quen với cuộc sống bận rộn, mệt mỏi quay cuồng như con thoi, khi ngừng lại anh không biết rốt cuộc mình muốn làm gì.

Căn hộ của anh nằm trong khu sang trọng bậc nhất ở New York.

Mỗi ngày anh nhìn dòng xe qua lại, dòng người hối hả phía ngoài cô đơn như sương đêm dày đặc bao trùm lấy anh. Anh đã tập hút thuốc và hay uống rượu, bắt đầu những chuỗi ngày mất ngủ, và cả đêm ngồi chờ điện thoại.

Đã nhiều lần anh muốn nhắc điện thoại gọi vào số máy quen thuộc kia, dù là không nói chuyện, dù là chỉ có thể nghe được tiếng nói của Hạ Mạt thôi.

Anh tưởng rằng có thể rời xa cô.

Tưởng rằng rời xa thành phố nơi cô sinh sống, khoảng cách xa xăm sẽ làm anh dần quên được cô, nhưng sau khi ra đi, trái tim anh vẫn thuộc về nơi ấy.

New York tuyết rơi rất nhiều.

Lạc Hi đứng đó mặc cho tuyết rơi phủ đầy khắp người, hôm nay là tết âm lịch, anh biết ở bên kia tuyết cũng đang rơi, có thể cũng có những bông tuyết như thế này rơi trên người cô ấy.

Hoa tuyết bay bay ngoài cửa sổ.

Doãn Hạ Mạt xanh xao gầy guộc ngồi trên giường bệnh, Âu Thần đã chuẩn bị xong tất cả các công đoạn để mở triển lãm tranh, nhưng một tuần nay Doãn Trừng dường như luôn hôn mê. Âu Thần đứng phía sau cô, anh ôm chặt bờ vai cô, như muốn cô dựa vào cơ thể anh mà nghỉ ngơi một lát nhưng người Hạ Mạt lạnh cóng, cứng đờ, như thể tất cả các dây thần kinh trong người cô đều mất hết tính đàn hồi.

Sùi cảo trong bình giữ nhiệt đặt trên đầu giường đã nguội lạnh từ lâu, có tiếng pháo từ xa truyền đến đánh thức họ, hôm nay là mùng Một Tết.

Mùa đông đã từ từ trôi qua nhưng tuyết vẫn rơi không ngừng.

Mùa xuân sắp đến rồi, hoa đào quỳên trên bệ cửa đã bắt đầu tàn.

Lạc Hi theo học lớp đạo diễn ở Đại học New York. Nhiều năm nay làm việc trong làng giải trí, chất biểu diễn đã ngấm vào máu thịt, anh không nỡ

vứt bỏ hoàn toàn mà lựa chọn phương pháp nghiên cứu nó từ một góc độ khác.

Từ nhỏ anh đã có tư chất tốt nên thích ứng với cuộc sống đại học rất nhanh. Bài tập hàng ngày chất chồng dường như chiếm hết thời gian của anh, chiếc tủ đầu giường chất đầy sách. Như một học sinh phổ thông, hàng ngày anh tự lái xe đến trường, buổi trưa ăn qua loa ở căng tin, buổi tối cũng chỉ là những thực phẩm ăn liền, chỉ cần cho vào lò vi sóng làm nóng rồi ăn.

Chứng mất ngủ cũng dần dần đỡ.

Lúc mệt mỏi Lạc Hi cũng có thể ngủ được. Trong giấc mơ, lúc nào cũng chập chờn sương mù, có lúc anh thấy mình ngồi trong sân nhà dưới gốc cây anh đào, có lúc đứng trước dãy lầu mà trước kia Hạ Mạt ở, có lúc đứng chờ trên con đường mà xe cưới Hạ Mạt chạy qua... nhưng trong giấc mộng, dù anh có chờ bao lâu đi nữa, Hạ Mạt vẫn không bao giờ xuất hiện...

Một hôm Khiết Ni điện thoại đến, rốt cuộc anh đã hỏi, “ Cô ấy vẫn khỏe chứ?”.

Khiết Ni từng người mấy giây rồi trả lời, “Lâu rồi không nghe tin tức gì về chị ấy...”

Không có tin tức gì có lẽ cũng là một tin tốt. Có lẽ Hạ Mạt đang sống rất hạnh phúc, ít nhất cũng còn tốt hơn sống bên cạnh anh.

Trong hành lang bệnh viện, những đóa hoa đón Tết vàng rực đầy sức sống như chấp chới theo bước chân Trân Ân. Cô phấn khởi đi đến bệnh viện, hy vọng có thể làm cho Tiểu Trùng ngạc nhiên và thích thú. Nhưng đến phòng thì Tiểu Trùng lại đang được cấp cứu!

Tiểu Trùng hôn mê trên giường bệnh, sắc mặt xanh xao.

Các dụng cụ cấp cứu, các bác sỹ đang khẩn trương cứu chữa!

Trân Ân bị y tá chặn lại, cô sợ hãi nhìn qua lớp kính cửa phòng bệnh xem tình hình cấp cứu bên trong, mỗi lần cấp cứu dường như ngày càng trở lên khó khăn hơn, như thể con ác quỷ muốn cướp đi sinh mạng của Tiểu Trùng đang ngày càng mạnh hơn!

Âu Thần đứng bên Hạ Mạt, ôm chặt đôi vai cô, chốc chốc lại hỏi bác sỹ và y tá tình hình bên trong như thế nào, thỉnh thoảng lại cúi đầu xuống nhẹ

nhà an ủi Hạ Mạt.

Trong vòng tay Âu Thần, Hạ Mạt dường như không nghe thấy gì, chỉ còn đôi mắt đen thăm thẳm. Toàn bộ sức lực của Hạ Mạt đều ngưng tụ trên người của Tiểu Trường đang hôn mê trong phòng bệnh kia, người cô run run như thể niềm hy vọng cuối cùng của cô cũng đang dần dần tan vỡ.

Chuyện học hành ngày càng bận rộn, biểu hiện xuất sắc của Lạc Hi khiến cho các giảng viên hài lòng, bạn bè cũng ngày càng nhiều.

Shipiger là học sinh cũ cùng trường của anh đã hai lần đoạt giải Oscar cho đạo diễn xuất sắc nhất, trong một lần về lại trường cũ gặp Lạc Hi, vẻ đẹp cuốn hút của chàng trai phương đông phong nhã đã lọt vào mắt xanh của ông. Sau khi nghe nói anh đã từng là diễn viên rất nổi tiếng, đạo diễn này đã tìm những bộ phim anh đóng để xem, sau đó liên tục liên lạc với anh, hy vọng có thể mời anh đóng vai nam chính trong một bộ phim.

Lạc Hi từ chối tất cả những lời mời.

Hàng đêm anh vẫn ăn những thực phẩm ăn liền, đọc sách, hoặc lặng lẽ đứng ở phòng ngủ nhìn ra phía trước cửa sổ, anh hứa sẽ quên cô ấy, không bao giờ xuất hiện trước mặt cô ấy nữa.

Cành hoa Tết nở rộ trên bệ cửa phòng bệnh.

Doãn Trường chưa từng thấy nó.

Cậu nằm trên giường bệnh, liên tục hôn mê. Sau mấy lần cấp cứu trị liệu, bác sỹ đành bó tay. Cậu lại rơi vào tình trạng hôn mê sâu và có thể sẽ không tỉnh lại, chỉ có tiếng “tít tít” của máy điện tâm đồ kêu đều đặn chứng minh cậu vẫn còn sống.

Ngày lại ngày trôi qua, Doãn Trường vẫn hôn mê. Các bác sỹ ngày càng tập trung hơn, liều dùng của các thứ thuốc ngày càng tăng, nhưng đều vô hiệu với cơ thể của Tiểu Trường, mọi cử động của các cơ quan trong cơ thể cậu

ngày càng yếu.

Cuối cùng vào một buổi chiều, điện tâm đồ phát ra tiếng cảnh báo đau đớn.

“Tít...”

“Tít...”

Nhìn đường chỉ đứt đoạn trong điện tâm đồ, sắc mặt Doãn Hạ Mạt trắng bệch, cô bật dậy định nhấn chuông cấp cứu nhưng nửa tháng nay không ngủ, thân người cô bỗng nặng trĩu, cô hoa mắt lão đảo. Âu Thần một tay chộp đến đỡ Doãn Hạ Mạt, một tay nhấn chuông cấp cứu, nhìn sắc mặt Doãn Trừng trắng bệch như người chết và cảm nhận được cơ thể Hạ Mạt lạnh lẽo run lên từng chập, lòng Âu Thần càng trĩu nặng hơn.

Các bác sỹ, y tá xông vào phòng bệnh, Trân Ân hoảng sợ thất sắc nhìn cảnh tượng cấp cứu quen thuộc vốn đã xảy ra như cơm bữa trước mắt cô. Lần này cô còn khủng hoảng hơn nhiều so với lần trước, cô bịt chặt miệng mình, sợ hãi đến nỗi chỉ muốn khóc, có một linh cảm khủng khiếp đang trói chặt cô.

“Xin tránh ra!”

Y tá đẩy họ tránh xa chỗ giường bệnh, cấp cứu khẩn cấp và tiếng bác sỹ la lối làm các y tá không kịp đẩy họ ra khỏi phòng bệnh như thường ngày.

“Tim ngừng đập.”

Một bác sỹ la lên, đè mạnh lên ngực Doãn Trừng.

“Huyết áp sắp bằng không”.

“Chích vào tuyến tụy”.

“Vâng.”

“Huyết áp đã bằng không”.

“Chích thêm vào tuyến thận”.

Cảnh tượng giống như một bộ phim trắng đen không âm thanh đang diễn ra, các bác sỹ gấp rút khẩn trương dùng các thiết bị cấp cứu đã thường trực trong phòng, máy đo điện tâm đồ tiếp tục phát ra những âm thanh gay gắt, Doãn Trừng nằm yên như ngủ trên giường bệnh, cánh tay trái với những lỗ kim bị truyền dịch chi chít trượt từ trên giường bệnh xuống.

“...”

Cơ thể Doãn Hạ Mạt cứng đờ chợt run lên, Âu Thần ôm chặt cô trong vòng

tay, anh cảm nhận được thân thể cô lạnh như tảng băng, những cơn run kịch liệt dường như đang làm cho tảng băng rạn nứt ra thành từng khối nhỏ!

“Tiểu Trùng ...”

Trần Ân không thể khống chế mình được nữa, nước mắt giàn giụa, cô khóc lên.

“Xoa tim vô hiệu”.

Bác sỹ ép lên người Doãn Trùng, mồ hôi đầm trán, máy đo điện tâm đồ vẫn hiện lên những đường thẳng như cũ.

“Dùng điện kích.”

Một bác sỹ la lên, y tá lập tức đưa cho ông ta bản kích điện đã chuẩn bị từ trước, bác sỹ cầm bản điện kích.

“Phích...”

Cơ thể Doãn Trùng giật lên cao.

“Cho dòng điện mạnh thêm”. Bác sỹ la lên.

“Phích...”

Cơ thể Doãn Trùng lại lần nữa bật lên và rơi xuống.

“Cho dòng điện mạnh thêm.”

“Phích...”

Cơ thể gầy guộc và mỏng manh của Tiểu Trùng bị hút lên cao sau đó lại trở về vị trí cũ. Máy đo điện tâm đồ vẫn liên tục kêu, chỉ thấy hiện lên một đường gạch thẳng ngang, không có bất cứ một dấu hiệu nào của tim...

“... Rất xin lỗi, chúng tôi đã làm hết sức mình...”

Trong ánh nắng trưa, vị bác sỹ đi về phía Hạ Mạt, gương mặt ông hoảng hốt, đôi mắt nheo nheo vì bị chói, âm thanh giọng nói của ông như sợi xơ bông đứt gãy chập chờn bay vào tai cô.

“...”

Doãn Hạ Mạt hoảng hốt, cô nghiêng đầu như thể muốn nghe xem bác sỹ nói gì, đôi mắt cô đờ đẫn và mông lung. Doãn Hạ Mạt mấp máy môi lẩm bẩm điều gì đó, nhưng không ai nghe rõ được cô nói gì.

“Ông nói dối, Tiểu Trùng không thể chết được, tại sao không tiếp tục cứu cậu ấy, Tiểu Trùng không chết, cậu ấy còn sống, các ông đứng đây làm gì, mau đi cứu cậu ấy đi, đi cứu Tiểu Trùng đi!!!”

Trân Ân xông lên giật cổ áo bác sỹ, cô tức giận gào khóc, nước mắt giàn giụa trên mặt cô, Tiểu Trường không chết đâu, dù cho, dù cho ông trời có tàn nhẫn đến đâu đi nữa, cũng không nhẫn tâm cướp đi sinh mạng của cậu ấy, cậu ấy còn trẻ như vậy kia mà!

“Xin cô giữ im lặng một chút!”

Các y tá vội kéo Trân Ân ra, như giải thoát cho vị bác sỹ thoát khỏi cơn thịnh nộ của cô, Trân Ân hoàn toàn suy sụp, cô lại thét lên, “Mau đi cứu Tiểu Trường, nếu không tôi sẽ kiện các ông, cậu ấy còn sống, cậu ấy chưa chết đâu!”.

Nhìn Tiểu Trường nằm im thín thít trên giường bệnh như đang ngủ rất say, trong lòng Âu Thần, nỗi đau khổ dâng tràn, anh nhắm chặt mắt rồi lại đưa mắt nhìn về phía Hạ Mạt. Cô đang đứng như ngậy như dại, dường như muốn tập trung để nghe rõ cái gì đó.

“...”

Đôi môi nứt nẻ của cô đang lẩm bẩm điều gì không rõ, ánh mắt dịu hiền và mông lung lắm.

“Hạ Mạt!”

Âu Thần đau khổ tột cùng, anh nhớ lại sáu năm trước lúc cha mẹ nuôi của cô mất, cô cũng hoảng loạn điên cuồng dưới gốc cây anh đào.

“...”

Doãn Hạ Mạt đang lẩm bẩm như đang nói chuyện với một người vô hình nào đó, âm thanh nhỏ nhẹ, trên gương mặt lại có vẻ như đang cười.

“Hạ Mạt!”

Âu Thần khẽ kêu lên trong đau đớn, anh đưa tay định kéo cô vào lòng, một cảm giác khủng khiếp và lạnh lẽo tràn khắp người Âu Thần, anh thà nhìn cô đau khổ gào thét như Trân Ân còn hơn là rơi vào tình trạng mông lung như lúc này.

“...”

Doãn Hạ Mạt gạt phăng cánh tay Âu Thần, cô tiếp tục ngăn người ra nghe, rồi nhẹ nhàng đi đến giường bệnh, bước chân cô rất nhẹ nhàng, vừa đi vừa lẩm bẩm.

Trong phòng bệnh phút chốc trở nên yên tĩnh lạ thường.

Ánh mắt Âu Thần sâu thẳm, anh định bước chân đi theo cô nhưng chợt ngừng lại. Trân Ân cũng chờ người nhìn Hạ Mạt, đôi tay đang nắm lấy cổ áo bác sỹ từ từ buông ra. Các bác sỹ và y tá không biết phải làm gì, tất cả đều bất lực nhìn Hạ Mạt đang nhẹ nhàng bước đến giường bệnh.

Trong không gian tĩnh mịch ấy, tiếng lẩm bẩm của Hạ Mạt được mọi người dần dần nghe ra.

“Mọi người nghe...”

Hạ Mạt nói nhỏ, cô đứng bên giường bệnh rồi nhẹ nhàng nằm phục xuống, đưa tay vuốt nhẹ lên gương mặt xanh xao của Tiểu Trùng.

“Mọi người nghe xem...”

Tiếng nói dịu dàng vang lên trong phòng bệnh yên tĩnh.

“Tít...”

“Tít...”

Đột nhiên máy đo điện tâm đồ vang lên một tràng âm thanh! Một vệt thẳng đã có dấu hiệu nhấp nhô! Máy y tá ngạc nhiên trố mắt, các bác sỹ vội vàng chạy qua! Sau khi tiến hành kiểm tra, các bác sỹ dường như đã nói gì với nhau, sau đó họ lặng lẽ bỏ ra khỏi phòng bệnh.

Trên giường còn lại Tiểu Trùng nằm như một hoàng tử ngủ trong tranh, bờ mi dài và đen nhẹ nhàng rung động sau đó từ từ mở mắt ra.

“Chị...”

Màu vàng óng rực rỡ của ánh nắng buổi trưa vương trên hàng mi Tiểu Trùng. Nhìn thấy Hạ Mạt, khóe môi cậu từ từ hé mở nụ cười, trong không khí yên tĩnh của phòng bệnh, nụ cười ấy dường như cũng được nhuộm màu vàng óng.

“Rốt cuộc thì em cũng đã tỉnh lại rồi.” Doãn Hạ Mạt dùng tay vuốt nhẹ lên tóc của Tiểu Trùng, hai giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống, những tia sáng bị khúc xạ thành bảy sắc óng ánh chiếu lên cơ thể xanh xao của cậu, Hạ Mạt nói, “Em biết không, lúc nãy họ nói em đã chết rồi.” Ánh mắt Doãn Trùng trong vắt như mặt hồ mùa xuân.

“Sao em có thể chết được? Em đã hứa với chị là em sẽ mãi mãi bên chị, mãi mãi không rời xa chị mà...”

“Phải, chị nhớ. Cho nên chị đã không bị họ gạt”.

Ngón tay Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt ấm áp của Doãn Trùng, cô cúi xuống tròng mắt nhìn Doãn Trùng, “Em xem, chị đâu có khóc, chị đâu có bị họ gạt...”

“Chị...”

Trong ánh nắng vàng rực, gương mặt vui tươi của Doãn Trùng dường như sáng bừng lên, cậu như một đứa trẻ nhẹ nhàng cọ cọ vào ngón tay Doãn Hạ Mạt, “Em sẽ không chết, em không rời xa chị đâu.”

“Chị biết, em sẽ không chết đâu”.

Cô ôm Tiểu Trùng vào lòng, nhẹ nhàng vòng tay qua eo, dùng thân thể ấm áp của mình ôm chặt cậu, “Ông trời rất công bằng, ông đã cho ai thứ gì thì phải lấy lại một thứ khác. Ông ấy không cho em gì cả, nên ông ấy sẽ không lấy đi sinh mạng em đâu.”

“Chị... chị ôm em như vậy rất giống lúc nhỏ...” Tiểu Trùng nũng nịu nhắm mắt lại. “Lúc đó chị cũng thường ôm em như vậy, ru em ngủ, hát cho em nghe, còn nướng cánh gà cho em ăn, thơm quá...”

“Em muốn ăn hả?”

Trong lòng cô chua chát, từ lúc Tiểu Trùng nhập viện, cô chỉ làm những món ăn nhạt nhẽo cho Tiểu Trùng.

“Vâng, lâu rồi không được ăn...” Đôi mắt Tiểu Trùng long lanh như một đứa trẻ dụi vào lòng Hạ Mạt.

“Chị đi làm đây, có được không?”

“Nhưng em lại muốn chị ôm em như thế mãi, không muốn chị đi đâu.”

Doãn Trùng càng níu chặt hơn.

“Vậy đợi lúc em ngủ rồi, chị sẽ làm cho em ăn, được không?”

Doãn Hạ Mạt yêu thương vỗ về, lúc Tiểu Trùng mới chào đời, ngày ngày cô bế bồng cậu. Tiểu Trùng ngày xưa không khóc cũng không quấy, chỉ cần cô nhẹ nhàng vỗ về sẽ ngủ rất ngoan.

“Chị...”

Tiểu Trùng dần dần thiếp đi trong vòng tay của cô.

“Chị, em sẽ không chết, em sẽ mãi mãi sẽ ở bên chị...”

Minh Hiểu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 13

Cuối cùng thì tuyết cũng đã tan.

Ánh nắng rực rỡ nhưng vẫn mang chút không khí lạnh.

Chú mèo đen nằm bất động trên bệ cửa sổ, sữa bò trong cái bát trước mặt vẫn còn rất nhiều, nó vừa liếm sữa vừa lo lắng nhìn vào trong nhà. Không khí trong nhà yên tĩnh đến kỳ dị khiến con mèo đen mỗi lần cúi đầu xuống liếm sữa đều lập tức cảnh giác ngược ngay đầu lên.

Đây là căn nhà mà lúc trước Doãn Hạ Mạt và Tiểu Trùng ở.

Tất cả vẫn được bố trí như lúc cô chưa kết hôn. Đồ dùng trong nhà bếp vẫn nằm ở vị trí quen thuộc. Chiếc nồi màu trắng có vẽ hình con cá đã từng bị lấy đi giờ lại được đặt vào chỗ cũ.

Âu Thần đứng bên cửa nhà bếp.

Sống lưng anh vẫn thẳng tắp nhưng gầy đi rất nhiều. Cầm Âu Thần râu mọc lún phún, ánh mắt lặng lẽ nhìn Hạ Mạt bận rộn làm bếp như thường ngày.

Hương thơm đang tỏa ra từ nồi cơm điện trong bếp.

Doãn Hạ Mạt rửa cánh gà, sau đó mở lửa, đứng bên bếp chăm chú xào nấu. Nước sốt đã nổi bong bóng, đợi đến khi nước sốt hoàn toàn thấm vào, cô gắp cánh gà ra đĩa, mỉm cười và xúc một chén cơm, đặt lên mâm rồi bưng đi.

Âu Thần nhường đường trước cửa bếp.

Ánh mắt Doãn Hạ Mạt không có tiêu cự, dường như không nhìn thấy Âu Thần đang đứng cản đường, Hạ Mạt chẳng phản ứng gì đi luôn qua nhẹ nhàng như một đám mây. Đặt mâm cơm lên bàn, Hạ Mạt mỉm cười dịu dàng, dọn xong bát đĩa và đĩa cánh gà chiên vàng ra bàn, cô ngược đầu lên, hướng mặt về phòng của Tiểu Trùng gọi:

“Tiểu Trùng, ăn cơm đi!”

Sự đau khổ dồn nén trong lòng làm Âu Thần nắm chặt tay.

Nhìn Hạ Mạt đang ngo ngắc cười bên bàn ăn, nhìn cô kéo chiếc ghế trống

ra, nhìn đĩa cánh gà chiên vàng, một bát cơm, một đôi đũa mỗi ngày đều được bày trên bàn, dù đã quen với hành động của cô, nhưng nỗi đau day dứt trong lòng Âu Thần ngày một dữ dội hơn.

“... Có ngon không?”

Doãn Hạ Mạt dịu dàng nhìn vào ánh nắng chiếu trên chiếc ghế trống.

“... Ngon thì ăn nhiều một chút đi.”

Cô gấp một cái cánh gà vào bát của Tiểu Trường và cười mãn nguyện, ánh mắt dịu hiền như ngắm nhìn Tiểu Trường ăn một cách vui vẻ là chuyện hạnh phúc nhất đời cô.

“Em còn nhớ không, cách làm cánh gà là mẹ dạy cho hai chúng mình đấy.”

Hạ Mạt nghiêng đầu cười như nhớ lại, rồi cô lại gấp thêm một cái cánh gà bỏ vào trong bát, “Phải dùng nước sôi luộc sơ cánh gà, không thể nấu trực tiếp như vậy sẽ rất khó chín...”.

“... Sau đó cho dầu vào xào cánh gà lên, rồi thêm chút đường...” Hạ Mạt vừa nói vừa cười, “lần đầu tiên chị xào đường đến khét rồi mới cho cánh gà vào và thế là tất cả đều cháy đen, nhưng em vẫn nói ngon, lúc đó em gạt chị phải không?”

“...”

“...”

Ánh mặt trời chói chang, tiếng Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng tỏa ra khắp căn phòng, bên ngoài khung cửa sổ là cảnh sắc mùa xuân rực rỡ, con mèo đen vẫn nằm trên bệ cửa sổ liếm sữa. Những chiếc cánh gà trên cái bát ăn cơm ngày càng nhiều dần, dần dần, đến khi không còn để được nữa, Hạ Mạt mới ngơ ngác dừng đũa lại.

Và sau đó cô bắt đầu trầm mặc.

Ánh mắt hiền dịu từ từ mất đi từng chút, từng chút một, Doãn Hạ Mạt ngơ ngác ngồi, ngơ ngác nhìn cái bát đã đầy ắp cánh gà và chiếc ghế trống rỗng. Nét mặt Doãn Hạ Mạt không có chút biểu hiện gì, dường như cô không suy nghĩ gì cả, nếu không có người quấy rầy, cô có thể cứ mãi ngắm người ngồi như thế.

“Em cũng ăn chút đi có được không?”

Một cánh tay cẩn thận dùng muống chan một ít nước sốt vào cơm rồi múc

một miếng cơm đưa đến miệng cô.

“Dù là chỉ một chút thôi có được không?”

Giọng nói dịu dàng và cầu khẩn, chiếc miếng đang dần kề vào môi cô, Âu Thần muốn cô ăn chút gì đó dù là chỉ một chút. Từ khi Tiểu Trường hôn mê cho đến khi qua đời, cô hầu như không ăn bất cứ thứ gì, mấy ngày nay dù một hạt cơm, một giọt nước cô cũng chẳng đụng tới.

“Hạ Mạt...”

Nhìn Hạ Mạt mím chặt môi, nỗi đau đớn bất lực và khủng hoảng vây kín Âu Thần, không chịu nổi nữa, anh dang tay ôm chặt cô vào lòng, nhắm chặt mắt lại, đau đớn nói, “Đừng như vậy, em mà như vậy thì Tiểu Trường trên thiên đường nhìn thấy sẽ rất đau lòng.”

Trong vòng tay Âu Thần, đôi mắt Doãn Hạ Mạt mông lung nhìn về phía trước, đôi mắt vừa to vừa sâu, trống rỗng và vô hồn, cơ thể cô gầy trơ xương như thể toàn bộ da thịt đều đã tan đi hết.

“Coi như là anh cầu xin em...”

Cánh tay Âu Thần ôm chặt Doãn Hạ Mạt, cậu hận mình không thể hòa nhập sinh mạng mình vào trong cơ thể cô.

“... Ăn một chút được không?”

Dường như cảm nhận được sự đau khổ của Âu Thần, cơ thể cô không cứng đờ ra nữa. Âu Thần buông Hạ Mạt ra, lại một lần nữa xúc một miếng cơm đưa đến bên miệng cô. Đôi môi xanh xao nứt nẻ của cô vẫn khép chặt, Âu Thần ấn cái miếng vào đôi môi đang khép chặt của cô.

Nhìn cô ngơ ngác nuốt cơm, ánh mắt Âu Thần vui lên, anh dùng khăn giấy nhẹ nhàng lau quanh miệng cô, sau đó lại múc thêm một miếng cơm nhỏ, lần này để thêm chút thịt gà, lúc đưa miếng đến gần anh nhỏ nhẹ:

“Đúng như vậy rồi, ăn chút nữa đi...”

Đúng lúc này, sắc mặt cô xanh xao dị thường, trên ngực bắt đầu kêu “ực ực”, sau đó cô quay mặt đi há miệng “ưa” một tiếng rồi bắt đầu nôn!

Những thứ vừa được nuốt vào giờ bị cô nôn ra hết.

Doãn Hạ Mạt tiếp tục nôn thốc nôn tháo.

Liên tục từng ngụm lớn, sắc mặt cô trắng như tờ giấy, mồ hôi ướt đẫm, cô nôn ra chỉ toàn nước là nước.

“Hạ Mạt!”

Âu Thần đau đớn và tá hỏa đỡ lấy cô, cảm giác toàn thân cô lạnh toát đang run lên bần bật, cô nôn như thể ruột gan phèo phổi sắp phun cả ra ngoài, mặt cô không hề có vẻ đau đớn. Cơn nôn mửa và thái độ ngơ ngác đứng đưng này làm cho nỗi sợ trong lòng Âu Thần càng lớn dần lên.

Cơ thể cô dường như đã mất đi chức năng ăn cơ bản.

Bất luận là chuẩn bị cho cô món gì đi nữa, bất luận là vỗ về hay ép cô ăn đi nữa, cô vẫn ngơ ngẩn nhìn về phía trước, ép ăn thì lại nôn ra hết.

Cô gần tới mức đáng sợ.

Đã vậy ngày đêm lại không ngủ, dường như cơ thể cô cũng chẳng cần ngủ, chỉ khi nào bác sĩ chích thuốc an thần cô mới lịm đi. Cũng chỉ có những lúc cô mê man như vậy mới có thể truyền chút dinh dưỡng vào để duy trì sức khỏe.

“Đứa em yêu quý bất hạnh đã qua đời, Doãn Hạ Mạt đau khổ tuyệt vọng!”

Hôm nay các sạp báo đều nhặt tờ Nhật báo *Quất Tử* lên hàng trên cùng, tin nóng này phút chốc đã thu hút được rất nhiều người.

Từ khi Hạ Mạt rời khỏi làng giải trí để lấy chồng danh gia giàu có, cô đã dần thoát khỏi sự tò mò chú ý của mọi người. Tuy đám phóng viên săn tin cũng rất quyết tâm moi cho bằng được những tin tức về cô sau khi lấy chồng, tiếc rằng tập đoàn Âu Thị bảo vệ cô quá chu toàn, phóng viên các báo đài khó lòng tiếp cận được cô, nên sau một thời gian dài cũng đành bỏ cuộc.

Những gương mặt mới trong làng giải trí nhiều không đếm xuể, họ dần làm cho mọi người quên lãng cô. Chỉ đến khi tin tức mới này được đăng, Doãn Hạ Mạt mới một lần nữa xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người!

Ký giả Hoa Cẩm của Nhật báo *Quất Tử* đã đưa tin, em trai của Doãn Hạ Mạt là Doãn Trường đã qua đời vào nửa tháng trước, khi mới 20 tuổi. Tình

cảm giữa Doãn Hạ Mạt và em trai cô ấy rất sâu đậm, nên cô đã bị sốc nặng, tâm trạng cô lúc này vô cùng lạ lùng.

Đồng thời Hoa Cầm cũng đưa tin, căn cứ vào lời của một người đáng tin cậy tiết lộ, Doãn Hạ Mạt lấy thiếu gia Âu Thần của nhà họ Âu, không phải vì gia thế hiển hách của nhà họ Âu, mà vì lúc đó Doãn Trừng rất cần phẫu thuật để thay thận, vừa lúc đó chỉ có thận của Âu Thần mới thích hợp. Cuộc hôn nhân này chẳng qua chỉ là một cuộc đổi chác.

Đoạn tin này giống như một tảng đá ném xuống nước làm dấy lên một làn sóng trước mắt, những chuyện liên quan tới tâm trạng của Doãn Hạ Mạt sau khi để tang em trai và phía sau chuyện Doãn Hạ Mạt lấy chồng gia đình quyền thế bỗng chốc trở thành tâm điểm bàn luận của mọi người!

Các báo đài liên tục cử phóng viên theo sát thông tin này, biệt thự mà Doãn Hạ Mạt ở sau khi kết hôn đã bị phóng viên bao vây. Bệnh viện được đề cập trong bài báo của ký giả Hoa Cầm cũng không bị bỏ qua, đám phóng viên tìm tới các bác sĩ, y tá, thậm chí cả nhân viên vệ sinh để dò la tin tức này.

Qua mấy ngày liên dò hỏi, sự việc em trai của Doãn Hạ Mạt là Doãn Trừng qua đời đã được chứng thực, chuyện Âu Thần hiến thận cho Doãn Trừng tuy tin tức trong bệnh viện vẫn còn mơ hồ, nhưng theo các phóng viên nhà báo “phán đoán”, bài báo của Hoa Cầm có lẽ là sự thật.

Còn về tình trạng hiện giờ của Doãn Hạ Mạt, tinh thần cô ấy có thực sự suy sụp hay không thì không có cách nào chứng minh được. Phóng viên các tờ báo đã kiên trì bám trụ bốn xung quanh biệt thự nhà họ Âu mấy ngày mấy đêm, nhưng đều không thấy tăm hơi Doãn Hạ Mạt ra vào, cũng không chụp được bất kỳ một tấm ảnh nào. Họ đã gọi vào di động của Doãn Hạ Mạt và người quản lý của cô nhiều lần, nhưng đều không liên lạc được.

Âu Thần cũng không tìm thấy được, anh cũng liên tục mất tích. Nhiều phóng viên thậm chí kiên trì ngồi chờ ở Tập đoàn Âu Thị mấy ngày liền cũng không tìm ra được tung tích của anh. Nghe nói, Âu Thần đã không đến công ty mấy tuần liền, mọi việc đều do các trợ lý và thành viên ban giám đốc giải quyết.

Nói như vậy nghĩa là tình trạng của Doãn Hạ Mạt không được tốt lắm, thiếu gia Âu Thần xưa nay coi trọng công việc mà mấy tuần liền không đến

công ty, có lẽ vì phải chăm sóc người vợ đang chịu nỗi đau mất em trai. Có ký giả đã phân tích như vậy.

“Hạ Mạt hiện giờ rốt cuộc đang trong tình trạng như thế nào?”

Chỉ có một số ít người có quan hệ mật thiết mới biết được số điện thoại bàn nhà Trần Ân. Đào Thục Nhi và Thái Ni vừa điện đến xong, đặt máy xuống không đến vài phút thì Phan Nam cũng gọi đến. Tiếng của Phan Nam trong ống nghe rất vội vã, Trần Ân chờ người ra không biết trả lời như thế nào, Hạ Mạt... Hạ Mạt cô ấy...

“Doãn Trùng...”

Không nghe thấy tiếng trả lời, giọng của Phan Nam phớt chốc trở nên nghẹn ngào, khàn giọng hỏi:

“Có thật là đã qua đời rồi không?”

Tay Trần Ân rung lên, tim đập từng trận đau nhói, mới đó mà Tiểu Trùng qua đời đã gần một tháng rồi, nhưng mỗi lần nhắc đến, vết thương lại tiếp tục rỉ máu.

“... Phải.”

Ngăn dòng nghẹn ngào trong cổ họng, Trần Ân cố gắng giữ bình tĩnh nói, sau khi nhìn sang bức họa treo trên tường trong phòng ngủ mà lúc còn sống Tiểu Trùng đã vẽ cho cô, mi mắt Trần Ân bất giác lại đỏ lên.

“... Thế Hạ Mạt... Hạ Mạt cô ấy...”

Tiếng của Phan Nam từ trong ống nghe vọng ra với vẻ hết sức lo lắng và quan thiết, trong lòng Trần Ân lại đau nhói, nhớ đến hình ảnh của Hạ Mạt ngày ngày lờ đờ ngồi ngây bên cửa sổ, nghĩ đến cảnh Hạ Mạt đã ngày một gầy mòn, mong manh như một tờ giấy, nước mắt Trần Ân lại trào ra, cô đã từng hứa với Tiểu Trùng chăm sóc tốt cho Hạ Mạt, nhưng giờ Hạ Mạt đã...

“Tình thần của cô ấy hiện giờ rất tệ phải không?” Dường như nghe được tiếng khóc của Trần Ân, Phan Nam hỏi liên tục, “Cô ấy đang ở đâu? Tôi muốn gặp cô ấy!”.

“Không được...”

Trần Ân liếc mắt qua gương mặt nhìn nghiêng của Tiểu Trùng trong bức tranh sơn dầu, nói nhỏ:

“... Hạ Mạt đã không còn nhận ra ai cả, với lại cô ấy cứ tưởng rằng Tiểu

Trùng vẫn còn sống...”

Cũng trong lúc đó.

Khiết Ni hoảng hốt khi đọc được nội dung trên tờ báo, cô liên tục gọi vào di động của Doãn Hạ Mạt nhưng lần nào cũng nghe thấy tín hiệu “xin lỗi thuê bao quý khách vừa gọi đang khóa máy”. Do dự giây lát cô bấm lại một dãy số.

Thế là ở New York xa xôi. Điện thoại trong căn hộ chung cư của Lạc Hi reo lên.

Bên ngoài cửa sổ gió rất lớn.

Mùa xuân đã đến.

Xa xa, phía dưới lầu, những cây dương liễu đã đâm chồi, cỏ cây ngày một xanh hơn, vậy mà Trân Ân vẫn thấy Doãn Hạ Mạt ngày nào cũng thế. Hàng ngày Doãn Hạ Mạt đều ở trong bếp nấu cơm, làm món cánh gà chiên sau đó gọi Tiểu Trùng ra ăn và gấp cánh gà vào cái bát ăn cơm cho đến khi đầy không còn chất được nữa, sau đó Hạ Mạt bắt đầu cả ngày chờ đợi.

Chỉ khác ở chỗ là Doãn Hạ Mạt ngày một gầy đi, gầy đến nỗi làm cho người ta sợ khiếp vía, gầy như một làn khói chỉ cần thổi nhẹ cũng bị biến mất trong không khí.

Âu Thần mời một số bác sĩ tâm lý đến.

Nhưng bất luận các bác sĩ tâm lý có khuyên bảo, khơi gợi để cho cô nói chuyện như thế nào đi nữa, Doãn Hạ Mạt vẫn ngồi chờ ra đó như không nghe thấy gì cả, như thể thế giới của cô và thế giới bên ngoài bị ngăn cách bởi một bức tường rất dày.

“Cô ấy không thể cứ tiếp tục như vậy nữa!”

Nhìn ánh mắt của Hạ Mạt mịt mù, thăm thẳm như màn đêm, nhìn cổ tay Doãn Hạ Mạt gầy guộc khẳng khiu, Trân Ân run run nói:

“Cô ấy phải tỉnh lại, cứ tiếp tục như vậy cô ấy sẽ chết mất!”

Cô ấy sẽ chết mất...

Âu Thần đang cẩn thận lau nước chấm cánh gà chiên vàng tung tóe trên tay Doãn Hạ Mạt, nghe những lời Trân Ân vừa nói, anh đột nhiên khựng lại! Tay Doãn Hạ Mạt lạnh ngắt nhẹ như sương giá, nhìn hình dáng ngẩn ngơ thất thần của Hạ Mạt, một cảm giác buồn bã sợ hãi vây kín tâm tư Âu Thần.

Cô ấy...

Sẽ chết sao...?

“Tiểu Trùng đã ra đi rồi!”

Trân Ân lay vai Doãn Hạ Mạt đau buồn hạ giọng nói:

“Tiểu Trùng cậu ấy đã chết rồi! Rõ ràng cậu biết Tiểu Trùng yêu cậu biết bao! Nếu cậu ấy biết bộ dạng bây giờ của cậu như vậy, cậu ấy sẽ đau lòng lắm! Hạ Mạt, cậu tỉnh lại đi có được không! Tiểu Trùng chết rồi, mình biết cậu rất buồn nhưng cậu cần phải sống!”

Doãn Hạ Mạt thần thờ bị ép phải đối mặt nhìn Trân Ân.

Đôi mắt Doãn Hạ Mạt thất thần mòng mị, thản nhiên không một chút đau buồn hay vui vẻ.

“Cậu có nghe thấy mình nói không, Hạ Mạt? Tiểu Trùng đã chết rồi! Đã chết rồi! Hôm đó trong bệnh viện, lúc bác sĩ nói mọi biện pháp chạy chữa đã vô hiệu thì cậu ấy đã chết rồi! Cậu ấy không hề nói cậu ấy muốn ăn cánh gà, cũng không hề nói bất cứ lời nào với cậu, khi cậu đến bên giường bệnh thì Tiểu Trùng đã chết rồi!”

Trân Ân nước mắt giàn giụa thét lớn vào mặt Hạ Mạt, những mong kêu gọi ý chí của cô quay trở về, dù là sau khi tỉnh lại, Hạ Mạt sẽ vô cùng đau khổ, thì cũng không thể cứ giương mắt nhìn cô ấy từ từ chết đi như vậy!

Ánh nắng bên ngoài cửa sổ chói chang rực rỡ.

Doãn Hạ Mạt từ từ quay người đi, cô đắm chiêu nhìn tấm rèm cửa bị cơn gió thổi lay động bên cửa sổ, ánh mặt trời xuyên qua bức rèm tỏa ra ánh sáng dịu dịu, đôi mắt cô không chút động đậy, thân người cũng đứng yên.

Tiếng thét của Trân Ân cũng dần dần bất lực.

Dường như có kêu gào như thế nào đi nữa, cô cũng không được đáp lại bất

cứ thứ gì.

Doãn Hạ Mạt chỉ im lặng ngồi đó từ sáng đến tối, rồi từ tối cho đến sáng hôm sau, mặc cho Âu Thần bên cạnh chăm sóc suốt ngày suốt đêm, mặc cho Trân Ân không ngừng thử rất nhiều biện pháp, Doãn Hạ Mạt chỉ biết lặng lẽ ngồi bên cửa sổ phòng khách.

Và rồi ngày hôm nay, một Doãn Hạ Mạt thờ ơ dẫn lại đột nhiên lục lọi trong tủ lạnh tìm kiếm, càng tìm càng gấp rút, miệng lầm bầm, vẻ mặt ngày càng bất an, sau đó ném tất cả đồ vật trong tủ lạnh ra ngoài!

“Cánh gà...”

Cô lật đật tìm, trong ánh mắt chứa đựng sự bất an sốt ruột.

“Cô đã làm gì?”

Âu Thần tức giận nhìn Trân Ân, lúc sáng anh nhìn thấy Trân Ân làm gì đó trước tủ lạnh, trong tủ lạnh lẽ ra dự trữ cánh gà rất nhiều, đủ cho Doãn Hạ Mạt dùng trong nhiều ngày.

“Là tôi đã đem cánh gà đi rồi. Anh xem có phải là có tác dụng rồi ư? Cô ấy đã có chút phản ứng rồi đó! Đây là một hiện tượng tốt có phải vậy không?”
Dường như tiếp thêm can đảm cho mình, Trân Ân cố gắng hít thở sâu mấy lần, sau đó đi đến bên Hạ Mạt, lúc này Hạ Mạt không còn sốt ruột nữa mà chuyển sang thờ ơ, Trân Ân thử thức tỉnh Hạ Mạt thêm lần nữa.

“Hạ Mạt, đừng làm món canh gà đó nữa, Tiểu Trùng ăn không được đâu... Tiểu Trùng ăn không được đâu...Tiểu Trùng chết rồi... người trên thiên đàng không thể ăn được bất cứ thứ gì của người dưới trần gian đâu...”

Là có tác dụng rồi ư...

Nhìn hình ảnh Hạ Mạt thẫn thờ đứng trước tủ lạnh, cái bóng vừa dài vừa đen cong cong in trên mặt đất, vết thương của sự tuyệt vọng trong lòng Âu Thần ngày càng phình to, sự tuyệt vọng và sợ hãi này xưa nay chưa từng có.

Nỗi tuyệt vọng vì sợ mất cô trước đây chẳng thấm thía gì so với nỗi tuyệt vọng bây giờ cả, Âu Thần nguyện đem tất cả những gì mình có để đổi lấy sự tỉnh táo cho Hạ Mạt.

Dù là lấy đi tất cả tài sản của mình, dù lấy đi sinh mạng của mình, dù là... mãi mãi rời xa cô...

Lúc Âu Thần đã có được cô rồi, lúc cô mãi mãi sẽ không rời xa anh, Âu Thần lại hiểu ra rằng tất cả tình yêu chiếm hữu ích kỷ đối với cô mãi mãi không thể nào bằng cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.

“Cánh gà...”

“Cánh gà...”

Vẻ gấp gáp hoang mang trên khuôn mặt Doãn Hạ Mạt ngày càng hiện rõ, cô hất tay Trân Ân ra, bước chân loạng choạng một mình đi về phía cửa lớn, miệng lầm bầm:

“Tiểu Trùng, em đói rồi phải không...”

“Em đợi chút... chị đi mua đây...”

“Hạ Mạt! Rốt cuộc cậu có nghe thấy mình nói gì không! Mình đang nói, Tiểu Trùng đã chết rồi! Dù là ngày ngày cậu có làm cánh gà đi chẳng nữa, cậu ấy cũng ăn không được! Hạ Mạt, mình cầu xin cậu, cậu tỉnh lại đi có được không!”

Trân Ân giữ chặt lấy Doãn Hạ Mạt, sự đau thương và hổ thẹn khiến nước mắt của Trân Ân một lần nữa lại trào ra!

“Hạ Mạt, cậu kiên cường lắm mà, cậu không sợ gì cả, cậu kiên cường giống như một cây đại thụ! Cậu tỉnh lại đi có được không! Tiểu Trùng không còn nữa, nhưng mà cậu còn có Âu Thần, cậu còn có mình mà! Mình thề, mình sẽ chăm sóc tốt cho cậu giống như là Tiểu Trùng vậy, mãi mãi ở bên cậu. Mình van xin cậu, Hạ Mạt, xin cậu đừng như vậy nữa!”

Nhưng Hạ Mạt không nghe thấy gì cả.

Cô lầm bầm dùng sức đẩy Trân Ân rồi đi ra phía cửa, Âu Thần đuổi theo cô, lúc đang chuẩn bị ngăn Hạ Mạt lại thì “bật” một tiếng, Hạ Mạt đã mở cửa ra!

Trước cửa có một người đang đứng có vẻ mệt mỏi vì lặn lội đường xa, người đó dường như không ngờ cửa lại đột nhiên được mở ra nên hơi ngạc nhiên, sau đó anh chăm chú nhìn Hạ Mạt. Tóc anh dài hơn một chút, gương mặt ốm hơn một chút, anh đắm chiêu nhìn Hạ Mạt, sau đó khát vọng dạt dào trong đôi mắt anh từ từ chuyển thành sự đau khổ và thương tiếc. Âu Thần chết lặng.

Nhìn Lạc Hi lâu ngày không gặp, nhìn tình cảm của Lạc Hi đối với cô ấy

vẫn sâu sắc như cũ, bàn tay Âu Thần định ngăn Hạ Mạt lại từ từ buông xuống.

“Cánh gà...”

Doãn Hạ Mạt không hay biết gì, cô nhìn cái bóng người cản đường rồi đưa tay ra định đẩy người đó một cách vô thức, cô muốn nhanh chóng ra chợ mua cánh gà về nấu cho Tiểu Trùng ăn, sức khỏe Tiểu Trùng không tốt, nếu đói quá sẽ bị bệnh.

“Hạ Mạt, cậu không thể ra ngoài được!”

Trân Ân chột tỉnh lại và ngạc nhiên khi nhìn thấy Lạc Hi, Trân Ân không chú ý tới việc chào hỏi Lạc Hi mà lật đặt chộp được Doãn Hạ Mạt từ sau lưng Lạc Hi và sốt ruột kêu lên. Hiện giờ tất cả các báo đài đều đang suy đoán xem tinh thần của Hạ Mạt có bình thường hay không, Hạ Mạt ra ngoài lỡ gặp phải đám phóng viên nhà báo, họ nhất định sẽ không buông tha cho cô ấy!

“Cánh gà...”

“Cánh gà...”

Không còn cách nào thoát khỏi bàn tay của Trân Ân, Doãn Hạ Mạt cuống cuống lên, cô thở nhanh hơn và bắt đầu giãy giụa.

“Được, để mình lấy cho cậu, là mình đã đem cất cánh gà đi, giờ mình sẽ đem ra, cậu đừng ra ngoài nữa...” Trân Ân khóc thút thít, cuối cùng cũng đành phải tuyên bố đầu hàng. Tiểu Trùng, mình lại thất bại nữa rồi, mình ngốc quá, mình không thể chăm sóc tốt cho Doãn Hạ Mạt, không thể giữ đúng lời hứa với cậu rồi.

Ánh nắng giữa trưa chiếu vào phòng bếp nhỏ.

Dòng nước chảy nhẹ trong ánh sáng mặt trời, nét mặt của Doãn Hạ Mạt đã bình tĩnh lại, cô cẩn thận rửa sạch từng cái cánh gà. Mỗi khi cô rửa xong một cái, lại có một cánh tay thon dài đỡ lấy, cẩn thận dùng khăn lau khô từng giọt nước, sau đó xếp gọn gàng lên đĩa.

Doãn Hạ Mạt đổ chút dầu vào nồi, bật lửa lên, nhìn dầu từ từ nóng lên, người bên cạnh cẩn thận giúp cô đeo từng chiếc găng tay làm bếp vào, sau đó mở nắp lọ đường ra đặt trước mặt cô. Doãn Hạ Mạt chậm chậm múc một thìa đường cho vào nồi.

Đường tan chảy ra thành từng cái bong bóng nhỏ, đôi tay thon dài của người đàn ông kia kéo cô xa ra một chút, sau đó cho cánh gà vào nồi, trong nồi phát ra tiếng lách tách, đợi đến khi váng mỡ lắng xuống, anh ấy mới đưa cái muôi cho Hạ Mạt.

Doãn Hạ Mạt chờ dẫn nhìn anh.

Sau đó lại chờ dẫn quay đầu đi, trong mắt có một thứ gì đó rối rắm và trống trơn, cô chậm chậm trở cánh gà trong nồi, nhìn nó từ từ vàng lên, nước canh trong nồi tỏa ra một hương thơm rất hấp dẫn phủ đầy không gian trong bếp.

Nhìn Lạc Hi và Hạ Mạt sánh vai bên nhau, ánh mặt trời hắt bóng hai người trông rất đẹp, giữa cô và Lạc Hi dường như có một thứ thỏa thuận ngầm không thể diễn đạt được bằng lời, như thể Lạc Hi nhận biết được tâm lý của cô ấy từng chút, từng chút một.

Lặng lẽ ngắm nhìn hai người, sống lưng Âu Thần thẳng đơ lơ lửng và cô độc.

Trần Ân lo lắng nhìn Lạc Hi làm bếp cùng Hạ Mạt, lại quay sang lo lắng nhìn Âu Thần.

Lạc Hi đã hơi gầy đi một chút, nhưng vẻ đẹp thời niên thiếu trước kia lại thêm nét cứng cỏi của một người đàn ông, khỏe môi anh không còn nét cười mỉm nữa, trong đôi mắt đen láy sâu thẳm lại có vẻ kiên định và cương nghị.

Âu Thần cũng gầy đi nhiều.

Tuy vẻ mặt Âu Thần vẫn lạnh lùng khó gần, tuy Âu Thần vẫn có vẻ không khuất phục bất cứ thứ gì, nhưng trong đôi mắt anh lại chứa đầy sự đau khổ sâu thẳm. Hạ Mạt suốt ngày suốt đêm không ngủ, Âu Thần cũng thức trắng, hình như là cũng thức cùng Hạ Mạt. Nhưng lúc này thấy ánh mắt Âu Thần đang âm thầm nhìn Hạ Mạt và Lạc Hi, Trần Ân bỗng hoảng hốt và sợ hãi, hình như Âu Thần đã có một quyết định gì đó.

“Tiểu Trùng ăn cơm đi.”

Doãn Hạ Mạt lấy bát đũa và cánh gà bày lên bàn rồi nhẹ nhàng gọi Tiểu Trùng trong phòng ngủ, sau đó lặng lẽ ngồi đó chờ Tiểu Trùng ra, ngồi đợi bên chiếc ghế trống trơn đã được kéo ra sẵn. Đợi mãi mà cửa phòng ngủ

vẫn đóng chặt, không có người bước ra, cũng không có người nào đến ngồi đối diện với cô, hôm nay cô không thần thờ nói lẩm bầm với chiếc ghế trống đối diện nữa, mà im lặng gấp từng chiếc cánh gà đặt vào trong bát cho đến khi không thể đựng được nữa, chiếc cánh gà đặt trên cùng rơi xuống, nhưng đã có một đôi đũa kịp thời gấp lại.

“Có thể là Tiểu Trùng đang mệt muốn ăn ở trong phòng, để anh bưng cơm và thức ăn vào cho cậu ấy, được không?” Lạc Hi cẩn thận sắp cánh gà lại và nhẹ nhàng nói.

Doãn Hạ Mạt từ từ ngẩng đầu lên, dáng vẻ như cố gắng muốn nghe xem anh ấy nói gì.

Lát sau cô lại ngây ngô cúi đầu xuống.

Trần Ân ngạc nhiên che miệng lại, lâu lắm rồi, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Doãn Hạ Mạt có chút phản ứng với người ngoài, tuy phản ứng này có được là do bị gạt.

Từ đó trở đi, Doãn Hạ Mạt lại bắt đầu lặp lại công việc hằng ngày của cô. Cô lại bắt đầu chờ dẫn ngồi trước cửa sổ phòng khách, đôi mắt nhìn chăm chú phía ngoài cửa sổ, im lặng, không biết cô đang nghĩ gì, lâu lâu đôi môi lại nhoẻn một nụ cười.

Lạc Hi yên lặng ngồi bên Hạ Mạt.

Anh không làm phiền đến cô.

Cũng không có ý định thử cùng cô nói chuyện.

Lạc Hi biết Tiểu Trùng là cuộc sống, là sinh mệnh của Hạ Mạt, trong thế giới của Hạ Mạt, Tiểu Trùng là quan trọng nhất. Có thể là Tiểu Trùng gây yếu bệnh tật, nên xem ra cô luôn phải ráng sức chèo chống, cũng có những lúc cô đã cùng với Tiểu Trùng chống chọi với cuộc sống khó khăn nguy hiểm này, Tiểu Trùng cũng đã trở thành trụ cột trong cuộc đời cô.

Lạc Hi hiểu cái cảm giác này.

Cái cảm giác tuyệt vọng trống trải khi cả thế giới bỗng nhiên sụp đổ sẽ rút hết linh hồn con người, sẽ khiến cho họ mông lung mê muội, không còn cảm giác gì nữa hết.

Ánh mặt trời chính ngọ chuyển dần sang ánh mặt trời chiều, gió qua cửa sổ thổi dịu dàng mềm mại làm tung mái tóc dài bên má của Doãn Hạ Mạt. Khi

ráng chiều rực rỡ rọi chiếu vào tới phòng khách, Lạc Hi lấy một chiếc chăn thảm nhẹ nhàng đắp lên thân người Doãn Hạ Mạt, sau đó anh nhìn xoáy vào cô một cái rồi đứng lên.

“Sau này tôi có thể lại thăm cô ấy được không?”

Trước khi bước ra ngoài cửa lớn, Lạc Hi nán lại một chút trước mặt Âu Thần. Âu Thần nhìn Hạ Mạt đang ngồi im lặng trước cửa sổ phòng khách, nhìn gương mặt khoan thai tĩnh lặng dị thường của cô, anh nghẹn ngào trả lời:

“Nếu như anh có thể giúp cô ấy khá lên, người phải ra đi có lẽ là tôi.”

Và rồi bắt đầu từ hôm đó, ngày ngày Lạc Hi đều tới nơi đây.

Trên đường tới, anh ghé qua chợ, hôm thì mua cánh gà tươi mới nhất mang tới, hôm thì là một con cá vàng. Đôi khi anh ngồi hát trước mặt Doãn Hạ Mạt, khi thì bài *Chú mèo đen và sữa bò* rồi bài *Kim cương*, lúc lại hát bài *Nàng tiên cá bong bóng*, Hạ Mạt vẫn ngây ngô chờ đợi ngồi nơi đó, bên cạnh Lạc Hi dịu dàng mềm mại cất tiếng hát.

Thế nhưng tình hình sức khỏe của Doãn Hạ Mạt vẫn chẳng có gì suy chuyển.

Linh hồn cô như thể đã tan biến, cô không hề có bất cứ phản ứng gì với mọi thứ xung quanh, không ăn không uống, suốt đêm gần như không ngủ, vẫn tiếp tục ngày một suy kiệt gầy mòn.

Trong khi Trần Ân lòng dạ lo lắng, sốt ruột như lửa thiêu rụi thì lại nhận một cú điện thoại ngoài sức tưởng tượng, Thái Ni cho cô hay đạo diễn Ngô có ý đặc biệt mời Doãn Hạ Mạt tham gia thử vai trong một bộ phim nhựa của ông ấy. Trần Ân vốn định từ chối ngay tức thì, tình hình Doãn Hạ Mạt trước mắt sao có thể đóng phim được cơ chứ. Nhưng Thái Ni lại bảo với cô là anh ta có thể xem xét suy tính một chút về vấn đề này.

Tuy thời gian Trần Ân làm việc phục vụ trong giới điện ảnh không lâu,

nhưng cô thừa biết cái tên đạo diễn Ngô, kể cả với người ngoài giới khi nghe đến cũng phải ngả mũ kính nể. Đạo diễn Ngô là vị đạo diễn thuộc hàng nhất nhì trong nước, xưa nay am hiểu tinh thông về ngành điện ảnh, tính nghệ thuật và tính thương mại trong các tác phẩm điện ảnh của ông được kết hợp hết sức hoàn mỹ, đạo diễn Ngô đã từng nhận được nhiều đề cử Oscar và đã giành được tượng vàng cho giải *Phim nước ngoài hay nhất*. Có thể có một vai diễn trong phim của đạo diễn Ngô là một mơ ước lớn trong giới minh tinh trong nước, điều này không những kỹ năng diễn xuất của mình được khẳng định mà đó còn đồng nghĩa với việc nắm trong tay cơ hội được tiến quân ra thế giới điện ảnh quốc tế. Bộ phim đạo diễn Ngô quay năm nay là bộ phim bom tấn chuẩn bị tham dự giải điện ảnh Kim lộc, phim được tập đoàn Hạ Thị của ông chủ Hạ đầu tư, tuy nhiên diễn viên trong phim lại không phải được tuyển chọn từ các minh tinh đầu quân trong Công ty môi giới Tinh Điểm, mà được tuyển chọn rộng rãi trong phạm vi toàn châu Á. Việc tuyển chọn diễn viên tham gia đóng phim đều do đạo diễn Ngô quyết định, đã có rất nhiều diễn viên nổi tiếng trong nước và nước ngoài từ Hàn Quốc, Nhật Bản,... đã tới diện kiến đạo diễn Ngô.

Thái Ni kể lúc đầu đạo diễn Ngô không hề chú ý tới Doãn Hạ Mạt, chỉ vì mấy ngày vừa rồi, những tin tức đề cập tới tinh thần bất thường của Doãn Hạ Mạt trước cái chết của cậu em trai đã thu hút sự chú ý của ông ta. Đạo diễn Ngô cho rằng trạng thái trước mắt của Doãn Hạ Mạt có thể sẽ là ưu tiên hàng đầu xuất sắc nhất cho vai nữ chính trong bộ phim. Bởi vì bộ phim chuẩn bị quay có nội dung chủ yếu đề cập tới chính là câu chuyện về hai chị em dựa vào nhau mà sống, thế rồi người em trai mất đi để lại người chị sống trong đau khổ mất mát.

“Có lẽ đối với tất cả những xúc động của cô ấy thông qua bộ phim này, sẽ có tác dụng thức tỉnh, lôi được cô ấy thoát ra khỏi nỗi đau khổ khi mất người thân được chăng?” Qua điện thoại, câu nói này của Thái Ni khiến Trần Ân sững người kinh ngạc, sau đó cô mới đưa mắt nhìn về phía Doãn Hạ Mạt đang ngồi ngây ngô trước cửa sổ phòng khách, Trần Ân do dự đắn đo.

Giờ đây Doãn Hạ Mạt gầy tới mức đáng sợ.

Có lẽ cô ấy đã sút mất hơn mười cân so với ban đầu, nơi cổ tay cổ chân có thể nhìn rõ những mạch máu gân guốc, đôi mắt Doãn Hạ Mạt mở to lạ thường nhưng lại mông lung mờ mịt trống rỗng, da dẻ cô trắng bệch như thể đến nửa giọt máu cũng không còn. Khi Doãn Hạ Mạt ngồi trước rèm cửa sổ bị gió thổi tung, gió dường như có thể cuốn cô đi luôn được.

Doãn Hạ Mạt vô tri vô giác.

Ngoài thời gian làm cánh gà chiêm ra, ngày ngày cô ngồi ngây người như bức tượng đá nhìn ra ngoài cửa sổ, như thể đang chờ đợi một chút sinh mệnh cuối cùng trong cơ thể cạn kiệt của cô.

“Phải tìm cách thức tỉnh cô ấy thôi.”

Buổi chiều, sau khi bác sĩ thu dọn lại kim tiêm, ông đưa mắt nhìn Doãn Hạ Mạt ngây ngô ngồi đó một cái rồi quay qua nói với Âu Thần, sắc mặt ông cực kỳ nghiêm nghị:

“Ý chí của cô ấy quá tiêu cực, nếu như ngày nào cũng chỉ dựa vào cách tiêm chất dinh dưỡng để duy trì bồi bổ cơ thể thì e rằng cơ thể cô ấy sẽ có những tổn thương nghiêm trọng, lợi bất cập hại.”

Thức tỉnh cô ấy...

Chập tối, tự tay Âu Thần dùng chiếc thìa nhỏ múc nước táo ép nhẹ nhàng đưa lên miệng Doãn Hạ Mạt, anh ghen ngào nói:

“Ăn chút gì đi, được không?”

Doãn Hạ Mạt ngồi ngây người như bức tượng gỗ.

“Ngoan nào, ăn chút đi.”

Đưa chiếc thìa vào miệng Hạ Mạt, Âu Thần nín thở nhìn cô mặc nhiên nuốt nước ép táo xuống. Bên ngoài cửa sổ là ráng chiều dịu dàng, nhưng bên trong giọng Âu Thần lại cực kỳ căng thẳng.

“Nuốt xuống đi, đừng nôn ra nhé, Hạ Mạt...”

“Ọe...”

Doãn Hạ Mạt lại nôn ọe, nước dãi bắn nôn ra vấy đầy trên người.

Thức tỉnh cô ấy...

Âu Thần giúp cô cởi bỏ quần áo bẩn trên người, lấy chiếc khăn lông ấm lau mặt và đôi tay cho Doãn Hạ Mạt. Trong phòng tắm, Âu Thần trầm mặc lặng lẽ đưa miếng xà phòng từng lượt, từng lượt rửa sạch quần áo cho Doãn

Hạ Mạt, bọt xà phòng tràn đầy trong chậu giặt.

Trên tấm gương treo trong buồng tắm.

Khuôn mặt Âu Thần vô vàng tiều tụy.

Thức tỉnh cô ấy...

Giữa đêm khuya, Doãn Hạ Mạt nhìn sắc đêm bên ngoài cửa sổ, thân người cô vẫn không hề thay đổi, vẫn giữ nguyên tư thế như cũ. Con mèo đen meo meo quần quýt bên chân cô. Đôi mắt Hạ Mạt chờ đẫn nhìn vào hư vô trong màn đêm đen sẫm.

Âu Thần âm thầm đau đớn nhìn Doãn Hạ Mạt.

Đột nhiên, Âu Thần đưa tay kéo cô ra khỏi chiếc ghế, thân người cô nhẹ như bấc, Âu Thần chỉ cần kéo nhẹ một cái, cả người cô đã nhào ngay ra ngoài. Âu Thần đỡ lấy Doãn Hạ Mạt, hai tay anh ôm tấm thân gầy guộc mỏng manh như tờ giấy ẩm đi về hướng cửa phòng ngủ của Doãn Trùng!

Cửa phòng ngủ mở ra.

Giường của Doãn Trùng vẫn sạch sẽ thanh khiết như lúc xưa, hình như trong phòng ngủ vẫn tồn tại hơi thở của Doãn Trùng, hình như Doãn Trùng vẫn đang ngồi dựa đầu giường vẽ tranh. Trong khoảnh khắc cánh cửa phòng mở ra, hình như Doãn Trùng sẽ ngẩng đầu lên, sẽ có một nụ cười trên môi xuất hiện, sẽ gọi cô:

“Chị...”

Doãn Hạ Mạt ngơ ngác nhìn vào chiếc giường trống trải đó, có vẻ như cô đang ngạc nhiên, hình như cô đang nghĩ không ra, rằng tại sao giờ đã khuya rồi mà Tiểu Trùng vẫn chưa về nhà nhỉ.

Âu Thần cảm nhận thân người Doãn Hạ Mạt đang từ từ chuyển sang lạnh, từ từ chuyển sang cứng đờ. Trái tim Âu Thần đau đớn, trong phút giây bản năng, anh kéo Hạ Mạt lại, ôm chặt hơn nữa. Nhưng chỉ trong vài giây sau, Âu Thần tự ép mình hãy mạnh mẽ thêm để đưa cô tới đặt cô ngồi trên chiếc giường của Tiểu Trùng.

Trong phòng bày đầy tranh Doãn Trùng vẽ lúc trước.

Có tranh sơn dầu, tranh vẽ màu nước, tranh phác thảo. Rất nhiều tranh được Doãn Trùng vẽ từ rất lâu rồi, có những bức được Tiểu Trùng vẽ trong phòng bệnh lúc nằm viện, hầu hết tranh được đặt trong những khung hình

ting xảo, cũng có những bức mới chỉ là tờ giấy vẽ phác thảo, những bức tranh đủ loại kích thước lớn có nhỏ có được xếp gọn gàng đặt mọi góc phòng. Tất cả những bức tranh này đều là do Âu Thần đem ra, sở dĩ chúng được chuẩn bị để mở cuộc triển lãm tranh cho Doãn Trùng.

Sau khi Doãn Trùng mất, hầu như mọi ký ức của Doãn Hạ Mạt đều lưu lại những chuyện trong quá khứ, và rồi những bức tranh này đã cùng với cô trở về với căn phòng của Doãn Trùng.

“Em còn nhớ những bức tranh này không?”

Một bức tranh nho nhỏ với những nét vẽ đơn giản non nớt, một cô bé tóc dài tay dắt một chú bé con đang nghiêng đầu nhoẻn miệng cười nhìn một cậu thiếu niên khác, cảnh trong tranh là mùa hè, có mặt trời vừa to vừa đỏ, lại có cả những bong bóng bảy sắc đang bay vờn trong gió.

Khung kính khảm nạm chứa bức tranh này đã ngả màu thời gian, Âu Thần dùng ngón tay xoa nhẹ lên đó, anh nhớ lại và nói:

“Đây là bức tranh Tiểu Trùng vẽ lúc bảy tuổi, anh nghĩ là Tiểu Trùng lúc đó hơi sợ anh, không thích anh và em ở bên nhau, nhưng hôm đó sinh nhật anh, cậu ấy đã vẽ bức tranh này tặng anh.”

Doãn Hạ Mạt ngây ngô nhìn bức tranh.

“Đây toàn là tranh Tiểu Trùng vẽ.”

Âu Thần từ từ cầm từng bức, từng bức đặt trước mặt Doãn Hạ Mạt, trong mỗi bức tranh đều có hình cô, giống như những tấm ảnh ghi lại sự thay đổi của cô từ nhỏ đến lớn. Có bức vẽ cô đang đọc sách, có bức vẽ cô đang đi trên con đường rợp bóng cây, bức lại vẽ cô đang phục vụ khách trong cửa hàng bán bánh mì, bức thì trong phòng bếp cô đang nấu cơm.

“Em có phát hiện ra...”

Âu Thần ngăm nhìn Hạ Mạt trong từng bức tranh, hạ giọng nói:

“... dù là trong bức tranh nào đi nữa, Tiểu Trùng cũng đều vẽ em đang cười, nụ cười thật rực rỡ, sán lạn như thể cuộc đời này chẳng có gì phải ưu tư phiền muộn, cuộc sống thật đơn giản và vui vẻ vô cùng.”

Từng bức, từng bức tranh.

Ánh mặt trời vàng rực từ khe hở giữa những lá cây phong rơi xuống là cảnh cô đang đứng dưới gốc cây gọi anh và Tiểu Trùng ăn cơm, cô vừa kéo tay

Tiểu Trùng, vừa quay mặt về phía anh nói cười cái gì đó.

Trong phòng bệnh, hoa đỗ quyên nở rộ trên bệ cửa sổ, tay cô cầm bình tưới nước quay đầu lại mỉm cười, những nét than chì nhẹ nhàng vẽ ra một nụ cười rạng rỡ nở trên gương mặt Hạ Mạt.

Cô ngồi trước biển...

Cô ở giữa những đóa hoa...

Cô đang đóng đưa trên chiếc xích đu...

Trong từng bức tranh Tiểu Trùng vẽ...

Cô đẹp đến nỗi khiến người xem mê mẩn ngắm nhìn.

Bởi vì tất cả hình ảnh cô trong những bức tranh đó đều đang cười, mỉm cười, cười giận, cười lớn vui vẻ, những nụ cười đó giống như ánh mặt trời rực rỡ trên những bông hoa đang nở rộ được thể hiện từ khóe môi đến ánh mắt.

“Cái mà Tiểu Trùng muốn nhìn thấy nhất đó là nụ cười của em. Tiểu Trùng thích nhất là nhìn thấy nụ cười của em.” Âu Thần nhẹ nhàng kéo cô ôm vào lòng. “Nếu như trên thiên đường, cậu ấy có thể nhìn thấy được em thì cậu ấy nhất định muốn nhìn thấy em đang sống một cuộc sống vui vẻ, muốn nhìn thấy được nụ cười luôn nở trên đôi môi em.”

Thân người Doãn Hạ Mạt vẫn đờ đẫn.

Đôi mắt cô hấp háy nhìn những bức tranh đó, hình như cô bị chúng thôi miên, thân người cô cứng đờ rất lâu, rất lâu, thân nhiệt càng lúc càng lạnh buốt.

“Hạ Mạt, tỉnh lại đi...”

Âu Thần cố gắng dùng cơ thể ấm áp của mình ôm chặt Doãn Hạ Mạt trong lòng để xua đi cái lạnh buốt trên người cô.

“Tiểu Trùng đã chết rồi...”

“Tiểu Trùng đã chết rồi...”

Sắc đêm đen ngòm, Âu Thần ôm Hạ Mạt thật chặt, nói rõ ràng với cô từng câu từng chữ. Thức tỉnh cô ấy, làm sao để thức tỉnh được cô ấy, nếu như hiện thực tàn khốc đó một lần nữa lại trải đầy máu trước mặt cô sẽ làm cô thức tỉnh, cho dù có quá tàn nhẫn khốc liệt đi chăng nữa, Âu Thần cũng sẽ quyết định chọn cách đó bằng được.

Nhưng...

Doãn Hạ Mạt thật sự đúng là không biết sao?

Hoặc giả trong tiềm thức của Hạ Mạt đã biết từ lâu, nhưng cô không thể nào chịu đựng nổi sự yếu đuối nhu nhược của mình, và cũng không thể nào chấp nhận nỗi đau trước cái chết của cậu em trai, vì thế mới nhốt mình thật kỹ trong sâu thẳm. Nếu như đem cô ấy ra thức tỉnh, cô ấy sẽ sống lại hay sẽ bị hủy diệt tới cùng? Chỉ có điều nếu như do cô ấy tự khép mình thì kết quả sẽ lại chỉ còn có mình cô.

“Tiểu Trùng đã chết rồi...”

Doãn Hạ Mạt ngây ngô sờ sờ nhìn mình hoặc mỉm cười, hoặc giận, hoặc cười lớn vui vẻ trong từng bức tranh đang bày đầy trên giường và trên sàn nhà, màu sắc trong các bức tranh sắc sỡ rồi tung, câu nói đó giống như trong cơn ác mộng vọng lại mãi không thôi. Thân người Doãn Hạ Mạt dần dần từ chỗ lạnh buốt lại trở nên cứng đờ, rồi lại từ chỗ cứng đờ chuyển qua run rẩy.

Rất chậm.

Khóe môi cô gần như không động đậy nổi.

Sau đó Doãn Hạ Mạt ngơ ngẩn đứng lên, cô rời khỏi vòng tay Âu Thần bước ra ngoài phòng ngủ của Doãn Trùng. Cánh cửa sổ trong phòng khách mở ra, chiếc màn cửa bị gió đêm thổi bay phần phật, Doãn Hạ Mạt không ngồi trong chiếc ghế giống như trước nữa mà lại dựa lưng vào bức tường cuộn mình ngồi dưới mặt sàn.

Thân người cô cuộn tròn như một con tôm chín.

Không ngừng run rẩy.

Doãn Hạ Mạt ngơ ngác nhìn sắc đêm đen ngòm ngoài cửa sổ.

Tư thế đó được cô giữ suốt một đêm, Âu Thần lấy chiếc chăn thảm cuộn lấy Hạ Mạt rồi cùng cô ngồi tới sáng. Từ nửa đêm tới khi mặt trời ló dạng, Hạ Mạt cuộn mình, lưng dựa vào tường ngồi đó lặng lẽ, gương mặt bất động như con búp bê, hai mắt không biết chớp ngáy đờ.

Ánh mặt trời sáng tinh mơ chiếu lên người cô.

Cô vẫn ngồi đó bất động.

Gần trưa cô không còn xuống bếp chiên cánh gà như thường ngày nữa, cô

vẫn ngẩn người ngồi im lặng như thể có một bức tường dày hơn mới xuất hiện vây xung quanh cô.

Thức tỉnh cô ấy...

Anh phải làm thế nào để thức tỉnh cô ấy...

Âu Thần nhắm mắt lại, trong sự tuyệt vọng cuốn chặt trái tim, đột nhiên anh nhớ tới chuyện mấy ngày trước Trân Ân nói với mình. Là hôm nay phải không nhỉ? Đúng rồi, là chiều hôm nay.

Từ từ mở mắt ra.

Nhìn Hạ Mạt ngồi cuộn mình bên cạnh.

Đôi mắt Âu Thần nhắm lại, anh mím chặt môi rồi bế cô vào phòng tắm. Âu Thần rửa mặt cho Hạ Mạt rồi lại vụng về chải tóc cho cô. Âu Thần chọn trong tủ quần áo nơi phòng ngủ một chiếc váy dài rồi thay cho cô. Sau cùng, anh bế cô sải bước ra ngoài cửa!

Buổi thử vai cho bộ phim *Họa cảnh*.

Buổi thử vai diễn này chủ yếu để chọn người đóng vai nhân vật nữ chính cho bộ phim *Họa cảnh*. Bộ phim do đạo diễn Ngô chủ trì, hơn nữa lại được chuẩn bị tham gia giải Kim lộc, một giải thưởng điện ảnh quốc tế hàng năm cực kỳ danh giá và sôi động, chính vì thế bộ phim *Họa cảnh* trở thành một điểm nóng trong làng nghệ. Hầu hết các phóng viên báo đài đều chen nhau tới đây đưa tin, bên ngoài hành lang, đám phóng viên đông như kiến, tinh thần phấn chấn tăng gấp bội.

Tập đoàn Hạ Thị tổ chức buổi thử vai này cực kỳ chu đáo, phòng nghỉ hóa trang của các minh tinh, phòng hội trường, cho tới các studio thử vai đều rộng rãi sạch sẽ và được cách ly độc lập mà các phóng viên vẫn có thể quan sát, chụp ảnh, thấy rõ được hành động của các minh tinh, nhưng lại không để họ vây sát quanh các minh tinh làm phiền nhiều tới họ.

Tổng cộng có năm minh tinh được đích thân đạo diễn Ngô mời tới tham dự

thử vai diễn vào chiều nay, giờ này bốn người đã tới đang trong phòng hóa trang.

Thẩm Tường mặc chiếc váy đen, áo khoác ngoài màu trắng, cô ta lạnh lùng ngồi bên bàn trang điểm, mấy người trợ lý tay chân thoăn thoắt giúp cô làm tóc, chỉnh sửa quần áo và trang điểm.

Đào Thục Nhi vừa uống nước vừa để ý tới Thẩm Tường qua chiếc gương trang điểm. Đào Thục Nhi biết lần thử vai diễn này, mình chẳng qua chỉ tham dự để cho có chữ khác nào đưa “đọc sách với Thái Tử”. Thẩm Tường bấy lâu nay vẫn luôn chiếm vị trí Thiên hậu ca nhạc trong làng giải trí, thêm vào đó trong bộ phim *Thiên hạ thịnh thế* kết hợp diễn với Lạc Hi, cô ta thể hiện cực kỳ xuất sắc, đã thế Thẩm Tường lại là nghệ sĩ của Công ty môi giới biểu diễn Tinh Điểm thuộc tập đoàn Hạ Thị, nhà đầu tư của bộ phim *Họa cảnh* này. So sánh từ bất kỳ góc độ, phương diện nào, Thẩm Tường đều được coi như đã bước qua cửa rồi.

Tuy nhiên Đào Thục Nhi lại không để ý rằng một khi được tham gia thử vai trong *Họa cảnh* thì người đó chắc chắn sẽ thu hút được sự chú ý của giới báo chí, nếu như thể hiện xuất sắc trong khi thử vai diễn *Họa cảnh*, ắt sẽ nắm được cơ hội sau này được hợp tác với đạo diễn Ngô. Hơn nữa, lần này cô được đích thân đạo diễn Ngô mời tham gia thử vai cho *Họa cảnh*, đối với cô mà nói là đã có thể tự khẳng định được mình trên một mức độ nào đó.

Bên cạnh có tiếng bước chân, Đào Thục Nhi quay đầu lại nhìn, thì ra là minh tinh Hàn Quốc Phác Tố Cơ tới tham dự thử vai diễn. Phác Tố Cơ mỉm cười chào cô bằng tiếng Hán trọ trẹ, thái độ rất khiêm nhường lễ độ giống như là bậc đàn em đối với lớp đàn chị vậy.

“Cũng xin chị quan tâm nhiều nhiều.”

Đào Thục Nhi vội vàng đứng dậy đáp lễ với cô ta bằng thái độ hiền dịu hữu hảo, trong lòng không khỏi khen thầm Phác Tố Cơ sau khi đụng phải “cái đỉnh lạnh lùng” nơi Thẩm Tường đang kia mà vẫn có thể giữ được phong độ như vậy.

Dù là Thẩm Tường hay minh tinh Phác Tố Cơ đang nổi trong làng giải trí châu Á nhưng vẫn giữ được đức khiêm tốn, Đào Thục Nhi đều có khả năng

phải chấp nhận sẽ thua họ. Chỉ có điều Đào Thục Nhi nghĩ mãi, nghĩ tung cả đầu óc mà vẫn không hiểu nổi tại sao An Bân Ni cũng được xuất hiện ở những chỗ như thế này!

Đào Thục Nhi lạnh lùng liếc An Bân Ni đang ngồi trước bàn trang điểm bên cạnh bàn mình một cái. Phác Tố Cơ đang chào hỏi An Bân Ni, An Bân Ni vừa thờ ơ đáp lại vừa nhìn vào gương tiếp tục trang điểm.

Người phụ nữ này...

Ngày trước cô ta từng sử dụng những thủ đoạn hạ đẳng để làm hại Doãn Hạ Mạt, vốn đã bị người đời khinh bỉ phỉ nhổ, trong làng showbiz không sao ngóc đầu dậy lại được, sao bây giờ lại có thể lật ngược thế cờ để có được cơ hội tham gia thử vai diễn thế này. Xem ra những lời đồn đại trong làng nghệ quả không sai, An Bân Ni quả nhiên đã dùng cơ thể để mua chuộc, dù dẫu một thương gia có quyền thế nào đó.

“Nghe nói cô và Doãn Hạ Mạt là chỗ bạn bè thân quen?”

Hình như phát giác ánh mắt từ phía Đào Thục Nhi bắn qua, An Bân Ni đặt hộp phấn xuống, cười mà như không nhìn qua Đào Thục Nhi. Đào Thục Nhi cau mày đưa mắt nhìn về bốn xung quanh, tuy nhiên cô cảm thấy việc phát sinh mâu thuẫn, xung đột với cái loại người này giữa chốn bàn dân thiên hạ là chuyện không hay.

“Nghe nói hôm nay cô ấy cũng được mời tới thử vai”, An Bân Ni giả vờ hiếu kỳ hỏi dò, “nếu như cô là bạn của cô ta, vậy cô thử nói xem liệu cô ta có tới không?”

“An Bân Ni, lâu ngày không gặp, cô làm thế nào vẫn như trước vậy?” Đào Thục Nhi mỉm cười dịu dàng.

“Vậy sao? Tôi đang sợ mình già đây!” An Bân Ni thích thú ngăm nhìn trong gương hồi lâu làm như thế không hiểu ý nghĩa bên trong câu nói của Đào Thục Nhi, rồi tự dừng thở dài, tiếc rẻ nói, “Đáng tiếc là Doãn Hạ Mạt lại không còn được như trước, nghe nói sau khi cậu em trai chết đi, cô ấy đâm ra phát điên. Lúc nào cũng chỉ diễn có một mình, đen đều có thể diễn thành trắng hết, sao tự dừng lại điên thế, tôi thật sự đang muốn gặp lại xem cô ấy...”.

Câu nói của An Bân Ni còn chưa hết thì bên ngoài phòng nghỉ và hóa trang

đột nhiên có tiếng ầm ầm náo nhiệt, âm thanh đó mỗi lúc một lớn, hình như tất cả các phóng viên nhà báo bên ngoài cùng một lúc đang hò lên sung sướng, những âm thanh ồn ào chỗ này tiếp chỗ kia như một vụ nổ bom và chẳng nghe rõ cái gì ra cái gì.

Là những người phía đạo diễn Ngô tới chắc!

An Bân Ni bị kích động chẳng còn thiết đấu khẩu cùng Đào Thục Nhi nữa, cô ta vội vội vàng vàng sửa sang lại đầu tóc rồi đứng dậy, trên gương mặt tràn đầy một nụ cười sùng kính. Đúng vào lúc đôi mắt cô ta lộ thêm ánh mắt sùng kính thì cửa phòng nghỉ hóa trang bật mở...

“Đạo diễn Ngô!”

Nụ cười ân cần của An Bân Ni sau khi nhìn thấy người đó xuất hiện nơi cửa ra vào lập tức tắt lịm, cô ta cứng đờ người!

Người đó mặc một bộ váy màu trắng, gương mặt ngơ ngác đang được thiếu gia chủ tịch hội đồng quản trị Tập đoàn Âu Thị bế trong lòng, cô ấy có mái tóc dài dày như rong biển uốn cong cong, gầy đến tiêu tụy nhưng vẫn đẹp mê hồn.

Người đó chính là...

Doãn Hạ Mạt!

Minh Hiếu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 14

“Hạ Mạt!”

Đào Thục Nhi giật mình ngẩng đầu lên, từ sau đám cưới của Doãn Hạ Mạt, cô chưa gặp lại Doãn Hạ Mạt lần nào. Trước đây, tin đồn về chuyện Doãn Hạ Mạt bị tổn thương tinh thần vì cái chết của cậu em trai đã lan truyền khắp nơi, Đào Thục Nhi có hỏi thăm tình hình từ Trân Ân, nhưng Trân Ân cũng chỉ nói lơ mơ không rõ ràng.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc này, khi tận mắt nhìn thấy Doãn Hạ Mạt gầy gò đến mức như vậy, Đào Thục Nhi cũng thấy giật mình sợ hãi. Hơn nữa, ánh mắt của Doãn Hạ Mạt vô hồn, dường như chẳng nhìn thấy gì, Đào Thục Nhi ngạc nhiên, đưa tay lên quơ quơ trước mặt Doãn Hạ Mạt.
“Xin tránh ra.”

Âu Thần bất ngờ trầm giọng xuống và nói, nếu như không nhớ ra người phụ nữ trước mặt này là người đã từng được Doãn Hạ Mạt mời đến dự đám cưới thì anh đã bẻ gãy tay cô ta rồi.

“À, xin lỗi, chỉ là tôi...”

Đào Thục Nhi bừng tỉnh, cô ngượng ngùng vội đứng dẹp sang một bên, chân tay lóng ngóng đứng nhìn Âu Thần với gương mặt hết sức lạnh lùng đang kéo Doãn Hạ Mạt bước đi.

“Hà!”

Bên cạnh, An Bân Ni bật lên một tiếng cười nhạo đắc chí nhìn nét mặt lúng túng của Đào Thục Nhi, rồi lại nhìn Doãn Hạ Mạt đang được Âu Thần dìu ngồi vào một chiếc ghế trang điểm. Khi này vừa nhìn thấy Doãn Hạ Mạt bước vào, An Bân Ni vừa sợ lại vừa phẫn nộ, thêm vào đó là một nỗi sợ hãi kỳ lạ không sao hiểu nổi.

Nhưng mà...

Doãn Hạ Mạt tinh thần lúc nào cũng hoang mang như vậy thì căn bản không phải là đối thủ của cô!

An Bân Ni thoa thêm chút phấn rồi cầm cái lược chải lại tóc, đoạn liếc về phía Doãn Hạ Mạt một cái.

Doãn Hạ Mạt có cần trang điểm một chút không? Chuyên gia trang điểm của tôi đang ở đây, cô ấy có thể giúp Hạ Mạt..." Đào Thục Nhi nhìn Doãn Hạ Mạt với gương mặt không chút phấn son đang lặng lẽ ngồi trên ghế trang điểm, do dự một lúc, Đào Thục Nhi bước qua, ngượng ngùng nói chuyện với Âu Thần như cố gắng níu kéo lại sự mất tư thế nhất thời khi này.

"Khỏi..."

Âu Thần nghi ngờ nhìn Hạ Mạt, gương mặt im lặng như một con búp bê, hình như trong tầm mắt của Âu Thần, ngoại trừ Hạ Mạt ra, không còn có ai khác. Âm thanh trầm vọng đến tai mọi người trong phòng trang điểm đang im ắng lạ thường.

"... Cô ấy như vậy là đẹp lắm rồi."

"Đúng vậy, đúng vậy..."

Đào Thục Nhi cố nén dự chua xót đang trôi dạt trong lòng mình vội phụ họa theo.

Tại một góc khác của phòng trang điểm, Thẩm Tường quay đầu lại dò xét Doãn Hạ Mạt một lúc rồi quay đi, vẻ mặt Thẩm Tường vẫn lạnh lùng và ngạo mạn như trước. Phác Tố Cơ vẻ như không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Người trợ lý và phiên dịch thì thảo mấy câu tiếng Hàn, hình như họ đã phát hiện ra tình trạng bất ổn của Doãn Hạ Mạt, không biết có nên qua đó chào hỏi Doãn Hạ Mạt hay không.

Lúc này, âm thanh náo nhiệt từ bên ngoài vọng vào, cửa lớn mở tung, đạo diễn Ngô và đoàn người bước vào, trong số đó bất ngờ xuất hiện thêm Chung Nhã, nhà biên kịch bộ phim *Bản tình ca trong sáng*! An Bân Ni vội vàng đứng dậy ân cần hỏi thăm đạo diễn Ngô. Phác Tố Cơ và Đào Thục Nhi cũng vội vàng đứng lên chào, ngay đến Thẩm Tường cũng phải đứng vội mỉm cười với đạo diễn Ngô. Không khí trong phòng hóa trang phút chốc náo nhiệt hẳn lên!

Đạo diễn Ngô gật đầu, rồi dẫn nhân viên đi về phía phòng họp bên cạnh để phó đạo diễn thông báo lịch thử vai với mọi người.

“Mọi người hãy chuẩn bị đi, năm phút nữa nhà biên kịch Chung Nhã sẽ nói tóm tắt cho mọi người về nội dung của bộ phim tại phòng họp, sau đó mọi người sẽ thử quay cùng một đoạn. Trợ lý và những nhân viên khác của các vị sẽ ngồi đợi tại phòng chờ.”

An Bân Ni, Phác Tố Cơ và Thẩm Tường cùng bước vào phòng họp, để trợ lý của họ ngồi chờ ở phòng hóa trang.

“Anh yên tâm, tôi sẽ chăm sóc Doãn Hạ Mạt.”

Đào Thục Nhi nhẹ nhàng dìu Doãn Hạ Mạt, nhìn Âu Thần nói.

Âu Thần im lặng dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của Doãn Hạ Mạt, sau đó nhìn bóng của cô khuất dần sau cánh cửa phòng hóa trang.

“Bộ phim kể về hai chị em luôn nương tựa vào nhau để sống qua ngày, bố mẹ họ mất khi họ còn nhỏ, em trai là một họa sĩ thiên tài...”

Trong phòng họp, nhà biên kịch Chung Nhã vừa tóm tắt nội dung của bộ phim, vừa để ý đánh giá mấy ngôi sao nữ ngồi trước mặt.

Thẩm Tường hoàn toàn không phải là nữ diễn viên chính thích hợp nhất mà cô nghĩ. Cô gái trong bộ phim là một cô gái bên ngoài rất mạnh mẽ, nhưng bên trong lại rất yếu đuối. Sự lạnh lùng ngạo mạn của Thẩm Tường từ trong ra ngoài đều được thể hiện rất rõ. Nhưng đạo diễn Ngô đã chọn Thẩm

Tường tới thử vai, có thể là do kĩ năng diễn xuất của Thẩm Tường có thể che lấp được sự khác biệt về vẻ bề ngoài của cô ta.

Đào Thục Nhi, Phác Tổ Cơ, và An Ân Ni xem ra đều là mẫu người phụ nữ dịu dàng và yếu đuối, họ khác biệt nhau ở chỗ, với Đào Thục Nhi, trong sự dịu dàng có chút gì đó e thẹn, Phác Tổ Cơ trong sự dịu dàng toát lên vẻ hiền thực. Nhìn An Ân Ni, Chung Nhã chau mày, cô luôn cảm thấy đằng sau nụ cười dịu dàng kia, có một cái gì đó mà cô không thích cho lắm. Về vẻ bề ngoài của ba người họ rất gần với nhân vật trong phim, chỉ là thiếu chút gì đó mạnh mẽ mà thôi.

Còn về Doãn Hạ Mạt.

Cô gây hơn rất nhiều so với khi quay bộ phim Bản tình ca trong sáng làm cho Chung Nhã lúc vừa nhìn thấy Doãn Hạ Mạt không khỏi giật mình. Mặc dù Doãn Hạ Mạt gầy, nhưng cô lại có vẻ đẹp rung động lòng người, hình như tất cả nét đẹp đều được bộc lộ một cách không giấu diếm bằng tâm trạng tuyệt vọng. Nếu nói vẻ đẹp trước đây của Doãn Hạ Mạt có vẻ hơi mờ nhạt, thì lúc này vẻ đẹp của cô gái đang ngồi thần thờ bên cạnh Đào Thục Nhi kia lại làm cho người ta ngây ngất.

Chỉ có điều, tâm lý của Doãn Hạ Mạt quả thực đang có chút vấn đề, Chung Nhã do dự nhìn Doãn Hạ Mạt, tình trạng hiện nay của Doãn Hạ Mạt liệu có thể đóng phim được không?

“Hai chị em mặc dù sống kham khổ, nhưng họ rất vui vẻ, triển lãm tranh của đứa em trai Tiểu Thành sắp diễn ra. Ngày hôm đó anh cầm mấy bản tranh nháp đi đón chị là A Khiết đi làm đêm trong siêu thị về, bất ngờ có nhóm cướp đến cướp siêu thị...”

Chung Nhã nhập tâm vào kịch bản, cô nói một cách tỉ mỉ về nội dung của bộ phim. Mặc dù trừ Doãn Hạ Mạt, những minh tinh khác đều đã xem qua kịch bản, nhưng mọi người vẫn chú ý lắng nghe.

Tiểu Thành...

Triển lãm tranh...

Những chữ đó cứ nhẹ nhàng vang lên trong phòng họp...

Doãn Hạ Mạt bị ánh nắng chiếu khắp người, ánh sáng rực rỡ chiếu lên đôi hàng mi dài, cô ngồi yên bất động, vừa giống như đang lắng nghe điều gì

đó, lại vừa giống như chẳng nghe thấy gì cả.

...

...

“Nếu như có cơ hội mở triển lãm tranh, em cũng không hy vọng có quá nhiều người đến”, Doãn Trường chăm chú nhìn chị, “bởi vì những bức tranh đó đa số là vẽ cho chị...”

...

...

“... Tiểu Thành ngã vào vũng máu, máu nhuộm đỏ những bản nháp mà anh đang cầm trên tay. A Khiết bế Tiểu Thành từ trong vũng máu ra, cô gào thét kêu cứu một cách đau thương và tuyệt vọng...”

...

...

“Phịch...”

Cơ thể Doãn Trường giật lên cao.

“Cho dòng điện mạnh thêm.” Bác sỹ la lên.

“Phịch...”

Cơ thể gầy guộc mỏng manh của Tiểu Trường bị hút lên cao sau đó lại rơi trở về vị trí cũ. Máy đo điện tâm đồ vẫn liên tục kêu, chỉ thấy hiện lên một đường gạch thẳng ngang không có bất cứ một dấu hiệu nào của tim...

...

“... Rất xin lỗi, chúng tôi đã làm hết sức mình...”

Trong ánh nắng trưa, vị bác sỹ đi về phía Hạ Mạt, gương mặt ông hoảng hốt, đôi mắt nheo nheo vì bị chói, âm thanh, giọng nói của ông như sợi xơ bông đứt gãy chập chờn bay vào tai cô.

...

...

Ánh nắng vàng lạng lẽ chiếu rọi vào phòng họp, Đào Thục Nhi bỗng cảm thấy có điều gì bất thường, khi quay đầu lại, cô giật mình!

Doãn Hạ Mạt vốn dĩ lúc đầu chỉ ngồi chờ đợi tại một chỗ, lúc này lại giống như lên cơn bệnh nặng. Sắc mặt cô trắng bệch như người chết, hai hàng lông mi đen tự nhiên rung lật bật, toàn thân run lên như thể cô ấy đang ở

giữa đêm đông giá lạnh, nhìn Doãn Hạ Mạt, giống như cô đang gặp phải cơn ác mộng khủng khiếp nhất, cứ nửa tỉnh nửa mơ.

“... A Khiết không thể chấp nhận trước sự thật rằng cậu em trai của cô đã mất, suốt ngày suốt đêm cô chờ đợi ngồi nhìn những bản nháp thắm đầy máu của em trai mình, cô luôn cho rằng Tiểu Thành chưa chết, Tiểu Thành vẫn còn sống...”

...

...

“Cậu có nghe thấy mình nói không, Hạ Mạt? Tiểu Trùng đã chết rồi! Đã chết rồi! Hôm đó trong bệnh viện, lúc bác sỹ nói mọi biện pháp chạy chữa đã vô hiệu thì cậu ấy đã chết rồi! Cậu ấy không hề nói cậu ấy muốn ăn cánh gà, cũng không hề nói bất cứ lời nào với cậu, khi cậu đến bên giường bệnh thì Tiểu Trùng đã chết rồi!”

...

“Tiểu Trùng đã chết rồi...”

...

“Hạ Mạt! Rốt cuộc cậu có nghe thấy mình nói gì không! Mình đang nói, Tiểu Trùng đã chết rồi! Dù là ngày ngày cậu có làm cánh gà đi chăng nữa, cậu ấy cũng ăn không được! Hạ Mạt, mình xin cậu, cậu tỉnh lại đi có được không!”

...

“Tiểu Trùng đã chết rồi...”

...

“Cái mà Tiểu Trùng muốn nhìn thấy nhất đó là nụ cười của em. Tiểu Trùng thích nhất là nhìn thấy nụ cười của em.” Âu Thần nhẹ nhàng kéo cô ôm vào lòng, “Nếu như trên thiên đường, cậu ấy có thể nhìn thấy được em thì cậu ấy nhất định muốn nhìn thấy em đang sống một cuộc sống vui vẻ, muốn nhìn thấy được nụ cười luôn nở trên đôi môi em”.

...

“Tiểu Trùng đã chết rồi...”

...

...

Trong phòng họp của buổi thử vai diễn, nhà biên kịch Chung Nhã đang kể về nội dung câu chuyện trong bộ phim, bỗng dừng, chậm chậm, hình như có một tiếng động gì đó rất lạ, ánh mắt của mọi người bất giác cùng đổ dồn về một phía.

Tại một góc chiếc bàn hình bầu dục, ánh sáng yên tĩnh và trong suốt.

Doãn Hạ Mạt run rẩy nhắm nghiền hai mắt lại.

Hàng lông mi đen nhánh.

Nước mắt rơi lã chã trên gương mặt trắng bệch của Hạ Mạt.

“Cô Doãn!”

Chung Nhã ngạc nhiên nhìn đi nhìn lại Doãn Hạ Mạt, định gọi thêm nhưng lại bị đạo diễn Ngô khua tay nhắm mắt ra hiệu ngăn lại...

“Không nên làm phiền cô ấy...”

Đạo diễn Ngô nhìn kỹ như đang nghiền ngẫm những giọt nước mắt tuôn trào trên gương mặt của Doãn Hạ Mạt, ông hài lòng và nói, “Rất tốt, chỉ cần nghe kịch bản đã có thể hòa mình vào câu chuyện”.

Nước mắt vẫn cứ lặng lẽ rơi trên gò má Doãn Hạ Mạt.

Cô giống như vừa bị sụp đổ, lại giống như đang trong cơn mơ tuyệt vọng, nước mắt bất tận cứ tuôn rơi từ gò má cô lặng lẽ trào xuống mặt chiếc bàn màu đen trong phòng họp, nước mắt đã biến thành những bông hoa. Doãn Hạ Mạt nhắm chặt mắt lại, đôi vai gầy run rẩy không một âm thanh.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Doãn Hạ Mạt.

Sau khi nghe đạo diễn Ngô nhận xét, trong những ánh mắt đó, đa phần là khen ngợi, cũng có những ánh mắt tỏ ra ngạc nhiên, cũng có những ánh mắt ghen tị. Ngọn lửa của sự ghen tức trong ánh mắt của An Bân Ni là rõ ràng nhất.

Tất cả những điều này, hình như Doãn Hạ Mạt hoàn toàn không nhận ra.

Cô chỉ khóc, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Hình như đó là tất cả nước mắt trong cuộc đời cô.

Mãi tới khi Chung Nhã nói hết nội dung của bộ phim, một nhân viên giới thiệu xong nội dung cụ thể của buổi thử vai, đạo diễn Ngô và nhân viên rời khỏi phòng họp đến phòng thử vai bên cạnh, Doãn Hạ Mạt vẫn ngồi tại chỗ cũ.

Nước mắt của cô đã cạn.

Hai hàng lông mi đen nhăm nhiền.

Đôi gò má trắng bệch.

“Hạ Mạt, đây là kịch bản của buổi thử vai.”

Đào Thục Nhi với tâm trạng phức tạp cầm kịch bản buổi thử vai mà phó đạo diễn đưa đặt trước mặt Doãn Hạ Mạt, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tên cậu em trai trong kịch bản đồng âm với tên em trai Tiểu Trường của Doãn Hạ Mạt, có thể đây chính là ý trời. Dù Doãn Hạ Mạt không có biểu hiện gì thì vai nữ chính cũng không đến lượt cô.

“Rất đặc sắc.”

An Bân Ni chậm rãi bước qua, kịch bản của bộ phim này cô ta đã thuộc lòng, không cần thời gian để ôn lại nữa.

Nhìn những vệt nước mắt còn đọng lại trên gương mặt của Doãn Hạ Mạt, An Bân Ni lại thấy tức tối trong lòng, Doãn Hạ Mạt thật đúng là khắc tinh của cô, khó khăn lắm cô mới giành được cơ hội cho buổi thử vai này, lại nghe ngóng thấy nói rằng đạo diễn Ngô sẽ không vì Thẩm Tường là nghệ sỹ của công ty môi giới Tinh Điểm mà đặc cách cho cô ta, vì thế An Bân Ni đã phải bỏ ra rất nhiều thời gian để nghiên ngẫm, nghiên cứu kịch bản của bộ phim với ý đồ muốn thông qua buổi thử vai để chiếm cảm tình của đạo diễn Ngô, từ đó có thể cứu mình mà làm lại cuộc đời!

Không ngờ...

Cái con Doãn Hạ Mạt nhìn lúc nào cũng dờ dờ dẫn dắt chẳng qua chỉ là giả vờ mà thôi, làm hỏng ý đồ lớn của cô ta!

“Cô thật vẫn còn biết diễn đấy, nước mắt cứ như vòi nước, nói chảy là chảy”, An Bân Ni cười khẩy đứng bên cạnh Doãn Hạ Mạt dò xét, “sao, giờ vẫn còn diễn kịch sao, rất tiếc là đạo diễn Ngô đã đi rồi, không nhìn thấy đâu”.

Phác Tố Cơ là người đầu tiên thử vai, cô không ngừng nhìn về phía bên này, cũng không hiểu họ đang nói gì rồi nghi ngờ bước ra khỏi phòng họp và vào phòng thử vai bên cạnh. Thẩm Tường bịt tai không nghe, chuyên tâm xem kịch bản.

“An Bân Ni, cô nói ít một chút đi.”

Đào Thục Nhi cau mày, chuyện Doãn Hạ Mạt mất đi người em trai không ai là không biết, vừa nảy rõ ràng là cô ấy xúc động bởi cảnh tượng trước mắt mà nảy sinh cảm xúc.

“Ơ! Cô còn nói hộ cô ta sao?” An Bân Ni liếc Đào Thục Nhi, lạnh lùng nói, “Tôi nhớ là trước đây cô ta chỉ là trợ lý của cô, phụ giúp cô quay thử quảng cáo Lỗi Âu, thế mà cô ta lại cướp đi cơ hội của cô một cách không thương tiếc! Cô đã quên hết rồi sao? Hay là thấy cô ta có nền móng vững chắc, lại có thiếu gia của Tập đoàn Âu Thị đỡ đầu nên cô quên hết chuyện cũ, một lòng trung thành với cô ta!”.

“Cô...”

Gương mặt của Đào Thục Nhi lúc đỏ lúc trắng.

“Này!”

An Bân Ni không thềm đếm xỉa tới Đào Thục Nhi nữa, cô ta cúi đầu nhìn chăm chăm vào Doãn Hạ Mạt, ánh mắt lóe lên sự căm phẫn. cái gì mà em trai chết, cô không tin người phụ nữ này bị tổn thương tinh thần chỉ vì chuyện em trai mình qua đời, chỉ là lừa bịp mà thôi, chẳng qua là muốn chiếm trang tin tức, lại còn diễn trò trước mặt cô! Hơn nữa, có đóng vai mềm yếu đáng thương thì hãy đóng trước mặt đạo diễn Ngô kia kìa!

“Doãn Hạ Mạt! Cô bớt giả vờ với tôi đi một chút được không? Nếu có bản lĩnh thì hãy cạnh tranh công bằng! Giả bộ khóc lóc khi nghe kịch bản, giả bộ như mình đã thả hồn được vào câu chuyện! Lừa đạo diễn Ngô làm ông ấy tưởng rằng cô thích hợp với vai này! Cô chỉ có những thủ đoạn hèn hạ thế này sao?!”

An Bân Ni gào lên giận dữ, nhìn thấy Doãn Hạ Mạt không có phản ứng gì, An Bân Ni không thể kiềm chế nổi mình lại càng thêm tức giận. Một lúc sau An Bân Ni bước lại gần, từng tiếng, từng tiếng một âm u lạnh lùng nói vào tai Doãn Hạ Mạt:

“Vậy thì cô cứ giả bộ đi, loại phụ nữ xấu xa như cô, sớm muộn gì cũng gặp phải báo ứng! À mà không đúng, cô đã bị báo ứng rồi đó thôi, cô biết vì sao em trai cô lại chết trẻ vậy không? Đó là do ông trời đang trừng phạt cô đó”. Như có luồng điện kích vào, Doãn Hạ Mạt mở to mắt nhìn trừng trừng!

“An Bân Ni!”

Đào Thục Nhi nghiêm trọng cắt ngang An Bân Ni lại, sau đó cô lo lắng nhìn về phía phòng nghỉ và hóa trang, rồi lại quay sang nhìn Doãn Hạ Mạt mặt mũi trắng bệch đang nhìn về phía trước.

“Nói quá hay.” Đẳng xa Thẩm Tường gấp kịch bản thử vai lại, đứng dậy.

“Đã đến tham gia buổi thử vai, vậy khi quay thử hãy trở tài năng thực sự của mình đi, ở đây mà tranh cãi mấy việc không đâu, không cảm thấy vô vị sao?”

Nói xong Thẩm Tường lạnh lùng rời khỏi phòng họp, cô là người thử vai thứ hai.

An Bân Ni hần học nhìn theo bóng dáng của Thẩm Tường, cuối cùng cô ta dùng sức “hừ” một tiếng, rồi quay người trở về vị trí cũ lật cuốn kịch bản diễn thử vai ra xem.

Không sai, kết quả của buổi thử vai mới là quan trọng, Doãn Hạ Mạt dựa vào chiêu đó để đánh bại cô sao? Không dễ dàng như vậy đâu.

Chẳng phải là nước mắt sao?

An Bân Ni cười một cách khinh miệt, trước đây cô đã ngồi vững trên vị trí của “ngọc nữ trường môn” trong những phim thần tượng, khả năng rơi nước mắt của cô đâu có thua kém ai! Chút mánh khóe này của Doãn Hạ Mạt không đáng xách dép cho cô!

“Không biết đã bắt đầu thử vai hay chưa?”

Trong phòng chờ, các trợ lý của những minh tinh đang thì thầm với nhau, họ luôn xuất hiện cùng với các minh tinh trong mọi trường hợp, đa phần trong số họ đã quen nhau từ trước. Chỉ là lần này, họ không cao hứng trò chuyện to nhỏ như những lần trước, mà chỉ bàn tán rất nhỏ, bởi lẽ có một người đàn ông đẹp trai đang im lặng ngồi trong phòng.

Anh ta hình như là thiếu gia chủ tịch hội đồng quản trị của Tập đoàn Âu Thị trong những lời đồn.

Đẹp trai quá!

Mặc dù anh ta mặt mũi hơi tiều tụy nhưng vẫn tỏa ra cái khí chất lạnh lùng cao quý, cặp mắt xanh thẫm như rừng sâu của anh khiến người ta ngây ngất.

Mấy cô trợ lý tâm hồn lơ lửng vừa bàn tán về chuyện các minh tinh thử vai đã đến những bước nào, vừa trộm dò xét đánh giá Âu Thần, người mà từ đầu đến cuối không thèm nhìn họ lấy một lần. Âu Thần cứ ngồi đó trong sự im lặng, dường như không quan tâm đến tất cả mọi thứ. Anh đột nhiên lại chau mày, hình như anh cố gắng lắng nghe âm thanh phát ra từ phòng họp. Đám trợ lý lúc này mới chú ý, âm thanh văng vẳng giọng một người đang la lớn phát ra từ phòng họp. Sự tò mò của họ bắt đầu nổi lên, trợ lý của An Bân Ni chạy đến chỗ cánh cửa, nhẹ nhàng mở hé hé cánh cửa giữa phòng hóa trang và phòng họp.

Hình như đã cãi nhau xong rồi.

Mấy người trợ lý chỉ nhìn thấy An Bân Ni tức tối bước ra từ chỗ Doãn Hạ Mạt.

“Phác Tổ Cơ đã vào thử vai rồi...”

“À, Thẩm Tường cũng đi thử vai rồi...”

“Tiếp sau đó là ai nhỉ...”

“Là Đào Thục Nhi hay là An Bân Ni...”

“Doãn Hạ Mạt có lẽ là người cuối cùng, hình như cô ấy có cái gì đó không bình thường...”

“Này!”

Một trợ lý đưa mắt ra hiệu, những trợ lý khác ngậm ngay miệng lại đưa mắt nhìn Âu Thần, chỉ thấy anh có vẻ như không nghe thấy gì hết, chỉ im lặng đứng ở chỗ Doãn Hạ Mạt vừa ở đó đi ra, ánh mắt dõi nhìn cái dáng người trong phòng hội nghị qua cánh cửa mở hé hé.

Ánh sáng chiếu xuyên vào phòng họp.

Mái tóc dài như sóng biển của cô xõa xuống gò má, chỉ nhìn thấy một bên mặt trắng bệch, gầy gò, dưới ánh sáng mặt trời mắt của cô hơi đỏ, đôi hàng long mi dài và cong.

Hình như Doãn Hạ Mạt vừa khóc.

Âu Thần đột nhiên thấy lo lắng, theo bản năng anh tính chạy qua đó.

Nhưng, ánh mắt của Hạ Mạt...

Âu Thần như nghẹt thở, cho dù khoảng cách là rất xa, anh vẫn có thể cảm giác rất kỳ lạ, hình như ánh mắt của cô ấy không vô hồn trống rỗng như lúc trước nữa...

“A, đã đến lượt Đào Thục Nhi rồi...”

Mấy người trợ lý giết thời gian một cách nhợt nhạt vô vị, họ ngồi đoán già đoán non xem rốt cuộc ai sẽ giành phần thắng trong lần thử vai này.

Chiếc đồng hồ trên tường nhích đi từng giây từng phút.

Đằng xa, Âu Thần chuyên chú nhìn hướng về Doãn Hạ Mạt.

Cô ngồi đơn độc trên chiếc ghế trong phòng họp, mặt mày trắng bệch nhìn về phía trước, cuốn kịch bản thử vai đặt trên chiếc bàn trước mặt vẫn chưa được lật ra.

Trên cửa sổ của phòng thử vai đặt mấy chậu hoa Tết vàng rực rỡ, những bông hoa tươi mơn mớn nở đầy cành, giống như thác nước đang thể hiện sức sống mãnh liệt của mình.

Đạo diễn Ngô, Chung Nhã và những nhân viên khác ngồi phía sau màn hình máy quay, tập trung tinh thần xem hiệu quả biểu diễn của các minh tinh khi diễn cùng một đoạn phim.

Phác Tố Cơ có khả năng biểu hiện nét mặt tinh tế như những diễn viên Hàn Quốc, rất thành thực tự nhiên. Diễn xuất của Thẩm Tường mang đậm cá tính của cô ấy, dưới cái vỏ bọc kiên cường, lạnh lùng của mình là sự yếu đuối rất khó phát hiện ra. Đào Thục Nhi diễn rất tốt bản chất mềm yếu của cô gái trong phim. Mắt ngấn lệ, mềm yếu đáng thương, làm cho những người ngồi ở đó đều thấy thương cảm.

Mỗi người đều có đặc điểm riêng của mình.

Rất khó phân cao thấp.

Chung Nhã bắt đầu khâu phục con mắt của đạo diễn Ngô, mấy người mà ông chọn đến thử vai, người nào cũng có nét độc đáo riêng của mình, hèn chi chất lượng của những bộ phim ông làm đều rất tuyệt vời. Nghĩ đến đây Chung Nhã nhìn An Bân Ni bước đến phía trước ống kính, có thể đạo diễn Ngô chọn cô ấy đến thử vai là có cái lý khác của ông ấy.

Máy quay chiếu thẳng vào An Bân Ni.

An Bân Ni ngơ ngác nhìn về nơi nào đó, những hạt sương long lanh từ từ đọng lại trong mắt cô. “Hự!” Một tiếng, hai hàng nước mắt lặng lẽ tuôn rơi, sau đó, từng giọt, từng giọt nước mắt trào ra từ khóe mắt An Bân Ni như những hạt trân châu bị đứt ra khỏi sợi dây nối, An Bân Ni đau khổ kêu khóc...

“Tiểu Thành!”

Gương mặt An Bân Ni tràn đầy nước mắt, tiếng khóc thật thảm thiết, từ tiếng khóc thút thít của sự kiềm nén bỗng trở thành tiếng gào khóc, nhưng lại không gây nên cảm giác đột ngột, mà ngược lại, nó có sức rung động rất lớn.

“Tiểu Thành! Em đừng đi!”

An Bân Ni giơ tay lên không trung như có ý đồ muốn tóm bắt thứ gì đó, nước mắt cứ tuôn ra như nước tràn đê, cô khóc đến mức không thành tiếng, khóc một cách tuyệt vọng, cô gào khóc như thể cả thế giới này sắp bị hủy diệt!

“Tiểu Thành!...”

Tiếng kêu khóc đến sức cùng lực kiệt của cô xuyên qua phòng thử vai ra ngoài!

Tiếng kêu khóc thảm thiết đó như một cây kim, đâm vào và làm cho Doãn Hạ Mạt sợ hãi đứng phắt dậy!

Tiểu Trùng...

Hình như nghe thấy có người đang gọi tên Tiểu Trùng, cô hoảng hốt nhìn bốn phía xung quanh.

Chẳng có gì hết...

Là ai đang gọi Tiểu Trùng...

Tiểu Trùng ở đâu?

Doãn Hạ Mạt chờ dẫn bước đến nơi mà âm thanh đó phát ra.

“OK!”

Đạo diễn Ngô vẫy tay một cách ồm ồm!

Chung Nhã ngạc nhiên nhìn An Bân Ni lau những giọt nước mắt trên mặt, thầm khâm phục khả năng khóc của cô ta, nước mắt nói rơi là rơi là chã. Mặc dù Chung Nhã không ưa những chuyện trước đây An Bân Ni đã làm, nhưng cô vẫn rất khâm phục phần diễn xuất lần này của An Bân Ni. Mặc dù không thể nhận ra được cách nhìn của đạo diễn Ngô về phần diễn này qua nét mặt của ông, nhưng khi An Bân Ni nhìn thấy ánh mắt như khẳng định của nhóm làm phim và các nhân viên, trong lòng cô ta cảm thấy vui mừng.

An Bân Ni chưa kịp ngồi xuống vị trí ngồi thì cánh cửa phòng thử vai đã được mở ra, An Bân Ni mặt lạnh như tiền nhìn Doãn Hạ Mạt đi vào. Hừ! Nóng lòng muốn chết, cô muốn xem xem Doãn Hạ Mạt thử vai như thế nào, cô không tin Doãn Hạ Mạt khóc có sức truyền cảm hơn cô, vai này do cô thủ là cái chắc.

Doãn Hạ Mạt chậm chạp bước vào, ánh mắt của cô vẫn chờ dẫn nhìn về bốn phía xung quanh như đang tìm kiếm thứ gì đó. Trong ánh nắng rực rỡ của buổi trưa, chiếc váy trắng trên người cô bị gió thổi bay lên nhẹ nhẹ, toàn thân người cô như trong suốt, linh hồn cô cũng trong suốt.

“Xin chào! Cô Doãn, có thể bắt đầu được rồi!”

Đợi một hồi lâu cũng không thấy Doãn Hạ Mạt có dấu hiệu biểu diễn nào, đạo diễn Ngô chau mày, phó đạo diễn vội vàng gọi Doãn Hạ Mạt.

“Hà!” Chỗ ngồi của An Bân Ni vang lên tiếng cười châm biếm.

Hình như cô chẳng nghe thấy bất cứ tiếng gì.

Doãn Hạ Mạt chờ dẫn.

Ánh mắt của cô tập trung vào chậu hoa Tết vàng rực trên cửa sổ phòng thử vai.

Hình như rất lâu, rất lâu về trước, Trần Ân cũng ôm đến một chậu hoa Tết giống như vậy, những bông hoa li ti vàng rực rỡ được đặt trên cửa sổ phòng bệnh của Tiểu Trùng...

Nhưng...

Tiểu Trùng cứ hôn mê mãi...

Không tỉnh lại...

Tiểu Trùng chưa được nhìn thấy chầu hoa...

Nhưng...

Tiểu Trùng có tỉnh lại...

Tại sao họ lại nói Tiểu Trùng chết, rõ ràng Tiểu Trùng vẫn còn sống mà!

Cô nghe thấy rồi! Trong cái phòng bệnh vắng vẻ và hỗn loạn đến chóng mặt đó, cô nghe thấy Tiểu Trùng vẫn thở! Cô bước qua, trong thời khắc đó, cô nghe thấy tim cậu vẫn đang đập và cậu vẫn thở!

...

“Chị...”

Ánh nắng vàng rực rỡ chiếu vào cặp lông mày của Doãn Trùng, cậu nhìn cô, môi cậu dần nở nụ cười thật hiền, trong phòng bệnh lạnh lẽo, nụ cười đó dường như cũng có ánh vàng rực rỡ.

...

“Tiểu Trùng!”

Nhìn cảnh hoa Tết rực rỡ, Doãn Hạ Mạt hoảng hốt gọi, vừa như vui lại vừa như buồn, giống như trong giấc mơ, bong bong dễ vỡ vậy.

...

“Sao em có thể chết được? Em đã hứa với chị là em mãi mãi sẽ bên chị, mãi mãi không rời xa chị mà...”

“Phải, chị nhớ. Cho nên chị đã không bị họ gạt.”

“Đúng vậy, chị nhớ chứ, nên chị không bị bọn họ gạt.” Ngón tay Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt ấm áp của Doãn Trùng, cô cúi xuống trìu mến nhìn Doãn Trùng, “Em xem chị đâu có khóc, chị đâu có bị họ gạt...”

...

Tiểu Trùng không chết...

Tiểu Trùng sẽ không bao giờ rời xa cô...

...

“Chị...”

Trong ánh nắng vàng rực, gương mặt vui tươi của Doãn Trùng dường như

sáng bừng lên, cậu như một đứa trẻ nhẹ nhàng cọ cọ vào ngón tay Doãn Hạ Mạt, “Em sẽ không chết, em không rời xa chị đâu”.

...

“Tiểu Trùng...”

Cô biết, Tiểu Trùng sẽ không bao giờ xa cô. Trên thế giới này, cô không có mẹ, cô chỉ có Tiểu Trùng, Tiểu Trùng sẽ không nhẫn tâm rời xa cô...

...

“Cậu có nghe thấy mình nói không, Hạ Mạt? Tiểu Trùng đã chết rồi! Đã chết rồi! Hôm đó trong bệnh viện lúc bác sỹ nói mọi biện pháp chạy chữa đã vô hiệu thì cậu ấy đã chết rồi! Cậu ấy không hề nói cậu ấy muốn ăn cánh gà, cũng không hề nói bất cứ lời nào với cậu, khi cậu đến bên giường bệnh thì Tiểu Trùng đã chết rồi!”

...

Trên cửa sổ, những bông hoa đón xuân rực rỡ đến chói mắt.

Dường như tất cả máu trong người cô đều chảy đến màng nhĩ, cả thế giới nổ tung, người cô run lên từng hồi, sau đó đứt ra thành bốn năm mảnh bay lên không trung.

Tiểu Trùng đã chết rồi...

Vậy sao...

Vì vậy ngày nào cô cũng làm món cánh gà, cô làm rất ngon, thật sự là rất ngon, nhưng cho dù cô có gọi thế nào, Tiểu Trùng cũng chẳng bao giờ bước ra khỏi phòng ăn lấy một miếng...

Tiểu Trùng đã chết rồi...

Vậy sao...

Bằng không cho dù cô nấu ngon hay dở, nó đều cười rất vui vẻ, nó ăn lấy ăn để, và khen cô là người nấu ăn ngon nhất thế giới...

“Tiểu Trùng...”

Nước mắt lại rưng rưng trong khóe mắt Doãn Hạ Mạt. Tiểu Trùng đã chết, Tiểu Trùng đã chết, tại sao cô vẫn còn sống, tại sao Tiểu Trùng cũng lừa cô! Tại sao mẹ cô chết để rồi bỏ rơi cô, tại sao bố mẹ Doãn của cô lại bỏ rơi cô để sang một thế giới khác, và tại sao bây giờ ngay cả Tiểu Trùng cũng bỏ rơi cô!

Tại sao cô vẫn chưa chết! Tại sao chỉ có mỗi mình cô sống!

Nước mắt trào ra trên thân người cô như nước biển!

Nhưng những bức tranh đó, những bức tranh mà Tiểu Trùng vẽ cho cô...

Nước mắt trào lên trong mắt cô, lông mi cô ướt sũng, nhưng cô lại không rơi một giọt nước mắt nào, cô ra sức kìm nén, không để nước mắt mình tuôn ra cho dù là một giọt...

...

“Em có phát hiện ra...”

...

“...dù là trong bức tranh nào đi nữa, Tiểu Trùng cũng đều vẽ em đang cười, nụ cười thật rực rỡ xán lạn như thể cuộc đời này chẳng có gì phải ưu tư phiền muộn, cuộc sống thật đơn giản và vui vẻ vô cùng.”

...

“Cái mà tiểu Trùng muốn nhìn thấy nhất đó là nụ cười của em...Nếu như trên thiên đường, cậu ấy có thể nhìn thấy được em thì cậu ấy nhất định muốn nhìn thấy em đang sống một cuộc sống vui vẻ, muốn nhìn thấy được nụ cười luôn nở trên đôi môi em.”

...

Phòng thử vai yên lặng không một tiếng động.

Nhà biên kịch Chung Nhã nhìn chăm chăm vào Doãn Hạ Mạt đang đứng trước ống kính, mãi tới khi mặt cô thấm đầy những vệt nước mắt, Chung Nhã mới chợt tỉnh lại!

Cô sao thế này...

Doãn Hạ Mạt rõ ràng không khóc, chỉ là lịm đi trong sự hoảng hốt, cách biểu lộ tình cảm trên nét mặt cũng ít như vậy, thậm chí lời thoại nói cũng không rõ ràng, nhưng...

Nhìn xung quanh, Chung Nhã đột nhiên phát hiện hình như tất cả mọi người cũng đều giống như cô.

Mặc dù Doãn Hạ Mạt không để rơi nước mắt, nhưng những người xem cô diễn lúc đó, trong phút chốc đã bị Doãn Hạ Mạt làm cho lúc thì vui mừng, vỡ mộng, lúc lại tuyệt vọng, kiên cường quật vào tâm trạng chua xót, mềm yếu nhất trong tận đáy lòng...

Một hồi lâu sau đạo diễn Ngô mới đứng dậy, bước ra nói với Doãn Hạ Mạt: "Rất tốt, cô rất phù hợp với vai này."

An Bân Ni không dám tin vào tai mình nữa, cô cầm giận nhìn Doãn Hạ Mạt trừng trừng!

Doãn Hạ Mạt lại đứng im không nói.

Hình như cô ấy vẫn chưa thoát khỏi tâm trạng lúc diễn xuất.

Lúc này, những người trong đoàn làm phim cũng thi nhau xuýt xoa bàn tán, họ đồng thanh khen ngợi diễn xuất khiến mọi người sửng sốt của Doãn Hạ Mạt.

Phác Tố Cơ mỉm cười bước tới, nói với Hạ Mạt bằng thứ tiếng Trung không lưu loát lắm:

"Chị diễn rất đỉnh!"

Nhìn Doãn Hạ Mạt tinh thần vẫn hoảng hốt thần thờ không có bất kỳ phản ứng gì, Phác Tố Cơ lặng người đi một lúc, cô lịch sự cúi gập người chào, rồi rời khỏi phòng quay thử sang phòng hóa trang.

Thẩm Tường chỉ liếc Doãn Hạ Mạt một cái, chẳng nói gì với cô cả, sau khi gập đầu chào đạo diễn Ngô, Thẩm Tường cũng ra khỏi phòng thử vai.

"Hạ Mạt, chị thật xuất sắc, chị đã thể hiện những cảm xúc của người chị trong bộ phim một cách tường tận thấu đáo!" Chung Nhã không thể kiềm chế được cũng bước qua, từ khi quay bộ phim Bản tình ca trong sáng cô luôn có ấn tượng rất sâu sắc về người con gái lạnh lẽ đến mức lạnh nhạt này.

"Đó chẳng qua là vì... có đứa em trai mới mất mà thôi."

Một lời chế giễu mang đậm mùi vị chua cay bay tới, An Bân Ni từng bước, từng bước sát lại gần Doãn Hạ Mạt đang đứng yên lặng một chỗ. An Bân Ni liếc nhìn Doãn Hạ Mạt một cái như thách thức, rồi cười nói với Chung Nhã :

"Nhà biên kịch Chung Nhã, nếu như người cô viết là một người chị trở nên ngây dại sau cái chết của em mình, được như vậy cô ta sẽ diễn hay hơn! Không! Cô ta căn bản không cần diễn, chỉ cần thể hiện diện mạo vốn có của cô ta là đủ rồi."

Chung Nhã hơi chau mày nhìn Doãn Hạ Mạt không nói không rằng chờ đợi

ngồi ở đó, mặc dù không thích những ý nghĩ trong câu nói của An Bân Ni, nhưng, thật sự như vậy sao?

“Cô Doãn...”

Đạo diễn Ngô đắm chiêu nhìn Doãn Hạ Mạt, lớn tiếng gọi.

“Cô ta không nghe thấy đâu, cô ta bị điên rồi.”

An Bân Ni cười dịu dàng, mắt cô sáng lên, cô giả vờ như đang nói đùa, lấy tay quơ quơ trước mặt Doãn Hạ Mạt.

“Đây là phòng thử vai, tại sao y tá của bệnh viện tâm thần không trông cô, để cô chạy ra đây? Chao ôi, vừa nãy chẳng phải cô diễn hay lắm mà, tại sao bây giờ chẳng nói câu nào thế! Này, nhìn đây này, nhìn đây này, cô còn nhận ra tôi là ai không?”

Chính lúc An Bân Ni đắc ý cười sung sướng nhất, đột nhiên có một bóng người chặn ngay trước mặt Doãn Hạ Mạt, bảo vệ cô ấy ngồi đằng sau. Người đàn ông mặt lạnh tanh nhìn An Bân Ni chăm chăm, giọng anh ta như đe dọa:

“An Bân Ni, xem ra trước đây cô đã phải trả giá quá ít.”

Là Âu Thần...

Sự sắc lạnh trong mắt Âu Thần làm cho An Bân Ni sợ tới mức bất giác phải lùi lại một bước, cô vừa lo vừa sợ. Chính người đàn ông này một tay đã hủy hoại sự nghiệp mà cô đã khổ công gây dựng trong làng giải trí! Nếu không, cho dù danh tiếng của cô có sa sút đến mấy cũng đâu tới mức không có bất kỳ một cơ hội đóng phim nào!

Trước đây cái mà cô mong muốn chỉ là những vai phụ nhỏ, nhưng cô bị tất cả các công ty chế tác từ chối, họ ra ý với cô, họ không dám đắc tội với Tập đoàn Âu Thị.

Tất cả là nhờ cô đi theo con đường của giám đốc Tiền, mới có một chút dấu hiệu khôi phục sự nghiệp của mình như thế này. Mặc dù cô rất hận Doãn Hạ Mạt, nhưng An Bân Ni cũng biết, nếu còn chọc tức Âu Thần thì đúng là mất trí, và cô chỉ biết ngậm miệng im lặng một cách căm giận.

“Hạ Mạt, chúng ta đi thôi.”

Âu Thần cúi đầu ôm lấy vai Doãn Hạ Mạt thật chặt, anh đau lòng nhìn những vệt nước mắt trên mặt cô.

Hạ Mạt đã khóc!

Hạ Mạt đã khóc rồi!

Có lẽ, anh đưa Hạ Mạt đến thử vai là đúng đắn. Cuối cùng thì Hạ Mạt cũng đã có những phản ứng nhất định, không khép chặt mình nữa. Nhưng tại sao Hạ Mạt lại khóc, vì kịch bản hay vì có ai đó ức hiếp cô.

Nghĩ đến điều này, Âu Thần lại lạnh mặt nhìn An Bân Ni mặt mày đang tái nhợt!

“Xin dừng bước!” Đạo diễn Ngô nói rồi nhìn chăm chú vào Doãn Hạ Mạt vẫn đang ngồi lặng lẽ.

“Cô Doãn, tôi rất thích diễn xuất khi này của cô, không biết cô có đồng ý nhận vai diễn nhân vật chính trong phim hay không?”

“Vừa này cô ấy đã thử vai?”

Âu Thần sững sờ, nín thở hỏi. Hạ Mạt có thể thử vai bình thường sao?

“Vâng, đúng vậy, chị ấy thể hiện rất xuất sắc.” Chung Nhã trả lời Âu Thần

“Hạ Mạt...”

Một bất ngờ không thể tin được khiến cho Âu Thần thở gấp gấp, tay trái anh buộc phải nắm chặt lấy vai của Hạ Mạt mới có thể cảm giác chứng minh được rằng những lời mình đang nghe được không phải là ảo giác. Hồi lâu, Âu Thần lấy lại được bình tĩnh, anh vội hỏi tiếp:

“... em có muốn nhận vai diễn này không?”

Trong phòng thử vai.

Mọi người đều đang đợi câu trả lời của Doãn Hạ Mạt. An Bân Ni tức giận trợn mắt nhìn Doãn Hạ Mạt nhưng không dám hé răng nói gì cả.

Doãn Hạ Mạt ngẩn người ra nhìn chậu hoa Tết đặt trên cửa sổ đang khoe sắc mà dường như không nghe thấy gì cả.

“Người em trong bộ phim này tên là Tiểu Thành.”

Đào Thục Nhi bị mọi người quên lãng từ lâu dịu nhẹ nói với Doãn Hạ Mạt. Trong khi Hạ Mạt thử vai diễn, chỉ có Đào Thục Nhi biết, trong miệng Hạ Mạt đang lẩm nhẩm nói không phải là “Tiểu Thành” mà là “Tiểu Trừng”.

“Tiểu Thành này cũng thích vẽ tranh, cũng có một người chị yêu quý cậu ta giống như cậu đó. Hạ Mạt, mình cảm thấy có lẽ là Tiểu Trừng muốn để cậu tham gia diễn trong bộ phim này, hơn nữa người chị và người em trong

phim có một kết thúc rất hạnh phúc...”

Dường như có gió thổi qua chậu hoa Tết đang khoe sắc trên cửa sổ, những đóa hoa nhỏ bé đang nhè nhẹ đung đưa giữa đám lá giống như đang gật đầu cười. Hai hàng lông mi của Doãn Hạ Mạt đột nhiên run lên, một lúc rất lâu sau, cũng giống như đám hoa đó...

Doãn Hạ Mạt khe khẽ gật đầu.

Hạ Mạt đã tiếp nhận vai nữ diễn viên chính trong bộ phim *Họa cảnh*!

Lúc mới được nghe tin này, Trần Ân tưởng như là trong truyện *Nghìn lẻ một đêm* vậy! Mấy ngày trước, Doãn Hạ Mạt vẫn giống như con kén tằm nhốt mình lại, không hề biết gì đến thế giới bên ngoài, tại sao loáng một cái lại có thể nhận đóng bộ phim này chứ? Đã thế lại là do Doãn Hạ Mạt tự mình gật đầu đồng ý nữa chứ !

Nhưng Trần Ân đã chết lặng sau khi đọc kịch bản, người em trai trong bộ phim có tên Tiểu Thành, cũng có sở thích vẽ tranh, cũng sớm phải qua đời. Bộ phim kể về câu chuyện sau khi người em chết đi, người chị rơi vào trạng thái tinh thần suy sụp hỗn loạn không có cách nào tự thoát ra được, ngày nào cũng ngồi ngẩn người nhìn ngắm bức tranh người em đang vẽ dở, cuối cùng có một ngày, cô ta đã đi vào trong bức tranh đó một cách lạ lẫm để trở về với quá khứ, gặp lại em trai. Trong thế giới huyền ảo đó, hai người sống cùng nhau mãi mãi...

Là do kịch bản của bộ phim này nên Hạ Mạt mới nhận tham gia. Đọc phần kết của câu chuyện rất có hậu ấy, trong lòng Trần Ân xúc động, nước mắt tuôn rơi.

Cùng với tin Doãn Hạ Mạt trở lại màn ảnh, đảm nhận vai nữ chính trong bộ phim *Họa cảnh* được lan truyền, làng giải trí ngay tức khắc lại bùng nổ, giới báo chí lại đua nhau đưa tin khai thác đề tài này.

Rốt cuộc trạng thái tinh thần của Doãn Hạ Mạt như thế nào, tại sao đạo

diễn Ngô lại bỏ qua Thẩm Tường, Phác Tố Cơ là những nữ diễn viên đẳng cấp nổi tiếng được xếp vào hàng Thiên hậu để chọn Doãn Hạ Mạt, một người mới chỉ đóng có mỗi một bộ phim dài tập mà thôi. Thiếu gia chủ tịch hội đồng quản trị của Tập đoàn Âu Thị là Âu Thần tại sao lại cho phép vợ mới cưới của mình tiếp tục bước chân vào làng giải trí? Có lẽ cuộc hôn nhân của hai người có vấn đề. Nhiều cách phỏng đoán và nhiều sự nghi ngờ khác nhau khiến cho tên của Doãn Hạ Mạt xuất hiện trên hầu hết trang đầu của nhiều tờ báo, tạp chí!

Tiếp sau đó...

Lại một tin cực "hot" xuất hiện!

Bên phía nhà sản xuất bộ phim *Họa cảnh* tuyên bố vai nam diễn viên chính trong bộ phim sẽ do Thiên vương Cự tinh Lạc Hi sau một thời gian học tập tại Mỹ đã quay về đảm nhận. Fan hâm mộ vui sướng cuồng nhiệt, họ tụ tập hoan hô trước công ty của Lạc Hi, gửi cho Lạc Hi vô số quà tặng và hoa tươi, cư dân mạng cũng gửi rất nhiều comment chúc mừng sự trở lại của Lạc Hi, thậm chí có nhiều người còn bỏ tiền ra mua tất cả những tờ báo có đăng tải tin tức về sự quay trở lại của Lạc Hi !

Sự kích động của các fan hâm mộ Lạc Hi không giống nhau. Mặc dù các phương tiện truyền thông cũng tỏ thái độ vui mừng không kém, song điều mà họ quan tâm nhiều hơn là việc Lạc Hi tuyên bố tạm thời rút lui khỏi làng giải trí, tại sao nay lại nhận lời đóng bộ phim *Họa cảnh* này. Việc tham gia bộ phim của anh bên cạnh sự diễn xuất của Doãn Hạ Mạt có liên quan gì chẳng, đó là chuyện hai người tình cũ quay lại cùng nhau đốt lửa lòng, hay là Doãn Hạ Mạt lấy chồng giàu có nhưng không hạnh phúc cho nên phải lấy đóng phim để giải trừ nỗi buồn, Lạc Hi diễn xuất lần này là để được danh chính ngôn thuận chăm sóc, an ủi cô ấy?

Khi Trần Ân biết Lạc Hi cũng sẽ đóng bộ phim *Họa cảnh*, cô lại cảm thấy có chút lo lắng. Theo tính cách trước đây của Âu Thần, anh ấy tuyệt đối sẽ không cho phép Doãn Hạ Mạt có những cơ hội tiếp xúc với Lạc Hi. Mặc dù thời gian này, tinh thần Doãn Hạ Mạt hoảng hốt suy sụp, Âu Thần đã phải nghiền răng ngậm chấp nhận cho Lạc Hi thường xuyên được xuất hiện trước mặt Hạ Mạt. Nhưng chuyện hai người cùng nhau đóng một bộ phim

chắc chắn sẽ không thể tránh khỏi những phát sinh những cử chỉ tiếp xúc thân mật, họ phải thể hiện những tình cảm đọng đưa qua lại như chiếc cầu nối...

Âu Thần liệu có ngăn cản Hạ Mạt đóng phim không?

Nhưng, từ sau khi tiếp nhận tham gia đóng bộ phim *Họa cảnh*, Doãn Hạ Mạt dường như đang dần dần hồi phục, cô không còn ngồi ngẩn ngơ trước cửa sổ phòng khách suốt cả ngày nữa, mà hàng ngày chỉ yên lặng đọc kịch bản. Cùng với những trang kịch bản được lật giở, sự biểu cảm của Doãn Hạ Mạt ngấm ước chừng cũng có sự thay đổi biến hóa lúc vui lúc buồn, giống như là đang có sự gửi gắm mới, từ trong thế giới bị khép kín của bản thân mình đổi thành thế giới của câu chuyện trong phim.

Nếu như Âu Thần ngăn cản Hạ Mạt đóng phim, Hạ Mạt sẽ lại trở về trong cái tổ kén ngày xưa không?

Nhưng sự lo lắng của Trân Ân hình như là thừa, Âu Thần dường như không hề để ý đến sự tham gia vai diễn của Lạc Hi, Âu Thần tiếp tục giao công việc của Tập đoàn Âu Thị cho những nhân viên cấp dưới xử lý, còn mình vẫn ngày ngày ở bên Hạ Mạt, anh thậm chí còn bắt đầu học cách tự tay làm cơm cho Hạ Mạt.

Hôm nay là ngày bộ phim *Họa cảnh* bắt đầu chính thức bấm máy. Ánh nắng ban mai chiếu rọi lên người Doãn Hạ Mạt, kịch bản đặt lên đầu gối cô. Âu Thần bưng một chiếc khay từ trong bếp lên, mùi thơm của đồ ăn sáng tỏa ra khắp không trung. Âu Thần đặt cốc sữa nóng trước mặt Doãn Hạ Mạt, sau đó anh cẩn thận đưa lên môi cô miếng bánh sandwich kẹp trứng chiên vàng ở giữa, thêm mấy miếng Lạp xưởng nóng, chút rau sống.

“Hạ Mạt, ăn một chút em nhé? Hôm nay có lẽ phải diễn ở trường quay lâu đó...”

Âu Thần hết lòng nhẹ nhàng nói, anh đặt miếng bánh sandwich lên môi Hạ Mạt, “... nếu như không ăn gì, không có sức khỏe tốt, ngộ nhờ đang quay phim em lại mệt mỏi thì làm thế nào...”.

“Ăn một chút...”

“Ngao...”

“Trứng rán thơm cực, em nếm thử coi, rất ngon...” Bàn tay Âu Thần đang

cầm miếng bánh sandwich có mấy vết bóng do bị dầu bắn, không biết đã làm hỏng bao nhiêu quả trứng tốt cuộc mới có thể có được thành quả trứng rán vàng đẹp như thế này.

Nhìn những vết bóng trên tay Âu Thần.

Hàng mi Doãn Hạ Mạt khe khẽ rung rung, cô yên lặng ngắm nhìn, ánh mắt của cô hướng về phía Âu Thần đang ngồi xổm trước mặt mình, trong đáy mắt có sự xúc động như sóng nước đang chuẩn bị tuôn trào. Sau đó Hạ Mạt cắn một miếng bánh sandwich trên tay Âu Thần nhai chậm chậm rồi từ từ nuốt.

Vì quá căng thẳng nên cánh tay của Âu Thần cứ cứng đờ trước mặt Hạ Mạt!

Cô không nhớ ra!

Lần này cô đã ăn vào mà không nhớ ra!

Niềm vui trùm khắp lên người Âu Thần, anh thậm chí chưa để ý đến việc xác định xem ánh mắt của cô vừa nhìn anh có phải là ảo giác của mình hay không. Âu Thần khẽ đặt cốc sữa lên môi Hạ Mạt, anh căng thẳng nín thở nói :

“Uống thêm chút sữa bò nữa đi em.”

Một kỳ tích đã xảy ra, cô đã uống sữa xong lại ăn mấy miếng bánh sandwich, tuy rằng cô ăn còn rất ít, nhưng đối với Âu Thần mà nói, điều này đã quá đủ để khiến anh sướng phát điên lên rồi.

Dọn xong bữa sáng, Âu Thần đặt cuốn kịch bản trên gối Hạ Mạt vào trong túi xách tùy thân của cô, giúp cô mặc áo khoác, lấy xe chở cô đến tận trường quay. Tâm trạng của Âu Thần quá đổi vui sướng đến nỗi trong lúc đang lái xe, đôi môi của anh lúc nào cũng tùm tùm cười.

Trân Ân vẫn còn thấy lo lo.

Tình hình tinh thần của Doãn Hạ Mạt như vậy chẳng hiểu có thể tham gia đóng phim được không? Cô ấy có thể nhớ lời thoại, dưới ánh đèn tụ quang cường độ cao và trước mặt mọi người đang tụ tập, cô có thể diễn suôn sẻ và nói trôi chảy những lời thoại không?

Ngày đầu tiên bộ phim được chính thức bấm máy, lòng dạ Trân Ân cứ như có lửa đốt vậy. Thế rồi cùng với tiếng đạo diễn Ngô hô to, “Action!”, dưới

ánh sáng đèn rọi vào mắt, Hạ Mạt đột nhiên trở nên hoạt bát hẳn!

Trước ống kính máy quay.

Đêm khuya, Hạ Mạt đang đứng sắp xếp hàng hóa bên cạnh giá hàng trong siêu thị bỗng dưng tai nghe, là Lạc Hi đang cười vui vẻ, tay ôm một đồng bản nháp những tranh vẽ chép lại từ những bức tranh trong buổi triển lãm xuất hiện trước cửa siêu thị đang gọi cô.

Ống kính đặc tả tiến lại gần gương mặt Hạ Mạt.

Nụ cười trên môi Hạ Mạt giống như bông hoa đang hé nở, cô đưa mắt nhìn về phía Lạc Hi giống như đang trông chờ kho báu đáng kiêu hãnh nhất trên thế giới này. Ánh hào quang hạnh phúc trong đôi mắt cô như biển lớn tràn đầy...

...

Mặt đất đầy máu.

Doãn Hạ Mạt sợ hãi hoảng loạn ôm Lạc Hi bị đạn bắn trúng ngực, điên cuồng la hét, nước mắt hoảng loạn lăn chã rơi trên gương mặt tái mét của Lạc Hi. Hạ Mạt bịt vết thương đang chảy máu trên ngực Lạc Hi, toàn thân run rẩy tuyệt vọng, cổ họng nghẹn ngào gào thét...

...

Trân Ân đứng ở ngoài nhìn Hạ Mạt đang bị bảy tám chiếc máy quay phim bao vây, Hạ Mạt lúc này giống như Hạ Mạt trước khi Tiểu Trùng qua đời, ánh đèn đang chiếu rọi trên thân người cô hoặc khóc hoặc cười trước ống kính, dồn hết tất cả tình cảm vào câu chuyện trong phim, mỗi nụ cười, mỗi giọt nước mắt đều xúc động lòng người.

Hay là Hạ Mạt sẽ ổn lên chăng?

Trân Ân thì thầm cầu nguyện, cầu nguyện rằng Tiểu Trùng trên thiên đường đã an bài bộ phim này cho Hạ Mạt đóng, bộ phim này có khả năng là cơ hội tốt để Hạ Mạt hồi phục.

"OK!"

Nhưng hình như lời cầu nguyện của Trân Ân chẳng mấy kết quả, cùng với cái khua tay đầy thỏa mãn của đạo diễn Ngô cho dừng máy, ánh đèn hạ xuống, ánh lửa bùng cháy trong đôi mắt của Doãn Hạ Mạt giờ lại dần dần âm đạm.

Cô trầm mặc quay lại ngồi bên trường quay.

Đợi cho đến cảnh quay tiếp theo của mình.

Doãn Hạ Mạt lại như quay trở về cái không gian khép kín, cô không nhìn thấy Âu Thần luôn đi bên cô, không nhìn thấy Lạc Hi đang lặng lẽ nhìn cô. Doãn Hạ Mạt chỉ mãi cúi đầu đọc kịch bản, chỉ trong một thời gian ngắn mà mép của những tờ kịch bản đã bị những ngón tay của cô làm nhàu nát.

Ngày lại ngày.

Doãn Hạ Mạt dường như bị phân thành hai con người, một Hạ Mạt của tình cảm ăn nhập vào kịch bản những khi quay phim và một Hạ Mạt hoang mang trầm mặc những lúc không quay phim. Không biết tại sao nữa, một Hạ Mạt như vậy khiến cho Trân Ân càng thêm kinh hoàng khiếp sợ.

Trong Trân Ân lơ mơ không rõ một nỗi sợ hãi bất an, dường như là Hạ Mạt đang thiêu cháy những gì còn lại trong sinh mệnh mình để hóa thân cùng nhân vật trong phim này, để rồi khi bộ phim quay xong...

Trân Ân không dám để lộ sự sợ hãi của riêng mình cho Âu Thần biết.

Âu Thần đã không còn giống thiếu gia Âu Thần ngạo mạn ngày nào nữa, vào những lúc anh muốn cho người khác vui vẻ tiêu tan mệt mỏi, anh càng dịu hiền đến mức khiến cho người khác phải ngạc nhiên. Ngày ngày Âu Thần chăm sóc Hạ Mạt tất cả những việc vặt vãnh, thậm chí Âu Thần còn lần lần tỉ mỉ cắt tỉa móng tay cho Hạ Mạt, lau sạch bụi bẩn bám trên giày của cô. Những lúc Hạ Mạt trầm mặc là những lúc Âu Thần cũng lặng lẽ nhìn Hạ Mạt như thể sinh mệnh của anh thuộc về con người cô, và trong cái khoảnh khắc mà sinh mệnh của cô mất đi thì sinh mệnh của anh cũng sẽ theo đó mà tan biến.

Từng ngày, từng ngày trôi đi.

Trường quay *Họa cảnh* từ đầu đến cuối không có sự huyền ảo như trong quá trình quay các bộ phim khác, bất luận quay tại địa điểm nào đi nữa, thì trường quay *Họa cảnh* đều có công ty vệ sĩ do Tập đoàn Âu Thị mời đến để khống chế cách ly người đến xem và cánh phóng viên nhà báo tới săn tin, bất luận là những nhân viên có nhiệm vụ di chuyển đạo cụ, đèn sáng hay ngay cả những diễn viên khác nói chuyện phiếm trước trường quay cũng đều giữ trật tự.

“OK! Rất tốt!”

Tiếng của đạo diễn Ngô là giọng nói to duy nhất trong trường quay. Nghe thấy hiệu lệnh cảnh quay này đã hoàn thành thuận lợi, nhà quay phim và các nhân viên phụ trách ánh sáng đều ngừng tay, sau đó cùng với đám nhân viên phục vụ chuyển máy quay và đèn chiếu sáng sang nơi quay cảnh tiếp theo. Do cảnh tiếp theo chuẩn bị quay luôn nên Doãn Hạ Mạt và Lạc Hi không về khu vực nghỉ ngơi bên phim trường, hai người ngồi vai sát vai trên một phiến đá ngầm cực lớn.

Bộ phim hôm nay quay ở bên bờ biển.

Bờ biển vào ngày này, mùa xuân hơi se lạnh, Doãn Hạ Mạt trầm mặc ngóng nhìn ra mặt biển mênh mông màu xanh thẳm, sóng biển thối tung mái tóc cô. Một chiếc áo khoác trùm trên vai cô, chiếc áo vẫn còn mang hơi ấm của Lạc Hi, vậy mà cô dường như không nghe thấy gì hết, cứ trầm lặng ngắm nhìn biển rộng.

“Ngày bên New York, mỗi tuần anh đều đi nhà thờ, có một lần được nghe một đoạn cầu nguyện”, Lạc Hi cũng đang ngắm mặt biển, âm thanh của gió biển thổi vào tai Doãn Hạ Mạt, “mong thượng đế ban cho con một trái tim bình yên, cho con nhận được một tình yêu không bao giờ thay đổi...”.

Trên mặt biển, nắng vàng rực rỡ.

“...nguyện rằng thượng đế ban cho con dũng khí, để con có thể thay đổi việc con muốn thay đổi.”

Ánh mặt trời màu vàng trên mặt biển bị gió thổi tạo thành những miếng vàng vỡ vụn dưới những lớp sóng dập dờn.

“...nguyện rằng thượng đế ban cho con trí tuệ, để con có thể phân biệt rõ hai người này.”

Nơi xa xa mấy con hải âu đang bay lượn trên mặt biển, ánh mặt trời vỡ vụn dưới những lớp sóng dập dờn ánh lên đôi cánh của chúng thành thứ màu vàng của tự do, Doãn Hạ Mạt thần thờ nhìn mặt biển, ánh mặt trời cũng phản chiếu hai hàng lông mi của cô khiến chúng giống như có màu vàng nhạt.

“Tất cả những việc có thể làm được, em đều đã làm cho Tiểu Trường rồi, những chuyện đó không còn cách nào thay đổi được, hãy chấp nhận sự thật

đó đi”, Lạc Hi đau khổ chăm chú nhìn Doãn Hạ Mạt mỏng manh như tờ giấy trắng, “và em bây giờ có thể vì Tiểu Trùng mà tiếp tục sống vui vẻ được không?”.

Âu Thần trầm lặng nhìn hai người đang ngồi trên phiến đá ngầm, trong tay anh đang cầm chiếc áo khoác của Hạ Mạt, Âu Thần vốn đang định mang qua đó song lại dừng bước.

Ánh mặt trời màu vàng rực chiếu rọi cô và Lạc Hi làm một, trên vai cô khoác chiếc áo khoác của Lạc Hi, Lạc Hi chăm chú nhìn cô một cách âu yếm, hình như đang nói gì với Hạ Mạt, cô ấy dường như đang nghe lại vừa như đang im lặng. Từ xa nhìn lại, Âu Thần cũng có thể cảm nhận thấy sự chân tình trong mắt của Hạ Mạt.

Nếu như lúc đầu anh không đoạt Hạ Mạt từ Lạc Hi...

Nếu như sau khi Tiểu Trùng mất, người luôn bên cạnh Hạ Mạt là Lạc Hi chứ không phải là anh...

Mặt biển xanh bao la.

Bờ cát dài vàng rực.

Dưới ánh mặt trời, hai người đang ngồi trên phiến đá ngầm giống như bức tranh sơn dầu đẹp được viền vàng xung quanh mà anh chính là người đã phá vỡ sự tồn tại của bức tranh đó.

“Thiếu gia!”

Một giọng nói quen thuộc làm Âu Thần bừng tỉnh, anh vội giấu ánh mắt u ám của mình đi, quay đầu lại nhìn, hóa ra quản gia Thẩm, đã lâu lắm rồi không gặp.

Sau khi Doãn Trùng qua đời, Hạ Mạt tinh thần hoảng loạn không chịu quay lại biệt thự nhà họ Âu mà về lại căn chung cư nhỏ ngày trước. Âu Thần cũng không muốn để Hạ Mạt bị quấy rầy nhiều, nên anh đã để quản gia Thẩm ở lại ngôi biệt thự mà không cần phải tới chỗ họ.

“Thiếu gia, đây là bức thư tôi vừa mới nhận được, hình như là...”

Quản gia Thẩm cố gắng hết sức khống chế sự căng thẳng trong giọng nói, nhưng hai tay cứ run run để lộ tâm trạng kích động của mình. Vừa rồi có một anh chàng như là sinh viên đại học tới đứng trước cổng biệt thự nhà họ Âu, anh ta nói là bạn học của cậu Trùng, cậu Trùng lúc còn sống đã nhờ

người bạn đó đem bức thư này đến giao lại. Quản gia Thẩm bất ngờ đến nỗi không để ý gì nữa, liền đem bức thư đó đến đưa tận tay cho thiếu gia.

“...hình như là thư của Trùng thiếu gia viết...”

Đó là một bức thư màu xanh nhạt, chữ viết trên bì thư rất đẹp.

“Tiểu Trùng?!”

Trong khu vực nghỉ, Trân Ân đang lúc nghĩ vẫn vợ nghe thấy hai từ đó, cô chết lặng hồi lâu, sau đó máu huyết trong người sôi lên, Trân Ân nhảy ra khỏi chiếc ghế hét lên một tiếng, nhào tới vồ lấy bức thư trong tay quản gia Thẩm.

Thân người Âu Thần lúc đó cũng cứng đờ.

Anh dán mắt vào bức thư, góc phía dưới, bên phải bức thư màu xanh lam nhạt đó, chỗ viết tên người gửi có một nét chữ rất quen thuộc.

“Trùng.”

Tiểu Trùng...

Trên phiên đã ngẫm nơi xa kia, Doãn Hạ Mạt bỗng dừng nghe thấy được cái tên đó, cô từ từ quay người, Âu Thần bình tĩnh lại, anh cầm bức thư bước nhanh về phía bờ biển nơi Hạ Mạt đang ngồi.

“Hạ Mạt! Bức thư này... của Tiểu Trùng...”

Âu Thần đưa bức thư cho Hạ Mạt, cổ họng anh tự dừng nghẹn cứng lại không thể nói thêm được lời nào cả. Doãn Hạ Mạt đỡ dẫn dán mắt nhìn bức thư trong tay Âu Thần, đột nhiên cô đứng phắt dậy, Lạc Hi vội đỡ lấy Hạ Mạt, không để chân cô trượt phải đá vụn.

Gió biển mát lạnh nhẹ nhàng thổi.

Doãn Hạ Mạt cầm bức thư từ trong tay Âu Thần, ngón tay cô run run.

Bức thư đó dường như là được gửi từ trên thiên đường xuống, trên bức thư màu xanh lam nhạt đó không có dấu bưu điện, chỉ vền vền viết :

Người nhận thư “Chị gái”.

Người gửi thư “Trùng”.

Doãn Hạ Mạt ngẫm nhìn bức thư đó rất lâu.

Hai giọt nước mắt rơi xuống làm ướt bì thư, nước mắt lan ra. Đó là màu bì thư Tiểu Trùng thích dùng nhất, Tiểu Trùng nói màu xanh này là sắc màu của biển cả, hợp nhất với màu mắt của cô.

Lá thư bên trong cũng cùng màu xanh lam nhạt.

Nét chữ thanh đẹp quen thuộc giống như đôi mắt trong veo của Tiểu Trùng đang thì thầm gọi cô “Chị ơi”, như đang cười với cô, đang cùng cô nói chuyện.

Chị!

Khi chị nhận được bức thư này thì em đã tới thiên đàng rồi. Chị đừng đau lòng nhé, em ở trên đây ngoài những lúc nhớ chị ra thì tất cả đều rất tốt.

Chị! Em thật sự không muốn rời xa chị đâu...

Nhưng, cũng giống như chị từng nói, ông trời rất là công bằng, ông trời ban cho người ta một cái gì đó thì cũng sẽ lấy đi cái gì khác của họ. Ông trời ban chị cho em để chị làm chị của em, để em làm em của chị, đó là ông trời đã ban cho em điều may mắn và hạnh phúc nhất rồi.

Chị! Chị biết em yêu chị nhiều lắm không, nếu như ông trời cho em chọn lại thì một trăm lần em cũng muốn chọn làm em của chị, còn những thứ khác em không cần.

Cho nên, em thực sự đang rất hạnh phúc.

Chị, chị đừng quá đau lòng vì sự ra đi của em, được không chị? Em chẳng qua chỉ tạm thời rời xa chị một thời gian, không lâu em sẽ quay trở về bên chị. Trong những ngày em rời xa chị này, chị phải sống thật tốt đấy, sống vui vẻ, thay em đi ngắm những cảnh đẹp ở khắp mọi nơi, thay em đi ăn những đồ ăn ngon khắp nơi, không được ốm, không được mệt mỏi.

Chị! Em chỉ tạm xa chị một thời gian thôi, kiếp sau em sẽ trở về bên chị, lúc đó em hy vọng em sẽ là anh của chị để em chăm sóc chị, chiều chị như một nàng công chúa. Có lẽ không phải đợi lâu nữa đâu, em sẽ quay trở về, có lẽ em đã trở thành đứa bé ở trong bụng chị rồi đó.

Hì hì, chị nhìn xem, chẳng qua chị tạm thời không nhìn thấy em, do đó em ở trên trời mỗi ngày đều có thể nhìn thấy chị. Mỗi lúc nhìn thấy chị cười em sẽ vui gấp trăm lần, mỗi lần nhìn thấy chị buồn đau em sẽ đau lòng một trăm lần đó.

Chị...

Xin chị hãy vì em mà ngày ngày sống vui vẻ có được không?

Em mãi mãi yêu chị.

Em của chị

Tiểu Trùng.

Ánh mặt trời màu vàng nhạt rọi lên bức thư màu xanh nhạt, nước mắt chảy từng giọt, từng giọt lăn trên hai gò má xanh xao gầy mòn của Doãn Hạ Mạt. Cơ thể Doãn Hạ Mạt run lên từng đợt, tóc cô bị gió thổi tung lên. Doãn Hạ Mạt nắm chặt bức thư đó trong tay, từng giọt, từng giọt nước mắt làm nhòe những dòng chữ.

Sau đó.

Doãn Hạ Mạt cảm thấy khó thở rồi ngất xỉu. Hai giọt nước mắt chảy về phía hai tai cô.

Trái tim Lạc Hi đau khổ như bị cắn xé, anh đưa hai cánh tay muốn ôm Hạ Mạt nhưng cô đã được người khác ôm vào lòng, thế rồi nước mắt của Hạ Mạt rơi trên ngực người đó

“Hạ Mạt!”

Âu Thần ôm chặt lấy cơ thể lạnh toát của Hạ Mạt đau lòng khê gọi.

Trần nhà trắng xóa, mùi của nước khử trùng, hình như có những cái bóng trắng trắng cứ đi đi lại lại, âm thanh bên tai giống như sợi bông bị đứt đoạn, có người cứ nắm chặt lấy tay cô, nỗi đau và nỗi sợ hãi từ những ngón tay anh ta từng chút, từng chút chuyển vào tận đáy lòng cô.

Giống như một giấc mộng rất dài, rất dài.

Cô cho rằng...

Cô sẽ chết trong giấc mộng kéo dài đó.

“Anh Âu! Xin chúc mừng anh, vợ anh đã có thai hơn hai tháng rồi...” Cách chiếc chăn bông dày, dường như có âm thanh phảng phất nói với người vẫn đang nắm chặt tay cô từ đầu đến cuối đó.

Lập tức cánh tay đang nắm chặt tay cô cứng đờ như thép!

Sau đó lại chuyển sang nóng rùng rục.

Cánh tay đang nắm chặt tay cô bỗng rục và run rẩy.

Khuôn mặt của người đàn ông đó gục vào lòng bàn tay cô, hình như có cả nước mắt nóng bỏng ướt ngập lòng bàn tay, giọng nói người đó khàn khàn run run đầy kích động :

“Hạ Mạt, em nghe thấy gì không, con, chúng ta đã có con rồi...”

Con...

...

Có lẽ không phải đợi lâu nữa đâu, em sẽ quay trở về, có lẽ em đã trở thành đứa bé ở trong bụng chị rồi đó...

...

Bên tai là những âm thanh khàn khàn run run của Âu Thần cứ vang lên từng đợt. Doãn Hạ Mạt nằm trên giường bệnh, hàng lông mi đen nhánh ướt lệ run run, khi nước mắt nóng bỏng của Âu Thần rơi vào lòng bàn tay Hạ Mạt, nước mắt của cô từ đôi mắt nhắm nghiền cũng chảy ra...

Cô lơ mơ dần nhận ra thời gian...

Hình như bóng đen của màn đêm đang nhường chỗ cho ánh sáng của ban ngày...

Giống như không ngừng có những sinh mệnh ra đi...

Và rồi những sinh mệnh mới lại ra đời...

Minh Hiếu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 15

Trên giá đồ trong siêu thị bày đủ mọi loại sữa dành cho bà bầu, Âu Thần tỉ mỉ xem ngày tháng sản xuất và thành phần dinh dưỡng, sau đó đặt mấy hộp sữa vào trong giỏ mua hàng đang xách trên tay. Trong lòng lúc nào cũng nghĩ đến Hạ Mạt ở nhà, anh lại mua thêm ít trứng gà và cá tươi, rồi ra quầy thu ngân thanh toán.

“Bố à, con muốn mua xe đồ chơi điện!”

Giọng nói vời vỉnh của đứa bé trai vọng lại từ giá hàng bên cạnh, bố của đứa bé không đồng ý, anh ta nói ở nhà đã có rất nhiều xe đồ chơi điện rồi, trừ phi cậu thuộc lòng bản cửu chương chín thì mới mua cái mới. Nhìn cậu bé vẫn chưa nỡ bị bố mình kéo đi, Âu Thần bất giác đi qua chỗ giá hàng đó.

Đó là quầy đồ chơi trẻ em, vì siêu thị nhỏ, trên giá hàng đồ chơi bày không nhiều. Những loại đồ chơi dành cho bọn trẻ tầm tầm một chút thì có súng nhựa, xe điện, búp bê, bộ xếp hình. Những loại đồ chơi dành cho trẻ sơ sinh thì có chuông lắc, trống cầm tay.

Âu Thần nhặt một chiếc trống nhỏ lên.

“Tùng tùng tùng!”

Theo sự chuyển động của những ngón tay, dùi trống nhỏ hân hoan gõ vào mặt trống. Một mặt trống vẽ hình một em bé bụ bẫm đáng yêu trong tranh ngày Tết, mặt trống còn lại thì vẽ một chú lợn con xinh xắn màu vàng mọc cánh. Nghe những âm thanh vui nhộn đó trong lòng Âu Thần cuồn cuộn trào dâng dòng nước ấm áp. Dựa theo cách tính lịch ngày trước, em bé sinh ra sẽ cầm tinh con lợn, là một chú lợn vàng mũm mĩm.

Một bên khác của giá hàng có bày quần áo trẻ em sơ sinh.

Âu Thần ngắm nhìn một chiếc áo trẻ em bằng sợi cotton một trăm phần trăm mềm mại, mịn màng, giống hệt làn da non nớt của em bé sơ sinh. Sờ vào cái áo nhỏ đó, Âu Thần có cảm giác giống như đang nhìn thấy đôi mắt đen láy long lanh của đứa con, nhìn thấy đôi bàn chân và đôi bàn tay nhỏ xíu, tiếng cười khanh khách thơ ngây và mùi sữa thơm khắp người đứa trẻ...

Đứng trước cửa nhà, nhìn vào cái túi đồ mua hàng anh vừa xách về, ngoài sữa bột và đồ ăn ra còn có một chiếc trống đồ chơi, một bộ quần áo trẻ em và một con lợn đồ chơi đang ve vẩy cái đuôi như là biết chạy, Âu Thần đột nhiên có chút ngại ngùng, giống như bí mật trong lòng bị người khác phát hiện một cách trần trụi.

Đẩy mấy thứ đồ dùng trẻ em xuống tận đáy túi đồ mua hàng, Âu Thần hít thật sâu một cái như muốn giấu kín sự e thẹn bất an của mình rồi rút chìa khóa mở cửa.

Hạ Mạt vẫn chưa dậy.

Trong nhà rất yên ắng.

Tối hôm qua Hạ Mạt quay phim cảnh trời tối, tận khuya mới về nhà, ngủ thêm một chút cũng tốt thôi. Âu Thần dán mắt vào cửa buồng đang đóng kín, miệng nở nụ cười mềm mại khiến cho bộ mặt kiêu ngạo lạnh nhạt xưa nay của anh trở nên hiền hòa khác thường. Từ lúc nhận được bức thư của Tiểu Trùng, phát hiện ra mình có thai, Hạ Mạt đã dần dần hồi phục lại như một kỳ tích.

Dường như trong cuộc sống lại có sự hy vọng và gửi gắm, Hạ Mạt bắt đầu

mỗi ngày ăn ba bữa cơm, cho dù đôi khi vẫn còn ỏi mửa song cô cũng kiên trì ăn tiếp. Cô bắt đầu thường xuyên nghỉ ngơi, mặc dù công việc quay phim bận rộn và không có quy luật, cô vẫn luôn cố gắng ngủ thoải mái cho đủ giờ. Hạ Mạt không còn tự nhốt mình nữa, cô bắt đầu nói chuyện và bắt đầu có những nụ cười. Âu Thần không biết rốt cuộc sự thay đổi của Hạ Mạt là do bức thư của Tiểu Trùng hay là do đứa bé trong bụng cô, nhưng chỉ cần nhìn thấy Hạ Mạt mỗi ngày một khá hơn là đã đủ để anh cảm ơn ông trời rồi.

Âu Thần đang cắt lê, táo, chuối trong bếp, nghĩ một lát, anh lại cắt thêm chút cà rốt cho vào máy xay thành sinh tố. Âu Thần cẩn thận lấy hết bột đi rồi gạn vào cốc thủy tinh, một cốc đầy. Tiếp theo, anh hâm nóng sữa, nướng mấy miếng xúc xích, làm món trứng ốp lết mà Hạ Mạt thích nhất.

Âu Thần ngẩng đầu nhìn lên chiếc đồng hồ treo trên tường, có thể gọi cô ấy dậy được rồi.

“Hạ Mạt.”

Âu Thần đặt mâm cơm xuống trước cửa phòng ngủ của vợ, nhẹ nhàng gõ cửa. Trong phòng không có bất cứ động tĩnh gì, có lẽ Hạ Mạt vẫn còn đang ngủ. Âu Thần do dự một chút, nhớ ra chiều nay Hạ Mạt có một buổi diễn, nếu dậy quá muộn thì sẽ rất vội.

“Hạ Mạt!”

Âu Thần gọi lớn hơn một chút.

Đợi hồi lâu, thấy cửa vẫn yên lặng như tờ.

Âu Thần bỗng tá hỏa.

Sự yên lặng tuyệt đối đó khiến người ta bất an, Âu Thần vội nắm đấm mở cửa phòng ngủ của Hạ Mạt, rèm cửa đã kéo ra sẵn, trên giường chăn gối đã gấp gọn gàng, trong phòng trống trơn!

“Hạ Mạt!”

Đặt chiếc khay xuống, Âu Thần vội vã vào phòng vệ sinh, vào phòng ngày trước Tiểu Trùng ở, rồi vội vã chạy ra ban công, chỗ nào cũng trống không, không thấy bóng dáng Hạ Mạt đâu cả! Âu Thần vợ lấy điện thoại liên tục

bấm số máy di động của Hạ Mạt, “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện giờ không liên lạc được...”. Âm thanh khô cứng đơn điệu vang bên tai Âu Thần, điện thoại của Hạ Mạt đã lâu không hoạt động!

“Hạ Mạt...”

Âu Thần đứng ngẩn người giữa phòng khách, toàn thân anh lạnh toát, những suy nghĩ điên cuồng đáng sợ hiện lên trong đầu anh! Lẽ nào bức thư của Tiểu Trùng đã làm tiêu tan hy vọng cuối cùng của Hạ Mạt, sau khi ý thức được Tiểu Trùng thực sự đã qua đời, cô lại hoàn toàn không muốn tiếp tục sống nữa ư? Cho nên sự trấn tĩnh của Hạ Mạt trong thời gian này chỉ là để chờ đợi sự sơ hở của anh rồi triệt để rời xa anh mãi mãi chẳng?

Đúng là như vậy sao...

Hạ Mạt giờ đang ở đâu.

Hạ Mạt còn sống không... Không, buổi sáng lúc anh đi siêu thị, Hạ Mạt còn chưa ra ngoài mà, Hạ Mạt đi chưa lâu đâu, anh nhất định sẽ tìm thấy cô ấy!

Trong sự sợ hãi lo lắng đến hoảng loạn, sắc mặt Âu Thần tái mét, anh bước vội ra cửa, bàn tay vừa mới đặt lên khóa cửa thì cánh cửa đã “tách” một tiếng tự mở ra!

Cái dáng người gầy gò ấy khẽ giật mình ngạc nhiên nhìn vào đôi mắt Âu Thần, ánh sáng và bóng hình chiếu lên thân thể của Âu Thần như mờ như ảo. Âu Thần run run nhìn Hạ Mạt nhất thời không biết sao cô lại xuất hiện trong ảo giác của mình.

“Hạ Mạt.”

Âu Thần lao tới ôm chặt lấy người cô, hết sức ghì chặt cô vào lòng, anh muốn ôm cô thật chặt, những mong hòa tan cô vào trong máu thịt mình, thân thể của anh cứ từng cơn nóng lại lạnh. Âu Thần lo lắng như một đứa trẻ trông biết phải xoay xử thế nào, anh run rẩy gọi tên cô từng tiếng, từng tiếng một:

“Hạ Mạt! Hạ Mạt! Hạ Mạt!...”

“Âu Thần...”

Doãn Hạ Mạt ngẩng đầu lên nhìn Âu Thần, anh đang ôm cô thật chặt, vừa chặt vừa đau, xương của cô đau đến nỗi như muốn vỡ vụn ra. Hạ Mạt chưa

từng được chứng kiến bộ dạng đó của Âu Thần như thế này bao giờ, vừa nhìn thấy cô Âu Thần đã bất an, căng thẳng như vậy, làm như lâu thêm một giây nữa mà cô không xuất hiện thì anh sẽ sụp đổ hoàn toàn.

“Em xin lỗi...”

Hai từ không biết từ đâu mà ra, trái tim Hạ Mạt đau nhói, cô nhìn Âu Thần vì cô mà xanh xao tiêu tụy, vì cô mà hoảng loạn đau khổ. Nỗi niềm day dứt, nỗi xót thương cứ cuốn vào nhau tạo thành tình cảm ấm áp lạ thường.

“... lẽ ra em nên để lại vài chữ nhắn tin trên bàn rồi hãy ra ngoài, em xin lỗi...”

Trong những ngày này mặc dù tâm trí Hạ Mạt vẫn lơ mơ, nhưng cô biết Âu Thần vẫn luôn ở bên cô, dứt cho cô ăn, nói chuyện với cô, giúp cô tắm giặt, mỗi tối cô đều tựa vào lòng Âu Thần nghe Âu Thần đọc truyện để cô có thể ngủ một chút.

Một dạo, cô cũng từng muốn bỏ đi để sống như vậy cùng Tiểu Trường.

Nhưng Âu Thần ngày đêm bên cạnh chăm sóc cô, anh giống như một sợi dây liên hệ cô với thế giới này, cho dù trong nỗi đau tột cùng ấy, cô vẫn có thể cảm thấy Âu Thần đang kéo cô vào lòng, ôm chặt cô, không để cô rời đi. Nếu như cô bất chấp tất cả để rơi vào địa ngục, chắc anh cũng sẽ bất chấp tất cả để theo cô.

Dường như sinh mệnh của Âu Thần đã gắn chặt với cô.

“Hạ Mạt...”

Lời nói và cơ thể ấm áp của cô từ từ khiến cho lý trí lại quay trở lại trong cơ thể của Âu Thần. Âu Thần từ từ buông Hạ Mạt ra, đôi mắt trầm lắng nhìn sâu vào đôi mắt Hạ Mạt, khuôn mặt vẫn trắng bệch như cũ.

“... Em đi đây vậy?”

“Em đi gặp bác sỹ.”

Giọng Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng êm dịu, bất giác tay cô đặt lên bụng mình, đôi môi hé nụ cười mang ánh sáng thanh khiết.

“Em hỏi bác sỹ, hai tháng trước trạng thái tinh thần của em không được tốt, hầu như không ăn được gì, không biết có ảnh hưởng gì đến em bé hay không?”

Âu Thần nín thở, Hạ Mạt lại có thể nói với anh lưu loát như vậy sao, giống

như cô đã hoàn toàn trở lại là Hạ Mạt trước đây. Âu Thần ngậy người nhìn Hạ Mạt, cô là vì em bé mới ra ngoài.

Em bé...

Âu Thần bỗng dừng lo lắng, mình mới ôm cô ấy mạnh như vậy, không biết có ảnh hưởng gì đến em bé hay không. Âu Thần cẩn thận dìu cô ngồi lên sofa trong phòng khách, giọng anh khàn khàn hỏi:

“Bác sỹ nói sao?”

“Bác sỹ nói, ba tháng đầu chủ yếu là hấp thụ dinh dưỡng từ người mẹ, cho nên không có vấn đề nghiêm trọng gì. Bác sỹ còn nói, tinh thần của người mẹ đang mang thai có ảnh hưởng rất lớn đến sự phát triển của thai nhi, em phải hết sức giữ gìn cho tinh thần thoải mái vui vẻ. Nhưng anh vừa mới...”

Hạ Mạt mỉm cười nhìn Âu Thần rồi nhẹ nhàng nói:

“... nói không chừng đã làm cho con sợ rồi đó.”

Âu Thần lặng lẽ ngăm nhìn Hạ Mạt, ánh mắt anh từ nụ cười ấm áp của cô dần chuyển qua nhìn xuống bụng cô, cho dù nơi đó vẫn bằng phẳng, và nhỏ nhắn như lúc trước, nhưng em bé đang nằm ở chỗ đó phải không?

Âu Thần ngượng ngùng và nhẹ nhàng đặt tay lên bụng cô.

Âu Thần có cảm giác thấy bụng Hạ Mạt đang cử động nhẹ nhẹ, giống như nhịp đập trái tim của đứa trẻ, lúc đó bàn tay của anh nóng ran, hơi thở trở nên gấp gáp.

“Em bé đang động đấy...”

Âu Thần vui sướng nhìn Hạ Mạt, anh nắm tay Hạ Mạt đặt lên bụng cô.

“Em sờ đi, em bé đang động đấy!”

Hạ Mạt có cảm giác bình lặng, rồi cô bật cười:

“Đó là nhịp đập của huyết quản. Bác sỹ nói sau bốn tháng mới cảm giác được thai nhi động đấy, hơn nữa tim đập cũng sẽ rất nhanh, mỗi phút lên tới 140 lần.”

“... Ồ.”

Hai người đan tay vào nhau đặt trên cái bụng ấm áp của Hạ Mạt, động tác thân thiết đó đột nhiên khiến cho Âu Thần có chút hoảng hốt. Hạ Mạt là người không thích anh vượt quá giới hạn như vậy, trong lòng cô...

Âu Thần vội vàng nắm chặt tay lại.

Bàn tay anh cứng ngắt từ từ buông tay Hạ Mạt ra và cũng tránh luôn hơi thở ấm áp của cô. Mỗi lần bên cạnh Hạ Mạt, cái cảm giác hạnh phúc đó luôn khiến cho Âu Thần có suy nghĩ ích kỷ là muốn mãi mãi ở bên cạnh cô mà quên đi tự do và hạnh phúc của cô. Bởi vì sự ngang ngược của mình, anh đã làm tổn thương cô hết lần này đến lần khác, lẽ nào anh lại muốn mãi mãi làm tổn thương cô sao...

Thế nhưng bàn tay của Âu Thần lại không thể buông ra được.

Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng giữ chặt tay anh.

“Em xin lỗi...”

Hạ Mạt nhìn khuôn mặt Âu Thần so với lúc trước gầy gò hốc hác một cách đáng thương, trong lòng lại không thể kiềm chế được, cô cứ để cho cảm giác ấm áp vừa cay đắng vừa chua chát cứ chầm chậm chảy sâu trong đáy lòng cô.

“... Những ngày này việc chăm sóc em đã khiến anh gầy đi nhiều. Em không phải là người vợ tốt, từ khi kết hôn đến nay, em không những không thể chăm sóc tốt cho anh ngược lại còn luôn khiến anh lo lắng vì em.”

Hạ Mạt nắm lấy tay anh, đôi mắt dịu dàng.

“Hãy cho em thêm cơ hội lần nữa được không? Em sẽ chăm sóc anh và con tốt hơn, em sẽ cố gắng học cách làm sao để trở thành một người vợ, người mẹ tốt.”

Giọng nói dịu dàng của Hạ Mạt nhẹ nhàng ngân nga bên tai Âu Thần, anh chăm chú ngắm nhìn Hạ Mạt, những cảm xúc phức tạp cứ đan xen hỗn loạn trong lòng, hồi lâu Âu Thần chẳng thốt lên được thời nào, anh chỉ cảm thấy những ngón tay của Hạ Mạt ấm áp như mặt trời vậy, mặt trời duy nhất của cuộc đời anh.

Vì đứa bé trong bụng, Doãn Hạ Mạt đã từng do dự có nên dừng không tham gia quay bộ phim *Họa cảnh* nữa hay không. Nhưng bộ phim đã sớm

được lên kế hoạch phải tham gia để nhanh chóng kịp ngày công diễn, nếu cô từ chối thôi không tham gia thì sẽ gây rắc rối lớn cho đoàn làm phim. Hơn nữa nội dung của bộ phim này cũng khiến cô không nỡ buông, dường như cô và nhân vật Tiểu Thành trong bộ phim này có một kết cục hạnh phúc viên mãn.

Hạ Mạt đã hỏi ý kiến Âu Thần.

Nếu Âu Thần không muốn cô tiếp tục diễn, cô sẽ tôn trọng ý kiến của anh.

Âu Thần đã đến tìm đạo diễn Ngô để nói chuyện.

Đạo diễn nói, trước mắt bộ phim *Họa cảnh* đang được quay rất thuận lợi, chắc chẳng không đến một tháng nữa có thể quay xong. Đạo diễn Ngô nói sẽ cố gắng hết sức để sắp xếp cho Hạ Mạt được diễn tập trung tối đa, giúp cô có thể rút khỏi đoàn làm phim sớm hơn các diễn viên khác.

Thế là Âu Thần nói với Hạ Mạt, nếu như thích bộ phim này thì cô có thể tham gia quay cho đến hết, nhưng hễ cô cảm thấy người mệt mỏi không chịu được thì phải lập tức nghỉ ngơi.

Âu Thần hàng ngày vẫn làm bữa sáng cho Hạ Mạt, nếu bữa trưa hay bữa tối vì cô quay phim không về nhà được, Âu Thần sẽ sai quản gia Thẩm mang cơm với đầy đủ chất dinh dưỡng đến trường quay cho Hạ Mạt. Nếu cô về nhà ăn cơm tối, anh bắt cô ở trong phòng khách hoặc phòng ngủ nghỉ ngơi, đích thân làm cơm bữa tối cho cô.

Âu Thần không để cô giặt quần áo, dọn dẹp phòng hay dọn vệ sinh. Thậm chí ngay đến rửa hoa quả cũng không để cô động tay. Âu Thần tự rửa, gọt vỏ, cắt thành từng miếng nhỏ rồi để trước mặt Hạ Mạt.

“Lâu nay anh vẫn chưa đến công ty à, không sao chứ?”

Doãn Hạ Mạt nhìn Âu Thần đang đứng ở vòi nước rửa rửa hoa quả trong bếp, chàng thiếu gia lạnh lùng kiêu ngạo ngày xưa đó giờ lại đang mặc tạp dề làm những công việc nhỏ nhặt này, lòng Hạ Mạt quặn thắt, một luồng hơi ấm từ từ lan tỏa.

“Hai ngày nữa sẽ đi.”

Âu Thần đóng vòi nước lại, định cầm khăn lau tay, nhưng Hạ Mạt đã lấy chiếc khăn, nhẹ nhàng dùng khăn cuốn hai tay Âu Thần lại, dịu dàng lau khô cho anh. Âu Thần giật mình nhớ ngay đến ngày xưa rất lâu, rất lâu rồi,

bên bể bơi, cô cũng lấy khăn tắm dịu dàng lau mái tóc ướt của anh...

Hàng ngày, trước khi bắt đầu quay phim, Doãn Hạ Mạt đều tìm một góc yên tĩnh, dịu dàng xoa bụng mình một cách đầy yêu thương, dịu dàng nói:

“Con yêu, lát nữa mẹ diễn kịch sẽ khóc sẽ cười, cảm xúc thay đổi liên tục, có thể con sẽ sợ, những cảm xúc đó là do điện ảnh yêu cầu, là giả đấy...”

Cô lại mỉm cười nói, cho đến tận khi cảm thấy em bé đang nghe rồi cô mới đi đến chỗ quay phim để bắt đầu quay.

Mỗi ngày, Âu Thần đều lặng lẽ đứng bên trường quay nhìn sắc thái tình cảm của Hạ Mạt biểu hiện trước ánh sáng ống kính. Cô là một diễn viên trời sinh, bất kể là gương mặt với nụ cười hay là gương mặt đầm nước mắt của cô đều mang ánh hào quang rực rỡ, mỗi khi cô đứng trước những ống kính máy quay, ánh mắt của tất cả mọi người đều không rời khỏi cô.

Ánh nắng ban mai xuyên qua kẽ lá của rừng cây rọi xuống.

Cảnh tiên như mộng.

Trước máy quay phim, Doãn Hạ Mạt ngẩn ngơ nhìn Lạc Hi đang vẽ những thân cây. Cô đã trải qua biết bao nhiêu trắc trở hiểm nguy, cuối cùng cũng tìm được anh, muốn mở to miệng gọi anh, nhưng âm thanh lại khản đặc trong cuống họng, nước mắt từ từ lăn trên gò má.

Dường như cảm giác được điều gì.

Lạc Hi dừng bút vẽ, trong làn gió của buổi sáng sớm giữa rừng cây, anh quay đầu lại, trong ánh mặt trời dịu nhẹ, cô đẹp thuần khiết không vương chút bụi trần thế, nhìn thấy cô, trong mắt anh chan chứa tình cảm như biển khơi, giống như anh vẫn luôn chờ đợi cô, kể từ cái giây phút rời xa cô thì anh đã luôn ở nơi đây chờ đợi cô rồi...

Ống kính quay tách rời gương mặt hai người đang cách xa nhau.

Thời gian, không gian tĩnh lặng như trên thiên đường.

Giống như chỉ có hai người họ với nhau, cho dù là đang ở trong hiện thực hay là cảnh trong phim, đều giống như một thiên đường tuyệt đẹp...

Âu Thần biết đó chỉ là trong cảnh diễn.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Hạ Mạt và Lạc Hi đang chờ đợi ngóng trông nhau, trái tim Âu Thần lại lắng xuống, chìm sâu tận đáy động tối đen, không một

âm thanh.

Anh quay người bỏ đi.

Khi quay người bỏ đi, Âu Thần tự nói với mình, anh tuyệt đối không phải vì để ý đến tình cảm giữa Hạ Mạt và Lạc Hi trong phim, mà vì thời gian này công việc tại Tập đoàn Âu Thị dồn lại quá nhiều nên cần tới anh đích thân xử lý.

Âu Thần sai quản gia Thẩm đúng giờ đưa cơm trưa đến cho cô.

Về đến tòa cao ốc của Tập đoàn Âu Thị, anh phải đối mặt với lượng công việc chất như núi đang đợi anh giải quyết gấp. Anh ngồi trong phòng họp của Tập đoàn Âu Thị, tham dự hết cuộc họp này đến cuộc họp khác, vô số việc phải do anh quyết định, vô số dự án đầu tư lớn cần anh phê chuẩn.

Sau cùng, Âu Thần cũng từ phòng họp trở về phòng làm việc, anh xem xét đồng văn kiện chất như núi trên bàn làm việc, đến khi anh ngẩng đầu lên thì trời đã sập tối rồi.

Nhìn ra ráng chiều ngoài cửa sổ, cảnh Hạ Mạt và Lạc Hi trông ngóng nhau lúc sáng lại hiện lên trong đầu Âu Thần, cái mùi vị đau khổ xen lẫn chua xót đó cuối cùng cũng buộc anh phải thừa nhận, việc mình bỏ đi không phải vì công việc của Tập đoàn Âu Thị mà là anh đang chạy trốn.

Im lặng đứng bên cửa sổ hồi lâu.

Âu Thần hít sâu một hơi, anh đã trốn được thời gian quá dài, quãng thời gian đó đủ dài để làm tổn thương cô hết lần này đến lần khác.

Âu Thần nhanh chóng lái xe quay trở lại rừng cây nơi quay phim.

Đoàn làm phim *Họa cảnh* vẫn đang khẩn trương quanh theo tiến độ, trong bóng người tấp nập bận rộn, anh không tìm thấy bóng của Hạ Mạt.

“Hạ Mạt đi rồi, nhưng một tiếng nữa sẽ quay lại, sau khi trời tối cô ấy vẫn còn một cảnh quay nữa.” Trân Ân đứng bên cạnh ngạc nhiên khi nhìn thấy Âu Thần lại một lần nữa xuất hiện.

“Cô ấy đi đâu?”

Trân Ân do dự một lúc, nói:

“Không biết. Cô ấy chỉ nói sẽ nhanh chóng trở về trước khi quay cảnh tiếp theo.”

“Thế còn Lạc Hi...”

Âu Thần đột nhiên phát hiện ra trong đám người chạy qua chạy lại cũng không thấy có Lạc Hi, ngừng lại một chút, anh hỏi giọng khàn khàn, "... Lạc Hi có phải đi cùng Hạ Mạt không?"

Nhìn sự lạnh lùng trong nét mặt của Âu Thần, Trần Ân sợ Âu Thần hiểu nhầm vội nói:

"Không phải đâu, Hạ Mạt và Lạc Hi chỉ là cùng nhau đến mộ của Tiểu Trùng thôi, họ cũng vừa mới đi được một lúc. Anh cũng biết là trước khi Tiểu Trùng được chôn, Hạ Mạt thần trí hoảng loạn, cảnh hồi nãy quay không phải của cô ấy, nên cô ấy mới muốn đến thăm mộ Tiểu Trùng. Hạ Mạt không nói cho anh biết vì cô ấy sẽ nhanh chóng quay lại. Lạc Hi cũng đi bởi vì anh ấy chưa đến đó bao giờ..."

Mộ Tiểu Trùng...

Âu Thần nhắm mắt lại. Có lẽ là anh đã không đúng, anh sợ cô nhìn thấy mộ Tiểu Trùng lại đau lòng nên đến tận bây giờ anh vẫn chưa lần nào đưa cô đến đó.

Mà bây giờ...

Là cô và Lạc Hi đến trước mộ của Tiểu Trùng.

"Đợi một chút!"

Trần Ân lúng túng sốt ruột, cô muốn ngăn động tác quay đi của Âu Thần, anh đã hiểu nhầm Hạ Mạt rồi chẳng, Hạ Mạt và Lạc Hi không có chuyện gì cả, Hạ Mạt không dễ gì vui vẻ trở lại, Âu Thần sao có thể hiểu nhầm Hạ Mạt! Trần Ân vội vàng lôi điện thoại ra, ấn một dãy số, vừa nghe tín hiệu từ điện thoại bên kia vừa lôi Âu Thần không cho đi.

"Sợ để lỡ cảnh quay, hôm nay lúc Hạ Mạt đi có cầm theo cả điện thoại, tôi điện thoại cho cô ấy nhé, anh đừng đi."

"Không cần đâu..."

Âu Thần chau mày, có lẽ do anh trước đây hay ghen và muốn chiếm hữu Hạ Mạt một cách quá đáng cho nên đã dẫn tới việc Trần Ân giải thích vội vàng hoảng hốt như vậy với anh, Trần Ân chỉ sợ anh hiểu nhầm.

"A! Điện thoại được rồi! Hạ Mạt! Âu Thần về rồi, anh ấy bây giờ đang đứng cạnh mình, cậu có muốn nói chuyện với anh ấy không..." Trần Ân hớn hờ nhét chiếc điện thoại vào tay Âu Thần, "Hạ Mạt muốn nói chuyện

với anh này!”

“...”

“Alô? Anh Âu Thần hả?” Giọng nói dịu dàng của cô từ trong điện thoại, hình như có cơn gió thổi qua mộ Tiểu Trùng, giọng Hạ Mạt có chút gì xa xôi và mơ hồ.

“Anh đây.”

“...” Giọng Hạ Mạt hơi ngạc nhiên, cô nói một cách nhẹ nhàng, “... công việc ở công ty nhiều vậy chắc hôm nay anh mệt lắm rồi phải không?”.

“Em ở mộ của Tiểu Trùng à?”

“Vâng, em muốn đến thăm Tiểu Trùng. Nhưng nếu anh đợi em, em sẽ về ngay.”

“Công ty vẫn còn chút việc, anh cần phải xử lý thêm một số văn bản. Em ở với Tiểu Trùng thêm một lúc nữa đi, cậu ấy chắc rất muốn gặp em.” Âu Thần mỉm cười nói, cố gắng không để ảnh hưởng đến tâm trạng Hạ Mạt.

“Vâng, em sẽ nói với Tiểu Trùng, mấy ngày nữa em và anh sẽ lại đến thăm Tiểu Trùng.”

“Ừ. Tối nay em có về nhà ăn cơm không?”

“Có.”

“Vậy thì anh về công ty trước, rồi về nhà đợi em nhé!”

“Vâng, em sẽ nhanh chóng về. Nhưng nếu anh đói thì cứ ăn cơm trước đi, không phải đợi em đâu.”

“Ừ, anh sẽ đợi em. Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Nhìn chữ “cuộc gọi kết thúc” xuất hiện trên màn hình điện thoại, nụ cười trên gương mặt Âu Thần dần dần lắng xuống, ánh mắt anh cũng dần trầm mặc theo. Kể từ sau cuộc nói chuyện hôm đó, Hạ Mạt đã thực sự làm như những gì cô nói, cố gắng làm một người vợ tốt, vô cùng dịu dàng và quan tâm, cẩn thận từng li từng tí, dường như cô chỉ sợ làm anh tổn thương.

Có lẽ Hạ Mạt cảm thấy mắc nợ anh, cũng có lẽ cô muốn cố gắng bù đắp cho anh. Thế nhưng cô đã sai, từ đầu chí cuối đều là do anh mắc nợ cô, ép buộc cô.

Chập tối, gió nhẹ thổi qua những tấm bia mộ trong nghĩa địa.

Doãn Hạ Mạt ngơ ngác nhìn chiếc điện thoại, giọng nói của Âu Thần tuy ấm áp nhưng có cái gì đó không thoải mái, nhưng cô cũng không thể nào cảm nhận cụ thể được, chỉ có điều trong lòng cảm thấy nhói đau.

Cô đã mắc nợ Âu Thần quá nhiều.

Từ khi còn rất nhỏ, cho tới khi tròn phùng một lần nữa, cô hết lần này đến lần khác làm tổn thương Âu Thần, hoặc là tình yêu của Âu Thần dành cho cô quá mãnh liệt, hoặc là cô cho rằng tình yêu mãnh liệt đó là điều vô cùng đáng sợ.

Thế nhưng dần dần.

Hạ Mạt phát hiện ra chính tình yêu mãnh liệt đó luôn ở bên bảo vệ cô, nâng đỡ cô. Những khi cô gặp khó khăn, những khi cô yếu đuối nhất, Âu Thần luôn dang rộng vòng tay che chở cho cô, nhưng đôi cánh tay ấy lại bị cô gây thương tích đến mức chảy máu đầm đìa.

Lạc Hi đặt bó hoa cúc trắng lên phần mộ của Tiểu Trùng. Anh khẽ phủ bụi trên hàng chữ Doãn Trùng, trên tấm bia có ảnh của cậu, cậu đang mỉm cười, nụ cười trong trẻo giống như những thiên thần nhỏ trên trời.

Lặng lẽ nhìn Tiểu Trùng.

Lạc Hi dường như có thể cảm nhận được hơi thở của Tiểu Trùng qua cơn gió chiều chạng vạng thổi qua như thể đang nói chuyện với anh.

Dịu dàng.

Lạc Hi cũng mỉm cười.

Anh đã nghĩ thông rồi. Những ngày tháng ở nước Mỹ, trái tim anh ngày càng thêm bình yên cho nên Tiểu Trùng không phải lo lắng cho anh nữa.

Còn Hạ Mạt...

Khi cô ấy nhận cuộc điện thoại đó, Tiểu Trùng trên trời cũng biết đó là cuộc điện thoại của Âu Thần, đúng không? Tiếng Hạ Mạt và Âu Thần nói với nhau, tình cảm ấm áp dịu dàng trong lời nói của Hạ Mạt, đáng vẻ ngần

ngờ của cô nhìn chiếc điện thoại, tất cả đều thể hiện điều đó, cho nên Tiểu Trùng cũng nhận ra được điều đó đúng không? Hạ Mạt bây giờ sống rất tốt, có Âu Thần luôn ở bên cạnh cô, có Âu Thần luôn yêu thương không xa rời cô, bảo vệ cô. Hạ Mạt từ rày về sau sẽ sống hạnh phúc an bình, cho nên Tiểu Trùng đã yên tâm được rồi đúng không?

Nghe tiếng bước chân Hạ Mạt bước lại.

Lạc Hi quay lại nhìn cô, trong quầng hồng buổi xế chiều, gương mặt cô tinh khiết như ngọc, mái tóc dài dày như rong biển nhẹ bay theo gió. Nhìn bìa mộ Tiểu Trùng, ánh mắt cô chan chứa nỗi nhớ khôn nguôi và những tình cảm ấm áp.

“Tiểu Trùng, chị và anh Lạc Hi đến thăm em đây.”

Doãn Hạ Mạt cũng từ từ quỳ xuống trước mộ của Tiểu Trùng, ánh mắt lưu luyến nhìn gương mặt rạng rỡ của Tiểu Trùng, cô thì thầm kể cho Tiểu Trùng nghe rất nhiều, rất nhiều việc kể từ khi cậu mất đi. Con mèo đen Sữa Bò béo lên nhiều cho nên thích ngủ nhiều hơn trước. Bộ phim cô nhận tham gia đóng có tên là Họa cảnh, người em trong bộ phim là Tiểu Thành, có âm đọc y như Tiểu Trùng, người chị cuối cùng cũng tìm thấy được người em đã mất.

“Vai người em đó là anh đóng đấy.” Lạc Hi cười nói với Tiểu Trùng, “nhưng anh không biết vẽ tranh, cho nên trong bộ phim có rất nhiều tranh là dùng tác phẩm của em, mọi người trong đoàn làm phim đều khen tranh của em vẽ rất đẹp”.

“Lạc Hi diễn rất xuất sắc, có lúc rất giống, rất giống như thể em lại xuất hiện trước mặt chị...”. Giọng Hạ Mạt ngưng lại, cô hít nhẹ một cái để giấu đi giọt nước mắt đang muốn trào ra, rồi cô lại mỉm cười, “À đúng rồi, còn một tin tốt nữa báo cho em biết”.

Hạ Mạt từ từ đứng dậy.

Cảnh vẫn chiều như say.

Gió nhẹ thổi qua.

“Chị có thai rồi, bé đã được ba tháng,” Doãn Hạ Mạt nhẹ nhàng xoa xoa phần bụng vẫn bằng phẳng của mình, gương mặt rạng rỡ nụ cười của một người mẹ, “Tiểu Trùng, em sắp được làm cậu rồi đó”.

Đóa hoa cúc trắng mỉm cười hạnh phúc trong gió.

“Em nói, em sẽ trở thành đứa bé ở trong bụng chị, có đúng như thế không?” Nụ cười của Hạ Mạt ngơ ngác, hồi lâu, cô lắc đầu cười dịu dàng, “cho dù đó có phải là lời nói ngô nghê của em hay không, thì chị vẫn sẽ yêu đứa con như yêu em vậy, sẽ cho nó học vẽ tranh từ nhỏ giống như em...”

Chiều rực hồng như chiếc áo voan đỏ.

Nhẹ nhàng chiếu lên Lạc Hi và Doãn Hạ Mạt.

Họ đứng trước mộ của Doãn Trừng rất lâu.

Khi mặt trời từ từ buông xuống, hai người mới đứng dậy đi ra chiếc xe đang đỗ trước cổng nghĩa địa.

“Khi nào em bé ra đời, nhớ báo cho anh một tiếng, anh sẽ gửi quà từ New York về cho nó.” Lạc Hi bước khoan thai chậm chậm theo sau Hạ Mạt đi về phía trước. Gần đây anh có xem mấy cuốn sách nói về việc mang thai nên biết rằng khi mang thai thì không thể đi nhanh được.

“Anh vẫn muốn quay trở lại New York sao?” Doãn Hạ Mạt hỏi Lạc Hi.

“Anh đang theo học chương trình chuyên tu lớp đạo diễn điện ảnh tại Đại học New York, nay phải học nốt cho xong.” Lạc Hi hít lấy gió chiều ngày xuân, mát rượi và trong lành, “Cảm giác được trở lại trường thật tuyệt, dường như con người lại thuần khiết hơn.”

“Anh vẫn luôn là một học sinh xuất sắc.”

“Nhưng mà ngày đó em cũng có để ý đến cái chất xuất sắc của anh đâu, em hùng hùng hổ hổ nói với anh, Lạc Hi, tôi sẽ đuổi anh đi!” Lạc Hi cười giống như bao nhiêu năm về trước dưới cây anh đào đang nở rộ hoa, trong đáy mắt người thiếu niên đó có làn sương long lanh.

“Thế sao!”

Hạ Mạt cũng khe khẽ cười, cô giật mình nhớ ra cái đêm hôm uống bia say ấy, trong men say tay cầm chai bia, lần đầu tiên hoan nghênh anh đến sống trong gia đình mình.

Bất giác không biết...

Thời gian đã qua rất lâu, rất lâu rồi.

Cô đã từng đề phòng anh như kẻ địch, đã từng bị anh ôm chặt vào lòng, đã từng thề ước mãi mãi không rời xa nhau, đã từng vì sự hiểu nhầm của anh

mà âm thầm bỏ đi. Còn giờ đây, mọi chuyện đã dần cuốn đi theo gió, cô và anh tự nhiên đã trở thành những người bạn cũ.

“Ở New York sống vui vẻ không?” Trong ánh hoàng hôn, Hạ Mạt nhìn Lạc Hi chăm chú, “Nếu không quen ở đó, anh hãy về đây nhé”.

“Thực ra ở đâu cũng như vậy thôi.” Lạc Hi quay đầu, bắt gặp ánh mắt Hạ Mạt, anh cười trong làn gió nhẹ, Lạc Hi nói, “Trước đây trong lòng anh luôn có cảm giác không an toàn, luôn sợ mất đi người mình yêu quý nhất, anh sợ sau khi mất đi người đó, sẽ bị hủy diệt trong địa ngục, cảm giác không an toàn đó khiến anh trở nên yếu đuối và nguy hiểm, chính vì thế anh đã làm tổn thương em rất nhiều. Bây giờ anh đã hiểu, yêu một người chỉ cần để trong lòng là được rồi, tình cảm nằm sâu trong đáy lòng thì không ai có thể cướp đi được, cũng không sợ mất đi. Cho nên anh đã mãn nguyện rồi, dù ở bất cứ nơi nào anh cũng đều thấy sự thanh thản và bình yên. Cảm ơn em, Hạ Mạt, cảm ơn em đã cho anh cảm giác thanh bình ấy.”

“...”

Hàng mi Doãn Hạ Mạt khẽ động, dần dần, khóe miệng cô nở một nụ cười tĩnh lặng, trong lòng cô cũng tĩnh lặng, cô nói với anh:

“Cảm ơn anh, Lạc Hi.”

Ánh mặt trời lặn xuống, nhuộm đầy mặt đất nồng nàn dịu dàng.

Gió ngừng thổi qua những năm mộ.

Bóng anh và cô càng lúc càng xa, khuất nơi cuối đường.

Hôm ấy, Doãn Hạ Mạt về đến nhà thì đã chín giờ tối, Âu Thần đã nấu xong món cháo gan. Thấy Hạ Mạt về, Âu Thần bắt đầu nổi lửa xào đĩa rau mà anh đã rửa sạch trong khi chờ cô. Khi Hạ Mạt thay bộ quần áo mặc ở nhà từ trong phòng bước ra, mùi thức ăn đã bày biện ngay ngắn trên bàn ăn thơm phức.

“Trước đây em chả bao giờ nghĩ nổi anh lại biết vào bếp đấy, đã thế nấu lại

ngon được thế này.”

Hạ Mạt nếm thử thìa cháo gan, mùi vị thơm ngon lẫn với vị đặc trưng của gan lợn, thêm chút hành ăn rất ngon. Chàng thiếu gia Âu Thần lạnh lùng cao quý trước đây bây giờ đã là người chồng đeo tạp dề vào bếp giúp vợ, thời gian dường như đã thay đổi tất cả, Hạ Mạt mỉm cười đôi chút kinh ngạc.

“Em ăn nhiều hơn một chút nhé. Sách nói khi mang thai mỗi tháng đều phải bổ sung thêm gan lợn.”

Âu Thần ngẩng nhìn Hạ Mạt đang ăn, cô ăn thật ngon, nụ cười dần xuất hiện trên môi. Nhưng rồi ánh mắt Âu Thần bỗng nhiên lại trở nên trầm lắng, do dự hồi lâu, anh cất tiếng nói, “Thời gian này công ty tồn đọng quá nhiều việc cần phải xử lý, sau này không thể đưa em đến trường quay rồi, có thể cũng khó về kịp ăn cơm cùng em được nữa”.

“... Ồ.”

Doãn Hạ Mạt ngạc nhiên, ngập ngừng một lúc cô liền cười nói.

“Không sao đâu, em sẽ tự chăm sóc tốt cho mình, anh yên tâm đi... anh cũng nên ăn nhiều đồ ăn một chút, hôm nay vừa đến trường quay, vừa đến công ty, vừa ở nhà chuẩn bị cơm tối, chắc anh rất mệt.” Cô dịu dàng gấp miếng sườn chua ngọt bỏ vào chiếc đĩa nhỏ trước mặt Âu Thần.

Âu Thần gặm hết miếng sườn rồi bỏ xương ra.

Hạ Mạt lại gấp cho anh thêm miếng đậu hũ.

Âu Thần ăn hết miếng đậu, rồi gấp cho Hạ Mạt miếng thịt gà.

Hạ Mạt ăn miếng thịt gà.

Vừa ăn vừa luôn miệng khen, rồi Hạ Mạt cũng gấp cho Âu Thần những miếng thịt gà.

Như hai đứa trẻ, Hạ Mạt và Âu Thần cứ gấp đi gấp lại thức ăn cho nhau, làm như đó là một trò chơi thú vị, người này nhìn người kia ăn, rồi lại nhìn nhau phì cười. Cô cười thật hạnh phúc, đôi mắt sáng rực, nhưng Hạ Mạt lại không cảm nhận ra nỗi cô đơn hiu quạnh ẩn chứa trong lòng Âu Thần.

Âu Thần vì lo sau khi anh tới công ty bận công việc, cô ở nhà một mình không có ai chăm sóc nên anh và Hạ Mạt đã quay về sống trong ngôi biệt

thự nhà họ Âu. Sau khi ổn định xong, Doãn Hạ Mạt rất ít khi được gặp Âu Thần.

Âu Thần ngày nào cũng đi từ sáng sớm tới khuya mới trở về. Sáng nào Hạ Mạt cũng chỉ được thấy bữa sáng đã được Âu Thần chuẩn bị, bữa trưa và bữa tối thì quản gia Thâm cũng chuẩn bị cho cô rất kỹ lưỡng, nếu cô bận quay phim, quản gia Thâm sẽ đưa cơm cho cô rất đúng giờ.

Mọi sinh hoạt hàng ngày của cô đều được mọi người lo liệu từng li từng tí. Phòng tắm ngày nào cũng được cọ rửa sạch sẽ, sợ cô bị ngã, đồ sứ trong đó được thay toàn bằng đồ chống trơn, dép của cô cũng được đổi thành dép có đế chống trơn, cầu thang cũng được đổi thảm mới, dày và mềm.

Việc quay bộ phim *Họa cảnh* đang đi vào giai đoạn cuối.

Ngày nào Doãn Hạ Mạt cũng bận rộn công việc ở trường quay. Thi thoảng, trong những khoảng thời gian trống đợi quay cảnh tiếp, Hạ Mạt ngẫu nhiên nhìn xung quanh như đang tìm kiếm bóng hình ai đó, những ngày đầu Hạ Mạt không ý thức bản thân mình muốn cái gì, cho đến một hôm xuất hiện một bóng người cao lớn trong đám đông, cô đứng phắt dậy, tận đáy lòng dâng trào cảm giác sung sướng!

Nhưng rồi cô phát hiện ra người đó không phải là Âu Thần.

Trong lòng thất vọng vô cùng.

Làm như đã lâu lắm rồi cô không được gặp Âu Thần.

Có lần Hạ Mạt gọi điện cho Âu Thần, thế nhưng trong cuộc điện đó, Âu Thần như thể đang cách cô rất xa, rất xa. Có nhiều khi Hạ Mạt cố đợi Âu Thần đến tận khuya, có lẽ quản gia Thâm thông báo nên mỗi khi qua mười một giờ mà cô vẫn chưa ngủ, Âu Thần liền gọi điện cho cô, khuyên cô hãy vì đứa bé mà đi ngủ sớm.

Trong giấc ngủ nhiều lúc cô cảm giác được Âu Thần bên mình.

Cảm giác được Âu Thần đang nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh giường, dịu dàng vuốt lên trán, lên tóc cô, nhẹ nhàng đắp chăn cho cô, sau đó ngồi bên giường cô hồi lâu.

Việc mang thai khiến cô trở nên ngủ nhiều kinh khủng, mỗi lần muốn tỉnh dậy trong giấc mơ xem có phải là Âu Thần hay không là mỗi lần cô không sao tỉnh giấc nổi để nhìn thấy được Âu Thần thật sự.

Ngày ngày đi quay phim, Trân Ân đều đi cùng Hạ Mạt.

“Này, Hạ Mạt à, mang thai cần phải kiêng nhiều thứ lắm đó, thú vị lắm đấy!” Từ khi biết Hạ Mạt có thai, Trân Ân rất có hứng thú với những kiến thức về thai nhi, Trân Ân mua rất nhiều sách, và cũng tìm trên mạng được nhiều chuyện về thai nhi vừa hợp lý vừa vô lý, “Nghe nói, khi mang thai không được đóng đinh vào tường, không được ngồi trên giường cắt đồ...”. Trân Ân nói về những phong tục cổ quái lạ đời đầy phấn khởi, lại hay trêu chọc Doãn Hạ Mạt.

“... À, cậu đọc cái này đi, vô lý chết đi được! Nói là người có thai thì không được ăn nho!”

“Vì sao?”

“Nó nói ăn nho thì thai sẽ thành thai quả nho.”

“Nói bậy!” Doãn Hạ Mạt không nhịn được lại cười lên, mấy tờ giấy trên tay Trân Ân đều là những chuyện ngụ ngôn gây cười tãi từ mạng về.

“... Người mang thai còn không được ăn thịt dê!” Trân Ân kinh ngạc mắt tròn mắt dẹt.

“Tại sao?”

“Vì nếu như ăn thịt dê, thì đứa bé sau này sẽ là con dê cuồng.”

“Lại nói bậy!” Doãn Hạ Mạt cười như sắp vỡ cả bụng.

Thấy Doãn Hạ Mạt cười vui như tết, Trân Ân hít một hơi lại hứng chí vỗ tay nói tiếp, “Cậu thông minh đấy chứ, không dễ gì mắc lừa, đây toàn ra những chuyện cười viết trên mạng! Đỉnh quá nhỉ?”

Nói đoạn, Trân Ân lại nhìn vào bụng Hạ Mạt rồi nói, “Lộ một chút rồi đây nè, mấy ngày nữa quay phim xong rồi, lúc đó cậu có thể tĩnh tâm ở nhà nghỉ ngơi rồi đó. Quần áo cho em bé cậu không cần phải mua, mình bao hết! Ai bảo mình là mẹ nuôi của bé làm gì? Ha ha, con trai hay con gái đáng yêu của mẹ...”

Trân Ân say sưa tưởng tượng, miệng ngân nga bài *Khúc hát ru*. Doãn Hạ Mạt cũng cười, mọi tâm tư cũng tan biến hết đi, trong lòng bỗng có cảm giác mơ màng, nếu như cũng kể những chuyện này với Âu Thần, nên như thế nào mới thú vị đây...

Ý nghĩ này thoáng xuất hiện trong đầu, Hạ Mạt lại tần ngần.

Âu Thần...

Bắt đầu từ lúc nào cô đã luôn nghĩ về Âu Thần như vậy.

Minh Hiểu Khê
Bong bóng mùa hè
Chương 16

Màn đêm buông dần.

Âu Thần tay cầm cốc rượu thủy tinh nhìn dòng xe cộ như mắc cửi bên ngoài cửa sổ. Hạ Mạt đang quay phim hay đã trở về nhà rồi? Quản gia Thẩm chắc đã theo thực đơn anh để lại nấu cơm cho Hạ Mạt rồi. Hạ Mạt hôm nay có ăn nhiều hơn không, mấy tuần nay hình như cô ấy không lên cân mấy, chỉ có điều là thèm ngủ hơn.

So với trước đây...

Đôi mắt Âu Thần trĩu buồn, vô số những hình ảnh loé lên trong đầu.

Dưới cây anh đào nhiều năm về trước, mắt chứa đầy hận thù, cô quăng sợi ren lụa màu xanh vào màn đêm đen rồi nói với anh trừ phi anh chết đi cô mới tha thứ cho anh...

Vì việc phẫu thuật thay thận của Tiểu Trường, cô đã quỳ xuống trước mặt anh, nhưng anh lại nói với cô, muốn có được quả thận đó trừ phi cô lấy anh...

Hạ Mạt sốt cao mấy ngày đêm, vì Tiểu Trường không chịu nhận quả thận mà cô phải đánh đổi bằng cuộc hôn nhân của chính mình, Hạ Mạt sốt cao trong hôn mê trên giường bệnh bệnh viện, cô đã sụt sùi khóc như một đứa trẻ...

Sau khi Tiểu Trường mất, Hạ Mạt cả ngày ngồi bên cửa sổ, không ăn uống, không ngủ, không nghỉ, gầy gò xanh xao như làn khói mỏng có thể tan biến bất cứ lúc nào...

Âu Thần nhắm chặt mắt, uống một hơi hết ly rượu Whisky, nóng cay từ cổ đến tận ruột. Anh muốn giữ cô bên cạnh như thế mãi mãi, nhìn cô ăn, nhìn cô đọc kịch bản, nhìn cô ngủ. Chỉ cần ngày nào cũng được nhìn thấy Hạ Mạt, anh sẵn lòng đánh đổi tất cả cho hạnh phúc ấy.

Thế nhưng anh đã sai lầm quá lâu...

Lẽ nào cứ phải đến khi Hạ Mạt suy sụp anh mới lạnh lùng quyết định để cô tự do, và rồi khi cô khá hơn một chút, anh lại trói chặt cô lại, không để cô thoát cho đến khi cô lại một lần nữa suy sụp.

Giống như một ma trận tuần hoàn độc ác.

Và rồi cuộc đến khi nào anh mới có thể thực sự buông tay. Âu Thần cũng không biết bản thân mình có thực sự làm được điều đó không.

Trời dần về khuya.

Âu Thần mệt mỏi gấp văn kiện trước mặt lại, chỉ có vùi đầu vào công việc, anh mới có thể tạm thời quên đi những bồn loạn trong lòng. Anh đứng dậy, lấy chiếc áo khoác, nhìn ra ngoài cửa sổ bầu trời đã đầy sao.

Mười giờ ba mươi phút, giờ này anh về đến nhà chắc Hạ Mạt đã ngủ say.

Âu Thần vừa mặc áo khoác vừa ra khỏi phòng làm việc.

“Đồng sự trưởng!”

Cô thư ký vội đứng dậy.

Âu Thần nheo mắt giật mình vội dừng bước không phải là vì tiếng gọi của cô thư ký mà vì một bóng hình quen thuộc đang nằm cuộn tròn trên chiếc sofa ở phòng tiếp khách.

“Phu nhân đã đến từ lúc sáu giờ chiều, tôi định thông báo cho ngài, nhưng phu nhân không muốn tôi làm phiền ngài, cho nên...” Cô thư ký giải thích.

Trên chiếc sofa dài bọc da bò màu đen.

Doãn Hạ Mạt cuộn tròn ngủ như đứa trẻ sơ sinh, hơi thở cô đều đặn, khoe miệng như vẫn đang mỉm cười, dường như đang mơ một giấc mơ ngọt ngào. Âu Thần đau nhói trong lòng, anh quỳ xuống trước mặt Hạ Mạt, cầm lấy tay cô, bàn tay mát lạnh ấy khiến Âu Thần giật mình sợ hãi!

“Sao không kéo chăn đắp cho cô ấy, nếu các cô không có chăn thì cũng phải nhanh đi mua về chứ.” Hạ Mạt đang mơ màng giật mình tỉnh dậy. Giọng Âu Thần tức giận động ứ lại.

“Tôi...”

Cô thư ký sợ phát run. Bởi vì gần đây Simon phải thay Âu Thần làm rất nhiều việc nên thường xuyên ra nước ngoài, cô thư ký này được điều đến đây. Trước đây cô có được nghe nói thiếu gia chủ tịch hội đồng quản trị yêu chiều vợ vô cùng, không ngờ lại thế này...

“Ra ngoài!”

Âu Thần nén cơn giận, cởi áo khoác của mình ra, nhẹ nhàng cẩn thận đắp lên người Doãn Hạ Mạt. Động tác của anh rất nhẹ nhàng nhưng Hạ Mạt vẫn từ từ tỉnh dậy, vì đang đợi anh nên cô vẫn chưa ngủ say.

“... Anh hết giờ làm việc rồi à?”

Doãn Hạ Mạt ngơ ngác nhìn Âu Thần vài giây, trong mắt cô chột trờn ngập niềm vui sướng, cô vội vàng gượng ngồi dậy trên chiếc sofa, đưa tay vuốt lại mái tóc dài, ngượng ngùng nói, “Chà, em đã ngủ gật đúng không? Không biết làm sao mà gần đây đặc biệt thích ngủ”.

Âu Thần vội dùng chiếc áo khoác quàng lấy Hạ Mạt, cảm giác thân thể cô từ từ ấm lên mới hạ giọng nói, “Ngủ thế này sẽ cảm lạnh mất! Tại sao không về nhà mà lại qua đây? Nếu em đã đến thì bảo thư ký thông báo cho anh, tại sao lại phải đợi lâu như thế này?”.

“Bộ phim *Hoạ cảnh* hôm nay đã quay xong rồi.” Doãn Hạ Mạt ngẩng mặt

lên, vui vẻ rạng rỡ nói, “Sau này em không cần phải đi quay phim nữa rồi”.
“Em đến chỉ là để nói với anh tin này ư?” Âu Thần lặng người.

“Vâng, sau này em có thể chuyên tâm ở nhà dưỡng thai, cũng có thể thường xuyên tới thăm anh rồi.” Nụ cười của cô mềm mại rạng ngời từ khoé môi đến tận đáy mắt.

“Hình như lâu lắm, lâu lắm rồi không được nhìn thấy anh”, Hạ Mạt nhẹ nhàng nắm lấy tay Âu Thần, ánh mắt sáng lấp lánh đẹp như những ngôi sao bên ngoài cửa sổ, “con rất nhớ anh, em cũng... rất nhớ anh”.

“Hạ Mạt...”

Lòng Âu Thần ấm dần lên rồi lại quặn đau từng hồi, Hạ Mạt có biết chăng dáng vẻ này của cô có thể khiến anh khó lòng hạ quyết tâm đến nhường nào không, ngấm nụ cười của cô, anh có thể không cầm lòng được mà muốn lại một lần nữa hoá thân thành ma quỷ, giam cầm mọi sự tự do của cô! Gắng gượng rời ánh mắt ra khỏi gương mặt đang mỉm cười của Hạ Mạt, cổ họng Âu Thần nghẹn ngào khản đặc, ngập ngừng hồi lâu mà không thốt lên lời.

"Chà, đói quá à, chúng ta đi ăn có được không?"

Thấy Âu Thần hồi lâu không trả lời, Doãn Hạ Mạt vẫn cười, nhưng trong lòng lại lo lắng. Thực ra, cô lẽ mờ có thể đoán được tâm tư của Âu Thần, là do trước đây cô đã làm tổn thương anh quá nhiều, giờ muốn bù đắp những vết thương đó có lẽ phải cần nhiều thời gian hơn.

Bây giờ thì cô đã có thời gian rồi.

Cô sẽ dùng mọi nỗ lực của mình để làm cho anh hạnh phúc vui vẻ trở lại.

“Được rồi, chúng ta về nhà ngay thôi.”

Vừa nghe nói cô đói, Âu Thần không nghĩ được gì nhiều nữa. Anh vội lấy điện thoại ra định sai quản gia Thẩm làm lại đồ ăn ngay lập tức, đợi họ về là có thể ăn ngay được. Nhưng Hạ Mạt lại đứng lên, kéo Âu Thần từ trước cái sofa dài cùng đứng dậy, cô mỉm cười nũng nịu nói, “Tối nay không ăn cơm ở nhà, đi quán Vân Nam ăn có được không? Em muốn ăn món gà hấp ở đó quá, vừa không béo lại rất tươi ngon, đã lâu lắm không ăn rồi!”.

Đêm ấy Âu Thần và Hạ Mạt ăn ở quán Vân Nam.

Bàn ăn màu hồng, đèn lồng màu vàng kim, những người phục vụ mặc trang phục kiểu dân tộc yên lặng bưng thức ăn lên, xung quanh không có khách

nào khác, dường như tất cả thế giới đều là của riêng hai người - anh và cô. Món gà hấp thơm nức mũi, món cá chiên cở hấp dẫn, món bún qua cầu mùi vị thật đặc biệt. Hạ Mạt ăn rất vui vẻ, vừa nói vừa cười, cô kể những câu chuyện thú vị trong khi quay bộ phim Hoạ cảnh. Âu Thần im lặng lắng nghe, ngắm nhìn nụ cười làm mê hoặc lòng người của Hạ Mạt.

Hai người về đến nhà thì đã gần mười hai giờ đêm.

Âu Thần bế Hạ Mạt đang ngủ say xuống, rồi anh cẩn thận bế lên tầng hai, cẩn thận đặt cô xuống giường, nhẹ nhàng thay áo ngủ cho cô, kéo chăn đắp cho cô rồi nhét đệm bên ngoài cổ.

Doãn Hạ Mạt mơ mơ màng màng cựa quậy mấy lần.

Gắng gượng tỉnh giấc níu lấy tay Âu Thần nhưng mắt cứ díp lại, nửa tỉnh nửa mê lầm bầm nói:

“... Đừng đi... em luôn... muốn được nhìn thấy anh...”

Suốt đêm Hạ Mạt cứ nắm chặt lấy tay Âu Thần.

Cô ngủ say như nàng công chúa ngủ trong rừng trong câu chuyện cổ tích.

Âu Thần ngồi bên giường cô.

Ánh trăng lạng lẽ rọi chiếu trên gương mặt Hạ Mạt.

Sau đêm đó, thời gian Âu Thần ở nhà ngày càng nhiều, cho dù phải đi họp hay đi giải quyết công việc thì anh cũng cố gắng về nhà.

Hơi thở của mùa xuân càng ngày càng nồng nàn.

Thời tiết càng ngày càng ấm áp.

Doãn Hạ Mạt ngày ngày đều đặn tưới hoa trong vườn, những giọt nước từ chiếc thùng tuôn trào dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ bảy sắc màu. Mỗi khi có hoa nở, Hạ Mạt thích thú vui mừng kéo Âu Thần ra xem, cô cười tươi rói, vẻ rất mãn nguyện.

Những khi Âu Thần ở nhà, Hạ Mạt dành nhiều thời gian ở bên cạnh anh, cùng anh đọc báo, kể chuyện thời thơ ấu, gọt trái cây cho anh ăn. Tuy nhiên

lần nào Âu Thần cũng không muốn để Hạ Mạt động vào con dao gọt trái cây, cho dù cô nài nỉ như thế nào thì cuối cùng người gọt trái cây cũng vẫn là Âu Thần.

Một ngày kia, Doãn Hạ Mạt giật mình phát hiện ra Âu Thần đã chuẩn bị sẵn phòng cho em bé.

“Dễ thương quá...”

Rèm cửa màu hồng phấn, giấy dán tường màu hồng phấn, trên chiếc nôi có kết những con bướm trắng tinh, phía trên treo rất nhiều loại đồ chơi dễ thương, dưới sàn trải một tấm thảm lông cừu màu trắng mềm mại. Trong tủ có vô số quần áo của trẻ sơ sinh màu hồng vô cùng đáng yêu. Trong phòng tắm có một cái hồ bơi màu hồng phấn, một cái bồn tắm màu hồng phấn, các loại sữa tắm của trẻ sơ sinh, ngay cả tờ giấy cũng đã chuẩn bị đầy đủ, hơn nữa lại cũng là màu hồng phấn trông thật dễ thương.

Doãn Hạ Mạt ngơ ngác nhìn Âu Thần. Không biết anh đã chuẩn bị từ lúc nào.

Hạ Mạt bỗng cười phá lên, liếc qua Âu Thần một cái rồi nói:

“Thế anh khẳng định con chúng mình là con gái à? Nếu là con trai thì sao, cũng để cho con dùng những thứ đồ màu hồng này à?”

Âu Thần cười cười kéo tay cô, kéo cô đến căn phòng bên cạnh.

Doãn Hạ Mạt một lần nữa lại ngây người.

Dường như đây là một căn phòng được bố trí y như căn phòng lúc này, chỉ có điều tất cả mọi thứ trong căn phòng này đều là màu xanh lam. Rèm cửa màu xanh lam, giấy dán tường màu xanh lam, nôi màu xanh lam, sàn nhà cũng trải tấm thảm lông cừu màu trắng mềm mại. Tủ quần áo có rất nhiều quần áo của trẻ sơ sinh, toàn bộ đều là quần áo của con trai. Trong phòng tắm có một cái hồ bơi của trẻ sơ sinh màu xanh lam, một cái bồn tắm màu xanh lam và rất nhiều sữa tắm, tờ giấy cũng màu xanh lam.

“Nếu là con trai thì sẽ ở phòng này, nếu là con gái thì sẽ ở trong căn phòng vừa này.” Âu Thần mỉm cười nói, anh nhìn vào chiếc nôi ở giữa gian phòng, ánh mắt trù mến như thể trong đó có một em bé đang nằm. Trước sự mong mỏi thể hiện trong đôi mắt của Âu Thần, Doãn Hạ Mạt bất giác nắm chặt lấy tay anh.

“Căn phòng bố trí rất tuyệt, nhất định anh đã tốn rất nhiều tâm sức.” Hạ Mạt dịu dàng khen ngợi, hai căn phòng này nằm ở một dãy khác của lầu hai, trước đây là phòng dành cho khách, không biết Âu Thần đã sửa sang lại từ lúc nào để biến chúng thành phòng cho em bé.

“Em thích là tốt rồi.”

Nhìn vẻ mặt thích thú của Hạ Mạt, bàn tay Âu Thần ấm dần lên. Nhưng thực ra Âu Thần đã chuẩn bị còn nhiều hơn thế.

“Em rất vui!” Doãn Hạ Mạt bước đến trước tủ quần áo khe khẽ mềm mại vuốt ve những bộ quần áo trẻ sơ sinh đó, nghĩ một lát, cô quay đầu cười và nói với Âu Thần, “Chỉ có điều anh làm gì mà sốt ruột thế, không cần phải chuẩn bị sớm như vậy đâu, thêm ít ngày nữa là đã có thể biết được con của chúng mình là gái hay trai thôi mà”.

Ít ngày nữa...

Ánh mắt của Âu Thần trầm xuống, bàn tay nóng ấm của anh lại dần lạnh đi.

Một tháng trước khi lễ trao giải *Kim lộc*, giải thưởng điện ảnh lớn nhất trong nước diễn ra hàng năm, bộ phim *Hoạ cảnh* được khởi chiếu một cách cực kỳ thuận lợi!

Do trước khi công chiếu, công tác tuyên truyền đã được tiến hành rầm rộ trên quy mô lớn, cộng với uy tín của đạo diễn Ngô và sức thu hút, ảnh hưởng mạnh mẽ trong việc xuất hiện trở lại của Thiên vương Lạc Hi, bộ phim *Hoạ cảnh* trước khi công chiếu đã thành hiện tượng cực nóng, thậm chí tại một vài thành phố khác, việc mua vé rất khó khăn.

Những người hâm mộ nữ diễn viên chính là Doãn Hạ Mạt tuy có giảm sút, nhưng chuyện cô và Lạc Hi yêu nhau, sau đó cô lại lấy chồng giàu sang cũng tạo ra sự hiếu kỳ của công chúng.

Bộ phim *Hoạ cảnh* thực sự trở nên rầm rộ sau khi được chính thức công chiếu.

Câu chuyện trong bộ phim như thực như mơ, khúc chiết cảm động, ống kính như đem hiện thực hoà quyện một cách hoàn hảo với thế giới huyền ảo, những tình tiết bất ngờ khiến người xem rơi lệ. Kết thúc của bộ phim lại khiến người xem mỉm cười, làm rung động biết bao trái tim công chúng. Kỹ năng diễn xuất tinh tế của nam nữ diễn viên chính đã thể hiện được tình cảm ăn nhập với nội dung của câu chuyện trong bộ phim nên đã nhận được những đánh giá tốt từ phía người xem!

Bộ phim *Hoạ cảnh* đã loại bỏ được những gượng gạo mà những bộ phim lớn trong nước hữu danh vô thực thường hay có, trong một thời gian ngắn, doanh thu của phòng vé đã lập nên một kỳ tích trong những năm gần đây. Thậm chí có nhà phê bình điện ảnh gạo cội đã nói rằng bộ phim này là mũi tiêm trợ tim, một sự thay đổi cho thị trường điện ảnh trong nước đang sa sút.

Thế là trước thềm giải thưởng điện ảnh *Kim lộc* khai mạc, bộ phim *Hoạ cảnh* trước xu thế "nóng" đương nhiên được nhận mười mấy đề cử, trong đó bao gồm, giải phim xuất sắc nhất, giải đạo diễn xuất sắc nhất, giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất, giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất... Nổi trội lên chỉ có bộ phim *Thiên hạ thịnh thế* cũng do Lạc Hi là diễn viên chính sản xuất năm ngoai là có thể xúng mặt cạnh tranh.

Doãn Hạ Mạt lại không hề quan tâm đến những việc này.

Cô bắt đầu lo lắng về Âu Thần.

Thời gian gần đây, Âu Thần chỉ quanh quẩn ở một vài nơi như phòng đọc sách, phòng ngủ và một vài phòng khác. Hôm nay, sau khi Hạ Mạt nghỉ trưa dậy thì thấy Âu Thần đi một mình về phía một căn phòng ở đầu hành lang lâu một, và rồi, rất lâu không thấy đi ra.

Đắn đo mãi.

Cuối cùng Hạ Mạt cũng bước tới trước căn phòng đó gõ cửa. Âu Thần đi ra, vừa nhìn thấy là Hạ Mạt, sắc mặt Âu Thần thoáng chút bất ngờ và hoảng loạn.

Hạ Mạt đã nhìn thấy phía sau anh.

“Đây là...”

Doãn Hạ Mạt nghi hoặc bước vào.

Đó lại là một căn phòng trẻ em được bố trí trang hoàng rất đẹp! Mọi thứ trong phòng đều là để chuẩn bị cho trẻ ít nhất là từ ba tuổi trở lên. Đầu giường có bày vài con búp bê đáng yêu, trên cái bàn trang điểm nhỏ có đủ các kiểu kẹp tóc mà các bé gái yêu thích, trong cái bàn học xinh xắn có đủ các loại đồ dùng học tập, trên bàn lại có cả một quyển nhật ký đang mở, có vẻ như mới vừa này Âu Thần còn đang viết gì trên đó.

Nhìn Âu Thần thản nhiên thu quyển sổ trên bàn lại, trong lòng Doãn Hạ Mạt bỗng xuất hiện một cảm giác bất an. Nhớ tới hai căn phòng cho trẻ sơ sinh ở tầng trên, Hạ Mạt ngẩn người ra, cô cất tiếng hỏi, “Đây là phòng chuẩn bị cho con gái, có phải là anh cũng đã chuẩn bị một phòng cho con trai rồi không?”.

Quả nhiên, ở đối diện với căn phòng trẻ con này, cô đã tìm thấy một căn phòng dành cho con trai. Trong phòng mọi thứ cũng đã đều được chuẩn bị xong, đồ dùng học tập, quần áo, đồ chơi, máy tính cho trẻ con sử dụng, đủ loại sách dành cho trẻ con xem, thậm chí ở góc tường còn đặt một chiếc xe đạp của trẻ con.

“Âu Thần...”.

Doãn Hạ Mạt nhìn Âu Thần một cách ngạc nhiên và đầy nghi ngờ.

“... Tại sao anh đã chuẩn bị phòng cho trẻ con sớm thế này, có chuyện gì sao?”

“Không có, chỉ là trang hoàng những căn phòng này làm anh cảm thấy rất vui.”

Âu Thần xoa đầu con gấu nâu nhỏ ở đầu giường, mỉm cười nói. Từng chút, từng chút một, mọi vật dụng đồ đạc trong những căn phòng này đều là do anh tự tay chuẩn bị, nghĩ tới việc sau này đứa con yêu có thể dùng đến chúng, cái cảm giác vui sướng và thoả mãn đó tràn ngập trong lòng anh.

Doãn Hạ Mạt chăm chăm nhìn nụ cười của Âu Thần một cách ngờ vực.

Cô khẽ chau mày.

Nhất định là có chỗ nào đó không bình thường, tại sao Âu Thần phải vội vàng chuẩn bị hết quần áo đồ dùng của con từ khi mới sinh cho đến khi bốn năm tuổi trước khi con chào đời như vậy? Lẽ nào Âu Thần...

Tuy nhiên biểu hiện trên nét mặt của Âu Thần lại hoàn hảo đến mức không

thể hiện điều gì, nhưng sự rầu rĩ trong đáy mắt anh trước sau vẫn không hề giảm bớt. Phải chăng những gì cô làm vẫn còn chưa đủ, phải chăng Âu Thần vẫn còn để tâm chuyện qua lại của cô và Lạc Hi...

Một ngày kia, khi quản gia Thầm đưa cho Doãn Hạ Mạt thiệp mời tới dự lễ trao giải do ban tổ chức giải thưởng điện ảnh *Kim lộc* gửi tới, cô đang tưới nước cho cây trúc ở phòng khách. Nhìn tấm thiệp mời vàng chói lọi đó, Hạ Mạt nghĩ ngợi một lúc rồi hỏi quản gia Thầm:

“Âu Thần đi ra ngoài rồi ă?”

Quản gia Thầm cung kính trả lời, “Thiếu gia chưa đi”.

“Anh ấy ở phòng đọc sách hay là phòng ngủ?”

“...”, quản gia Thầm lưỡng lự giây lát rồi nói, “Hình như đều không có”.

“Ừm.”

Doãn Hạ Mạt ngẩn người, cô nói:

“Được rồi, cháu biết rồi.”

Âu Thần không ở trong phòng sách và phòng ngủ, trong hai căn phòng trẻ sơ sinh ở tầng hai cũng không thấy. Doãn Hạ Mạt đi xuống cầu thang, ở đầu hành lang tầng một, cửa của một phòng trẻ con bị cơn gió chiều đẩy mở ra một khe hở.

Âu Thần ngồi một mình trước bàn sách của trẻ con.

Có vẻ như anh đang viết một bức thư.

Anh viết rất chậm rãi như thể cây bút rất nặng, dường như mỗi chữ đều phải suy nghĩ rất lâu. Ánh nắng buổi chiều chiếu trên tấm lưng cô đơn của anh, tấm lưng hiện ra nhàn nhạt nhưng lại khiến cho người ta rầu rĩ kinh người.

Doãn Hạ Mạt lặng lẽ nhìn Âu Thần.

Cách một cánh cửa, đột nhiên dường như cô cảm nhận bức thư đó đang được viết cho ai, nội dung của bức thư đó là gì?

Doãn Hạ Mạt nắm chặt các ngón tay để cho nỗi đau trong lòng bàn tay bị dầm ép nỗi đau quặn lên trong lòng. Đợi thêm một lúc khá lâu, cuối cùng cô nhẹ nhàng gõ cửa.

“Em có thể vào được không?”

Doãn Hạ Mạt khẽ nói. Cô nhìn thấy Âu Thần cất bức thư đó vào phía sau

chiếc bàn sách trẻ con, cô mới đẩy cửa bước vào, làm bộ như không nhìn thấy gì hết, cô mỉm cười nói với Âu Thần:

“Tối ngày kia anh có rảnh không?”

“...”

Âu Thần đỡ Hạ Mạt ngồi xuống chiếc giường con trẻ, bụng của cô đã hơi nhô lên, tuy nhiên nhìn thì vẫn có vẻ phẳng và đẹp như lúc trước.

Doãn Hạ Mạt đưa tấm thiệp mời màu vàng kim trong tay ra vui vẻ nói:

“Em nhận được đề cử giải nữ diễn viên xuất sắc nhất của giải thưởng điện ảnh *Kim lộc*, ban tổ chức mời em tối ngày kia tới tham dự lễ trao giải, anh đi cùng với em có được không?”

Âu Thần im lặng một lát, nói:

“Lạc Hi không đưa em đi sao?”

“Anh là chồng của em, em hy vọng anh có thể cùng em đi dự”, Hạ Mạt nắm lấy tay Âu Thần cười e lệ nói, “đương nhiên là rất có thể em không được giải, nhưng nếu như được giải, em hy vọng anh có thể ngồi bên cạnh, chứng kiến thời khắc đó”.

“...”

Âu Thần ngơ vờ nhìn Hạ Mạt, trong thoáng giây anh rất muốn nhận lời cô, theo bên cạnh cô, chứng kiến thời khắc cô toả sáng. Nhưng anh đã quyết định rồi, có lưu luyến thêm nữa thì chẳng qua cũng chỉ tăng thêm thương cảm mà thôi.

“Tối đó... anh có việc không đi được.”

Âu Thần rầu rĩ né tránh ánh mắt Hạ Mạt.

“Không thể thay đổi thời gian được ư?” Hạ Mạt hơi thất vọng.

“Xin lỗi.”

“... Không sao, dù sao thì cũng không chắc là em có thể đoạt giải,” Hạ Mạt lắc lắc tay Âu Thần nũng nịu nói, “nếu lần sau còn có cơ hội như thế này, anh nhất định phải đưa em đi, có được không?”.

“... Được.”

Âu Thần khàn khàn trả lời Hạ Mạt, trong trái tim anh, chậm chậm vạch nên một nỗi đau.

Giải thưởng điện ảnh *Kim lộc* ngày càng gần kề, những phỏng đoán và phân tích liên quan đến việc các giải thưởng lớn cuối cùng sẽ rơi vào tay ai cũng càng ngày càng nhiều.

Cuộc đua giành giải phim xuất sắc nhất có nhiều khả năng diễn ra giữa bộ phim *Thiên hạ thịnh thế* và bộ phim *Hoạ cảnh*. Bộ phim *Thiên hạ thịnh thế* sản xuất có quy mô cực lớn và cốt truyện kiểu sử thi, loại phim có nhà sản xuất và kinh phí khổng lồ này xưa nay vẫn là đứa con cưng của thị trường, thể loại này cũng thường gặt hái được rất nhiều giải ở các giải thưởng điện ảnh. Còn bộ phim *Hoạ cảnh* là bộ phim mới được trình chiếu, ra đời bất ngờ nhưng lại tạo được thanh thế hơn người, bộ phim đã nhanh chóng dẫn đầu tại các phòng vé và chiếm đa phần thời lượng trên các chương trình bình luận. Bộ phim *Hoạ cảnh* được đánh giá là một tác phẩm cực kỳ xuất sắc, một tuyệt tác hiếm có trong làng điện ảnh những năm gần đây. Hai bộ phim trên đều có người ái mộ của nó, tuy nhiên bộ phim *Hoạ cảnh* có vẻ chiếm thế thượng phong.

Chủ nhân của giải nam diễn viên xuất sắc nhất là điều mà các phương tiện thông tin đại chúng tranh luận ít nhất. Một mình Lạc Hi đồng thời nhận được hai đề cử với hai vai diễn chính tuyệt vời trong *Thiên hạ thịnh thế* và *Hoạ cảnh*, đây cũng là lần đầu tiên trong lịch sử giải thưởng điện ảnh *Kim lộc* xảy ra trường hợp này. Các phương tiện thông tin đại chúng cho rằng bất luận là Lạc Hi vì *Hoạ cảnh* hay vì *Thiên hạ thịnh thế* mà đoạt giải đều rất xứng đáng, anh đã trút bỏ hoàn toàn sự trói buộc hình tượng một Lạc Hi ngoài đời, thể hiện những kĩ thuật diễn xuất nội tâm tuyệt vời khiến mọi người phải ngạc nhiên thán phục.

Vấn đề được tranh luận nhiều nhất là giải diễn viên nữ xuất sắc nhất sẽ thuộc về ai. Thẩm Tường - lần đầu tiên bước vào giới điện ảnh đã có những biểu hiện xuất sắc trong *Thiên hạ thịnh thế* hay Doãn Hạ Mạt - diễn xuất trong *Hoạ cảnh* đầy chân thật cảm động, đọng nhiều cảm xúc trong lòng

người xem, giữa hai người rất khó phân cao thấp. Điều làm cho các phương tiện thông tin đại chúng càng hứng thú hơn là cả hai người đều có những mối quan hệ phức tạp với Lạc Hi...

Một người nghe đồn là bạn gái nhiều năm, mặc dù từ trước đến nay vẫn chưa được chính miệng Lạc Hi chứng thực nhưng trước nay vẫn thường xuất hiện bên cạnh anh.

Một người là bạn gái đã được Lạc Hi công khai thừa nhận trước mọi người, đã từng yêu đương thắm thiết lại đột nhiên bỏ rơi Lạc Hi để đi lấy chồng giàu sang. Có tin nói rằng Lạc Hi đã vì chuyện này mà tuyệt vọng tự sát, đồng thời cũng chán nản quyết định giã từ nghiệp diễn viên. Nguyên nhân của lần diễn xuất trở lại trong Hoạ cảnh này của Lạc Hi nghe nói cũng là do cô ta.

Rốt cuộc thì người đàn bà đích thực của Lạc Hi là ai, ai là người hiện đang ở trong trái tim Lạc Hi, ai là người giành được giải nữ diễn viên xuất sắc nhất, thậm chí ai sẽ khoác cánh tay Lạc Hi cùng bước trên Đại lộ Ánh sao trong lễ trao giải, tất cả đều là chủ đề vô cùng nóng bỏng!

Trong sự chờ đợi của công chúng, ngày lễ trao giải của giải thưởng điện ảnh Kim lộc cuối cùng cũng đã tới.

Ngay từ chiều, trước Đại lộ Ánh sao được trải thảm đỏ đã bắt đầu tập trung đầy kín phóng viên nhà báo và người quay phim của các cơ quan thông tin đại chúng, cả rừng micro, máy ảnh và máy quay phim chen chúc nhau!

Vô số người hâm mộ điện ảnh và các fan chen chúc chật như nêm cối ở hai bên Đại lộ Ánh sao, họ hô vang đủ các khẩu hiệu, giơ cao vô số các tấm bảng huỳnh quang, trước khi mỗi minh tinh xuất hiện đi vào hội trường thì họ đã hò hét tới mức cổ họng khàn khàn rồi.

Màn đêm buông xuống!

Đèn sáng rực rỡ hai bên Đại lộ Ánh sao.

Thảm đỏ được chiếu sáng lung linh, những người hâm mộ điện ảnh và các fan chen lấn hoan hô, âm thanh rầm rầm như sóng biển làm cho cảnh tượng càng trở nên tưng bừng! Rất nhiều nhân viên an ninh bảo vệ trong tư thế vững vàng ngăn cản đám phóng viên nhà báo và những người hâm mộ điện ảnh ở phía ngoài Đại lộ Ánh sao!

Người dẫn chương trình có tài ăn nói khéo léo và duyên dáng của lễ trao giải đứng trên lễ đài màu đỏ dựng tạm theo hình tháp xúc động nói phần mở đầu, cùng với giọng nói đầy nhiệt tình của cô, các minh tinh từ chỗ trái thảm đỏ dần dần xuất hiện và đi tới!

Nhìn từng minh tinh quen thuộc trên màn bạc đi qua, người hâm mộ điện ảnh giơ cao, lắc lư những tấm bảng huỳnh quang có viết tên họ, hò reo hoan hô. Các minh tinh đều trang điểm rực rỡ, vừa tao nhã đi tới vừa nở nụ cười vẫy tay chào các fan hâm mộ điện ảnh. Máy ảnh trong tay các phóng viên nhà báo nhấp nháy như biển sao, ánh sáng dồn dập không ngớt làm cho Đại lộ Ánh sao trở thành biển sáng rực rỡ!

Đào Thục Nhi khoác cánh tay Thái Ni xuất hiện, cô mặc một chiếc váy dài màu xanh nõn chuối, đầu đội chiếc mũ đan có đoá hoa màu hồng và lá xanh, giống như tinh linh mùa xuân xinh xắn và lạnh lợi, trong vắt như ngọc quanh quẩn phát sáng. Lúc những người hâm mộ điện ảnh nồng nhiệt hô to tên Đào Thục Nhi, cô cười tươi như hoa, nhẹ nhàng vẫy tay.

Trong làng ca nhạc, những gương mặt mới liên tiếp xuất hiện nhưng Đào Thục Nhi vẫn luôn chiếm một chỗ đứng, tại lễ trao giải thưởng ca khúc vàng vừa qua, Đào Thục Nhi cũng có một ca khúc mới đoạt giải. Bắt đầu từ năm ngoái, Đào Thục Nhi đã dần lấn sân sang điện ảnh, nhận diễn vai phụ trong một hai bộ phim, tuy thù lao diễn không nhiều nhưng những thể hiện của Đào Thục Nhi đã nhận được rất nhiều sự ủng hộ của công chúng.

Những ngôi sao xuất hiện trên bầu trời.

Vi An khoác tay Giang Trung Minh, nhân tài mới của làng điện ảnh cùng xuất hiện trên Đại lộ Ánh sao. Vi An vẫn mặc chiếc váy dài màu đỏ tươi, sợi dây chuyền mã não dài màu đen lấp lánh trước ngực tôn lên vẻ kiêu ngạo ngang ngạnh quen thuộc của cô. Mặc dù có một dạo bị vướng vào những scandal ái tình, song kĩ thuật ca hát điêu luyện và tính cách kiên nhẫn cứng cỏi của cô cuối cùng cũng đã giúp cô lấy lại được sự nổi tiếng. Trên bảng xếp hạng, album mới của Vi An đã ở vị trí cao hơn trước kia năm bậc.

Các minh tinh nối tiếp nhau bước vào.

Các phóng viên báo chí vừa náo nức chụp hình, phỏng vấn họ vừa chờ đợi

sự xuất hiện của Lạc Hi, Thẩm Tường và Doãn Hạ Mạt, ba cái tên thu hút sự mong đợi quan tâm chú ý nhiều nhất từ trước. Rồi cuộc Lạc Hi sẽ dẫn ai cùng đi trên Đại lộ Ánh sao đây?

Chiếc xe Lincoln thân dài màu đen chạy thông dong.

“Trong lễ trao giải ca khúc vàng lần trước, chúng mình cùng đi vào hội trường, sau đó cậu đã đoạt giải gương mặt mới triển vọng nhất, tối hôm nay chắc chắn cậu có thể giành được giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.”

Trong xe, Phan Nam tràn đầy tự tin nói với Doãn Hạ Mạt. Phan Nam đánh giá rất cao diễn xuất của Doãn Hạ Mạt trong *Hoạ cảnh*, trong mắt Phan Nam, giải thưởng điện ảnh *Kim lộc* dành cho nữ diễn viên chính xuất sắc nhất năm nay chắc chắn thuộc về Doãn Hạ Mạt.

“Thể hiện của Thẩm Tường rất xuất sắc, mặc dù mình chưa xem phim của ba ứng cử viên khác nhưng ở bên ngoài họ cũng được đánh giá rất cao.”

Doãn Hạ Mạt nhìn Phan Nam mỉm cười. Phan Nam mặc đồ hoàng tử màu trắng, trước ngực đeo dải huân chương trang sức màu vàng kim, đôi chân thon thon mang ủng dài màu trắng, đẹp mà khôi ngô tuấn tú, mang nét đẹp trung tính mơ hồ về giới tính.

“Có khi khả năng giành được giải nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất của cậu mới càng chắc. Vài ngày trước mình có mua đĩa bộ phim *Hắc bạch đạo* về xem rồi, diễn xuất Tiểu Ngư của cậu trong đó khác xa với tính cách của cậu, lại rất sinh động linh hoạt.” Doãn Hạ Mạt có cảm giác tiền đồ của Phan Nam vô cùng xán lạn, Phan Nam lại rất chín chắn, cho dù là ra nghề với tác phong của ca sĩ thần tượng nhưng vẫn luôn nghiêm túc trong nghệ thuật ca hát và sáng tác ca khúc, chỉ trong hơn một năm ngắn ngủi đã ngầm chiếm ngôi Tiểu Thiên hậu của làng ca nhạc, bước đầu đặt chân vào làng điện ảnh cũng đã đạt được những thành tích không phải đùa.

“Phải không đó? Ha ha ha”, Phan Nam bật cười hết cỡ, “thực ra mình rất muốn được đoạt giải, tuy nhiên có thể nghe được lời đánh giá này của cậu thì coi như không được giải cũng đủ mãn nguyện rồi!”.

Chiếc xe Lincoln chậm rãi chạy tới nơi.

Trước mặt là bãi đậu dành riêng cho xe của những minh tinh tới tham dự lễ trao giải *Kim lộc*, các minh tinh xuống xe ở đây. Sau khi chuẩn bị và trang

điểm thêm một chút ít, họ từ một con đường thông với Đại lộ Ánh sao chính thức bước vào hội trường. Theo quy định, chỗ này không cho phép những người hâm mộ điện ảnh và các phóng viên ra vào, ấy vậy mà khi Doãn Hạ Mạt và Phan Nam ra khỏi xe thì lại nghe thấy những đợt sóng âm thanh đang ầm ầm!

Bốn năm phóng viên đang bao vây một bóng người mặc váy dạ hội lụa màu tím, họ lao nhao nêu câu hỏi, trong giọng nói có sự giễu cợt không có ý tốt.

“Cô An, tại sao ban tổ chức lễ trao giải lại cấm cô vào hội trường? Phải chăng là cô quên mang thiệp mời?”

“Có tin nói rằng gần đây cô kinh tế khó khăn nên đã lén đem một số trang sức và quần áo trước kia đi bán, có chuyện này hay không?”

“Nghe nói tư tình giữa cô và ông trùm trong giới bất động sản đã bị vợ ông ta phát hiện, bà ta tát cô giữa đám đông, ông trùm đó cũng đã chia tay cô, điều này có thật không?”

“Tại sao ban tổ chức lễ trao giải Kim lộc không gửi thiệp mời cho cô, tối nay cô vẫn còn muốn tới à?”

“...”

“...”

Những câu hỏi khó xử ném về phía bóng người mặc áo màu tím như nã đạn pháo. Doãn Hạ Mạt và Phan Nam ra khỏi xe nhìn nhau một cái, trong lòng hai người đã thừa biết người đó là ai. Quả nhiên, sau khi phát hiện thấy Doãn Hạ Mạt và Phan Nam, các ký giả dồn dập hô to, bỏ rơi người đó mà chen nhau chạy qua, người đó quay người lại, khuôn mặt được dày công trang điểm cũng không che giấu được sự tiều tụy và thảm hại, người đó không ai khác, chính là An Bân Ni!

“Cô Doãn, cô không xuất hiện cùng Lạc Hi sao? Sao lại cùng với cô Phan Nam?” Đám phóng viên kinh ngạc hỏi. Doãn Hạ Mạt bỗng nhiên phát hiện ra trong những ký giả này có Phương Cẩm Hoa - người đã lâu không gặp.

“Cô cảm thấy mình có thể đoạt được giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất hay không?”

“Có tin nói hôn nhân giữa cô và ngài chủ tịch hội đồng quản trị trẻ tuổi Âu Thần có nguy cơ rạn nứt, rốt cuộc tình hình thế nào?”

“Nghe nói ngài chủ tịch hội đồng quản trị trẻ tuổi Âu Thần đã chuyển toàn bộ cổ phần ở công ty Lỗi Âu và một vài công ty khác dưới tên mình cho cô, hơn nữa rất nhiều bất động sản cũng được chuyển sang tên cô, cô có nghe nói không?” Phương Cẩm Hoa nghi hoặc nhìn Doãn Hạ Mạt, trong ánh mắt Phương Cẩm Hoa, có một thứ cảm giác không nói được thành lời, dường như cô ta không phải chỉ đóng vai là một phóng viên đang đưa ra câu hỏi mà còn là muốn thông báo cho Doãn Hạ Mạt biết những chuyện này.

Doãn Hạ Mạt hơi chột dạ!

Nhớ tới những hành vi của Âu Thần trong thời gian gần đây, bất giác Hạ Mạt nắm chặt lấy cái điện thoại di động trong túi xách tay, chiếc điện thoại để chế độ im lặng, nhưng chỉ cần nó rung là cô có thể phát hiện ra ngay lập tức.

Những phóng viên khác nghe được những điều Phương Cẩm Hoa vừa nói, bất giác ngơ ngác nhìn nhau, xưa nay các tin tức mà Phương Cẩm Hoa đưa ra hầu như đều có cơ sở chứng thực, chính vì thế đám phóng viên càng thêm kích động, họ nhanh chóng bủa vây Doãn Hạ Mạt rồi nhao nhao cất tiếng hỏi:

“Những chuyện này có thật không?”

“Có phải hai người đã quyết định ly hôn cho nên mới tiến hành phân chia tài sản không?”

“Hôn nhân trục trặc có liên quan gì tới Lạc Hi không?”

“...”

Vào lúc đám phóng viên đang hưng phấn kích động vây lấy Doãn Hạ Mạt, Phan Nam che Hạ Mạt phía đằng sau mình chuẩn bị lên tiếng la lối đám phóng viên xông vào bãi đậu xe không tuân theo quy định thì An Bân Ni đang bị lãng quên bên ngoài đám đông lại gắng sức gạt đám phóng viên lao vào trong!

“Doãn Hạ Mạt!”

An Bân Ni trừng mắt nhìn Doãn Hạ Mạt, trong ánh mắt lộ ra lòng căm hận đến tận xương tuỷ. Đám phóng viên vội vàng ngậm miệng, yên lặng chờ đợi cuộc chiến tranh giữa hai người phụ nữ. Doãn Hạ Mạt nhìn An Bân Ni, trong lòng thầm than, mỗi lần chỉ cần gặp An Bân Ni là y như lại có chuyện

xảy ra.

Chỉ thấy An Bân Ni cắn chặt môi, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, bỗng nhiên toàn thân run rẩy, nước mắt đau đớn từ từ chảy ra, An Bân Ni vừa khóc vừa nói: “Doãn Hạ Mạt, cô tha cho tôi có được không? Cứ coi như là trước đây đều do tôi làm sai rồi, cô tha cho tôi, cho tôi một con đường sống! Cầu xin cô đừng để Âu Thần bức hại chết tôi, tôi còn phải nuôi sống gia đình, sức khỏe của cha mẹ tôi không tốt, đừng cạn tài ráo máng với tôi, cho tôi một con đường sống có được không?...”

An Bân Ni khóc không thành tiếng.

Tiếng khóc đau buồn đó đã làm cho đám phóng viên ngẩn người ra, sau đó họ tới tập chụp hình An Bân Ni nước mắt đầy mặt. Đúng là một tin lớn, minh tinh nổi tiếng một thời An Bân Ni khóc xin kẻ thù xưa là Doãn Hạ Mạt tha thứ!

“Cô ồn ào thế đã đủ chưa?”

Phan Nam che cho Doãn Hạ Mạt, cau mày quan sát An Bân Ni, nói:

“Cô đang làm cái gì vậy, định dùng Hạ Mạt để lên mặt báo à? Từ đầu đến cuối đều là cô không ngừng tính toán làm hại cô ấy, kết quả cũng chỉ là tự nâng đá lên đập vào chân mình mà thôi! Hơn nữa kỹ thuật diễn của cô quá tồi đấy, khóc mà cũng giả như vậy!”

“Phì...”

Đám phóng viên không nhịn được phải bật cười.

An Bân Ni vô cùng khó xử, trong một thoáng không biết là có nên khóc tiếp hay không, nét mặt cứng đờ, nước mắt muốn chảy mà không chảy được, trông buồn cười không thể tả.

“Lau nước mắt đi.”

Rút ra một miếng khăn giấy đưa về phía cô ta, Doãn Hạ Mạt bình tĩnh nói:

“Nếu cô đem toàn bộ sức lực này đặt vào trong diễn xuất thì không ai có thể bức chết cô cả.”

An Bân Ni ngẩn ra nhìn miếng khăn giấy đó.

An Bân Ni run run đưa tay ra, muốn nhận lấy miếng khăn giấy từ tay của Doãn Hạ Mạt nhưng đột nhiên lại gạt mạnh tay của Doãn Hạ Mạt ra, nghiêm giọng thét lên như điên:

“Tôi không còn cơ hội nữa rồi! Tôi sẽ không bao giờ còn cơ hội nữa! Điều là cô hại tôi! Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô! Âu Thần đã huỷ hoại đời tôi! Đến một con đường sống hẳn cũng không cho tôi! Doãn Hạ Mạt! Tôi thề nhất định sẽ bảo thủ!”

Trong cảnh tượng hỗn loạn mất khả năng khống chế, nhân viên an ninh của lễ trao giải rốt cuộc cũng từ chốt gác ngoài cổng lớn của bãi đỗ xe chạy lại kéo An Bân Ni đang điên cuồng chẳng còn thư thế gì đi, đồng thời họ cũng mời luôn những phóng viên không biết từ đâu xông vào đó gây hỗn loạn ra ngoài. Khi bị nhân viên an ninh lôi đi, An Bân Ni lớn tiếng gào khóc, bóng dáng An Bân Ni khuất dần mà giọng nói the thé vẫn còn vang vọng truyền lại...

Màn đêm buông dần.

Sao sáng đầy trời.

Trên Đại lộ Ánh sao màu đỏ, ánh đèn flash nhấp nháy như biển sao, các minh tinh rực rỡ lấp lánh, tiếng hoan hô của những người hâm mộ điện ảnh và các fan đợt này tràn qua đợt khác! Mặc dù các nữ minh tinh đều làm tóc trang điểm và ăn mặc lộng lẫy, nhưng khi Doãn Hạ Mạt và Phan Nam dắt tay nhau xuất hiện trên thảm đỏ, vẫn khiến cho giới báo chí và người hâm mộ điện ảnh đứng ở hai bên Đại lộ Ánh sao đều phải tấm tắc ngạc nhiên!

Doãn Hạ Mạt mặc một chiếc váy lụa dài kiểu Hy Lạp màu xanh nhạt, thắt lưng rất cao tôn lên dáng người dong dỏng. Trên cổ Doãn Hạ Mạt đeo một chuỗi dây chuyền trân châu, mái tóc dài dày như rong biển cong cong xoã trên lưng. Hạ Mạt không đeo nhiều đồ trang sức, cũng không thoa nhiều son phấn như những nữ minh tinh khác, chỉ trang điểm đơn giản nhẹ nhàng nhưng lại tôn lên làn da mịn màng của cô, ánh mắt Hạ Mạt như ánh sao Mai, giữa những người đẹp như mây trên Đại lộ Ánh sao, cô càng khiến mọi người không rời ánh mắt.

Hạ Mạt và Phan Nam dắt tay sánh vai đi tới.

Phan Nam giống như công chúa giả làm hoàng tử, đẹp như ánh mặt trời, tuấn tú mê người. Hai người đi cùng nhau như phản chiếu lẫn nhau khiến cả hai như càng đẹp hơn.

“Hạ Mạt! Phan Nam! Nhìn đây!”

“Cười đi!”

“Thân mật hơn một chút, tay của Phan Nam quàng lên vai Hạ Mạt nào! Ok!”

“...”

Đám phóng viên nhà báo hô to yêu cầu Doãn Hạ Mạt và Phan Nam đang từ từ bước lại thể hiện nhiều tư thế "pose hình". Ánh đèn sáng chói mắt, hai người họ mỉm cười thoả mãn yêu cầu của cánh phóng viên nhà báo. Sau khi chụp hình xong, đám phóng viên nhà báo vừa lớn tiếng gọi họ tới để phỏng vấn vừa nhao nhao xôn xao đoán già đoán non việc Doãn Hạ Mạt cùng xuất hiện với Phan Nam thì Lạc Hi nhất định sẽ tới Đại lộ Ánh sao cùng Thẩm Tường!

Đang nghĩ như vậy thì...

“Lạc Hi...”

“Lạc Hi... Chúng tôi yêu anh!”

Những tiếng gào kinh thiên động địa đột ngột như con sóng thần cất lên rầm rầm! Cánh phóng viên tất thấy đều giật mình trước những tiếng hô đó! Doãn Hạ Mạt theo những tiếng kêu nhìn về phía Đại lộ Ánh sao, người đang từ từ bước tới chính là Lạc Hi!

Trên Đại lộ Ánh sao rực sáng.

Thảm đỏ thắm tươi.

Lạc Hi mặc bộ vest màu đen một mình đi tới, nụ cười trên khoé môi. Anh khiêm nhường vẫy tay chào các fan hâm mộ đang hô tên mình, dường như từ nụ cười, từ cái vẫy tay của Lạc Hi toả ra một ma lực đầy sức hấp dẫn làm say đắm lòng người.

Những tiếng hô vang làm núi lay biển động!

Hai bên Đại lộ Ánh sao nhất thời như phát cuồng!

Trật tự tại hiện trường loáng cái trở nên hỗn loạn!

Các nhân viên an ninh ra sức chặn các fan cuồng nhiệt đang muốn xông tới!

“Xuyt...”

Lạc Hi nhẹ nhàng dùng tay chỉ lên môi thể hiện tư thế giữ im lặng, sau đó đưa bàn tay ra, lòng bàn tay hướng xuống dưới thể hiện động tác nén nén.

Thật kỳ diệu, các fan hâm mộ cuồng nhiệt bỗng yên lặng trở lại, họ không còn muốn liều mình thoát khỏi sự khống chế của nhân viên an ninh nữa, họ chỉ đứng yên hô to:

“Lạc Hi... Chúng tôi yêu anh!!!”

“Chúng tôi mãi mãi cố vũ cho anh!”

“Lạc Hi... Chúng tôi sẽ theo anh suốt cuộc đời!”

“...”

“...”

Các fan mê hát vẫn rót nước mắt hô gào tên Lạc Hi như núi lở sóng tràn. Lạc Hi đã đi tới khu vực dành cho các phóng viên báo chí phỏng vấn. Anh nhìn thấy Doãn Hạ Mạt và Phan Nam, anh vừa cười vừa đi tới chào họ. Đám phóng viên không bỏ lỡ cơ hội tốt này, liên tiếp bấm máy chụp ảnh ba người.

“Có căng thẳng không?”

Lạc Hi thuận theo yêu cầu của các nhà báo đứng bên cạnh khoác vai Doãn Hạ Mạt và Phan Nam, mặt nhìn thẳng vào ống kính nở nụ cười. Trong thoáng giây thay đổi tư thế chụp ảnh, Lạc Hi đắm đắm nhìn Doãn Hạ Mạt nói nhỏ.

“Đâu có căng thẳng”, Doãn Hạ Mạt vừa nhìn ống kính cười vừa đáp lại lời của Lạc Hi, “nhưng em muốn chúc mừng anh nhận được giải diễn viên nam xuất sắc nhất trước”.

“Chắc gì đã là anh ta!”

Phan Nam cũng vừa ứng phó với các máy chụp hình của đám nhà báo, vừa nói chen vào, “Nói không chừng tên tiểu tử Lạc Hi này bước chân tới cửa đã thua rồi ấy chứ, đến lúc ấy câu chúc mừng của cậu nghĩ mà thấy ngượng, ha ha”.

Ba người khó khăn lắm mới thoát khỏi sự vây bám của đám phóng viên nhà báo, đang chuẩn bị bước vào Đại lễ đường của lễ trao giải thì từ phía Đại lộ Ánh sao lại dấy lên một làn sóng rầm rầm náo nhiệt!

Lần này là Thẩm Tường và ông chủ Hạ.

Thẩm Tường vẫn như mọi khi với bộ váy đen, chiếc hoa cài áo bằng kim cương trước ngực lấp lánh trong ánh đèn, cái gáy thon thon kiêu ngạo

ngẩng cao đầu, chiếc váy dài đung đưa trên thảm đỏ làm say đắm lòng người.

Thẩm Tường không để ý nhiều đến các fan hâm mộ và các phóng viên nhà báo, vừa nói chuyện nho nhỏ với ông chủ Hạ vừa đi thẳng, phút chốc đã bước tới khu vực dành cho các phóng viên báo chí phỏng vấn. Thẩm Tường ngẩng đầu lên nhìn thấy ba người Lạc Hi, Doãn Hạ Mạt và Phan Nam, thái độ của Thẩm Tường không lộ vẻ gì là ngạc nhiên, ánh mắt lạnh lùng lướt qua mặt Doãn Hạ Mạt, cô chỉ chào hỏi một mình Lạc Hi:

“Anh đến rồi à.”

Lạc Hi cười mỉm nói:

“Ừ, hai người cũng đến rồi à?”

Thẩm Tường không hề để ý đến yêu cầu đề nghị chụp ảnh của bất kỳ phóng viên nhà báo nào đưa ra với cô, cô quay lại chỗ ông chủ Hạ và ba người nhóm Lạc Hi cũng đi về hướng Đại lễ đường của lễ trao giải.

Lạc Hi, Thẩm Tường và Doãn Hạ Mạt cùng xuất hiện!

Các phóng viên nhà báo chen nhau tranh chụp hình ba người mà không để ý đến thái độ lạnh nhạt của Thẩm Tường!!

Con đường để đi vào Đại lễ đường không đủ để dàn hàng năm.

Doãn Hạ Mạt bước chậm lại.

Thế là Lạc Hi và Thẩm Tường đi lên phía trước.

Lạc Hi quay đầu lại nhìn Doãn Hạ Mạt, Hạ Mạt lại yên lặng bình tĩnh nhìn sang phía những hàng ghế bên cạnh, nơi rất nhiều diễn viên nổi tiếng đang ngồi. Cho đến khi Hạ Mạt nhìn lại, đúng lúc cô bắt gặp ánh mắt ông chủ Hạ đang nhìn mình.

“Cô Doãn, tôi được nghe chuyện về cậu em trai cô và cảm thấy rất tiếc.”

Ông chủ Hạ giọng buồn buồn.

Doãn Hạ Mạt lặng người đi, cô nhìn ông chủ Hạ, trong lòng chột nhói đau, muôn nghìn mối tơ vò, cô lặng đi ít giây rồi điềm tĩnh nói:

“Cảm ơn vì sự quan tâm của ông.”

“... Có lẽ hỏi như thế này sẽ hơi đường đột”, ông chủ Hạ hơi do dự, “nhưng mà tôi rất muốn biết, lần trước trong bữa tiệc dạ hội ăn mừng 30 năm thành lập Đài RSB cô tìm tôi có chuyện gì không?”

Khi đọc được tin trên báo, biết việc em trai của Doãn Hạ Mạt là Doãn Trường làm phẫu thuật thay thận, nhớ tới thời gian đó, trong lòng ông có nhiều băn khoăn, trong đó có cả những hồi ức mấy chục năm về trước, suy nghĩ phán đoán này càng lúc càng mãnh liệt trong ông.

“Tất cả mọi chuyện đều đã qua hết rồi, xin ông hãy quên đi.”

Nói xong Doãn Hạ Mạt quay người hướng về phía Phan Nam gật đầu chào rồi đi về vị trí có ghi tên mình. Bước chân của Hạ Mạt rất nhanh, không ai phát hiện ra những ngón tay của cô nắm chặt lại và đôi môi đang đột nhiên trắng bệch.

Hạ Mạt không muốn Tiểu Trường trên thiên đường phải thất vọng.

Nhưng.

Cô không thể xóa đi được lòng hận thù trong trái tim mình.

Rèm cửa sổ màu xanh lam đậm phất phơ cơn gió đêm nhẹ nhẹ.

Một va li hành lý đơn giản đặt ở góc tường.

Đây là phòng ngủ của Hạ Mạt.

Ở trong này, anh đã có một đêm tuyệt vời nhất trong đời.

Âu Thần chậm chậm đưa mắt nhìn qua các đồ vật trong phòng, tủ quần áo của Hạ Mạt, kệ giày của cô, đồ dùng trang điểm của cô, lọ hoa bách hợp trên đầu giường của cô, hai khung ảnh bên cạnh lọ hoa bách hợp, ảnh cô với Tiểu Trường và ảnh chú rể là anh đang ôm cô mặc chiếc áo cưới trắng trong giáo đường.

Ngắm nhìn Hạ Mạt trong tấm hình rất lâu.

Trái tim Âu Thần đau đớn từng cơn, dường như trái tim đang bị vỡ vụn, một dòng máu màu đen u ám tuôn ra không ngừng.

Trên màn hình ti vi trong phòng ngủ, thỉnh thoảng lại xuất hiện khuôn mặt của Hạ Mạt.

Lễ trao giải thưởng đã chính thức bắt đầu.

Từng hạng mục của giải thưởng được công bố. MC, khách mời danh dự trao giải thưởng và những diễn viên nhận giải phát biểu cảm tưởng đều chỉ là những âm thanh vang lên không rõ nét, Âu Thần ngồi bên cạnh giường Hạ Mạt nín thở tập trung tinh thần, cố gắng nắm bắt những cảnh quay lướt rất nhanh qua Hạ Mạt.

Giữa dàn minh tinh đang ngồi dự.

Hạ Mạt xinh đẹp lung linh tĩnh lặng như giọt nước.

Tổng cộng tất thảy chỉ nhìn thấy Hạ Mạt được có ba lần, một lần là Hạ Mạt đang mỉm cười, một lần là Hạ Mạt đang vỗ tay, một lần là Hạ Mạt đang trầm mặc xuất thần, bất luận là ở động tác hay thần thái như thế nào, Hạ Mạt đều rất xinh đẹp. Hay là... Âu Thần hy vọng thời gian có thể mãi mãi dừng lại, để anh quên đi quyết định của mình, quên đi tất cả, cho dù chỉ là được ngắm nhìn cô trên màn hình ti vi như thế này thôi.

Trời tối dần.

Một đoạn quảng cáo xen giữa chương trình lễ trao giải. Sau vài phút nghỉ ngơi, chương trình được tiếp tục với phần công bố giải thưởng nam diễn viên chính xuất sắc nhất và nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Chẳng biết lễ trao giải đã tiến hành tới nửa phần sau từ lúc nào.

Tại sao mỗi lúc Âu Thần hy vọng thời gian trôi qua thật chậm thì hình như nó lại vụt lao đi nhanh như tên bay vậy, ngay đến cả cái đồng hồ trên bàn trang điểm của cô cũng đang kêu tích tắc tích tắc quá nhanh nhắc Âu Thần đã tới giờ ra đi.

Giữa lễ đường lễ trao giải thưởng.

Mười mấy chiếc đèn chùm chiếu sáng rất đẹp làm cho căn phòng sáng lung linh như cung điện. Cùng với việc công bố giải thưởng nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, không khí trong khu vực những người được đề cử dường như căng thẳng hồi hộp hơn. Thẩm Tường mặc dù trông có vẻ rất bình tĩnh, nhưng hơi thở rõ ràng đã trở nên gấp gáp.

Thẩm Tường cố gắng giữ bình tĩnh, cô nhìn những người được đề cử khác bên cạnh mình, thấy họ cũng đang cố gắng giữ nụ cười trên môi, nhưng cái dáng vẻ cứng nhắc của họ cho thấy rõ ràng họ cũng đang rất căng thẳng.

Ngoại trừ Doãn Hạ Mạt...

Thẩm Tường quan sát Doãn Hạ Mạt đầy nghi ngờ, có vẻ như tâm trí cô ấy đang để đâu mất. Thật là không hiểu nổi người phụ nữ có cái tên Doãn Hạ Mạt này, lẽ nào trong giây phút này mà cô ta lại không hề có chút gì lo lắng căng thẳng hay sao?

Sau rồi Thẩm Tường bỗng nhiên phát hiện ra Doãn Hạ Mạt cứ nắm chặt lấy cái túi xách tay, Thẩm Tường thầm nghĩ, thì ra cũng vậy, chỉ là cố gắng nguy trang khéo thôi.

Doãn Hạ Mạt lo lắng nắm chặt chiếc điện thoại trong túi.

Chỉ cần có điện thoại gọi tới, cô sẽ lập tức cảm thấy máy rung. Hạ Mạt không biết rốt cuộc Âu Thần sẽ đưa ra quyết định như thế nào, có lẽ là cô không nên đến dự lễ trao giải tối hôm nay.

Doãn Hạ Mạt nghĩ mà hoảng hốt.

Hình như MC của lễ trao giải đang nói gì đó, hình như có quầng sáng đèn tụ quang lướt qua cô và xung quanh cô, Hạ Mạt vẫn chỉ hốt hoảng nghĩ đến rốt cuộc Âu Thần sẽ đưa ra quyết định như thế nào.

“Bây giờ xin cho tôi được công bố, chủ nhân của giải thưởng nữ diễn viên chính xuất sắc nhất chính là...”

Trên màn hình ti vi, vị khách mời danh dự trao giải thưởng vui vẻ nhìn chiếc phong bì trong tay, âm thanh sôi động, máy quay phối hợp dàn đều trên từng nữ diễn viên được đề cử. Ánh đèn tụ quang chiếu sáng lần lượt lướt qua lướt lại trên khuôn mặt của Thẩm Tường, Doãn Hạ Mạt và ba nữ diễn viên khác, nhạc nền bỗng nhiên chuyển sang những tiết tấu khẩn trương hơn!

Âu Thần đứng lên, nhìn chăm chăm cô trong cảnh quay.

Ngồi trên chiếc ghế tựa nhung lụa màu đỏ, trong quầng sáng đèn chốc chốc lại lướt qua, Hạ Mạt có vẻ như đang thất thần suy nghĩ gì đó, ánh mắt có vẻ rất hốt hoảng.

Trong ti vi, gương mặt của năm nữ diễn viên đang có mặt được đưa lên màn hình cùng một lúc.

“Chủ nhân của giải thưởng nữ diễn viên chính xuất sắc nhất chính là...”

Cùng với những âm thanh rất hứng khởi của khách mời danh dự, những tiết tấu nhạc nền càng trở nên khẩn trương hơn khiến người xem nghẹt thở!

“... là cô Doãn Hạ Mạt!”

Ánh sáng lung linh chói mắt ngay lập tức dồn về phía Doãn Hạ Mạt!

Hình ảnh bốn nữ diễn viên khác biến mất!

Cảnh quay đặc tả Doãn Hạ Mạt nhanh chóng được phóng to chiếm cả màn hình!

Những tràng vỗ tay như sóng dậy vang lên!

Tất cả các diễn viên ở hội trường đều nhìn về phía Doãn Hạ Mạt, mỉm cười vỗ tay với cô!

Những tiếng vỗ tay nghe như sấm nổ bên tai, ánh đèn sáng lung linh chói mắt chiếu trên khuôn mặt của Doãn Hạ Mạt rất lâu, Doãn Hạ Mạt chớp chớp đôi mắt đầy hoảng hốt, những suy nghĩ vẩn vơ bị không khí náo nhiệt của hội trường kéo lại dần. Doãn Hạ Mạt nhìn bốn xung quanh, nhìn tất cả mọi người đang vỗ tay với cô, MC trên sân khấu nói to, “Xin mời cô Doãn Hạ Mạt lên sân khấu nhận giải!”

Hạ Mạt uể oải đứng dậy.

Giây phút này, bỗng nhiên như là trong giấc mơ.

Mấy nữ diễn viên được nhận đề cử bên cạnh Doãn Hạ Mạt cùng lúc xông xao đứng dậy ôm chầm lấy cô, Thẩm Tường cũng đưa tay nắm chặt tay cô, nói:

“Chúc mừng chị!”

Tiếng vỗ tay rầm rầm!

Doãn Hạ Mạt bước trên con đường trải thảm đỏ.

Phan Nam vui mừng ra sức vỗ tay, cuối cùng vì quá xúc động, cô lao tới ôm chầm lấy Hạ Mạt một cái thật mạnh!

Đào Thục Nhi mỉm cười vỗ tay với cô!

Vi An gửi cho cô một nụ hôn gió!

Khiết Ni đã lâu lắm không gặp cũng mỉm cười và vỗ tay!

Thái Ni vỗ tay rất lớn, chiếc nhẫn hồng ngọc trên ngón tay lấp lánh!

Đạo diễn Ngô và Chung Nhã cũng lần lượt đứng dậy ôm lấy cô!

Doãn Hạ Mạt trong ti vi trở thành tâm điểm của cả hộ trường, ánh đèn từ đầu tới cuối luôn hướng về cô, rất nhiều người tới nhiệt tình ôm hôn chúc mừng cô, cô mỉm cười đáp lễ. Trong ánh sáng lung linh, Lạc Hi nhìn thẳng vào cô, ôm lấy cô và nói nhỏ điều gì đó vào tai cô, Hạ Mạt cũng cười và đáp lại câu gì đó, sau đó đi lên bục nhận giải.

Âu Thần nhìn Hạ Mạt trong ti vi.

Cô xinh đẹp biết bao.

Rốt cuộc cô không nên chỉ thuộc về một mình anh, khi anh làm cho đôi cánh của cô bị gãy, chính là lúc tắt cả hào quang của cô bị dập tắt.

Doãn Hạ Mạt đón nhận biểu tượng con hươu vàng từ tay vị khách mời danh dự trao giải thưởng.

Doãn Hạ Mạt khiêm tốn nói lời cảm ơn với vị khách.

Vị khách mời danh dự trao giải thưởng mỉm cười chúc mừng cô rồi lùi xuống một bước nhường thời gian cho Doãn Hạ Mạt phát biểu cảm tưởng.

Sân khấu của buổi lễ trao giải lộng lẫy.

Đèn chùm chiếu sáng rực rỡ huy hoàng.

Chiếc micro màu vàng giữa những bông hoa tươi nở rộ.

Ánh sáng lung linh chiếu trên người Doãn Hạ Mạt.

Doãn Hạ Mạt nâng chiếc cúp biểu tượng con hươu vàng lên cao, nụ cười vẫn xinh đẹp điềm tĩnh như ngày thường. Sau khi cảm ơn đạo diễn, biên kịch, các diễn viên, nhân viên đoàn làm phim *Hoạ cảnh*, Doãn Hạ Mạt dừng lại một chút, đôi mắt ươn ướt:

“Tôi đã từng cho rằng tôi mãi mãi không thể nào trở lại sân khấu này được nữa, khi mà tôi mất đi người thân quan trọng nhất trong cuộc đời mình, tôi cho rằng tất cả đều sẽ không có ý nghĩa gì nữa. Cảm ơn tất cả những người bạn, những người đã luôn luôn bên cạnh tôi, những người cứu tôi ra khỏi sự tuyệt vọng, họ đã cho tôi hiểu rằng, sinh mệnh của bản thân chính là ân huệ nhân từ nhất của Thượng đế.”

Doãn Hạ Mạt khẽ nhoén miệng cười, nụ cười xinh đẹp như những tia sáng ban mai trên mặt biển.

“Có lẽ người đã mất không thể nhìn thấy tôi trên sân khấu lúc nay, nhưng

tôi sẽ tiếp tục sống, để cho những người tôi yêu và yêu mến tôi có thể chia sẻ những niềm vui, niềm hạnh phúc của tôi, cho dù họ đã ở trên thiên đường.”

Nhìn cảnh quay, Hạ Mạt đang dụi dàng nói:

“Cuối cùng, tôi muốn cảm ơn chồng tôi. Không có anh ở bên cạnh, em sẽ không thể đứng dậy nhanh như thế này được, cảm ơn anh.”

Ánh mắt của Hạ Mạt cũng dụi dàng như thế, giống như những con sóng biển hiền lành vượt qua màn hình ti vi nhìn sâu vào tim anh.

Âu Thần trầm mặc ngắm nhìn Hạ Mạt.

Cánh tay cầm hành lý tê cứng dần.

Trong khoảnh khắc.

Âu Thần cho rằng sâu thẳm trong đôi mắt của Hạ Mạt sẽ nhìn thấy những thứ anh luôn khát khao, nhưng cảnh quay bị cắt, trên màn hình xuất hiện khuôn mặt của Lạc Hi. Lạc Hi đang nhìn thẳng vào Hạ Mạt, dường như trong mắt Lạc Hi giờ chỉ có sự tồn tại của một mình Hạ Mạt, dường như cho dù có cách xa cô, tình cảm mãnh liệt sâu sắc của Lạc Hi cũng không bao giờ thay đổi.

Chiếc đồng hồ trên bàn trang điểm cứ chạy tích tắc.

Âu Thần đứng lặng rất lâu, rất lâu như một pho tượng đá.

Cuối cùng, anh nhẹ nhàng đặt một bức thư lên trên đầu giường của Hạ Mạt, dùng bình hoa bách hợp đè lên trên. Âu Thần nhìn lại căn phòng ngủ chứa đầy hình ảnh của Hạ Mạt lần cuối rồi xách chiếc va li hành lý đã xếp gọn từ trước lặng lẽ bước ra ngoài.

Cánh cửa phòng khe khẽ khép lại.

Gió đêm thổi, chiếc rèm cửa sổ màu xanh lam đậm bay phấp phật.

Những bông hoa bách hợp lặng lẽ.

Bức thư chôn dưới bình hoa thủy tinh cũng bị gió thổi động đập như thế gió đêm cũng muốn luồn vào đọc xem bức thư viết gì.

Hạ Mạt,

Khi em đọc bức thư này, anh đã đang trên chuyến bay đi Pháp. Anh không

thế nào nói lời chia ly với em, chỉ có cách viết bức thư này. Anh có rất nhiều điều muốn nói với em, nhưng khi cầm bút lại không biết nên nói từ đâu, và cũng chẳng biết nên phải nói như thế nào...

Gần đây, anh cứ luôn nghĩ đến quá khứ của chúng ta.

Chiếc xe hiệu Cadillac màu trắng đang chạy giữa dòng xe đêm.

Âu Thần nhìn bên ngoài của sổ xe.

Kính cửa sổ được kéo xuống, cơn gió đêm nhẹ mát thổi tung mái tóc đen của anh.

Anh nhớ lần đầu tiên nhìn thấy em vào mùa hè năm đó, em nhỏ nhắn mặc chiếc váy màu trắng từ trong con đường phủ đầy bóng cây chạy ra, dang hai tay chặn xe của anh, một tiểu thiên thần xinh đẹp đáng yêu như trong những câu chuyện cổ tích, giống như một quà tặng mà ông trời ban cho anh.

Có lẽ điều này có vẻ như rất buồn cười, nhưng ngay từ giây phút ấy anh đã thấy thích em, cô bé mới lên mười một. Nếu như có thể, anh muốn giấu em vào trong lòng bàn tay anh, không để bất kỳ ai được nhìn thấy em, không để bất kỳ ai được tiếp xúc với em, thậm chí cả Tiểu Trường cũng không thể.

Em dần dần lớn lên, càng ngày càng xinh đẹp, càng ngày càng giống như một viên kim cương sáng chói. Anh bắt đầu thấy lo lắng, sợ có người nhìn thấy em, phát hiện ra em, sẽ cướp em khỏi anh.

Và rồi người đó cuối cùng đã xuất hiện.

Em có những tình cảm không bình thường với người con trai có tên là Lạc Hi đó. Em vì anh ta mà cáu gắt, vì anh ta mà vui vẻ, vì anh ta mà cầu xin anh. Thế là, sự đổ kỵ đã chiếm hết trái tim anh, anh muốn đuổi anh ta đi, không cho phép anh ta ở bên cạnh em thêm một giây phút nào.

Vì thế, dưới cây anh đào tối hôm đó, em đã nói không sai, xảy ra bi kịch chính là do anh, là vì dục vọng chiếm hữu của anh đã huỷ diệt hạnh phúc vốn có trong tay anh.

Chiếc xe hiệu Cadillac màu trắng vẫn đang chạy về phía trước giữa một

biến xe.

Gió đêm rất mạnh, thổi mạnh vào tấm kính cửa sổ xe.

Âu Thần trầm mặc mím chặt môi.

Sợi ren lụa màu xanh dài bay theo gió, những đường nét hoa văn phức tạp đẹp để nhảy múa trong sắc đêm. Đêm hôm đó sợi ren lụa đã được tháo ra khỏi cổ tay Hạ Mạt, nay trước khi ra đi anh lại buộc nó trên cổ tay mình.

Năm năm sau lại được gặp em. Sau tai nạn xe, anh đã bị mất đi ký ức, đã không còn nhớ ra em, nhưng một lần nữa anh lại bị em hút hồn và anh đã lại yêu em.

Và rồi lần này, anh vẫn phạm phải sai lầm như cũ.

Dục vọng chiếm hữu mãnh liệt không những không mất đi, mà còn hơn trước gấp bội. Phong toả kiềm hãm Lạc Hi, cố tình làm cho Lạc Hi hiểu lầm về mối quan hệ giữa anh và em. Anh thừa biết người em yêu là ai, nhưng anh đã lại dùng ca phẫu thuật thay thận của Tiểu Trường để ép em kết hôn với anh.

Lúc mà Tiểu Trường cự tuyệt làm phẫu thuật thay thận, cậu ấy đã chỉ trích anh dùng thận để uy hiếp em là quá ích kỷ.

Lúc mà em sốt cao hôn mê nằm trên giường.

Anh đã từng có chút dao động, muốn trả lại tự do cho em.

Nhưng sau khi em khỏi bệnh, nhìn thấy nụ cười hiền hậu của em, ba người chúng ta sống cùng nhau giống như một gia đình, anh lại do dự. Anh không nỡ rời xa em cho dù là ích kỷ đi nữa, anh cũng muốn mãi mãi bên em.

Nhưng, rốt cuộc thì vẫn là sai lầm.

Lúc Tiểu Trường qua đời, nếu như là Lạc Hi ở bên cạnh em, nếu như em được người em yêu chăm sóc và bảo vệ, nếu như anh sớm buông tay, có lẽ em sẽ không tuyệt vọng đến mức sụp đổ. Nếu như bên cạnh em là người em yêu, vì anh ta, em sẽ sống tốt hơn.

Trước mặt là sảnh lớn sân bay, đèn sáng rực.

Chiếc xe hiệu Cadillac màu trắng chậm chậm dừng lại.

Tài xế mặc đồng phục cung kính mở cửa xe.

Âu Thần buồn bã bước xuống, từ chối động tác giúp anh xách hành lý của tài xế. Âu Thần để tài xế ra về, một mình bước vào đại sảnh, những bánh xe của chiếc va li chà sát xuống nền đá cẩm thạch phát ra âm thanh xẹt xẹt.

Anh như vậy là cũng đã được Thượng đế quan tâm chiếu cố rồi. Trong bụng em đã có giọt máu của chúng ta, điều này sẽ làm cho em suy nghĩ lại, buộc anh phải thêm một lần tranh đấu.

Anh biết người thân đối với em rất có ý nghĩa.

Vì đứa con em sẽ nỗ lực bảo vệ gia đình này, em sẽ mãi mãi ở bên anh, em sẽ cố gắng quên đi hình ảnh người đó trong tim em. Anh cũng muốn không màng đến tất cả để ở bên em mãi mãi, nhìn con lớn khôn từng ngày, sẽ bảo vệ em và con.

Chỉ có điều, liệu đó có phải lại là một sai lầm nữa chăng?

Cuộc đời của em không nên chỉ cần có đứa con là đủ, em còn có thể cùng sống với người mình yêu thương, cùng anh ta đi hết cuộc đời này, đó mới chính là hạnh phúc trọn vẹn của em.

Trước đây chỉ cần ở bên cạnh em, nhìn thấy em chính là hạnh phúc lớn nhất của anh, vì điều này mà anh có thể không từ mọi thủ đoạn. Nhưng bây giờ, anh muốn nhìn thấy em sống hạnh phúc, giống như trong những bức tranh mà Tiểu Trùng vẽ, có nụ cười vui vẻ hạnh phúc từ khoé môi đến ánh mắt.

Vì thế, anh đi đây.

Mặc dù không được ở bên cạnh em và con, nhưng anh cũng sẽ cố gắng hết sức yêu thương con. Anh là cha của đứa bé, bất luận em quyết định như thế nào, em và con sẽ mãi mãi là người yêu thương nhất đời này của anh.

Đại sảnh sân bay buổi tối rất vắng lặng.

Tiếng bước chân vang lên khe khẽ, đại sảnh vắng vẻ chỉ lác đác vài bóng người. Thỉnh thoảng có tiếng nói phát ra từ loa truyền tới những lời nhắc nhở hành khách các chuyến bay lên máy bay. Sắc đêm bên ngoài vách kính cửa sổ như trùm tối, trước mắt như có một làn sương mờ bao phủ, Âu Thần chậm chậm bước đi, trái tim không ngừng rạn nứt từng đường, từng đường

đen, trong cái thời khắc ra đi này, phân ly thật là khổ đau.

“Em cho rằng anh sẽ thay đổi chủ ý...”

Có âm thanh từ xa vọng tới, giống như giấc mộng, song lại rất rõ ràng bên tai anh. Âu Thần dừng bước nhưng không quay đầu ra sau, chỉ đứng lặng yên cười xót xa. Âu Thần cho rằng đó là ảo giác, cố nhiên sẽ tưởng tượng những âm thanh mình mong đợi được nghe thấy nhất. Hạ Mạt giờ này chắc hẳn còn đang trong lễ trao giải thưởng, ở đây làm sao có thể có cô ấy được.

Âu Thần tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng cánh tay đã bị người đằng sau nắm chặt!

Rất chặt!

Những ngón tay nắm chặt ấy run run!

Tuyệt đối không giống như ảo giác...

Âu Thần đứng sững lại chần chừ nhìn ra phía sau, sắc đêm bên ngoài vách kính cửa sổ đen kịt, chậm chậm, anh quay người lại, giống như động tác trong phim, dường như không khí đang bị vỡ tan ra, tĩnh lặng không một âm thanh, chỉ có một bóng người thon nhỏ đứng trước mặt anh, như một ảo ảnh.

Dần dần, làn sương trắng trước mặt anh tan ra.

Trong đại sảnh sân bay ánh đuốc sáng rực, người phụ nữ đó giữ chặt lấy cánh tay anh không để anh đi, một chiếc váy dạ hội màu xanh lam nhạt, trong đôi mắt những tia sáng long lanh, đó chính là...

Doãn Hạ Mạt!

Doãn Hạ Mạt thời khắc này đáng lẽ còn đang trên màn hình ti vi!

Trán của Hạ Mạt lấm tấm mồ hôi.

Hình như cô đã gấp gáp đuổi theo anh, có lẽ cô ấy vừa mới dồn hết sức hoảng loạn tìm kiếm nên gương mặt cô tái mét pha lẫn sắc hồng, trong đôi mắt cô vẫn còn nét hoang mang, hơi thở cô vẫn còn hỗn hển, những ngón tay cô đang nắm chặt tay anh vẫn còn run run!

“Em... sao lại ở đây...”

Âu Thần lặng người nhìn Hạ Mạt, giọng nghẹn ngào lúng túng hỏi.

“Em từ bữa tiệc của lễ trao giải chạy vội tới đây, may quá vẫn còn kịp!”

Doãn Hạ Mạt ngẩng đầu nhìn Âu Thần cười nói, tay trái vẫn giữ chặt cánh tay Âu Thần, dường như cô sợ một khi bỏ ra anh sẽ bước đi.

Âu Thần đắm đắm nhìn Hạ Mạt.

Giờ phút này anh vẫn nghĩ sự xuất hiện của Hạ Mạt chỉ là ảo giác.

“Em đã lén xem bức thư đó, nên biết là anh muốn ra đi...” Giọng nói của cô đầy hối lỗi, cô dịu dàng nói, “Em xin lỗi, có lẽ em không nên lén xem, nhưng em cứ luôn cảm thấy bất an. Em đã nhờ quản gia Thẩm điều tra vé máy bay anh đặt, cũng nhờ ông xem khi nào anh đi thì điện thoại báo cho em ngay.”

Ánh mắt của Hạ Mạt nhìn xuống chiếc va li hành lý của Âu Thần, lặng đi hồi lâu rồi nói tiếp, “Nhưng em cứ nghĩ rằng anh sẽ đổi ý, em nghĩ rằng em tham dự hết buổi lễ trao giải quay về nhà thì sẽ nhìn thấy anh... anh làm sao có thể cứ thế này mà ra đi chứ, Âu Thần, thế này chẳng giống anh...”.

Âu Thần nhắm mắt lại, ghen ngào nói:

“Phải làm thế nào mới giống anh? Không để ý đến nguyện vọng của em, cứ ép buộc em phải ở bên anh, bất kể là em thích ai anh cũng phải có em cho bằng được, như thế mới giống anh phải không?”

“Không, không phải!” Doãn Hạ Mạt vội vàng nói, “Em không phải là có ý đó!”.

Hạ Mạt càng lúc càng ra sức nắm chặt cánh tay Âu Thần hơn, hình như cô rất sợ anh sẽ ra đi. Một lúc lâu sau Hạ Mạt mới nói:

“... Anh có nghe thấy lời em nói với anh ở lễ trao giải không? Hay là em biểu đạt chưa rõ ràng? Âu Thần, nếu như không có anh, em không có cách nào thoát ra khỏi tuyệt vọng vì nỗi đau mất đi Tiểu Trùng, là anh đã hết lần này đến lần khác giúp đỡ em, khuyến khích em, thế nên em xin anh đừng ra đi có được không?”

Âu Thần nhìn thần sắc căng thẳng trên gương mặt Doãn Hạ Mạt.

Anh có thể nhận ra cô thực sự đang muốn anh ở lại.

Như thế là đủ rồi.

Bất luận là vì lý do gì đi nữa...

Như thế là đủ rồi.

“Anh xin lỗi, Hạ Mạt...”

Âu Thần nhắm mắt lại, giọng khàn khàn:

“... trước đây anh đã làm sai lầm quá nhiều rồi, anh không thể cứ thế tiếp tục sai được nữa. Anh ra đi, em có thể được tự do.”

“Nhưng mà em cũng làm sai rất nhiều.” Doãn Hạ Mạt nhìn thẳng vào mắt Âu Thần, một sự cảm động dịu dàng từ sâu thẳm trái tim cô cứ trào ra, cô khẽ nói, “Là em chưa nói với anh, em muốn mãi mãi ở bên cạnh anh”.

“Em không cần phải gượng ép bản thân mình.”

Âu Thần dùng lý trí để chế ngự lại tình cảm đang muốn trào ra, anh muốn Hạ Mạt được hạnh phúc thực sự, được ở cùng người mà cô ấy yêu.

“Em vốn đã muốn nói với anh những điều này vào buổi tối hôm nay, em nghĩ là khi cầm giải thưởng trong tay rồi nói với anh sẽ càng lãng mạn hơn.” Trong nụ cười của cô có vẻ như đang xấu hổ, không giống như Doãn Hạ Mạt điềm tĩnh ngày thường, cô giống một thiếu nữ ngượng ngịu e lệ. “Tất nhiên, nếu như không có được giải thưởng, em cũng sẽ nói với anh.”

Bàn tay Hạ Mạt từ cánh tay Âu Thần chầm chậm hạ xuống.

Vội vàng nắm chặt bàn tay Âu Thần.

Lòng bàn tay của cô ấm áp, ấm áp như ánh mặt trời, tiếng nói của cô cũng ấm áp như mặt trời, “Âu Thần, Lạc Hi đã là chuyện quá khứ rồi... em thừa nhận là mình đã từng yêu anh ấy, nhưng đó chỉ là trước khi kết hôn với anh. Bất luận là kết hôn với anh vì nguyên nhân gì, em đã là vợ của anh, em đã... yêu anh rồi”.

Yêu...

Trong đầu Âu Thần như có một tiếng nổ!

Hạ Mạt vừa mới nói từ đó sao...

“Âu Thần, em không gượng ép bản thân mình,” Doãn Hạ Mạt hít một hơi thật sâu, cô nói, “em yêu anh, vì thế em xin anh đừng ra đi một mình, bỏ lại em và con”.

Thế giới đột nhiên trở nên hư ảo, Âu Thần thấy mình như mất đi lý trí, anh không còn nghĩ được gì nữa.

“Anh làm như thế này thật là không có trách nhiệm với em. Lẽ nào sau này em phải nói cho con của chúng ta rằng nó có một người cha không có trách nhiệm sao?” Mặc dù trong đôi mắt Doãn Hạ Mạt là sự hoạt bát dí dỏm,

nhưng lồng ngực cô lại đập phồng thốn thức để lộ ra sự lo lắng bất an trong giây phút đợi chờ.

Đại sảnh sân bay đen sáng rực.

Loa phóng thanh bắt đầu lên tiếng mời hành khách chuyển bay đi Paris lên máy bay.

Trái tim Âu Thần đột nhiên như rạn nứt, nỗi đau cuồn cuộn, thậm chí còn đau đớn hơn cả thời khắc rời xa cô.

“Nhưng, em không có lý do để yêu anh.”

Nếu như cô đang lừa dối anh, thì đây chính là việc tàn nhẫn nhất mà cô đã từng làm!

“Dục vọng chiếm hữu của anh rất đáng sợ, anh đã làm sai rất nhiều chuyện, em làm sao có thể yêu anh.”

“Nếu như tất cả mọi chuyện anh đã làm chỉ là yêu em, nếu như tất cả những đau khổ anh phải nếm chịu đều vì em, nếu như anh yêu em đến mức có thể ra đi, em làm sao không thể yêu anh chứ.”

Doãn Hạ Mạt nhìn thẳng vào gương mặt Âu Thần.

Đôi môi hé nở nụ cười.

Trong đôi mắt long lanh giọt nước mắt.

“Lẽ nào anh cho rằng, em thật sự là người có trái tim sắt đá sao?”

Cuối cùng nước mắt của Hạ Mạt cũng đánh bại Âu Thần!

Anh ôm cô vào lòng, dùng hết sức để ôm chặt lấy cô, có giọt nước mắt âm ỉ rơi trên vai Hạ Mạt. Hai cánh tay Âu Thần ôm chặt tấm thân nhỏ nhắn của cô, anh run run nói, “Nếu như em đang lừa anh... nếu như em đang lừa anh...”.

Doãn Hạ Mạt cũng ôm chặt lấy Âu Thần, cô thì thào với anh:

“Em biết bây giờ anh không tin em, hãy cho em cơ hội để em có thể chứng minh cho anh thấy, được không?”

Đài phát thanh của sân bay liên tục mời hành khách đi Paris bắt đầu lên máy bay.

Đại sảnh phòng chờ trống vắng.

Sắc đêm đầy lãng mạn dịu dàng từ ngoài vách kính cửa trùm tới.

Âu Thần và Doãn Hạ Mạt ôm nhau rất lâu, rất lâu.

Dường như từ đây sẽ mãi mãi không rời xa.

“Mẹ, sao chú kia và cô kia lại ôm nhau?”

Trong đại sảnh phòng chờ sân bay, một em bé một tay kéo mẹ, một tay ôm con búp bê nhìn hai người đang ôm nhau một cách hiếu kỳ.

“Bởi vì họ là người yêu của nhau.” Nụ cười của người mẹ bao dung mà ấm áp.

“Thế nào là người yêu của nhau hả mẹ?”

“Người yêu của nhau là hai người yêu và được yêu.”

“Giống như bố yêu mẹ, mẹ yêu bố phải không?”

“Phải.”

“Vậy con cũng sẽ có người yêu phải không?”

“Sẽ có, mỗi người đều sẽ tìm cho mình một người yêu và sẽ cùng người đó sống hạnh phúc suốt cuộc đời...”

Đêm hôm đó.

Những hành khách và nhân viên qua lại trong sân bay đều không thể không chú ý tới hai người đang ôm nhau đó. Hai người họ nhất định là đang yêu nhau thắm thiết, nếu không nụ cười của cô gái sẽ không hạnh phúc như vậy, nụ cười long lanh nước mắt.

Minh Hiểu Khê
Bong bóng mùa hè
VĨ THANH

Mùa hè này, phòng tranh nghệ thuật Hoàng Quan tiến hành tổ chức triển lãm tranh vẽ của Doãn Trường là sự kiện đáng chú ý trong giới nghệ thuật. Cuộc triển lãm thu hút rất nhiều sự quan tâm với những lời tán dương của các nhà phê bình nghệ thuật, sự tiếc nuối càng được thể hiện sâu sắc sau khi họ biết tác giả của các bức tranh đó đã qua đời.

Cùng với sự khẳng định và khen ngợi cuộc triển lãm tranh của Doãn Trường từ các nhà phê bình nghệ thuật trên các mặt báo, số lượng người tới tham quan triển lãm mỗi ngày một tăng. Rất nhiều người đưa ra lời đề nghị xin mua một trong các tác phẩm đó nhưng Doãn Hạ Mạt đều từ chối khéo.

Chỉ có điều, Doãn Hạ Mạt kể là, ngày hôm đó, khi ông chủ Hạ tới thăm quan, ông ta trầm mặc ngậy người chăm chăm ngắm nhìn bức chân dung tự hoạ của Doãn Trường, rất lâu, rất lâu, ông ta nói muốn mua bức tranh này. Nhìn Tiểu Trường trong bức chân dung tự hoạ, nụ cười của cậu trong sáng ngây thơ, rốt cuộc Hạ Mạt đã tặng bức tranh đó cho ông chủ Hạ.

Ánh mặt trời giữa mùa hè chiếu vào đại sảnh phòng triển lãm.

Khách thăm quan đang yên lặng thưởng thức những bức tranh Doãn Trường vẽ lúc còn sống, được treo trên bức tường màu xanh đậm như mặt biển. Ai cũng dừng chân thật lâu, kinh ngạc và thán phục trước cái đẹp và tình cảm làm rung động lòng người được thể hiện trong các bức tranh.

Đại đa số những bức tranh đó đều vẽ về một thiếu nữ.

Thiếu nữ đó có làn da trắng tinh khiết như ngà, đôi mắt màu hổ phách và mái tóc dài dày như rong biển. Trong các bức tranh, cô gái lúc thì ngồi giữa

những đóa hoa, lúc bên bờ biển, lúc lại đang đọc sách trước cửa sổ, nhưng đều có nụ cười rạng rỡ mê hồn khiến người ta say đắm.

Khách tới thăm quan ngây ngất ngắm nhìn thiếu nữ trong tranh, thì thoảng họ lại liếc nhìn người phụ nữ bên ngoài cửa ra vào phòng triển lãm, hình như cô ấy chính là cô thiếu nữ đó.

Bụng của cô khá to, chắc cũng sắp đến ngày sinh nở. Ngồi trong chiếc ghế tựa màu xanh lam, trong tay cô cầm những tờ poster quảng cáo của cuộc triển lãm, cô mỉm cười phát chúng cho từng vị khách tới tham quan. Nụ cười trên đôi môi cô đẹp rạng rỡ như trong các bức tranh, trên gương mặt còn có thêm ánh sáng dịu dàng của người mẹ.

“Chị có thể cho em xin thêm mấy tờ quảng cáo nữa được không?”

Mấy cậu thanh niên có vẻ là sinh viên đại học ngưỡng mộ nói với Doãn Hạ Mạt, họ đang theo học trường Mỹ thuật, mấy người bạn khác học cùng lớp vì rất thích tranh trong cuộc triển lãm nên có nhờ họ lấy về giùm vài tờ poster quảng cáo.

“Được, các em chờ chút!”

Doãn Hạ Mạt mỉm cười cầm xấp poster quảng cáo, phát hiện số lượng đang có trong tay không đủ, thế là cô từ từ đứng dậy đi lại phía chiếc bàn có để xấp poster. Đúng lúc đó Âu Thần đang đưa mấy nhà phê bình nghệ thuật đi thăm quan trong phòng triển lãm tranh nhìn thấy động tác của cô, anh vội vàng đi tới lấy giúp cô, sau đó anh lại cẩn thận đỡ cô quay lại.

“Cảm ơn chị!”

Mấy cậu sinh viên đó thích thú đón nhận xấp poster, họ quay qua nhìn nhau rồi then thùng nói, “Chúng em... chúng em có thể gặp mặt họa sĩ vẽ những bức tranh này được không ạ? Anh ấy vẽ đỉnh quá, chúng em rất muốn gặp anh ấy”.

Doãn Hạ Mạt hơi sững người.

Âu Thần ôm chặt vai Doãn Hạ Mạt, cô quay đầu nhìn anh để anh không phải lo lắng. Doãn Hạ Mạt mỉm cười nói với họ:

“Tác giả những bức tranh đó là em trai chị, anh ấy đã qua đời rồi.”

“Ôi! Xin chị thứ lỗi! Xin chị thứ lỗi!”

Đám sinh viên luôn miệng xin lỗi.

“Không sao, nếu anh ấy biết các em thích tranh của anh ấy như thế này, nhất định anh ấy sẽ rất vui.” Doãn Hạ Mạt dịu dàng nói, ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua những bức tranh của Tiểu Trùng.

Buổi chiều nay, cuộc triển lãm đã khép lại.

Không để công nhân phụ giúp, Âu Thần cẩn thận tự tay thu dọn từng bức, từng bức tranh của Tiểu Trùng để lên xe. Doãn Hạ Mạt lúc đầu cũng muốn tự tay làm nhưng Âu Thần kiên quyết không cho cô động tay, anh yêu cầu cô phải nghỉ ngơi để lo cho em bé trong bụng chuẩn bị chào đời.

Âu Thần đã thu dọn xong bức tranh cuối cùng, anh nói, “Nào, về nhà thôi”. “Vâng.” Doãn Hạ Mạt gật gật đầu, sau lại nói, “Âu Thần, em muốn đến thăm một nơi”.

Ánh mặt trời ngày hè lung linh rọi xuống qua những kẽ lá xum xuê.

Doãn Hạ Mạt ngồi trên chiếc ghế dài dưới bóng cây bên đường.

Đây là con đường ngày còn bé cô và Tiểu Trùng thường đi học qua. Hai bên đường vẫn là những cây thuỷ sam tươi tốt thẳng tắp vươn cao lên tận những tầng mây, bầu trời trong xanh thăm thẳm, không khí thoang thoang hương thơm dịu mát của hàng cây.

Những cô cậu học trò vừa mới tan trường vẫn như xưa chơi đùa hai bên đường.

Chúng cười nói xôn xao, thổi bong bóng xà phòng, vô số bong bóng bay vào không gian, nhẹ nhàng vút lên trời cao, ánh mặt trời chiếu rọi trên những cái bong bóng đó phản chiếu những sắc màu rực rỡ.

Có lẽ càng là những bong bóng đẹp thì càng mỏng manh. Doãn Hạ Mạt ngẩn ngơ ngắm nhìn những bong bóng xà phòng bay dập dờn vào không

trung.

Đột nhiên...

Em bé trong bụng đạp một cái!

Cô mỉm cười cúi đầu dịu dàng xoa cái bụng tròn tròn của mình, một tháng nữa thôi, con sẽ chào đời. Trước sự vuốt ve dịu dàng mềm mại của mẹ, em bé trong bụng dường như cũng cười với cô, qua làn da nó nghịch ngợm đạp lại tay cô.

Rất lâu sau, Doãn Hạ Mạt mỉm cười ngẩng đầu lên, ánh mắt dịu dàng nhìn Âu Thần đang lặng lẽ đứng chờ cô đằng xa kia. Âu Thần đứng bên chiếc xe, nín thở ngắm nhìn từng sắc thái biểu hiện của Hạ Mạt, ánh mắt anh hiền dịu, đôi môi hé nở nụ cười hạnh phúc.

Minh Hiểu Khê
Bong bóng mùa hè
HẬU KÝ

Trong khi viết tập 3 của *Bong bóng mùa hè*, tôi định dành nhiều trang cho phần hậu ký. Nhưng khi hoàn thành câu chuyện và bắt tay viết phần hậu ký này thì tôi phát hiện ra những gì lúc đầu mình muốn viết đều đã quên hết.

Hình như lần nào cũng vậy.

Khi viết thì nhiệt tình, có biết bao điều muốn nói, vậy mà khi viết xong rồi thì lại như một vở kịch đã diễn xong, màn sân khấu được khép lại, những cuộc tình đó, những giọt nước mắt đó, những hạnh phúc và những đau thương đó dường như đang từ từ rời xa.

Tính cảm phức tạp rồi bời.

Phải nói lời tạm biệt với Hạ Mạt, Âu Thần và Lạc Hi, những người đã làm bạn cùng tôi trong hai năm qua nhưng không nở rời. Hai năm qua khi ngồi viết câu chuyện *Bong bóng mùa hè*, cho dù là ngày hay đêm, những người bạn ấy cứ quanh quẩn bên tôi, nhiều lúc cũng cảm thấy rất mệt, nhưng khi viết ra được một đoạn cảm thấy rất ưng ý thì niềm vui và hạnh phúc lại là thứ không gì so sánh được.

Cuối cùng cũng đã viết xong, tuy vẫn thấy lưu luyến với *Bong bóng mùa hè*, nhưng tôi đã lại có thể bắt tay viết một câu chuyện khác rồi.

Tiểu thuyết là như vậy.

Cuộc đời cũng là như vậy.

Cùng với sự kết thúc của câu chuyện này là sự ra đời của một câu chuyện khác. Tới đây xin để tôi được chúc phúc cho Hạ Mạt, Âu Thần, Lạc Hi, và cả Trân Ân, Thẩm Tường, Đào Thực Nhi, Khiết Ni... và em bé mà Hạ Mạt sẽ sinh ra trong câu chuyện này nữa, họ sẽ sống hạnh phúc mãi mãi. Nếu

như thế giới của họ thật sự tồn tại...

Chẳng biết sẽ có bao nhiêu bạn đọc thích thú với kết thúc của câu chuyện này.

Và cũng không biết sẽ có bao nhiêu bạn đọc không thích cái kết thúc ấy.

Đây là kết thúc tôi cho là hay nhất. Ngoại trừ Tiểu Trùng ra thì tất cả mọi người đều được sống hạnh phúc và bình yên có đúng không? Lạc Hi tuy đánh mất Hạ Mạt nhưng trong lòng anh cũng đã có lại được sự bình yên. Nhìn thấy mọi người đều được sống hạnh phúc, Tiểu Trùng trên thiên đường cũng sẽ hạnh phúc.

Nếu như có độc giả nào đó vẫn không thể chấp nhận được kết thúc này, vậy thì tôi xin có lời khiếm lỗi với các bạn, mong các bạn lượng thứ cho tôi.

Với câu chuyện *Bong bóng mùa hè*, cũng giống như tất cả những câu chuyện trước đây mà tôi đã viết, vẫn là sự tiếc nuối. *Bong bóng mùa hè* có một vài tuyến ngầm tuyệt đối chưa được làm sáng tỏ là quan hệ giữa Âu Thần, Tiểu Trùng và ông chủ Hạ, thậm chí cả Phương Cẩm Hoa là vì độ dài tác phẩm bị hạn chế, hơn nữa tôi cũng không muốn tuyến nhân vật chính của câu chuyện bị phân tán quá nhiều, vì thế tôi phải “chịu đau” mà đi lướt qua thôi.

Nhưng có lẽ rất nhiều câu chuyện bản thân nó cũng sẽ tự chìm.

Thiếu tự tin mà bỏ đi...

Xin cảm ơn tất cả mọi người trong hai năm qua đã ủng hộ tôi, ủng hộ *Bong bóng mùa hè*. Trong lòng tôi luôn cảm kích các bạn, từ khi mới đặt bút viết bộ tiểu thuyết *Minh nhược hiểu khê* và bây giờ là bộ tiểu thuyết *Bong bóng mùa hè*, không có sự động viên cổ vũ của các bạn chắc có lẽ tôi cũng đã bỏ

viết từ lâu rồi.

Tôi không có gì để đền đáp được mọi người cả. Chỉ có thể mang mọi tâm huyết của mình dồn lên ngòi bút để viết ra những câu chuyện này mà thôi.

Có lẽ thiên chất của tôi chưa cao, bút lực chưa thâm hậu, có thể những câu chuyện tôi viết ra chưa đặc sắc, chưa thực sự khiến bạn đọc vừa lòng, nhưng tôi vẫn luôn cố gắng hết mình với cả tấm lòng và nhiệt huyết của mình khi viết từng câu chuyện.

Sau này tôi hy vọng có thể sáng tác những câu chuyện khác và những phong cách khác, và cũng hy vọng mọi người sẽ tiếp tục ủng hộ tôi.

Rất cảm ơn các bạn đã thường xuyên thăm trang web của tôi (www.mingxiaoxi.com) và đóng góp những ý kiến đáng yêu.

Cuối cùng, xin cảm ơn Lạc Lạc và Ô Quy đã nhiệt tình giúp tôi đọc lại bản thảo, đưa ra rất nhiều rất nhiều ý kiến sửa đổi, ngày ngày nhẫn nại ngồi nghe tôi đọc những gì viết ra, buồn những khi mệt mỏi và vỗ tay hoan hô những lúc vui mừng...

Tôi yêu tất cả các bạn.

Thân mến...

Hiếu Khê

Tại gia, đêm 29 tháng 3 năm 2007

---HẾT---

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: **Nguyễn Kim Vy**.

Đánh máy: copcon44, Iris_elizabeth

Nguồn: thuvien-ebook.com

Được bạn: Ct;Ly đưa lên

vào ngày: 10 tháng 2 năm 2010